

ကွန်ဘီမလေး ယန်ဟန်

IMPERIAL QUEENS
— webnovel translations —

တာတာတြန် -IQ team

Chapter 1

ယန်ဟန်တွင် အမြဲတမ်း အိမ်မက်တစ်ခုမက်လေ့
ရှိသည်။ သူမက ဇွန်ဘီတွေလက်ထဲမှ
လှပတဲ့အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို
ကယ်ဆယ်ပေးရတာပဲဖြစ်သည်။ ဒီလူကို
ဇွန်ဘီတွေလက်ထဲမှ ဘာကြောင့်ကယ်လာမိမှန်း
သူမကိုယ်သူမ နားမလည်ဖြစ်နေသည်။

သူမက နှေးကွေးစွာနဲ့ လှပတဲ့အမျိုးသားကို
ပြန်သတိရသွားသည်။ ထိုအမျိုးသားမှာ
နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့အတွက်

သူမအကြိုက်အရသာရှိနေမှာ
အသေအချာပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ
လူသားမစားတာကြာပြီဖြစ်သည်။ ယန်ဟန်က
သူမအတွေးထဲ စဉ်းစားလိုက်သော်လဲ
ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီမှန်း မသိတော့ပေ။

လွန်ခဲ့သောလက သူမရဲ့ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော
အတွေးများအားလုံး ရှင်းလင်းလာသည်။ ထို့နောက်
သူမ ဦးနောက်ဟာလဲ စွမ်းအင်များပြည့်နှက်လာပြီး
အသိစိတ်လဲရှိလာသည်။

သူမ မျက်လုံးက တဖြည်းဖြည်းနှင့်
တိတ်ဆိတ်နေသော မြို့တော်ကိုမြင်လာသည်။
သူမလိုပုံစံတူ အလောင်းကောင်များက ဟိုဟိုဒီဒီ
လျှောက်သွားနေကြသည်။

တကယ်တမ်းပြောရရင် သူမ အဲဒါကို
မှန်မှတဆင့်ပြန်တွေ့တာ ဖြစ်သည်။ မှန်ထဲမှ
သူမကိုယ်တိုင်လဲ မြေကြီးထဲမှထွက်လာသော
အလောင်းတစ်လောင်းနဲ့ တူနေသည်။
သူမကိုယ်သူမ မှန်ထဲကြည့်ပြီးနောက် သူမလဲ
သူတို့ထဲမှတစ်ယောက်လို့တွေ့လိုက်ပြီး
လမ်းမပေါ်သို့
အသေကောင်လိုဆက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ယန်ဟန် သူမနာမည်ကို မမှတ်မိသည့်အပြင်
တခြားဘာကိုမှလဲ မမှတ်မိပေ။ ထို့နောက်
သွေးစွန်းနေသော ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့်
ဇွန်ဘီမတစ်ယောက်ကို
မှန်ထဲမှတဆင့်တွေ့လိုက်သည်။ သူမ
အနီးကပ်ကြည့်လိုက်သည်။
အဖြူရောင်ကုတ်ဝတ်ထားသည့်အတွက် သူမက
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်။
သူမအသက်ရှင်စဉ်အခါက
အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်ကို သူမ
သိပ်စိတ်မဝင်စားပေ။ သူမ ကိုယ်ပိုင်မျက်နှာကို

အားကျစွာကြည့်ပြီးနောက် လှည့်ပတ်သွားဖို့ရာ
အပြင်သို့ထွက်ခွာသွားသည်။

လမ်းမပေါ်၌ များပြားလှစွာသော ဇွန်ဘီများရှိသည်။
ထို့အပြင် သူတို့အားလုံးက
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
အနှောက်အယှက်မပေးပဲ ဦးတည်ရာမဲ့စွာ
လမ်းလျှောက်နေကြသည်။ ဟုတ်ပါသည်။
သူတို့ထဲမှ တစ်ချို့သောဇွန်ဘီများမှာ
မကျေနပ်စွာနှင့် ပြင်းထန်စွာ အော်ဟစ်နေကြသည်။

အသိဝင်နေသော ယန်ဟန်မှာ
အရမ်းကိုတိတ်ဆိတ်နေသည်။ လမ်းပေါ်မှာ
ဇွန်ဘီများရှိနေသည့်အတွက် သူမ
တစ်ခုခုခိုးယူဖို့ရာ ပြတိုက်ထဲသို့ပြေးဝင်လိုက်သည်။
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်အနေနဲ့ တစ်နေကို သုံးနာရီခန့်
အိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက်မက်တတ်သည့်
ယန်ဟန်သည် မွေ့ယာခိုးယူဖို့ ပရိဘောဂဆိုင်ထဲသို့
ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယန်ဟန်ရဲ့များပြားလှတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက
ဇွန်ဘီဘုရင်၏အာရုံကို အမြန်ပဲ ရရှိသွားသည်။
အဆောက်အအုံထိပ်မှာရပ်နေတဲ့ ဇွန်ဘီဘုရင်က

သူမကို ကြည့်နေသည်။ သူမက စားဖို့သာသိသည့်
အပြင်မှတခြား ဇွန်ဘီတွေ နှင့်မတူပေ။

ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့သော လဝက်ကတည်းက
ဇွန်ဘီဘုရင်မှ အံ့သြစရာကောင်းတဲ့
အမှုအယာအား သူမကိုပြသသော်လဲ သူမ
မျက်ဝန်းထဲ အဲဒါကို
အတော်လေးရှုံးကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်ဟု
တွေ့လိုက်မိသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ယန်ဟန်ကျန်
သက်တောင့်သက်သာရှိစွာနှင့်

နေထွက်လာတာကိုကြည့်ရန်
ခေါင်မိုးပေါ်၌ထိုင်နေစဉ် ဇွန်ဘီဘုရင်က
ဇွန်ဘီအုပ်စုလေးတစ်ခုကို ခေါ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သူမအရှေ့တွင် သူတို့အားလုံးကို
တစ်စစဆွဲဖြဲပြနေသည်။ အဲဒါက သူမကို
အဆောက်အအုံပေါ်မှ
ခုန်ချချင်လှမတတ်ဖြစ်သည်အထိ
ကြောက်လန့်စေခဲ့သည်။

နောက်တော့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို အကျိုးမရှိမှန်း
သိသွားတဲ့ ဇွန်ဘီဘုရင်က
သူ့ရဲချစ်စဖွယ်ကောင်းမှုကို
ပြသရန်နည်းလမ်းပြောင်းလိုက်သည်။ သူက

ဇက်ကျိုးနေသော အလောင်းတစ်ကောင်အား
သူမရှေ့မှာ ထပ်ပြီးတစ်ဆင့်ဖွဲ့ပြန်သည်။ သူမက
နီရဲနေသောဦးနောက်အား ထုတ်ယူလိုက်ပြီး
ခံစားချက်မရှိစွာနဲ့ ယန်ဟန်ကိုပေးလိုက်သည်။

ဇွန်ဘီဘုရင်ကြောင့် သူမ
အလွန်းအမင်းကြောက်လန့်သွားရသည်။
စက္ကန့်ပိုင်းလောက် ကြာပြီးသည့်နောက်
သူမကဇွန်ဘီဘုရင်အား
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှအောင်
အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ယန်ဟန်ကို ဆွဲဆောင်ဖို့ရာအတွက် ဇွန်ဘီဘုရင်
ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။ ဇွန်ဘီဘုရင်မှာ
အရမ်းကို စိတ်ဆင်းရဲပြီး ဝမ်းနည်းနေတော့သည်။

ယန်ဟန် အသိစိတ်ဝင်လာကတည်းက တစ်နေ့
သုံးနာရီအိပ်သည်။ သူမ အိပ်ပျော်ချိန်မှာလဲ
အိမ်မက်မက်သည်။ အိမ်မက်က
ရိုးရိုးအိမ်မက်ပဲဖြစ်ပြီး တစ်ခုခုကို ကြုံမြင်သည့်
အိပ်မက်ပဲဖြစ်သည်။

သူမက များပြားလှတဲ့ကိစ္စတွေကို
ကြုံမြင်ထားသည့်အတွက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု

သေချာအောင် အတည်ပြုပြီးသည့်နောက်မှာတော့
အဲဒါတွေက အမှားမရှိပေ။ အခုတခါတော့
ဆေးရုံသို့သွားကာ သူမအိမ်မက်အား
အတည်ပြုရန်ဖြစ်သည်။

‘ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူမဆီမှာ လုပ်စရာမှမရှိတာ ...
ဟီးဟီး’

သူမ စိတ်ထဲဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် နှလုံးသားထဲမှ
ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည်ဟု ခံစားလိုက်မိသည်။
ထို့နောက် ခံစားချက်မရှိစွာဖြင့် လမ်းမပေါ်သို့
လျှောက်သွားတော့သည်။

Xxxxx

Chapter 2

၂၀၂၅ ခုနှစ်၊

ယွင်ကျင့်မြို့တော်တွင် ဇွန်ဘီကူးစက်မှုများ
ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူ
လူသားများက မိုင်းရပ်စ်ကိုကုသဖို့ရန်အတွက်
နည်းလမ်းများကို လက်မလျော့သေးပေ။
ယွင်ကျင့်မြို့တော်ဝန်က
ရောဂါထိန်းချုပ်မှုစင်တာကို

အထူးတည်ဆောက်ပြီး
သုတေသနလုပ်ငန်းစဉ်များကို
လုပ်ဆောင်နေသည်။

“ကျောင်းသားတွေအတွက် မင်းလိုအရမ်းတော်တဲ့
ပရော်ဖက်ဆာမျိုး မမြင်ဖူးဘူး...” လီနန်ရန်က
လှေကိုကမ်းသို့ကပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

သို့ပေသိ သူ၏ အထွန့်တက်ခြင်းကိုခံရသည့် လူက
တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဟန်ခိုင် က ဘာမှပြန်မပြောပေ။ လီနန်ရှန့် က
လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်

“ ငါပြောရရင်.. တာဝန်ကိုရှောင်ပြီး
လှေကားပေါ်က တမင်လို့မ့်ချလိုက်တဲ့အကြောင်း
လီယုယု နဲ့အခုလေးတင်ပြောလာတာ...
သူတို့အိပ်ဆောင်က
လှေကားအတွေ့များကြီးနားမှာလေ ပြီးတော့
သာမန်လူတွေက ဓါတ်လှေကားပဲသုံးတယ်။
အန္တရယ်ကင်းကင်းနဲ့ ဘယ်လောက်များများ
သွားနိုင်မှာမို့လို့လဲ... တာဝန်ကိုရှောင်ဖို့အတွက်
တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

ဟန်ခိုင် ပြုံးလိုက်ပြီး ဒေါသထွက်နေတဲ့ လီနန်ရှန်ကို
လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။ သူက ဟာသစွက်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ မင်းက မိန်းမကြီးလို ဒေါသထွက်နေတာပဲ”

လီနန်ရှန်က မှန်မှိုင်းတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး
တဖက်သို့လှည့်ကာ သူ့နောက်မှလူကို
အော်လိုက်သည်။

“ ဟေး ... မသေချင်ရင် အနားကပ်ပြီးလိုက်ခဲ့ကြ”

လီနန်ရှန့်က တဖက်သို့လှည့်ကာ ဟန်ခိုင်ကို
ပြုံးပြလိုက်ပြီး “ အကို ဒီလိုနေရာကို
မင်းအတွက်ငါလိုက်ခဲ့တာနော်.. ကျေးဇူးတင်ဖို့
နည်းနည်းပါးပါးစဉ်းစားပါဦး”

လီမိသားစုနဲ့ ဟန်မိသားစုက
သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ လီနန်ရှန့်နှင့်
ဟန်ခိုင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက
အတူကြီးပြင်းလာကြသည်။

၂၀၂၂ ခုနှစ်မှာ ဇွန်ဘီတွေထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်
လီနန်ရှန့်မိဘတွေကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဟန်ခိုင်တစ်ဦးတည်းသာ လီနန်ရုန်း၏
ဆွေမျိုးလိုဖြစ်လာသည်။

လီနန်ရုန်းမှာ သန်မာသောခန္ဓာကိုယ်
ဖွဲ့စည်းပုံရှိသည်။ အနက်ရောင်အသားအရေ၊
ကြမ်းတမ်းတဲ့အမူအယာ နှင့် မျက်နှာပေါ်မှာ
မုတ်ဆိတ်မွေးအနည်းငယ်ရှိသည်။
တချက်ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ထွားကြိုင်းကာ
စိတ်ထားရိုးရှင်းပြီး နံ့အသည့်သူတစ်ယောက်မှန်း
သိသာစေသည်။

ဟန်ခိုင်မှာ သူညီအစ်ကိုနှင့်
လုံးဝဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သည်။ သူ့အသားအရေက
ဖြူဖွေးပြီး ရွှေရောင်မျက်မှန်ကိုင်းတပ်ထားသည်။
အဲဒီလှပပြီး နက်ရှိုင်းတဲ့
မက်မွန်သီးပုံမျက်ဝန်းတွေက သူ့ပြုံးလိုက်လျင်
ကွေးသွားပြီး လတစ်စင်းလို တောက်ပလာသည်။
သို့ပေမယ့် အဲဒီတောက်ပမှုရဲ့အောက်ခြေမှာ
အနည်းငယ်သော အေးစက်မှုများလဲရှိသည်။

“ မင်းကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ ”

လီနန်ရှန့်က ခေါင်းကုတ်ပြီးနောက် ဟန်ခိုင်ကို
ပြုံးပြလိုက်သည်။ “ဒီကျွန်းမှာ အရင်လက
ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လိုက်တယ် မဟုတ်လား... အဲ့က
ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက အတော်လေးဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး
သဘောကောင်းတယ်လို့ ကြားထားတယ်.... အကို
... ငါ သူမကို အမြဲတမ်း တွေ့ဖူးချင်နေတာ..
ပိုက်ဆံပြတ်နေလို့ အဲ့မှာလိုက်တိုက်ပါလား”

ကျွန်းမှာ ယွင်ကျင့်မြို့တော်၏
အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာရှိနေသည့်
ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းဖြစ်ပြီး သိပ်မကြီးပဲ ၂.၁
ကီလိုမီတာခန့်ကျယ်ဝန်းသည်။ ဒီကျွန်းမှာ မူလက
ကန္တာရ တစ်ခုဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော

နှစ်အနည်းငယ်က ယွင်ကျင့်မြို့တော်ရဲ့
မြို့ပြလူဦးရေက တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်
တိုးပွားလာသည်။ အစိုးရက အကြံတစ်ချို့ရလာပြီး
ကန္တာရ ကျွန်းကို လူစွမ်းအားအရင်းအမြစ်သုံးကာ
ဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်လိုက်သည်။ ၅နှစ် မှ ၆နှစ်ခန့်
အချိန်ယူပြီးတည်ဆောက်ခဲ့သည့်အတွက်
နေထိုင်သူ အနည်းငယ်ခန့်ရှိသည်။

ယွင်ကျင့် စည်ပင်အစိုးရက
သိပ္ပံနှင့်နည်းပညာတက္ကသိုလ်
ကိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်လုပ်ရန်
ကာလရှည်ကြာသောအစီအစဉ်ရှိသည်။
တက္ကသိုလ်အား ကျယ်ပြန့်အောင်

အမြဲတမ်းလုပ်ချင်ပေမယ့်
မြေနေရာအခက်အခဲကြောင့်
အခက်တွေ့နေခဲ့သည်။ မြောက်များစွာသော
စမ်းသပ်မှုတွေအပြီးမှာတော့ အစိုးရမှ
သိပ္ပံနှင့်နည်းပညာ တက္ကသိုလ် အဖွဲ့တစ်ခုကို
ဒီကျွန်းသို့ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။ ဒီကျောင်းခွဲမှာ
ကျွန်းတစ်ဝက်ခန့်ကျယ်ပြန့်ပြီး လိုအပ်သော
ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံး တိုးတက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်၏ ကူးစက်မှုနှုန်းအပြည့်က ၂၀၂၂
ဇွန်ရာသီအားလပ်ရပ်တွင်ဖြစ်သည်။
ကျောင်းဝင်းထဲမှ ကျောင်းသားများက
ဇွန်ရာသီအားလပ်ရက်ကြောင့်

အိမ်ပြန်သွားကြသည်။ ဘွဲ့ရလူငယ်များနှင့်
တစ်ချို့သော ဆေးကျောင်းသားများသာ
ကျောင်းသုတေသနခန်းထဲတွင်
များစွာသောခေါင်းစဉ်များကြောင့် ကျန်နေခဲ့သည်။
ကျောင်းသားအများစုက ပြန်သွားကြပြီး
ဈေးသည်များမှာလဲ
ဈေးရောင်းဖို့လူမရှိသည့်အတွက် ကျွန်းပေါ်သို့
ပြန်သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်များပြန်ပွားချိန်တွင်
ယွင်ကျင့်မြို့တော်၌ ငရဲလိုဖြစ်နေပြီး
ကျွန်းပေါ်မှာတော့ အန္တရာယ်ကင်းခဲ့သည်။

ထို့နောက် ယွင်ကျင့်မြို့တော်မှ
အသက်ရှင်ကျန်သူများက စုပေါင်းကာ
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ မြို့တော်ဝန်
စန်းကျားရှိဦးဆောင်သော အဖွဲ့မှ
လှေနှင့်ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်လွှင့်လာသည်။

ကျွန်းမှာ ယွင်ကျင့်မြို့တော်နှင့်
သိပ်မဝေးသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့အပြင်
ဗိုင်းရပ်စ်မှာ ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်သန်းဖို့ရာ
ခက်ခဲသည့်အတွက် ကျွန်းပေါ်မှလူများအား
မကူးစက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းပေါ်မှလူများနှင့်
ယွင်ကျင့်မြို့တော်မှလူများ ပေါင်းလိုက်လျှင်
အနည်းဆုံး လူဦးရေ ၁၀၀၀၀ ခန့်ရှိသည်။

လူဦးရေ ၂၀ မီလီယံအထက်ရှိသောမြို့မှာ
အဆုံးမှာတော့ ၁၀၀၀၀ တောင် မပြည့်တော့ပေ။

ဟန်ခိုင်က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်

“ ကျန်းပေါ်က လူတွေအများကြီး
စားသောက်ဖို့ခက်ခဲနေတာကို သူမက
စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်နိုင်တယ်ဆိုတော့
မလွယ်ကူလောက်ဘူး.. ငါလဲသွားကြည့်ချင်တယ်”

သူ့ အလွယ်တကူ သဘောတူလိုက်သည့်အတွက်
လီနန့်ရှန်မျက်နှာထက် ချက်ချင်းပဲ အပြုံးများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြုံးနေစဉ်မှာပဲ
သူ့မျက်နှာမှာပြောင်းလဲသွားသည်။
သူ့လက်ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး
ဟန်ခိုင်ကိုနောက်သို့ပို့ကာ ကာကွယ်လိုက်သည်။
သူတို့နှင့်သိပ်မဝေးသောနေရာမှ ဇွန်ဘီတစ်ကောင်
အေးအေးလူလူလမ်းလျှောက်လာတာကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

လီနန့်ရှန်က သွားကြိတ်လိုက်ပြီး “ ဒီနေ့တော့
ကံမကောင်းတော့ပါဘူးကွာ...”

ငါတို့ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ပဲတွေ့တယ်... အကို...
ဒီကောင်ကို ကျွန်တော်ပဲ ဂရုစိုက်လိုက်မယ်”

ဇွန်ဘီတစ်ကောင်တည်းလောက်ကတော့
နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဇွန်ဘီအမှိုက်ပုံအပေါ်လူးလို့မလာတဲ့
လီနန့်ရုန်အတွက် အသေးအဖွဲ့ပဲဖြစ်သည်။
ဇွန်ဘီကိုဖိနှိပ်ပြီးနောက် ကျန်ရှိတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေက
အိတ်အမဲနှင့်ထုတ်ကာ ဇွန်ဘီလှောင်အိမ်ထဲသို့
ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

လီနန့်ရှင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပုတ်ကာခါလိုက်ပြီး “
ပြီးပြီ .. အိမ်ပြန်ရအောင်”

လမ်းတဝက်မှာပဲ သူက ဟန်ခိုင်လက်ကိုဆွဲကာ
လေသံတိုးလေးနှင့် “ ဟေ့ရှင်... မင်းငါနဲ့
ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ပေး... ဆေးနည်းနည်းလောက်
ရှာဖို့ရိတယ်”

လီနန့်ရှင်က ရှုပ်ထွေးတဲ့ အမူအယာနှင့်
သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းထဲမှာလဲ သံသယတွေ
အံ့သြမှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

ခဏကြာပြီးနောက် သူက တခြားသူတွေကို
အမိန့်ပေးလိုက်တယ်

“ လှေပေါ်ကိုဒီဟာတွေကိုယူပြီး
အရင်သွားနှင့်ကြ... ငါနဲ့ ပရောဖက်ဆာ
အထူးတာဝန်လုပ်ဖို့ရှိတယ်... ပြီးရင်
ငါတို့ပြန်လာတာကို လှေပေါ်မှာပဲ စောင့်နေကြ”

ထိုလူတွေက မယုံကြည်မှုနဲ့ခေါင်းငြိမ်လိုက်ပြီး
ဘယ်သူမှလဲ မေးခွန်းမထုတ်ရဲပေ။ သူတို့က
ဇွန်ဘီကိုယူကာ လှေပေါ်သို့တက်သွားကြသည်။

လီနန့်ရှန်က မြေပုံကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး အနီးစပ်ဆုံး
ဆေးရုံကို ရှာဖွေလိုက်တယ် “ အကို... ဒီဆေးရုံက
ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များလဲဆိုတာ သိလား”

“ ငါ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တွေဆီက ကြားဖူးတယ်
အဲ့နေရာက ထွက်လာဖို့ အရမ်းခက်တယ်တဲ့”

“အဲ့ဆေးရုံက ဇွန်ဘီတွေ
အများဆုံးစုဝေးတဲ့နေရာပဲတဲ့ ပြီးတော့
အထဲကနေရာတွေကလဲ ရှုပ်ထွေးတော့
ငါတို့အတွက်မကောင်းဘူး”

ဟန်ခိုင်က ခဏလောက်တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ
ပြောလိုက်သည် “ ငါ့အဖေရဲ့စိတ်ကျရောဂါက
ပိုဆိုးလာပြီ... သူ့အတွက်ဆေးကုဖို့
အရေးပေါ်လိုနေပြီ... ကျွန်းပေါ်မှာ
ဆေးတွေဘယ်လောက်ရှားလဲဆိုတာ
မင်းသိပါတယ်”

လီနန့်ရှန်က သူ့ပုခုံးကိုပုတ်လိုက်ပြီး
စိတ်သက်သာရာရဟန်နဲ့ ပြောလိုက်သည် “
ငါနဲ့သာအတူနေ နှစ်ယောက်လုံးရှင်နိုင်တယ်
ဟားဟားဟား”

“ ကျေးဇူးပါ အကို” ဟန်ခိုင်က
ချစ်ခင်စွာနှင့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

အဲဒီအကြည့်ကြောင့် လီနန်ရှန်မှာ ထုံထိုင်းသွားပြီး
သူ့စိတ်ဝိညာဉ်မှာလဲ ခြိမ်းခြောက်ခံလိုက်ရသလို
ဖြစ်သွားသည်။

“အဟမ်း... ဆေးရုံကို သွားရအောင်... မှောင်လာရင်
ပိုပြီးခက်ခဲသွားနိုင်တယ်”

လီနန်ရှန်က မြေပုံပေါ်မှာ လက်ကိုထောက်လိုက်ပြီး
“ ဒီဒုတိယဆေးရုံကိုလဲ မရောက်ဖူးသေးဘူး...

လမ်းကလဲဖြောင့်တယ်ဆိုတော့

ဒီဆေးရုံကိုရွေးရအောင်”

လမ်းမှာ ဖြောင့်ဖြူပြီး ကျယ်ဝန်းလျင်

ဇွန်းဘီများဝိုင်းအံ့ဖို့မလွယ်ကူပေ။ အဲ့အချိန်မှာဆို

လီနန့်ရုန်အနေနဲ့ ဇွန်းဘီ တစ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ်

နှစ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ် သတ်ပစ်နိုင်သည်။

ဒုတိယဆေးရုံနား ရောက်ချိန်မှာတော့

နှစ်ယောက်သား အလွယ်တကူ မဝင်ရဲသေးပေ။

နံရံထောင့်နားမှာ ပုန်းကွယ်နေရင်း ဆေးရုံရှေ့မှ

ဇွန်းဘီများကို ရေတွက်လိုက်သည်။

“၁၃ ”

လီနန်ရှန် က

“ အား... မင်းရှာနေတဲ့ဆေးက
ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာ သိလား”

“ဆေးပေးခန်းမှာ ရှာလို့ရမယ်ထင်တယ်”

လီနန်ရှန်ခေါင်းငြိမ်လိုက်ကာ “ အိုကေ...
ငါအရင်ထွက်ပြီး ဒီဇွန်ဘီတွေကို

မောင်းထုတ်လိုက်မယ်... မင်းက
ဆေးပေးခန်းသွားပြီး ဆေးရှာလိုက် ...
အချိန်ကတန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတော့
မြန်မြန်လေးသွားတော့”

ဟန်ခိုင် ခေါင်းငြိမ်လိုက်သည်။ လီနန့်ရှန်က
သေနတ်နှစ်လက်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကာ
တိုက်ရိုက်ပြေးထွက်သွားသည်။
သေနတ်သံနှင့်အတူ အလောင်းသုံးခုက
မြေပေါ်သို့လဲကျသွားသည်။ ကျန်ရှိနေသော
ဇွန်ဘီများမှာ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် လီနန့်ရှန်ဆီသို့
စဉ်းစားခြင်းမရှိ အတင်းပြေးသွားကြသည်။

လီနန့်ရှန် အော်ဟစ်ကာ သူ့အသက်ရှင်ရန်အတွက်
ပြေးတော့သည်။

“ ချီး.... ”

Xxxxxx

Chapter 3

ဇွန်ဘီများအားလုံး

ပြေးထွက်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဟန်ခိုင်သည်
အလျင်အမြန်ဖြင့် ဆေးရှာရန်အတွက် ဆေးဆိုင်သို့
ပြေးတော့သည်။

ဆေးဆိုင်ထဲတွင် များပြားလှသော
ဆေးများရှိနေပြီး ဟန်ခိုင်မှာ
ရှည်လျားလှတဲ့ဆေးနာမည်များကို
အာရုံစူးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည့်အတွက်
ဇွန်ဘီမတစ်ကောင် သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသည်ကို
သတိမထားမိပေ။

ယန်ဟန် သူမလက်တွေကို ရင်ဘတ်နားမှာထားရင်း
ခေါင်းကိုစောင့်ကာ သူမရှေ့တွင်
ဆေးတွေရှာနေသော ကြည့်ကောင်းသည့်
အမျိုးသားကို ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူမ

ပိုပြီးနားမလည်ဖြစ်လာသည်။ သူမ
သူ့ကိုကယ်ဖို့မလိုဘူးလား...

ယန်ဟန် အပြည့်အဝနားမလည်ပေ။ အောက်ထပ်၌
များပြားလှသော ဇွန်ဘီလှိုင်းလုံးကြီးရှိနေသည်။
ထိုဇွန်ဘီများမှာ အလွန်ထူးဆန်းသည်။
ပုံမှန်အားဖြင့် သူတို့က အဖိုးအိုကြီးတွေလို
လမ်းလျှောက်ကြသည်။ သူတို့တွေက
အသက်ရှင်နေတဲ့လူသားကိုတွေ့တာနဲ့
သူ့ခိုးတွေလိုမျိုး အလျင်အမြန်ပြေးလိုက်ကြသည်။

အံ့သြဖို့ကောင်းသည့်ဇွန်ဘီများက
ဟန်ခိုင်ကိုတွေ့သည်နှင့်တပြိုင်နက်
ချက်ချင်းပဲအာရုံရသွားပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသော
အော်ညည်းသံများနှင့်အတူ ဆေးဆိုင်ထဲသို့
ပြေးဝင်လာကြသည်။

ဟန်ခိုင်သည် ဆေးဗူးများအား
ကျောပိုးအိတ်အတွင်းသို့ထည့်ပြီး
ကျေနပ်စွာကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော်
သူ့ခေါင်းကိုလှည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
များပြားလှသော ဇွန်ဘီလှိုင်းလုံးကြီးက
သူ့ဆီသို့ခန့်ဝင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက ချက်ချင်းပဲ သေနတ်ထုတ်ကာ
ဇွန်ဘီကိုပစ်လိုက်သည်။
မိုက်ရှူးရဲဆန်တဲ့သေနတ်သံရဲ့ အကျိုးဆက်က
ဇွန်ဘီတစ်ချို့ကိုသေဆုံးစေပြီး
ကျည်ဆန်အချို့ကုန်သွားသည်။

“တော်တော်မိုက်ရှူးရဲဆန်တာပဲ”

ယန်ဟန် မတတ်သာစွာနှင့်
နှလုံးသားထဲမှာပြောလိုက်မိသည်။ ဇွန်ဘီများနှင့်
အလုပ်ရှုပ်နေသော ဟန်ခိုင်အား

အသက်မပါသည့်အကြည့်များနှင့်
စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင်သည် ဇွန်ဘီများနှင့် ရုန်းကန်နေရပြီး
သူ့လည်ပင်းနားမှ လည်ဆွဲသည်လဲ မြေကြီးပေါ်သို့
ကျသွားသည်။

ယန်ဟန် မြေကြီးပေါ်မှ
ဆွဲကြိုးကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး သူမ အိတ်ကပ်ထဲသို့
ထည့်လိုက်သည်။ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး သူမ
အားလုံးနားလည်သွားသည်။

အဲဒီလှပတဲ့အမျိုးသားက သူမ မသေခင်က
သူမ၏ချစ်သူဖြစ်ခဲ့သည်။

ယန်ဟန် လည်ဆွဲနှစ်ခုကိုကြည့်ပြီး
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒီခန့်ညားတဲ့လူက
အစွဲအလန်းကြီးတာပဲ ။ သူမက
ဇွန်ဘီဘဝပြောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့်
သူက သူမကိုမမေ့နိုင်သေးပေ။
ဒီလိုအချစ်အပေါ်ထားတဲ့ သူ၏အပြုအမူက
တကယ်ပဲခံစားရစေသည်။

သူသည် သူမ မသေဆုံးခင်က
ချစ်သူဖြစ်နေသည့်အတွက် သူမ သူ့ကို
ကယ်မှဖြစ်မည်။

ယန်ဟန်သည် သစ်သားချောင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ
ဇွန်ဘီတွေကို ရိုက်နက်လိုက်သည်။ ဇွန်ဘီများမှာ
အချိန်အတော်ကြာ အသိမရှိသော်လဲ
အရူးများမဟုတ်ကြပေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ
သူတို့ခေါင်းအား ရိုက်နေသည့်အတွက် သူတို့တွေ
မပျော်ရွှင်ကြတော့ပေ။

ဇွန်ဘီများ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့
ယန်ဟန်အား တွေ့လိုက်ရပြီး
အားလုံးရပ်တန့်သွားကြသည်။ သူတို့အားလုံး
အံ့အားသင့်သွားတာဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့တွေက
အမြစ်တစ်ခုတည်းက
မွေးဖွားလာကြတာမဟုတ်ဘူးလား... အဲ့ဒါနဲ့များ
ဘာလို့ သူမက သူတို့ကိုရိုက်နှက်နေရတာလဲ ...
တကယ်လို့ သူမ စားချင်တယ်ဆိုလဲ
ကိုယ့်ဘာသာသွားရှာစားပေါ့.... ဘာလို့
သူတို့တွေရဲ့ခေါင်းကို တုတ်နဲ့လာရိုက်နေရတာလဲ....

ဇွန်ဘီများရပ်တန့်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ယန်ဟန်
သူတို့မျက်နှာအား တုတ်ဖြင့် ဆက်တိုက်
ဆက်ရိုက်နေသည်။

ဇွန်ဘီများက အခြေအနေကိုသဘောပေါက်သွားပြီး
သွားကြိတ်သည့်အသံများဖြင့် သူမဆီသို့
ပြေးဝင်လာကြသည်။

ယန်ဟန် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။
သူတို့တွေရဲ့ အမူအယာကိုကြည့်လိုက်ရုံနှင့်
သူမအား တစစီဆွဲဖြဲကြတော့မည်ကို
နားလည်သွားသည်။

နည်းလမ်းမရှိတော့ပေ။ သူမက တုတ်အားကိုင်းရင်း
ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ သူမ
သတိထားနေသည့်အတွက် ဇွန်ဘီများမှာ
သူမအားထိခိုက်အောင် တော်ရုံမလုပ်နိုင်ပေ။

အဆုံးမှာတော့ အဲဒီအမျိုးသားလုံခြုံသွားပေမယ့်
သူမ ဘဝတော့သွားရှာပြီဖြစ်သည်။ အဲဒါက
အရမ်းအဆင်မပြေဘူး အရမ်းအရမ်းကို
အဆင်မပြေဘူးလေ....

ယန်ဟန်အား အဓိကဇတ်ဆောင်
အဖြစ်ထားမည်ဆိုလျှင်
သေခြင်းတရားနီးစပ်လာသည်နှင့်အမျှ
သူမအားကယ်ဆယ်မည့်
သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ထွက်ပေါ်လာပေမည်။
ထိုသူရဲကောင်းမှာ တခြားသူမဟုတ် သူမအား
ရက်ပေါင်းများစွာ သဘောကျနေသည့်
ဇွန်ဘီဘုရင်ဖြစ်ပေသည်။

ဇွန်ဘီဘုရင် ထွက်ပေါ်လာသော်လဲ
ထိုဇွန်ဘီလေးများက မကြောက်ကြပေ။ ထို့ကြောင့်
သူကအော်ဟစ်ကာ ဇွန်ဘီလေးများကို

တစ်စစီဆုတ်ဖြဲလိုက်သည်။ သဘာဝကျစွာဖြင့်
တခြားဇွန်ဘီများ မလှုပ်ရှားရဲတော့ပေ။

နောက်ဆုံးတော့ ဇွန်ဘီဘုရင်သည် သူ၏
သတ္တိရှိမှုနှင့် အောင်မြင်မှုများအား ယန်ဟန်ရှေ့တွင်
ထုတ်ပြခွင့်ရပြီဟု တွေးထင်လိုက်သည်။

ဇွန်ဘီဘုရင်က ဇွန်ဘီများအား အာရုံစိုက်ပြီး
တစ်စစီဆွဲဖြဲနေစဉ် ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင်အား ဆွဲကာ
အဝေးသို့ ပြေးတော့သည်။ အဆိုပါမြင်ကွင်းအား
ထိုနေရာသို့အလျင်အမြန်ပြေးလာသော
လီနန်ရှန်တွေ့သွားတော့သည်။

ထို့ပြင်ကွင်းအား လီနန်ရှန်မြင်သွားသည့်နောက်
သုနလုံးသားထဲတွင်
ဆိုးရွားစွာအော်ဟစ်လိုက်သည်။ အဲဒါ...
ငါ့ညီအစ်ကိုက ဇွန်ဘီမတစ်ကောင်
ဆွဲခေါ်တာကိုခံသွားရတယ်...

ဟန်ခိုင် ထိတ်လန့်စွာနဲ့ ဇွန်ဘီမအား
ကြည့်လိုက်သည်။ သူမအိမ်သို့ သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး
တဖြည်းဖြည်းစားဖို့ ကြံနေတာများလား... သူ
လွတ်မြောက်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း ဇွန်ဘီမက
အလွန်အားသန်သောကြောင့် မလွတ်မြောက်ပေ။

ခန့်ညားတဲ့အမျိုးသားက အသံတစ်ချို့ထွက်နေပြီး
ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားနေသည်ကို သူမ
ခံစားလိုက်မိသည့်အတွက် သူ့အား
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အိုး... သူမ
စကားမပြောနိုင်ဘူးဆိုတာ မေ့နေတာပဲ...
ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် သူမ
ကိုယ်ဟန်အမူအယာနဲ့သာ ဖော်ပြနိုင်သည်။

ယန်ဟန်သည် သူမကိုယ်သူမ လက်ညှိုးထိုးပြီး
သူ့အားလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက်
သူမလက်ကိုယမ်းကာ သူမ သူ့အား မစားကြောင်း
ဖော်ပြလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်စွာနှင့် သူက သူမ ဆိုလိုသည်အား
နားလည်နေသည်။ ထို့နောက် သူက အေးစက်စွာနှင့်
“ ငါက ရောဂါကာကွယ်ရေးနဲ့
ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာက
သုတေသနပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက်ပဲ...
မင်းတို့ဇွန်ဘီတွေရဲ့ အကျင့်ကိုငါပိုသိတယ်...
ဇွန်ဘီက လူသားတွေကိုမစားဘူးဆိုတာ
ငါရှာဖွေလို့ မတွေ့သေးဘူး”

ယန်ဟန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် ချက်ချင်းပဲ
သူမကိုယ်သူမ ညွှန်ပြကာ ‘ငါ... လူတွေကိုမစားဘူး’

ဟန်ခိုင် သူမမျက်လုံးတွေကိုကြည့်လိုက်သည်။
အေးခဲနေပြီး မလှုပ်ရှားပေ။ သို့ပေမယ့် ဒီဇွန်ဘီက
တခြားဇွန်ဘီတွေလို မဟုတ်မှန်း
သတိထားမိလာသည်။ သူမ
သူ့အားအလွတ်ပေးမည်မဟုတ်မှန်း
တွေးလိုက်သည်။ သူမသည် သူ့အား
အချိန်ကျတာနှင့်စားပေလိမ့်မည်။

ယန်ဟန် စိတ်အနည်းငယ် ရှုပ်လာသည်။

ယန်ဟန်သည် လုံခြုံမှုရှိစေရန် ဟန်ခိုင်မျက်နှာအား
ဇွန်ဘီသွေးများနှင့် သုတ်ပေးလိုက်သည်။
ဟန်ခိုင်၏ခန့်ညားနေသောမျက်နှာပေါ်တွင်
သွေးများခြယ်ပေးပြီးနောက် သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ
ဘာအမှုအယာမှ မပြောင်းလဲသွားပေမယ့်
သူမနှလုံးသားထဲမှ ပြုံးမိသွားသည်။

သူမ ဟန်ခိုင်နားသို့ကပ်ကာ အနံ့ခံလိုက်သည်။
အနံ့က အလွန်အမင်းဆိုးရွားလှသည်။

သူမက ကျေနပ်စွာနှင့်ခေါင်းငြိမ်လိုက်ပြီး
ဟန်ခိုင်အား သူမအိမ်သို့ ခေါ်သွားတော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 4

နေဝင်သွားပေပြီ။

စွမ်းအင်ဆုံးရှုံးထားသော ယွင်ကျင့်မြို့တော်သည်
အမှောင်ထုထဲသို့ သက်ဆင်းသွားကာ လရောင်
ခပ်မိန့်မိန့်လေးသာ ဖြာကျနေသည်။
ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေသော မြို့တော်ကို
လေးနက်စွာဖြင့် ဟန်ခိုင် ကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်အချိန်မှ ဒီမြို့ကြီးက
အရင်လိုကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး
စိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြန်ရနိုင်မှာလဲ

ယန်ဟန်က သူမအသိုက်ကို ဈေးဝယ်စင်တာမှ
ဂိုထောင်တစ်ခုအောက်တွင်
တည်ဆောက်ထားတာဖြစ်သည်။ ထိုဂိုထောင်မှာ
ကြီးမားပြီး တိတ်ဆိတ်ကာ ရှာဖွေရမလွယ်ကူပေ။

သူမ အခန်းကိုအကုန်ရှင်းပြီးနောက်
နူးညံ့သောအိပ်ယာတစ်ခုကို ထည့်သွင်းထားသည်။
သူမ၏ အိပ်ချိန်နီးကပ်လာချိန်တွင်

ဂိုထောင်တံခါးကို လောခ့်ချကာ
လူသေကောင်ကဲ့သို့ သတိမရှိစွာဖြင့်
အိပ်လေ့ရှိသည်။ ၃ နာရီပြည့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
သူမ အိမ်မက်တွေကို အတည်ပြုရန်
အပြင်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအရာများအား
သူမ နေ့စဉ်ပြုလုပ်လေ့ရှိပြီး
လူသားများအားစားသောက်ရမှာကို
ပျင်းလွန်းသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

ဈေးဝယ်စင်တာအောက်မှ ဂိုထောင်သည်
မှောင်မည်းနေပြီး လူသားများအတွက်ဆိုလျှင်
လက်ချောင်းတောင်မမြင်နိုင်ပေ။ သို့သော် ရန်ဟန်

၏မျက်လုံးအစုံအတွက်တော့ အတားစီးမရှိပဲ
လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။

ဖယောင်းတိုင်ကိုမီးညှိလိုက်ချိန်မှာတော့
ဟန်ခိုင်သည် ထူးဆန်းသည့် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့
ရှိပြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူက
ဖယောင်းတိုင်ကိုကိုင်ကာ ရန်ဟန်မျက်နှာ
အနီးသို့ကပ်လိုက်ပြီး ဖြေးလေးစွာဖြင့်
စကားနှစ်လုံးပြောလိုက်သည်

“ယန်ဟန်”

ထို့နောက် သူက နူးညံ့တဲ့လေသံနှင့် “ မင်းက
ယန်ဟန်ပဲ”

ယန်ဟန်...သူမ နာမည်က ယန်ဟန်လား...သူမ
သူ့အား ကိုယ်အမှုအရာဖြင့်ဖော်ပြလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်သည်။

အကျိုးဆက်အနေဖြင့် သူမနှင့် ဒီအမျိုးသားဟာ
အရင်ကချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြမှန်း
ပိုသေချာသွားသည်။

သူချစ်ခဲ့သောအမျိုးသမီးသည်
ဇွန်ဘီအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားခြင်းက
သူ့အားအထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားစေမည်။ ဒါက
ဘယ်လောက်တောင် သူ့အတွက်
ရက်စက်လိုက်မလဲ...

ယန်ဟန်သည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်
ဖယောင်းတိုင်ကိုကိုင်ထားသော်လဲ သူမ
မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာအမူအရာမှတော့ မရှိချေ။

သူမ ကိုယ်အမူအရာဖြင့် ဟန်ခိုင်၏ အမည်ကို
မေးလိုက်သည်။

သူမဆိုလိုသည်အား သူကနားလည်သွားကာ
ချက်ချင်းပြန်ဖြေလာသည် “ ဟန်ခိုင် “

ယန်ဟန် နဲ့ ဟန်ခိုင်... အသံထွက်တွေက
အရမ်းကောင်းမွန်တယ်။

ထိုအမည်နှစ်ခုအား သူမ နှလုံးသားထဲမှနေ၍
တိတ်တဆိတ် ရေရှုတ်နေမိသော်လဲ
မည်သည့်မှတ်ညာဏ်မှ သူမ
အတွေးထဲပေါ်မလာပေ။ သူမဘဝအကြောင်းကို
သူမလုံးဝ မမှတ်မိပေ။

နှစ်ယောက်သား ခဏလောက်
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ယန်ဟန်က သူမ
ကောက်ယူလာသော လည်ဆွဲအား သတိရသွားပြီး
သူမအိတ်ထဲမှထုတ်ကာ
ဟန်ခိုင်ဆီသို့ပေးလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင်သည် လည်ဆွဲအားယူလိုက်ကာ
သူ့လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားရင်း
ရှုပ်ထွေးသောအကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ
ယန်ဟန်၏ IQ ကို နားမလည်တော့ပေ။

သူက လည်ဆွဲအား အိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည် “ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ယန်ဟန် မတုန်ပြန်နိုင်ပေ။ တိတ်ဆိတ်မှုက
ဟန်ခိုင်အား အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့သွားစေသည်။

ခဏမျှရှက်ရွံ့ပြီးသည့်နောက် ယန်ဟန်
အသက်ရှင်စဉ်ကာလက
သူမ၏အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်အား
ပြောပြလာသည်။

“ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့က ဇီဝဗေဒဌာနမှာ
အလုပ်အတူတူလုပ်တဲ့ ပရော်ဖက်ဆာတွေပဲ...
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က အသက်အတူတူပေမယ့်
မင်းကကိုယ့်ထက်နှစ်အများကြီးစောပြီး
ပရော်ဖက်ဆာဖြစ်သွားတယ်

“ယွင်ကျင့်တက္ကသိုလ် တည်ထောင်ကတည်းက
အငယ်ဆုံးပရော်ဖက်ဆာဖြစ်သွားတယ်လို့
ကိုယ့်အတန်းဖော်တွေဆီကနေ
မင်းအကြောင်းကြားလိုက်ရတယ် ... မင်းက
ညာဏ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်လို့လဲ သူတို့တွေ
ပြောကြသေးတယ်”

ဟန်ခိုင် နောက်ပိုင်းပြောသမျှ စကားများအား
ယန်ဟန် မကြားနိုင်ပေ။ မနက်ခင်း
တစ်နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ သူမ ဦးနှောက်က
ထုံထိုင်းလာသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

မဟုတ်သေးဘူး... ဟန်ခိုင်ပြောတာမပြီးသေးပဲ
သူမ မအိပ်နိုင်ဘူး ။ ယန်ဟန် ကြိုးစားပြီး သူမ၏
ဦးနှောက်အားတိုက်ခိုက်ကာ မျက်ခွံများအား
ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း အသုံးမဝင်ပေ။

ထိုအဖြစ်အပျက်အားကြည့်ရင်း ဟန်ခိုင်
အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူမ

မျက်ဝန်းများမှိတ်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်
အိပ်ယာပေါ်သို့လဲကျသွားပြီး တုတ်တုတ်မှ
မလှုပ်တော့ပေ။ ဇွန်ဘီများမှာ
ဤသို့သောအကျင့်ရှိသည်ဟု သူ မသိခဲ့ပေ။

သူ ယန်ဟန်အနားသို့ တဖြေးဖြေးတိုးသွားပြီး
တွန်းကြည့်လိုက်သည်။ လုံးဝ လုပ်ရှားမှု မရှိပေ။
'သူမ သေသွားတာလား... သူမကို ကြည့်ရတာ
သေသွားတာနဲ့လဲ မတူဘူး... သူမ
အိပ်ပျော်သွားတာလား... ' ဟန်ခိုင်
ပဟေဠိဖြစ်စွာဖြင့် နေရာမှာတင် ရပ်နေမိသည်။

ဘယ်လိုတောင် ထူးဆန်းတဲ့ ဇွန်ဘီလဲ... တကယ်လို့
သူတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်
ဒီဇွန်ဘီကိုဖမ်းပြီး စမ်းသပ်လျင်ကောင်းလိမ့်မည်။

အခုအရေးကြီးဆုံးက လီနန်ရန်ကိုရာဖို့နဲ့
ကျွန်းပေါ်ကိုဆေးပြန်ယူသွားဖို့ပဲ ။ ဟန်ခိုင်သည်
ဖယောင်းတိုင်အားယူကာ
လာရာလမ်းအတိုင်းပြန်လှည့်သွားသည်။
ရှောပင်းမောအပြင်သို့
ထွက်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် သူ့အား
တစ်စုံတစ်ယောက်မှ
ထောင့်သို့ဆွဲခေါ်သွားခြင်းခံလိုက်ရသည်။

“သားကြီးရေ... ငါမင်းကိုစောင့်နေတာကွ... မင်းကို
ဇွန်ဘီမက တစ်စစီဆွဲဖြဲလိုက်ပြီ ထင်နေတာ”

ဟန်ခိုင်သည် ထိုသူအား
လီနန်ရှန်ဖြစ်ကြောင်းသိပြီးနောက်မှ
စိတ်သက်သာရာရစွာဖြင့် သက်ပြင်းချရင်း
ဟာသပြောလိုက်သည်

“ မင်းက ဇွန်ဘီတွေကြား
တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ချနေရတာနဲ့ပဲ တန်တယ်...
ဒီလောက်များတဲ့ ဇွန်ဘီတွေမင်းနောက်ကိုလိုက်တာ
ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟျာင့်... ငါ မင်းကိုစိတ်ပူနေတာနော်... ဇွန်ဘီမ
မင်းကိုဆွဲခေါ်သွားကတည်းက အဲ့နောက်ကို
တောက်လျှောက်လိုက်လာတာပဲ... အထဲက
အခြေအနေမသိလို့ မဝင်ရဲတာနဲ့
အပြင်ကနေစောင့်နေတာပဲ... နောက်ထပ်
မိနစ်နည်းနည်းလောက်ဆို
ငါထပ်မစောင့်တော့ဘူးလားလို့လေ...
ဟားဟားဟား”

ဟန်ခိုင် လီနန်ရန်ပုခုံးအားပုတ်လိုက်ပြီး “
မြန်မြန်ပြန်ရအောင်... မင်း ညီအကိုတွေ စောင့်ရလို့
စိတ်လှုပ်ရှားနေလောက်ပြီ”

လီနန်ရှန်သည် ခေါင်းငြိမ်လိုက်ပြီး လမ်းမထက်သို့
သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ လေ့လာလိုက်သည်။
အတော်လေးလံခြုံသည်ဟု မှန်းဆပြီးနောက်
လီနန်ရှန်သည် သူ့ခေါင်းအားလှည့်ကာ
မေးလိုက်သည်။ “ ငါနားမလည်ဖြစ်နေတုန်းပဲ...
မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒဏ်ရာမရပဲ
ပြန်ထွက်လာနိုင်တာလဲ... ငါဘယ်လိုမှ
စဉ်းစားလို့မရဘူး”

ဟန်ခိုင် ခဏလောက် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိဘူး
ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့စိတ်တွင်းမှ
အရာများအားစုစည်းကာ ပြန်ဖြေလိုက်သည် ”

အဲဒါ တကယ်ထူးဆန်းတယ်ကွ...
အတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူတောင်
အဲဒါကိုယုံဖို့ခက်လောက်တယ်... ငါ့ကိုဖမ်းသွားတဲ့
ဇွန်ဘီမနဲ့ စကားပြောခဲ့တယ်.. သူက
ငါ့ကျောင်းနောက်ပဲ”

“ ကျောင်းနောက်”

ဟန်ခိုင် ခေါင်းငြိမ်လိုက်ပြီး ဇွန်ဘီမ၏
အသွင်အပြင်အား စဉ်းစားပြီးနောက်
ချက်ချင်းတော့ ပြန်မဖြေသေးပေ။

“အဲဒါ ယွင်ကျင့်တက္ကသိုလ်က ငါ့ကျောင်းနေဖက်ပဲ
... ယန်ဟန်တဲ့... မင်း
သူမအကြောင်းကြားဖူးလားတော့မသိဘူး...
သူမက ညာဏ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်ပဲ... သူမက
အသက် ၂၄ နှစ်နဲ့ ပရော်ဖက်ဆာဖြစ်လာတာ... ငါ
သူမကို အရမ်းအားကျခဲ့တာ”

လီနန့်ရှန် မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီး
ဟန်ခိုင်ဆက်ပြောလာမည့် စကားများကို
စောင့်နေလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ အရမ်းအံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ” ဟန်ခိုင်
သူ့ကိုယ်သူပြောလိုက်သည်။

“ မင်းဇွန်ဘီတွေကို
တခြားနေရာမှားခေါ်သွားတော့ ငါလဲ
ဆေးဆိုင်ထဲက ဆေးတွေကိုကြည့်နေတုန်း...
ဇွန်ဘီလှိုင်းလုံးရောက်လာတာကို ငါမသိလိုက်ဘူး...
ဇွန်ဘီတွေစားတာခံရတော့မယ့်အချိန်မှာပဲ ယန်ဟန်
က ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး ငါ့ကိုကယ်ပြီး
သူ့အသိုက်ကိုခေါ်သွားတယ်”

"ဘာ... ဘယ်လို... သားကြီးရေ...
ငါနားကြားမှားတာလား... ဇွန်ဘီမက
မင်းကိုမစားတဲ့အပြင်
ကယ်ပါကယ်လိုက်သေးတယ်လား"

" ဟုတ်တယ်... ငါလဲ မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ...
ဒါပေမယ့် ငါဘာမှမထိခိုက်တာကို
ငါတို့မျက်လုံးနဲ့အခုတွေ့နေတာပဲ မဟုတ်လား...
ငါတော့ ယန်ဟန်ကို ဇွန်ဘီလုံးဝဖြစ်နေတယ်လို့
မထင်ဘူး... သူမဆီမှာ လူသားအသိဉာဏ်ရှိသလို
သူမ ဦးနှောက်နဲ့အပြုအမူကိုလဲ ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်
ပြီးတော့ နောက်ထပ် ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့အရာတစ်ခု
..... "

ဟန်ခိုင် ဆက်မပြောသေးပဲ တုန်ဆိုင်းနေသည်။
လီနန်ရှန် မျက်တောင်ခတ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့်
စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

“ယန်ဟန် ကိုကြည့်ရတာ
အိပ်သွားတယ်နဲ့တူတယ်... အဲ့ဒါက
သတိလစ်ပြီးအိပ်ပျော်သွားသလိုပဲ”

“ဘာ... ဇွန်ဘီက အိပ်တယ်” လီနန်ရှန်၏
အမူအယာမှာ အံ့သြလွန်းလို့
မေးရိုးပါပြုတ်ကျသွားသည်။

"အဲဒီကိစ္စပဲ... ဒါပေမယ့် ငါလဲ
အဲဒီအကြောင်းအရင်းကို နားမလည်သေးဘူး...
ကြည့်ရတာ သူမခန္ဓာကိုယ်ထဲက R မိုင်းရပ်စ် က
မျိုးရိုးပြောင်းလဲသွားတာဖြစ်နိုင်တယ်... ဒါမှမဟုတ်
တခြားအကြောင်းအရင်းကြောင့်လဲဖြစ်နိုင်တယ်...
ငါတို့ ကျွန်းပေါ်အရင်ပြန်ရအောင်... ပြီးမှ ဒီကိစ္စကို
ဆက်ပြောကြတာပေါ့"

လီနန်ရှန် ပဟေဠိဖြစ်စွာဖြင့် ခေါင်းငြိမ်လိုက်ကာ
ရှေ့ဆက်သွားရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။

သူတို့ ကမ်းခြေကိုရောက်ချိန်မှာတော့
လှေပေါ်မှာထိုင်ရင်း
ဇွန်ဘီများအားစောင့်ကြပ်နေကြသည့်
ညီအစ်ကိုများမှာ အိပ်ပျော်နေကြသည်။
လီနန်ရှန်သည် ထိုသူများအား
နှိုးကာပြောလိုက်သည် " ညီအစ်ကိုတို့ ထဦး...
ငါတို့တွေ ပြန်ဖို့အဆင်သင့်ပဲ"

လူတစ်ယောက်က မျက်လုံးကိုပွတ်ရင်း
ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် " ဘော့စ်
ဘာလို့ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ... ညီအစ်ကိုတွေက
မင်းနဲ့ပရော်ဖက်ဆာဟန်တို့ ပြန်လာနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူးလို့တောင် ထင်နေကြတာ"

“အိုး... ငါတို့ ဇွန်ဘီလှိုင်းလုံးနည်းနည်းနဲ့
တွေ့သွားလို့ ခဏလောက်
ပြန်ထွက်မရဖြစ်သွားတယ်... အဲဒါကြောင့်
ငါ့ညီအကိုတွေကို အချိန်ကြာကြာ
စောင့်ခိုင်းသလိုဖြစ်သွားတယ်”

လီနန်ရှန်က လက်ကိုယမ်းရင်း ထိုအမျိုးသားအား
ရှင်းပြနေသည်။

Xxxxxx

Chapter 5

လေးနာရီထိုးချိန်တွင် ယန်ဟန် အိမ်မက်မှ
နိုးထလာသည်။

သူမ မျက်လုံးအား ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်
ဟန်ခိုင် အားမတွေ့ရတော့ပေ။ ဂိုထောင်တံခါးမှာ
ပွင့်နေပြီး ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်လဲ
ပျောက်ဆုံးနေသည်။ သူမ အိပ်ပျော်နေစဉ်အတွင်း
ဟန်ခိုင်ထွက်ပြေးသွားမည်အား စိုးရိမ်ခဲ့သည်။
အဲဒါက ကြောက်စရာပဲ... သူမ အိမ်မက်ထဲတွင်
တစ်စုံတစ်ယောက်မှ သူ့အား အနာတရဖြစ်အောင်
လုပ်နေသည်ဟု မက်ခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မဟုတ်သေးဘူး... မဖြစ်ရဘူး... သူမ
သူ့ကိုကယ်မှဖြစ်မယ်....

ယန်ဟန် သူမ အိမ်မက်ထဲတွင်မက်ခဲ့သော
ဆိပ်ကမ်းအား ၃ နာရီခန့်လျှောက်သွားရင်း
ရှာလိုက်ရသည်။ ကမ်းခြေမှ
လှေများမှာပျက်ဆီးနေပြီး
ပြန်အသုံးပြုလို့ရပုံမပေါ်သည့်အတွက်
ကနူးလှေလေးအား ရှာရန် သူမ
အလွန်အလုပ်များသွားသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမ ကျွန်းပေါ်သို့
ကနူးလှေဖြင့်သွားလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် လီနန်ရှန်နှင့် တခြားသူများသည်
ကျွန်းပေါ်သို့ လှေဖြင့်ရောက်သွားကြသည်။
မနက်ခင်းအာရုံတက်ချိန် ဖြစ်သည့်အပြင်
နေရောင်ခြည်မှာလဲ သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်း
ထွက်ပေါ်လာကာ
ကောင်းကင်နှင့်ပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင်
တောက်ပနေသော အနီရောင် တိမ်တိုက်များ
ရှိနေသည်။

လီနန်ရှန်နှင့် တခြားသူများသည် ဇွန်ဘီများအား
ရောဂါကာကွယ်ရေးနှင့်ထိန်းချုပ်ရေးဌာနသို့
ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဟန်ခိုင်သည်
သူ့အဖေအခြေအနေအား စိုးရိမ်နေသောကြောင့်
အိမ်သို့လျင်မြန်စွာဖြင့် တန်းပြန်သွားသည်။

၂၀၂၂ တွင်

ဇွန်ဘီမင်းရပ်ရုတ်တရပ်ပြန့်နှံ့ခြင်းဖြစ်ပွားပြီးနောက်
ဟန်ကျင်းရီသည် သူ၏ ဇွန်ဘီဖြစ်သွားသော
ဇနီးအား သားဖြစ်သူကိုယ်တိုင်သတ်လိုက်သည်ကို
မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်အတွက်
စိတ်ဓါတ်ကျရောဂါကို ခံစားနေရသူဖြစ်သည်။
သူသည်

တခြားသူများနှင့်အဆက်သွယ်အားလုံးဖြတ်တောက်ကာ အခန်းထဲတွင်တနေကုန်နေပြီး သူ့ဇနီးအားသတိရလေ့ရှိသည်။

ဟန်ခိုင်နှင့် သူ့အဖေတို့ နှစ်ဦးသည် ရောဂါကာကွယ်ရေး နှင့် ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာ (CDC) မှ ခွဲဝေပေးထားသည့် အဆောင်တစ်ခုတွင် နေထိုင်သည်။ အဆောင်သည် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းရှိ၍ သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။

ဟန်ခိုင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့
လျှောက်သွား၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဟန်ကျင်းယီ သည်
ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေလေသည်။ဟန်ခိုင်က ထမင်း
စားပြီးပြီလားဟု ဖခင်ဖြစ်သူကို မေးလိုက်သည်။

ဟန်ကျင်းယီ သည် ဟန်ခိုင်ကို စကားတစ်ခွန်းမှ
ပြန်မပြောဘဲ အိပ်ယာပေါ်တွင်သာ မလှုပ်မယှက်
လဲလျောင်းနေလေသည်။

ဟန်ခိုင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အကျင့်ကို
အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကျင့်သားရနေခဲ့ပြီ

ဖြစ်သည်။ထို့နောက် ဟန်ခိုင်က ဆေးသောက်ရန်
ဟန်ကျင်းယီ အတွက် ရေနွေးပူပူကို ယူလာခဲ့သည်။

ဟန်ကျင်းယီ သည် အဖြူရောင်ဆေးပြားကို
ကြည့်လိုက်ပြီး သားဖြစ်သူအား မေးသည်။

"မင်းအမေနဲ့ ရှန်ရှန် ကို ညက
အိပ်မက်မက်သေးလား...."

ဟန်ခိုင်သည် ဟန်ကျင်းယီ ၏ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ
ဆေးကိုသာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် တရိုတသေ
ပေးလိုက်သည်။

“အဖေ ဆေးသောက်လိုက်ပါဦး...”

ဟန်ကျင်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဆေးကို
သောက်လိုက်သည်။ နေ့ရောညပါ အနားမနေရဘဲ
ပြေးလွှားခဲ့ရပြီးနောက် ဟန်ခိုင်၏
စိတ်အခြေအနေသည် အနားယူရမည့် အချိန်သို့
ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဟန်ကျင်းယီ က ဆေးသောက်ပြီးသည်နှင့်
ထမင်းစားခန်းသို့သွားကာ
ညစာစားလိုက်သည်။ ထို့နောက်

ခြေလက်သန့်စင်ကာ အိပ်ရာဝင်
သွားလေတော့သည်။

နောက်နေ့ မနက်တွင် ရောဂါကာကွယ်ရေး နှင့်
ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာ (CDC)၏ စည်းကမ်း
ထိန်းသိမ်းရေး ဒါရိုက်တာက ဓါတ်ခွဲခန်းအသီးသီးမှ
ပရော်ဖက်ဆာများကို အစည်းအဝေး ပြုလုပ်ပြီး
စမ်းသပ်မှု လုပ်ငန်းစဉ်များကို အလှည့်ကျ
အစီရင်ခံစေသည်။

ဟန်ခိုင်၏ အလှည့်ရောက်သောအခါယန်ဟန်
၏ဓာတ်ပုံကို ပရိုဂျက်တာပေါ်တွင် ပြလိုက်ပြီး
ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီဇွန်ဘီကို ယွင်ကျင့် မြို့မှာ
မတော်တဆတွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်...သူမဟာ
တခြားဇွန်ဘီတွေနဲ့ လုံးဝကို ကွဲပြားနေပြီးတော့
သူမရဲ့အပြုအမူကို ကောင်းကောင်း
ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်...အဲဒီတော့ သူမရဲ့ဦးနှောက်ဟာ
R မိုင်းရပ်စ်ပိုးကြောင့် လုံးလုံး
မပျက်စီးသေးကြောင်း ပြနေပါတယ်...
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကာကွယ်ဆေးစမ်းသပ်မှု အတွက်

အောင်မြင်မှု တစ်ခုဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်...လိုအပ်ရင်
ဒီဇွန်ဘီကို ဖမ်းဆီးကြဖို့ အကြံပြုချင်ပါတယ်..."

ဟန်ခိုင်၏ တင်ပြမှုပြီးနောက် အခန်းထဲတွင်
အပ်ကျသံမျှ မကြားရလောက်အောင်
တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ကျီကျောက်ယန် က ဟန်ခိုင်ကို ပြောလိုက်သည်။

"ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...ကျွန်တော်တို့ စမ်းသပ်မှုတွေ
ဘာကြောင့် ရပ်တန့်သွားလဲ သိလား..."

“R မိုင်းရပ်စ်က ဗီဇပစ္စည်းကို DNAဆီ
လွှဲပြောင်းပေးတဲ့ မိုင်းရပ်စ် ဆိုတာ
ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်... ဗီဇကလည်း
ပြောင်းလဲလွယ်ပြီး မိုင်းရပ်စ်ရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်က
ရောဂါဖြစ်စေတဲ့ အန်တီဂျင်ကလည်း
အခြေနေပေါ်မူတည်ပြီး အလိုက်သင့်
ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်...ဒါကြောင့် အရင်က
သန့်စင်ထားတဲ့ ရောဂါကာကွယ်ဆေးတွေဟာ
ဗီဇပြောင်းနေတဲ့ R မိုင်းရပ်စ်အတွက်တော့
အဆင်မပြေဘူး..”

“အဲ့ဒီတော့ ဗီဇပြောင်းနေတဲ့ ဇွန်ဘီနဲ့ ကွယ်ဆေး
က ဘယ်လိုများဆက်သွယ်နေတာလဲ...”

ဟန်ခိုင်မှာ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။

ကျီကျောက်ယန် က ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဇွန်ဘီကို ဖမ်းဖို့ အစီအစဉ်ရဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေ
အကြောင်း ပြောကြည့်ရအောင်...
ပုံမှန်ဆိုလို့ရှိရင်..ကျွန်တော်တို့က လက်တွေ့
စမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်ပြီးကာမှ ဇွန်ဘီကို စနစ်တကျ
ဖမ်းလေ့ရှိပါတယ်..အခု ပရော်ဖက်ဆာဟန်
ပြောတဲ့ ဇွန်ဘီကို လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့
ဖမ်းလိုက်ရင် ဘယ်လို

အခက်အခဲတွေရှိလဲ...အစီအစဉ်အတိုင်း
ဖြစ်လာပါ့မလား.. ဒီပြဿနာတွေကိုရော
စဉ်းစားပြီးပြီလား..."

ကျီကျောက်ယန် ၏ အပြောကြောင့်
အခြားသူများကပါ ဟန်ခိုင်ကို ကဲ့ရဲ့ချင်သည့်
မျက်နှာပေးများ ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန်က ချောင်းတစ်ချက်
ဟန်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ပါမောက္ခ ဟန်က ရောဂါထိန်းချုပ်ရေးနဲ့
ကာကွယ်ရေးစင်တာရဲ့ အဓိကပင်မ
ထောက်တိုင်ကြီးပါ....

ကာကွယ်ဆေးသုတေသီတစ်ဦးလည်း
ဖြစ်တယ်...ဒီရာထူးတစ်ခုတည်းနဲ့တင် လူတိုင်းက
ပရော်ဖက်ဆာဟန် ဆီ သင်ယူသင့်နေပါပြီ...
ကောင်းပြီ.. အားလုံးပဲ သုတေသနကို
ဆက်ပြီးအာရုံစိုက်ကြပါ... လာ... အစည်းအဝေးကို
ပြီးအောင် ဆက်လုပ်လိုက်ကြရအောင်...”

အစည်းအဝေးခန်းထဲမှ လူအားလုံးထွက်သွားပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ဟန်ခိုင်သည်
အစည်းအဝေးခန်းထဲတွင် မှင်တက်ကာ

ထိုင်နေသေးသည်။ သူသည် ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်မှ
ပါရဂူကြီးကြပ်ရေးမှူးဖြစ်စေ
ရောဂါထိန်းချုပ်ရေးနှင့်
ကာကွယ်ရေးစင်တာတွင်ဖြစ်စေ အမြဲတမ်း
သတိကြီးစွာ ထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့အပြင်
အလုပ်တွင် ဟန်ခိုင်ကို မလေးစားသော
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သို့မဟုတ် ကျောင်းသား မရှိပေ။

ကျီကျောက်ယန်ကသာ သူ့ကို ရိုက်ချနိုင်ဖို့
အခွင့်အရေး အမြဲယူတတ်သူ ဖြစ်သည်။

Xxxxxx

Chapter 6

“ဟဲ့...ဒီနေ့ မနက်က အစည်းအဝေးအကြောင်း
ကြားပြီးပြီလား...”

ကျန့်စစ်ချီ က ဓာတ်ခွဲခန်းထဲရှိ သုတေသီများကို
စကားစ လိုက်သည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် သုတေသီ များသည်
ချက်ချင်းပင် သူမ အနားသို့ စုရုံးလာကြသည်။
ကျောက်ရှောင်ရွယ် သည် နှုတ်ခမ်းကို စုလိုက်ပြီး
ရှုတ်ချသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟွန်း..ပရော်ဖက်ဆာဟန် အပြောခံနေရတာကို
ပြောမလို့မလား... အဲဒါ လီရှင်းယူ
ကြောင့်လေ....ပရော်ဖက်ဆာဟန် မှာ
အပြစ်မရှိပါဘူး....”

“လီရှင်းယူ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ...”

ကျန့်စစ်ချီ က မေးသည်။

“အစ်မ မသိဘူးလား...တကယ်လို့ လီရှင်းယူ သာ
ထွက်ပေါက်ကို လှိမ့်မချခဲ့ရင်... ပရော်ဖက်ဆာဟန်
လည်း သူမ အစား ဇွန်ဘီမြို့ကို

သွားရမှာမဟုတ်ဘူး... ဇွန်ဘီမြို့ကို မသွားရင်
ထူးဆန်းတဲ့ ဇွန်ဘီမကို တွေ့မှာ
မဟုတ်ဘူး...ပြီးတော့ ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ ကလည်း
သူ့ကို ဆုမှာမဟုတ်ဘူး...ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် လည်း
လူပဲလေ..တခါတလေ အမှားလုပ်မိတာ အပြစ်
မှမဟုတ်တာ....."

ကျန့်စစ်ချီ သည် ကျောက်ရှောင်ရွယ် ၏ အဆိုကို
ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်.. ပါမောက္ခ ဟန် တော့ တစ်နှစ်လုံး
အလောင်းခံ ရတော့မှာ..."

လီရှင်းယု သည် ထွက်ပေါက်ကို လှိမ့်ချလိုက်၍
ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ မရရှိခဲ့ပေ။ ဆယ်ရက်ကျော်
အနားယူပြီးနောက် CDC တွင် အလုပ်ပြန်
ဆင်းခဲ့သည်။

လီရှင်းယု သည် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ပြန်သွားရန်
ခက်ခဲမည် ဟု သူမမျှော်လင့်ထားခဲ့ပေ။

သူမသည် ထွက်ပေါက်မှ တမင် လှိမ့်ချလိုက်သည့်
အကျိုးဆက်ကို တွေးမိသည်။ သို့ရာတွင်
ဤမျှလောက် ဆိုးရွားမည် ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ ယခုမူ

လုပ်ဖော်များက သူမကို
ငြူစုနေကြတော့သည်။အထူးသဖြင့်၊
ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် ကို တစ်ဖက်သတ်
ချစ်နေကြသော သုတေသီနှစ်ဦးမှာ
ကလဲ့စားချေမည် တကဲကဲ ဖြစ်နေကြသည်။

လီရှင်းယု သည် သက်ပြင်းချကာ အောက်သို့
ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ကွဲနေသော ဖန်ပြွန်ပုံကြီးကို
တွေ့ရသည်။ဓာတ်ခွဲခန်း အတွက် ရန်ပုံငွေကို
ခြွေတာနေရသည်။ယမန်နှစ် ကတည်းက
ဓာတ်ခွဲခန်းသုံး ပစ္စည်းများကို မူပိုင်ခွင့်
တင်ထားရသည်။အကယ်၍ မိမိ၏ ပစ္စည်းများ

ကွဲရပျက်ဆီးပါက လျော်ကြေး ပေးရမည်ဟု
ထုတ်ပြန်ထားသည်။

ယခု သူမကြောင့် ကွဲသွားသော ပစ္စည်းများ
အတွက် ပိုက်ဆံ လျော်ရတော့မည်။ထို့ကြောင့် သူမ
ရက်အတော်ကြာအောင် ပေါင်မုန့်ပေါင်းနှင့်
အသီးအရွက်ချဉ်ကိုသာ စားရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူမသည် စမ်းသပ်စင်ကို သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ရင်း နောင်တရနေ မိလေ၏။သူမသည်
ပရော်ဖက်ဆာဟန် ၏ အဖွဲ့ထဲတွင် လွန်ခဲ့သော
နှစ်နှစ်ခန့်က ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။နောက်ပိုင်းတွင်

သူမသည် အခြား သုတေသီများနှင့် မတည့်သဖြင့်
အဖွဲ့ထဲမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။

တခါတရံ အခြား သုတေသီများက သူမ
မကောင်းကြောင်း ပြောနေသည်ကို
ပြန်ကြားရလေ့ရှိသည်။သို့သော် သူမ ဂရုမစိုက်ပေ။

ယနေ့ခေတ်တွင် မည်သူမဆို
ဇွန်ဘီများဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သူမအတွက်
သူငယ်ချင်း မလိုအပ်ပေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမ
နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ်သာ အသက်ရှင်ခွင့်
ရချင်သည်။အကြောင်းမှာ နောက်နှစ် အနည်းငယ်

ကြာလျှင် မိုင်းရပ်စ် တိုက်ဖျက်ရေး
သွေးရည်ကြည်ကို အောင်မြင်စွာ
တီထွင်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

“အိုး...တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ခြေထောက်က
ကောင်းသွားပြီပဲ...ဟက်ဟက်..”

ကျောက်ရှောင်ရွယ် က ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး
အသံကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

လီရှင်းယု က သူမအား ဘာမျှ
ပြန်မပြောပေ။ထို့ကြောင့် သူမက ဒေါသ

ထောင်းခဲနဲ့ ထွက်သွားကာ လီရှင်းယု အနားသို့
လျှောက်လာပြီး ဒဏ်ရာရထားသည့်
ခြေထောက်ကို ဖိနပ်ထိပ်ဖြင့်
ဆောင့်ကန်လိုက်သည်

သူမက နာကျင်စွာ တုန်ရီနေသော်လည်း
ကျောက်ရှောင်ရွယ် က ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“အိုး...နာနေတုန်းပဲကိုး...ဟာဟ...”

သူမက ခြေထောက်ကို နောက်တစ်ချက်
ကန်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျောက်ရှောင်ရွယ်...နှင့် လူကို ဘာမှတ်နေလဲ...”

လီရှင်းယု က ကျောက်ရှောင်ရွယ် ၏ ပုခုံးကို
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပြန်တွန်းလိုက်သည်။ သို့သော်
တွန်းပြီးပြီးချင်း သူမ နောင်တ ရသွားသည်။

ကျောက်ရှောင်ရွယ် ကလည်း ခြေထောက်ကို
မြှောက်၍ ကန်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။ သူမ
သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အားဖြင့်
တွန်းလိုက်သောအခါ ကျောင်းရှောင်ရွယ် လဲကျ
သွားလေသည်။

သူမ၏ အပေါ် ပိုင်းသည် နောက်ဘက်ရှိ
စမ်းသပ်စင်ပေါ်သို့ လဲကျကာ ကရားများနှင့်
စမ်းသပ်ပြွန်များ အားလုံး ကွဲကျသွားတော့သည်။

ကျောက်ရှောင်ရွယ် ဖိမိသွားသည့် စမ်းသပ်စင်မှာ
ကျန်စစ်ချီ ၏ စမ်းသပ်စင် ဖြစ်သည်။ ကျန်စစ်ချီ
သည်မော်လီကျူးများ ကို သုတေသန
ပြုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသံကို ကြားလျှင် ကျန်းစစ်ချီ
အတင်း

ပြေးဝင်လာသည်။ သူမတစ်ပတ်ကြာအောင်
စမ်းသပ်နေသော ဓာတု ထုတ်ဖော်ပုံတို့
ပျက်စီးသွားမည်ဟု မမျှော်လင့်ထားပေ။

“ကျောက်ရှောင်ရွယ်...နှင့် ဘာလုပ်တာလဲ...ငါ
စမ်းသပ်မှုကို တစ်ပတ်လောက်လုပ်ခဲ့ရပြီး
နောက်ဆုံးတော့
အဖြေရသွားတယ်...အဲဒီအဖြေကိုတောင်
မစစ်ရဲသေးဘူး...”

ကျန့်စစ်ချီ ၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်
နီမြန်းနေသည်။

“စီနီယာ အစ်မ.... လီရှင်းယု က
ကျွန်မကိုတွန်းလိုက်တာ...”

ကျောက်ရှောင်ရွယ် က အမြန် ခုခံပြောလိုက်သည်။

ကျန့်စစ်ချီ က လီရှင်းယု ကို အော်လိုက်သည်။ “နှင်
ဘာလို့ သူ့ကို တွန်းလိုက်တာလဲ... ဓါတ်ခွဲခန်းက
ရန်ဖြစ်ဖို့ နေရာလား.. ပါမောက္ခဟန်ကို တိုင်ပြီး
နှစ်ယောက်လုံးကို နှင်ထုတ်ခိုင်းရမလား...”

ပရော်ဖက်ဆာဟန် အကြောင်းပါလာ၍
ကျောက်ရှောင်ရွယ် က နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“ငါ့ စမ်းသပ်မှုဟာ အခုထိ အဖြေမထွက်သေးဘူး...
ဒါဆို ပစ္စည်းတွေအတွက် ဘယ်သူ
လျော်ပေးမှာလဲ...”

“သူမက ကျွန်မကိုတွန်းတာ..သူမသာ ကျွန်မကို
မတွန်းရင် လဲကျမှာမဟုတ်ဘူး...အား...ကျွန်မ
ခြေချင်းဝတ် တောင် နာနေတယ်...”

ကျောက်ရှောင်ရွယ် က သနားစဖွယ်
ညည်းညူပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ခြေထောက်ကို အရင်ကန်တာ
ကျောက်ရှောင်ရွယ် ပဲ...”

“နင်တို့ ကိစ္စတွေကို ငါဂရုမစိုက်ဘူး...
နင်တို့နှစ်ယောက် မနက်ဖြန် ပစ္စည်းတွေအတွက်
တစ်ဝက်စီ ပေးရမယ်...”

ထို့နောက် ကျန်စစ်ချီ ဒေါသတကြီး
ထွက်သွားသည်။

လီရှင်းယု သည် စမ်းသပ်စင်နားတွင် ထိုင်ကာ
ငိုနေတော့သည်။

အားလုံးက ငါ့ကို ပစ်မှတ်ထား နေကြပြီ....

နောက်နေ့ မနက်ကျရင်လည်း ပစ္စည်းဖိုး
ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ပေးရဦးမယ်...

အဲဒီလောက် များတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ငါ
ဘယ်မှာရှာရပါ့မလဲ...

နောက်နေ့မနက်တွင် ကျန့်စစ်ချီ က
ကျောက်ရှောင်ရွယ် ထံမှ ပိုက်ဆံယူလာပြီးနောက်
လီရှင်းယု ၏ စမ်းသပ်စင်ဆီ လျှောက်လာကာ
သူမကို ပိုက်ဆံတောင်းသည်။

“ပိုက်ဆံ မရှိလို့ နောက်လမှ လစာ ရရင်
ပေးလို့ရမလား အစ်မ...”

“ဒါဆို ငါ့ရဲ့စမ်းသပ်မှုကို နောက်လထိ
ရွှေ့ထားရမယ်ပေါ့...ဘယ်လိုလုပ်
အချိန်မီတော့မလဲ...နောက်ကျလို့ ပါမောက္ခဟန်က
ဆူရင် ငါ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ..ပြီးတော့

ပိုက်ဆံကလည်း

သိပ်မများပါဘူး...ကျောက်ရှောင်ရွယ် တောင်
တစ်ဝက် ပေးပြီးပြီ....”

တစ်ဝက်..

လီရှင်းယု သည် ကျန်စစ်ချီ ကို နီရဲသော

မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ကျောက်ရှောင်ရွယ် သာ သူမ မခံချင်အောင်

မပြောလျှင် တွန်းချမည်မဟုတ်ပေ။

....

ကျန့်စစ်ချီ သည် သူမ၏အကြည့်ကြောင့် အလွန်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလို့ ငါ့ကို အဲလိုကြီး ကြည့်နေတာလဲ..ငါလည်း
နစ်နာတာပဲ... ငါ တစ်ပတ်လုံး ကြိုးစားထားတဲ့
စမ်းသပ်မှုက နင်တို့ နှစ်ယောက်ကြောင့်
ပျက်စီးသွားပြီ...”

လီရှင်းယု က တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်သည်။

“အစ်မ စိုက်ဝယ်ထား ပေးပါ..နောက်လ, လစာရရင်
ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်...”

“ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...ကျောက်ရှောင်ရွယ် က
သူမရဲ့ မိဘတွေဆီက ပိုက်ဆံ
တောင်းလာတာ...နင်လည်း နင့်မိသားစုကို
တောင်းပေါ့..”

“မိသားစု.....ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေ ဆုံးသွားကြပြီ...”

စကားအဆုံးတွင် သူမ၏ အသံမှာ
တိမ်ဝင်သွားတော့သည်။

“ဒါဆို သူငယ်ချင်းဆီက ချေး...”

“ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းလည်း မရှိဘူး...”

သူမက မယုံနိုင်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“နင့်မှာ သူငယ်ချင်းတောင်
မရှိဘူးလား...အင်းလေ...နင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ
အပေါင်းအသင်း လုပ်တာမဟုတ်ဘူးလေ...”

“ ... ”

လီရှင်းယု က ခဏ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ပြောသည်။
“ဒါဆို တစ်ပတ်လောက် အချိန် ပေးပါ...ညီမ
နည်းလမ်းရှာပါ့မယ် ...နော်..”

“ကောင်းပြီ... နောက်ကျသွားရင် ငါပါမောက္ခ ဟန်
ကို သတင်းပို့လိုက်မယ်...”

သူမက ပြုံးပြကာ ကျေးဇူးတင်
စကားပြောမည်ပြုစဉ် ကျန်းစစ်ချီ၏ ခပ်တိုးတိုး
ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သူမက
တစ္ဆေတစ်ကောင်လိုပဲ...ကျက်သရေမရှိဘူး...”

လီရှင်းယု၏ အပြုံးသည် မပီပြင်တော့ပေ။
ထို့အပြင် နှလုံးခုန်သံကလည်း
ချောက်ထဲကျသွားသလို ပြောင်းဆန်နေတော့သည်။

ကျန့်စစ်ချီ က ကျောက်ရှောင်ရွယ် ရှေ့တွင်
မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ “အင်း...ပိုက်ဆံစုရတာ
မလွယ်ပါလားနော်...”

ကျောက်ရှောင်ရွယ် က လီရှင်းယု ကို
အထင်အမြင်သေးစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်၍
ပြန်ပြောသည်။

“ ဒီလို အဖြစ်မျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ
ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး.....ရုံးတဲ့သူက ခွေးတစ်ကောင်
လိုပဲလေ... ဟားဟား...”

ကျောက်ရှောင်ရွယ် က
လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ပြီး လီရှင်းယု ကို
မသိမသာ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ကျန့်စစ်ချီ သည်
ကျောက်ရှောင်ရွယ် နှင့် စကားအနည်းငယ်
ပြောကာ ထွက်သွားသည်။

လီရှင်းယု သည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် ရပ်နေပြီး သူမ
အကြောင်းကို တွတ်ထိုးနေကြသည့် သူများကို
ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအပြုံးများက သူမ၏
နှလုံးသားကို ဓားသွားကဲ့သို့ အပြန်ပြန် အလှန်လှန်
ထိုးနှက်နေကြသည်။

‘တကယ်လို့ နင်တို့သာ ဇွန်ဘီတွေ ဖြစ်လာရင်
ဒါမှမဟုတ် ဇွန်ဘီတွေက နင်တို့ကို ကိုက်လိုက်ရင်
ဒီလို ပြုံးနိုင်ပါဦးမလား....ဘာလို့ ငါ့ကိုချည်း
အနိုင်ကျင့်နေကြတာလဲ...ငါတစ်ခါမှ နင်တို့ကြောင့်
မပျော်ခဲ့ဖူးဘူး..ငါလည်း မပျော်ရမဲ့အတူ
နင်တို့လည်း မပျော်ရအောင်....ငါတို့ ငရဲကို
အတူသွားကြတာပေါ့...’

လီရှင်းယု သည် သူမဘဝကြီး
ဆုံးခန်းတိုင်သွားပြီဟု ခံစားမိသည်။ဓာတ်ခွဲခန်းရှိ
လူတိုင်းက သူမကို အသားလွတ်
မုန်းနေကြသည်။ထို့ကြောင့် ဓာတ်ခွဲခန်းမှ လူများနှင့်
ကျွန်းတစ်ခုလုံးမှ လူများကို ငရဲသို့ အတူဆွဲခေါ်ရန်

တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းကို
ကြံလေတော့သည်။

ရောဂါထိန်းချုပ်ရေး နှင့်ကာကွယ်ရေးစင်တာ၏
ဓာတ်ခွဲခန်း အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်၊
စမ်းသပ်မှုများအတွက် ဇွန်ဘီများကို
ချုပ်နှောင်ထားရန် အခန်းတစ်ခုရှိသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် နေထိုင်သောလူများသည် R
ဗိုင်းရပ်စ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသော်လည်း R ဗိုင်းရပ်စ်
နှင့် ထိတွေ့ပါက ဇွန်ဘီ မဖြစ်နိုင်ဟု
သက်သေမရှိပေ။

ဒါဆို ဒီအခန်းတွေထဲမှာ ဇွန်ဘီတွေအားလုံးကို
လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ..... ကျန်းရဲ့
လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့တွေက ဇွန်ဘီတွေကို
နှိမ်နင်းနိုင်ပါ့မလား..

မနှိမ်နင်း နိုင်ရင် ဘေးကင်းဇုန် တစ်ခုလုံး လုံခြုံမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး.....

Xxxxxxxx

Chapter 7

ယန်ဟန်သည် ပင်လယ်ထဲတွင် ဆယ်ရက်ကျော်
ခရီးနှင်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ ပုပ်ပွနေသည့်
အသားများ နှင့် အရေပြားတို့သည်
ပင်လယ်လေညင်းကြောင့် အနည်းငယ်
ခြောက်သွားကြသည်။ ကံကောင်းစွာနှင့် သူမသည်
ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်ဖြစ်နေ၍
အစာမစားဘဲသို့မဟုတ် ရေမသောက်ဘဲ
အသက်ရှင်နေနိုင်သည်။ အကယ်၍ သူမသာ
လူဆိုပါက ငတ်သေသွားနိုင်သည်။

သူမသည် ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် လှေလှော်၍
လာနေပြီး မနက်တစ်နာရီလောက်တွင် သူမ
မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူမနိုးလာသောအခါ
ပင်လယ်ပြင်တွင် မြူများ အံ့ဆိုင်းနေ၍ ဘာကိုမျှ
မမြင်ရ၍ ယန်ဟန်သည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဟိုဒီ
ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ သူမ ဒုက္ခရောက်နေပြီ
ဖြစ်သည်။ လှော်တက်ပျောက်သွားခြင်းပင်။

ငါ ဘယ်တုန်းက လွတ်ချလိုက်ပါလိမ့်...

ဒါဘယ်နေရာမှန်းလည်း မသိဘူး...

ယေဘုယျအားဖြင့် ဇွန်ဘီများသည် ပင်လယ်ထဲသို့
ဖြတ်လာသည်နှင့် ပင်လယ် အောက်ခြေ အထိ

နစ်မြုပ်သွားမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်းသည် ယွင်ကျင့်
မြို့မှ ကီလိုမီတာ ၂၀၀ နီးပါး ဝေးသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်းပေါ် ရှိလူများသည် လွန်ခဲ့သည့်
သုံးနှစ်အတွင်း ဇွန်ဘီများ၏ ရန်မှ
ကင်းဝေးခဲ့သည်။ အရေးပေါ်ကာလ မဟုတ်ပါက၊
လုံခြုံရေး တင်းကျပ်ခြင်း မရှိသော်လည်း ကျွန်း၏
နယ်စပ်တဝိုက်တွင် အစောင့်အကြပ် အနည်းငယ်
ဖြန့်ကျက်ထားဆဲပင်။

ယန်ဟန်သည် ပင်လယ်ထဲသို့ မသွားမီ ကုန်တိုက်မှ
လေကာအင်္ကျီ တစ်ထည် ယူလာသည်။ သူမသည်
ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်ဖြစ်၍ လူသူ ပြည့်နှက်နေသည့်

ကျွန်းသို့ ဝင်ရန် အကာအကွယ် အဖြစ်
လိုအပ်သည်။

ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ယန်ဟန်သည်
လူများကို မကြည့်မိစေရန် တတ်နိုင်သမျှ
ခေါင်းငုံ့ထား၍ ခပ်သုတ်သုတ်
သွားနေသည်။ လူသားတို့ သူမ ဘေးမှ
ဖြတ်သွားချိန်တွင် လူနံ့ကို ရှူရှိုက်လိုက်၍ သူမ
ဗိုက်ဆာ သွားသော်လည်း သူမ အောင့်အီး
တတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကျွန်းပေါ်တွင်
တစ်နာရီခန့်လျှောက်သွားနေခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်
ခေါင်းလောင်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည့်အတွက်
သူမ ကြောက်လန့်သွားပြီး ခြေလှမ်းကို တုန်ခန်
ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ငါ ကျွန်းပေါ်ရောက်တာ ခဏပဲ ရှိသေးတယ်....
ငါ့ကို တွေ့သွားကြပြီလား... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...

ထို့နောက် ယန်ဟန်သည် လမ်းထောင့်သို့ တိုးကာ
မလှုပ်မယှက် ရပ်နေစဉ် ပြေးနေသော
လူအုပ်ကြီးမှာ သူမဆီ ပြေးမလာကြသည်ကို

သတိထားမိသွားသည်။ သူမက သက်ပြင်းချပြီး
မော့ကြည့်လိုက်ရာ အင်္ကျီဖြူဝတ်ထားသည့်
အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် သူမဆီ ရုတ်တရက်
ပြေးလာနေလေသည်။ သူမ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့်
ခေါင်းကို အမြန် ငုံ့လိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသားက အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို
ဆွဲခေါ်လာပြီး မေးလိုက်သည်။

“ထိန်းချပ်ရေးစင်တာ က ဘာဖြစ်သွားတာလဲ....”

အမျိုးသမီးသည် အလွန်ထိတ်လန့် နေပုံရပြီး
တုန်ယင်စွာ ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီလိုပါ...ပရော်ဖက်ဆာကျီ... ပရော်ဖက်ဆာဟန် ရဲ့
ကျောင်းသူ လီရှင်းယု က ဇွန်ဘီတွေ
ဖမ်းထည့်ထားတဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်က သီးသန့်ခန်းဆီ
ပြေးတက်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရလို့ပါ....”

ကျီကျောက်ယန် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘာ...သူမ ဇွန်ဘီတွေကို လွှတ်လိုက်လား...”

“ဟင့်အင်း...”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းခါသည်။

“ဒါဆို ခေါင်းလောင်းသံက ဘာလို့
မြည်လာတာလဲ...”

“ဒါပေမယ့် လီရှင်းယု ကို ဇွန်ဘီတစ်ကောင်က
ကိုက်လိုက်တယ်... အခု သူမ ဘယ်နေရာမှာလဲ
ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး...အခု လက်နက်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့တွေက လိုက်ရှာနေကြတယ်...”

ဟန်ခိုင် ရဲ့သုတေသီ ဆိုပါလား...

ကျီကျောက်ယန် တိတ်ဆိတ်သွားလျှင်

ထိုအမျိုးသမီးက စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ... ဘာပြောစရာ
ရှိသေးလဲ...ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ အိမ်ပြန်မှ
ဖြစ်မယ်... အပြင်မှာ အရမ်း အန္တရာယ်များတယ်...”

“ရပါတယ်...မရှိတော့ပါဘူး...”

ထိုအမျိုးသမီး ထွက်သွားပြီးနောက်

သူက ခဏရပ်၍ စဉ်းစားနေသဖြင့်ထောင့်မှာ
ရပ်နေသည့် ယန်ဟန်မှာ တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ရဲပေ။

‘ဒီလူကလည်း တကယ်ပါပဲ... ဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်
နေတာလဲ...စဉ်းစားချင်ရင် အိမ်ပြန်ပြီး
စဉ်းစားပါ့လား...’

ယန်ဟန် က စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ် တွေးနေမိသည်။

“ဟေ့..မင်းက ဘယ်သူလဲ... လူဆိုးတစ်ယောက်လို
ထောင့်တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေရတယ်လို့....”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ....မင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေပုံ
ရတယ်...”

ကျီကျောက်ယန် က လမ်းလျှောက်လာပြီး သူမကို
ထိကြည့်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် သူမက ခေါင်းစွပ်ကို လှုပ်လိုက်ပြီး
ကြောက်မက်ဖွယ် အော်ဟစ်ပြလိုက်သည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ခေါင်းစွပ်နှင့် လူကို
ဖုတ်ကောင်ဖြစ်မည်ဟု မမျှော်လင့် ထားပေ။သူ
ကြောက်လန့်သွားပြီး နောက်ကို ပြန်ဆုတ်
လိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် ထိုလူငယ် ကြောက်နေသည်ကို
တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။သူမ ပါးစပ်ကို
ထပ်မံဟ,ပြီး "အား"ခနဲ အသံပြုကာ ကိုက်ဟန်
ပြုလိုက်သည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် အလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး
ခြေထောက်များ ခွေခေါက်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်သို့
လဲကျသွားတော့သည်။

ယန်ဟန် သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားသည်။
ထို့နောက် သူမသည် ခေါင်းစွပ်ကို ပြန်ဆောင်းကာ
ထွက်သွားလေသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် နံရံကို အားပြု၍
ဖြည်းညင်းစွာ ထ၍ ဇွန်ဘီ ထွက်သွားသည့်
ဘက်ကို ကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ခံစားချက်တို့
ရောထွေးနေသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် မနက်က တွေ့ခဲ့ရသည့်
ဇွန်ဘီမကို ရင်းနှီးနေသော်လည်း ထိုအချိန်က
ဟန်ခိုင် အကြောင်းသာ တွေးနေသဖြင့် အမှုမဲ့
အမှတ်မဲ့သာ သဘောထားလိုက်သည်။

ထိုဇွန်ဘီမက ယန်ဟန် ဖြစ်သည်။

ယန်ဟန် နှင့် သူသည် ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်တွင်
စတင် သိကျွမ်းခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်က
သူနှင့် ယန်ဟန် တို့သည် မိုင်းရပ်စ်ဗေဒ၊

ဘဝသိပ္ပံကျောင်း နှင့် ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်တို့တွင်
အတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က သူသည် နိုင်ငံခြားမှ ဘွဲ့ရလာပြီး
ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်မှ ဘဝသိပ္ပံ ဌာနတွင်
တွဲဖက်ပါမောက္ခအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ယွင်ကျင့်
တက္ကသိုလ်သည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ ထိပ်တန်း
စာရင်းဝင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်သည်။

သူသည်ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်မှ ငှားရမ်းခြင်း
ခံရ၍ အလွန် ဂုဏ်ယူခဲ့သည်။ထို့အပြင်

ဆွေမျိုးများကလည်း သူ့ကို ချီးကျူးကြ၍
သူ့မိဘများမှာ တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေလေသည်။

ကျီကျောက်ယန် ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်သို့
ရောက်ပြီး မကြာမီ နောက်ထပ် ပရော်ဖက်ဆာ
တစ်ဦးကို ငှားရမ်းလိုက်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သူသည် စာသင်ပြီးသည်နှင့် ရုံးခန်းထဲသို့
ဝင်သွားလျှင် ဆရာ/ဆရာမများက ပရော်ဖက်ဆာ
အသစ်အကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်။

“သူမက အသက်၂၄ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်...အဲ့တော့
ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်
စတင်တည်ထောင်ကတည်းက ငှားရမ်းဖူးတဲ့
ပရော်ဖက်ဆာတွေထဲမှာ အငယ်ဆုံး
ပရော်ဖက်ဆာပါပဲ...”

“မဟုတ်ဘူး...သူမဟာ အသက်၂၄ နှစ်မှာ
ကျော်ကြားတဲ့ နိုင်ငံခြား တက္ကသိုလ် တစ်ခုမှာ
ပါရဂူဘွဲ့လွန် ရပြီးခဲ့ပြီ...ပြီးတော့
သူမကနာမည်ကြီး နိုင်ငံခြားက
ဂျာနယ်တွေမှာလည်း စာတမ်းတွေ
ပြုစုခဲ့သေးတယ်.... သူမက တကယ်ကို
အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ...”

“အရည်အချင်းတင်လား...သူမက
ပါရမီရှင်ပါ...ပရော်ဖက်ဆာယန် က အသက် ၁၃
နှစ်မှာ ကောလိပ်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲကို
ဖြေဆိုခဲ့တာ...ပြီးတော့ အဲဒီစာမေးပွဲမှာ
အမှတ်ကောင်းတွေ ရခဲ့တာဗျ...”

ဆရာတစ်ယောက်က အခြားသူများ ဆွေးနွေး
နေကြသည်ကို ကြားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ မသိတာ ရှိသေးတယ်... ပရော်ဖက်ဆာ
ယန်က ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ကျောင်းသူပါ...”

“ဟုတ်လား...”

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘွဲ့ကြို ရော မဟာဘွဲ့ရော ဇီဝဗေဒသိပ္ပံ မှာ
တက်ခဲ့တာဗျ...”

ကျီကျောက်ယန် က ကွန်ပျူတာရှေ့တွင်
ထိုင်နေရင်း ရုံးရှိ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏
စကားသံကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူ
အလုပ်စဝင် ခဲ့သည်မှာ ရက်ပိုင်းသာ ရှိသေးသည်။

ယခု ၂၄ လေးနှစ်သာရှိသည့် မိန်းကလေးမှာ
သူ့ထက် ထူးချွန်နေ၍ အရှက်ရနေတော့သည်။
သူ့အဖေသာ သိပါက သူမနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောမည်
ဖြစ်သည်။

ကျီကျောက်ယန် အမြင်တွင် ယန်ဟန် သည်
မာနကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သူမသည် လှသော်လည်း
ရိုးရိုးသာ ဝတ်ဆင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့အပြင်
သူမသည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင်သာ အချိန်ကုန်ချင်သူ
ဖြစ်ပြီး လူအများနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရသည်ကို
မကြိုက်ပေ။ ယန်ဟန် နှင့် သူသည်

မရင်းနှီးသော်လည်း သူမ အကြောင်းကို မသိမသာ
စောင့်ကြည့်လေ့လာဖူးသည်။

များမကြာမီ R ဗိုင်းရပ်စ်သည် တစ်နိုင်ငံလုံးသို့
ပျံ့နှံ့သွားပြီး ကျောင်းတွင် ဆရာအနည်းငယ်သာ
အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သည်။

ကျောင်းတွင်းရှိ အသက်ရှင်ကျန်ရစ် သူများက
ထွက်ပြေးရန် ပြင်ကြသောအခါ ယန်ဟန်ကို
မတွေ့ရပေ။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ သူမသည် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး
ကူးစက်ခံထားရခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ယခု ကျီကျောက်ယန် သည် ရောဂါ
ထိန်းချုပ်ရေးနှင့် ကာကွယ်ရေးစင်တာသို့
သွားနေစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရသွားသည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်းနှင့် ယွင်ကျင့် မြို့ကြား
အကွာအဝေးသည် ကီလိုမီတာ ၂၀၀
နီးပါးရှိသည်။ ဇွန်ဘီတစ်ကောင်က ပင်လယ်ကို
မည်ကဲ့သို့ ဖြတ်ကူးလာသည်ကို
စဉ်းစားရကြပ်နေသည်။

ထို့အပြင် ယန်ဟန် ၏ အမူအရာသည် သာမန်
ဇွန်ဘီများနှင့် မတူဘဲ အသိဉာဏ်ရှိပုံ ပေါ်နေသည်။

မယုံနိုင်စရာပဲ...

အကယ်၍ ကျီကျောက်ယန် သာ မျက်စိနှင့်
တပ်အပ် မတွေ့ခဲ့လျှင် ယုံမည်မဟုတ်ပေ။

သူမ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မိုင်းရပ်စ်က
ဗီဇပြောင်းသွားလို့လား... ဒါမှမဟုတ်
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မိုင်းရပ်စ်ကို ခုခံနိုင်တဲ့ ပဋိဇီဝ
ပစ္စည်း ရှိနေလို့လား...ဖြစ်ရော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...

ကံကောင်းလျှင် နောက်ဆုံးအကြိမ်
အစည်းအဝေးတွင် ဟန်ခိုင် ပြောခဲ့သော R
ဗိုင်းရပ်စ် ကာကွယ်ဆေး သူမတွင် ရှိနိုင်သည်။

အကယ်၍ ထိုကိစ္စကို စမ်းသပ်မည် ဆိုပါက သူမကို
ဦးစွာ ဖမ်းထားရမည်ဖြစ်သည်။

ရောဂါကာကွယ်ရေး နှင့်
ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာ(CDC) သည်
အချိန်အတော်ကြာဝရန်းသုန်းကား

ဖြစ်သွားသည်။မကြာမီ ခေါင်းလောင်းသံကို
ထပ်မံကြားရပြီး ဒါရိုက်တာ ကျီ ဧါ အသံသည်
အသံချဲ့စက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ချစ်ခင်ရပါတဲ့ ရောဂါ ထိန်းချုပ်ရေး နဲ့
ကာကွယ်ရေး ဗဟိုဌာန မှ
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များခင်ဗျာ....ကျေးဇူးပြု၍
သတိပြုကြဖို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်...ဓာတ်ခွဲခန်း
သုတေသီ လီရှင်းယု ဟာ စမ်းသပ်မှုပြုနေရင်း
မတော်တဆ ဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် R ဗိုင်းရပ်စ်
ကူးစက်ခံခဲ့ရပါတယ်.... သူမကို ရှာလို့မတွေ့
သေးပါဘူး...လောလောဆယ် လက်နက်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့တွေကို

စေလွှတ်ထားပါတယ်...လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့တွေ
မရောက်ခင်မှာ ဓါတ်ခွဲခန်းထဲမှာ နေဖို့နဲ့ တံခါးတွေ
၊ ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ်ထားကြဖို့
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ခင်ဗျား..."

Xxxxxx

Chapter 8

ကျီဟုန် ၏ အသံသည် အသံချဲ့စက်များထံမှ
ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန့်လွင့်လာတော့သည်။

“လီရှင်းယု က R မိုင်းရပ်စ် ဘယ်လိုလုပ်
ကူးစက်ခံရတာလဲ...”

ဟန်ခိုင် သည် ကြောငြာချက်ကို ကြားသောအခါ
ကျန့်စစ်ချီ ကို မေးလိုက်သည်။ ကျန့်စစ်ချီ က
ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံး ခေါင်းခါပြသည်။

“မသိပါဘူးရှင်...”

သို့သော် သူမ စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစားနေနေသည်။
လီရှင်းယု သည် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်
အချိန်အတော်ကြာ နေခဲ့သော ဝါရင့် သုတေသီ

တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်နေစဉ်
သူမသည် R ဗိုင်းရပ်စ် မတော်တဆ
ကူးစက်ခံရခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဒါဆို သူမ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ လုပ်ခဲ့တာ လား...

“ငါအိမ်ပြန်ရမယ်...မင်းတို့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက
မထွက်ကြနဲ့... ငါထွက်ပြီးတာနဲ့ တံခါးတွေ
ပြတင်းပေါက်တွေကို သော့ခတ်ထားကြ...”

ဟန်ခိုင် သွားခါနီးတွင် ကျောက်ရှောင်ရွယ် က
စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...အပြင်မှာ
အရမ်းအန္တရာယ်များတယ်... ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ
နေတာက ပိုလုံခြုံတယ်...”

“မင်းတို့သာ ဘေးကင်းအောင် ဂရုစိုက်ပါ....”

ထို့နောက် သူ အတင်း ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“အားလုံးပဲ တံခါးနဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို မြန်မြန်
သော့ခတ်ကြ...”

ကျန့်စစ်ချီ က တံခါးနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို
အမြန်သော့ခတ်ရန် ဟစ်အော်လိုက်သည်။

လမ်းမပေါ်တွင်
ကြောက်လန့်တကြားပြေးလွှားနေကြသော
လူများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အဖေဖြစ်သူအတွက်
အလွန် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

ဟန်ခိုင် ၏ စိတ်ထဲတွင် အတွေးများနှင့်
လုံးထွေးနေသဖြင့် ယန်ဟန် ရောက်လာသည်ကို
သတိမထားမိလိုက်ပေ။

ယန်ဟန်က သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်ပြီး
သူမစိတ်ထဲတွင် ပြုံး၍ ပြောသည်။

“ရှင့်ကို တွေ့ပြီ...”

သို့သော် တကယ်တမ်းတွင် သူမ၏ မျက်နှာမှာ
တင်းမာနေပြီး စကားသံလည်း ထွက်မလာပေ။

ဟန်ခိုင်သည် အတွေးထဲတွင် နစ်မြုပ်နေ၍
လက်မောင်းကို ရုတ်တရက် ဆွဲကိုင်ခံရသောအခါ
တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထို့အပြင် လာဆွဲသူမှာ ဇွန်ဘီ

တစ်ကောင်မှန်း တွေ့သောအခါ အလွန်
သွေးပျက်သွားပြီး လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။

ယန်ဟန် မှာ တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်...

ဘယ်လောက်တောင် သန်မာတဲ့ ဇွန်ဘီမလဲ...

ယောက်ျား ရင့်မာကြီးရဲ့ အားကိုတောင် ခံနိုင်ရည်
ရှိနေတယ်....

လီရှင်းယု က ဇွန်ဘီ ဖြစ်သွားတာလား...

မဖြစ်နိုင်ဘူး...ဒီဇွန်ဘီမက လီရှင်းယု နဲ့ မတူဘူး...

အို....ကံဆိုးမှု ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း
ဘယ်တော့မှ မလာဘူး.... လီရှင်းယု ကို
ရှာမတွေ့ကြဘူးတဲ့... သူမဘယ်ကို
ပြေးသွားတာလဲ...သူမ လူဘယ်နှစ်ယောက်ကို
ကိုက်ပြီးပြီလဲ မသိဘူး...

ဟန်ခိုင်၏ အတွေးတို့ ချာချာလည် နေပြီး
ဖြစ်နိုင်ခြေ အားလုံးကို တွေးနေမိသည်။ ဟန်ခိုင်
စကားမပြောသည်ကို မြင်လျှင် ယန်ဟန်က
ချက်ချင်း လက်ဟန်ပြကာ သူမသည်
ယန်ဟန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် သူမ၏ အမူအရာကို မြင်သောအခါ
ယန်ဟန် ကို မှတ်မိသွားသည်။လက်ဟန်ပြ ဘာသာ
စကားနှင့် ပြောဆိုနိုင်သည့် ဇွန်ဘီမှာ ယွင်ကျင့်
မြို့တွင် သူ့ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့် ဇွန်ဘီ
တစ်ကောင်သာ ရှိသည်။

“မင်း ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်
ရောက်နေတာလဲ...ဇွန်ဘီတွေက ရေမကူးနိုင်ဘူး
မလား....”

ဟန်ခိုင်က သူမကို ဇဝေဇဝါဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ယန်ဟန်က သူ့ကို နောက်ထပ်အမူအရာဖြင့်
ပြောဆိုပြန်သည်။

အဓိပ္ပါယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

“ ကျွန်မက ကိုက်တတ်တဲ့ ဇွန်ဘီတွေနဲ့ မတူဘူး...
ကျွန်မက ဦးနှောက်ရှိတဲ့ ဇွန်ဘီပါ...ကျွန်မ ဒီကို
လှေ့လှော်ပြီး လာတာ...”

ယန်ဟန်သည် ထိုကဲ့သို့ လက်ဟန်ပြပြီးနောက်
အနည်းငယ် မောသွားသည်။

သူမ အမောဖြေလို့ မဆုံးသေးခင် ဟန်ခိုင်က
ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဒါဆို မင်းက ဘာလို့ ကျွန်းကို လာတာလဲ...”

သူမက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး စိတ်ထဲတွင်
ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘သူ ငါ့ကို အသေ သတ်ချင်နေတာပဲ...မောလို့
ခဏနားနေတဲ့ဟာကို...’

သူမသည် ဆက်ရှင်းပြရန် မှတပါး အခြား
နည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။

“ရှင် သိပါတယ်... ကျွန်မက သာမန်ဇွန်ဘီ
မဟုတ်ဘူး...ကျွန်မမှာ ဦးနှောက်ရှိရုံ တင်မကဘူး..
အိပ်လည်း အိပ်တတ်တယ်.... ကျွန်မရဲ့
အိပ်မက်ကနေ ရှေ့ဖြစ်လာမဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း သိနိုင်တယ်... ရှင်
ယွင်ကျင့်မြို့ကို မလာခင်က ရှင်ကို ခဏခဏ
အိပ်မက်မက်တယ်... ပြီးတော့ ရှင်ကို
ဖုတ်ကောင်တွေဆီကနေ ကယ်တင်ဖို့ ကျွန်မ
စွန့်စားခဲ့တယ်...”

ယန်ဟန်သည် လက်ဟန်ပြဘာသာစကားဖြင့်
ရှင်းပြနေချိန်တွင် လီနန်ရှန် သည် သူမတို့
နှစ်ယောက်နှင့် မိတာ သုံးလေးရာ အကွာ၌ အဖွဲ့ကို
ဦးဆောင်ကာ ရောဂါကာကွယ်ရေးနှင့်
ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာ(CDC) အဆောက်အဦး နားသို့
ရောက်လာသည်။

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို တိတ်တိတ်လေး နေရန်
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်းရဲ့ လက်နက်ကိုင် တပ်တွေ ဒီမှာ
ရောက်နေတယ်...ဒါကြောင့် မင်း အဖမ်း မခံချင်ရင်
ငါ့နောက်မှာ အသာရပ်နေ... ခေါင်းငုံ့ထား...”

ယန်ဟန်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူမ၏
လေကာ အင်္ကျီကို ပြန်ခြုံလိုက်ကာ
ဟန်ခိုင်နောက်တွင် အသာရပ်နေလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဟန်ခိုင်....ဘာလို့
အပြင်ထွက်နေရတာလဲ....အန္တရာယ်များတယ်..ကျွန်
တော် နဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကို အမြန် သွားရအောင်...”

လီနန်ရှန့် က အုပ်ထိန်းသူကြီး တစ်ယောက်လို
ပြောလေသည်။

“အဖေ့ကို စိတ်ပူလို့ပါကွာ... အဖေ့ကို ကာကွယ်ဖို့
အိမ်ပြန်ရမယ်...”

လီနန်ရှန့် က နားလည်သွားသလို
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဟန်ခိုင်နောက်ကွယ်မှ လူကို
သတိပြုမိသွားသည်။

“မင်းနောက်ကလူက ဘာလို့ အနံ့ထွက်
နေတာလဲ....ဟေ့... မင်း ဘာလို့ ငါ့အစ်ကို နောက်မှာ
ပုန်းနေတာလဲ...”

လီနန်ရန် စူးစမ်းလို၍ ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

ဟန်ခိုင် က သူ့ကို တားလိုက်ပြီး ပြောသည်။

“သူက လမ်းမှာတွေ့တဲ့ သူတောင်းစားလေးပါ...
သူ့ကိုမြင်တော့ သနားတာနဲ့ စားစရာနဲ့
အဝတ်ဟောင်းတွေ ပေးချင်လို့ ခေါ်လာတာပါ...
သူတောင်းစားက အနံ့ထွက်မှာပေါ့..ဆန်းသလား...”

လီနန်ရှန် သည် အသက် ၁၈ နှစ်ကတည်းက
ရဲသင်တန်းကျောင်းတွင်တက်ရောက်ခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ ရဲသင်တန်းကျောင်းမှ ဘွဲ့ရပြီးနောက်
ရဲစခန်းတွင် လေးငါးနှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်
ခဲ့သည်။ ၂၀၂၂ တွင် R ဗိုင်းရပ်စ် ပြန်နံ့လာချိန်၌
သူသည် ဇွန်ဘီများ စုဝေးတတ်သည့်
နေရာများတွင် သုံးနှစ်နီးပါး နှိမ်နှင်းခဲ့သည်။

သူ၏ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ထားသော
နှိုးကြားမှုသည် တော်ရုံမဟုတ်ပေ။

ဟန်ခိုင် ဧါစကားကို သူ မယုံသည်မှာ
ထင်ရှားသည်။လီနန်ရှန် သည်သူတောင်းစားကို
သံသယစိတ်ဖြင့် ကြည့်ကာ ထိုလူသည်
မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို အမှန်တကယ်
သိချင်သော်လည်း ထိန်းထားလိုက်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူက လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး
အနီးအနားတွင် အခြားလူများ ရှိနေ၍ စိုးရိမ်စရာ
မရှိပေ။

“ဒါဆို ဂရုစိုက်ပါ...အစ်ကို ပြဿနာ တစ်ခုခုကြုံရင်
ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာကို အရင်သွားနော်...”

လီနန်ရှန် က သူ့ကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ပြီး
သူ့လူများကို ခေါ်သွားသည်။

ဟန်ခိုင် သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး
ယန်ဟန်အား ပြောလိုက်သည်။

“ခေါင်းငုံ့ပြီး ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့....”

Xxxxxxx

Chapter 9

လီရှင်းယု သည် ရောဂါကာကွယ်ရေး နှင့်
ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာ(CDC) ထဲသို့ လက်နက်ကိုင်
အဖွဲ့ဝင်သွားသည်ကို
ချောင်းကြည့်နေသည်။ သူမသည်
ကုတ်ခြစ်ခံထားရသော လက်မောင်းကိုကြည့်ရင်း
ထောင့်တစ်နေရာတွင် ပုန်းကာ ငိုနေလေသည်။
သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အပူချိန် မြင့်တက်လာသည်ကို
သိသိသာသာ ခံစားရပြီး ဒဏ်ရာ၏ နာကျင်မှုသည်
စက္ကန့်တိုင်းတွင် သူမ၏ အာရုံကြောများကို
နှိုးဆွနေသည်။

နာကျင်မှုသည် မြေတစ်ကောင်ပမာ သူမ
ခန္ဓာကိုယ်ကို ပျံ့နှံ့သွားပြီး စက္ကန့်တိုင်း အသက်ရှူရ

ခက်စေသည်။အကယ်၍ သူမကို လက်နက်ကိုင်
အဖွဲ့က ဖမ်းမိသွားပါက ချက်ချင်း
အသတ်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ထို့ကြောင့် သူမ
ဘဝသည် နာရီအနည်းငယ်သာ ကျန်တော့၍
ကျန်ရှိနေသည့် စက္ကန့်တိုင်းသည် သူမအတွက်
အလွန် အဖိုးတန် လေသည်။

ထို့နောက် သူမသည် သူမ၏ လုပ်ရပ်များကို
ဆင်ခြင်နေမိသည်။သူမသည်ဇွန်ဘီ လှောင်အိမ်ရှိ
သံသော့ခလောက်ကို ဖွင့်နေချိန်တွင်
လှောင်အိမ်ထဲမှ ဇွန်ဘီက သူမ လက်ကို
လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ထို့နောက် မသတိစရာ ကောင်းသည့်
ပါးစပ်ကြီးဖြင့် သူမ လက်ကို ကိုက်လိုက်ရာ
သွေးများ ဖြန်းခနဲ ထွက်လာတော့သည်။

သူမသည် နာရီ အနည်းငယ် အတွင်း
အသိစိတ်မရှိသော အလောင်းကောင် ဖြစ်လာမည်
ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် သူမသည်
ပရော်ဖက်ဆာဟန် ဆီ သွားချင်သည်။
ဤကမ္ဘာကြီးတွင် သူမ အားနာမိသည့်
တစ်ဦးတည်းသော လူမှာ ပရော်ဖက်ဆာ
ဟန်ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ သူမသည် အလုပ်ကို
ရှောင်ရှားရန်အတွက် လှေကားထစ်မှ
သူရဲဘောကြောင်စွာ လှိမ့်ချမိခြင်းအတွက်
အားနာမိခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူမသာ
သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ခဲ့ပါက အခြေအနေများ
ပိုကောင်းလာနိုင်သည်။

ငါ ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်ကို တောင်းပန်သင့်တယ်...

ဒါက ငါ လုပ်နိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အရာပဲ....

.....

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို တီးတိုး ပြောလိုက်သည်။

"အိုကေ...အခု သူတို့ မင်းကို
ဖမ်းလို့မရတော့ဘူး...ကဲ ငါအိမ်ပြန်တော့မယ်...
မင်းလည်း ပြန်သင့်ပြီ..."

ယန်ဟန်က လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။
"မဟုတ်ဘူး..." ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး... တစ်ယောက်ယောက်က ရှင့်ကို
ဒုက္ခပေး ချင်နေတယ်လို့ အိပ်မက်
မက်တယ်...ရှင့်ကိုကယ်တင်ဖို့ ကျွန်းကို
ကျွန်မလာခဲ့တာ...ရှင် ကျွန်မကို ဒီလို လုပ်လို့
ဘယ်ရမလဲ...’

“ငါ့ကိုယ်ငါ ကာကွယ်ပါ့မယ်...မင်းသာ ဘယ်လို
ပြန်သွားရမလဲ စဉ်းစားပါ... မင်းက ဇွန်ဘီဆိုတာ
သိသွားကြရင် မင်းဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်...”

သူမ၏ အိမ်မက်ကို ဟန်ခိုင် မယုံကြည်မှန်း
သိလိုက်သည်။

ယန်ဟန် သူ့ကို ဆုံးရှုံးရမှာ
သိပ်ကြောက်သည်။ထို့ကြောင့်
သူမပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက် ခန့်မှန်းချက်က
မှန်ပါတယ်...ယုံပါ...’

ဟန်ခိုင် သည် သူမကို ပြောမရ၍ အိမ်ပြန်ရန်
လျှောက်နေရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ငါ့ကို ဘယ်သူက သတ်ချင်တာလဲ ဆိုတာ ပြောလေ...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို ပြောပြလျှင်
လိုက်ခွင့်ရနိုင်သည်ဟု တွေးမိလေသည်။ထို့ကြောင့်
သူမက လက်ဟန်ဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်။

‘ အဲဒီလူက ရောဂါကာကွယ်ရေး
နဲ့ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာ(CDC) ကပါ... သူက ရှင့်ကို
ကြိုးချည်ပြီး နာကျင်အောင် လုပ်လိမ့်မယ်... ရှင်
လုံခြုံဖို့အတွက် ကျွန်မပြောတာကို နားထောင်ပါ....’

ယန်ဟန်က သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်လာပြန်သည်။
ဟန်ခိုင် သည် သူမကို အိမ်သို့ ခေါ်ရန်မှတစ်ပါး
ရွေးချယ်စရာမရှိတော့ပေ။

အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြီးနောက် ဟန်ခိုင်က သူမကို
အသာရပ်နေရန် ပြောသည်။ ထို့နောက် ဟန်ခိုင်က
အဖေဖြစ်သူ၏ အခန်းကို သွားကြည့်ရာ
အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်အေးသွားသည်။

ထို့နောက် အခန်းထဲရှိ လိုက်ကာများကို ဖွင့်နေချိန်
တွင် တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဘယ်သူပါလိမ့်...ယန်ဟန်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ...

သူမ တံခါးကို မဖွင့်ပါစေနဲ့...

သူသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်လျှင် ယန်ဟန်က
တံခါးကို အမြန်ဖွင့်လိုက်သည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

‘သွားပြီ’

ဟန်ခိုင်သည် လီရှင်းယုကို
ကြည့်ကာတွေ့လိုက်သည်။

ဟန်ခိုင်က သော့ကို အမြန်ထုတ်လိုက်ပြီး
သူ့အဖေ၏ အခန်းကို သော့ခတ်လိုက်သည်။

လီရှင်းယု သည် တံခါးကို ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်က
လာဖွင့်သည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ
တုန်လှုပ်သွားပြီး မှင်တက်မိနေသည်။

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
စကားမပြောဘဲ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

လီရှင်းယု ခေတ္တမျှ အံ့အားသင့်သွားပြီးနောက်
ပြင်းထန်စွာ ချောင်းဆိုးလိုက်သည်။ သူမသည်
မိနစ်အတော်ကြာ ချောင်းဆိုးပြီး မရပ်နိုင်ဘဲ
အဆုတ်ကြီး ထွက်လာလုမတတ်
ခံစားနေရလေသည်။နောက်ဆုံးတွင် သူမသည်
ချောင်းဆိုးရပ်သွားပြီး ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ
အန်လာတော့သည်။

လီရှင်းယု၏ မိုင်းရပ်စ် ကူးစက်မှုသည် အလယ်
အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဟန်ခိုင်
သိလိုက်သည်။

“လီရှင်းယု...မင်းဘာလို့ ငါ့အိမ်ကိုလာတာလဲ...”

ဟန်ခိုင် က အသံကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၍
ပြောလိုက်သည်။

လီရှင်းယု သည် ဇွန်ဘီမကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
မျက်ရည်ဝဲကာ ဟန်ခိုင် အား ပြောသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်... ကျွန်မ
တောင်းပန်ပါတယ်...”

သူမက “တောင်းပန်ပါတယ်” ဟူသည့် စကားကို
ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေရှာသည်။

“ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်...ကျွန်မ ရှင့် ကို
အဲဒီနေရာကို မသွားခိုင်းသင့်ဘူး...ကျွန်မ မကြာခင်
သေရတော့မယ်... ကျွန်မ မသေခင် ရှင့်ကို
တောင်းပန်ချင်လို့ လာတာပါ...”

မင်းက ဇွန်ဘီ ဖြစ်တော့မယ်... ဒါပေမယ့် မင်း
ငါ့ကို တောင်းပန်ဖို့လာခဲ့တာလား...

“ရပါတယ်...အဲဒီနေ့က ယွင်ကျင့် မြို့မှာ တခြားကိစ္စ
တစ်ခုရှိနေတာလည်း ပါ,ပါတယ်... မင်းကို
အပြစ်မတင်ပါဘူး...”

လီရှင်းယု က ခေါင်းငြိမ်လိုက်ပြီး
ချောင်းဆိုးလိုက်ရာ ပါးစပ်မှ သွေးများစွာ
အန်ပြန်သည်။

သူမက ငိုယိုပြီး ဆက်ပြောနေသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး...
ကျွန်မကိုကူညီပေးလို့ရမလား...ကျွန်မ အရမ်း
နာတယ်...ကျွန်မ
မသေချင်သေးဘူး.....အဟွတ်..အဟွတ်...”

ဟန်ခိုင် သည် သူ့ရှေ့တွင် စိတ်ပျက်အားငယ်နေပြီး
အားကိုးရာမဲ့သော ကျောင်းသူကို ကြည့်ကာ
စာနာသနားမိသည်။

“မင်းလည်း ရောဂါကာကွယ်ရေး နှင့်
ထိန်းချုပ်ရေးစင်တာ(CDC) ရဲ့ သုတေသနပညာရှင်
တစ်ယောက်ပဲ... လူတစ်ယောက် R ဗိုင်းရပ်စ်
ကူးစက်ခံရတာနဲ့ ဘယ်သူမှ ကယ်ဆယ်လို့
မရဘူးဆိုတာ မင်းလည်း သိသားပဲ...”

ထိုစကားကိုကြားပြီးနောက် လီရှင်းယု သည်
ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွေးလိုက်ရာ သူမ၏
မျက်ရည်များသည် သွေးများနှင့်
ရောနှောသွားတော့သည်။

ထို့နောက် သူမသည် အငိုမတိတ်ခင် ကြမ်းပြင်ပေါ်
လဲကျသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းထန်စွာ
လှုပ်ခါသွားကာ နှုတ်မှ လည်း အသံများ
ထွက်နေလေသည်။

ယန်ဟန် သည် သူမ ဇွန်ဘီ အဖြစ်သို့
ပြောင်းသွားသည့် အချိန်ကို မမှတ်မိတော့သဖြင့်
ဤမြင်ကွင်းကို သူမကိုယ်တိုင် မျက်မြင်
တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဟန်ခိုင် ထက်ပင်
တုန်လှုပ်သွားသည်။

လီရှင်းယု သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် တုန်လှုပ်နေရာမှ
ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် သည် မီးဖိုချောင်မှ
ဓားတစ်ချောင်းကို အမြန်ယူပြီး လီရှင်းယု
အနားတွင် ဓားကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး
အသင့်အနေထား ပြင်ထားသည်။

စက္ကန့် အနည်းငယ်ခန့် ကြာပြီးနောက်၊ လီရှင်းယု ၏
မျက်လုံးများသည် အနည်းငယ် ရွှေ့သွားကာ
လည်ချောင်းမှ အော်ဟစ်သံ တစ်ခု

ထွက်လာပြီးနောက် သူမက ကုန်းထကာ ဟန်ခိုင်
ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ကံကောင်းစွာနှင့် ယန်ဟန် က ဟန်ခိုင် ကို အမြန်
ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ လီရှင်းယု သည် ခဏမျှ
တုံ့ဆိုင်းသွားသော်လည်း ယန်ဟန်ကို ရှောင်ကာ
ပြေးလိုက် လာပြန်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး
တံခါးကို အမြန်သော့ခတ်ကာ ငြိမ်သက်စွာ
ရပ်နေသည်။

မကြာမီ ဟန်ခိုင်သည် စိတ်တည်ငြိမ်သွားပြီး
ဖုန်းကိုဖွင့်၍ လီနန်ရှန် ထံ မက်ဆေ့ချ် ပို့လိုက်သည်။

Xxxxxx

Chapter 10

လီနန်ရှန် သည် CDC အဆောက်အအုံထဲတွင်
ရှာဖွေနေစဉ် အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းက မက်ဆေ့ချ်
ဝင်လာသည်။ သူက ဖုန်းကို ထုတ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ
ဟန်ခိုင် ၏ မက်ဆေ့ချ် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“နန်ရုန့်... လီရှင်းယု ငါ့အိမ်ကို
အခုပဲရောက်လာတယ်...သူမ ဇွန်ဘီ ဖြစ်သွားပြီ...
အိမ်ကို အမြန်လာ...”

ဟန်ခိုင် သည် မက်ဆွေချ်ကို ရေးကြီးသုတ်ပြာ
ပို့လိုက်မှန်း သိသာနေသည်။

ထို့နောက် လီနန်ရုန့် တို့အဖွဲ့သည် ဟန်ခိုင်
၏အိမ်သို့ အမြန် သွားလိုက်ကြသည်။

ရောဂါထိန်းချုပ်ရေးနှင့် ကာကွယ်ရေးစင်တာ၏
အိပ်ဆောင် အနီးတွင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေသည်ကို

လီနန်ရှန့်

သတိပြုမိလိုက်သည်။မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း
လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် အသက် ၃၀ ခန့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ရှေ့မှ
ပြေးလာနေလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖျော့နေပြီး
သွေးများသည် ပခုံးမှ လက်ဖျံအထိ
မြင်မကောင်းအောင် ပေကျံနေတော့သည်။

သူမသည် လီနန်ရှန့် ၏ လက်ကို

ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ငိုယို၍ ပြောလေသည်။

“ကျွန်မ ဇွန်ဘီ
အကိုက်ခံရလို့ပါရှင်...ကယ်ပါဦး...ကျွန်မကို
ကယ်ပါ...”

ချက်ချင်းပင် လီနန်ရှန် က သေနတ်ကို ထုတ်ကာ
ထိုအမျိုးသမီး၏ ခေါင်းကို ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက အဖွဲ့သားများကို
သတိပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဖြစ်လာရင် ခေါင်းကိုပစ်ပါ...ဇွန်ဘီ ဖြစ်လာမဲ့
အချိန်ထိ စောင့်မနေပါနဲ့...သေချာအောင်
အလောင်းကို မီးပုံရုံပစ်လိုက်...”

လူများသည် ဝိုင်းအုံလာကြကာ မြေပြင်ပေါ်ရှိ
သေဆုံးသွားသည့် အမျိုးသမီးကို
စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဇွန်ဘီ တစ်ကောင် သေသွားလို့
မပျော်ကြပါနဲ့...အခု ဇွန်ဘီ အကိုက်ခံရတဲ့ လူ
ဘယ်လောက် ရှိနေပြီလဲ မသိရသေးဘူး...
ဒီကျွန်းကို ယွင်ကျင့် မြို့လို့ မဖြစ်စေချင်ရင်

အားလုံး စည်းလုံးကြရမယ်... သူရဲဘောကြောင်
မနေကြနဲ့..."

လီနန်ရှန့် က အော်ပြောလိုက်သည့်အခါ
လူအများသည် တက်ကြွလာကြသည်။

ထိုစဉ်.... လီရှင်းယု
ကိုက်လိုက်သည့်လူတစ်ယောက်သည်
နံရံထောင့်နားတွင် ရှိနေသည်။

ထိုသူသည် နံရံထောင့်ကို မှီ၍ နာကျင်စွာ
အော်ဟစ်နေစဉ် လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များဆီ

အကူအညီတောင်းနေသည့်
ဇွန်ဘီကိုက်ခံထားရသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ချက်ချင်းပင် ထိုအမျိုးသမီးကို
ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသူက
ပစ်သတ်လိုက်သောအခါ သူ
ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက နံရံထောင့်ကို အမြန်ပြေးကပ်၍
ပုန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါ မသေချင်သေးဘူး...

လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များ ထွက်သွားသည်ကို
မြင်လိုက်၍ သူက ဒဏ်ရာကို ဖုံးလိုက်ကာ
အဝေးကို ထွက်သွား တော့သည်။

လီနန်ရှန် သည် ဟန်ခိုင် ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့
သွားနေစဉ် ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ် ရှိ
အလောင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏
နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော
အတွေ့အကြုံအရ ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း
သိလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက အဖွဲ့သားများကို လက်မြှောက်ပြီး
ဇွန်ဘီ အနားတွင် ရပ်ရန်
အချက်ပြလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
လဲနေသော ထိုလူမှာ ဇွန်ဘီကိုက်ထားခံရပြီး
သူ့မျက်နှာ တစ်ဝက်သည် ပုံပျက်နေပြီ
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုလူသည် တအစ်အစ်
အသံထွက်နေသေးပြီး ခြေလက်များမှာ
အကြောဆွဲနေလေသည်။ လီနန်ရှန်က
တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ သေနတ်ကို ထုတ်ကာ ခေါင်းကို
ပစ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ အပြင်မှာ ဇွန်ဘီနှစ်ကောင် တွေ့ပြီးပြီ....
အခန်းထဲမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ မသိဘူး...
ညီအစ်ကိုတို့.... ဇွန်ဘီ အကိုက်မခံရအောင်
သတိထားကြ....”

အဖွဲ့သားများက ခေါင်းညိတ် လိုက်ကြပြီး
သေနတ်ကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် လေးလွှာသို့ ရောက်လျှင် ဟန်ခိုင်
၏ တိုက်ခန်းသို့ သွားပြီးအခန်းရှေ့သို့
ရောက်သောအခါ လျှို့ဝှက်နံပါတ်ကို ရိုက်လိုက်ရာ

“ပီပီ” ဟု အသံနှစ်ချက်မြည်ကာ
တံခါးပွင့်သွားသည်။

ထို့နောက် သူသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း
သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားပြီး ဇွန်ဘီ ရှိမရှိ
စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ကံကောင်းစွာနှင့် ဇွန်ဘီ
တစ်ကောင်မျှ မတွေ့ရပေ။ သူက
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ နောက်က
လိုက်လာသော အဖွဲ့သားများကို
လက်ပြလိုက်သည်။

လီနန်ရှန် တိုက်ခန်းပေါ်သို့ တက်လာကတည်းက
ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို ရေချိုးခန်းထဲတွင်
ပုန်းခိုင်းပြီး အပြင်မထွက်ရန် ပြောထားပြီး
ဖြစ်သည်။

“အစ်ကို... ဇွန်ဘီ အကိုက်ခံ ရသေးလား...”

လီနန်ရှန် သည် ဟန်ခိုင် ၏ လက်ကို ကိုင်ကာ
စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး...”

ဟန်ခိုင် သည် စိတ်ပူနေသော လီနန်ရှန့် ကို
ပြုံးရင်းပြောသည်။

“လီရှင်းယု က ဇွန်ဘီ မဖြစ်ခင်
ပြေးထွက်သွားတာ... ငါ့ကို မကိုက်ပါဘူး...”

သူ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းမပြချင်တော့၍
အဖြူရောင်မုသား သုံးလိုက်သည်။

“လီရှင်းယု ကို မင်း သတ်လိုက်ရဲ့လား...”

လီနန်ရှန့် က ခေါင်းယမ်းပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်၍
ပြောသည်။

“သူမ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း ကျွန်တော်
မသိဘူး...ကျွန်တော်တို့ ဒီအခန်းကို
တက်လာတုန်းက သူမကို လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ဘူး...သူမ
ဇွန်ဘီဖြစ်သွားပြီး လူတွေကို ကိုက်မှာ စိုးရတယ်...”

ဟန်ခိုင် က သက်ပြင်းချပြီး ရေရှုတ်လေသည်။

“ဒီကိစ္စက လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး...”

Xxxxx

Chapter 11

လီနန်ရှန် ထွက်သွားပြီးနောက် ဟန်ခိုင်
ရေချိုးခန်းထဲသို့ သွားကာ ယန်ဟန်အား ကျွန်းမှ
အမြန်ထွက်သွားရန် ပြောလေသည်။

ယန်ဟန် က ငြင်းဆိုလိုက်ပြီး လက်ဟန်ဖြင့်
ပြောပြလေသည်။ ‘တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှင့်ကို
တကယ်ဒုက္ခပေးချင်နေတာ’

“ကောင်းပြီ... အဲဒီလူက ဘယ်အချိန်ကျ ငါ့ကို
သတ်မှာလဲ...မင်း အရင် ပြန်.. ငါ အသတ်ခံရမဲ့
အချိန်ကျ မှ ငါ့ကိုကယ်ဖို့ ပြန်လာ...ဟုတ်လား...”

ယန်ဟန်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ပြောသည်။

‘သူ ရှင့်ကို ဘယ်အချိန် ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
မသိဘူး...အိပ်မက်ထဲမှာ အချိန် အတိအကျ
မပါဘူး...ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ရက်၊နှစ်ရက် အတွင်း
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...’

“မင်းက ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်လေ...အဲ့တော့ ငါ့အိမ်မှာ
အကြာကြီးနေလို့ အဆင်မပြေဘူး...ပြီးတော့
ငါ့အဖေက နေမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲလဲနေတာ...
မတော်တဆ မင်းကို မြင်သွားရင် သူလန့်ပြီး
သေသွားလိမ့်မယ်...”

ယန်ဟန် သည် သနားစရာကောင်းအောင်
လုပ်ပြချင်သော်လည်း မျက်နှာ ကြွက်သားများက
တောင့်တင်း နေသဖြင့် မျက်နှာသေ,ကြီးဖြင့်သာ
ကြည့်နေလေသည်။

ထို့နောက် သူမက လက်ဟန်ဖြင့် ဒုက္ခမပေးဘဲ
ကောင်းကောင်းနေမည်ဟု ကတိပေးလေသည်။

“ငါ့အိမ်က ကျဉ်းတော့ မင်းနေဖို့ နေရာမရှိဘူး...”

သူ့စကားကို ကြားလျှင် ယန်ဟန်
ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူမ သည်
ကျွန်းသို့ရောက်ရန် ဆယ်ရက်ကျော် ပင်လယ်ကို
ဖြတ်၍ လာခဲ့ရသည့်အပြင် ပင်လယ်လေကြောင့်
အသားစများမှာ ဆိုးရွားသော အခြေအနေသို့
ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။

သူ့ကို ကယ်ဖို့ စွန့်စားလိုက်ရတာ...သူကတော့ ငါ့ကို
ရက်ရက်စက်စက် မောင်းထုတ်တယ်....

နှလုံးသား မရှိတဲ့လူ...

နောက်ဆုံးတွင် ယန်ဟန် သည် သူ့ကို လျစ်လျူရှုရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လသာဆောင်ဘက်သို့
လက်ညှိုးထိုးပြ၍ လသာဆောင်တွင် နေမည်ဟု
လက်ဟန်ပြ ပြောဆိုလိုက်သည်။

သူမ စိတ်ပိုင်းဖြတ် ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ဟန်ခိုင် မှာ သက်ပြင်းသာ

ချနိုင်တော့သည်။ထို့အပြင် ယန်ဟန် သည် ဇွန်ဘီ
တစ်ကောင်ဖြစ်၍ သူမကို စိတ်ဆိုးအောင်
မလုပ်ဝံ့ပေ။

မနက် ၃နာရီခန့်တွင် ဟန်ခိုင်သည်
အိပ်မက်ဆိုးမက်၍ လန့်နိုးလာပြီးအိပ်မက်ထဲမှ
အဖြစ်အပျက်များကို
မြင်ယောင်နေတော့သည်။ထို့နောက် ဟန်ခိုင် သည်
စီးကရက် သောက်ရန် ဆေးလိပ်ဘူး ရှာလိုက်ရာ
တစ်ဘူးသာတွေ့ပြီး ဘူးထဲတွင်စီးကရက်၄
လိပ်သာ ကျန်တော့သည်။

ဤစီးကရက်ဘူးကို လီနန်ရှန် ပေးထားခြင်း
ဖြစ်သည်။လီနန်ရှန် တို့အဖွဲ့သည် မစ်ရှင်များ
ဆောင်ရွက်ရန် ယွင်ကျင့် မြို့သို့
သွားသည့်အခါတိုင်း၊ စီးကရက်ဘူးများကို
စတိုးဆိုင်များတွင် သွားရောက်
ရှာဖွေလေ့ရှိသည်။ထို့နောက် ရရှိသည့်
စီးကရက်ဘူးများကို အဖွဲ့သားများအား အညီအမျှ
ခွဲဝေပေးသည်။တစ်ချို့က ရရှိသည့်
ဆေးလိပ်ဘူးများကို ကိုယ်တိုင်သောက်ကြပြီး
အချို့က မှောင်ခိုဈေးကွက်တွင်
ပြန်ရောင်းစားကြသည်။

တစ်ခါက သူတို့အဖွဲ့သည်
မစ်ရှင်တစ်ခုဆောင်ရွက်ရန် သွားစဉ် ပစ်မှတ်နှင့်
မနီးမဝေးတွင် စတိုးဆိုင်လေး
တစ်ခုရှိသည်။ထိုဆိုင်လေးသည် လူသူအရောက်
အပေါက်နည်း၍ ပစ္စည်းများ စုံလင်နေသေးသည်။
မကြာမီ သူတို့ အဖွဲ့သည် စီးကရက်ဘူး ၂၀ နီးပါး
ရလာကြပြီး ခွဲဝေသည့်အခါ လီနန်ရှန် က
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍ စီးကရက် ၅ဘူး ရခဲ့ပြီး
ကျန်ငါးဦးမှာ တစ်ဦးလျှင် ၃ဘူးသာ ရခဲ့သည်။

လီနန်ရှန် သည် မစ်ရှင်ပြီးဆုံး၍
ကျွန်းသို့ပြန်လာသောအခါ ဟန်ခိုင် ကိုခေါ်၍
ဆေးလိပ်ဘူးများ ပေးခဲ့သည်။လီနန်ရှန် သည်

ယခင်က ဆေးလိပ် မသောက်တတ်သော်လည်း
၂၀၂၂ နောက်ပိုင်းတွင် သောက်တတ်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဟန်ခိုင် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး
လသာဆောင်သို့ လျှောက်လာသောအခါ
မီးမဖွင့်ထား၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
မှောင်မည်းနေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို
ခလုတ်တိုက်မိသွားသည်။

ဟန်ချီသည် ထိုအရာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လျှင်
အိပ်ပျော်နေသော ယန်ဟန်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

ယန်ဟန် သည် လသာဆောင်တွင် နေမည် ဟု
ပြောခဲ့သည်ကို သူ မေ့လုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

သူမ ဘာလို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်
လှဲအိပ်ရတာလဲ...မအေးဘူးလား...

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်ကို ခြေထောက်ဖြင့်
ကန်လိုက်သော်လည်း နိုးမလာပေ။

ဟန်ခိုင် သည် အိပ်ပျော်နေသော
ယန်ဟန်ကို။ ကြည့်နေရင်း အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြီး
နောက်တစ်ကြိမ် ပိုမိုပြင်းထန်စွာ

ကန်လိုက်သော်လည်း သူမသည် လူသေကဲ့သို့
မလှုပ်မယှက် အိပ်နေဆဲပင်။

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် သည် သူ့အခန်းထဲမှ
ပိုးသတ်ထားသော စမ်းသပ်ပြွန်များကို
လသာဆောင်သို့ ယူလာပြီး ယန်ဟန် ၏
လက်မောင်းမှ အသားစ အနည်းငယ်ကို ဖဲ့ကာ
စမ်းသပ်ပြွန်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဟန်ခိုင် သည် စမ်းသပ်ပြွန်ကို
CDC ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ယူလာပြီး အသားစကို
အဏုကြည့် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ထိုသို့

လေ့လာပြီးနောက် ယန်ဟန် ၏ အသားစများတွင်
သက်ရှိဆဲလ်များ ရှိနေကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့်
ဟန်ခိုင် ဝမ်းသာသွားရသည်။

တကယ်တမ်းတွင် ယန်ဟန် သည် ဗီဇမပြောင်းဘဲ
သက်ရှိဆဲလ်များ ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်
ဟန်ခိုင် က ထပ်မံအတည်ပြုရန် R ဗိုင်းရပ်စ်
ဗီဇပစ္စည်း၏ တည်နေရာကို ခြေရာခံရန်
အိုင်ဆိုတုပ် တံဆိပ်ကပ်နည်းကို အသုံးပြုခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအဆင့်တွင် ယန်ဟန်၏ အသားစကို
သိပ်သည်းဆ ခွဲကြည့်လိုက်ရာ R ဗိုင်းရပ်စ်သည်

သူမကို ကူးစက်နေသော်လည်း သက်ရှိဆဲလ်များကို
မထိခိုက်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့လေတော့သည်။

Xxxxxxx

Chapter 12

ဟန်ခိုင် စမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်ရန်အတွက်
သိပ်သည်းဆွဲထားသည့် ပိုးကောင်ကို မွေးမြူပြီး
အနားယူနေ စဉ် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ဧည့်သည်
ရောက်လာလေသည်။

သူက ဓာတ်ခွဲခန်းကို ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်....

ဟန်ခိုင် ကျီကျောက်ယန် ကို ခပ်ယဲ့ယဲ့
ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ...ကျွန်တော်
ဘာလုပ်ပေးရမလဲ....”

“ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့...မင်းကို စစ်စရာရှိလို့လာခဲ့တာ...”

ဟန်ခိုင် က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလေ၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ...ဒီရက်ပိုင်း အတော်
အားနေပုံရတယ်...အချိန်တွေ ပိုနေရင်လည်း
ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးတာထက် ဓာတု
စမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်တာက ပိုကောင်းပါတယ်....”

ဟန်ခိုင် ၏စကားများသည် ဆူးပင်များကဲ့သို့
ကျီကျောက်ယန် ကို စိတ်မသက်မသာ
ဖြစ်စေသည်။ ကျီကျောက်ယန် က ဟန်ခိုင် ထံမှ
တစ်ခုခုကို သိချင်နေသည်။

ယမန်နေ့ညက ညစာစားချိန်တွင် ဟန်ခိုင်
ပြောခဲ့သည့် ဇွန်ဘီမ,အကြောင်း ဖခင်ဖြစ်သူကို
မေးကြည့်ခဲ့သည်။

ကျီဟုန် က အံ့သြဟန်နှင့် ပြောလေသည်။

“မင်းက အခုမှ ဘာလို့ သိချင်နေတာလဲ... အဲဒီနေ့က
အစည်းဝေးမှာ မင်းပဲ အားလုံးကို
ကန့်ကွက်ခဲ့တာမဟုတ်လား....”

ကျီကျောက်ယန် က ယန်ဟန် နှင့်
တွေ့သည့်အကြောင်းကို မပြောဘဲ
ထိန်ချန်ထားလိုက်သည်။

“အဲဒီအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့
စိတ်ဝင်စားသွားလို့ပါ အဖေ... ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်က
မျိုးပြောင်းဖို့ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ အဖေထင်လား...”

ကျီဟုန် က စဉ်းစားမနေဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“အင်း...ဇွန်ဘီတွေရဲ့နေထိုင်တဲ့ နေရာရဲ့
ပတ်ဝန်းကျင် ကိုကြည့်ရမှာပေါ့.... တကယ်လို့
သူတို့ နေထိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျိုးဗီဇကို
ပြောင်းစေတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေ ရှိနေရင်တော့
ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါတယ်...”

“ဥပမာ ဓာတ်ရောင်ခြည်
သင့်တဲ့နေရာလိုမျိုးလား...”

ကျီကျောက်ယန် က မေးလိုက်သည်။

ကျီဟုန်က ခေါင်းညိတ်ကာ ပန်းကန်ထဲတွင်
ကျန်နေသော ထမင်းကို စားလိုက်သည်။

“အားလုံးကို ခြုံကြည့်ရမှာ..ဓာတု၊ဇီဝ...အဲ့ဒါတွေနဲ့
သက်ဆိုင်တဲ့ အချက်တွေအားလုံးပဲ...”

ကျီကျောက်ယန် သည် ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းကိုပင်
ဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ
အံ့အားသင့်သွားသည်။ထိုသို့ဆိုလျှင် ယန်ဟန် သည်
ကာကွယ်ဆေးသုတေသနတွင် အောင်မြင်မှု တစ်ခု
ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

‘မဟုတ်ဘူး...ဒါက ငါ့ရဲ့အောင်မြင်မှုပဲ
ဖြစ်ရမယ်...အဖေက ငါ့အတွက် ဂုဏ်ယူနိုင်အောင်
ကာကွယ်ဆေးကို ငါတီထွင်မှ ဖြစ်မယ်...

ဒါပေမယ့် မိမိပြောင်းသွားတဲ့ ဇွန်ဘီမ(ယန်ဟန်) ကို
ဘယ်လိုဖမ်းရမလဲ..’

ကျီကျောက်ယန် သည် ယန်ဟန်ကို
ဖမ်းရမည့်နည်းလမ်းကို မစဉ်းစားနိုင်တော့သဖြင့်
ယနေ့ ဟန်ခိုင် ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ရောက်လာရခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ငါလည်း စမ်းသပ်မှုတွေနဲ့ အလုပ်များနေလို့
မအားပါဘူး... မင်းရဲ့စမ်းသပ်မှုကရော
တိုးတက်နေပြီလား...”

ဟန်ခိုင် က ပြန်မဖြေဘဲ အစီရင်ခံစာကို သာ
ငုံကြည့်နေ၍ ကျီကျောက်ယန်
ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ မင်း အစည်းအဝေးမှာ ပြောခဲ့တဲ့ ဇွန်ဘီ
အမျိုးသမီး...”

ကျီကျောက်ယန် က စကားကို ရပ်ထားပြီး ဟန်ခိုင်
ကို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ယွင်ကျင့်မြို့က အဲဒီ ဇွန်ဘီအမျိုးသမီးကို
ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ...”

“အစည်းအဝေးတုန်းက အစ်ကိုက ကျွန်တော့်
အဆိုကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်မလား.... အခုမှ
ဘာလို့စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ...”

“အဲဒီတုန်းက ငါက ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့ သိပ်ပြီး
မတွေးလိုက်မိဘူး... သေချာ စဉ်းစားကြည့်တော့
မင်းရဲ့အကြံက ထူးဆန်းတယ်လို့ ခံစားရတယ်...
ပြီးတော့ အစည်းအဝေးမှာ မင်းပြခဲ့တဲ့ ဇွန်ဘီမ,ရဲ့
ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး သူမကို ရင်းနှီးနေသလိုပဲ...
သူမက... ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်က ငါ့ရဲ့
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့တယ် ထင်တယ်...မင်းရော
သူမကို မှတ်မိလား...”

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်ပါလိမ့်..ဒီမနက်လေးတင်
မှတ်မိသေးတယ်... အခု မေ့သွားပြီ...”

ကျီကျောက်ယန် က စဉ်းစားနေ
ယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး စားပွဲကို ဘုန်းခနဲ
ပုတ်လိုက်သည်။

“ယန်...ယန်...ဟာကွာ...နောက်တစ်လုံးကို
မမှတ်မိတော့ဘူး...”

သူက စိတ်တိုသောအသံဖြင့် ပြောသော်လည်း
ဟန်ခိုင် ၏အမူအရာကို အကဲခတ်နေသည်။

“ယန်ဟန်...”

ဟန်ခိုင် က သူ့ကိုကြည့်၍ ဖြေလိုက်သည်။
ကျီကျောက်ယန် သည် ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်၏
ဗိုင်းရပ်စ်ဗေဒ ဌာနမှ ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်ကို
သူ မေ့လျော့နီးပါး ဖြစ်နေသည်။

ယန်ဟန်သည် တက္ကသိုလ်တွင်
ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူ ဖြစ်ပြီး သူမ၏

ပညာရပ်ဆိုင်ရာ သုတေသန ပြုနိုင်စွမ်းသည်
ပြောစမှတ် ပြုရလောက်အောင်
ထူးချွန်လှသည်။ထို့ကြောင့် ဗိုင်းရပ်စ်ဗေဒ ဌာနမှ
ဆရာများသည် သူမအား လေးစားကြသဖြင့်
ကျီကျောက်ယန် သူမကို မှတ်မိနေသည်မှာ
အဆန်းမဟုတ်ပေ။

“ဟုတ်တယ်...ယန်ဟန်ပဲ... မင်း သူမကို
မှတ်မိနေပုံပဲ....ယွင်ကျင့် မြို့မှာ မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့
ဇွန်ဘီမ,က ယန်ဟန် ဆိုတာ မင်းသိလား...”

“အရင်က ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး...ဒါပေမယ့် အခု
အစ်ကို ပြောလို့ မှတ်မိသွားပါပြီ...”

“နောက်တော့ ငါ စဉ်းစားကြည့်တာ...
ဇွန်ဘီတွေကလည်း မျိုးပြောင်းတာတွေ
ဖြစ်နိုင်တယ်... ဥပမာအားဖြင့်.. အရင်က
နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်..ဓာတ်ရောင်ခြည်သင့်တဲ့
နေရာတွေ... ပြီးတော့ ဓာတုဗေဒ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်
တွေမှာ နေထိုင်ခဲ့ရင် ပြောင်းလဲနိုင်တယ်..
ဒါကြောင့် ယွင်ကျင့် မြို့က ယန်ဟန် ကို ဘယ်မှာ
တွေ့တာလဲလို့ မေးကြည့်တာပါ... သူမကို ဖမ်းဖို့
အစီအစဉ်ဆွဲပြီး အထက်လူကြီးကို တင်ပြမှာလား
ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားနေပါတယ်...”

“နေရာ အတိအကျတော့ မသိဘူး... သူမနဲ့တွေ့တဲ့
အချိန်က ညကြီးလေ.... တစ်မြို့လုံး မှောင်နေတော့
နေရာကို မပြောနိုင်ဘူး...”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...”

ကျီကျောက်ယန် က စိတ်ပျက်စွာပြောလိုက် သည်။

“အစည်းအဝေးမှာ မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတချို့ကို
သိပ်မရှင်းဘူး... ယန်ဟန် က သူမရဲ့အပြုအမူကို
ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီး လူသားရဲ့ပင်ကို

အသိစိတ်ကိုလည်း ထိန်းထားနိုင်တယ်လို့
မင်းပြောခဲ့တယ်လေ... အဲဒီအထဲက ဘယ်လို
အပြုအမူတွေ တွေ့ရလို့
အဲလိုပြောရတာလဲ...အတိအကျပြောလို့ရမလား...”

ဟန်ခိုင် သည် စမ်းသပ်စင်ပေါ်တွင်
တက်ထိုင်နေသော ကျီကျောက်ယန် ကိုကြည့်ကာ
အံ့သြသွားသည်။

သူ ရုတ်တရက် ဒီကိစ္စကို ဘာကြောင့်
အာရုံစိုက်နေတာလဲ...

ဟန်ခိုင် က မည်သို့ ဖြေရမည်ကို စဉ်းစားနေစဉ်
စမ်းသပ်စင်ပေါ် ရှိ နာရီမှ နှိုးစက်သံ
မြည်လာသည်။ဟန်ခိုင်သည် ယန်ဟန်
၏ဆဲလ်များတွင် ကာကွယ်ဆေးကို မည်သို့
ရှာဖွေရမည်ကိုသာ စိတ်စောနေ၍ ကျီကျောက်ယန်
ကို ဖြေရန် စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။

“တောင်းပန်ပါတယ်...ကျွန်တော် ဟိုဘက်
ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ စမ်းသပ်မှု လုပ်ရတော့မယ်...
ကျွန်တော် အစ်ကိုရဲ့မေးခွန်းကို နောက်နေ့မှ
ဖြေပါ့မယ်...”

ဟန်ခိုင် က ပြောပြီးသည်နှင့်
ချက်ချင်းထွက်သွားလေသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ဟန်ခိုင်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်
ခဏနေပြီးနောက် ဒေါသတကြီး
ထွက်သွားတော့သည်။

Xxxxx

Chapter 13

လီရှင်းယု စတင်ခဲ့သည့် ဇွန်ဘီဖြစ်စဉ်များသည်
မေလ ၁၇ ရက်က ဖြစ်ပွားခဲ့သောကြောင့်

လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များက ဤအဖြစ်အပျက်ကို
“၅.၁၇ ဖြစ်ရပ်” ဟုခေါ်ဆိုကြသည်။

“၅.၁၇ ဖြစ်ရပ်” ပြီးနောက် လက်နက်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့ဌာန၏ ဝန်ကြီး ရှုကျပူးဟမ် သည်
ကျွန်းပေါ်တွင် နေ့ရောညပါ ကင်းလှည့်ရန် အဖွဲ့များ
ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်းတစ်ခုလုံးသည်
စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အောက်တွင်ရှိနေပြီး ‘ညမထွက်ရ’
အမိန့်ကိုလည်း ချမှတ်ထားသည်။

နောက်လဝက်အထိ၊ အဖွဲ့ဝင်များသည်
ဇွန်ဘီများစွာကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်

သတ်ခဲ့ကြသည်။ အမှန်စင်စစ်ဇွန်ဘီများသည်
ကူးစက်ရောဂါနှင့် တူပြီး အမြစ်ပြတ်
မသုတ်သင်နိုင်သရွေ့ ရောဂါဆက်လက်
ပြန့်ပွားနေဦးမည် ဖြစ်သည်။

လီနန်ရှန် သည် တာဝန်ချိန်အတွင်း နေ့ရောညပါ
အမြဲ မတ်တပ်ရပ်နေရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး
ညောင်းညာကိုက်ခဲ့နေကာ မျက်လုံးများမှာလည်း
ကျိန်းစပ်နေတော့သည်။

ထို့အပြင် အဖွဲ့သားများမှာလည်း
ကျန်းမာရေးအားနည်းနေ၍ လီနန်ရှန် က

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကျိုးကျစ်ဟန် နှင့် တိုင်ပင်၍
အဖွဲ့သားတိုင်း ခေတ္တအနားယူခွင့်ကို စာတင်၍
တောင်းဆိုထားပြီး ဖြစ်သည်။

လီနန်ရှန် သည် နံရံထောင့်သို့ ပြေးသွားကာ
စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်၏
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို မီးခိုးငွေ့များနှင့်အတူ
မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဪ.. အခုချိန်မှာတော့ ဆေးလိပ်က
ရှားပါးနေပါပေါ့လား....

တစ်ချိန်က ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော အတိတ်ကို
ပြန်ပြောင်း အောက်မေ့နေစဉ် ကျိုးကျစ်ဟန်
ရောက်လာ၏။

လီနန်ရှန့် က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အမြန်
ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို... တစ်လိပ် ကျန်သေးတယ်...”

ကျိုးကျစ်ဟန် က ပြုံးပြီး မီးညှိလိုက်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လခွဲလောက်က ငါ
ဆေးလိပ်ဖြတ်လိုက်တယ်...ကျွန်းပေါ်မှာ
ဆေးလိပ်မှ မရှိတာ... အခု ဆေးလိပ်ဖြတ်
ထားပေမယ့် အနံ့ရလိုက်တာနဲ့
မနေနိုင်တော့ဘူး...ဟဲဟဲ..”

“ကျွန်တော့်မှာ စီးကရက်
မရှိတော့ဘူး...ဒါအကုန်ပဲ... ကျွန်တော် ညက
တာဝန်ချိန်မှာ ပုန်းပြီး ဆေးလိပ်တွေ
အကုန်သောက်ပစ်လိုက်တာ...”

“ဒါကြီးက ဘယ်တော့မှ ပြီးမှာလဲ မသိဘူး... ငါတို့
ဇွန်ဘီတစ်ကောင် သတ်လိုက်တိုင်း
နောက်တစ်ကောင်က ထပ်ဖြစ်နေပြန်ရော...”

ကျိုးကျစ်ဟန် က မီးခိုးငွေ့များကို

မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ညီးညူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ထူးဆန်းသလို
ခံစားရတယ်...ကျနော်တို့ နေ့ရောညပါ
ကင်းလှည့်နေတာပဲ...တစ်ကယ်ဆို ဇွန်ဘီတွေကို

ရှာတွေ့သင့်တယ်... သူတို့မှာ
ဦးနှောက်လည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး....ဘာလို့
ရှာလို့မတွေ့တာပါလိမ့်...”

“ဟုတ်တယ်... ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်က သူတို့ကို
ရှာမတွေ့အောင် တမင်တကာ
ဖွက်ထားပုံရတယ်...ဒါကြောင့် ဇွန်ဘီအသစ်တွေ
အမြဲပေါ်လာတာ...ပြီးတော့ အခုထိ လီရှင်းယု ကို
အခုထိ ရှာလို့ မတွေ့သေးဘူး...”

လီနန်ရှန် က တွေးဆကာ ပြောသည်။

“မှန်တယ်...တကယ့် ပင်မ,ကို ရှာမတွေ့သေးဘူး...
ကျွန်းက အခုစည်းလုံးနေပါပြီ...ဒါပေမဲ့ သူမက
အငွေ့ပျံသွားသလို ပျောက်သွားတာ
ထူးဆန်းတယ်...”

ကျိုးကျစ်ဟန် က စီးကရက်ကို နင်းချေလိုက်ရင်း
ပြောလေသည်။

“အင်း... ‘၅.၁၇ ဖြစ်စဉ်’ က အခုထိ မပြီးသေးဘူး...
ရူးတော့မှာပဲ..”

“တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် အထက်က ကျွန်တော်တို့ကို
အတင်းဖိအားပေးတော့တာပဲ... နောက်ဆုံးတော့
ကျွန်တော်တို့ပဲ ဒုက္ခရောက်ရတာ...”

နှစ်ယောက်လုံး ရင်ဖွင့်ပြီးသည့်နောက်

တာဝန်ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ရန်
ကျန်အဖွဲ့သားများဆီ ပြန်သွားကြလေ၏။

နံနက်၃နာရီ....

ယန်ဟန် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်
လှဲလျောင်းနေပြီး အိမ်မက်တစ်ခုကို
မြင်မက်နေလေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူမသည်
ခြေထောက်မရှိသော ဝိညာဉ်ကဲ့သို့
တောအုပ်ကြီးဆီသို့
လွင့်မျောနေလေသည်။ ထိုတောအုပ်၏ ဘေးတွင်
ပွေ့ဖက်နေကြသော ချစ်သူစုံတွဲ
တစ်တွဲရှိနေလေသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့ဒီကို ခေါ်လာတာလဲ...”

မိန်းမပျိုက ယုန်ဖြူလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့
လူငယ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့
တိုးဝင်လိုက်သည်။ထိုလူငယ်သည် မိန်းမပျို၏
နှုတ်သိမ်မွေ့သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်ထားကာ
သူမ၏ လက်မောင်းများကို ပွတ်သပ်နေလေ၏။

“ကိုယ် မင်းကို ကာကွယ်ပေးမှာပါ...
မကြောက်ပါနဲ့...ကဲ.. စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ လုပ်ဖို့
တောထဲသွားရအောင်...”

သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ ယန်ဟန်က နှုတ်ခမ်းကို
မဲ့ကာပြောလိုက်သည်။

‘နင်တို့ ဒီလောက်နဲ့ တော်ကြပါတော့...’

ယန်ဟန် ထွက်သွားချင်သော်လည်း သူမ၏
ခန္ဓာကိုယ်က ထိုစုံတွဲနှင့်အတူ တောထဲသို့
မျောလွင့်၍ လိုက်ပါသွားပြန်သည်။တောထဲသို့
ရောက်သောအခါ လူငယ်သည် မိန်းမပျိုကို
မြက်ခင်းပေါ်သို့ လှဲခိုင်းကာ အမျိုးသမီး၏
အဝတ်အစားများကို ချွတ်နေလေ၏။

ယန်ဟန်ရှက်သွား၍ မျက်လုံးများကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားချိန်တွင် အသံတစ်သံ
ကြားလိုက်ရ၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

ထိုစုံတွဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာ ဖြစ်နေ၍
ကြားဟန်မတူပေ။

မကြာမီ ထူးဆန်းသော အသံသည် ပိုမိုရှင်းလင်းစွာ
ကြားလာသည်။ စင်စစ် ထိုအသံမှာ
ဇွန်ဘီများ၏ခြေသံများနှင့် တဂီးဂီး
အော်ဟစ်သံများ ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမပျိုက သတိပြုမိသွားပြီး လူငယ်ကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန် တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး
ကြောက်လန့်တကြားပြောသည်။

“အဲ့ဒီ အသံက ဘာသံလဲ...”

လူငယ်က ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမကို
ဆက်နမ်းလိုက်သည်။

“ဘာသံမှ မကြားရပါဘူး...ဒီမှာ တို့တွေပဲ
ရှိတာ...ဟားဟား...”

လူငယ်က ရယ်မောနေချိန်တွင်
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်သည် သူတို့ ရှေ့သို့
ပြေးဝင်လာပြီး ထိုလူငယ်၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို
ကိုက်ဖြတ်လိုက်လေသည်။

မိန်းမပျို၏ မျက်နှာတွင်လည်း သွေးများ စိုရွှဲနေပြီး
လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း
မထနိုင်လောက်အောင် အားနည်းနေသဖြင့်
မြက်ခင်းပြင်တွင် လူးလှိမ့်နေရတော့သည်။မကြာမီ
ကျန်ရှိနေသည့် ဖုတ်ကောင်များလည်း
သူမတို့နှစ်ဦးဆီ ပြေးလာကြတော့သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကိုယ်လုံးတီး
လူနှစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည်
သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားတော့သည်။

ယန်ဟန်သည် ဤမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရလျှင်
သွေးပျက်သွားလေသည်။ သူမသည်
ဇွန်ဘီဖြစ်သော်လည်း လူသား အရှင်လတ်လတ်ကို
စားနေသည့် ဇွန်ဘီများကို ကြည့်ပြီး
တုန်လှုပ်နေတော့သည်။

ဒီသစ်တောက ဘယ်မှာ ရှိတာလဲ...

တောထဲမှာ ဇွန်ဘီတွေ အများကြီး ဘာလို့
ပုန်းနေတာလဲ...

ဇွန်ဘီများသည် စားသောက်ပြီး တောနက်ထဲသို့
ဝင်သွားကြ၍ သူမပါ လိုက်သွားရာ
တောနက်ကြီး၏ မှောင်မှိုက်သော နေရာတွင်
ရပ်နေသည့် လီရှင်းယု ကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ယန်ဟန် ထိုအိမ်မက်မှ နိုးလာသည်နှင့်
ဧည့်ခန်းထဲသို့ သွား၍ နာရီကြည့်လိုက်သောအခါ
မနက်၄နာရီ ထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်သည်။သူမသည်
ဧည့်ခန်းထဲတွင် နာရီကြည့်နေချိန်တွင်

လသာဆောင်ဘက်မှ မီးခိုးငွေ့တစ်ခုကို
မြင်လိုက်သဖြင့် သွားကြည့်လိုက်ရာ
ဆေးလိပ်သောက်နေသည့် ဟန်ခိုင် ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင်ကို လက်ဟန်ဖြင့်
မေးလိုက်သည်။

‘ဘာလို့ မအိပ်တာလဲ’

ဟန်ခိုင် သည် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး
ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေသည်။

“အိပ်မပျော်လို့...”

ထို့နောက် ယန်ဟန်က ကျွန်းပေါ်တွင်
တောအုပ်ရှိမရှိ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ကျွန်းပေါ်မှာ သစ်တောလေးတွေ
အများကြီးရှိတယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ယန်ဟန်က ပြန်မဖြေသဖြင့် ဟန်ခိုင် က
စီးကရက်ကို နင်းချေကာ အခန်းထဲသို့သွားရန်
ပြင်လိုက်သည်။ယန်ဟန်က သူ့လက်မောင်းကို
ဆွဲထားပြီး လက်ဟန်ပြု၍ အိပ်မက်ထဲတွင်
မြင်ခဲ့သမျှကို ပြောပြလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် က သူမကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာ
စိုးရိမ်တကြီး မေးလေသည်။

“အဲ့သစ်တောက ဘယ်မှာလဲ....”

ယန်ဟန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“တောထဲမှာ ဇွန်ဘီ ဘယ်နှစ်ကောင် ရှိလဲ...”

သူမက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

‘ အကောင် ၂၀လောက် ’

“တောထဲမှာ အများကြီး
ပုန်းနေကြတယ်...ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...”

ဟန်ခိုင် ၏ အသံသည် သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်း
ထုတ်နေသကဲ့သို့ တိမ်ဝင်သွားတော့သည်။

Xxxxx

Chapter 14

သို့သော် သာမန် ဇွန်ဘီများသည် သမားရိုးကျ
တွေးခေါ် နိုင်စွမ်း မရှိသောကြောင့် ယန်ဟန်၏
အိပ်မက်ကို ဟန်ခိုင် ယုံကြည်မိသည်။

လီရှင်းယု သည် ဇွန်ဘီအဖြစ်သို့
ပြောင်းလဲသွားပြီးနောက် သူ့ကို ရန်ပြုရန်
ကြိုးစားခဲ့စဉ် ယန်ဟန်က လီရှင်းယု ကို အချိန်မီ
တားဆီးပေးခဲ့သည်။

ဇွန်ဘီတွေက အခြေအနေတွေကို
တုန့်ပြန်နိုင်လို့လား...

လီနန်ရှန် ၏ ယူဆချက်အရ လီရှင်းယု
ထွက်သွားပြီးနောက် သူမသည် သက်ရှိလူများကို
ကိုက်မည် ဖြစ်၍ ဇွန်ဘီဖြစ်စဉ်၏ အစသည်
ဤတိုက်ခန်းအနီးတွင်သာ ရှိသင့်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းပေါ် ရှိ သစ်တောများသည်
ဤတိုက်ခန်းနှင့် ဝေးနေသဖြင့် ဇွန်ဘီများက

ကင်းလှည့်အဖွဲ့များကို ရှောင်ပြီးသွားမှသာ
ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့အပြင် ယန်ဟန် ၏ အိပ်မက်သာ အမှန်တကယ်
ဖြစ်လျှင် မကြာမီက ကျွန်းသူ၊ကျွန်းသားများ၏
ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးမှုများသည် အမှန်တကယ်
ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ တောထဲတွင်
ပုန်းနေသည့် ဇွန်ဘီများက သတ်ပစ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဟန်ခိုင် သည် CDC ထံတွင်
နေ့တစ်ဝက် ခွင့်တောင်းပြီး နံနက်စောစောတွင်
လီနန်ရှန့် ၏ အဆောင်သို့ သွားလေသည်။

လီနန်ရှန့် သည် နံနက်၆နာရီတွင် ဂျူတီပြီးသွား၍
တိုက်ခန်းသို့ ပြန်လာရာ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည့်
ဟန်ခိုင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“ငါ မင်းကို အရေးတကြီးပြောစရာရှိတယ်...”

“ အိမ်ထဲအရင်ဝင်ရအောင်...”

အိမ်ထဲဝင်သွားပြီးနောက် လီနန်ရှန် သည်
နံရံရှိချိတ်တွင် အိမ်သော့ကို ချိတ်လိုက်ပြီး
မီးဖိုချောင်ထဲသို့ဝင်ကာ လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်
ဖျော်လာခဲ့သည်။

“လက်ဖက်ရည်က သိပ်တော့ မကျန်တော့ဘူး...ဒါပဲ
သောက်ကြတာပေါ့...”

ဟန်ခိုင် သည် လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး စကားစသည်။

“မနုဿက လီရှင်းယု အကြောင်း တွေးမိတယ်...”

“လီရှင်းယု...”

“မင်းတို့အဖွဲ့က ကျန်းပေါ်က သစ်တောတွေကို
စစ်ဆေးခဲ့သေးလား...”

လီနန်ရှန် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အဖွဲ့မှာ လူအင်အား မလုံလောက်ဘူး...အဲ့တော့ သစ်တောတွေမှာ ကင်းမလှည့်နိုင်ဘူး....”

“မင်း တစ်လခွဲကျော် ကင်းလှည့်တာတောင် လီရှင်းယု ကို ရှာမတွေ့သေးဘူး မဟုတ်လား ...ငါ့အထင် သူမ သစ်တောထဲမှာ ပုန်းနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်...”

“ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ အစ်ကိုရဲ့... လီရှင်းယု က ဇွန်ဘီတစ်ကောင်လေ....”

“နန်ရန်... ဇွန်ဘီတွေက မပြောင်းလဲနိုင်ဘူးလို့
ထင်နေလား...သူတို့မှာ သားရဲကောင်တွေလို
တွေ့ခေါ်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိတယ်...”

လီနန်ရန် သည် ဟန်ခိုင် ၏ စကားကို
ကြားသောအခါ ထိတ်လန့်သွားပြီး ပြန်မပြောနိုင်
ဖြစ်နေသည်။

“အဲ့လို မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး...”

“နန်ရန်... ကျွန်းက စည်းလုံးနေတယ်လို့
မင်းထင်နေလား...မင်းတို့အဖွဲ့ လဝက်

ကျော်လောက် နေ့ရောညပါ ကင်းလှည့်ခဲ့ပေမယ့်
လီရှင်းယုကို တစ်ခါမှ
မတွေ့ခဲ့ဘူးလေ...ထူးဆန်းတယ်လို့
မထင်ဘူးလား...”

“ဟုတ်တယ်...အဲ့ဒါတော့
တစ်ကယ်ထူးဆန်းတယ်...”

“မင်း...ကျွန်းပေါ်က သစ်တောတွေကို စစ်ဆေးဖို့
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ချက်ချင်း ဖွဲ့စည်းဖို့
ငါအကြံပေးချင်တယ်...”

“အခုလား...အရေးကြီးလို့လား...”

လီနန်ရုန့် မှာ မယုံနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အခိုင်အမာ
ပြောလေသည်။

“အခုတလော ဖြစ်နေတဲ့ လူပျောက်မှုတွေဟာ
လူတွေ ကျူးလွန်တာ မဟုတ်ဘဲ ဇွန်ဘီတွေ
ကိုက်လိုက်တာလို့ ငါထင်တယ်...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဇွန်ဘီတွေက
ကိုက်တယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တို့
ကင်းလှည့်ရင် တွေ့မှာပေါ့...”

“သူတို့အားလုံး တောထဲမှာ ပုန်းနေရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

ဟန်ခိုင် က ပြန်မေးသည်။

လီနန်ရှန် က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော
လိုက်လေသည်။

“ဇွန်ဘီတွေ တောထဲမှာ ပုန်းနေဖို့ဆိုတာ ပိုတောင်
မဖြစ်နိုင်သေးတယ်... သူတို့က လူတွေမှ
မဟုတ်တာ... ပြီးတော့ တောထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့
ပုန်းနေရမှာလဲ...”

“နန်ရှန်...ငါတို့ရဲ့အတွေးအမြင်ကို ပြောင်းပြီး
ဇွန်ဘီတွေကို တိရစ္ဆာန်တွေလို့
သဘောထားကြည့်လိုက်...သူတို့ရဲ့
ရည်ရွယ်ချက်က အမဲလိုက်ဖို့ပဲ... ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့
လက်ရှိအုပ်စုဟာ ငါတို့အစိုးရအဖွဲ့နဲ့ ယှဉ်ရင်
သေးလွန်းနေတယ်....ဒါကြောင့် သူတို့က
ပုန်းနေပြီးတော့ သူတို့အဖွဲ့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
ချဲ့ထွင်လိမ့်မယ်.... သူတို့က

အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ချဲ့ထွင်ပြီးတဲ့ အခါကျရင်
ငါတို့ကို ရက်ရက်စက်စက်
တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်..."

လီနန်ရှန့် သည် ဟန်ခိုင် ၏သီအိုရီကြောင့်
ထိတ်လန့်သွားသည်။

"အစ်ကိုပြောတဲ့ အချက်တွေထဲမှာ မယုံနိုင်စရာတွေ
အများကြီးရှိတယ်...လီရှင်းယု
ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ ဘာလို့ အစ်ကိုက
သေချာနေတာလဲ... လူ တွေပျောက်တဲ့ ကိစ္စက
ဇွန်ဘီတွေနဲ့ဆက်စပ်နေတာ

ဖြစ်နိုင်လို့လား...ပြီးတော့ ဇွန်ဘီတွေက ဘာလို့
တောထဲမှာ ပုန်းနေကြတာလဲ....”

ဟန်ခိုင် သည် အိပ်မက်ကနေတစ်ဆင့် အနာဂတ်ကို
ခန့်မှန်းနိုင်သည့် ဇွန်ဘီတစ်ကောင် သူ့အိမ်တွင်
ရှိကြောင်း လီနန်ရုန့် ကို ပြောရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

“နန်ရုန့်...ဟန် နဲ့ လီ မိသားစုဟာ
အခက်အခဲတွေကို အတူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတယ်...
ငါ့ကိုယုံပါ...ညီအစ်ကိုတွေဆိုတာ အချင်းချင်း
ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး....”

လီနန်ရှန့် ကို သီအိုရီနှင့် သိမ်းသွင်းခြင်းက
အလုပ်မဖြစ်သောကြောင့် ဟန်ခိုင် က
စိတ်ခံစားမှုကဒ်ကို ထုတ်သုံးလိုက်သည်။

“ ဟုတ်ပါတယ်...အစ်ကို ကျွန်တော့်ကိုလိမ်မှာ
မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုပြောတဲ့စကားက
မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်နေတယ်..”

“ယုံပါ..နန်ရှန့်....ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်း တကယ်
ဖြစ်လာရင် လူတွေအများကြီး နစ်နာရလိမ့်မယ်...”

လီနန်ရှန့် က ခဏကြာ စဉ်းစားပြီးနောက်
အစ်ကိုဖြစ်သူကို ယုံကြည်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 15

အချိန်ကုန် သက်သာရန်အတွက် လီနန်ရှန့် သည်
အဖွဲ့ကို A,B နှင့် C ဟူ၍ အုပ်စု ၃စုခွဲကာ
ကျွန်းပေါ်ရှိ လမ်းကြောင်းသုံးခုမှ သစ်တောများကို
တပြိုင်တည်း ကင်းလှည့်ရန်
စီစဉ်ထားသည်။အဖွဲ့တစ်ခုစီ၏ တာဝန်ခံသည်

စကားပြောစက်ကို အသုံးပြု၍ ပြဿနာ
ကြုံရသည့်အခါ ချက်ချင်းသတင်းပို့နိုင်သည်။

“အုပ်စု A ရဲ့တာဝန်ခံက ငါပဲ... အုပ်စု B က
ထောင်ကျီ...အုပ်စု C ရဲ့တာဝန်ခံက အားယုံ...
အုပ်စု A က မြောက်ဘက်က
သစ်တောတွေ...အုပ်စု B က
အနောက်တောင်ဘက်က သစ်တောတွေ... အုပ်စု
C က အရှေ့တောင်ဘက်က သစ်တောတွေ...
ဒီမစ်ရှင်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က တောထဲမှာ ဇွန်ဘီတွေ
ရှိမရှိ စစ်ဆေးဖို့ ဖြစ်တယ်... ဒါကြောင့်
ဘေးကင်းဖို့က ပထမ ဦးစားပေးပါ...ဘယ်အဖွဲ့မဆို

ဇွန်ဘီတွေရဲ့သဲလွန်စကို တွေ့ရင် ချက်ချင်း
ပြန်ဆုတ်ပြီး သတင်းပို့ရမယ်...နားလည်လား..."

လီနန်ရှန် သည် အဖွဲ့သားများ ပျင်းနေကြသည်ကို
မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အသံကို မြှင့်၍
ပြောလိုက်သည်။

“နားလည်ပါတယ်...”

တစ်ညလုံး ကင်းလှည့်ခဲ့ရ၍ အဖွဲ့သားများ
ပင်ပန်းနေမှန်း လီနန်ရှန် သဘောပေါက်သော်လည်း

လူအများ ဘေးကင်းရေးအတွက် ရွေးချယ်စရာ
မရှိတော့ပေ။

“နားလည်ရင် အလုပ်စပါ...”

သစ်တောများသည် ကျွန်းအစွန်းတွင် ရှိပြီး
သစ်တောထူသဖြင့် နေပြောက်မထိုးဘဲ
အံ့မိုင်းနေကြသည်။

“အစ်ကို ထောင်...ခေါင်းဆောင်လီက
ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...ကျွန်တော်တို့ တစ်ညလုံး
ကင်းလှည့်ရတယ်... နေ့ခင်းဘက်မှာ သစ်တောထဲ

ကင်းလှည့်တာကို ကျွန်တော်တော့
သဘောမကျဘူး....”

ချန်ထောင် သည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော
အဖွဲ့သားများကို ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ခေါင်းဆောင် စီစဉ်ပေးတဲ့ တာဝန်ကို
မလုပ်ချင်တာလား..”

“အစ်ကိုရော မတွေ့မိဘူးလား...အစ်ကို က အုပ်စု
B ရဲ့ အကြီးအကဲပါ...ကျွန်တော် အစ်ကိုကို
ထင်ထားတာက...”

စကားမဆုံးမီ ချန်ထားသော က စိတ်မရှည်စွာဖြင့်
ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း..ကိုယ့်နေရာကို ပြန်သွား... အရမ်း
စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်.. ယင်ကောင်
မြည်နေတာ ကျနေတာပဲ..
မင်းပျင်းနေပြီလား...ဒါအသက်နဲ့ရင်းထားရတာကွ...
”

ထိုလူငယ်က မှန်ကုပ်ကုပ် ကြည့်ပြီး
ပြန်မပြောဝံ့သောကြောင့် အနောက်ဘက်သို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အုပ်စု B သည်

တောထဲ၌ အစဉ်လိုက်မသွားဘဲ
ဖြန့်ကျက်သွားနေကြစဉ် ရုတ်တရက် အဖွဲ့သားတစ်
ယောက်၏ အော်သံကို ကြားရလေသည်။

ချန်ထောင် သည် အလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး
နောက်ပြန်လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..လန့်သွားတာပဲ...”

အော်လိုက်သည့် လူငယ်က တုန်ယင်စွာဖြင့်
ပြန်ပြောသည်။

“အစ်ကို...မြေကြီးပေါ်မှာ သွေးတွေ...”

ချန်ထောင် သည် အခြေအနေကို စစ်ဆေးရန်
အမြန် ပြေးသွားလိုက်ရာ ခြောက်နေပြီ ဖြစ်သည့်
သွေးကွက်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းပင် တစ်ဖွဲ့လုံး နိုးကြားလာပြီး ပတ်
ဝန်းကျင်ကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေစဉ် ရုတ်တရက်
နောက်တစ်ယောက်က အော်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ...”

ထိုလူငယ်က မြက်ခင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
ကတုန်ကယင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“အစ်ကိုထောင်...မြက်...ဒီလက်ပြတ်ကြီးက
မြက်တွေကို ဆုပ်ထားတယ်..”

ချက်ချင်းပင် ချန်ထောင် သည် အနီးရှိ
အဖွဲ့သားများကြား တိုးဝှေ့သွားကာ မြက်ခင်းပြင်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ပြတ်ကြီးသည် ပုပ်ပွနေပြီး
ယင်များနှင့် လောက်များမှာ မြင်မကောင်းအောင်
ဝိုင်းအုံ စားသောက်နေကြသည်။

“အစ်ကိုထောင်... ဒီလက်ပေါ်က ဒဏ်ရာကိုကြည့်...
အကိုက်ခံထားရတဲ့ ပုံစံကြီး..”

အဖွဲ့ဝင်များက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောဆိုနေကြသည်။

“ဒါဆို... ဒီတောထဲမှာ ဇွန်ဘီတွေ
တကယ်ရှိနေတာပေါ့...”

ချန်းထောင် ၏ စိတ်ထဲတွင် အချက်ပေးသံကြီး
တစ်ခု မြည်ဟည်းနေပြီး အခြားအဖွဲ့များကို
ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

“အုပ်စု A...အုပ်စု A...အုပ်စု B မှာ ရေးပေါ်.....အုပ်စု B မှာ အရေးပေါ်...ကြားရင် အကြောင်းပြန် ဒါပဲ...”

“အုပ်စု C...အုပ်စု C... အုပ်စု B မှာ အရေးပေါ်..
အုပ်စု B မှာ အရေးပေါ်...ကြားရင် အကြောင်းပြန်
ဒါပဲ...”

“ဆုတ်...အမြန်ပြန်ဆုတ်ကြ...”

ချန်ထောင် သည် အဖွဲ့သားများအားပြန်ဆုတ်ရန်
ပြောခဲ့သော်လည်း အချိန်နှောင်းသွားခဲ့ပြီး အဖွဲ့၏

နောက်ဆုံးတွင် ရှိနေသော လူငယ်သည်
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို
ခံလိုက်ရသည်။

ချန်ထောင် သည် ချွေးစေးတို့ စိုရွှဲနေကာ
သေနတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်ပြီး
အော်ပြောလိုက်သည်။

“အားလုံးစုပြီး တောထဲက ထွက်သွားကြ...”

ထို့နောက် အဖွဲ့သားတိုင်းသည် သေနတ်များကို
အမြန်ထုတ်လိုက်ကြပြီး တောထဲမှ
အမြန်ပြန်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

.....

အုပ်စု C နှင့် အုပ်စု B တို့သည် ကျွန်း၏
တောင်ဘက်တွင် တာဝန်ကျ၍ အုပ်စု C မှ
တာဝန်ခံက အုပ်စု B ထံမှ အကူအညီ
တောင်းသည်ကို ကြား၍ အုပ်စု B ဆီသို့
ချက်ချင်းပင် တစ်ဖွဲ့လုံး သွားရောက်ကြသည်။

အုပ်စု C ရောက်လာပြီးနောက် တောထဲတွင်
သေနတ်သံများ နှင့် အော်သံများ
ပွက်လောရိုက်အောင် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

အုပ်စု C ၏ခေါင်းဆောင် ကျန်းယံ သည် သူ၏
အဖွဲ့ဝင်များကို သစ်တောအပြင်တွင် စောင့်ဆိုင်းရန်
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို ဦးဆောင်ခဲ့သည်။

“အစ်ကိုယံ... အုပ်စု B အဖွဲ့ဝင်တွေ
မထွက်လာသေးဘူး...ကျွန်တော်တို့ဝင်ပြီး
ကူညီသင့်လား...”

အုပ်စု C မှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး
မေးလေသည်။

ကျန်းယုံ က စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

“အထဲက အသံတွေ မကြားဘူးလား...
အခုပစ်ခတ်သံ ကြားနေရတဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်ကို
မြန်မြန် သွားမယ်ဆိုရင်တောင် မိနစ်၂၀ကြာမယ်...
မိနစ်၂၀လောက်ကြာရင် အုပ်စု B က
ညီအကိုတွေ....”

ကျန်းယုံ ဆက်ပြောဖို့ အားမရှိတော့ပေ။

“ညီအစ်ကိုတို့... ဇွန်ဘီတစ်ကောင် တောထဲက
ပြေးထွက်လာရင် ခေါင်းကို တည့်တည့်ပစ်...”

ကျန်းယောင် က သူ့နောက်က ညီအစ်ကိုများကို
ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

တောထဲရှိ ပစ်ခံသံများမှာ တဖြည်းဖြည်း
လျော့ပါးလာသောကြောင့် အုပ်စု B မှ အသက်ရှင်
ကျန်ရစ်သူ မရှိတော့ ဟု ယူဆရသည်။

အုပ်စုငှာ အဖွဲ့သားများမှာ တစ်တောလုံး
တိတ်ဆိတ်နေကြသဖြင့် ပို၍ပင်
ကြောက်ရွံ့လာကြသည်။မည်သည့်နေရာကမဆို
ဇွန်ဘီတစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာနိုင်သောကြောင့်
မျက်တောင်ပင် မခတ်ဝံ့ကြပေ။

သူတို့အားလုံးသည် ယွင်ကျင့် မြို့မှ လွတ်မြောက်
လာသူများဖြစ်၍ ဇွန်ဘီများ အကိုက်ခံရမည်ကို
အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

ရုတ်တရက် သစ်ကိုင်းများ ပွတ်တိုက်သံများနှင့်
ခြေသံပြင်းပြင်းတို့မှာ တောအုပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု
ပြေးထွက်လာသကဲ့သို့ ကြားနေရလေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 16

အုပ်စု C မှ အဖွဲ့ဝင်များသည် လက်ထဲမှ
သေနတ်များကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြပြီး
အသံလာရာဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

မကြာမီ အဝေးမှ တရွေ့ရွေ့လာနေသော
လူတစ်ယောက်ကို ကျန်းယုံ မြင်လိုက်သောအခါ
သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲမည်ပြုစဉ်
အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က တားလိုက်သည်။

“မပစ်ပါနဲ့...အဲဒါ အစ်ကိုထောင် ပါ...”

ထို့နောက် ကျန်းယုံ သေချာကြည့်လိုက်ရာ
အမှန်တကယ်ပင် ချန်ထောင် ဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရသော်လည်း ချန်ထောင် ၏နောက်တွင်

ဇွန်ဘီတစ်ကောင် လိုက်လာသောကြောင့်
ချက်ချင်းပင် သေနတ်ကို ပြန်ချိန်လိုက်သည်။

ထိုဇွန်ဘီ၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသည်
သွေးများပေကျုံနေကာ သွားဖုံးများက
ပွင့်ထွက်နေပြီး ရှေ့မှပြေးနေသော ချန်ထောင်ကို
ဖမ်းရန် လက်များဆန့်တန်းလျက်
လိုက်ပါလာသည်။ ကျန်းယံ သည်
သေနတ်ခလုတ်ကို အမြန်ဆွဲလိုက်ပြီး ချန်းထောင်
နောက်မှ ဇွန်ဘီကို ပစ်လိုက်သော်လည်း ဇွန်ဘီမှာ
ပြေးနေသဖြင့် မျက်လုံးများကိုသာ
ထိမှန်သွားသည်။ ထို့နောက် ဆက်တိုက်ဆိုသလို
ဇွန်ဘီ၏ ဦးခေါင်းကို အချက်ပေါင်းများစွာ

ပစ်လိုက်ရာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပျက်ဆီးသွားပြီး
ဦးနှောက်များနှင့် အသားစများသည် ချန်ထောင်
ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖြန်းကနဲ ပေကျံသွားလေသည်။

ချန်ထောင် သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့လည်ပင်းရှိ
ဒဏ်ရာကို တင်းကြပ်စွာဖိထားပြီး
ကျန်လက်တစ်ဖက်က သေနတ်ကို
ကိုင်ထားသည်။ သူ့နှောက်မှ လိုက်လာသော ဇွန်ဘီ
သေသွားသည်ကို မြင်လိုက်လျှင်
ကြိုးပြတ်သွားသည့် အရုပ်ပမာ
ချက်ချင်းခွေခေါက်လဲကျ သွားလေတော့သည်။

ချန်ထောင် သည် ဇွန်ဘီအကိုက်ခံထားရသဖြင့်
မည်သူမျှ သူ့ဆီ မချဉ်းကပ်ဝံ့ကြပေ။ထိုစဉ်
ချန်ထောင်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲနေရာမှ
ခေါင်းထောင်လိုက်၍ ကျန်းယုံ ၏ အမည်ကို
ခေါ်နေလေ၏။

“အားယုံ...အားယုံ...”

ကျန်းယုံ က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တံတွေးကို
မျိုချလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကို ရှေ့သို့
တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်ရာ အဖွဲ့ C မှ

အဖွဲ့သားတစ်ဦးသည် ကျန်းယုံ ကို
အမြန်ဖမ်းဆွဲထားသည်။

“အစ်ကို ယုံ.. မသွားပါနဲ့..”

“ရပါတယ်... ငါသတိထားပါ့မယ်...”

ကျန်းယုံမှာ အန္တရာယ်မဖြစ်ချင်သော်လည်း
ချန်ထောင်သည် တောထဲမှ အသည်းအသန်
ပြေးထွက်လာခြင်းမှာ အရေးကြီးကိစ္စ ဖြစ်မည်ဟု
သူထင်မိသည်။

ကျန်းယုံ သည် ချန်ထောင်အနီးသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ
ချဉ်းကပ်လာသည်။

“အားယုံ... ငါ့အနားကို အရမ်း မကပ်ပါနဲ့...
ငါ့ဒဏ်ရာက အခြေအနေ ဆိုးနေလို့ မကြာခင် ငါ
ဇွန်ဘီတစ်ကောင် ဖြစ်လာတော့မှာ...ငါမင်းကို
အရေးကြီးပြောစရာ ရှိတယ်...ပြောပြီးတာနဲ့
မင်းငါ့ကို ပစ်သတ်လိုက်...”

“တောထဲမှာ ဇွန်ဘီအကောင်
၂၀ကျော်လောက်ရှိတယ်...အုပ်စု B ကအဖွဲ့သားက
၉ ယောက်လောက် ဇွန်ဘီ ဖြစ်သွားကြပြီ...”

စုစုပေါင်း အယောက် ၃၀ ကျော်လောက်ရှိသွားပြီ...
ပြီးတော့... ထိုအဲ့ဒီဇွန်ဘီတွေအားလုံးက
ငါတို့အရင်က တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ ဇွန်ဘီတွေနဲ့
မတူဘူး...သူတို့မှာ အစီအစဉ်တွေ၊နည်းဗျူဟာတွေ
ရှိပုံရတယ်.. ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို
ပြန်ပြောဖို့လိုတယ်...ရပြီ...ငါပြောချင်တာ
ဒါပဲ...မင်း...မင်း ငါ့ကို ပစ်သတ်လိုက်တော့...”

“အစ်ကိုထောင်...”

ကျန်းယုံ ၏ အသံက
တစ်တောလုံးပဲ့တင်ထပ်သွားတော့သည်။

“အစ်ကိုထောင် ရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒအနေနဲ့
ဘာများပြောချင်သေးလဲ....”

ကျန်းယုံက အားတင်း၍ မေးလိုက်သည်။

“ငါ့မိသားစုက ယွင်ကျင့် မြို့မှာ သေဆုံးသွားပါပြီ...
ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး...အုပ်စု B က
ညီအစ်ကိုတွေအတွက် ငါစိတ်မကောင်းဘူးကွာ...
သူတို့အားလုံး သေသွားကြပြီ...”

“ ဒီလိုကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက
ထင်ထားမှာလဲ...အစ်ကို
ထောင်ရယ်...ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့...”

“အားယုံ.. မင်း စကားဆက်ပြောမနေနဲ့တော့...
ငါလည်း ဇွန်ဘီမဖြစ်ချင်ဘူး..ပြီးတော့
ငါ့ညီအစ်ကိုတွေကိုလည်း
မနာကျင်စေချင်ဘူး...မင်း..မင်း..ငါ့ကို
အမြန်ပစ်သတ်တော့...”

ကျန်းယုံ တုံ့ဆိုင်းသွားပြီး ချန်းထောင် ၏ ခေါင်းကို
သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရှယ်လိုက်သည်။

“ကပ္ပတိန်လီ..ဒီမှာ..”

အုပ်စု C မှ အဖွဲ့သား တစ်ဦးက ရုတ်တရက်
အော်လိုက်သဖြင့်

ကျန်းယုံက လိနန်ရှန် ဆီကို အမြန်သွားပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး... အုပ်စု B ထဲက လူတွေ အားလုံး
သေကုန်ပြီ...”

လီနန်ရှန် က လေးနက်စွာ ပြောလေသည်။

“တစ်ခုခုတွေ့ရင် အမြန်ပြန်ဆုတ်ဖို့
ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား..”

“အုပ်စု B က အစ်ကိုချန်ထောင်ပဲ
ထွက်လာပေမယ့် သူလည်း
အကိုက်ခံထားရတယ်...”

လီနန်ရှန့် သည် ချန်ထောင် ဆီ အမြန် သွားလိုက်ပြီး
ချန်ထောင် အနီးရှိ ဇွန်ဘီကိုကြည့်ကာ ဟန်ခိုင်
ပြောခဲ့သည်များမှာ မှန်ကန်နေကြောင်း
သဘောပေါက်သွားသည်။

လီနန်ရှန့် က မြေပြင်တွင် လှဲနေ၍
ဝေဒနာခံစားနေရရှာသော ချန်ထောင် ကို
ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခုခုထူးခြားရင် ချက်ချင်းပြန်ဆုတ်ဖို့ မင်းကိုငါ
ပြောထားတယ်မဟုတ်လား... ဒါက
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...”

“ဗိုလ်မှူး...ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆုတ်ဖို့
အသင့်ပြင်နေတုန်းမှာ
အရမ်းနောက်ကျသွားခဲ့ပြီ...တောထဲမှာကလည်း
မှောင်မည်းနေတော့ ဇွန်ဘီတွေ အသာစီးရပြီး
အုပ်စုလိုက် ထွက်လာပြီးတော့
တိုက်ခိုက်ကြတယ်...ဗိုလ်ကြီး...အဲဒီ
ဇွန်ဘီတွေအားလုံး
အရမ်းထူးဆန်းတယ်...သူတို့..သူတို့...”

ချန်ထောင် စကားမဆုံးမီ အပြင်းအထန်
ချောင်းဆိုးလာပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေလေသည်။

မကြာမီ ချန်ထောင် ဖုတ်ကောင်
ဖြစ်လာပေတော့မည်။

လီနန်ရှန်သည် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ သေနတ်ကို
ထုတ်ကာ ချန်ထောင် ၏ ခေါင်းကို
ပစ်လိုက်သောအခါ ကျန်းယုံ က လီနန်ရှန်ကို
ထိတ်လန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“ အစ်ကိုထောင် ရဲ့အလောင်းကို
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ..”

“သူနဲ့ ဒီဇွန်ဘီရဲ့ အလောင်းကို မီးရှို့ဖို့ တခြား
ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ အတူတူ စီစဉ်လိုက်ကြ...”

အလောင်းနှစ်လောင်းကို မီးရှို့ပြီးနောက် လီနန်ရုန်း
က အဖွဲ့နှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီး... တောထဲက ဖုတ်ကောင်တွေကော...”

အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့ အထက်ကို တင်ပြဖို့ အရင်ပြန်သွားရမယ်...
ငါတို့ ညီအစ်ကိုတွေ အများကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ...”

ဒီကိစ္စကို အချိန်ယူစီစဉ်ပြီး ဒီဇွန်ဘီတွေကို
ငါတို့ဘက်က မထိခိုက်ဘဲ တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့
အပြတ် ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားရမှာ..."

Xxxxxx

Chapter 17

လီနန်ရှန် က ကျန်းယုံ ကို စစ်ဆင်ရေးဌာန
အကြီးအကဲထံ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြရန်
ခေါ်လာသည်။ စစ်ဆင်ရေးဌာန၏ အရာရှိ
ကျန်းဟိုင် သည် အကြောင်းစုံကို သိရပြီးနောက်
ရှုကျုံးဟမ် ထံသို့ အသေးစိတ်တင်ပြပြီး တောထဲရှိ
ဇွန်ဘီများကို တစ်ရှိန်ထိုး သုတ်သင်ရန်

လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ တစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းရန်
အကြံပြုခဲ့သည်။

ရှုကျပိုးဟမ် က ခဏမျှ စဉ်းစားနေသေးသည်။

“ဇွန်ဘီတွေက တောထဲမှာ ပုန်းနေတယ်
ဟုတ်လား...”

လီနန်ရှန် က သေသေချာချာ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဝန်ကြီး...ကျွန်တော် တောထဲမဝင်ခဲ့ပေမယ့်
ညီအစ်ကို ၁၀ယောက်ကျော်

သေဆုံးသွားပါတယ်... ဇွန်ဘီတစ်ကောင်က
ချန်ထောင် နောက်ကနေ လိုက်လာတာကို
ကျွန်တော် မျက်လုံးနဲ့ တပ်အပ်တွေ့ခဲ့တာပါ...
ချန်ထောင် ကလည်း အဲဒီဇွန်ဘီ အကိုက်ခံရလို့
ဆုံးသွားပါပြီ...”

“ဒါဆို အဖွဲ့၅ဖွဲ့ လွတ်ပေးမယ်
...လုံလောက်ရဲ့လား...”

“ကျွန်တော်တို့ဌာနရဲ့ အဖွဲ့ ၁၀ ခုစလုံး တောထဲက
ဇွန်ဘီအုပ်ကို နှိမ်နင်းဖို့ ပိုက်ကွန်ပိတ်နည်းကို
အသုံးပြုသင့်ပါတယ် ခင်ဗျာ...”

“ရှောင်လီ...မင်းပြောနေတာ ပိုက်ကွန်ပိတ်နည်း
ဟုတ်လား...”

လီနန်ရှန့် သည် စားပွဲပေါ်ရှိ သစ်တောမြေပုံကို
လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြလိုက်သည်။

“အဖွဲ့ ၁၀ ဖွဲ့စည်းဟာ အနောက်တောင်ဘက်က
သစ်တောထဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တောနက်ထဲအထိ
ရှာဖွေမှာ ဖြစ်ပါတယ်...
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရင် ချက်ချင်း

သတ်ပစ်လိုက်ရင် နောက်ဆုံး သူတို့ကို
နှိမ်နှင်းနိုင်မှာ အသေအချာပါပဲ..."

ဝန်ကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းငြိမ့်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ... နည်းဗျူဟာက ကောင်းပါတယ်...
ဒါဆို အဖွဲ့ ၁၀ဖွဲ့ လွှတ်ပေးမယ်...ရှောင်လီကပဲ
စစ်ဆင်ရေးကို ဦးဆောင်ပါ..."

"ဝန်ကြီး... ဒီကိစ္စကို မြန်မြန် လှုပ်ရှားသင့်ပါတယ်...
မနက်ဖြန် မနက်စောစော မှာ အစီအစဉ် စတင်ဖို့
ကျွန်တော်အကြံပြုချင်ပါတယ်..."

“ကောင်းပြီ...အရာရှိ ကျန်း.. မင်း ဒီနေ့ည
ကင်းလှည့်မယ့် အဖွဲ့ကို ဖျက်လိုက်ပါ...ရှောင်လီ က
သူတို့ကို သစ်တောကို လွှတ်ပေးလိမ့်မယ်...”

ရှုကျုံးဟမ် က လီနန်ရှန် ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှောင်လီ...မင်း သေသေချာချာ စစ်ဆင်ရေးကို
စီစဉ်... အဖွဲ့ ၁၀ဖွဲ့
လွှတ်လိုက်မယ်...အသေအပျောက် နည်းအောင်
လုပ်... ဒီနေ့လို အဖွဲ့သားတွေ အများကြီး
မဆုံးရှုံးပါစေနဲ့.... မင်းက အထက်လူကြီးကို

သတင်းမပို့ဘဲ အသင်းကို
ခေါ်သွားလို့အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးမှု
ဖြစ်ရတယ်...စည်းမျဉ်း၊စည်းကမ်းအရ မင်းကို ငါ
အရေးယူလို့ရတယ်... အဲ့ဒီတော့ မနက်ဖြန်ကျရင်
အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်ပါ...ဒါမှ ငါ
ဒီနေ့ကိစ္စကို ကြေအေးနိုင်မယ်...ကြားရဲ့လား..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

စစ်ဆင်ရေး မစတင်မီ ညတွင် လီနန်ရှန်သည်
ဟန်ခိုင် ထံသွားသည်။

ဟန်ခိုင်၏ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လီနန်ရှန်က
စကားစလိုက်သည်။

“အားခိုင်... အစ်ကို
ထင်တဲ့အတိုင်းတကယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“တောထဲမှာ ဇွန်ဘီတွေ တစ်ကယ်ရှိတယ်.. ”

ဟန်ခိုင် ၏အမူအရာမှာ
အနည်းငယ်ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ...”

“ဝင်သွားတဲ့ ညီအစ်ကို ပြောတာတော့ အယောက်
၂၀ လောက်ရှိတယ်တဲ့.... အခုဆို ၃၀ ကျော်လောက်
ရှိသွားပြီ...”

ယန်ဟန်၏ အိပ်မက်သည်
အမှန်ဖြစ်လာတော့သည်။

“၃၀...ဟုတ်လား...ဘာလို့တိုးလာတာလဲ...”

“ကျွန်တော်က အဖွဲ့ကို အုပ်စုသုံးစုခွဲပြီး တစ်စုကို
လူ၁၀ ယောက်ပြန်ခွဲပေးလိုက်တယ်...တောထဲမှာ
ဇွန်ဘီတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အုပ်စုက အဖွဲ့ဝင်အားလုံး
သေသွားပြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကပဲ
ပြန်ပြေးထွက်လာနိုင်တယ်...ဒါပေမဲ့ သူလည်း
ဇွန်ဘီကိုက်ခံခဲ့ရတယ်...”

လီနန်ရှန့် က ချန်ထောင် အကြောင်းကို ပြောနေရင်း
ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ဆုံးရှုံးမှုက အရမ်းများပါလား...”

ဟန်ခိုင် မယုံနိုင်ဖြစ်သွားသည်။ လက်နက်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့များကို တပ်မတော် ကာကွယ်ရေး
ဦးစီးချုပ်ကစနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပေးထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ချန်ထောင် ရဲအပြောအရ သစ်တောထဲက
ဇွန်ဘီတွေဟာ ကိုင်တွယ်ရ ခက်ခဲတယ်
လို့ပြောတယ်... တောထဲက ဇွန်ဘီတွေက အစ်ကို
ပြောသလိုပဲ အသိဉာဏ် ရှိနေပုံရတယ်....”

“ဒါဆို မင်းသူတို့ကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ....”

လီနန်ရှန့်က သူ့အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ်
ရှင်းပြလိုက်သောအခါ ဟန်ခိုင်က အစီအစဉ်
အောင်မြင်နိုင်သည်ဟု ခံစားမိပြီး လီနန်ရှန့် ကို
သတိထားရန် မှာကြားလိုက်သည်။

လီနန်ရှန့် မရောက်လာမီ ဟန်ခိုင်က ယန်ဟန်ကို
‘ဇွန်ဘီတွေအကြောင်း ထပ်ပြီး အိပ်မက်
မက်သေးလား’ ဟု မေးခဲ့သည်။

ယန်ဟန်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး လက်ဟန်ဖြင့်
ပြောသည်။

‘ အိပ်မက်တွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်
ထိန်းချုပ်ထားလို့ မရဘူး...ပြီးတော့ ညတိုင်းလည်း
အိပ်မက် မမက်ဘူး...”

ဟန်ခိုင် စိတ်ညစ်သွားပြီး ဤကိစ္စတွင်
အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာမည်ကို
စိုးရိမ်သောကြောင့် လီနန်ရန် ကို သတိထားရန်
ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လီနန်ရှန့်သည် အဆောင်သို့ အပြန်လမ်းတွင်
လမ်းကြားကိုဖြတ်သွားသောအခါ
စိတ်ညစ်နေပုံရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိ
ထိုအမျိုးသမီးသည် အသက်မဲ့နေသကဲ့သို့
လမ်းကြားထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာပြီး
သားကောင်ကို လိုက်ရှာနေသည့် ဇွန်ဘီ
တစ်ကောင်နှင့်တူနေသည်။

လီနန်ရှန့် သည် သေနတ်ကို ထုတ်ကာ သူမကို
ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်နှင့် အမျိုးသမီးက သူ့ကို
လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘လူပဲ...’

လီနန်ရုန့်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ သူမကို
မေးလိုက်သည်။

“အစ်မကြီး...ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဘာလို့
အပြင်ထွက်လာတာလဲ... အန္တရာယ်ရှိမှန်း အစ်မ
မသိဘူးလား...”

“ကျွန်မ ချူးလျှိုရုန်း ကို ရှာနေတာ...
သူဘယ်ရောက်သွားလဲမသိဘူး...”

“ဟင်...”

လီနန်ရှန် သည် ထိုအမျိုးသမီး ပြောသည့် စကားကို
နားမလည်ပေ။

“ချူးလျှိုးရှန်း က မနေ့ညက အပြင်ထွက်ပြီး
အပေါ့သွားတယ်..အဲ့ကတည်းက
ပြန်မလာတော့ဘူး... အရင်ကဆို အပေါ့၊အလေးကို
အပြင်ထွက်ပြီး သွားရင် အမြဲတမ်း
အချိန်မှန်ပြန်လာတယ်... မနေ့ည ၁၁

နာရီလောက်က ကျွန်မ
အိမ်မှာစောင့်နေတာ..သူပြန်မလာဘူး...
အချိန်ကလည်း လင့်နေပြီမို့ သူ့ကို
လိုက်မရှာတော့တာ... .. နောက်နေ့
မနက်စောစောကျမှ သူ့ကို လိုက်ရှာတော့ သူ့ကို
ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး...အခုထိမတွေ့သေးတာ..."

သူမစကားအရ ချူးလျှိုးရုန်း သည်
ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း လီနန်ရုန်း
သဘောပေါက်သွားသည်။

“အစ်မ ချူးလွှီရှန်း က

ခွေးနာမည်လား...ခွေးတွေက အပြင်ကို
ထွက်လည်တတ်တယ်....သုံးလေးရက်ကြာရင်
အိမ်ကို ပြန်လာပြန်ရော...ဒီရက်ပိုင်း ကျွန်းကလည်း
မအေးချမ်းဘူး... အစ်မအတွက်
အရမ်းအန္တရာယ်များတယ်...အိမ်မြန်မြန်ပြန်တော့...
ခွေးကို ဆက်မရှာနဲ့တော့နော်...မနက်ဖြန်ကျရင်
ချူးလွှီရှန်း ပြန်လာမှာပါ...”

“ချူးလွှီရှန်း က

ကျွန်မခင်ပွန်းရဲခွေးပါ...ကျွန်မခင်ပွန်း
ကွယ်လွန်သွားတာ နှစ်အတော်ကြာနေပါပြီ...သူက

ခွေးလေးကို ကျွန်မနဲ့အတူ နေဖို့ ထားခဲ့တာ...
ချူးလို့ရှုန်းက အရမ်းလိမ္မာတယ်... အပြင်ထွက်ပြီး
ဘယ်လောက်ပဲဆော့ဆော့ အမြဲ
အိမ်ကိုပြန်လာတယ်...ဒီတစ်ခါ ဘာဖြစ်
သွားလဲမသိဘူး...”

ထိုအစ်မကြီးက အခြားလမ်းကြားထဲသို့
ဆက်လျှောက်သွားရင်း သူမကိုယ်သူမ
ရေရှုတ်လိုက်သည်။

သူမထွက်သွားချိန်အထိ ခွေးကို တစ်ကြော်ကြော်
အော်ခေါ်နေလေသည်။

“ချူးလှိုရုန်း...ချူးလှိုရုန်း...”

ထိုအစ်မကြီး စကားနားမထောင်သည်ကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ လီနန်ရှုန့် က သူမကို
ပြန်ဆွဲခေါ်ချင်သော်လည်း နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ
၉နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မနက်ဖြန် မနက် စစ်ဆင် ရေးအတွက်
ညီအစ်ကိုများကို မှာကြားရမည် ဖြစ်၍
စောစောအိပ်ရန်အဆောင်သို့သာ
လျှောက်သွားလိုက်တော့သည်။

Xxxxx

Chapter 18

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် လီနန်ရှန် သည်
အစီအစဉ်အတိုင်း အဖွဲ့ ၁၀ ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ပြီး
စစ်ဆင်ရေး မစတင်မီ အစီအစဉ်များကို ဂရုတစိုက်
ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဝန်ကြီး ရှုကျုံးဟမ် နှင့် ဌာန အရာရှိ ကျန်းဟိုင်
တို့လည်း လာရောက်စစ်ဆေးခဲ့ပြီး လီနန်ရှန် က
ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများနှင့်

စစ်ဆင်ရေးအစီအစဉ်များအား တင်ပြလိုက်သည်။
ထို့နောက် ကျန့်ဟိုင် နှင့် ရှုကျုံးဟမ် တို့က
အဖွဲ့သားများ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွရန်
စကားအနည်းငယ် ပြောကြပြီး လီနန်ရှန် က
အဖွဲ့အားလုံးကို အနောက်တောင်ဘက်ရှိ
တောအုပ်ဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးလေသည်။

စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ အဖွဲ့သားများသည် သစ်တောကို
ဝိုင်းထားရာမှ သစ်တောအလယ်သို့ တဖြည်းဖြည်း
ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ဤနည်းလမ်းက အမှန်တကယ် အလုပ်ဖြစ်ပြီး
တောလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဇွန်ဘီ ၂ ကောင်
သတ်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

တောအုပ်ကို ဝိုင်းရံထားစဉ်အတွင်း အဖွဲ့ဝင်များ၏
နေရာမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလှမ်းဝေးနေသဖြင့်
လီနန်ရှန် သည် ဇွန်ဘီ မည်မျှသတ်ပစ်ခဲ့သည်ကို
မသိသေးပေ။

“အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စီရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ကိုယ့်အဖွဲ့က
သတ်ခဲ့တဲ့ ဇွန်ဘီအရေအတွက်ကို တင်ပြပါ..”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များ တင်ပြပြီးသွားသောအခါ
အချို့အဖွဲ့များသည် ဇွန်ဘီတစ်ကောင်မျှ
မသတ်လိုက်ရဘဲ ၊အချို့အဖွဲ့များမှာ
တစ်ကောင်၊နှစ်ကောင်သာ
သတ်နိုင်ကြသည်။နောက်ဆုံး
အားလုံးပေါင်းလိုက်သော် ဇွန်ဘီ ၉ကောင်သာ
သတ်နိုင်ခဲ့သည်။

လီနန်ရှန် က တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေသည်ကို
ချက်ချင်း သတိပြုမိကာ အဖွဲ့သားများကို
အမြန်ပြန်ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ စစ်ဆင်ရေး
အဖွဲ့သားများ ဆုတ်ခွာရန် အချိန်မရသေးမီ
ထူးဆန်းသော အသံတစ်ခု သစ်တောထဲတွင်

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မည်းမည်း အရိပ်ငယ်
တစ်ခုသည် ပြေးထွက်လာလေသည်။

“အားလုံး သတိရှိကြ...”

လီနန်ရှန် က အော်ဟစ်လိုက်ရာ
အဖွဲ့သားတိုင်းသည် သေနတ်များကို
ချိန်ရှယ်ထားပြီး ပြေးလာနေသော
မည်းမည်းအရိပ်ငယ်ကို အသက်ပင်မရှူဝံ့ဘဲ
စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ထိုမည်းမည်း အရိပ်ကလေးမှာ
အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ အမွှေးများ
မရှိတော့သည့် ခွေးဇွန်ဘီ
တစ်ကောင်ဖြစ်နေလေသည်။

ခွေးဇွန်ဘီ...

လီနန်ရှန်သည် မနေ့ညက ခွေးကို ရှာနေသည့်
အစ်မကြီးကို ရုတ်တရက် သတိရသွားမိသည်။

ဇွန်ဘီတွေက ဒီအဆင့်ထိကို တွေးထားတာလား...

ထိုဇွန်ဘီဇွဲးမှာ ခုန်ပေါက်၍ တောထဲမှ
ပြေးထွက်လာသည်နှင့် အဖွဲ့သားများက
ခွေး၏ခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ
ပစ်လိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ခွေးဇွန်ဘီများသည် တစ် ကောင်ပြီး
တစ်ကောင် တောထဲမှ ပြေးထွက်လာကြသည်။

“အို... ဘုရား ဘုရား... ခွေးတွေအများကြီး
ဘယ်လိုလုပ် ထွက်လာတာလဲ...”

လီနန်ရှန် အနားမှ အဖွဲ့ကပ္ပတိန် တစ်ဦးက
ရေရွတ်လိုက်သည်။

အဖွဲ့သားများသည် တွေးနေရန် အချိန်မရှိဘဲ
ဘက်ပေါင်းစုံမှ ထွက်လာကြသည့်
ခွေးဇွန်ဘီများကို ပစ်သတ်လိုက်ကြသည်။

ခွေးဇွန်ဘီ တစ်ကောင်တည်းဆိုပါက ဝိုင်းပစ်လျှင်
ရနိုင်သော်လည်း ပစ်မှတ်များလာသည့်အခါ
အဖွဲ့သားများသည် အလျင်စလိုဖြစ်လာပြီး
ကျည်ဆံများမှာ လေထဲသို့သာ
ရောက်သွားကြတော့သည်။

ခွေးငွန်ဘီများသည် ၎င်းတို့၏ ခုန်ပေါက်နိုင်မှုနှင့်
သစ်တော၏ အားသာချက်များကို အသုံးပြု၍
လေထဲတွင် လွှားကနဲ၊လွှားကနဲ ခုန်၍

အဖွဲ့သားများကို ကိုက်လေတော့သည်။

လီနန်ရှန် သည် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အဖွဲ့ကို
ကြည့်ပြီး သူ့အမှားကို ရုတ်တရက်
သတိမူမိသွားသည်။

မူလက လီနန်ရှန့် သည် ဇွန်ဘီများကို တစ်ရှိန်ထိုး
သုတ်သင်ပစ်ရန် ပိုက်ကွန်ပိတ်နည်းကို
အသုံးပြုခဲ့သည်။ ယခုမူ သူတို့သည်
ခွေးဇွန်ဘီများရှေ့တွင် ဖက်ထုပ်များကဲ့သို့
အစားခံနေရတော့သည်။

ငါဘာလုပ်သင့်လဲ... ငါဘာလုပ်သင့်လဲ...

သူ့စိတ်ထဲတွင် မေးနေသော်လည်း စဉ်းစား၍
မရတော့ပေ။

ဒုတိယအဖွဲ့ကပွဲတိန် ကျိုးကျစ်ဟန်သည် လီနန်ရှန်
ကြောင်ပြီး ရပ်နေသည်ကိုမြင်သောအခါ
တံတောင်နှင့်တွက်လိုက်ပြီး ပြောလေသည်။

“နန်ရှန်... မင်းဘာလို့ မပစ်ဘဲရပ်နေတာလဲ...”

ထိုမှသာလျှင် လီနန်ရှန် သည် သတိဝင်လာပြီး
အဖွဲ့သားများကို အတင်းကိုက်နေသော
ခွေးငွန်ဘီများကို ပစ်သတ်ရန် သူ့သေနတ်ဖြင့်
ချိန်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အဖွဲ့သားတို့သည် ဇွန်ဘီခွေးများ
အားလုံးကို သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့ သော်လည်း
အကိုက်ခံရသော အဖွဲ့သားများမှာ ၁၀ ဦးခန့်
ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရသောအခါ
လူတိုင်းက အသံလာရာဘက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တတိယအဖွဲ့မှ
အဖွဲ့သားတစ်ဦးသည် စတုတ္ထအဖွဲ့မှ
အကိုက်ခံရသော အဖွဲ့သားတစ်ဦးကို
ပစ်သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် စတုတ္ထအဖွဲ့မှ အခြားအဖွဲ့သားက
ပစ်သတ်ခဲ့သူကို တွန်း၍ အော်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ...”

ပစ်ခတ်သူက မထီမဲ့မြင်ပြောလိုက်သည်။

“အကိုက်ခံရတယ်လေ...မင်းမမြင်ဘူးလား... ငါတို့
သူ့ကိုမသတ်ရင် သူက ငါတို့ကို ကိုက်လိမ့်မယ်...”

ထိုစတုတ္ထအဖွဲ့သားက ဒေါသထွက်လာ၍
ပစ်ခတ်သူကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“အကိုက်ခံရတာ
ဘာဖြစ်လဲ...ငါတို့စတုတ္ထအဖွဲ့သားတွေက
ပစ်သတ်ဖို့ မင်းတို့ တတိယအဖွဲ့ကို
စောင့်မနေဘူး...ငါတို့ဘာသာ သတ်မယ်...
နောက်တစ်ခါ ငါတို့အဖွဲ့က အကိုက်ခံရတဲ့သူကို
ပစ်ရင် မင်းတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို ငါပြန်သတ်မယ်....”

အကန်ခံရသူ(ပစ်ခတ်သူ) သည် ကုန်းထ၍
စတုတ္ထအဖွဲ့မှ အကိုက်ခံထားရသော
အဖွဲ့သားတစ်ဦးကို ဒေါသတကြီး
ထပ်မံပစ်သတ်ပြန်သည်။ထို့ကြောင့် တတိယအဖွဲ့မှ
အဖွဲ့သားများနှင့် စတုတ္ထအဖွဲ့မှ အဖွဲ့သားတို့
ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ဖြစ်သွားကြသည်။

အခြေအနေတို့ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်နေသည်ကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် လီနန်ရှန် က သေနတ်ကို
မိုးပေါ်ထောင်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာက မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ဖို့ နေရာလား...”

သို့သော် တတိယအဖွဲ့နှင့်
စတုတ္ထအဖွဲ့မှလူများသည် လီနန်ရန် စကားကို
နားမထောင်ကြပေ။

ထိုအချိန်တွင် စတုတ္ထအဖွဲ့ကပ္ပတိန်က
ရန်ဖြစ်နေသော လူအုပ်ကြားထဲတွင် သေနတ်ဖြင့်
ပစ်ခတ်လိုက်ပြန်သည်။ စတုတ္ထအဖွဲ့ကပ္ပတိန်သည်
ဆဋ္ဌမအဖွဲ့မှ အကိုက်ခံရသော အဖွဲ့သားတစ်ဦး၏
ခေါင်းကို ပစ်သတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပစ်ခတ်အပြီး သူက အော်ဆဲလိုက်သည်။

“ချိုးပဲ... သတ်ချင်ရင် အကိုက်ခံထားသူတိုင်းကို
သတ်ပစ်... ငါတို့ စတုတ္ထအဖွဲ့ကို
အနိုင်ကျင့်မနေနဲ့...”

စတုတ္ထအဖွဲ့ကပ္ပတိန်၏
အသံဆိုးသည်နှင့်တပြိုင်နက် လူအုပ်အတွင်း
နောက်ထပ် သေနတ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး
စတုတ္ထအဖွဲ့ ကပ္ပတိန်၏ မျက်ခုံးအလယ်တွင်
သေနတ်ထိမှန် သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့
လဲကျသွားလေသည်။

စတုတ္ထအဖွဲ့မှ အဖွဲ့သား တစ်ဦးသည် စကပ္ပတိန်၏
အလောင်းကို ကိုင်ကာ

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူပစ်တာလဲ...ဘယ်သူ ပစ်တာလဲ...”

Xxxxx

Chapter 19

ပစ်ခတ်သူမှာ သတ္တမအဖွဲ့မှ
ခွေးကိုက်ခံရသူဖြစ်ကြောင်း လီနန်ရုန့်

သိသည်။ထိုလူငယ်၏ မျက်လုံးများမှာ နီမြန်းနေပြီး
လက်မောင်းတွင်လည်း သွေးထွက်နေသည့် ဒဏ်ရာ
၃ ခုရှိသည်။

“မစ်ရှင်ကြောင့် အကိုက်ခံရတယ်...ဒါပေမဲ့
ဒီမစ်ရှင်ကြောင့်ပဲ ငါတို့ကို ပစ်သတ်ပြန်တယ်...
ငါတို့က လူ တွေ မဟုတ်ဘူးလား...”

စတုတ္ထအဖွဲ့မှ အဖွဲ့သားများက သူတို့၏
ကပ္ပတိန်ကို သတ်ပစ်သောလူသည်လည်း
ဇွန်ဘီအကိုက်ခံ ထားရသည်ကိုမြင်လျှင် ခေါင်းကို
ပစ်သတ်လိုက်ကြသည်။ထိုအခါ

အကိုက်ခံထားရသူများက သေနတ်များကို
အသင်းကပ္ပတိန် တစ်ယောက်ချင်းစီကို
ချိန်ရွယ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ဇွန်ဘီများ
ဖြစ်လာကြမည် ဖြစ်သော်လည်း လူသားအဖြစ်
ရှိနေသရွေ့ သူတို့ကို လူမဆန်စွာ မဆက်ဆံသင့်ပေ။

အခြေအနေ ပိုဆိုးလာသည်ကို မြင်လျှင်
ကျိုးကျစ်ဟန် က အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ မင်းတို့တွေ ဘာလုပ်တာလဲ...ကျန်တဲ့
ဇွန်ဘီတွေ ဘယ်မှာရှိမုန်းတောင် မသိရသေးဘူး...
အချင်းချင်း သတ်နေကြတာလား...”

“ကပ္ပတိန်...ကျွန်တော်တို့လည်း ဒါမျိုး
မဖြစ်ချင်ပါဘူး...သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို
အတင်းခိုင်းတယ်..ကျွန်တော်တို့လည်း
လူသားတွေပါပဲ...ဒီကျွန်းအတွက်
အလုပ်လုပ်နေတာ...ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလို
ဆက်ဆံတာလဲ...”

ထိုအဖွဲ့သားက ကျိုးကျစ်ဟန် ကို
သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး အော်ဟစ်နေသည်။

“မင်းတို့အားလုံး သေနတ်တွေချ... ဇွန်ဘီတွေကို
အရင်ဆုံး ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းဖို့ အလုပ်လုပ်ကြစို့...
နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မင်းတို့ကို မသတ်ဘူးလို့
ငါ့နာမည်နဲ့ ကျိန်ဆိုပြီး ကတိပေးတယ်....”

လီနန်ရှန့် က လက်ဖဝါးကို ထောင်လိုက်၍
လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်သည်။

“ ငါတို့ အချင်းချင်း သတ်လိုက်တာနဲ့ ဇွန်ဘီတွေက
ကျွန်းကို ဖျက်ဆီးကြပြီး ယွင်ကျင့်
မြို့ကလူတွေလည်း အကုန်ဘဝဆုံးကုန်လိမ့်မယ်...”

ထို့နောက် အကိုက်ခံရသူများသည် လီနန်ရှန်
စကားကို နားထောင်ပြီး သေနတ်များကို
ချိန်ထားရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ချလိုက်ကြသည်။

သို့သော် သူတို့ သေနတ်များကို
ချလိုက်သည့်အခိုက်တွင် စတုတ္ထအဖွဲ့သားများက
သေနတ်များကို ချက်ချင်းထုတ်လိုက်ပြီး

အကိုက်ခံရသူများ၏ ဦးခေါင်းများကို
တစ်ချက်ချင်း ပစ်သတ်လိုက်ကြသည်။

အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်သံနှင့်အတူ
သစ်တောလယ်သည် ချက်ချင်း လူမဆန်သော
သားသတ်ရုံကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။ လီနန်ရှန် က
ပစ်ခတ်သူများကို ကြည့်ပြီး အလန့်တကြား
အော်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ...”

စတုတ္ထအဖွဲ့ထဲမှ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က
သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ပြန်ပြောလေသည်။

“ဗိုလ်ကြီး လီ...သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကပ္ပတိန်ကို
သတ်ရုံတင်မကဘူး.. တခြား ကပ္ပတိန်တွေကိုလည်း
သတ်ပစ်ချင်နေတာ မြင်တယ်မလား...”

ကျွန်တော်တို့ကမသတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို
သူတို့က သတ်လိမ့်မယ်...သူတို့ ဘယ်အချိန်မှာ
ဇွန်ဘီတွေ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ
ဘယ်သူသိမလဲ...အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော်တို့က
အပြင်ဘက်က ဇွန်ဘီတွေနဲ့

တိုက်ရရုံမကဘူး...အဖွဲ့ဝင်အချင်းချင်းပါ
သတ်နေရလိမ့်မယ်...”

လီနန်ရှန် က သူတို့ကို ပြောဆိုမရ၍ အသာကြည့်
နေရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့သည်
ပြန်လည်ဆုတ်ခွာရန် အကောင်းဆုံး
အခွင့်အရေးကို လွှဲချော်သွားပြီး ဇွန်ဘီများ၏
ဒုတိယအသုတ် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို
ထပ်မံကြုံတွေ့ရပြန်သည်။

ဇွန်ဘီအကောင် ၂၀ သည် ဘက်ပေါင်းစုံမှ
ပြေးထွက်လာကြပြီး စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ကို

တစ်ဖန်ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ လီနန်ရှန်
သည် ဇွန်ဘီများကို ကြည့်ရင်း ဒေါသကြောင့်
မျက်လုံးများ နီရဲလာပြီး သေနတ်ဖြင့် တရစပ်
ပစ်ခတ်လေတော့သည်။

လီနန်ရှန် တီထွင်ခဲ့သည့် ပိုက်ကွန်ပိတ်နည်းကို
ဇွန်ဘီများက ဖြိုဖျက်ရုံတင်မကဘဲ သူတို့က
ထိုနည်းလမ်းကို အသုံးပြု၍
တိုက်ခိုက်နေတော့သည်။

လီနန်ရှန် ၏ သွေးရှူးသွေးတန်း ပစ်ခတ်မှုများသည်
ဇွန်ဘီများကို မထိမှန်ခဲ့ပေ။ ထိုအချိန်တွင်

လီနန်ရှန့်သည် တိုက်ပွဲဖြစ်နေစဉ် အတွင်း
အဝေးတွင် ရပ်နေသည့် လီရှင်းယုကို
မြင်သွားသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ လီရှင်းယု သည်
အခြားသော ဇွန်ဘီများကဲ့သို့ မတိုက်ခိုက်ဘဲ
အဝေးမှ စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းလိုက်တာ....

လီနန်ရှန့်သည် ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ကို
သတ်ပြီးနောက် လီရှင်းယု ကို နောက်တစ်ကြိမ်
လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤဇွန်ဘီများ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို
လီရှင်းယု က ထိန်းချုပ်ထားကြောင်း သူ
နားလည်သွားသည်။

“ကျစ်ဟန်... ငါသစ်ပင်ပေါ်တက်နေတုန်း
မင်းခံပစ်ထား...”

လီနန်ရှန် က သူ့ဘေးမှ ကျိုးကျစ်ဟန်
ကိုပြောလိုက်သည်။ ကျိုးကျစ်ဟန်က
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

လီနန်ရှန့် သည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ အမြန်တက်ပြီး
သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ အဝေးမှ
လီရှင်းယု ကို သေနတ်နှင့် ချိန်လိုက်သည်။ သို့သော်
တောထဲတွင် အလင်းရောင်မရဘဲ သူမ၏
ဦးခေါင်းမှာလည်း တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသောကြောင့်
ကျည်ဆံက လီရှင်းယု ခေါင်းကို မထိဘဲ
မျက်နှာကိုသာ ထိသွားလေ၏။

ထိုအခါ လီရှင်းယု သည် သစ်ပင်ပေါ်တွင်
ရပ်နေသည့် လီနန်ရှန့်ကို တွေ့သွားသဖြင့်
သူမ၏နှုတ်မှ ထူးဆန်းသော အသံများပြုလိုက်ရာ
ဇွန်ဘီများသည် လူကိုမကိုက်တော့ဘဲ လီနန်ရှန့်
ရှိရာ သစ်ပင်ဆီသို့ ဝိုင်းအုံနေကြတော့သည်။

ကံကောင်းစွာနှင့် ဇွန်ဘီများ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်
တောင့်တင်းနေသဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ မတက်နိုင်ဘဲ
လီနန်ရုန့် ပြုတ်ကျစေရန် သစ်ပင်ကိုသာ
လှုပ်ခါနေကြသည်။

အခြေအနေသည် ရုတ်တရက်
ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီး သစ်ပင်အောက်တွင်
စုဝေးနေသည့် ဇွန်ဘီများကို စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့က
ထိမှန်အောင် ပစ်ခိုက်သွားလေသည်။

သို့သော် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ရပ်နေသည့် လီနန်ရှန်
မှာ ဇွန်ဘီများကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
လှုပ်ခါနေသည်။ အကယ်၍ ပြုတ်ကျသွားပါက
ဇွန်ဘီများက အရှင်လတ်လတ်
စားသောက်ပေလိမ့်မည်။ထို့ကြောင့် လီနန်ရှန်က
ကိုအာလာ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သစ်ပင်ကို
အသားကုန် ဖက်တွယ်ထားလေသည်။

သူက ကျိုးကျစ်ဟန် ကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျစ်ဟန်...ဟိုမှာ လီရှင်းယု ကိုသတ်... လီရှင်းယု
ကိုသတ်ပစ်...”

ကျိုးကျစ်ဟန် သည် အဝေးတွင် ရပ်နေသော
လီရှင်းယု ကို တွေ့သွားသည်။လီနန်ရှန်က
ဘာကြောင့် ငြိမ်သက်နေသော ဇွန်ဘီကို
သတ်ခိုင်းမှန်း မသိသော်လည်း ကျိုးကျစ်ဟန်က
လီရှင်းယုအား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
ဦးခေါင်းကိုချည်း ပစ်လိုက်သည်။

လီရှင်းယု မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်နှင့်
တပြိုင်နက် သစ်ပင်ကို လှုပ်ခါနေသော
ဇွန်ဘီအုပ်စုသည် တစ်စက္ကန့်ခမျှ ရပ်သွားကြသည်။

တစ်စက္ကန့်ကြာပြီးနောက် သူတို့သည် သစ်ပင်ကို
မလှုပ်ကြတော့ဘဲ စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ
အဖွဲ့ဝင်များကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လေသည်။
ဇွန်ဘီများသည် လီရှင်းယု ၏ အမိန့်အောက်တွင်
မရှိတော့သဖြင့် တပြိုင်နက် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရန်
လွယ်ကူသွားသည်။

ထို့အပြင်၊ ဇွန်ဘီအုပ်စုထဲမှ
သေဆုံးသွားကြသူများလည်းရှိပြီး ကျန်ရှိနေသော
ဇွန်ဘီများကို ဆက်လက်ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

Xxxxxx

Chapter 20

လီနန်ရှန် သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းလာသောအခါ
ကျိုးကျစ်ဟန် က သူ့ကို သိချင်စိတ်ဖြင့်
မေးလိုက်သည်။

“နန်ရှန်...တကယ့်ကို ထူးဆန်းတယ်... လီရှင်းယု
သေဆုံးပြီးတာနဲ့ ဇွန်ဘီတွေ ဖရိုဖရဲ
ဖြစ်ကုန်တာပဲ..မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ...”

“ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး....
ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ပါ...တခြား ဇွန်ဘီတွေက
အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြချိန်မှာ လီရှင်းယု

က အဝေးမှာ ပုန်းနေတယ်လေ... ပြီးတော့ သူမရဲ့
အမူအရာက အရမ်း ထူးဆန်း နေတယ်...ဒါကြောင့်
လီရှင်းယုကိုသတ်ဖို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်လိုက်တာ...
ပထမ ပစ်ချက် လွတ်သွားပြီး လီရှင်းယု က
လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတာ...ပြီးတော့
ဇွန်ဘီတွေအားလုံးက ကျွန်တော်ရှိတဲ့ သစ်ပင်ဆီ
ပြေးလာတော့တာပဲ...အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တေယ်
ခန့်မှန်းတာ မလွဲဘူးဆိုပြီး
ပစ်လိုက်တာ..လီရှင်းယုက အဝေးကနေ
ထိန်းချုပ်နေတာ သေချာပါတယ်...”

ကျိုးကျစ်ဟန် က သဘောကျစွာ ပြောလေသည်။

“မင်းရဲ့ စိတ်အထင်ကြောင့်သာပဲ... မဟုတ်ရင်
ငါတို့ ဒီမှာ သေသွားလိမ့်မယ်...”

လီနန်ရှန့် က ခါးသီးသော အပြုံးဖြင့်
ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီစစ်ဆင်ရေးမှာ ကျွန်တော်
အမှားလုပ်မိခဲ့တယ်... ပိုက်ကွန်ပိတ်နည်းဗျူဟာက
ကျရှုံးဖို့ လွယ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တွေ့မိခဲ့ရမှာ...
လူတချို့ကို ပိုက်ကွန်ပိတ် နည်းဗျူဟာမှာ
ပါဝင်ခွင့်ပေးပြီး လူတချို့ကို တောပြင်မှာ
စောင့်ခိုင်းထားရမှာ...”

ကျိုးကျစ်ဟန် ကပုခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး
နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“အဲဒီဇွန်ဘီတွေက ဉာဏ်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့
ဘယ်သူသိမှာလဲ...ညီလေး.. ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သိပ်အပြစ်တင်မနေပါနဲ့...”

လီနန်ရှန့် သည် ဤစစ်ဆင်ရေး ကျရှုံးခြင်း၏
အကျိုးဆက်များအား ခံနိုင်ရည်ရှိမည်ကို
သိလျက်နှင့် စိတ်ရှုပ်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အားလုံး မြန်မြန်ပြန်ဆုတ်ကြ”

အဖွဲ့သားအားလုံး တောပြင်မှ နေရာလွတ်ကို
ဆုတ်ပြီးနောက် လီနန်ရှန့် က
တန်းစီရပ်စေလိုက်သည်။ထို့နောက် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စီ၏
ကပ္ပတိန်များကို အသေအပျောက်
အရေအတွက်ကို အစီရင်ခံခိုင်းရာ စုစုပေါင်း ၁၆
ဦး သေဆုံးပြီး ၂၃ ဦး အကိုက်ခံရသည်။ထို့နောက်
လီနန်ရှန့် သည် အကိုက်ခံရသော အဖွဲ့သားများကို
ထွက်လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးအဖွဲ့သားများ၏
စိတ်ပျက်အားငယ်နေသော မျက်နှာများကို
စိတ်မသက်မသာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဤသည်မှာ သူ မကြုံချင်ဆုံးသော
အခြေအနေဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ အကိုက်ခံရရင် သုံးလေးနာရီ ဒါမှမဟုတ်
တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်ကြာရင် ကိုက်ဖို့ပဲသိတဲ့
ဇွန်ဘီတွေ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ မင်းတို့လည်း
သိတယ်...ကျွန်းတစ်ခုလုံးရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက်၊
ဒီအလုပ်ဟာ ရှောင်လွှဲလို့မရဘူး...
မင်းတို့ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိလား...ငါတို့ကို ပြော...ငါတို့
ပြီးမြောက်အောင် အစွမ်းကုန် လုပ်ပေးမယ်...”

R မိုင်းရပ်စ် ကူးစက်ခံထားရသူများသည် လီနန်ရုန့်
၏ စကားကိုကြားပြီး အချို့မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ငိုကြွေးကြသည်။ထိုစဉ် အသက် ၃၀ ခန့်ရှိသော
အဖွဲ့သား တစ်ယောက်က ကျယ်လောင်စွာ
အော်ငိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အသက် ၃၃ နှစ်ရှိပြီ.. မိုင်းရပ်စ်
စပြီးဖြစ်တဲ့နှစ်မှာ မိဘတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါ
အကူးခံရတယ်...ကျွန်တော်
အရမ်းအထီးကျန်ခဲ့ရတယ်...ကျွန်တော့်မှာ
အိမ်လည်းမရှိဘူး...ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော
ဆန္ဒကတော့ မိန်မကောင်း တစ်ယောက်နဲ့
ကျွန်းပေါ်မှာ အိမ်လေးတစ်လုံး ထူထောင်ဖို့ပါပဲ...

ယွင်ကျင့် မြို့မှာ ဇွန်ဘီတွေ မရှိဘဲ အရာအားလုံး
ပုံမှန်ပဲလို့ ခဏခဏ အိပ်မက်မက်တယ်အားလုံး
ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်... အမေက မီးဖိုချောင်မှာ
မနက်စာ ချက်နေပြီး အဖေက
သတင်းစာဖတ်နေတယ်...ဟက်ဟက်..ကျွန်တော့်
ကောင်မ လေးလည်း အိမ်မက်ထဲ ပါလာပေမဲ့
သူမမျက်နှာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး..."

ထိုအဖွဲ့သားက မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်ပြီး
ပြုံးလိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူး လီ..စိတ်မပူပါနဲ့...ကျွန်တော် ခုခံမှာ
မဟုတ်ပါဘူး..ကျွန်းပေါ်က တခြားလူတွေကို
ဒုက္ခပေးဖို့ ဇွန်ဘီမဖြစ်ချင်ဘူး...”

လီနန်ရှန့် လည်း မျက်ရည်များဝေ့နေလေသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်...ငါသာ ဒီလို မစီစဉ်ခဲ့ရင်
အသင်းလည်း အများကြီး ဆုံးရှုံးမှာ မဟုတ်ဘူး...”

သို့သော် ယခုမူ နောက်ကျသွားလေပြီ။

ထို့နောက် အကိုက်ခံရသူများက မကျေမနပ်မှုများ
၊မပြည့်သေးသော ဆုတောင်းများ နှင့်
ဆက်မကွဲမရှိတော့သော အိမ်မက်များကို
တစ်ယောက်ချင်းစီ ဖွင့်ဟကြသည်။

ထို့နောက်တွင် အချိန်ကုန်လည်း လင့် နေပြီးဖြစ်၍
ဗိုလ်မှူးလီအား “နောက်ဆုံး စီရင်ချက်” ကို
ဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုရန် အားလုံးက
သဘောတူခဲ့ကြသည်။

သေနတ်သံများ တစ်စတစ်စ ထွက်ပေါ်လာပြီး
အဖွဲ့သားများ၏ အလောင်းများသည်

မြေပြင်ပေါ်သို့ မိုင်းကနဲ ပစ်လဲကျသွားပြီး သွေးများ
အိုင်ထွန်းနေတော့သည်။

အားလုံး အဆုံးသတ်ပြီးနောက် လီနန်ရှန် သည်
အဖွဲ့သားများနှင့်အတူ ပြန်လာပြီးနောက်
ဝန်ကြီးထံ အမြန်ဆုံး သတင်းပို့လိုက်ရာ ရှုကျုံးဟမ်
ဒေါသ အလွန်ထွက်သွားသည်။

“ဘာ...”

ရှုကျုံးဟမ် က စားပွဲကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ရိုက်လိုက်ပြီး ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“ကပ္ပတိန်ပါ သေသွားတယ်... မင်းဘယ်လို
လုပ်လိုက်တာလဲ...”

ဘေးတွင်ရပ်နေသည့် ဌာနမှူးကျန်က
ဝင်ပြောလေသည်။

“ဝန်ကြီး...ဒီတစ်ခါ ဖုတ်ကောင်တွေက အရမ်း
ထူးဆန်းပါတယ်...အစီအစဉ်တွေ၊ ဗျူဟာတွေနဲ့
ကိုင်တွယ်ရ အရမ်းခက်တယ်.. ဒါကြောင့်
ဆုံးရှုံးမှုက အတော်လေး ပြင်းထန်တယ်လို့
ဒုတိယအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဆီက ကြားခဲ့ရတယ်...”

ရှုကုံးဟမ် က လှောင် ပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

“ဇွန်ဘီတွေမှာ အစီအစဉ်နဲ့ ဗျူဟာတွေ
ရှိနေတယ်လို့ ပြောပြန်ပြီလား... မင်းငါ့ကို
သုံးနှစ်သားကလေးလို့
ထင်နေတာလား...ခေါင်းရှောင်ချင်ရင်
အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်း ရှာလိုက်...”

“ဝန်ကြီး...ကျွန်တော် ခေါင်းရှောင်တာ
မဟုတ်ပါဘူး...ဝန်ကြီး ကျွန်တော့်ကိုကြိုက်သလို
အပြစ်ပေးလို့ ရပါတယ်...”

လီနန်ရှန် က ရှုကျုံးဟမ် ကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရှုကျုံးဟမ် က စားပွဲကို ဖြန်းကန်
ပုတ်လိုက်ပြီးလီနန်ရှန် ကို ဒေါသတကြီး
စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဖုတ်ကောင် ၂၀ ကျော်ကို နှိမ်နင်းတာ
ကပ္ပတိန်အပါအဝင် လူ ၅၀ ကျော်
သေဆုံးခဲ့ရတယ်... မင်း ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာ
ဝက်ဦးနှောက်တွေလား ...မင်းကို
အသင်းခေါင်းဆောင် အဖြစ်
မထားသင့်ဘူး....လီနန်ရှန် ကို ပထမအဖွဲ့ရဲ့
အသင်းခေါင်းဆောင်ရာထူးက ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး
ကျန်တဲ့ ပထမအသင်းနဲ့ စတုတ္ထအဖွဲ့ကို
တစ်သင်းအဖြစ် ပေါင်းလိုက်မယ်...အဲ့ဒီအသင်းရဲ့
ကပ္ပတိန်ကို ဌာနမှူး ကျန်က စီစဉ်ပါ...”

ကျန့်ဟိုင် က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျန်းယံ က ကပ္ပတိန်ရာထူးနဲ့ သင့်တော်တယ်လို့
ကျွန်တော်ထင်တယ်... ဒီကလေးက အလုပ်တွေကို
အရမ်းတာဝန်ကျေတဲ့ သူပါ...”

“ဒါဆို သူ့ကို ခန့်လိုက်...”

Xxxxx

Chapter 21

ဟန်ခိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် တစ်နေ့လုံး
စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်နေခဲ့၏။သူ ယန်ဟန်၏
ခန္ဓာကိုယ်ရှိ သာမန် သက်ရှိဆဲလ်များကို

သန့်စင်ပေးပြီး ၎င်းတို့ကို
အဏုကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့်
ရေတွက်လိုက်သည်။ ဤသက်ရှိဆဲလ်များသည် R
ဗိုင်းရပ်စ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခုခံနိုင်ရုံသာမက
အဆက်မပြတ် ကြီးထွားပြန့်ပွားကာ
ခွဲထွက်နိုင်သည်ကို သူ တွေ့ရှိခဲ့သည်။ R
ဗိုင်းရပ်စ်သည် ကပ်ပါးကောင်ဖြစ်ပြီး ဇီဝဖြစ်စဉ်နှင့်
လိုက်လျောညီထွေဖြစ်စေရန် နှင့် မျိုးပွားရန်
လက်ခံကောင်၏ ဆဲလ်များအပေါ်တွင်
မှီခိုရမည်ဖြစ်သည်။

‘ယန်ဟန်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဒီလို သက်ရှိဆဲလ်တွေ
အများကြီး ရှိရင်...သူမကိုယ်သူမ ကုစားနိုင်မယ်လို့
ဆိုလိုတာလား..’

ဟန်ခိုင် ၏ စမ်းသပ်မှုမှာ တိုးတက်မှုရှိခဲ့သော်လည်း
ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင်
ပြန်လည်ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ R
ဗိုင်းရပ်စ်က သက်ရှိဆဲလ်များကို အဘယ်ကြောင့်
မတိုက်ခိုက်နိုင်မှန်း သူ့အဖြေရှာမရသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ရောဂါ၏ သဘောတရားကို မသိလျှင် ရောဂါ
အတွက် ကာကွယ်ဆေးကို လုံးဝ ရှာနိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။ထိရောက်သော ကာကွယ်ဆေးကို
တီထွင်ရန်မှာ အိပ်မက်တစ်ခုသာ
ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့တွင် ကျီကျောက်ယန်သည် CDC
အဆောက်အအုံ အတွင်းရှိ ကင်မရာကို
မတော်တဆ မော့ကြည့်မိရာ ယန်ဟန်ကို
စောင့်ကြည့်ကင်မရာများမှ တွေ့နိုင်သည်ဟု
တွေးမိသွားသည်။

စောင့်ကြည့်ကင်မရာများကို ကျွန်းတစ်ခုလုံးတွင်
တပ်ဆင်ထားသော်လည်း၊ ဤနည်းလမ်းသည်
အခြားနည်းလမ်းနှင့် ယှဉ်လျှင်
ပိုမိုကောင်းမွန်လေသည်။ ထို့နောက်
ကျီကျောက်ယန် သည် တပ်မတော်ဌာန၏
ကင်မရာခန်းသို့ ပြေးသွားပြီး လီရှင်းယု
ဇွန်ဘီဖြစ်လာသည့် မေလ ၁၇ ရက်နေ့က ဗီဒီယိုကို
ရှာ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုဗီဒီယိုထဲတွင် ဟန်ခိုင်ကို ပထမဆုံး
မြင်လိုက်ရသည်။ “၅.၁၇ ဖြစ်စဉ်” ပြီးပြီးချင်း
မကြာမီ ဟန်ခိုင်သည် CDC အဆောက်အဦးမှ
အမြန် ထွက်လာလေသည်။

ထို့နောက် ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင်ကို ကင်မရာနှင့်
ဝေးရာသို့ ဆွဲခေါ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။
ကျီကျောက်ယန် သည် မီဒီယိုကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး
ဟန်ခိုင် CDCအဆောက်အဦးမှ
ထွက်သွားသည့်အချိန်သို့ ပြန်ရစ်ကြည့်လိုက်သည်။

ယန်ဟန် နှင့် ဟန်ခိုင်သည်
အလွန်ရင်းနှီးပုံရသည်။အကြောင်းမှာ ဟန်ခိုင်ကို
ယန်ဟန်က ဆွဲခေါ်လိုက်သောအခါ ဟန်ခိုင် သည်
ကြောက်လန့်မနေပေ။

‘ဟန်ခိုင် နဲ့ ယန်ဟန်က ရင်းနှီးသည့်
ဆက်ဆံရေးရှိနေရင် ဘာလို့
အစည်းအဝေးတုန်းက ယန်ဟန်ကို
အမြန်ဆုံးဖမ်းဖို့ တင်ပြတာလဲ..’

သူ အတန်ကြာအောင် တွေးသော်လည်း
နားမလည်သေးပေ။ ထို့နောက် သူက USB ဖြင့်
ဗီဒီယိုကို ကော်ပီကူးလာပြီး အိမ်ရောက်လျှင်လည်း
ပြန်ကြည့်၍ စဉ်းစားခန်း ထုတ်ပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့....

ကျီကျောက်ယန် သည် ယန်ဟန်အား
မည်သို့ဖမ်းရမည်ကို စဉ်းစားရင်း CDC သို့
သွားသည်။ ဗီဒီယိုအရ ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်
ပုန်းနေသည့်နေရာကို သိနိုင်သော်လည်း သူနှင့်
ဟန်ခိုင်သည် ခပ်တန်းတန်းသာ ဆက်ဆံကြသဖြင့်
မေးမြန်ရန် အခက်တွေ့နေသည်။

ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန် သည် ဟန်ခိုင်၏
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားလိုက်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင်
ကျန်စစ်ချီ တစ်ယောက်သာ စမ်းသပ်စင် ရှေ့တွင်
ထိုင်နေပြီး ဟန်ခိုင်ကို မတွေ့ရပေ။

ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန်က အလုပ်ရှုပ်နေသည့်
ကျန်းစစ်ချီကို မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် ဘယ်မှာလဲ...”

“ပရော်ဖက်ဆာဟန် က အောက်ထပ်
အီလက်ထရုန် အဏုကြည့် ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ
ရှိနေတယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ...အရေးကြီးကိစ္စဆိုရင်
သူ့ကို သွားတွေ့နိုင်ပါတယ်....”

ကျီကျောက်ယန် က ပြုံးလိုက်သည်။

“ အရေးတကြီး မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်က ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် နဲ့ သုတေသန
ကိစ္စတွေကို ဆွေးနွေးချင်တာပါ... အခု
ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် က အောက်ထပ်မှာ စမ်းသပ်မှု
လုပ်နေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် သူ့ရုံးခန်းကို ပဲ
သွားပြီး စောင့်နေလိုက်ပါ့မယ်...”

ထို့နောက် သူက တံခါးကို ညှင်သာစွာ ပိတ်လိုက်ပြီး
ဟန်ခိုင်၏ ရုံးခန်းသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျီကျောက်ယန်သည် ဟန်ခိုင် ၏ရုံးခန်းတွင်
ခဏရပ်နေပြီး လူရိပ်လူခြည်ကို ကြည့်၍ အံဆွဲကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အံဆွဲထဲတွင် စမ်းသပ်မှု အစီအရင်ခံစာ တစ်ခုကို
တွေ့ရသည်။ထိုအစီအရင်ခံစာ၏
မျက်နှာဖုံးပေါ်တွင် လက်ရေးဖြင့် “စမ်းသပ်မှု
ဘာသာရပ် ၄၁၃-၂”ဟု ရေးထားသည်။

ထူးခြားသည်မှာ CDC တွင် ထိုသို့သော စမ်းသပ်မှု
ဘာသာရပ်မရှိပေ။ ကျီကျောက်ယန် သည်
အစီရင်ခံစာ၏ ရက်စွဲကို ကြည့်လိုက်ရာ

လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခွဲကျော် အကြာက
စမ်းသပ်မှုမှတ်တမ်းများ ဖြစ်နေသည်။

အစီရင်ခံစာသည် အလွန်အသေးစိတ်စွာ
ရေးသားထားသည်။ “ဘာသာရပ် ၄၁၃-၂” ထဲတွင်
ပုံမှန်သက်ရှိဆဲလ်များ အကြောင်း ပါရှိသည်။ R
ဗိုင်းရပ်စ်၏ မျိုးဗီဇပစ္စည်းသည် သက်ရှိဆဲလ်များ
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော်လည်း ၎င်းကို
ပင်မဆဲလ်အတွင်းရှိ ပဋိပစ္စည်းက
ဖြိုခွဲသွားကြောင်း ရေးထားလေသည်။

ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန် သည် “စမ်းသပ်မှု
ဘာသာရပ် ၄၁၃-၂” ကို မူလနေရာသို့ ပြန်ထားစဉ်
အောက်ခြေစာရွက်ကြားတွင် ဝှက်ထားသော
အခြား စမ်းသပ်မှတ်တမ်း တစ်ခုကို
တွေ့သွားသည်။

ဤစမ်းသပ်မှု မှတ်တမ်း၏ မျက်နှာဖုံးသည်
ပို၍ဟောင်းနေ၏။

“စမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ် ၄၁၃-၁”

စမ်းသပ်မှုမှတ်တမ်း၏စတင်ချိန်သည် ဇန်နဝါရီ ၁၇၊
၂၀၂၃ အစောပိုင်းဖြစ်သည်။ ဤရက်စွဲသည် အဲဒီ
အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူများ ကျွန်းသို့
ရောက်သည့်အချိန် ဖြစ်ပြီး

CDC ကို ထိုနေ့ကပင် တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“၄၁၃-၁” နဲ့ “၄၁၃-၂” က ဘာတွေလဲ....

၁ နဲ့ ၂ ကြား အချိန်က ဘာလို့
အရမ်းကွာနေတာလဲ....

စမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ် “၄၁၃-၁” သည်
စမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ် “၄၁၃-၂” နှင့်
အနည်းငယ်ကွာခြားသည်။ စမ်းသပ်မှုဘာသာရပ်
“၄၁၃-၁” R ဗိုင်းရပ်စ်ကို မတွေ့ရသော်လည်း R
ဗိုင်းရပ်စ်ကူးစက်ခံရသည့် အချိန်အတိအကျကို
မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

“၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၄ ရက်”

ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ် စဖြစ်တဲ့ အချိန်ပါလား....

ဘာသာရပ် “၄၁၃-၁” သည် R
ဗိုင်းရပ်စ်ကူးစက်ခံရပြီး ၂၄ နာရီ
ကြာသောအခါပုံမှန်အခြေအနေသို့
ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဘာသာရပ် “၄၁၃-၁” ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်
R ဗိုင်းရပ်စ်ကို ခုခံနိုင်ကြောင်း အတည်ပြုထား
လေသည်။

Xxxxxx

Chapter 22

ကျီကျောက်ယန် သည် စမ်းသပ်မှု
ဘာသာရပ်များကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဟန်ခိုင် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာရာ
ကျီကျောက်ယန်၏ လက်ထဲတွင်
စမ်းသပ်ဘာသာရပ်များအား ကိုင်ထားသည်ကို
တွေ့လိုက်သောအခါ ဖိုင်တွဲများကို လုယူကာ
ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ...”

ကျီကျောက်ယန်က ဟန်ခိုင်လက်ထဲမှ
စမ်းသပ်မှတ်တမ်းအား စိုက်ကြည့်ရင်း
သဘောကျစွာပြုံးလိုက်သည်။

“အိုး... ငါက မင်းကို
စကားပြောဖို့လာခဲ့တာ...ဒါပေမယ့် မင်းက
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ မရှိဘူး...အဲ့ဒါနဲ့ မင်းကိုစောင့်ဖို့
ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာတာ...”

ဟန်ခိုင် က သူတေသန စာရွက်စာတမ်းကို
အံ့ဆွဲထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ...ခင်ဗျားရဲ့မိဘတွေက
ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ သူတစ်ပါးရဲ့ပစ္စည်းတွေကို
မကိုင်ရဘူးလို့ မသင်ပေးထားဘူးလား...”

“ဆောရီး..စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတော့ ဒီတိုင်း
သိချင်စိတ်ဖြစ်မိရုံပါ.... ”.

“ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ကျွန်တော့်
ပစ္စည်းတွေကို
ကြည့်ရုံတင်မကဘူး...မျက်နှာပြောင်ပါ
တိုက်နေပါရောလား... ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်
ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့...”

ဒီမှတ်တမ်းကို စားပွဲပေါ် မတင်ထားဘူး...ကျွန်တော်
စမ်းသပ်မှု တစ်ခုလုပ်ရမယ်...ခင်ဗျားနဲ့ပြောဖို့
အချိန်မရှိဘူး....”

ကျီကျောက်ယန် က ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ စမ်းသပ်မှုဘာသာရပ် ၄၁၃-၁ နဲ့ ၄၁၃-၂ က
ဘယ်သူ့ဟာတွေလဲ...”

ဟန်ခိုင် သည် ကျီကျောက်ယန်ကို ဒေါသတကြီး
ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့်
အံဆွဲများနှင့် ရုံးခန်းကို သော့ခတ်ရန်

မေ့သွားခဲ့ပြီးအီလက်ထရွန် အဏုကြည့်
ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် R ဗိုင်းရပ်စ်ကို လေ့လာနေခဲ့သည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းမှ အပြန်တွင် ကျီကျောက်ယန် က သူ့ကို
လိုက်ရှာနေကြောင်းကို ကျန့်စစ်ချီက ပြောသဖြင့်
အမြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ သူတံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်
ကျီကျောက်ယန် က စမ်းသပ်မှု မှတ်တမ်းများကို
ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ
ကျွန်တော်မသိဘူး....”

ကျီကျောက်ယန် က ဟန်ခိုင်ကို တံတောင်နှင့်
တွက်လိုက်ပြီး ပြုံး၍ ပြောလေသည်။

“ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့...စမ်းသပ်မှုမှတ်တမ်းတွေ
အားလုံး ငါမြင်ပြီးပြီ... စမ်းသပ် ခန္ဓာကိုယ်
နှစ်ခုလုံးမှာ R ဗိုင်းရပ်စ်ကို တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့
antibody တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား...”

“အကုန်မြင်ပြီးရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့
လာမေးနေတာလဲ....”

“ဒါပေမယ့် စမ်းသပ်တဲ့ ဘာသာရပ်ရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို
မင်းက မဖော်ပြထားဘူး၊ ငါသိသလောက်ကတော့
အဲဒီ စမ်းသပ် ဘာသာရပ်တွေဟာ CDC နဲ့ လုံးဝ
မဆိုင်ဘူး....”

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ...ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က
ရာထူးချင်း အတူတူပဲ.... ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားကို
တင်ပြနေဖို့ တာဝန်မရှိဘူး...”

“အစီရင်ခံစာကို တင်ပြတယ်လို့
မသုံးနဲ့လေ...ကိုယ်လုပ်နေတဲ့

စမ်းသပ်မှုအကြောင်းကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
အချင်းချင်း ပြောပြလို့ရတာပဲ....ပြီးတော့ လူတိုင်းရဲ့
ပန်းတိုင်က ကာကွယ်ဆေးကို
အမြန်ဆုံးတီထွင်နိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား...မင်းမှာ
အစီအစဉ်ကောင်းတွေရှိရင်
ဖုံးကွယ်မထားပါနဲ့....သူများတွေကလည်း
မင်းမတွေ့မိတဲ့ အကြံတွေကို
တွေ့မိနေနိုင်တယ်လေ....”

“ခင်ဗျား.. ဒီက ထွက်သွား...”

ဟန်ခိုင် က ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်ကို
စိုက်ကြည့်ရင်း အေးစက်စွာပြောလိုက်သည်။

ကျီကျောက်ယန် က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ စိတ်မပူပါနဲ့...ငါ မင်းကို
ပြစ်ရာတစ်ခုရှိတယ်...မင်းအရမ်း
စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်...”

ထို့နောက် သူသည် သူဖုန်းတွင် ကူးယူထားသော
စောင့်ကြည့်မီဒီယိုကို ဖွင့်ပြီး ဟန်ခိုင် ထံ
ပေးလိုက်သည်။

“ “၅.၁၇ ဖြစ်စဉ်” ဖြစ်တဲ့နေ့မှာ CDC
အဆောက်အဦးနားမှာ ယန်ဟန် လို့ခေါ်တဲ့ ဇွန်ဘီ
အမျိုးသမီးက မင်းဆီ ပြေးလာတယ်လေ...
မင်းတို့နှစ်ယောက် တော်တော်ရင်းနှီးပုံရတယ်....”

“ပရော်ဖက်ဆာကျီ က အမြင်တကယ်ကို
စူးရှတာပဲ... လေကာအင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့

သူတစ်ယောက်ကို ဇွန်ဘီလို့ဘာလို့
တပ်အပ်ပြောနိုင်ရတာလဲ...”

ကံကောင်းစွာပင် ယန်ဟန် သည် အနက်ရောင်
လေကာအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူမမျက်နှာကို
မိမိယိုထဲတွင် မမြင်ရပေ။

“ဟန်ခိုင်.... ပြောင်မလိမ့်နဲ့...”

ငါ မေ ၁၇ မှာ ယန်ဟန် နဲ့ တွေ့တုန်းက
အနက်ရောင် လေကာအင်္ကျီကို ဝတ်ထားတာပဲ...”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ... မေလ ၁၇ ရက်နေ့မှာ
ကျွန်တော်လည်း အနက်ရောင်လေကာ
အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့
တွေ့ခဲ့တယ်လေ... ဒါပေမယ့် သူက
ဇွန်ဘီမဟုတ်ဘူး... သူတောင်းစား
တစ်ယောက်ပဲ...သူက အစားမစားရတာ
ရက်အတော်ကြာနေပြီဆိုလို့ အိမ်ကိုခေါ်သွားပြီး
အဝတ်တွေနဲ့ စားစရာတွေ ပေးခဲ့သေးတယ်..
အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပထမစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
လီနန်ရှန် လည်း ရောက်လာတယ်...သူလည်း
သူတောင်းစားကို တွေ့လိုက်တယ်... မယုံရင်
သူ့ကိုသွားမေး...”

ကျီကျောက်ယန် သည် နောက်ထပ်မေးခွန်းများ
မေးလျှင်လည်း အသုံးမဝင်မှန်း သိသောကြောင့်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထွက်သွားတော့သည်။

သို့သော် အဆိုပါ စမ်းသပ်မှုမှတ်တမ်းနှစ်ခုကို
သိခွင့်ရသဖြင့် အချည်းအနီးမဖြစ်ပေ။

Xxxxx

Chapter 23

ကျီကျောက်ယန် ထွက်သွားပြီးနောက် ဟန်ခိုင်
သည် ရုံးခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး

“စမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ် ၄၁၃-၁” ၏
စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို ကြောင်စီစီ
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဤမှတ်တမ်းကို မူလက
သူ့အိမ်တွင် သိမ်းထားသော်လည်း မကြာသေးမီက
စမ်းသပ်မှု ရပ်တန့်သွားမှသာ
ကာကွယ်ဆေးအတွက် မျှော်လင့်ပြီး CDC သို့
ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျီကျောက်ယန် က ယန်ဟန် ကို မေလ ၁၇
ရက်နေ့တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။
နောက်ဆုံးအကြိမ် အစည်းအဝေး ပြုလုပ်စဉ်က
တင်ပြချက်အကြောင်း မေးရန် ယခင်က
တစ်ခေါက် လာခဲ့ပြီး ယခုလည်း

စောင့်ကြည့်ရေးအခန်းသို့ တကူးတက ဗီဒီယိုကို
သွားရှာခဲ့သည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ဤကိစ္စကို
အသည်းအသည် လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျီကျောက်ယန်သည် ယန်ဟန်ကို
ကာကွယ်ဆေး ထုတ်ဖော်ရန်အတွက်
ဖမ်းချင်နေပေလိမ့်မည်။

ကျီကျောက်ယန် က ယန်ဟန်အကြောင်းကို နှုတ်မှ
မဖွင့်သော်လည်း သူမကို လုံးဝ အလွတ်ပေးမည်
မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ယန်ဟန်ကို CDC က

ဖမ်းမိသွားပါက သူမကို မသေသေအောင်
နှိပ်စက်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ဟန်ကို ကျွန်းမှ
ထွက်သွားဖို့အတွက် ဖြောင်းဖျားချရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ
ယန်ဟန်ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။
ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင်သည် သူမအား ကျွန်းမှ
ထွက်သွားစေရန် လိမ်ညာနေသည် ဟု ထင်နေ၍
ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

ဟန်ခိုင် သည် သက်ပြင်းသာချလိုက်မိသည်။
စကားမပြောနိုင်သည့် ဇွန်ဘီကို ပြောဆိုရသည်မှာ
ခက်ခဲလွန်းလှသည်။

လသာဆောင်မှာ ခဏထိုင်နေစဉ် ဟန်ခိုင်က
ကျီကျောက်ယန် အကြောင်း သတိရသွားသည်။

“မင်း ကျွန်းပေါ်ကို ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ နေ့က
အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
တွေ့ခဲ့လား...”

ယန်ဟန်က ခဏ စဉ်းစားလိုက်ပြီး
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့လူက ဇီဝဗေဒ ပရော်ဖက်ဆာလေ...
သူက မင်းကို ကာကွယ်ဆေး အတွက်
စမ်းသပ်ချင်နေတာ.. အဲဒီလူက ဩဇာရှိပြီး
ရက်စက်တတ်တယ်..ကာကွယ်ဆေး မရမချင်း
မင်းကို ညှာမှာမဟုတ်ဘူး... CDC ရဲ့ဥက္ကဋ္ဌက
သူ့အဖေလေ...အခု မင်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရှိနေမှန်း
သူသိတယ်... မင်းကို ဖမ်းဖို့ အချိန်တစ်ခုပဲ
လိုတော့တယ်...သူ
မင်းကိုဖမ်းမိသွားရင်...မင်းရဲ့ဇွန်ဘီဘဝ လည်း
အဆုံးသတ်သွားလိမ့်မယ်...”

ယန်ဟန်က သူ့ကိုခပ်တည်တည် စိုက်
ကြည့်နေသည်။ ဟန်ခိုင် သည် သူမ၏ အမူအရာကို
ကြည့်ပြီး မယုံမှန်းသိ၍ ဖုန်းထဲမှ
စမ်းသပ်မှုများကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသော
ဇွန်ဘီများ၏ ဓာတ်ပုံများကို ယန်ဟန် အား
ပြလိုက်သည်။

“မင်း ဇွန်ဘီဘဝကနေ လူသေအလောင်း
မဖြစ်ချင်ရင် ကျွန်းကနေ အမြန်
ထွက်သွားသင့်တယ်...”

ဟန်ခိုင် ပြသည့် ဓာတ်ပုံများမှ ဇွန်ဘီများ၏
ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံထားရ၍
ရုံ့ရှာစက်ဆုပ်စရာ ကောင်းလှသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ
ဇွန်ဘီများကို အသေသတ် မပစ်သေးဘဲ
အသားပုပ်ကြီးထဲကို ထိုးဆွနေကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ခိုင်သည် ယန်ဟန် ၏
တောင့်တင်းသောမျက်နှာ အောက်တွင်
ဖုံးကွယ်ထားသော ဒေါသကို ခံစားမိသွားသည်။

“အခြား နည်းလမ်းမရှိဘူး... R မိုင်းရပ်စ်ကို ကုသဖို့
ကာကွယ်ဆေး တီထွင်နိုင်ရေးအတွက် ငါတို့တွေ
ကြိုးစားနေတာ... ကမ္ဘာကြီးကို ဒီလိုကြီး ထာဝရ
မဖြစ်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား...”

‘ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှင့်ကို
ဒုက္ခပေးချင်နေတယ်... လူလတ်ပိုင်းအရွယ်
အမျိုးသားတစ်ဦးက ရှင့်ကိုဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ
ကြိုးနဲ့တုပ်ထားပြီး R မိုင်းရပ်စ်ကို
ထိုးသွင်းလိုက်တာ... သူက ရှင့်ကို
ဇွန်ဘီဖြစ်စေချင်နေတာ....’

ယန်ဟန်က လက်ဟန်ပြောလိုက်သည်။
ယန်ဟန်၏ အမူအရာများကို နားလည်လိုက်ပြီး
ဟန်ခိုင်သည် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“လူလတ်ပိုင်း ဟုတ်လား...ဘယ်သူလဲ သိလား...”

‘ကျွန်မ သူ့ကို မသိဘူး...’

“အချိန်အတိအကျသိလား.....”

ယန်ဟန်က ထပ်မံ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး
လက်ဟန်ပြလိုက်သည်- ‘ အိပ်မက်ထဲမှာ
အချိန်အတိအကျ မပါဘူး..’

ဟန်ခိုင် သည် သူမကိုကြည့်ကာ ခဏမျှ
နှုတ်ဆိတ်နေပြီး ပြောလေ၏။

“ငါ သတိထားပါ့မယ်.... မင်း တတ်နိုင်သမျှ
မြန်မြန်ထွက်သွားတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်...”

‘ရှင် နားမလည်ပါဘူး...ရှင် သတိထားလည်း
ထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး...တစ်ယောက်ယောက်က

ရှင်ကို အန္တရာယ်ပြုမယ်လို့ ကြိုသိထားရုံနဲ့
နောက်ဆုံးရလဒ်ကို ပြောင်းပစ်လို့မရဘူး...'

“ရလဒ်ကို ဘယ်သူမှ
မပြောင်းလဲနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း မင်း ကျွန်းပေါ်မှာ
နေလည်း ဘာထူးမှာလဲ... မင်း တတ်နိုင်သမျှ
အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ.. နှစ်ရက်အတွင်း
ကနူးလှေတစ်စီး ရှာပေးဖို့ တစ်ယောက် ယောက်ကို
ငါ ပြောကြည့်မယ်”

ယန်ဟန် စိတ်ဆိုးသွားကာ
ခြေကိုဆောင့်လိုက်သည်။

‘ရှင်သာ ဇွန်ဘီဖြစ်သွားရင် ရှင်ဘာမှ
လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး...’

ဟန်ခိုင် က ပြုံးပြီး ပြောလေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့...ငါက လွယ်လွယ်နဲ့ ဇွန်ဘီ
တစ်ကောင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

Xxxxx

Chapter 24

ကျီကျောက်ယန် သည် ဟန်ခိုင်၏ ရုံးခန်းထဲမှ
ထွက်လာပြီး ဓာတ်လှေကားသို့ အသွားတွင်
ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ရလာသည်။

ယန်ဟန်သည် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဟန်ခိုင်
၏အိမ်တွင် တစ်ချိန်လုံး ပုန်းအောင်းနေခြင်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ မေလ ၁၇ ရက်နေ့ကတည်းက
စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့သည် လူနေရပ်ကွက်များနှင့်
ရုံးအဆောက်အအုံများကို ရှာဖွေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
သို့သော် လူနေအိမ်များနှင့် တိုက်ခန်းများ
ကျန်သေးသည်။

ဇွန်ဘီကို ဘယ်လိုလူက အိမ်မှာ
ဖွက်ထားနိုင်မှာလဲ.....

ကျီကျောက်ယန် ဖခင်ဖြစ်သူ၏
ရုံးခန်းထဲသို့သွားပြီး ဟန်ခိုင်၏ အဆောင်လိပ်စာကို
မေးလိုက်သည်။ ကျီဟုန်က သူဘာကြောင့်
မေးသည်ကို နားမလည်သော်လည်း
လိပ်စာမိတ္တူကို ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန်သည် အမှတ် ၄၁၃၊
အဆောက်အဦး -ဘီ ၊ (ကျားယွမ်)သို့သွားပြီး

ဟန်ခိုင် ၏ အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းကို
ဌားရမ်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကင်မရာတစ်လုံးကို သူ့အခန်း
ပြတင်းပေါက်တွင် တပ်ဆင်ထားပြီး ဟန်ခိုင်၏
လသာဆောင်ကို တိတ်တဆိတ်
စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် နေ့လယ် ၁ နာရီကတည်းက
ချောင်းနေခဲ့ရာ ညနေ ၅ နာရီမှ လသာဆောင်သို့
တစ်စုံတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို

မြင်လိုက်ရလျှင် ဓါတ်ပုံများကို ဆက်တိုက်
ရိုက်ယူလိုက်သည်။

ယန်ဟန် သည် ထိုအနက်ရောင် လေကာအင်္ကျီနှင့်
ခေါင်းစွပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားဆဲဖြစ်ပြီး
ကျီကျောက်ယန် ကို ကျောပေးထားခြင်းဖြစ်၍
ဓာတ်ပုံထဲတွင် အနက်ရောင် အင်္ကျီကိုသာ
မြင်ရလေသည်။

ယန်ဟန်သည် မနေ့ညက ဟန်ခိုင်က
ယွင်ကျင့်မြို့ကို အမြန်ပြန်သွားဖို့
တောင်းဆိုသည့်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ဟန်ခိုင်က သူမ
ကြောက်လန့် သွားစေရန် နှိပ်စက်ထားသော
ဇွန်ဘီများ၏ ဓာတ်ပုံများကို ပြခဲ့သည်။

နောက်နေ့ မနက်တွင် ဟန်ခိုင်က ယန်ဟန်ကို
လသာဆောင်မှာသာ အိပ်နေဖို့ ပြောထားသဖြင့်
သူမသည် တစ်မနက်လုံး အိပ်နေပြီး
နေ့ခင်းရောက်မှ နိုးလာသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ကျောပေးထားသော
ယန်ဟန်ကို အားမလို အားမရ
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။မကြာမီ ယန်ဟန်က
ကိုယ်ကို လှည့်၍ ပျင်းကျောဆန့်လိုက်ချိန်တွင်
ကင်မရာ ခလုတ်ကို ဆက်တိုက်နှိပ်လိုက်ပြီး
ရိုက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့် လိုက်ပြီး
မျက်လုံးများ မှိတ်သွားသည်အထိ ပြုံးလိုက်သည်။

အရူးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ဇွန်ဘီတစ်ကောင်မှန်း
သူသိသွားသောကြောင့်ပင်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ကင်မရာထဲမှ ဓါတ်ပုံများကို
ဖုန်းထဲသို့ ကူးယူလိုက်ပြီး လီနန်ရှန် ကို
လိုက်ရှာသည်။ သူက မျက်နှာကို စိုးရိမ်သောက
ရောက်နေသည့်ပုံ ဖမ်းကာ လီနန်ရှန် ကို
အလောတကြီး ပြောလိုက်သည်။

“မကောင်းတော့ဘူး...မကောင်းတော့ဘူး....ဟန်ခိုင်
တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ...”

လီနန်ရှန် မှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ကျီကျောက်ယန် ၏
လက်ကို ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ပြောလေသည်။

“အားခိုင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲတော့ မသိဘူး... ဟန်ခိုင်
တိုက်ခန်းရဲလသာဆောင်မှာ
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ရှိနေတယ်....”

ကျီကျောက်ယန် က ဖုန်းထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို
လီနန်ရုန့် အား ပြလိုက်သည်။

“ဒါက အစ်ကိုတိုက်ခန်းရဲ့ လသာဆောင်ပဲ... ဒါက
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ... နောက်ဆုံး
စစ်ဆင်ရေးတုန်းက ဇွန်ဘီအားလုံး သေသွားပြီ
မဟုတ်ဘူးလား...”

“အဲ့ဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး... ဒါပေမယ့်
ကျန်တာတွေ တွေးမနေပါနဲ့.. လူတွေကို
ကယ်တင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်မလား...”

“ဒီဇွန်ဘီကို တစ်ယောက်တည်း ကိုင်တွယ်ဖို့က
ခက်နိုင်တယ်...လူအင်အား နည်းနည်းပေးဖို့ ဌာနမှ
ကျန့် ကို သွားပြောလိုက်မယ်...”

ကျီဟုန် သည် ၂၀၂၂ ခုနှစ်တွင် R ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး
မဖြစ်ပွားမီကပင် ယွင်ကျင့်မြို့၏
ရောဂါထိန်းချုပ်ရေးနှင့် ကာကွယ်ရေးဌာန၏
အကြီးအကဲတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ထို့အပြင်
အကြီးတန်း အရာရှိများနှင့် အငယ်တန်းအရာရှိများ
ကြား ပြဿနာအမျိုးမျိုးကို ကိုင်တွယ်
ဖြေရှင်းရာတွင် ပြောင်မြောက်သူလည်း ဖြစ်သည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ကျီဟုန် သည် ကျွန်းပေါ်သို့
ရောက်လာသောအခါ ကိစ္စပေါင်းစုံကို
တစ်ယောက်တည်း ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ကျီဟုန် ဧါသားဖြစ်သူ ကျီကျောက်ယန် ကလည်း
လိမ္မာပါးနပ်ပြီး အထက်လူကြီးများနှင့်
ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်သူ ဖြစ်လေသည်။

ယခု ကျီကျောက်ယန် သည် စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ
အဖွဲ့သားတစ်ချို့ကကို ခေါ်သွားချင်သည်။

ကျန်းဟိုင် က သူ့ကို သဘောမတူစရာ
အကြောင်းမရှိပေ။ထို့ကြောင့် ကျန်းဟိုင်ကို
ပြောမနေတော့ဘဲ အဖွဲ့သား အနည်းငယ်ကို
လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 25

ကျီကျောက်ယန် နှင့် လီနန်ရှန် တို့သည်
စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်ဦးနှင်းအတူ ဟန်ခိုင်၏
အခန်းသို့ ရောက်လာလေသည်။ အခန်းထဲသို့
မဝင်မီ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မည်သူက
အခန်းထဲသို့ အရင်ဝင်မည်ကို
တိုင်ပင်ကြသေးသည်။

ကျီကျောက်ယန် က လီနန်ရှန် ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး
ပြောလိုက်သည်။

“နန်ရှန့်...မင်း ဟန်ခိုင်ရဲ့ အခန်းကို နံနံ့ စပ်စပ်
သိတယ်မဟုတ်လား...မင်းရှေ့ကသွားတာ
ပိုကောင်းတယ်..”

လီနန်ရှန့်က မဆိုင်းမတွဘဲ ချက်ချင်း
သဘောတူလိုက်သည်။

“လူစုလူဝေးနဲ့ မဝင်တာ ကောင်းမယ်...
အခန်းတံခါးဝကို ရောက်တာနဲ့
တံခါးကိုခေါက်...ပြီးရင် အထဲက
အသံကိုနားစွင့်ထား.. “

လီနန်ရှန့် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကျီကျောက်ယန်
၏ စကားအတိုင်း တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားကာ
တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ လီနန်ရှန့် တံခါးမခေါက်မီ
ကျီကျောက်ယန် က အဖွဲ့သားများကို
နောက်ဆုတ်ရန် လက်ပြလိုက်သည်။

တံခါးခေါက်ပြီးနောက် လီနန်ရှန့် သည် အိမ်ထဲမှ
အသံကို ဂရုတစိုက်နားထောင်ကြည့်ရာ
မသင်္ကာဖွယ် အသံများ မကြားရပေ။

ထို့နောက် မိနစ်ဝက်ခန့်ကြာလျှင် တံခါးကို
ဟန်ခိုင်က လာဖွင့်ပေးလေသည်။

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဟန်ခိုင်သည် လီနန်ရှန် ဘေးမှ
ကျီကျောက်ယန် ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ကျီကျောက်ယန် က လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ
စစ်ဆင်ရေး အဖွဲ့သား ခြောက်ဦးသည် ဟန်ခိုင်၏
အိမ်ထဲသို့ ချက်ချင်း ဝင်သွားကြသည် ။

လီနန်ရှန် က ဟန်ခိုင်ကို
စိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်သည်။

“အားခိုင်... အဆင်ပြေရဲ့လား..”

ဟန်ခိုင်သည် လီနန်ရှုန့်၏ မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ
ကျီကျောက်ယန် ကို ပြောလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ...ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ...”

“ မင်းတို့ကရော ငါ့အိမ်ထဲကို ဘာလို့
ဝင်လာကြတာလဲ...”

ဟန်ခိုင်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသော
စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင် ခြောက်ဦးအား
ပြောလိုက်သည်။

“အားခိုင် အစ်ကို့ အိမ်မှာ ဇွန်ဘီမရှိဘူးလား..”

လီနန်ရှန် က ဟန်ခိုင် ဆီ အမြန်လျှောက်လာပြီး
ပြောလေသည်။

“ဘယ်က ဇွန်ဘီလဲ... မင်းကိုဘယ်သူပြောတာလဲ...”

ဟန်ခိုင်က လီနန်ရုန်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
မေးလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီက ပြောတာ...”

ကျီကျောက်ယန် က မလိမ်ညာဘဲ အမှန်အတိုင်း
ပြောလေသည်။

“ဟန်ခိုင်...မင်း ဟန်ဆောင်မနေနဲ့တော့.. ယန်ဟန်က
မင်းရဲ့တိုက်ခန်းမှာ ပုန်းနေတယ်ဆိုတာ
ငါသိတယ်...ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတွေ အကုန်ရိုက်ပြီးပြီ...”

သူက ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာနှင့် ဖုန်းထဲမှ
ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့ အနံ့ ရှာကြည့်ကြ.... သေချာတာကတော့
ဒီအိမ်မှာ ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ရှိတယ်....ပြီးတော့
ယန်ဟန်ဟာ CDC ရဲ့ အနာဂတ် ဖြစ်လာနိုင်လို့
သူမကို တတ်နိုင်သမျှ အရှင်ဖမ်းပါ....”

ကျီကျောက်ယန် က စစ်ဆင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များအား
ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် နှင့် ကျီကျောက်ယန်တို့၏ စကားကို
လီနန်ရှန် ကြားရသောအခါ နားမလည်နိုင်
ဖြစ်နေရသည်။

ယန်ဟန်က ဘယ်သူလဲ...

သူမက ဘာလို့ CDC ရဲ့ အနာဂါတ်လဲ...

ထို့နောက် သူက ဟန်ခိုင်ကို
တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“အားခိုင်... ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ...”

“နန်ရှန်...လောလောဆယ်တော့
ရှင်းပြလို့မရသေးဘူး...သေချာတာကတော့ မင်းက
စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဗီလိန်ကောင်ကို
ယုံကြည်လိုက်တာပဲ...”

ရေချိုးခန်းထဲတွင် ပုန်းနေသည့် ယန်ဟန်မှာ
ဧည့်ခန်းထဲမှ အသံများကို ကြားနေရပြီး
ထွက်ပြေးလျှင်လည်း အကြောင်းမထူးပြီ ဖြစ်၍
အသာငြိမ်နေလေသည်။

စစ်ဆင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များသည် ရေချိုးခန်းထဲသို့
ဝင်သွားသောအခါ ခွေးခြေခုံပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေသော ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ အဖွဲ့ဝင်များသည်
ရေချိုးခန်းအပြင်ဘက်တွင်သာ ရပ်နေပြီး
ယန်ဟန်ထံ ချဉ်းကပ်ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေကြသည်။

ထိုစဉ် အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က ကျန်လူများကို
ပြောလိုက်သည်။

“သွားကြလေ...မင်းတို့ ဘာလို့ မသွားတာလဲ...”

“မင်း စကားပုံ မကြားဖူးဘူးလား...”
မဟောင်တဲ့ခွေးက ကိုက်တတ်တယ်... ကိုက်တဲ့
ခွေးက မဟောင်တတ်ဘူး”..တဲ့.. ဒီဇွန်ဘီက
အရမ်းကို ငြိမ်နေတော့ ငါကြောက်တယ်...”

ကျီကျောက်ယန်က အဖွဲ့သားများ ရပ်နေသဖြင့်
ရေချိုးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လျှင် ယန်ဟန် ကို
မြင်လိုက်ရာ ကျေနပ်စွာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“ဟားဟား...မင်း ဒီတစ်ခါတော့
မပြေးနိုင်တော့ဘူးပဲ...ဟေ့ကောင်
တွေကြောင်တောင်တောင်နဲ့
ဘာလုပ်နေတာလဲ...သူမကို ဖမ်းလေ...”

“ပရော်ဖက်ဆာကျီ... ဒီဇွန်ဘီက သာမန်ဇွန်ဘီတွေနဲ့
မတူဘူး.... ငြိမ်နေလို့ ညီအစ်ကိုတွေက
ကြောက်လန့်ပြီး ရှေ့မတိုးရဲကြတာ...”

“သူမက မလှုပ်ဘူးလေ...မင်းတို့
ဘာကိုကြောက်တာလဲ... မင်းတို့က ဇွန်ဘီတွေကို
နှိမ်နင်းနေကြတာ မလား...”

စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးသည်
ကျီကျောက်ယန် ၏ အရှက်ရစေသော
စကားများကို သူ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဝင်မယ်...”

ထိုအဖွဲ့သားက

အနက်ရောင်အိတ်ကြီးတစ်ခုကိုယူ၍
ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

“ညီအစ်ကိုတို့... ဇွန်ဘီက ငါ့ကို ရန်ပြုဖို့
ကြိုးစားရင် ခေါင်းကို ပစ်ထည့်လိုက်...”

ထို့နောက် သူက ယန်ဟန် ဆီသို့ သတိကြီးစွာ
ထား၍ လျှောက်လာပြီး အိတ်ကို ယန်ဟန်၏
ခေါင်းအထက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
မြှောက်လိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် သစ်သားတုံးကဲ့သို့
မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုလူက ယန်ဟန်၏ခေါင်းကို
တုတ်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ထက်သို့
ခွေညွတ်ကျသွားလေတော့သည်။

အစပိုင်းတွင် ယန်ဟန်က ငြိမ်သက်နေ၍
အဖွဲ့သားတို့ ကြောက်လန့်နေကြသော်လည်း
ယန်ဟန် ကို သုံးလွှာအိတ်ကြီးထဲ

ထည့်ပြီးချိန်တွင်တော့ ကြောက်စိတ်များ
လွင့်ပြယ်ကုန်ကြသည်။

Xxxxxx

Chapter 26

ကျီကျောက်ယန် သည် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သတ်၍
နည်းနည်းမှ ပူပန် မနေပေ။ သူက ယန်ဟန် ကို
ဖုတ်ကောင်လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားသည်ကို
မြင်သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍
စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ဆီ ပြေးသွားလိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်လွယ်တယ် မဟုတ်လား... သူမက
ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူး.. ဟားဟား...”

ထို့နောက် သူ စကြံဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ဟန်ခိုင်
ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ဒါရိုက်တာ့ဆီ မတင်ပြပါဘူး...စိတ်ချ...”

ဟန်ခိုင်က ပြန်မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားသော
ကျီကျောက်ယန် ကို ဒေါသတကြီး
ကြည့်လိုက်သည်။

ကျီကျောက်ယန် နှင့် အခြားသူများ
ထွက်သွားပြီးနောက် ဟန်ခိုင် သည် လီနန်ရှန်အား
အဖြစ်အပျက်များကို အသေးစိတ်
ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဟန်ခိုင် ၏ ရှင်းပြချက်ကို
နားထောင်ပြီးနောက် လီနန်ရှန် မှာ မယုံနိုင်ဖြစ်
နေရလေသည်။

“ ဒီဇွန်ဘီ ကျွန်းကနေ ထွက်သွားနိုင်ဖို့
ကျွန်တော့်ဆီက လှေငှားနေတာပေါ့လေ...”

ဟန်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကလည်းဗျာ.. သူမက ဇွန်ဘီလေ...”

“အတိအကျပြောရရင် လူစိတ် ကျန်နေသေးတဲ့
ဇွန်ဘီပါ....”

“အဲ့တော့ ဘာထူးလို့လဲ... “

“နန်ရန်... သူမမှာ ဘာလို့ လူစိတ်
ကျန်နေရတာလဲလို့ မင်း တွေးဖူးလား... မင်းလည်း
တွေ့သားပဲ... သူမက သာမန်ဇွန်ဘီတွေနဲ့
တကယ့်ကို ကွဲပြားနေတယ် ဆိုတာ...”

လီနန်ရှန့် က ပြန်မဖြေဘဲ ဟန်ခိုင် ဆက်အပြောကို
စောင့်နေလေသည်။

“ကျွန်းပေါ်မှာ CDC တည်ထောင်ထားတာ
သုံးနှစ်နီးပါး ရှိနေပေမဲ့ ကာကွယ်ဆေး
သုတေသနကို ရပ်နားထားရတယ်...ဒါကြောင့်
ငါတို့က ရှိရှိသမျှ ဖြစ်နိုင်ခြေအားလုံးကို
အဖြေရှာကြည့်ရမှာပဲ... ကျွန်းပေါ်မှာ
အကြာကြီးဘယ်သူမှ မနေချင်ကြဘူး... ငါ

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လခွဲလောက်က
ယန်ဟန်ရဲ့အသားစကို ယူပြီး စမ်းသပ်မှုတွေ
လုပ်ခဲ့တယ်...ယန်ဟန်က လူတွေအတွက်
တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက် မီးတောက်ကြီး
ဖြစ်လာနိုင်တယ်..."

“ကျီကျောက်ယန် ကလည်း CDC ရဲ့
ကာကွယ်ဆေး သုတေသနအတွက် ယန်ဟန် ကို
ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူးလား...မင်းကဘာလို့ သူမကို
ကျွန်းကနေ ပြန်ခိုင်းချင်တာလဲ...”

ဟန်ခိုင်က ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်ပြီး
ရှင်းပြလေ၏။

“နန်ရှန့်...မင်း ကျီကျောက်ယန်ကို မသိပါဘူး... သူ့ရဲ့
သုတေသနပိုင်းမှာ အရမ်းကြီး မတော်သလို
အမြင်လည်း ကျဉ်းတယ်...သူ ယန်ဟန်ကို
မသေမချင်း နှိပ်စက်မှာ သေချာတယ်....”

လီနန်ရှန့်က ဟန်ခိုင်ကို အံ့အားသင့်စွာ
မေးလိုက်သည်။

“အားခိုင်... ယန်ဟန် ကို ကြိုက် နေတာလား...”

ဟန်ခိုင် က အမြန် ငြင်းဆိုလိုက်ပြီး
မချိုမချင်ပြုံးလိုက်သည်။

“နန်ရှန့်... မင့်ဟာက ရယ်စရာကောင်း
မနေဘူးလား... မင်းပြောတော့ သူမက ဇွန်ဘီပဲဆို....
ကမ္ဘာပေါ်က မိန်းကလေး တွေအားလုံး
သေသွားရင်တောင် ငါ ဇွန်ဘီကို မကြိုက်ဘူး...”

“ဒါဆို အစ်ကိုက ဘာလို့ သူ့ကို ဂရုစိုက်နေတာလဲ...
ဇွန်ဘီဆိုတာ လူသေကောင်ပဲဟာ...”

ဟန်ခိုင် သည် လီနန်ရှန်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး
ခဏအကြာတွင် အဝေးတစ်နေရာကို
လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလေသည်။

“အထီးကျန်တာ... သူမရဲ့ အမူအရာတွေက
အထီးကျန်နေသလိုပဲ... ခံစားရတယ်..ယွင်ကျင့် မြို့
တုန်းကလည်း သူမ တစ်ယောက်တည်း
အရမ်းအထီးကျန် နေတယ်လို့ အမြဲခံစားရတယ်...
တကယ်တော့ သူမဟာ စကားမပြောနိုင်တဲ့

ဇွန်ဘီတစ်ကောင် ဖြစ်နေတာကလွဲလို့
သာမန်လူတွေနဲ့ သိပ်မကွာခြားပါဘူး....ပြီးတော့
သူမဟာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ သူဖြစ်လို့ စမ်းသပ်ဖို့
ဖမ်းလိုက်တာဟာ
ရက်စက်လွန်းရာကျမနေဘူးလား....”

ဟန်ခိုင် စကားကို ကြားပြီးနောက် လီနန်ရှန် ပို၍ပင်
အံ့သြသွားမိသည်။

‘သွားပြီ...ငါ့အစ်ကိုက ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်ကို
စွဲလန်းနေတာ...ငါဘာလုပ်ရပါ့မလဲ...’

လီနန်ရှန် သည် အလွန်စိုးရိမ်သဖြင့် ခေါင်းကိုသာ
တွင်တွင်ကုတ် နေမိတော့သည်။

“နန်ရှန်... မင်းငါ့ကိုကူညီပါကွာ...”

“အစ်ကိုက ဇွန်ဘီကို ကယ်မှာ..ဟုတ်လား...”

ဟန်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် လီနန်ရှန် မှာ
ခေါင်းကို တပျင်းပျင်း ကုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“အစ်ကို ရူးနေတာလား...”

“ငါ့ကို ကူညီမှာလား...မကူညီဘူးလား...”

လီနန်ရှန့် က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်သော
အမှုအရာဖြင့် ပြောလေ၏။

“အစ်ကို့မှာ အစီအစဉ်ရှိလို့လား...”

ဟန်ခိုင် က မျက်မှောင်ကြုတ်၍
ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အစီအစဉ် အတိအကျတော့ မရှိသေးဘူး...
ဖြည်းဖြည်းချင်း စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ....”

Xxxxxxc

Chapter 27

CDC တွင် ကာကွယ်ဆေးများ ထုတ်ဖော်နိုင်ရန်
ဇွန်ဘီများကို သီးခြားခန်းများတွင်
ဖမ်းဆီးထားကြသည်။ ထိုသီးခြားခန်းများသည်
CDC အဆောက်အဦး၏ အပေါ်ထပ်တွင်
ရှိလေသည်။ “၅.၁၇ ဖြစ်ရပ်” ကဲ့သို့
အဖြစ်အပျက်များ ထပ်မဖြစ်စေရန်အတွက်
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ ဝန်ကြီးက အဖွဲ့သားများကို
သီးခြားခန်းများအား စောင့်ကြည့်စေရုံ သာမကဘဲ
အထူးအဖွဲ့ဝင် သုံးဦးကိုလည်း ၂၄ နာရီလုံး

အလှည့်ကျ စောင့်ကြည့်ရန်
တာဝန်ပေးထားလေသည်။

ဟန်ခိုင် ဖုတ်ကောင်၏ အသားစများကို ယူရန်
သီးခြားခန်းသို့ ရောက်လာစဉ် ယန်ဟန်
ကိုလိုက်ရှာသော်လည်း သီးခြားအခန်းများတွင်
ရှိမနေပေ။ ကျီကျောက်ယန် က ယန်ဟန်ကို
သီးခြားခန်းထဲတွင် သော့ခတ်ထားမည် မဟုတ်မှန်း
ရိပ်စားမိသော်လည်း တွေ့လိုတွေ့ငြား
ရှာကြည့်မိခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထို့အပြင်
ကျီကျောက်ယန် က ယန်ဟန် ကို တစ်ဦးတည်း
သီးခြား ပိတ်လှောင်ထားပါက သူမကို ပြန်ကယ်ရန်
ခက်ခဲမည် ဖြစ်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် ဟိုဒီလှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်ရာ
ဂိမ်းကို ပျင်းတိပျင်းရွဲ ကစားနေသည့် ရှောင်ချန်ကို
မြင်လိုက်သဖြင့် သူလည်း ထိုင်ပြီး စကားစမြည်
ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ချန် သည် CDC တွင် ပါးစပ်ဖွာသော
လော်စပီကာကြီး ဖြစ်ပြီးဓာတ်ခွဲခန်းရှိ
သုတေသီများ၏ သတင်းအမျိုးမျိုးကို
လိုက်လံမေးမြန်းပြီး ကျန်လူများကို
အာပေါင်အာရင်း သန်သန် ပြန်ပြောတတ်သူ
ဖြစ်၏။

“ရှောင်ချန် ...မင်း ခုတစ်လော နာမည်ကြီးနေတဲ့
သတင်းကြီး အကြောင်းပြော...”

ရှောင်ချန်သည် ပရော်ဖက်ဆာ
ဟန်ကစကားစလိုက်သဖြင့်
ဂိမ်းဆက်မဆော့တော့ဘဲ ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းရှိ
အချို့ သုတေသီများ၏ အချစ်ရေး၊ အချစ်ရာ
ကိစ္စများကို တတွတ်တွတ်ပြောနေလေတော့သည်။
သူလိုချင်သော အဖြေမဟုတ်သဖြင့် ဟန်ခိုင်
စိတ်ညစ်သွားသည်။

သူ အားနာနာနှင့် အတန်ကြာ နားထောင်ပေးနေရာမှ
ရှောင်ချန် စကားပြော နေစဉ် အမြန်ကြားဖြတ်
ပြောလိုက်သည်။

“ရှောင်ချန်... မင်းပြောသမျှအကုန်လုံး
သုတေသီတွေရဲ့
အချစ်ကိစ္စတွေချည်းပဲ...ငါငြီးငွေ့လာပြီ...မင်းက
ကျွန်းတစ်ခုလုံးရဲ့ နားနှစ်ဖက်ဆီ...တခြား
သတင်းထူးလေး ဘာလေး မရှိဘူးလား...”

ရှောင်ချန် က ဟန်ခိုင့်ကို မကျေမနပ်
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်းက မကြာသေးခင်ကမှ
ငြိမ်းချမ်းသွားတာ...အဲ့တော့
တခြားသတင်းထူးလည်း မရှိဘူးပေါ့...”

ဟန်ခိုင် သည် စိတ်ပျက်ဟန်ဆောင်ကာ
ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွတ်...မင်းကို ငါဘယ်သူမှ မသိတဲ့ကိစ္စကို
ပြောပြမယ်... မင်း လျှောက်ပြော
နေတာထက်စာရင် ငါ့စကားက
ပိုအရေးပါတယ်..ပိုကြီးကျယ်တယ်... မနေ့က

ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ ဖမ်းလာတဲ့ ဗီဇပြောင်း ဇွန်ဘီ
အကြောင်းကို မင်းသိထားလား...”

“ဗီဇပြောင်းဇွန်ဘီ...ဟုတ်လား..ဒါများ..
ဒီလျှောင်အိမ်ထဲက ဇွန်ဘီတွေနဲ့
ဘာထူးမှာလဲ...ဟက်..”

ရှောင်ချန်းက ဟန်ခိုင်စကားကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်
ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ဇွန်ဘီတွေက လူစကားကို နားလည်ပြီး
မကိုက်တတ်ကြလို့လား...ငါပြောတဲ့

ဗီဇပြောင်းဖွင့်ဘီက

အရမ်းထူးဆန်းတာ...အဲဒါကြောင့် ပရော်ဖက်ဆာ
ကျီက ဖမ်းလိုက်တာပေါ့...ဗီဇပြောင်း

ဖွင့်ဘီဆိုတော့ လူသား ကျွေးစရာ

မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ..စားမှမစားတာ... .ပြီးတော့

ပရော်ဖက်ဆာ ကျီက ကာကွယ်ဆေး

ဖော်ဖို့အတွက် ဗီဇပြောင်း R ဗိုင်းရပ်စ်ကို

အသုံးပြုမလို့ စီစဉ်နေတယ်..ဘာလဲ..ဒါသတင်းထူး

အကြီးစားကြီး မဟုတ်ဘူးလား..အင်း...ပြောရရင်

ဒီလို ကာကွယ်ဆေး ဖော်ဖို့ဆိုတာ လူအားလုံး

အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ပဲလေ...CDCက

ဘယ်သူတေသီမဆို

ကာကွယ်ဆေးလိုချင်ကြတာပဲ..ဟုတ်ဘူးလား.. "

ဟန်ခိုင် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ရှောင်ချန်ကို
အောင်ပွဲခံသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လို့လား...ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ
မသိလိုက်ပါလား..”

“ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်တာ...
မှားနိုင်ပါ့မလား...”

ရှောင်ချန် က သူ့ကို သံသယရှိနေပုံရပြီး
ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာကျီ က ဘာလို့ အဲဒီဇွန်ဘီကို
သီးခြားခန်းတွေထဲ ထည့်မထားတာလဲ...”

“ဟာ.. မင်း CDC မှာ ရောက်နေတာကြာပြီပဲ..
ပရော်ဖက်ဆာကျီ ရဲ့အကျင့်စရိုက်ကိုက
သိုသိုသိပ်သိပ် နေတတ်တာလေ...သူပြောတာတော့
ဒီလိုမိမိပြောင်း ဇွန်ဘီကို ရှာတွေ့ဖို့ဆိုတာ
ဆယ်ပုံတစ်ပုံ အခွင့်အရေးမရှိဘူး..တွေ့ခဲ့ရင်လည်း
ဖမ်းဖို့ ဆည်းဖို့ရာက တော်တော်
ကြိုးစားရမှာ..အဲ့တော့ CDC တစ်ခုလုံးနဲ့
အဲဒီဖုတ်ကောင်ကို ဘယ်မျှသုံးနိုင်ပါ့မလဲလေ..”

ရှောင်ချန် က ယခုမှ သဘောပေါက်သွားပြီး
ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေလေသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် ပြောတာ တစ်ကယ်
ဖြစ်နိုင်တယ်..အဲ့ဒီ ပရော်ဖက်ဆာ ကျီက
သူ့အဖေကို အားကိုးဖို့ပဲ သိတယ်...
ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ
ကြာပြီ...”

“အေးလေ... ဒီဇွန်ဘီကို ဖမ်းလာတာကိုတောင် ငါ
မတော်တဆတွေ့ခဲ့တာ..ငါကြည့်နေတာကိုလည်း

မြင်ရော သူများတွေကို လျှောက်မပြောပါနဲ့လို့
တဖွဖွမှာတယ်ကွ...ရှောင်ချန် ..ငါ ဒီကိစ္စကို
သူများတွေ ကိုတောင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး...
ဒါကြောင့် မင်းလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့နော်...”

ရှောင်ချန် က ကမန်းကတန်း
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး.. ကျွန်တော်
အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့....ကျွန်တော်
ဘယ်လောက်နှုတ်လုံလည်း ဆိုတာ..”

ဟန်ခိုင် သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ကာ
သူယူထားသော ဇွန်ဘီများ၏ အသားစ,ဘူးကို
ယူ၍ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် CDC မှ ပါမောက္ခများ နှင့်
သုတေသီများအားလုံးတို့သည် ကျီကျောက်ယန် က
အသွင်ပြောင်းဇွန်ဘီတစ်ကောင်ကို
ဖမ်းထားကြောင်း သိသွားလေတော့သည်။ ဟန်ခိုင်
နံနက်စောစောတွင် CDCသို့ ရောက်သောအခါ
သုတေသီများ တီးတိုး သဖန်းပိုး
ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားလိုက်ရပြီး ဂုဏ်ယူစွာ
ပြုံးမိလေတော့သည်။

‘ရှောင်ချန်က တစ်ကယ် အားကိုးရတာပဲ...’

မကြာမီ ကျီကျောက်ယန်
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ရောက်လာပြီး ကာကွယ်ဆေး
စမ်းသပ်မှု၏ လက္ခဏာ သွင်ပြင်များကို ထိုင်ပြီး
လေ့လာချင်လေသည်။ထိုအချိန်တွင် သူ၏
ဓာတ်ခွဲခန်းငယ်ထဲသို့ လူများ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ ဗီဇပြောင်း ဇွန်ဘီကို
ပြရန် ပြောဆိုနေကြတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး..ဗီဇပြောင်း ဇွန်ဘီက
ဘာလဲ..ငါလည်း မဖမ်းထားရပါလား.. မင်းတို့ကို
ဘယ်သူကပြောလဲ....”

ကျီကျောက်ယန် က အတင်းငြင်းနေတော့သည်။

ပရော်ဖက်ဆာ တစ်ဦးက သူ့ကို မထီမဲ့မြင်
ပြုံးလိုက်ပြီး ပြောလေသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာကျီ...ပြောင်မလိမ်ပါနဲ့..
ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်

တွေ့ခဲ့တာလေ...ဘာလို့လဲ...ကျွန်တော်တို့က
ပရော်ဖက်ဆာဟန် ထက် ညံ့နေလို့လား...

ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်ကျတော့
တွေ့ခဲ့ရတယ်..ကျွန်တော်တို့ကျ မတွေ့ရဘူး..."

ကျီကျောက်ယန် သည် ဟန်ခိုင်က ပြောလိုက်သည်
ဆို၍ ချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ယခုမှတော့ မထူးတော့ပြီမို့ ဆက်ငြင်းနေရုံသာ
ရှိတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... တကယ် မဟုတ်ဘူး...
ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် က မင်းတို့တွေကို
နောက်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...ငါက ဇွန်ဘီကို
ဖမ်းထားတာ

ဘာကိစ္စဖုံးကွယ်ထားရမှာလဲ...ဖမ်းလာရင်လည်း
သီးသန့်ခန်းထဲမှာပဲ သော့ခတ်ထားမှာပေါ့...”

စောစောက ပြောခဲ့သည့် ပရော်ဖက်ဆာက
ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

“ဟက်.. ပရော်ဖက်ဆာကျီ...ခင်ဗျား
ကျွန်တော်တို့ကို သိပ်လည်း တွန့်တိုပြမနေပါနဲ့...

လူတစ်ယောက်ဟာ ရာထူးဂုဏ်သိမ်
သေးငယ်နေတာနဲ့ပဲ သူဟာ
အရေးမပါဘူး..လူတောထဲ မဝင်ဆံ့ဘူးလို့
တွက်လို့မရဘူး...”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် သူက ဒေါသတကြီး
လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျီကျောက်ယန် က
ဗီဇပြောင်းဇွန်ဘီ အကြောင်းကိုအခိုင်အမာ
ငြင်းနေလေတော့ ကျန်ပရော်ဖက်ဆာများလည်း

မကျေမနပ်ပြောကာ ထွက်သွားကြ
လေတော့သည်။

Xxxxx

Chapter 28

သုတေသီများ ထွက်သွားကြသည်နှင့် လျန့်ချောင်
ကျီကျောက်ယန်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့
ဝင်လာလေ၏။

လျန့်ချောင် သည်လည်း CDC ၏ ပရော်ဖက်ဆာ
တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျီကျောက်ယန်ထက်

အသက်ကြီးသူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အသက်
၄၀ စွန်းစွန်းရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း
သုတေသနများကို မည်မည်ရရ မလုပ်ဘဲ
ကျီကျောက်ယန် ကိုသာ
မြှောက်ပင့်စားနေသူဖြစ်သည်။ ကျီကျောက်ယန်
ကလည်း အမြောက်ကြိုက်သူဖြစ်၍
နှစ်ယောက်သားမှာ လေပေးဖြောင့်
နေကြတော့သည်။

ကျီကျောက်ယန် က လျန့်ချောင် ကို
ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလည်း ဗီဇပြောင်းဖွန်ဘီအကြောင်းကို
လာမေးတာ..ဟုတ်တယ်မလား...”

“ သိချင်ရုံပါကွာ...ဟဲဟဲ”

ကျီကျောက်ယန် က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်ပြီး
ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း ခုနက လူတွေကို မနည်း
ပြောခဲ့ရပြီးပြီ...အစ်ကိုကပါ ထပ်ရောက်လာတော့
ကျွန်တော် ဒီနေ့ စမ်းသပ်မှုကို
ဆက်မလုပ်ရတော့ဘူးနဲ့ တူပါတယ်....”

လျန့်ချောင် က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော
လိုက်လေသည်။

“ငါ့အတွက်တော့ စိတ်ချပါကွာ...ငါ့ရဲ့ သုတေသန
အရည်အချင်းကို မင်းသိပါတယ်... အဲ့ဒီ မိဇုပြောင်း
ဇွန်ဘီကို ငါ့ဆီ လာပေးရင်တောင် ငါ ဘာမှ
ရှာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဟားဟားဟား...ငါက

ပါရဂူဘွဲ့ ရဖို့ တော်တော် ကြိုးစားထားရတဲ့
ကောင်ပါကွာ ... ဟားဟား... ဒီတိုင်း ဗီဇပြောင်း
ဇွန်ဘီ ဆိုတဲ့အသံ ကြားလိုက်တာနဲ့ သိချင်စိတ်
ဖြစ်လာလို့ပါ... စိတ်မပူပါနဲ့...ဟန်ခိုင်လို့
လျှောက်မဖြန့်ပါဘူး...”

“ တော်စမ်းပါ...သူနာမည်ကြားတာနဲ့
ဒေါသထွက်တယ်...ဒီကောင်လေးက
ကျွန်တော့်အလုပ်ကို တမင်တကာ
လိုက်ဖျက်ဆီးနေတာ...”

“တကယ်တမ်းဆို မင်းနဲ့ ဟန်ခိုင်က
သိပ်မရင်းနှီးဘဲနဲ့ ဘာလို့ သူ့ကို ဇွန်ဘီ
ပြလိုက်တာလဲ...”

“ဘယ်ကလာ သူ့ကို ပြရမှာလဲ... ကျွန်တော်ကသာ
သူ့အိမ်က ဇွန်ဘီကို ဖမ်းလာရတာ...”

လျှန်ချောင် က အံ့သြသွားသည်။

“ဘာတွေလဲကွာ..မင်းတို့ဟာက..”

ကျီကျောက်ယန် သည် ဓာတ်ခွဲခန်း၏ တံခါးကို
အသာပိတ်ကာ လျန်ချောင် အား တိုးတိုးလေး
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့နော်...”

“စိတ်ချ...စိတ်ချ...”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ဒီဗီဇပြောင်း ဇွန်ဘီကို
ပထမဆုံး တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး...လွန်ခဲ့တဲ့

တစ်လကျော်က အပတ်စဉ် အစည်းအဝေးမှာ
ဟန်ခိုင် ပြောခဲ့တဲ့ ဇွန်ဘီအကြောင်းကို အစ်ကို
မှတ်မိသေးလား...”

လျန့်ချောင် က ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး
စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
အချိန်အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ
ပြောလိုက်သည်။

“ငါမှတ်မိတော့ဘူး...”

“အာ...အစ်ကိုရဲ့
မှတ်သားဉာဏ်ကလည်း...အစ်ကိုက ဘာမဆို
အလေးအနက်မှ မထားတာ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီဗီဇပြောင်း ဇွန်ဘီက အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ
ဟန်ခိုင် ပြောခဲ့တဲ့ ဇွန်ဘီပဲ... သူမက
ဇွန်ဘီတစ်ကောင် ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ကျွန်းကို
ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ သိလား....”

လျန့်ချောင် သည် ခေါင်းယမ်းပြလေသည်။

“သူမ ဘာသာသူမ ဒီကိုလာခဲ့တာ... ဘယ်သူမှ
သတိမထားမိကြဘူးလေ...”

ကျီကျောက်ယန် က အံ့အားသင့်သော
အမှုအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ပင်လယ်ကလည်း ရေခဲချိန်
မရောက်သေးဘဲနဲ့...ပြီးတော့ ဇွန်ဘီတွေက
ရေလည်း မကူးတတ်ကြဘူးလေ... ယွင်ကျင့် မြို့က
ကျွန်းကနေ ကီလိုမီတာ ၂၀၀ ဝေးတယ်...
ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ...”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး...သူမက ဟန်ခိုင် ကို
လာရှာတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်...ဟန်ခိုင်က
ယွင်ကျင့်မြို့မှာ ယန်ဟန်နဲ့တွေ့ခဲ့တာ...ပြီးတော့
၅.၁၇ စဖြစ်တဲ့နေ့မှာ သူမကို ပြန်တွေ့တာ..”

“ယန်ဟန်...ဟုတ်လား..”

“ဪ...ယန်ဟန် က ဇွန်ဘီမရဲ့
နာမည်လေ...အစ်ကို မသိပါဘူး..သူမ မသေခင်က
ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်ရဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ
တစ်ယောက်လေ...ကျွန်တော်ရယ်...ဟန်ခိုင်ရယ်

ပြီးတော့ ယန်ဟန်ရယ်...သုံးယောက်လုံး
ယွင့်ကျင့်တက္ကသိုလ်မှာ စာသင်ခဲ့တာ...”

လျန့်ချောင် က ရုတ်တရက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဒါကြောင့် သူမမှာ ဇာစ်မြစ်ကောင်းကောင်း ရှိလို့
ဟန်ခိုင်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတာပေါ့...”

“အဲ့ဒီဇွန်ဘီမက ကျွန်းကို ရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက
ဟန်ခိုင်ရဲ့အဆောင်မှာ
ပုန်းနေတယ်လေ...မနေ့ကမှတွေ့တာ...အဲ့တော့

စစ်ဆင်ရေး အဖွဲ့ဝင်တွေကို
ဝင်ဖမ်းခိုင်းလိုက်တာ...”

“အိမ်ထဲမှာ ဇွန်ဘီက ပုန်းနေတယ်...
ထူးဆန်းလိုက်တာ...”

“သူမက လူတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူး...သူမက လူသားဆန်ပြီး အပြုအမူကို
ကောင်းကောင်းကြီး ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်... သူမ
ခန္ဓာကိုယ်ထဲက R ဗိုင်းရပ်စ်က အကြောင်း
တစ်ခုခုကြောင့် ပြောင်းလဲသွားတာ ဖြစ်ရမယ်..အဲ့

ဗိုင်းရပ်စ်ကို သန့်စင်ကြည့်လိုက်ရင်
အစ်ကိုသိပါလိမ့်မယ်...”

ကျီကျောက်ယန်သည် လျန့်ချောင် ကို သူ့
အထင်အမြင်များအား ဖွင့်ပြောမိသောကြောင့်
ချက်ချင်းပင် နောင်တရသွားသည်။

ထိုစဉ် လျန့်ချောင် ကလည်း တစ်ခုခုကို
တွေးနေသကဲ့သို့ တစ်နေရာသို့
ငေးကာကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော် ဗီဇပြောင်းဖွန်ဘီ အကြောင်း
အားလုံးပြောပြပြီးပြီ အစ်ကိုရာ...စပ်စုတယ်ဆိုတာ
တော်ရုံပဲကောင်းတယ်.....”

“ငါ့ကို မကြည့်နဲ့...မကြည့်နဲ့...ဟားဟား...
မင်းကြောက်နေတာမလား ငါ့ကိုပြောလိုက်လို့...”

လျန့်ချောင် က အရေးမထားသလို ရှာမောလိုက်ပြီး
ကျီကျောက်ယန် နှင့် အတန်ကြာ
စကားစမြည်ပြောပြီး ပြန်သွားလေ၏။

ကျီကျောက်ယန် ၏ ပြဿနာသည်
ပရော်ဖက်ဆာများကို ဘူးကွယ်သလို
ကွယ်လိုက်ရုံဖြင့် မပြီးဆုံးသေးပေ။

ညစာစားပွဲတွင် အလုပ်အကြောင်း
ပြောလေ့မရှိသည့် ဖခင်ဖြစ်သူက လေးနက်စွာဖြင့်
ကျီကျောက်ယန်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 29

“မင်းက ဗီဇပြောင်းဖို့ဘီ တစ်ကောင်ကို
ဖမ်းထားတယ်လို့ ပရော်ဖက်ဆာတွေဆီက
ကြားရတယ်...”

ကျီဟုန်ယီ က ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့
ဟင်းရွက်ကြော်ကို ထည့်လိုက်ရင်း ပြောလေသည်။

ကျီကျောက်ယန်သည် ပရော်ဖက်ဆာများက
ဖခင်ဖြစ်သူထံ သတင်းပို့မည်ဟု မထင်မှတ်ထား၍
အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့..”

ကျီကျောက်ယန် ခန္ဓာကိုယ်ကို အလိုလို ကျုံ့ထား
မိလေသည်။

“မင်းရဲ့ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါအမြဲတမ်း
စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရတယ်... ဒီတစ်ခါ မင်း ဘယ်လို
လုပ်....”

စကားတစ်ဝက်မှာတင် ကျီဟုန်ယီ ရပ်ထားလိုက်ပြီး
ထမင်းတစ်ဇွန်း စားလိုက်သည်။

ကျီကျောက်ယန် က ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို
ဆက်ကြားချင်လှပြီ ဖြစ်၍ စိုးရိမ်တကြီး
မေးလိုက်သည်။

“အဖေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“မင်းက စမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ်ကို
ဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုပြီး ပရော်ဖက်ဆာတွေ
ငါ့ရုံးခန်းမှာ ပြဿနာလာရှာတယ်... ကျောက်ယန်
မင်း ဇွန်ဘီကို ဖွက် ထားတာ ငါ့ဘာမှ
မပြောလိုပါဘူး...ဒါပေမယ့် မင်း အဲဒီကိစ္စကို
ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထား

သင့်တာပေါ့...ဒါရိုက်တာရဲ့သားဖြစ်တဲ့ မင်းက
အဲ့လိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ... မင်းက
ငါ့သားဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်... အဲ့ဒီတော့
စမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ်ကို ဖုံးကွယ်ထားတာ
ငါ့ကိုယ်တိုင်က မင်းကို ခွင့်ပြုထားတာလို့
ထင်ကြလိမ့်မယ်... CDC ရဲ့ ဒါရိုက်တာဟာ
ကိုယ်ကျိုးစီးပွား အတွက် ရာထူးအာဏာကို
အလွဲသုံးစား လုပ်နေတယ်... CDCက
ဘယ်လိုကြီးလဲ...အဲ့ဒီလို
ပြောကြတော့မှာပေါ့....မနက်ဖြန်ကျရင်
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ဖွက်ထားတဲ့ ဇွန်ဘီကို
သီးခြားခန်းကို ပြောင်းပေးလိုက်....”

ကျီဟုန်ယီက အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တူများကို
စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။

“စားပြီးရင် ပန်းကန်တွေ ဆေး...”

ကျီကျောက်ယန် သည် ထမင်းစားပွဲမှ
ထထွက်သွားသော ဖခင်ကို စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့်
ကြည့်နေမိလေသည်။

ဟန်ခိုင်က ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ပရော်ဖက်ဆာများသည်
ကျီဟုန်ယီ ၏ ရုံးခန်းသို့ ချက်ချင်း
သွားတိုင်ကြကြောင်း ရှောင်ချန် ဆီက

ပြန်ကြားရသည်။ ကျီဟုန်ယီ သည်
ပရော်ဖက်ဆာများထံမှ အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို
ကြားသောအခါ မျက်နှာပျက်သွားပြီး
ကျီကျောက်ယန်ကို အပြစ်ပေးလိမ့်မည် ဟု
ပြောဆိုနေကြသည်။

ကျီဟုန်ယီ ပေးသော အပြစ်ဒဏ်မှာ
ကျီကျောက်ယန် ၏ လစာကို တစ်နှစ်စာ
ဖြတ်တောက်ရန်နှင့် ဇွန်ဘီကို သီးခြားခန်းသို့
ချက်ချင်း လွှဲပြောင်းပေးရန် ဖြစ်သည်။

မနက်ပိုင်း အစည်းအဝေး မပြီးဆုံးမီ ကျီဟုန်ယီ က
ထိုက်စွနှင့် ပတ်သတ်၍ စကားစ လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အစည်းအဝေးမှာ မူလကတစ်နာရီ
ကြာမြင့်မည် ဖြစ်သော်လည်း နောက်ထပ်
နာရီဝက်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ရသည်။ အားလုံးမှာ
ပြဿနာရှာခဲ့မိသည့်အတွက်
မျက်နှာမကောင်းကြဘဲ စောဒကတက်ထားသည့်
သုတေသီများပါ
မျက်နှာငယ်နေကြသည်။နောက်ဆုံးတွင်
ဗီဇပြောင်းဖွန်ဘီကို ပြောင်းရွှေ့ခိုင်းမည့်
အစီအစဉ်အား ရက်အတန်ကြာ ဆိုင်းငံ့ထားပြီး
သုတေသီများမှာလည်း ထိုက်စွကို

ကျေနပ်သွားကြ၍ ယန်ဟန်၏
အသက်အန္တရာယ်အတွက် ဟန်ခိုင် ပို၍ပင်
စိုးရိမ်လာမိသည်

ထိုနေ့ နံနက်စောစောတွင်
ကျီကျောက်ယန်တစ်ယောက် ယန်ဟန် ၏
ခန္ဓာကိုယ်မှ အသားစများကို ယူဆောင်ရန်
ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ယမန်နေ့က ယန်ဟန်၏
အသားစများရှိ R ဗိုင်းရပ်စ်၏ တည်နေရာကို
ခြေရာခံရန် အိုင်ဆိုတုပ် တံဆိပ်ကပ်နည်းကို
အသုံးပြုခဲ့ရာ စမ်းသပ်မှု ရလဒ်မှာ မြင်ဖူးသလိုလို
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဤစမ်းသပ်မှု ရလဒ်ကို မြင်ဖူးနေသည်ဟု
ထင်ရခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းမှာ တစ်ချိန်က
ဟန်ခိုင် ၏ စမ်းသပ်မှု မှတ်တမ်းကို
မြင်ဖူးထားသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သူ
သတိရသွား၏။

ဟန်ခိုင် ၏ “ စမ်းသပ်မှုဘာသာရပ် ၄၁၃-၂ ” ၏
စမ်းသပ်မှတ်တမ်းသည် မနေ့က ရခဲ့သော
စမ်းသပ်မှု ရလဒ်များနှင့် အလွန်ဆင်တူနေသည်။

ယန်ဟန်သည် ယခင်က ဟန်ခိုင် ၏အိမ်တွင်
နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ဟန်ခိုင်က သူမ၏ အသားစများကို
စမ်းသပ်ခဲ့ပြီး “စမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ် ၄၁၃-၂”

ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်နေရောသလား။

ဟန်ခိုင် ၏ အံ့ဆွဲ အောက်ခြေတွင် စမ်းသပ်မှု
မှတ်တမ်း နှစ်ခုရှိနေပြီး တစ်ခုမှာ
“စမ်းသပ်မှုဘာသာရပ် ၄၁၃-၂” ဖြစ်ပြီး
ကျန်တစ်ခုမှာ “စမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ် ၄၁၃-၁ “
ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ “စမ်းသပ်ဘာသာရပ် ၄၁၃-၂ “ သည်
ယန်ဟန်ဖြစ်ပါက ၂၀၂၃ ခုနှစ်တွင် စစ်ထားသော
“စမ်းသပ်ဘာသာရပ် အမှတ် ၄၁၃-၁ “ မှာ
မည်သို့နည်း။

ကျီကျောက်ယန် ထိုမေးခွန်းကို စိတ်ထဲတွင်
တွေးနေရင်း စမ်းသပ်ကိရိယာကို ယူကာ
စကြိုအဆုံးရှိ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ကျီကျောက်ယန်သည်
ယန်ဟန်၏ အသားစများကို ယူလိုက်လျှင် သူမ
ထွက်ပြေးမည် စိုး၍ သူမ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင်
ကြိုတင်၍ လျှပ်စစ်ဓာတ် လွှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူ စမ်းသပ်စင်တွင်
ဗန်းအလွတ်ကိုချထားကာ ဇွန်ဘီ
လှောင်အိမ်ထဲတွင် ထိုင်နေသော ယန်ဟန်
ကိုကြည့်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီဓာတ်ခွဲခန်းမှာ ယွင်ကျင့် မြို့က ဖမ်းမိလာတဲ့
ဇွန်ဘီတွေ ဘယ်လောက်တောင် သေသွားပြီလဲ
ငါမသိဘူး... ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်သေမဲ့
အကောင်က မင်းပဲ ... အဖေက မင်းကို
အားလုံးရှေ့မှာ သီးသန့်ခန်းထဲ
ပြောင်းခိုင်းလိုက်တယ်...ငါက မင်းကို
စမ်းသပ်လိုက်ပြီး တိကျတဲ့ အဖြေတစ်ခု
ထွက်မလာဘဲနဲ့တော့

မပို့လိုက်နိုင်ဘူး...အားလုံးထက် ငါကပဲ
အဖြေရှာနိုင်စေရမယ်.. ဒါပေမယ့် မင်းကို
သီးသန့်ခန်းထဲ ရွှေ့ပေးဖို့က ငါ မလုပ်ချင်ဆုံးပဲ...
ဒါကြောင့် မင်းဆီက အသားစ အလုံအလောက်
ယူထားမယ်..ပြီးရင် မင်းကို သတ်ပစ်ဖို့ ငါ
စီစဉ်ထားတယ်... သူတို့က မင်းကို
သီးသန့်ခန်းကိုပို့ဖို့ ပြောထားပေမယ့် မင်းကို
အသက်ရှင်စေချင်တယ်လို့မှ မပြောတာ..."

ယန်ဟန်သည် ကျီကျောက်ယန် ၏ စကားကို
နားထောင်ပြီး မျက်လုံးပြူးဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းငါ့ကို နားလည်တယ် မလား...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို မလှုပ်မယှက် စိုက်ကြည့်နေဆဲ
ဖြစ်၏။

“ငါ အရမ်းသိချင်နေတယ်...မင်း ဟန်ခိုင်နဲ့ ဘယ်လို
စကားပြောခဲ့တာလဲ..”

“ စိတ်ချင်းဆက်သွယ် ပြီးတော့လား... ဟားဟား...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို လျစ်လျူရှု လိုက်သည်ကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံသာ
ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတကယ် စကားမပြော နိုင်တဲ့ပုံပဲ...
ဗိုင်းရပ်စ်က မင်းရဲ့အသံကြိုးတွေ
ဖျက်ဆီးလိုက်တာလား”

ကျီကျောက်ယန် သည် ယန်ဟန် နှင့်
အချိန်အတော်ကြာ စကားပြောခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူသည် စမ်းသပ်ကိရိယာများကို
ဗန်းထဲတွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထည့်ထားလိုက်ပြီး
လှောင်အိမ်ထဲမှ ယန်ဟန်ကို မလှုပ်နိုင်စေရန်
ဇွန်ဘီလှောင်အိမ်၏ ခလုတ်တစ်ခုကို
ဖွင့်လိုက်လေတော့သည်။

Xxxxxxc

Chapter 30

“မစ္စဟန်... မစ္စတာဟန်...”

ကျန့်စစ်ချီ က စမ်းသပ်စင်ရှေ့တွင် ကြောင်စီစီ
ထိုင်နေသော ဟန်ခိုင်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် က သတိပြန်ဝင်လာပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ရှင့်ရဲ့ အချိန်မှတ်နာရီက မြည်နေတယ်...”

ကျန့်စစ်ချီ သည် ဓာတ်ခွဲခန်းခုံတန်းပေါ် ရှိ
အချိန်မှတ်နာရီကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
ပြောလေသည်။

“ဓာတ်ခွဲခန်းကို ပိုးသတ်ဖို့ အချိန်မဟုတ်လား...”

“အင်း... ဟုတ်တယ်...”

ဟန်ခိုင် က အသံမြည်နေသည့် အချိန်မှတ်နာရီကို
ချက်ချင်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဆရာ ဟန်...လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လုံးလုံး စိတ်နဲ့
ကိုယ်နဲ့ကို မကပ်ဘူး... ရှင် နေမကောင်းလို့လား...”

“ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ဟုတ်မယ်”

“မစ္စတာဟန် နေမကောင်းရင်လည်း ခွင့်ယူပြီး
ပြန်နားလိုက်ပါလား...ကျွန်မ ဓါတ်ခွဲခန်းကို
ကြည့်ထားလိုက်ပါ့မယ်...”

“ရပါတယ် ငါ ရေချိုးခန်းထဲမှာမျက်နှာ
သွားသစ်လိုက်ဦးမယ်...”

ဟန်ခိုင်သည် ကုတ်အင်္ကျီဖြူကို ချတ်ကာ
ရေချိုးခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။
နှစ်ရက်လုံးလုံး ယန်ဟန် ကို သီးသန့်ခန်းထဲသို့

အမြန်ပြောင်းရန် စဉ်းစား အကြံထုတ်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

အချိန်ဆွဲနေပါက ယန်ဟန် အသတ်ခံရမည်ကို
ဟန်ခိုင် ကြောက်မိသည်။ ထို့နောက် သူ
ရေပိုက်ခေါင်းကို ဖွင့်ကာ မျက်နှာကို ရေအေးဖြင့်
မျက်နှာသစ်လိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲတွင်
ကမောက်ကမ ဖြစ်နေဆဲဖြစ်ပြီး ဘာကိုမျှ
မတွေးနိုင်တော့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် စကြံအဆုံးရှိ
ပြတင်းပေါက်နား သွား၍ အပြင်ဘက်ရှိ
ရှုခင်းများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဟန်ခိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် မည်သူမျှ
ရှိမနေပေ။ သုတေသီများမှာ စမ်းသပ်မှုကိုယ်စီနှင့်
အလုပ်ရုပ်နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဟန်ခိုင်၏ စိတ်အခြေအနေသည် စမ်းသပ်မှုများကို
ဆက်မလုပ်နိုင်သဖြင့် နန်ရှန်ကို
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန် ခေါ်မည်ဟု
စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ထိုင်ခုံပေါ်ရှိ
အင်္ကျီဖြူကို ခေါက်ပြီး အံဆွဲထဲသို့ ထည့်မည်ပြုစဉ်
သော့တစ်ချောင်းကို ထုပ်ထားသည့်
စက္ကူဖြူထုပ်လေးကို အံဆွဲထဲတွင်
တွေ့လိုက်ရသည်။ သော့သွားများပေါ်တွင်

သိသာထင်ရှားသော ခြစ်ရာများ ရှိနေသဖြင့်
အသစ်စက်စက်သော ဖြစ်ပုံရသည်။ထို့အပြင်
သော့ခေါင်းပေါ် ရှိ စတစ်ကာမှ လည်း
သစ်လွင်နေပြီး အခန်းနံပါတ် - ၇၁၂ ဟု
စတစ်ကာတွင် ဘောပင်ဖြင့် ရေးထား လေသည်။

ထို စက္ကူဖြူပေါ်တွင် “ ဂွမ်ယန်ဟန်၏ အခန်းသော့
“ ဟု ရေးထားသဖြင့် စက္ကူဖြူကို
သေချာပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေ
အမှန်တစ်ကယ် ထူးဆန်းနေတော့သည်။

ဟန်ခိုင် သော့နှင့် စာရွက်ဖြူကို ကိုင်ကာ
အံ့အားသင့်သွားသည်။ သတ္တမထပ်သည်
ကျီကျောက်ယန် ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းဖြစ်သည်။

သော့ကို မည်သူက ထည့်ထားသနည်း။
သော့ပေးသောသူက ဟန်ခိုင်
သော့လိုအပ်နေကြောင်း မည်သို့သိသနည်း။
ကျီကျောက်ယန် ဖမ်းထားသော ဇွန်ဘီကို ယန်ဟန်
ဟုခေါ်ကြောင်း ထိုလူက မည်သို့သိသနည်း။

အထက်ပါ မေးခွန်းသုံးခုသည် ဟန်ခိုင်၏
စိတ်ထဲတွင် စွဲနေတော့သည်။ ကျီကျောက်ယန် က
သူ့ကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားဖို့
ထောင်ချောက်ဆင်ထား ခြင်းလည်း
မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့သော် ယန်ဟန်၏ အမည်ကိုသိပြီး
သော့လိုအပ်ကြောင်းကို သိသူမှာလည်း
ကျီကျောက်ယန်သာ ရှိသည်။

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြန်သည်။
ကျီကျောက်ယန် ကလည်း ထိုသို့ လုပ်မည်
မဟုတ်ပေ။ ဟန်ခိုင် သည် ဆက်မတွေးတော့ဘဲ
သော့ နှင့် နာမည်ရေးထားသော စက္ကူဖြူကို

အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ကာ ခွင့်တောင်းပြီး
အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် သူသည် အရေးကြီး
ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးရန် လီနန်ရှန် ထံ မက်ဆေ့ချ်
တစ်စောင် ပို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူအိမ်သို့
ပြန်ရောက်သောအခါ လီနန်ရှန် သည် သူ့အခန်း
တံခါးဝတွင် စောင့်နေပြီဖြစ်သည်။

လီနန်ရှန်သည် ဟန်ခိုင်က လှေကားထစ်ကို
ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်လာသည်ကို မြင်ပြီး
မေးလိုက်သည်။

“အားခိုင်.. ဘာအရေးကြီး ကိစ္စရှိလို့လဲ...”

ဟန်ခိုင် က သူ့ကို လှေကားထစ်ပေါ်မှ
မော့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“အိမ်ထဲ အရင်ဝင်ရအောင်...”

အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ ဟန်ခိုင်သည်
လီနန်ရန် ရေနွေးတစ်ခွက်ကို ငဲ့ယူလာခဲ့သည်။

“ မင်းဆီက ငါငှားထားတဲ့ လှေ ဟိုမှာ အဆင်သင့် ရှိလား...”

“ရိုတယ်...အစ်ကိုအတွက်
သိမ်းထားပေးတယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ... အစ်ကို
ဇွန်ဘီမကို ကယ်နိုင်မယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား....”

“ပြောရခက်ပေမယ့် ငါတို့ ကြိုးစားရမှာပဲ...
တစ်ကယ်လို့ အောင်မြင်ရင် သူမကို ဒီညပဲ
လွှတ်လိုက်မယ်...လမ်းမှာ ပြဿနာ တစ်ခုခု
ဖြစ်မှာကိုတော့ စိုးရတယ်....ဒါကြောင့် သူမကို

စမ်းသပ်အဆောက်အဦး ရဲ့အပြင်မှာ
သွားစောင့်နေလိုက်... ”

“ ဘယ်အချိန်ကျရင် စောင့်နေရမလဲ...”

“CDC က လူတွေ မရှိတော့တဲ့ အထိ စောင့်ရမှာ....
မနက် ၁ နာရီ လောက်ဆို ရင် မင်းကို မက်ဆွေချ်
ပို့လိုက်မယ်...”

“သူမကို ဘယ်လို
ကယ်တင်ကြမလဲ...ကျီကျောက်ယန် က သူမကို

တစ်ယောက်တည်း သီးသန့် ဖမ်းထားတယ်
မဟုတ်လား....”

“ငါ ဒီနှစ်ရက်လုံးလုံး စိတ်ပူနေမိတယ်... အစက
ဒီနေ့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဆိုတာကို မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့
စီစဉ်ထားပေမယ့် ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု
ဖြစ်သွားတယ်ကွာ...”

“ထူးဆန်းတာ ဟုတ်လား...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“သူမကို ထည့်ထားတဲ့ အခန်းသော့ကို ဘယ်သူ
ပေးခဲ့တာလဲ မသိဘူး...”

ဟန်ခိုင် က အိတ်ကပ်ထဲမှ စက္ကူဖြူကို ထုတ်ကာ
ပြောလိုက်သည်။ လီနန်ရန် သော့နှင့်မှတ်စုကိုယူ၍
၎င်းကိုကြည့်ကာ အံ့သြသွားသဖြင့်
စာကြောင်းတစ်ကြောင်းတည်းသာပြောသည်

“ထူးဆန်းလိုက်တာ...”

“ဟုတ်တယ်...”

“အစ်ကို့ကို

တစ်ယောက်ယောက်ကတိတ်တိတ်လေး

ကူညီနေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

ဟန်ခိုင် သည် လီနန်ရှန် ၏ စကားကို

ကြားရသောအခါ ပြုံးမိလေသည်။ လီနန်ရှန် သည်

ရဲသင်တန်းကျောင်း နှင့် လက်နက်ကိုင်

တပ်ဖွဲ့ဌာနတွင် နှစ်အတော်ကြာ တာဝန်

ထမ်းဆောင်ခဲ့သော်လည်း သူသည် ခပ်ရိုးရိုးသာ

တွေ့ခေါ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

မည်သူက သော့ကို ပေးခဲ့သည် ဆိုသည်ကို
အချိန်ခဏလေးနှင့် မဖော်နိုင်သည့်အတွက် နန်ရှန်
နှင့် စကားစကို ဖြတ်လိုက်သည်။

ကျီကျောက်ယန် က ဟန်ခိုင် ကို ထောင်ချောက်ထဲ
ဝင်လာစေရန် သွေးဆောင်ခြင်း ဆိုလျှင်တောင်
သူတို့ လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်း ရှိသေးသည်။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့....”

ဟန်ခိုင်က လီနန်ရှန် ကို ဖြေလိုက်သည်။

Xxxxxx

Chapter 31

ကျီကျောက်ယန်မှာ လူအများက သူ့ကို
မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြသဖြင့်
ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်- ၇၁၂ သို့ လူမရှိချိန်မှ
လာလေ့ရှိသော်လည်း စိတ်မလုံ ဖြစ်နေတတ်သည်။
ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ် ၇၁၃ တွင် ကွန်ပျူတာမှ
တစ်ဆင့် ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ် ၇၁၂ ၏ စောင့်ကြည့်
ဗီဒီယိုကို ကြည့်ကာ လှောင်အိမ်ထဲမှ ယန်ဟန် ၏
အပြုအမူကို သတိပြုမိလာသည်။

များသော အားဖြင့် ယန်ဟန်သည် မလှုပ်မယှက်
နေလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည်
ဗီဇပြောင်းဇွန်ဘီ ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ အမူအရာ
အများစုမှာ ဇွန်ဘီများနှင့် တူညီနေသေးသည်။

အစပိုင်းတွင် ကျီကျောက်ယန် သည် စောင့်ကြည့်
ဗီဒီယိုကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုခဲ့သော်လည်း
ယန်ဟန် က တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်သဖြင့်
အချိန်ကြာလာလျှင် ပျင်းရိသွားရသည်။
နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် သူ
စောင့်ကြည့်ဗီဒီယိုကို ပျင်းသွားသဖြင့်
မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပေ။

ညစာစားပြီးနောက် ကျီကျောက်ယန် သည်
အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေပြီး စမ်းသပ်မှု၏ ဦးတည်ချက်
အသစ်ကို တွေးနေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်
စိတ်ရှုပ်လာသဖြင့် မျက်နှာကျက်ကိုသာ ကြောင်စီစီ
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

နာရီအနည်းငယ်ကြာသည်အထိ ဟိုလူးဒီလိမ့်ဖြင့်
အိပ်မပျော်သည့်အတွက် အိပ်ရာမှထကာ
စမ်းသပ်မှုနှင့် ဆက်စပ်နေသည့်
စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ရှုရန် ကွန်ပျူတာကို
ဖွင့်လိုက်သည်။

ပျင်းစရာကောင်းသည့် အင်္ဂလိပ်စာရွက်များကို
ကြည့်ခြင်းသည် ဦးနှောက်ကို ဖြုန်းတီးရာ
ရောက်သည့်အတွက် ကျိကျောက်ယန်မှာ ၁၂ နာရီ
မထိုးမီ အိပ်ငိုက်လာတော့သည်။
နှောက်တစ်နေ့တွင် အတန်းများနှင့် လက်တွေ့
စမ်းသပ်မှုများ ရှိနေသဖြင့် ကွန်ပြူတာကိုပိတ်ကာ
အိပ်ရာဝင်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ပိတ်ရန်ခလုတ်ကို နှိပ်တော့မည့်
အချိန်တွင် ဓာတ်ခွဲခန်းအမှတ် ၇၁၂ ၏
စောင့်ကြည့်ဗီဒီယို ခလုတ်ကို နှိပ်၍ ယနေ့နေ့လည်
၁၂ နာရီ ၃ မိနစ်ကို ရစ်ကြည့်လိုက်ရာ

လျှောင်အိမ်ထဲရှိ ယန်ဟန်သည် ယခင်အတိုင်းပင်
ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမြဲ ဖြစ်သည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် မျက်လုံးများကို
ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း ဗီဒီယိုကို အမြန်ရစ်ပြီး
ကြည့်သော်လည်း သူမက ငြိမ်နေမြဲ ဖြစ်၍
စခရင်၏ ညာဘက် အပေါ်ထောင့်ရှိ ပိတ်ရန်
ခလုတ်ကို နှိပ်မည့်ချိန်တွင် စခရင်ပေါ်တွင်
ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာလေသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ချက်ချင်းပင်
အိပ်ချင်ပြေသွားပြီး စောင့်ကြည့်ဗီဒီယိုထဲမှ လူကို

သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူသည်
ကုတ်အင်္ကျီအဖြူ၊ မျက်နှာဖုံးနှင့် ဦးထုပ်ကို
ဝတ်ဆင်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လုံခြုံအောင်
ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း အမျိုးသားမှန်း
သိသာလေသည်။

ထိုလူသည် ဓာတ်ခွဲခန်း တံခါးကိုဖွင့်ကာ
အထဲကိုကြည့်လိုက်ပြီး ယန်ဟန် ၏
လှောင်အိမ်ဆီသို့
တည့်တည့်လျှောက်သွားလေသည်။

ကျီကျောက်ယန် ၏ နှလုံးခန်သံနှင့်
သူ့အကြည့်များသည် စောင့်ကြည့်မိဒီယိုကို
ကြည့်ရင်း အချိန်တို့ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

နံနက် ၁၀ နာရီ ၄၅မိနစ် တွင်
ကျီကျောက်ယန်သည် ယန်ဟန်ကို တစ်ခေါက်
လာကြည့်သေးသည်။ထို့နောက် အဖွဲ့အစည်းအဝေး
ပြုလုပ်မည့်အချိန်ဖြစ်၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအမည်မသိလူသည်
ကျီကျောက်ယန်၏ အချိန်ဇယားများကို

အမှတ်တစ်ကယ် သိသူဖြစ်ပြီး CDC မှ
ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် စောင့်ကြည့် ဗီဒီယိုကို
ဆက်လက်ကြည့်ရာ ထိုလူက ဇွန်ဘီ လှောင်အိမ်ဆီ
လျှောက်သွား၍ ယန်ဟန်ကို ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ကာ
ထွက်သွားပြန်သည်။

ထိုသူ ထွက်သွားချိန်မှာ နံနက် ၁၀ : ၅၆ ဖြစ်၏။

ကျီကျောက်ယန် သည် စောင့်ကြည့်ဗီဒီယိုကို
ဆက်လက် ကြည့်နေသော်လည်း ထိုသူမှလွဲ၍
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ အခြားမည်သူမျှ ဝင်မလာကြပေ။

ကျီကျောက်ယန် တွေဝေသွားသည်။

‘ဗီဒီယိုထဲကလူက ဘယ်သူလဲ...’

‘ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်-၇၁၂ ရဲ့သော့ကို
သူဘယ်လိုရလာတာလဲ...’

‘ငါအစည်းအဝေး လုပ်နေတဲ့အချိန်ကျမှ
ဘာလို့လာတာလဲ...သူသိနေတာလား..’

ကျီကျောက်ယန် သည် ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်- ၇၁၂
၏ သော့ကို အိတ်ကပ်ထဲတွင်သာ ထည့်ထားပြီး
ဘယ်သောအခါမှ အခြားနေရာများတွင်
ထားလေ့အရှိပေ။ ထို့နောက် ကွန်ပြူတာကို
စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေရင်း ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်-
၇၁၂ ၏ အရန်သော့ကို ရုတ်တရက်
သတိရသွားသည်။

CDC ဓာတ်ခွဲခန်းသော့များ အားလုံး၏
အရန်သော့များကို လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာနတွင်
သိမ်းဆည်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြားဘာကိုမျှ စဉ်းစားဖို့ အချိန်မရဘဲ
ကျီကျောက်ယန် အဝတ်အစား အမြန်လဲလိုက်ပြီး
အိပ်ယာဘေး စားပွဲအောက်ခြေရှိ အံဆွဲကို ဖွင့်ကာ
သေနတ်တစ်လက်ကို ထုတ်၍ အိတ်ထဲသို့
ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြံတွင် ခဏရပ်ကာ
ဖိနပ်ကို လဲစီးလိုက်သေးသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် စောင့်ကြည့်မိဒီယိုထဲမှ
အမျိုးသားမှာ ဟန်ခိုင် ဖြစ်နိုင်သည် ဟု
ယူဆထားသည်။ ယခင်က ဟန်ခိုင်သည် ရှောင်ချန်
ကို မိမိပြောင်းဖွဲ့ဘိ အကြောင်းတကူးတက
သွားပြောရခြင်းမှာ ယန်ဟန်ကို သီးခြားခန်းသို့
ပြောင်းပေးရန် ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ခိုင် သည် ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်- ၇၁၂ ၏
သော့ကိုယူနိုင်သည့် အတွက်
အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ဤအရန်သော့များကို
လက်နက်တိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာန၏ ထိပ်တန်း စီမံခန့်ခွဲမှု
အဖွဲ့မှ သိမ်းဆည်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန်ခိုင် ၏

ညီဖြစ်သူ လီနန်ရှန့် သည်လည်း ထိပ်တန်း
စီမံခန့်ခွဲမှုအဖွဲ့မှ သော့ရမလာနိုင်ပေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယခုချက်ချင်း စမ်းသပ်
အဆောက်အဦးသို့ သွားရမည် ဖြစ်သည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ဖိနပ်ကို လဲစီးပြီး CDC ကို
အပြေးအလွှား သွားသည့်အချိန်မှာ မနက် ၁ နာရီ
မတိုင်ခင် ၁၅ မိနစ်အလိုပင် ရှိသေးသည်။

ဟန်ခိုင် သည် ထိုအချိန်က ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်-
၇၁၂ တွင် အမှန်ပင် ရှိနေခဲ့လေသည်။

လူမမြင်စေရန် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများ
တာဝန်ကျနေသည့် ဂိတ်တံခါးကို မဖြတ်ဘဲ
လုံခြုံရေးလမ်းကြောင်း အတိုင်း လျှောက်သွားခဲ့
ခြင်း ဖြစ်သည်။

Xxxxxxx

Chapter 32

ဟန်ခိုင်သည် ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်- ၇၁၂ ၏ တံခါးကို
ဖွင့်လိုက်ပြီး ဓာတ်မီးကို အခန်းထဲသို့
ထိုးလိုက်သည်။

ယန်ဟန် အလင်းရောင်ကို မြင်သောအခါ
ကျောပေးထားရာမှ ချက်ချင်း
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟန်ခိုင်သည်
ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ယန်ဟန် မျက်နှာကို
မြင်လိုက်သောအခါ ကြောက်သွားပြီး ဓာတ်မီးပင်
လွတ်ကျလုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဟန်ခိုင် ၏
အသက်ရှူသံများသာ ကျန်တော့ပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။
ဓာတ်မီးရောင်သည် ယန်ဟန်၏ အရုပ်ဆိုးပြီး
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော

ဇွန်ဘီမျက်နှာပေါ်သို့ လင်းဖြာသွား၍ ဟန်ခိုင်
လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်သွားရသည်။

နေရာတွင် ရပ်နေသော ဟန်ခိုင် သည်
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ယန်ဟန်၏ ဇွန်ဘီ
လှောင်အိမ်ဆီသို့ အမြန်လျှောက်သွားပြီး
လှောင်အိမ်အား ဖွင့်မည်ပြုသော်လည်း
သော့ခတ်ထားလေသည်။

ကံမကောင်းစွာဖြင့် သူ့တွင်သော့လည်းမရှိသလို
လော့ခံဖွင့်သည့်ကိရိယာများလည်း မယူလာခဲ့ပေ။
လှောင်အိမ်ထဲရှိ သော့ခလောက်ကို

စိုက်ကြည့်နေသည့် ဟန်ခိုင်ကို ယန်ဟန်က
ချက်ချင်း လက်ဟန်ပြပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘လှောင်အိမ်ရဲ့ သော့က အဲဒီ စမ်းသပ်စင်ရဲ့
ညာဘက်ခြမ်းက အပေါ်ဆုံး အံဆွဲထဲမှာ ရှိတယ်...’

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် သည်
သော့ကိုရှာတွေ့ပြီးနောက် ဝမ်းသာအားရဖြင့်
သော့ဖွင့်လိုက်ပြီး ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်အား
အမြန်ထွက်လာရန် ပြောလိုက်သည်။

“မြန်မြန်...လုံခြုံရေးအစောင့်တွေ ကင်းလှည့်
လာလိမ့်မယ်....”

ဟန်ခိုင် သည် သူ့လက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။

မနက် ၁ နာရီ ၅မိနစ်....

ကျီကျောက်ယန် မှာလည်း ဓါတ်လှေကား
ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း နာရီထပ်
ကြည့်လိုက်ရာ ၁၂ နာရီ ၅၅မိနစ် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။
ထို့နောက် ဓာတ်လှေကား ပွင့်သွားသည်နှင့်

ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်- ၇၁၂ ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျီကျောက်ယန်သည် ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်- ၇၁၂
၏ တံခါးမှာ ပွင့်လာသည်ကို အဝေးမှပင်
လှမ်းမြင်ရပြီး မီးရောင်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။
သူသည် သားရေအိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုကို
ချက်ချင်းထုတ်ကာ ခလုတ်ပေါ်
လက်ညှိုးတင်ထားပြီး ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်- ၇၁၂
ဆီသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဟန်ခိုင် နှင့် ကျီကျောက်ယန် တို့သည်
မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြ တော့သည်။

ဟန်ခိုင်သည် ကျီကျောက်ယန်ကို တွေ့လိုက်ရ၍
စက္ကန့်ဝက်လောက် ကြောင်စီစီ ရပ်နေမိလေသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ဟန်ခိုင် ကို မြင်သောအခါ
သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေ၍
ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟန်ခိုင်... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီနေ့ ထွက်သွားလို့
ရမှာမဟုတ်ဘူး... ငါ့လက်ထဲမှာ

သေနတ်ရှိတယ်...ဟန်ခိုင်... မင်းထွက်ပြေးရင် ငါ
ဇွန်ဘီမရဲဦးခေါင်းကို ပစ်သတ်လိုက်မယ်...”

ဟန်ခိုင် ကျီကျောက်ယန် ၏ လက်ထဲမှ သေနတ်ကို
မြင်လိုက်ရပြီး အမှန်တကယ်ပင်
ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ကျီကျောက်ယန် သည်
ယန်ဟန် ၏ခေါင်းကို အမှန်တစ်ကယ် ပစ်သတ်ရန်
ဆန္ဒမရှိကြောင်း ဟန်ခိုင် သိနေသည်။
သို့သော်လည်း ဆိုက်ကိုသမား ကျီကျောက်ယန်
သည် ယန်ဟန်ကို အမှန်တကယ်
သတ်ပစ်လိုက်မည် စိုးသဖြင့် ယန်ဟန်ကို
သူ့ကိုယ်လုံးဖြင့် ကာပေးထားသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် မည်သို့ပင် ရူးသွပ်ပြီး
ရက်စက်တတ်ပါစေ၊ ပရော်ဖက်ဆာ
တစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်မည်မဟုတ်ဟု ဟန်ခိုင်
တွက်ထားလေသည်။

သို့သော် ဟန်ခိုင်၏ ခန့်မှန်းချက်သည်
တက်တက်စင်အောင် လွဲရလေတော့သည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ယန်ဟန်၏ ခေါင်းကို ပစ်ရန်
အမှန်တကယ် ဝန်လေးနေပြီး
ကာကွယ်ဆေးအတွက် စမ်းသပ်မှု နည်းသစ်တစ်ခု
မပေါ်သေး၍ မျှော်လင့်ချက်ကလေးကို

ရိုက်ချိုးမပစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည်
စမ်းသပ်မှုဘာသာရပ်ကို ဖျက်ဆီး မပစ်နိုင်ပေ။

ထိုအခိုက် ဟန်ခိုင်သည် ယန်ဟန်ကို
လှေကားပေါ်သို့ သွားခိုင်းလိုက်စဉ် ကျီကျောက်ယန်
၏ ကျည်ဆံမှာ ဟန်ခိုင်၏ ခြေသလုံးကြွက်သားကို
ထိမှန်သွားလေသည်။

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဟန်ခိုင် ချက်ချင်း
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး ခြေထောက်မှ
ဒဏ်ရာက သွေးများ စီးကျလာသည်။
ကျီကျောက်ယန်လည်း ပစ်လိုက်စဉ်က ယုံကြည်မှု

ရှိနေသော်လည်း ပစ်ခတ်ပြီးနောက် အနည်းငယ်
ကြောက်လန့်သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
လဲလျောင်းနေသော ဟန်ခိုင် ကို ကြည့်ကာ
တွေးတောနေမိတော့သည်။

‘ပရော်ဖက်ဆာကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာ
သင့်တော်ပါ့မလား...ဟန်ခိုင်ကို အရေးပေါ်ခန်းထဲ
ခေါ်သွားသင့်လား...ဟန်ခိုင် ခြေထောက်
ကျိုးသွားပြီလား...ငါလုပ်ရပ်တွေက
ကျိုးကြောင်းဆီလျော် ပါ့မလား...ဒါပေမဲ့ ဟန်ခိုင်က

ဇွန်ဘီကို လွှတ်ပေးခဲ့တာ... စကြံက
စောင့်ကြည့်ကင်မရာက သက်သေပဲလေ...'

ကျီကျောက်ယန် ထပ်ပြီး မတွေးနိုင်မီ ယန်ဟန်
သည် သူ့ဆီသို့ အရိန်ပြင်းစွာ ပြေးလာနေပြီး
သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ပုတ်ထုတ်ကာ
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆွဲ၍ လဲချပစ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန်၏ ပခုံးကို
ကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ကျီကျောက်ယန် နာကျင်စွာ
အော်ဟစ်လိုက်ချိန်တွင် ဒဏ်ရာရထားသော
ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို
တားလိုက်သည်။

ယန်ဟန် ကျီကျောက်ယန်ကို ကိုက်နေစဉ်
ရုတ်တရက် သူမခန္ဓာကိုယ်မှာ
ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ကျီကျောက်ယန် က
ယန်ဟန်ကို စောစောက အတင်း
တွန်းထုတ်နေရသော်လည်း ယခုမူ ယန်ဟန်သည်
အိပ်ပျော်သွားပြီ ဖြစ်၍ အားမရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျီကျောက်ယန်က ယန်ဟန်ကို
ဘေးသို့ တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး သူမ ရုတ်တရက်
ပြန်နိုးလာပါက သူ့ကို အပိုင်းပိုင်း
ကိုက်ဖြတ်ပစ်မည်စိုး၍ သူ့ပခုံးပေါ်မှ ဒဏ်ရာကို
လက်ဖြင့်ဖိထားကာ အောက်ထပ်သို့
ဆင်းပြေးလေသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် လှေကားမှ လဲကျသွားပြီး
မျက်ရည်များ စီးကျနေတော့သည်။ ယခု
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဇွန်ဘီ အကိုက်ခံထားရသည်
ဟူသော အတွေးတစ်ခုသာ ရှိနေလေသည်။
သာမန်လူတစ်ဦးကို ဇွန်ဘီ ကိုက်ခံရခြင်း၏

အကျိုးဆက်ကို သူသိသော်လည်း သူ့တွင်
လုပ်စရာများ ရှိနေသေးသဖြင့် ဇွန်ဘီ မဖြစ်ချင်ပေ။

သူသည် နာရီအနည်းငယ် ကြာသည်နှင့်
ယန်ဟန်ကဲ့သို့ ဇွန်ဘီ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။
လီရှင်းယု ကဲ့သို့ စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှဦးခေါင်းကို
ပစ်သတ်ခံရမည် သို့မဟုတ် စမ်းသပ်မှု
ဘာသာရပ်အဖြစ် သီးခြားခန်းတွင် ပိတ်လှောင်ခံ
ထားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မဖြစ်ချင်ပါက
သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ကျီကျောက်ယန် မှာ မျက်ရည်များကြောင့်
အမြင်အာရုံများ ဝေဝါးလာသဖြင့်
လှေကားထစ်ကို လှမ်းတက်စဉ် ခြေချော်ကာ
ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်သည်
မိခင်ဖြစ်သူ ဇွန်ဘီအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို
မြင်ရသည်ထက် ပို၍စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံး
အချိန်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ကျီကျောက်ယန် လှေကားများ တစ်လျှောက်
လိမ့်ဆင်းလာရာ အထပ်တစ်ခု၏ စင်္ကြံနားတွင်
ကိုယ်ကို လှိမ့်ချလိုက်ရာ ပုခုံးထက်မှ ဒဏ်ရာက
ပို၍ပင် နာကျင်သွားရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ စကြံတွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ
ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
အော်ငိုနေမိတော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 33

ကျီကျောက်ယန် ငိုကြွေးနေချိန်တွင်
တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့နောက်ကျောကို
လာပုတ်လေသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ....ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ...
ဘာဖြစ်နေတာလဲ....”

သူ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ လျန့်ချောင်
ဖြစ်နေသည်။ ယခု လျန့်ချောင် က
စမ်းသပ်အဆောက်အဦးတွင် ဘာကြောင့်
ရောက်လာရသည်ကို မစဉ်းစားအားဘဲ နောက်ဆုံး
ကောက်ရိုးမျှင်တစ်ခုကို လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

ကျီကျောက်ယန် က လျန့်ချောင် ဧါလက်ကို
တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ လျန့်...ငါ့ကို ကယ်ပါဦး...
ယန်ဟန်က ငါ့ကို ကိုက်လိုက်တယ်...ငါ ဇွန်ဘီ
အကိုက်ခံလိုက်ရပြီ...”

လျန့်ချောင် သည် သူ့မျက်နှာတွင် အံ့သြမှု
တစ်စုံတစ်ရာ မပြဘဲ ကြည့်ကာ ဒဏ်ရာမရှိသည့်
ဘက်မှ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သိပါတယ်...ခင်ဗျားကို ကယ်တင်ဖို့
ကျွန်တော် ရောက်လာတာ..”

လျန်ချောင်း က သူ့ကို နံရံထောင့်ကို
ခေါ်သွားလိုက်လေ၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ... ခင်ဗျားက R မိုင်းရပ်စ်ကို
နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့လာခဲ့တဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ
တစ်ယောက်ပဲလေ... လူတစ်ယောက် ဇွန်ဘီ
အကိုက်ခံရရင် သူသွားရမဲ့လမ်းက
တစ်လမ်းတည်းပဲ...အဲ့ဒါက ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ကျန်နေတဲ့
အချိန်နာရီတွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခံစားပြီး

ဇွန်ဘီအဖြစ် ပြောင်းသွားရမှာပဲ...ဒါပေမဲ့
ကောင်းကင်ကြီးဟာ အဆုံးမရှိဘူး ဆိုသလိုပဲ..
ခင်ဗျားကို ကယ်တင်နိုင်မဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုတော့
ရှိတယ်..."

"ဘယ်လို... ဘယ်လိုမျိုးလဲ..."

"မကြာခင်က ကျွန်တော် R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ကုသပေးနိုင်တဲ့ ကာကွယ်ဆေးကို
တီထွင်တယ်...အဲ့ဒီဆေးကို ကြွက်တွေမှာ
အကြိမ်ကြိမ် စမ်းသပ်ခဲ့ပြီးပြီ...
အကျိုးသက်ရောက်မှုကတော့ အရမ်း

ထူးထူးခြားတယ်...ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို လူသားတွေနဲ့
တစ်ခါမှ မစမ်းသပ်ဖူးဘူး...ပရော်ဖက်ဆာကို
စွန့်စားချင်ရဲ့လား....”

“ဘာလဲ...မင်းက ငါ့ကို ဝက်တစ်ကောင်လို
အသုံးချချင်နေတာလား...”

ကျီကျောက်ယန် ၏ ဖြူဖျော့သော မျက်နှာသည်
ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။

လျန့်ချောင် က ပြုံးလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ စိတ်မပူပါနဲ့...ကျွန်တော်က
ခင်ဗျားကို အတင်းအကြပ်
လုပ်ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော်က
လူသားဆန်ပါတယ်...”

လျန့်ချောင်က နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ...ခင်ဗျားကို ဇွန်ဘီကိုက်တာ
တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ... ဆေးမထိုးချင်ရင်
ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာ ဆက်နေလို့
မရတော့ဘူး...ကျွန်တော့် အသက်ကိုလည်း
ကာကွယ်ရဦးမယ်.... သာမန်လူ တစ်ယောက်က

ဇွန်ဘီ ကိုက်ခံရရင် နောက်တစ်နာရီ အကြာမှာ
ဇွန်ဘီအဖြစ် ပြောင်းသွားနိုင်ပြီး ခင်ဗျား
ကိုယ်ကျိုးနည်းလိမ့်မယ်...”

ကျီကျောက်ယန် သည် သူ့အသက်ရှင်သန်ရန်
အနည်းငယ်မျှသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံ
နိုင်သောကြောင့် လျန်ချောင်ကို တားလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ လျန် မသွားနဲ့... ငါ့ကိုကယ်ပါကွာ...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကိုက်ခံရတာထက်
မဆိုးနိုင်ပါဘူး...”

လျန့်ချောင် သည် ကျီကျောက်ယန် ၏ စကားကို
နားထောင်ပြီး သူ၏ မျက်လုံးထဲတွင်
အောင်မြင်သော အပြုံးတစ်ခု
ထင်ဟပ်လာလေသည်။ သူက ဖြူဖျော့နေသော
ကျီကျောက်ယန် ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆို သဘောတူပြီလား...”

“ငါ စဉ်းစားပြီးပါပြီ...ဒါ မင်းငါ့ကိုပေးခဲ့တဲ့
နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ပဲ...
ငါမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး...”

“အို... ပရော်ဖက်ဆာ ကျီလို အရည်အချင်းရှိတဲ့
လူငယ်တစ်ယောက် ကျမှ ဘာကြောင့်
ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ရပါလိမ့်....”

လျန့်ချောင်က ညီးညူသလို ရေရွတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သူက အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးပုလင်း နှင့်
တစ်ခါသုံးဆေးထိုးအပ်ကို ထုတ်ပြီး

ကျီကျောက်ယန် ကို ဆေးထိုးရန်
ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ဒါက ကျွန်တော် တီထွင်ထားတဲ့
ကာကွယ်ဆေးပါ... စိတ်မပူပါနဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ
ကျီ... ဒီကာကွယ်ဆေးက ခင်ဗျားကို
ကုသပေးနိုင်မှာ သေချာပါတယ်... ကြွက်ဖြူတွေမှာ
စမ်းသပ်ခဲ့ပြီး ပြီ...အကျိုးသက်ရောက်မှုက
တကယ်ကို ထူးခြားတယ်...”

ကျီကျောက်ယန် က စိတ်ချယုံကြည်စွာ
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆေးထိုးလိုက်ပါ... ရပါတယ်...”

လျန့်ချောင် က ဆေးပုလင်းထဲမှ ဆေးကို
စုပ်ယူလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ထိုးလိုက်မယ်နော်...”

လျန့်ချောင် သည် ကျီကျောက်ယန် ၏
ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ကာကွယ်ဆေးကို ထိုးသွင်းခဲ့ရာ
ငါးမိနစ်အကြာတွင် ကျီကျောက်ယန်
သတိလစ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် လျန့်ချောင်က

ကျီကျောက်ယန် ၏ ခြေထောက်ကို
ကန်ကြည့်လိုက်ရာ ကျီကျောက်ယန်မှာ
လူသေကဲ့သို့ လုံးဝ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိပေ။ လျန်ချောင်
သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ရှိ သူ့ကို ပြုံးကြည့်ကာ
လက်အိတ်များနှင့် မျက်နှာဖုံးများကို အမြန်
ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ကျီကျောက်ယန် ကို
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော အိတ်နက်ကြီး
တစ်ခုထဲသို့ ထည့်ကာ ကားနောက်ဖုံးထဲသို့
ထားလိုက်ပြီး အချိန်ကိုကြည့်လိုက်သည်။
မနက်သုံးနာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်းနှင့်
ယွင်ကျင့် မြို့ကြားအသွားအပြန် ဆယ်နာရီကျော်

ကြာမည်ဖြစ်၍နောက်နေ့တွင် သူ ကျွန်းသို့ အချိန်မီ
ပြန်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

နံနက် ၉ နာရီတွင် လျန်ချောင်း သည်
ကျီကျောက်ယန် နှင့်အတူ ယွင်ကျင့် မြို့သို့
ဦးတည်ပြီး ပင်လယ်ပြင်တွင် စက်လှေဖြင့်
ခုတ်မောင်းနေပြီဖြစ်သည်။

ယွင်ကျင့် မြို့ရှိ အထပ်မြင့် အဆောက်အအုံများ
ပိုမိုရှင်းလင်းလာသဖြင့် လျန်ချောင်း သည်
ဆေးပုလင်းနှင့် တစ်ခါသုံးဆေးထိုးအပ်ကို
အိတ်ကပ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အမှန်မှာ ကျီကျောက်ယန် ကို မနေ့ညက
သူထိုးပေးခဲ့သည့် ဆေးသည် ကာကွယ်ဆေး
မဟုတ်ဘဲ မေ့ဆေးဖြစ်လေသည်။ ယခု
သူ့လက်ထဲတွင် ရှိနေသည့် ဆေးမှာ
သူတီထွင်ထားသည့် R ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး အသစ်
ဖြစ်သည်။ ဤဆေးကို ထိုးလိုက်လျှင်
နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာကို သူ
သေချာမသိသောကြောင့် ယွင်ကျင့်
မြို့သို့ရောက်ခါနီးမှ ကျီကျောက်ယန် ကို
ထိုးပေးမည် ဖြစ်သည်။

လျန့်ချောင် သည် ကျီကျောက်ယန် ၏
ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဆေးထိုးသွင်းလိုက်သောအခါ
အိပ်နေသော ကျီကျောက်ယန် မှာ အနည်းငယ်
လှုပ်သွားသည်။

ကျီကျောက်ယန်မှာ နဖူးမှ ချွေးစီးများပင်
ထွက်လာရတော့သည်။ ကျီကျောက်ယန် မှာ
အကြိမ်အနည်းငယ် လှုပ်သွားပြီး ရပ်သွားသည်ကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့်
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ယွင်ကျင့် မြို့အနီးသို့ရောက်သောအခါ လျန့်ချောင်
သည် မှန်ပြောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်ကာ လှေကို
ဇွန်ဘီများ ရှိမရှိကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။ထို့နောက်
လှေဆိပ်တွင် ကပ်လိုက်ပြီး ကျီကျောက်ယန် ကို
ကမ်းပေါ်သို့ သယ်သွားကာ အိတ်ကို ဖြည်၍
လှည့်ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

လှေပေါ်တက်ပြီးနောက် လျန့်ချောင် သည်
ချက်ချင်းပင် စက်နှိုး၍
အတင်းမောင်းထွက်လာတော့သည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် လျန်ချောင်သည်
ယွင်ကျင့် မြို့သို့ ရောက်သောအခါ အနည်းငယ်
ကြောက်သွားမိသည်။ ယွင်ကျင့်မြို့ရှိ
အဆောက်အအုံများမှာ
တဖြည်းဖြည်းပျက်စီးလာသည်ကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့နှလုံးက ပြင်းထန်စွာ
ခုန်ပေါက်နေခဲ့လေသည်။

Xxxxxxxx

Chapter 34

ဟန်ခိုင် သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်နိုင်
ဖြစ်နေရာမှ ယန်ဟန် နာမည်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်
ခေါ်လိုက်သော်လည်း သူမက မထလာပေ။ ဟန်ခိုင်
နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

အို..မနက် ၁ နာရီ ၃၀ မိနစ်...

မနက် ၁ နာရီတွင် ယန်ဟန် အိပ်ပျော်လေ့ရှိသည်ကို
သူ ပေါ့လျော့စွာ မေ့လျော့သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့်
သူက လီနန်ရန် ထံသို့ CDC ၏ ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်
-၇၁၂ သို့ လာရန် ပြောထားခဲ့သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်
ကြာပြီးနောက် လှေကားထစ် ပေါ်တက်နေသည့်

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခြေသံကိုသူ ကြားလိုက်ရပြီး
ခြေသံသည် ပို၍ နီးကပ်လာသည်။

ဟန်ခိုင် မြေပြင်ပေါ်တွင် သွေးများဖြင့် လဲလျောင်း
နေသည်ကိုမြင်လျှင် လီနန်ရှန် က စိုးရိမ်တကြီး
ပြေးလာလေ၏။

“အားခိုင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဘာလို့ သေနတ်ဒဏ်ရာ
ရထားတာလဲ...ဘယ် သောက်ရူးက အစ်ကိုကို
ပစ်လိုက်တာလဲ...”

“ကျီကျောက်ယန် ငါ့ကို ပစ်လိုက်တာ...”

“ကျီကျောက်ယန်...”

လီနန်ရှန် သည် ဤကိစ္စမှာ ထင်မထားသည်ထက်
ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာနိုင်ကြောင်း သတိပြုမိသွားသည်။
ဟန်ခိုင် ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖျော့နေသဖြင့်
သူ့အကျိုးကို ကိုက်ဖြတ်ကာ ဒဏ်ရာကို
ပတ်တီးစီးတော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ဟန်ခိုင် က
အမြန်တားလိုက်သည်။

“ ဓာတ်ခွဲခန်း ၇၁၂ မှာ ပတ်တီးတွေ
ရှိနိုင်တယ်...သွားပြီးတော့ အထဲမှာ ရှာကြည့်..”

လီနန်ရှန့် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်း
အမှတ် ၇၁၂ သို့ အမြန်ပြေးသွားလိုက်ပြီး မကြာမီ
ပတ်တီးလိပ်ဖြင့် ထွက်လာလေသည်။

လီနန်ရှန့် က ဟန်ခိုင် ကို ပတ်တီးစီးပေးနေရင်း
အလျင်စလို ပြောလိုက်သည်။

“အားခိုင်..တောင့်ထား... ကျွန်တော် အစ်ကိုကို
အရေးပေါ်ခန်းကို ခေါ်သွားမယ်...”

“မဟုတ်ဘူး... မင်း ယန်ဟန်ကို ကျွန်းကနေ
အရင်ပြန်လွှတ်လိုက်...”

“ဪ အရေးထဲမှာ ဇွန်ဘီအကြောင်း စဉ်းစားရမဲ့
အချိန်လား... အစ်ကိုရဲ့ သေနတ်ဒဏ်ရာက
အရမ်းပြင်းတယ်... အရိုးကို ထိသွားသလားတောင်
မသိဘူး...”

လီနန်ရှန် ၏ စကားတွင် သိသာထင်ရှားစွာ
ဒေါသသံစွက်လာသည်။

“ဒါပေမယ့်...”

ဟန်ခိုင် စကားမဆုံးခင် လီနန်ရှန့် က သူ့ကို
ဖြောင်းဖျလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့...ကျွန်တော် အစ်ကိုကို အရင်
အရေးပေါ်အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ်...”

လီနန်ရှန့် ၏ လေသံက ငြင်းဆန်၍
မရနိုင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်နေလေသည်။

လီနန်ရှန့် က ဟန်ခိုင် ကို ကောက်ပွေ့လိုက်ရာ
ဘေးတွင် လဲလျောင်းနေသည့် ယန်ဟန်ကို
သတိပြုမိသွားသည်။

“ဒီ ဇွန်ဘီက ဘာလို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
လဲနေတာလဲ... သူမသေသွားပြီလား...”

“အဲ့ဒါ အိပ်ပျော်နေတာ...”

“အိပ်ပျော်နေတာ... ဇွန်ဘီတွေက
အိပ်တတ်လို့လား...”

ထို့နောက် လီနန်ရှန် ရုတ်တရက်
သဘောပေါက်သွားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဪ သူမက အိပ်တတ်တယ်...မေ့သွားလို့...”

လီနန်ရှန် သည် အိပ်နေသော ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ကို
ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ခြင်းဖြစ်၍ သူမကို
ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် လီနန်ရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း
ပြောလေ၏။

“ဒီလို အံ့စရာတွေလည်း ရှိပါသေးလား...”

အောက်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ လီနန်ရှန် က
ဟန်ခိုင် ကို ကားပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကားနောက်ဖုံးမှ
အနက်ရောင် အဝတ်စကြီးတစ်ထည်ကို
ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဇွန်ဘီကို ခေါ်လာရန် စမ်းသပ်
အဆောက်အဦးသို့ ပြေးသွားပြန်သည်။

လီနန်ရှန် သည် ဂူထပ်သို့ တက်လာသောအခါ
ယန်ဟန်မှာ မူလပုံစံအတိုင်း မလှုပ်မယှက်
လဲလျောင်းနေမြဲ ဖြစ်သည်။ လီနန်ရှန် က

ယန်ဟန်ကို ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ကာ
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ ဒီဇွန်ဘီ အိပ်ပျော်နေတုန်းတော့ ငါ့ဘက်
လှည့်မလာ လောက်ပါဘူးနော်....”

ထို့နောက် လီနန်ရှန့်... ယန်ဟန်ကို အနက်ရောင်
အဝတ်စကြီးဖြင့် လျင်မြန်စွာ ထုပ်ပိုးလိုက်ပြီး
သူမကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်ပြီး
အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ ကားနောက်ဖုံးထဲသို့
ပစ်ချလိုက်ပြီး ကားမောင်းသည့်ခုံတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားမောင်းနေရင်းက လီနန်ရုန်းမှာ
နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ဟန်ခိုင် ၏ မျက်နှာကို
အရိပ်အခြည် ကြည့်နေသည်။

“အားခိုင်... ဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

“မင်းက ဘာလို့ ယန်ဟန်ကို ကားနောက်ဖုံးထဲ
ပစ်ချတာလဲ...”

ဟန်ခိုင် ၏ လေသံမှာ အပြစ်တင်သယောင်
ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုရဲ့ ဒဏ်ရာကို မေးနေတာလေ... ဘာလို့
ဇွန်ဘီ အကြောင်း ပါလာတာလဲ...”

လီနန်ရှန့် ၏ လေသံမှာလည်း အနည်းငယ်
စိတ်ဆိုးသွားပုံပေါက်နေသည်။ ဟန်ခိုင် က
ပြုံးလိုက်ပြီး ညီဖြစ်သူနှင့် ထိုအကြောင်းကို
ဆက်မပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“နန်ရှန့်... ငါ မင်းကို အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ
ပြောမယ်...”

လီနန်ရှန့် က နောက်ကြည့်မှန်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကိုလဲ...”

“ကျီကျောက်ယန် ကို ယန်ဟန် က
ကိုက်လိုက်တယ်...”

“ ဘာ... ကျွန်တော့်ကို စောစောက
မပြောတာလဲ...အခု သူ လျှောက်သွားပြီး
လူတွေကို ကိုက်လိုက်ရင် ‘၅.၁၇ ဖြစ်ရပ်’ လို
ထပ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်...”

“အဲဒါကို ငါ စိတ်မပူပါဘူး... ကျီကျောက်ယန်
ရဲ့အဖေ ကျီဟုန် ကို ကြောက်ရတယ်...
ကျီကျောက်ယန် ရဲ့အဖေကလည်း လူကောင်း
မဟုတ်ဘူး... မင်းကို ဒုက္ခပေးမှာ စိုးရိမ်တယ်...”

“သူက CDC ရဲ့ဒါရိုက်တာပါ... လက်နက်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့ရဲ့အကြီးအကဲလည်း မဟုတ်ပါဘူး... သူက
ဘယ်လိုလုပ် ဒုက္ခပေးနိုင်ပါ့မလဲ...အားခိုင် စကား
မပြောဘဲ သက်သာသလိုနေနော်...”

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို အရေးပေါ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီးရင်
ယန်ဟန်ကို ကျွန်းကနေ အမြန်ဆုံး
ခေါ်ထုတ်သွား...”

“ကျွန်တော် သိတယ်...စိတ်ချသာနေ...”

ထို့နောက် လီနန်ရှန့် က ဟန်ခိုင် ကို
အရေးပေါ်ခန်းသို့ ပို့လိုက်ပြီး ကားဖြင့်
သင်္ဘောဆိပ်သို့ ချက်ချင်း မောင်းသွားလေသည်။
သူကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည့် ကနူးလေနှင့်အတူ
ယန်ဟန်ကို ကားနောက်ခန်းထဲမှ ပွေ့ထုတ်ကာ

ဖြင့် လှေပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ကားကို
လော့ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် လီနန်ရှန့် သည် လှေပေါ်သို့တက်ကာ
စက်နှိုးလိုက်ပြီး ယွင်ကျင့် မြို့သို့ ဦးတည်
မောင်းနှင်လိုက်တော့သည်။

ညခင်း ပင်လယ်လေမှာ မျက်နှာကို ဓားသွားနှင့်
ဆွဲခြစ်နေသကဲ့သို့ အေးလွန်းလှသည်။
ယနေ့ညတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
အဖြစ်အပျက်များကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်ပင် မရှိပေ။
နံနက် ၄ နာရီ ထိုးသောအခါ အနက်ရောင်

အဝတ်ကြီးဖြင့် ပတ်ထားသည့် ယန်ဟန် သည်
အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ကံကောင်းစွာနှင့် သူမသည်
အလွန်သန်မာသဖြင့် လီနန်ရှန့် ကူစရာမလိုဘဲ
အနက်ရောင် အဝတ်စကြီးကို လွယ်လင့်တကူ
ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။ လီနန်ရှန့် သည်
အနက်ရောင် အဝတ်ထုပ်ထဲမှ ထွက်လာသော
ယန်ဟန် ကို လှေပေါ်တွင် ထိုင်ကာ
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အိပ်မှုနံရံများ ဖြစ်နေသော ယန်ဟန်က သူမ
လှေပေါ်တွင် လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ရှိနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လီနန်ရှန့် အား လက်ဟန်ပြကာ

ဘယ်သူလဲ၊ဘာကြောင့် သူမကို
လှေပေါ်တင်ထားတာလဲ ဟု မေးမြန်းနေသည်။

လီနန်ရှန့် သည် ယန်ဟန်၏
လက်ဟန်အမူအရာများကို နားမလည်သဖြင့်
သူမကို အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အိုး... ငါ မေ့တော့မလို့..အားခိုင် က မင်းကို
၃နာရီပဲအိပ်တတ်ပြီး မနက် ၄ နာရီမှာ နိုးမယ်လို့
ပြောခဲ့သားပဲ... ယွင်ကျင့်မြို့ကိုရောက်ဖို့ ခုနစ်နာရီ
ရှစ်နာရီ လောက်ကြာတယ်..အားခိုင် ဒဏ်ရာက

ဘာဖြစ်သွားပြီလဲမသိဘူး...ငါ သူ့ကို အရမ်း
စိတ်ပူလို့ ပြန်သွားကြည့်ရမယ်...”

လီနန်ရုန့် သည် ပြောပြောဆိုဆို စက်လှေကို
စက်သတ်လိုက်ပြီး လှေဝမ်းတွင်းသို့ဝင်သွားကာ
ကနူးလှေငယ်တစ်စင်းနှင့် လှော်တက်တစ်စုံကို
ယန်ဟန်အား ပေးလိုက်သည်။

“မင်း ကျွန်းကို တစ်ယောက်တည်းလာတာဆိုတော့
မင်း ဒီတိုင်းလှော်ပြီးသာ ပြန်ပေတော့... အားခိုင်
ဒဏ်ရာရထားတယ်...သူ့ကို ပြုစုဖို့ အမြန်

ပြန်သွားရမယ်... မင်း ဒီလှေကိုလှော်ပြီး
ယွင်ကျင့်မြို့ကို ပြန်သွားတော့...”

Xxxxx

Chapter 35

ယန်ဟန်က လှေနှင့် လှော်တက်များကို မယူဘဲ
လီနန်ရှန် ကို လက်ဟန်ပြပြီး ဘယ်သူလဲ ဟု
မေးလိုက်သည်။ လီနန်ရှန် သည် သူမ၏ လက်ဟန်
အမူအရာများကို နားမလည်ဘဲ ကနူးလှေနှင့်
လှော်တက်များကို သူမဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး
ကမန်းကတန်းပြောလိုက်သည်။

“ငါပြန်တော့မယ်...အားခိုင်ရဲ့ ခြေထောက်ကို
ကျည်ဆံထိထားတာ စိုးရိမ်ရတယ်....”

ယန်ဟန်သည် လီနန်ရှန် မှာ ဟန်ခိုင် ကဲ့သို့ သူမ၏
လက်ဟန်ပြ စကားကို နားမလည်ကြောင်း
သိလိုက်ရသောကြောင့် ကနူးလှေကို
ရေထဲထားလိုက်ပြီး စက်လှေပေါ်မှ ဆင်းကာ
နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ယွင်ကျင့် မြို့ဆီသို့
လှော်ခတ်သွားလေသည်။

လီနန်ရှန့် သည် ယန်ဟန်က ယွင်ကျင့်မြို့ဆီသို့
လှော်ခတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်လျှင် စက်လှေကို
ချက်ချင်းပြန်လှည့်၍ ကျွန်းဆီသို့
ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

လီနန်ရှန့် နံနက် ၆ နာရီကျော်တွင် ကျွန်းပေါ်သို့
ရောက်ရှိလာပြီး အရေးပေါ်ဆောင်သို့
ကားမောင်းသွားကာ ဟန်ခိုင်ကို ခွဲစိတ်ပေးသည့်
ဆရာဝန်ကို အမြန်ရှာလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က ဆေးမှတ်တမ်းကို ပြန်လှန်လိုက်ပြီး
လူနာ၏ အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျည်ဆန်ကို ထုတ်လိုက်ပေမယ့် အာရုံကြောကို
နည်းနည်းထိထားတယ်... ဒါကြောင့်
အနာကျက်ပြီးသွားရင်လည်း နောက်ဆက်တွဲ
ပြဿနာလေးတွေ ရှိလာနိုင်တယ်...”

“ဟင်.. ဘယ်လိုနောက်ဆက်တွဲမျိုးလဲ ဆရာ...”

လီနန်ရှန့်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဆရာဝန်ရဲ့
လက်အိတ် ဝတ်ထားသော လက်ကို ကိုင်လှုပ်၍
မေးလိုက်သည်။

“လမ်းလျှောက်ရတာ ခက်တာမျိုးပေါ့...ဒါပေမယ့်
အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရပါဘူး...”

လီနန်ရှန့်က သူ့လက်ကို မလွှတ်သေးသဖြင့်
ဆရာဝန်က တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“မေးစရာရှိသေးလား...ကျွန်တော်
အလုပ်ဆက်လုပ်တော့မယ်...”

“ အိုး...တောင်းပန်ပါတယ်...”

လီနန်ရှန် က ရှက်ရယ်,ရယ်လိုက်ပြီး လက်ကို
လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက
ဘယ်အခန်းမှာလဲ....”

“ဒီတံခါးကနေ ထွက်သွားလိုက် ပြီးရင် အတွင်း
လူနာဌာနကို သွားပြီး သူနာပြုဆရာမကို
မေးလိုက်ပါ...”

လီနန်ရှန့် က ဆရာဝန်ကို
ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး အတွင်းလူနာဌာနသို့
အမြန်လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဟန်ခိုင်
ကုသမှုခံယူနေသည့် ဌာနသို့ ရောက်သောအခါ
ဟန်ခိုင် သည် ထုံဆေးပျယ် သေးဟန်မတူဘဲ
ကုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် လီနန်ရှန့်
ကုတင်အစွန်းတွင် စောင့်နေရင်း လျှင်မြန်စွာပင်
အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မနက် ၇နာရီခွဲတွင် ကျီဟုန်ယီ သည် ပုံမှန်အတိုင်း
အိပ်ရာထလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ သွားလိုက်ရာ
စားပွဲပေါ်တွင် မနက်စာ ပြင်မထားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤအချိန်ဆိုလျှင် သူ
မနက်စာစားရန်အတွက် သားဖြစ်သူက
အသားညှပ်ပေါင်မုန့် နှင့် လက်ဖက်ရည်ပူပူကို
အချိန်မီ ပြင်ဆင်ပေး လေ့ရှိသည်။

“ရှောင်ယန် ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ...
မထသေးဘူးလား...”

ကျီဟုန်ယီ က ကျီကျောက်ယန် ၏ အခန်းကို
မျက်နှာမူပြီး လှမ်းအော်လိုက်သော်လည်း
တုံ့ပြန်သံမကြားရချေ။

“ဒီကလေး...ဒီနေ့ကျမှ ဘာလို့ အသေကောင်လို
အိပ်နေရတာလဲ...”

ကျီဟုန်ယီ က ထပ်မခေါ်တော့ဘဲ ရေချိုးခန်းသို့
သွားလိုက်သည်။ သူ့ရေချိုးပြီးသော်လည်း
ကျီကျောက်ယန် ပေါ်မလာသေးသဖြင့်
ဒေါသထွက်သွားရသည်။

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီ သည် သားဖြစ်သူ၏
အခန်းသို့သွားကာ တံခါးကို ခေါက်မည်
ပြုသော်လည်း တံခါးက အလိုလို ပွင့်သွားပြီး
ကျီကျောက်ယန်မှာ အခန်းထဲတွင် ရှိမနေဘဲ
ကုတင်ပေါ်က စောင်မှာလည်း
အပြန်အတိုင်းရှိနေသည်။

“ဘယ်ကို သွားလိုက်တာလဲ...”

ကျီဟုန်ယီ သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြစွာ
ရေရှုတ်လိုက်သည်။ထို့နောက် ဧည့်ခန်းသို့သွား၍
ရေတစ်ခွက်သောက်ကာ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို

ယူလာပြီး ဖိနပ်လဲစီးရန် စကြံ့သို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဖိနပ်ကို လဲစီးနေစဉ်
ကျီကျောက်ယန် မနေ့က စီးထားသည့်
သားရေဖိနပ်မှာ ဖိနပ်စင်ပေါ်တွင် ရှိမနေဘဲ
အိမ်စီးဖိနပ်သာ ရှိနေလေသည်။

“ဒီကလေးကလည်း အပြင်ထွက်တာ ငါ့ကို
ပြောမသွားဘူး...”

ကျီဟုန်ယီ CDC သို့ အသွားတွင် ကျီကျောက်ယန်
ထံ မက်ဆေ့ချ် ပို့သော်လည်း စာမပြန်ပေ။

ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန် ၏
ဖုန်းကိုခေါ်ကြည့်ရာတွင်လည်း
ဆက်သွယ်မှုဧရိယာ ပြင်ပရောက်နေလေသည်။

ဘာလဲဟ...

ကျီဟုန်ယီ အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေသည်ဟု
ခံစားရသည်။ ထို့နောက် ရုံးခန်းထဲရောက်သောအခါ
ကျီကျောက်ယန် ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းကို

ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဖုန်းကိုင်သူမှာ
အမျိုးသမီး သုတေသီ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ ကျီကျောက်ယန် ဓာတ်ခွဲခန်းမှာရှိလား...”

“ ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ
မရှိပါဘူးရှင်...”

“ဒါဆို ဒီနေ့ သူ့ကို တွေ့သေးလား...”

“ကျွန်မ မတွေ့မိဘူးရှင်...”

ကျီဟုန်ယီ ပိၣ်ၣ်ပင် အံၣ်သြးသွားရသည်။
ကျီကျောက်ယန် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်ရှိမည်ဟု
ယူဆထားသော်လည်း ယခုမူ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်
ရှိမနေပေ။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီကို တွေ့လို့ရှိရင် သူ့ကို
ငါ့ရုံးခန်းကို လွှတ်လိုက်... သူ့ကိုပြောစရာရှိတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကျီဟုန်ယီ ဖုန်းကို ချလိုက်သည်နှင့်
သူ့အတွင်းရေးမှူးက အမြန်ရောက်လာပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ဒါရိုက်တာ... စမ်းသပ် အဆောက်အဦးရဲ့ ဂုဏ်မှာ
သွေးအိုင်တစ်ခု ရှိနေတယ်လို့ ပရော်ဖက်ဆာ တွေနဲ့
သုတေသီတွေက ကျွန်တော့်ကို
လှမ်းပြောပါတယ်...”

“သွေးအိုင်ကို ဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲ...”

“ခုနစ်ထပ်က သုတေသီတစ်ယောက်က ဒီမနက်
နောက်ခိုက် လောက်မှာ တွေ့တာပါ...”

“သွေးအိုင်က ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာ လဲ...”

“မနေ့ညက ထွက်သွားတဲ့ နောက်ဆုံး သုတေသီကို
ကျွန်တော် မေးထားပါတယ်...သူထွက်သွားတုန်းက
ခုနစ်ထပ်မှာ သွေးအိုင် မတွေ့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်...
တခြား သုတေသီတွေကိုလည်း
မေးပြီးပါပြီ...သူတို့ကလည်း မနေ့က နေ့လည်
ပြန်သွားတုန်းက စင်္ကြံမှာ သွေးတွေ မတွေ့ဘူးလို့ပဲ
ပြောပါတယ်...”

“ညဘက် ကင်းလှည့်တဲ့ လုံခြုံရေး
ဝန်ထမ်းတွေကရော ဘာတဲ့လဲ...မင်းသူတို့ကို
မေးလိုက်လား...”

“မနေ့ညက တာဝန်ကျတဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက
ရှောင်ကျိုး ပါ...ရှောင်ကျိုး က အရမ်းမှောင်နေချိန်
မနက် ၃ နာရီ လောက်မှာ စကြံ့မှာ
ကင်းလှည့်နေတာကြောင့် သွေးအိုင်ကို
သတိမထားမိခဲ့တာပါ...”

“ဒါဆို စောင့်ကြည့် ကင်မရာကနေစစ်ဆေးဖို့
လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာနကို သွားပြီးတော့
ဗီဒီယိုကနေ အရင်ကြည့်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ ထွက်သွားပြီးနောက်
ကျီဟုန်ယီ သည် စိတ်မသက်မသာ
ခံစားနေရသဖြင့် ကျီကျောက်ယန် ၏
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ထပ်မံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။
ယခုတစ်ကြိမ် ဖုန်းကိုင်သူမှာ အခြားသူတေသီ

တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပရော်ဖက်ဆာ ကျီကို မတွေ့ကြောင်း
ပြန်ဖြေလေသည်။

‘ကိုးနာရီထိုးခါနီးနေပြီ... ရှောင်ယန် ဓါတ်ခွဲခန်းကို
ဘာလို့မလာသေးတာလဲ.. မက်ဆွေချ်လည်း
မပြန်ဘူး... ဖုန်းလည်း ဆက်မရဘူး...’

အတွင်းရေးမှူး လျူ ပြန်လာလျှင် ကျီကျောက်ယန်
ကို ရှာခိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းရှိ
ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေရသည်မှာ ပင်အပ်ထုပ်ပေါ်
တက်ထိုင်နေရသကဲ့သို့ ခိုးလို့ခွလု ဖြစ်နေရသည်။

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီက ကွန်ပြူတာကို
ပိတ်လိုက်ပြီး စမ်းသပ် အဆောက်အအုံ၏ ၇
ထပ်သို့ သွားလိုက်သည်။

Xxxxxx

Chapter 36

ကျီဟုန်ယီ သည် စမ်းသပ်အဆောက်အအုံ၏
၇ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ စင်္ကြံတွင်
စကားပြောနေသည့် လူတစ်စုကို အဝေးမှ
လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကျီဟုန်ယီ တဖြည်းဖြည်း
သူတို့အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ သုတေသီ
တစ်ယောက်က မြင်သွားသည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီ...”

သွေးအိုင်ဘေးတွင် စကားပြောနေကြသော
လူတစ်စုသည် ကျီဟုန်ယီ ကို အထိတ်တလန့်
“ဒါရိုက်တာ ကျီ” ဟု ပြိုင်တူ
နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ကျီဟုန်ယီ က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး
ကြမ်းပြင်ပေါ် ရှိ သွေးစွန်းကွက်များကို
ကြည့်လိုက်၍ မေးသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ...”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မသိပါဘူး... မနေ့နေ့လည်က ကျွန်တော်တို့ ပြန်သွားတုန်းက မရှိဘဲနဲ့ မနက်ကျမှ ခြောက်နေတဲ့ သွေးအိုင်ကို တွေ့ရတာ...”

ကျီဟုန်ယီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ ကို တွေ့မိကြလား...”

သူတို့အားလုံး တူညီစွာပင် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ကျီဟုန်ယီ ၼ် မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ်မှု
အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး
ကျီကျောက်ယန် ၼ် ရုံးခန်းဆီ လျှောက်သွားရာ
တံခါးမှာ သော့ခတ်ထား၍ ပြုတ်တင်းပေါက်မှ
ကြည့်လိုက်ရာတွင်လည်း အထဲမှာ မည်သူမျှ
ရှိမနေပေ။ ကျီဟုန်ယီ သည် ဂုဏ်ထုပ်တွင် ခဏကြာ
လမ်းလျှောက်ပြီး ကျီကျောက်ယန် ကို
စောင့်မနေတော့ဘဲ သူ့ရုံးခန်းကို ပြန်လာခဲ့သည်။

အတွင်းရေးမှူး လျူ သည် နေ့လယ်တွင်
လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာနမှ
ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျီဟုန်ယီကသွေးအိုင်
အကြောင်းကို မေးမြန်းလိုက်သည်။ အတွင်းရေးမှူး

လျှူ၏ အဖြေက သူ့ကို စိတ်မသက်မသာ
ဖြစ်စေသည်။

အတွင်းရေးမှူး လျှူက ၇ ထပ်ရှိ စင်္ကြံမှ
စောင့်ကြည့်မိဒီယိုသည် တစ်နာရီခန့် အချိန်ပိုင်းမှာ
ပျောက်ဆုံးနေပြီး ပျောက်ဆုံးနေသည့်
ထိုတစ်နာရီကိုလည်း ကူးယူထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း
ပြောလေသည်။

အတွင်းရေးမှူး လျှူ ကူးယူထားသော စောင့်ကြည့်
မိဒီယိုသည် ညနေ ၁၀ နာရီမှ စ၍ပါရှိသည်။
ထိုအချိန်က ၇ထပ်ရှိ သုတေသီ အနည်းငယ်သာ

စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်နေကြသေးသည်။ ညနေ ၁၂
နာရီမထိုးမီ ၇ထပ်မှ သုတေသီများ အားလုံး
ပြန်သွားကြလေသည်။

ရှေ့သို့ မြန်သည့်ခလုတ်ကို နှိပ်ရင်း အတွင်းရေးမှူး
လျှု က ကျီဟုန်ယီ အား ရှင်းပြလိုက်သည်။

“၁၂ နာရီ ၄၃မိနစ် ကနေ ၁ နာရီ ၄၀ မိနစ်အထိ
ဗီဒီယိုဖိုင်က ပျောက်နေတယ်... ၁၂ နာရီ ၄၃မိနစ်
ကျတော့ စကြံ့မှာ သွေးအိုင်မရှိပေမယ့် ၁နာရီ
၄၁မိနစ် ကျတော့ စကြံ့မှာ
သွေးအိုင်ရှိနေပါတယ်...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ က ခလုတ်ကိုနှိပ်၍
ရပ်ထားလိုက်ပြီး ပုံထဲမှ သွေးများကို
ထောက်ပြလိုက်သည်။

“ဒီနားကထောင့်မှာ သေနတ်တစ်လက်ကို
တွေ့ရပါတယ်..”

အတွင်းရေးမှူး လျူ က ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးပေါက်မှ
ပြုတ်ကျလာသော သေနတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
ပြောလိုက်သည်။ အတွင်းရေးမှူး လျူ က

ခလုတ်ကို ဆက်နှိပ်ချင်သော်လည်း ကျီဟုန်ယီ က
ကမန်းကတန်း လက်လှမ်းပြီး တားလိုက်သည်။

“သေနတ်ကို zoom ခဲ့ကြည့်လို့ရမလား...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး
သေနတ်ကို ခဲ့လိုက်သည်။

“စောင့်ကြည့်ဗီဒီယို ရဲ့ ပစ်ဇယ်
ကန့်သတ်ချက်ကြောင့် သေနတ်ကို ခွဲခြားလို့တော့
မရပါဘူး... အသံတိတ်ပစ္စုတို တစ်ခုလို့ပဲ
ယူဆရပါတယ်...”

ကျိဟုန်ယီ က သူ့စကားကို နားမဝင်ဘဲ zoom
ချဲထားသော သေနတ်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်
အသက်ရှူမဝသလို ဖြစ်လာပြီး
နှလုံးခုန်သံများမှာလည်း တစ်စတစ်စ
မြန်လာလေသည်။

ဗီဒီယိုထဲမှ သေနတ်သည် ရှောင်ယန်ကို
သူပေးထားသော သေနတ်နှင့် တူနေခြင်းကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် သေနတ်ကို
သေချာကြည့်နေကြောင်း အတွင်းရေးမှူး လျှူ
သတိပြုမိသောအခါ ပုံကို အကြီးကြီး
ချဲ့ပေးလိုက်ပြီး ကျီဟုန်ယီ ကို အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်အောင် စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် သေနတ်ကို
ဆယ်စက္ကန့်ကျော်ကြာ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

မေးလိုက်သည်။

“ဒီသေနတ်က ဘယ်မှာရှိနေလဲ...”

“ဒီသေနတ်က ဘယ်မှာလဲတော့ ကျွန်တော်
မသိပါဘူး... မနက် ၄ နာရီလောက်မှာ
လူတစ်ယောက်က သေနတ်ကို
ကောက်ယူသွားတယ်လို့ မီဒီယိုထဲမှာ
တွေ့ရပါတယ်...”

ကျီဟုန်ယီ က အတွင်းရေးမှူး လျူ ကို
ထပ်မမေးတော့ဘဲ စောင့်ကြည့်မီဒီယိုကို
ဆက်လက် ပြသရန် အတွင်းရေးမှူး လျူ ကို
လက်ပြလိုက်သည်။ အတွင်းရေးမှူးလျူ က
ဖွင့်သည့် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်လေသည်။

“ ၁နာရီ ၄၁မိနစ် ကနေ မနက် ၃ နာရီ ၂၄မိနစ် အထိ
စောင့်ကြည့်မီဒီယိုမှာ ဘယ်သူမှ မပေါ်လာဘဲ
မနေ့ညက တာဝန်ကျတဲ့ ရှောင်ကျိုး ပဲ
ပေါ်လာပါတယ်.... ကျွန်တော် ရှောင်ကျိုး ကို
မေးကြည့်တော့ သူက ပုံမှန်ဆို မနက် ၃ နာရီ
လောက်မှာ ကင်းလှည့်တတ်တယ် တဲ့...ရှောင်ကျိုး
ထွက်သွားပြီးနောက်တော့ မီဒီယိုထဲမှာ ဘယ်သူမှ
ထပ်မပေါ်လာပေမယ့် ၄နာရီ ၅၁ မှာတော့
အနက်ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ လူတစ်ယောက်က ၇ထပ်မှာ
ပေါ်လာပြီး သူက ထောင့်နားက သေနတ်ကို
ကောက်ယူလိုက်ပါတယ်....”

အတွင်းရေးမှူး လျူ က အနက်ရောင်
ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသားက သေနတ်ကို
ကောက်ယူနေစဉ် ဗီဒီယိုကို
ရုပ်လိုက်၍ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီ... အနက်ရောင် ဝတ်ထားတဲ့
ဒီလူက အဲဒီနေရာကို သိထားပုံရတယ်... သူက
မတော်တဆတွေတာ မဟုတ်ဘဲ သေနတ်ဆီကို
တန်းတန်း မတ်မတ် သွားလိုက်တာ.... ပြီးတော့
စကြိုမှာ ကင်မရာ တပ်ဆင်ထားတာကို
သူသိထားလို့ သူ့ကိုယ်သူ လုံခြုံအောင်
ဝတ်ထားပါတယ်...”

ကျီဟုန်ယီ က ပြန်မပြောဘဲ play ခလုတ်ကို နှိပ်၍
ဆက်လက် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂုထပ်ရှိ
စကြံတွင် မည်သူမျှ ပေါ်မလာကြတော့ပေ။မနက် ၆
နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် ဂုထပ်ရှိသူတေသီ တစ်ဦးက
စကြံရှိ သွေးအိုင်ကို တွေ့သွားလေသည်။

“အတွင်းရေးမှူး လျူ...လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာနက
လူတွေက ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ စောင့်ကြည့်မီဒီယို
အပိုင်းကို ဘယ်လို ပြောထားလဲ...”

ဗီဒီယို၏ ပျောက်ဆုံးနေသည့်အပိုင်းသည်
အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း ကျီဟုန်ယီ
သိလေသည်။

“သူတို့က ဘာမှ မပြောဘူး...
ဘယ်လိုပျောက်သွားမှန်း မသိဘူးလို့ပဲ
ပြောပါတယ်....”

ကျီဟုန်ယီ က ဒေါသတကြီး စားပွဲကို ဘုန်းကန်
ရိုက်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ ဒီလိုပုံစံနဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း တော်တော်
အံ့သြသွားပါတယ်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့
ပျောက်သွားတာလဲ မသိဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ
ဗီဒီယိုအပိုင်းက တစ်ကယ်ကို သွေးအိုင်နဲ့
ဆက်စပ်နေနိုင်ပါတယ်.....”

“ဗီဒီယိုထဲက အနက်ရောင် ဝတ်ထားတဲ့သူက
ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလား...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ အနည်းငယ်ရှက်သွားသည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီ... စစ်ဆေးဖို့တော့
မလွယ်ပါဘူး..အနက်ရောင် အမျိုးသားက
သေနတ်ကို ယူလိုက်ပြီးတော့ လုံခြုံရေးလမ်း ကနေ
ထွက်သွားပါတယ်...သူ့မျက်နှာကို မမြင်လိုက်ရလို့
စစ်ဆေးရ ခက်နိုင်ပါတယ်...”

“အို...ဟုတ်သားပဲ...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ က တစ်ခုခုကို တွေးနေပြီး
အံ့သြတကြီး ရေရှုတ်လိုက်သည်။

“CDC ရဲ့ ဂိတ်တံခါး နဲ့ ဧည့်ခန်းက
စောင့်ကြည့်မီဒီယိုကို ယူထားပြီး
ကြည့်လိုက်တာ....ပရော်ဖက်ဆာ ကျီကျောက်ယန်
လည်း မနေ့ည ၁၂ နာရီ ၅၅ မိနစ် မှာ ဓာတ်ခွဲခန်းကို
လာတာကို တွေ့ခဲ့တယ်...”

ကျီဟုန်ယီ ၏ အမှုအရာမှာ ပြောင်းသွားပြီး
ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

“ အမြန်လုပ်...ငါကြည့်ချင်တယ်...”

အတွင်းရေးမှူး လျှူ သည် ဗီဒီယိုကို ပိတ်လိုက်ကာ
အခြားဖိုင်တွဲကိုဖွင့်၍ ဗီဒီယိုတစ်ခုအား
နှိပ်လိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာကျို က ၁၂နာရီ ဂျမိနစ် မှာ CDC
ဂိတ်ပေါက်မှာ ပေါ်လာပြီး သူ့အရမ်း
စိတ်လှုပ်ရှားနေသလိုမျိုး လမ်းကို မြန်မြန်
လျှောက်လာတယ်...တံခါးမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့
ရှောင်ကျိုး က ပရော်ဖက်ဆာကျို ကို
နှုတ်ဆက်တာတောင်
ပြန်မနှုတ်ဆက်ပါဘူး...ပြီးတော့ ပရော်ဖက်ဆာ
ကျိုက ဓာတ်လှေကားထဲကို
အမြန်ပြေးဝင်သွားပေမယ့် နောက်တော့

တံခါးအပြင်ကို ထွက်လာတာ ကို မတွေ့ရတော့တာ
အရမ်းထူးဆန်းနေတယ်....”

ထို့နောက် အတွင်းရေးမှူး လျှူက ရှေ့သို့ မြန်သည့်
ခလုတ်ကို နှိပ်ပြလိုက်သည်။

Xxxxx

Chapter 37

“ရပ်...”

ကျီဟုန်ယီ သည် အတွင်းရေးမှူး လျူ ကို
ဗီဒီယိုအား ရပ်ရန် လက်ပြလိုက်သည်။

“ နောက်ကို နည်းနည်း ပြန်ရစ်...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ သည် ကျီဟုန်ယီ ၏
အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်၍ ခလုတ်ကို
နှိပ်လိုက်သည်။

“နည်းနည်းနောက်ကို
ပြန်ရစ်...နည်းနည်း...ရပ်တော့...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ သည်
စောင့်ကြည့်မီဒီယိုအောက်မှ အချိန်ကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

နံနက် ၃ နာရီ ၅၇ မိနစ်...

ပုံထဲတွင် ရှောင်ကျိုး သည် ဓာတ်မီးနှင့် ကင်းလှည့်
ပြန်လာပုံရလေသည်။

ကျီဟုန်ယီ က play ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာ လျူ... ရှောင်ကျိုး ကို
သေသေချာချာကြည့်...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ သည် ဖန်သားပြင်ပေါ် ရှိ
ရှောင်ကျိုး အား စိုက်ကြည့်ရာ ရှောင်ကျိုး သည်
နံနက် ၄ နာရီ ၁၁ မိနစ်တွင် တာဝန်ကျနေရာတွင်
ရှိမနေဘဲ ၅နာရီ ၂၀မိနစ် မှသာ တာဝန်ကျနေရာသို့
ပြန်ပေါ်လာပြီး မနက် ၆နာရီ အထိ ဆက်လက်
ကင်းစောင့်နေလေသည်။

“အတွင်းရေးမှူး လျူ.. ရှောင်ကျိုး
တစ်နာရီကျော်လောက် ပျောက်သွားတယ်လို့
မင်းပြောတယ်လေ...ဘာလို့ ပျောက်သွားတာလဲ...”

“ဒါက...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ သည် ကျီဟုန်ယီ ၏မေးခွန်းကို
ခဏတာ မဖြေနိုင်ပေ။

“အတွင်းရေးမှူး လျူ...သေနတ်ကို
အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသားက
ဘယ်အချိန်က ယူသွားတာလဲ...”

“မနက် ၄နာရီ ၅၁မိနစ်...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ ရုတ်တရက် သဘော
ပေါက်သွားရသည်။

“အိုး...ဒါရိုက်တာ ကျီ... အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့
အမျိုးသားက ရှောင်ကျိုး ဒါမှမဟုတ်
တခြားတစ်ယောက်လို့ သံသယရှိလို့လား...”

“ ဖြစ်နိုင်တယ်... မင်းကြည့်လိုက်.....၇ထပ်က
စောင့်ကြည့်မီဒီယိုအရ ရှောင်ကျိုး ဟာ ၃နာရီ

၂၄မိနစ် နာရီမှာ ကင်းလှည့်နေတုန်းက ဂုထပ်က
စကြိုမှာ သွေးအိုင်ကို
တွေ့ခဲ့နိုင်တယ်...ဘာလို့လည်းဆိုတော့
အခြားအထပ်တွေမှာ ကင်းလှည့်ချိန်ထက် ဂုထပ်မှာ
ကင်းလှည့်ချိန်က
ပိုကြာနေတယ်လေ...လူတစ်ယောက်က
သွေးအိုင်ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ
ကြောက်လန့်သွားတဲ့ အတွက် ထောင့်စွန်းက
သေနတ်ကို တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့
သူ့လက်ထဲက ဓာတ်မီးကြောင့်
မြင်သွားနိုင်တယ်..... သေနတ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ကာကွယ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်... မှောင်ခိုဈေးကွက်မှာ

ရောင်းဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အသုံးဝင်တယ်လေ...အဲ့တော့
သူယူသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်..."

အတွင်းရေးမှူး လျူ က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် ရှောင်ကျိုးကို ချက်ချင်း
စစ်မေးလိုက်ပါ့မယ်...”

“ကောင်းပြီ... ပျောက်နေတဲ့ မီဒီယိုက
ဘာဖြစ်သွားလဲ ဆိုတာကို စုံစမ်းဖို့ လက်နက်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့ဌာနကို ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်...”

“ဒါရိုက်တာ ကျီ...ကျွန်တော့်မှာ
အကြံတစ်ခုရှိတယ်...”

“ပြောပါ...”

“ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ က ၁၂နာရီ ၄၃မိနစ် နဲ့ ၁နာရီ
၄၀ မိနစ် ကြားမှာ CDC ကို ရောက်လာတယ်လေ...
ပရော်ဖက်ဆာ ကျီ များ ဂုဏ်ထူးက
သွေးအိုင်အကြောင်း သိနေမလားလို့...”

“အတွင်းရေးမှူး လျူ...အမှန်အတိုင်းပြောရရင်
ရှောင်ယန်ကို ငါ မနက်အစော

အိပ်ရာထကတည်းက မတွေ့သေးဘူး...ငါ သူ့ကို
လိုက်ရှာနေတာ...”

“ဟင်... ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်...”

“ မင်း...ရှောင်ကျိုး ရဲကိစ္စကို
ကြည့်လုပ်လိုက်...သေနတ်ကို မှောင်ခိုဈေးကွက်မှာ
မရောင်းစေနဲ့..”

အတွင်းရေးမှူး လျူ သည် ကျီဟုန်ယီက
စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည်ကို

သတိပြုမိကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အမြန်
ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ကျီဟုန်ယီ ရုံးခန်းတွင် ခဏထိုင်ပြီးနောက် CDC မှ
ထွက်လာခဲ့သည်။

လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာနကို မသွားမီ စောင့်ကြည့်
ဗီဒီယိုထဲမှ သေနတ်မှာ သူ့သားဖြစ်သူကို
ပေးခဲ့သည် သေနတ်ဟုတ်၊မဟုတ်ကို စစ်ဆေးရန်
အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျီဟုန်ယီသည် အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ကာ
အိမ်စီးဖိနပ်ကို လဲရန် စကြံတွင်ရပ်နေစဉ်
သားဖြစ်သူ၏ ဖိနပ်များကို ကြည့်လိုက်ပြီး သန့်ရှင်း
သပ်ရပ်နေသော ထမင်းစားပွဲအား
ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက် သူက စားပွဲပေါ်ရှိ တိုင်ကပ်နာရီကို
ကြည့်လိုက်ရာ နေ့လည် ၁၂နာရီ ၄၀မိနစ်
ရှိနေလေပြီ။

ယခုထက်တိုင် ကျီကျောက်ယန် ကို သူ
မတွေ့ရသေးပေ။

ကျီဟုန်ယီမှာ တစ်မနက်လုံး စိတ်မသက်မသာ
ဖြစ်နေသဖြင့် သားဖြစ်သူများ ဆိုးရွားသည့်
ကိစ္စတစ်ခုခုများ ကြုံနေရသလား ဟု
အမြဲတွေးနေမိလေသည်။ ထို့နောက် သူသည်
ကျီကျောက်ယန် ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ
သေနတ်ကို ရှာရာ မတွေ့သဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်
ရှာဖွေနေခဲ့သည်။

ကျီဟုန်ယီ သေနတ် ရှာမတွေ့သဖြင့်
ကျီကျောက်ယန် ၏ ကုတင်ခေါင်းရင်းတွင်
စိုးရိမ်တကြီး ထိုင်လိုက်ကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

‘ စောင့်ကြည့် ဗီဒီယိုထဲက သေနတ်ဟာ ရှောင်ယန်
ရဲ့ သေနတ်ဆိုရင် ရှောင်ယန် က ဘာဖြစ်လို့
သေနတ်ကို စကြံ့မှာ ထားခဲ့ပြီး
ထွက်သွားရတာလဲ....’

ကျီဟုန်ယီ နောက်ထပ် ဆက်မတွေးရဲတော့ဘဲ
စားပွဲပေါ် ရှိ သားဖြစ်သူ၏ လက်ပ်တော့ကို
ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် လက်တော့ပ်ကို
စကားဝှက် သုံးခုဖြင့် တစ်လှည့်စီ လော့ခ်ဖွင့်
ကြည့်လိုက်သည်။

ကျီဟုန်ယီသည် သားဖြစ်သူ အကြောင်းကို
ကောင်းကောင်းသိလေသည်။ ရှောင်ယန် ၏
စကားဝှက်များအားလုံးသည် ဖခင်ဖြစ်သူမွေးနေ့ ၊
မိခင်ဖြစ်သူမွေးနေ့ သို့မဟုတ်
သူ့မွေးနေ့ဖြစ်လေသည်။ လက်ပ်တော့တွင်
အိုင်ကွန် အနည်းငယ်သာ ပါရှိသဖြင့်
အလွန်ရိုးရှင်းနေသည်။ ကျီဟုန်ယီ သည်
ဒက်စ်တော့ရှိ ၇၁၂ ဟူသော အိုင်ကွန်တစ်ခု ကို
သတိပြုမိသွားသည်။

ကျီဟုန်ယီက သိချင်စိတ်ဖြင့် ၎င်းကို
ကလစ်နှိပ်လိုက်ရာ စောင့်ကြည့် ဗီဒီယို တစ်ခု
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စောင့်ကြည့် ဗီဒီယိုသည် CDC ၏
ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုနှင့် အလွန်တူနေသည်။
ဓာတ်ခွဲခန်းရှိ လျှောင်အိမ်ထဲတွင် ဇွန်ဘီ အမျိုးသမီး
တစ်ဦးရှိနေပြီး ရှောင်ယန် သည် ထိုဇွန်ဘီ
အမျိုးသမီး၏ အသားစများကို

ယူရန် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ မကြာခဏလာလေ့ရှိသည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် ရှောင်ယန် ဖမ်းထားသော
မျိုးပြောင်းဇွန်ဘီ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း
တွေ့မိလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဗီဒီယိုကို

ပိတ်လိုက်ပြီး မနေ့ညက စောင့်ကြည့်မိဒီယိုကို
နှိပ်လိုက်သည်။

ဇွန်ဘီ အမျိုးသမီးက မလှုပ်ရှား၍ ရှေ့သို့
ရစ်သည့်ခလုတ်ကို ဆက်တိုက်နှိပ်နေရင်း ၁၂နာရီ
၄၆မိနစ်တွင် တစ်စုံ တစ်ယောက်သည်
ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို
ဖွင့်လိုက်ပြီး ဇွန်ဘီလှောင်အိမ်ဆီသို့
လျှောက်သွားနေလေသည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် ဖန်သားပြင်ကို ချဲ့ကြည့်ရာ
ထိုလူသည် ဟန်ခိုင် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဗီဒီယိုထဲမှ ဇွန်ဘီအမျိုးသမီးသည် ဟန်ခိုင် ကို
မြင်သည့်အခါ လက်ဟန်ပြ အမှုအရာဖြင့်
ပြောဆိုနေလေသည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် လက်ဟန်ပြဘာသာ စကားကို
အနည်းငယ် တတ်ကျွမ်းသောကြောင့် သူမ၏
လက်ဟန်အမှုအရာများသည်
တရားဝင်လက်ဟန်ပြ ဘာသာစကား မဟုတ်ဘဲ
နားလည်လွယ်စေရန် အလွယ် ပြုမူသော
အမှုအရာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် သည် စမ်းသပ်စင်၏ အံဆွဲထဲမှ
သော့ဖြင့် ဇွန်ဘီ လှောင်အိမ်ကိုဖွင့်ကာ
ဇွန်ဘီအမျိုးသမီးကို လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ
ထွက်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ၁၂နာရီ ၅၅မိနစ် တိတိရှိပြီ ဖြစ်သည်။

Xxxxxxx

Chapter 38

ကျီဟုန်ယီ သည် စောင့်ကြည့် ဗီဒီယိုကို
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန်
ကြည့်ပြီးသောအခါ သူ့ရင်ထဲတွင် ရှိနေသော
သံသယများကို ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ကျီကျောက်ယန်၊ဟန်ခိုင် နှင့် ဇွန်ဘီအမျိုးသမီး
ကြားတွင် တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သေချာနေသည်။

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီ သည် ကွန်ပြူတာကို
ပိတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို အမြန်သော့ခတ်ကာ CDC
သို့ သွားလိုက်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်-၇၁၂၏

တံခါးမှာ ဝှက်ထားခြင်း ဖြစ်၍ သူကတံခါးကို
သိနေသဖြင့် ဖွင့်၍ ဝင်သွားလိုက်သည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် ဇွန်ဘီလျောင်အိမ်
ရှိနေသော်လည်း အတွင်း၌ ဇွန်ဘီ မရှိပေ။
ကျီဟုန်ယီ သည် ဓာတ်ခွဲခန်းပတ်ပတ်လည်ကို
သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးနောက်
စမ်းသပ်စင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
စမ်းသပ်စင်၏ ဗီဒီယိုများမှာ တစ်ခုမှ
သော့ခတ်မထားပေ။

ကျီဟုန်ယီ သည် ဗီဒိုများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု
ဖွင့်လိုက်ရာ ကျီကျောက်ယန် ၏ စမ်းသပ်မှု
မှတ်တမ်းများကို တွေ့ရသည်။ သူသည်
ကျီကျောက်ယန် ၏ စမ်းသပ်မှတ်တမ်းများကို
ကြည့်လိုက်ပြီး အချက်အလက် နှစ်ခုရရှိခဲ့သည်။

တစ်ခုမှာ ဇွန်ဘီ အမျိုးသမီး၏ အမည်သည်
ယန်ဟန် ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်မျိုးမှာ
သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပုံမှန်သက်ရှိဆဲလ်များ
ရှိနေပြီး ယင်းသက်ရှိဆဲလ်များကို R ဗိုင်းရပ်စ်က
မတိုက်ခိုက်နိုင်ပေ။

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီ သည် စမ်းသပ်မှု
မှတ်တမ်းများကို အိတ်ထဲထည့်ကာ ဟန်ခိုင်
ကိုရှာရန် ၅ထပ်သို့ သွားလေသည်။ သူ
အတည်ပြုနိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော အချက်မှာ
ဟန်ခိုင် သည် သားဖြစ်သူ ပျောက်ဆုံးနေမှုနှင့်
ပတ်သက်မှုတစ်ခုခု ရှိနိုင်သည့်
အချက်ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီ သည် ၅ ထပ်ရှိ ဟန်ခိုင် ၏
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ရောက်လာပြီး
တံခါးခေါက်လိုက်လျှင် အထဲမှ သုတေသီ
အမျိုးသမီး၏ အသံကို ကြားရလေသည်။

“အထဲဝင်ခဲ့ပါ.. တံခါးက သော့မခတ်ထားဘူး...”

ကျီဟုန်ယီ က တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်သွားလိုက်သည်။

သုတေသီ အမျိုးသမီးသည် ဧည့်သည်မှာ
ကျီဟုန်ယီ ဟု မမျှော်လင့်ထားပေ။ သူမက
ဒါရိုက်တာ ကျီ ကိုတွေ့သောအခါ
မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး ခက်လန့်လန့်
ကြည့်နေလေ၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်..ဒီမှာရှိလား...”

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်က ဒီနေ့ မလာပါဘူးရှင်...”

ကျန့်စစ်ချီ က အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်သည်။

“သူ ခွင့်ယူထားလား...”

“မသိဘူးရှင်... ခါတိုင်းတော့ ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်က
ကျွန်မတို့ကို ကြိုပြောထားတယ်..ဒါဆို ကျွန်မတို့က
ခွင့်ပြန်တိုင်ပေးတယ်...ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့
ကြိုမပြောသွားဘူး...”

“ဪ...”

“အရေးတကြီးကိစ္စ တစ်ခုခု ရှိလို့နေမှာပေါ့..
ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်က မင်းကို ဒီနေ့ ဘာလို့
မလာတာလဲ ဆိုတာရော စာပို့သေးလား...”

ကျန့်စစ်ချီ က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်ကို ဖျားနေတာလား
လို့ မက်ဆေ့ချ် ပို့လိုက်သေးတယ်... ဒါပေမဲ့ သူက
စာမပြန်ဘူးရှင်...”

“ဟုတ်လား...”

ကျီဟုန်ယီ က ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်ပြီး
ပြောလေသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် ဓာတ်ခွဲခန်းကို ရောက်လာရင်
ငါ့ရုံးခန်းကို လွှတ်လိုက်ပါ...အရေးကြီး
ကိစ္စပြောစရာရှိတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါရှိက်တာ....”

ဟန်ခိုင် လည်း ပျောက်နေ၍ အဖြစ်အပျက်
တစ်ခုလုံးမှာ ပိုပိုပြီး ရှုပ်ထွေးလာနေသည်။

ဟန်ခိုင် ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ထွက်ခွာပြီးနောက်
ကျီဟုန်ယီသည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ
လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ ဌာနသို့ သွားလိုက်သည်။
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ ဌာနသို့ သွားရာလမ်းတွင်
သူဝမ်းဗိုက်မှာ စူးအောင့်၍ အလွန်နာလာသည်။

နေ့လည် ၃ နာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း
သူဘာမှ မစားရသေးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။
ကျီဟုန်ယီတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက အစာအိမ်
မကောင်းသူဖြစ်ပြီး အထူးသဖြင့် ယခု အသက် ၄၀
ကျော်လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အစားကို
အချိန်မှန်မစားသည့်အခါ ဗိုက်အောင့်လေ့ရှိသည်။

သို့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ဝမ်းဗိုက်ကို
ဂရုမပြုနိုင်သေးဘဲ ကျီကျောက်ယန်
ဘေးကင်းရဲ့လား ဆိုသည်ကို သိချင်စိတ်သာ
ကြီးစိုးနေ၏။

ကျီဟုန်ယီ သည် လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာန၏
စောင့်ကြည့်ရေး အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ
စောင့်ကြည့်ရေး အထူးအဖွဲ့ဝင်က သူ့ကို
မျှော်နေပုံရပြီး သူတို့၏ ဌာနခွဲမှူးကို
ဖုန်းခေါ်ပေးလိုက်သည်။

ဖုန်းခေါ်ဆိုပြီးနောက် ထိုလူငယ်က
လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဌာနခွဲမှူးက မကြာခင်
ဒီကိုလာမှာပါ... ဒါရိုက်တာ ကျီ ခဏစောင့်ပါဦး
ခင်ဗျာ...”

စောင့်ကြည့်ရေး အထူးအဖွဲ့ဝင်၏
ပျာယာခတ်နေမှုကြောင့် ကျီဟုန်ယီ အနည်းငယ်
စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ သူက လက်ဖက်ရည်ကို
တစ်ငုံနှစ်ငုံသောက်ပြီးသည်နှင့် စောင့်ကြည့်ခန်း၏
ဌာနခွဲမှူး ရောက်လာလေသည်။

ဌာနခွဲမှူးက ကျီဟုန်ယီကို ရုံးခန်းထဲသို့
ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ထပ်တိုက်ဖို့
ပြင်နေစဉ် ကျီဟုန်ယီ က ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ငါ လက်ဖက်ရည် သောက်ဖို့ လာတာ
မဟုတ်ဘူး..ဌာနခွဲမှူး ဖန်း ငဲ့ပေးမနေပါနဲ့တော့...”

သို့သော်လည်း ဌာနခွဲမှူးက လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်
ထပ်ငဲ့ပေးပြီး ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီ က စောင့်ကြည့်ခန်းကို
ဘာလို့လာတာလဲ
ကျွန်တော်သိပါတယ်...အတွင်းရေးမှူး လျူ
ဒီမနက်က လာသွားတယ်လေ.... အတွင်းရေးမှူး
လျူ နဲ့ ဒါရိုက်တာ ကျီ က ခွဲခြားလို့မှ မရတာလေ....
၇ထပ်ရဲ့ စောင့်ကြည့် ဗီဒီယို နဲ့
ပတ်သက်ပြီးတော့အတွင်းရေးမှူး လျူ က
ပျောက်နေတဲ့ အပိုင်း အကြောင်း ဒါရိုက်တာကျီကို
ပြောပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်... ဘယ်သူက
ယူသွားတာလဲ...ဘာအကြောင်းကြောင့် ယူတာလဲ
ဆိုတာကတော့ ထုတ်ပြောဖို့အဆင်မပြေပါဘူး.....
ဒါရိုက်တာ ကျီ ကလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ

တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ် ဆိုတော့
နားလည်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်..."

ဌာနခွဲမှူး ဖန်း က ကျီဟုန်ယီ ၏ အပြောကိုပင်
မစောင့်ဘဲ အလျင်စလို အားလုံးပြောချလိုက်သည်။

ကျီဟုန်ယီက လက်ဖက်ရည်ပူပူကို တစ်ကျိုက်
ကျိုက်ပြီး ဌာနခွဲမှူး ဖန်း ပြောသည့် စကားများကို
ချေဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ ဌာန၏ စောင့်ကြည့်ရေး
အခန်းကို သြဇာလွှမ်းမိုးနိုင်သည်အထိ

အင်အားကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဟန်ခိုင်
ဖြစ်နိုင်မည်လား။

ကျီဟုန်ယီ က အရှုံးမပေးသေးဘဲ ဌာနခွဲမှူးဖုန်း ၏
နှုတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ဖွင့်ဟလာရန်
သူမျှော်လင့်နေသေးသည်။ မနေ့ညက
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် စောင့်ကြည့်မီဒီယိုကို
ယနေ့မနက်မှာ သိမ်းသွားသည့်
လူတစ်ယောက်သည် မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်နှင့်
ပတ်သတ်နေသူသာ ဖြစ်ရပေမည်။

“ဌာနခွဲမှူး ဖန်း...ငါ မင်းကို အပြစ်မတင်ပါဘူး...
ဟုတ်တယ်၊မဟုတ်ဘူး သာ ဖြေပါ... CDC က
စောင့်ကြည့် ဗီဒီယိုကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ
ယူသွားတာလား.....”

“ဒါရိုက်တာ ကျီ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျွန်တော်
မပြောနိုင်ပါဘူး.....ပြောလို့လည်း
မဖြစ်လို့ပါ..ဘာလို့ဆို ဗီဒီယိုကို ယူသွားတဲ့သူက
ကျွန်တော်နဲ့ ဒါရိုက်တာကျီ တောင် မလှန်ဝံ့တဲ့
သူမျိုးမလို့ပါပဲ..”

ဤသို့ဖြင့် ကျီဟုန်ယီ သည် အသုံးဝင်သော
မည်သည့်အချက်အလက်ကိုမျှ မရရှိခဲ့ပေ။

“ကျွန်တော် နဲ့ ဒါရိုက်တာကျီ တို့ မလှန်ဝံ့တဲ့
သူမလို့ပဲ...” ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းကိုသာ
အဖန်ဖန် အလီလီ ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။

ထိုအမည်မသိလူက သူ စုံစမ်းနေသည့် ကိစ္စကို
ဆက်မလုပ်ဝံ့အောင် သတိပေးဖို့ ဌာနခွဲမှူး ဖုန်း ကို
တမင်တကာ လွှတ်လိုက်လေသလား။

ကျွန်းပေါ်တွင် ကျီဟုန်ယီနှင့် ဌာနခွဲမှူး ဖန်း ကို
လွမ်းမိုးနိုင်သော လူမှာ များများ စားစား မရှိပေ။

သို့သော်လည်း သူတို့ကို မည်သူမျှ မလှန်ဝံ့ကြချေ။

Xxxxxx

Chapter 39

ကျီဟုန်ယီသည် စောင့်ကြည့်ရေး အခန်းမှ CDC သို့
ပြန်လာရာလမ်းတွင် ဗိုက်မှာပို၍ပင်
အောင့်လာလေတော့သည်။ ထို့နောက် ရုံးခန်းသို့

ပြန်ရောက်သောအခါ ဗိုက်ကို ဖိထားရန်
ကူရှင်တစ်ခုအား ရှာဖွေနေချိန်တွင် အတွင်းရေးမှူး
လျူ က တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်လာလေသည်။

“ကျွန်တော် ရှောင်ကျိုး နဲ့
စကားပြောပြီးပါပြီ...ဒါရိုက်တာ
ထင်ထားသလိုပါပဲ... ရှောင်ကျိုး က
သေနတ်ကိုမှောင်ခိုဈေးကွက်မှာ ရောင်းတော့မလို့
လုပ်နေတယ်...သူက မနေ့ည ကင်းလှည့်တုန်းက
သွေးအိုင်နဲ့ သေနတ်တစ်လက် တွေ့တယ်...ဒါနဲ့
ကင်းလှည့်ပြီးမှ ရုပ်ကိုမမြင်ရအောင် ဝတ်ပြီး
ဥထပ်ကို ပြန်သွားပြီးတော့ သေနတ်ကို
သွားယူတာပါ...”

ကျီဟုန်ယီ သေနတ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါတွင်
သူမျက်နှာ ပျက်သွားရသည်။ သူ
မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ပင် ရှောင်ယန် ကို
ပေးထားသည့်သေနတ် ဖြစ်လေသည်။

ကျီဟုန်ယီ အတွင်းရေးမှူး လျူ ကို
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြောလေ၏။

“ကျေးဇူးပဲကွာ...”

ကျီဟုန်ယီသည် နားထင်ကို လက်ဖြင့်
ထောက်ထားလိုက်ပြီး စိတ်အတော်
ညစ်သွားရသည်။

“အတွင်းရေးမှူး လျူ... ရပါပြီ....
ငါအနားယူလိုက်ဦးမယ်....”

ကျီဟုန်ယီ သည်နေထိုင်လာသည့် အနှစ် ၅၀
အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် “အကူအညီမဲ့ခြင်း”
ဟူသည့် ခံစားချက်ကို မြည်းစမ်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုမူ သားဖြစ်သူကို စောင့်ဆိုင်းရုံမှတစ်ပါး သူ
ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

အခင်းဖြစ်ပွားသည့် သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်လည်း
ကျီကျောက်ယန် ပေါ်မလာသေးပေ။ ကျီဟုန်ယီ
မှာတော့ ရေငွေ့ကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်
ပျောက်သွားပုံကို နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေရသည်။

လွန်ခဲ့သည့်ရက်က ရှောင်ယန် ပျောက်ဆုံးမှုအား
လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာနသို့ သတင်းပို့ရန်
အတွင်းရေးမှူးလျူအား
မှာကြားထားသည်။အတွင်းရေးမှူး လျူ ကလည်း

ကျွန်းအနံ့ ရှာဖွေမှုပြုလုပ်ရန် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့
ဌာနမှ အဖွဲ့ဝင်များကို
အကူအညီတောင်းထားကြောင်း ပြောသော်လည်း
အချိန်တစ်ရက် ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီး သတင်းမှာ
ယခုထိမရသေးပေ။

ကျီဟုန်ယီ သည် ကျီကျောက်ယန် အကြောင်းကို
တွေးနေစဉ် အလုပ်တာဝန် များကိုလည်း
လစ်ဟင်း၍ မရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်
အလုပ်ဆက်လုပ်နေရသည်။ ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ
ကြားရသဖြင့် သူ ဖြေရှင်းရမည့် အလုပ်အသစ်ဟု
ထင်သွားကာ စိတ်တိုတိုနှင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့...”

တံခါးခေါက်သူသည် ကျီဟုန်ယီ၏ အော်သံကြောင့်
ထိတ်လန့်သွားပုံရပြီး တံခါးကို
ဖွင့်မဝင်လာသေးပေ။

“ဘယ်သူလဲ...”

ကျီဟုန်ယီ က ထပ်အော်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါမှ ဟန်ခိုင်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ
သုတေသီတစ်ဦးက တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာလေသည်။

ကျီဟုန်ယီ အနည်းငယ် အံ့သြသွားသည်။

“မင်းက ငါ့ဆီ လာတာလား...”

ကျန်စစ်ချီ သည် ကျီဟုန်ယီ
ဒေါသထွက်နေချိန်တွင် လာမိသဖြင့်
နောင်တရမိသည်။ ယမန်နေ့က ကျီကျောက်ယန်
ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သူမကြားသိရပြီး
ကျီဟုန်ယီ သည် သားဖြစ်သူကို ရှာမတွေ့သည့်
အတွက် ဒေါသထွက်နေမှန်း သူမ
ရိပ်စားမိလေသည်။ ထို့အပြင် လွန်ခဲ့သည့်

နှစ်ရက်လုံးလုံး ကျီဟုန်ယီ ၏ မျက်နှာရိပ်
မျက်နှာကဲကိုသာ CDC တစ်ခုလုံး
ကြည့်နေရလေသည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီက ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်နဲ့
အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်လို့ ပြောထားတယ်
မဟုတ်လား... ပါမောက္ခဟန်က ဒီနှစ်ရက်အတွင်း
CDC ကို မရောက်လာပါဘူး... ဒဏ်ရာရနေလို့
ဆေးရုံမှာ အနားယူရဦးမယ်လို့ ပြောပါတယ်...”

ကျန်စစ်ချီ က ကျီဟုန်ယီကို ပြောလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် ဒဏ်ရာရသွားတယ်
ဟုတ်လား.... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

“ လှေကားကနေ ချော်ကျပြီး ကျတာလို့
ပြောပါတယ်....”

“ခြေချော်ပြီး ကျတယ် ဟုတ်လား..”

ကျန့်စစ်ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... မင်းသွားနိုင်ပြီ...”

ကျန်စစ်ချီ ထွက်သွားပြီးနောက် ကျီဟုန်ယီ
ကျွန်းပေါ် ရှိ ဆေးရုံသို့ သွားလိုက်သည်။
ကံကောင်းစွာနှင့် ကျွန်းပေါ်တွင် ဆေးရုံတစ်ရုံ
သာရှိသဖြင့် ဟန်ခိုင် တက်သည့် ဆေးရုံကို
တကူးတက ရှာဖွေနေစရာမလိုပေ။

ကျီဟုန်ယီ သည် ဆေးရုံ၏
လမ်းညွှန်ကောင်တာဆီသို့ သွားကာ ဟန်ခိုင် ၏
အခန်းနံပါတ်ကို သူနာပြုထံ မေးလိုက်သည်။
ထိုလူနာဆောင်တွင် ဟန်ခိုင် အပြင်
အခြားလူနာသုံးဦး ရှိလေသည်။

ထိုစဉ် ဟန်ခိုင် နိုးလာသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...”

ကျီဟုန်ယီ က ဟန်ခိုင်ကို ခေါ်လိုက်ရင်း
သစ်သီးများကို အိပ်ယာ ခေါင်းရင်းတွင်
တင်ထားလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် က ကျီဟုန်ယီ သူ့ကိုလာရှာလိမ့်မည် ဟု
မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် အံ့သြသွားပုံ
မရပေ။

“ငါ့သား ကျီကျောက်ယန် ဘယ်မှာလဲ...”

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး...”

ကျီဟုန်ယီ ဒေါသထွက်လာပြီး လေသံကို မြင့်၍
မေးလိုက်သည်။

“မင်းခြေထောက်က ဘယ်လို
ဒဏ်ရာရထားလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူး ဟုတ်လား..”

“ဦးလေးရဲ့သားက ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့
ပစ်လိုက်တာ...”

“ငါ့သားက မင်းကို ဘာလို့ သေနတ်နဲ့ ပစ်တာလဲ...”

“ ... ”

“မင်း မဖြေနိုင်ဘူးလား...”

ကျီဟုန်ယီ က သူ့ကို အေးစက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက သူဖမ်းထားတဲ့ ဇွန်ဘီကို လွှတ်လိုက်လို့ လို့
ငါ မင်း အစားဖြေပေးမယ်....ဟန်ခိုင် ငါ့သား
ဘယ်ကိုသွားတာလဲ....”

“ဦးလေးရဲ့ သားကို ဇွန်ဘီက ကိုက်လိုက်တယ်...”

ဟန်ခိုင် ၏ စကားသည် ကျီဟုန်ယီ ၏ ခေါင်းကို
မိုးကြိုးနှင့် ပစ်လိုက်သလို ခံစားရပြီး သူ့ကိုယ်မှာ
ချက်ချင်း ညွတ်ကျသွားလေသည်။

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
လက်နှင့်ထောက်၍ ထိန်းထားလိုက်ရင်း ဟန်ခိုင် ကို
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံး များတွင်
စိတ်ပျက် အားငယ်မှု၊ ဒေါသ နှင့် ဝမ်းနည်းမှုတို့
အားလုံး ရောထွေးနေကြပြီး ယူကျုံးမရ
ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီဇွန်ဘီကို မင်းကယ်ခဲ့တာလား....”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

ဟန်ခိုင် က ဖုံးကွယ်ထားစရာ အကြောင်းမရှိဟု
ယူဆထားလေသည်။

ကျီဟုန်ယီ ကလည်း ၇ ထပ်ရှိ စင်္ကြံမှ
စောင့်ကြည့်မိဒီယိုကို ကြည့်ရုံနှင့် ဟန်ခိုင် မှန်း
သိသော်လည်း သေချာစေရန် ဆေးရုံအထိလာ၍
မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် ဆေးရုံကုတင်ပေါ်တွင်
လှဲနေသော ဟန်ခိုင်ကို ကြည့်ရင်း အံ့ကို
တင်းတင်းကြိတ်ထားလေသည်။

“ဟန်ခိုင်... မင်း ငါ့သားကို သတ်လိုက်တာ....”

“တောင်းပန်ပါတယ်...ဒီလိုဖြစ်သွား လိမ့်မယ်လို့
ကျွန်တော်လည်း မမျှော်လင့်ထားပါဘူး....”

“တောင်းပန်တယ် ဟုတ်လား... မမျှော်လင့်ထားဘူး
ဟုတ်လား.... ငါ့သားအတွက် မင်း
ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်....”

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီ သည် လူနာဆောင်ထဲမှ
ဒယီးဒယိုင် လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

Xxxx

Chapter 40

ယန်ဟန်သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် မည်မျှကြာအောင်
လှော်ခတ်လာမှန်းမသိပေ။ သူမသည်
အိပ်ပျော်ခါနီးတွင် ကနူးလှေပေါ်သို့ လှော်တက်ကို
တင်ထားလိုက်ပြီး အိပ်စက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
သူမနီးလာသောအခါမှ ယွင်ကျင့် မြို့သို့ ဆက်လက်
လှော်ခတ်လိုက်သည်။

ယွင်ကျင့်မြို့၏ ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်လိုက်သည်နှင့်
သူမ၏ အသိုက်ဆီသို့ သွားလိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် အသိုက်သို့သွားရာ လမ်းတွင်
ယွင်ကျင့်မြို့၌ တစ်ခုခု ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သူမ
တွေ့ရလေသည်။ အကြောင်းမှာ လမ်းမပေါ်တွင်
ဇွန်ဘီများ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီး တစ်မြို့လုံး
တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ယန်ဟန် ယွင်ကျင့်မြို့မှ ထွက်သွားစဉ်က
ထူးခြားသော တစ်စုံတစ်ရာ
ဖြစ်ပျက်သွားပုံရသည်။

မြို့ထဲက ဇွန်ဘီတွေ
ဘာလို့ပျောက်သွားကြတာလဲ....ပျက်ကပ်စိုက်နေ
တာလား...

ယန်ဟန်သည် ထိုသို့တွေ့လိုက် သောအခါ
ရင်ထဲတွင် အမည်မသိဝေဒနာတစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

အကယ်၍ သူမသာ ဆိုးရွားသည့် အဖြစ်အပျက်ကို
ကြုံတွေ့ခဲ့ပါက အဆောက်အဦး တစ်ခုခုတွင် သူမ
ပုန်းအောင်း နေမည် ဖြစ်သည်။

ယန်ဟန်သည် ထိုအတွေးဖြင့် အနီးရှိ ရုံးခန်း
အဆောက်အဦးထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ
ဇွန်ဘီအများအပြား ပုန်းနေသည်ကို တွေ့ရပြီး
ထိုဇွန်ဘီများသည် ရုံးအဆောက်အဦး၏
အထပ်တိုင်းတွင် ရှိနေကြပြီး အပြင်မထွက်ရဲ
ကြပုံပေါက်နေလေသည်။

ထိုစဉ် ရုံးအဆောက်အဦး၏ အပြင်ဘက်ရှိ
လမ်းပေါ်မှ ထူးဆန်းသော အသံတစ်ခု
ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသောအခါ သူမ
အံ့သြသွားမိသည်။

ယန်ဟန်က ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ကိုယ်ကို
ဝပ်လိုက်ပြီး ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြည့်သည်။
ထိုအသံကို ကြားသောအခါ ဇွန်ဘီများ၏
အမူအရာများသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
နေကြသည်။

ယန်ဟန်သည် ပြတင်းပေါက်နားတွင်
လဲလျောင်းနေစဉ် ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ မကြာမီ
ကိုယ်ခန္ဓာ အရွယ်အစား ပိုကြီးသည့် ဇွန်ဘီ
တစ်ကောင်ကို သူမ တွေ့လိုက်ရ၏။
ထိုဇွန်ဘီကြီးသည် လမ်းတွင်တွေ့သမျှ
ဇွန်ဘီများကို ရိုက်နှက်၍
တွန်းထုတ်ပစ်နေလေသည်။

အလွန်စိတ်တို ဒေါသထွက်နေသော
ဇွန်ဘီကြီးသည် အခြား ဇွန်ဘီများကို အနိုင်ကျင့်
ပြီးသော်လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေပြီး အခြား
ဇွန်ဘီများ ရှိ ၊ မရှိကိုလှည့်ပတ်
ကြည့်ရှုနေပြန်သည်။

ထိုဇွန်ဘီကြီးက ရုံးခန်းအဆောက်အဦးကို
ဝေဝဲကြည့်လိုက်သောအခါ ယန်ဟန် ခေါင်းကို
အမြန်ငုံချလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် သူမသည်
ထိုဇွန်ဘီကြီး ဘယ်ရောက် သွားသည်ကို
ကြည့်ချင်၍ ခေါင်းကို အသာအယာ မော့ကြည့်
လိုက်သည်။

ကံကောင်းစွာနှင့် ထိုဇွန်ဘီကြီးသည်
ရုံးခန်းအဆောက်အဦး ဘက်သို့မလာဘဲ
ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ပြေးသွားသည်ကို
တွေ့ရသောအခါ ယန်ဟန် စိတ်သက်သာရာ
ရသွားမိသည်။

ယန်ဟန် သည် တစ်ချက်ကြည့် လိုက်သည်နှင့်
ထိုဇွန်ဘီကြီးကို မှတ်မိသွားရသည်။

ဇွန်ဘီကြီးမှာ သူမ ကျွန်းပေါ်တွင် ရှိစဉ်က သူမကို
ဖမ်းထားပြီး ဇီဝဗေဒ စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သော

ကျီကျောက်ယန် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး
ထွက်ပြေးလာသည့် ညက ဟန်ခိုင်ဒဏ်ရာရသွား၍
သူမ ဒေါသအလွန် ထွက်သွားပြီး သူ့ကို
ပြေးကိုက်ခဲ့လေသည်။

‘သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ...ဒီလိုကြီး
ဖြစ်လောက်အောင်
ငါမကိုက်ခဲ့ဘူးလားလို့...ပြီးတော့ သူက ယွင်ကျင့်
မြို့ကို ဘာလို့ ရောက်လာတာလဲ... သူ ကျွန်းပေါ်မှာ
ရှိနေရမှာ မဟုတ်လား...’

ကျီကျောက်ယန် ထွက်သွားပြီးနောက်
ယန်ဟန်သည် အပြင်မထွက်ရဲဘဲ
ရုံးအဆောက်အဦးထဲတွင်
ခဏပုန်းနေလိုက်သေးသည်။ထို့နောက် သူမသည်
လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမ၏ အသိုက်ဆီသို့
ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ယန်ဟန်သည် ကုန်တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်ရာ
လှေကားထစ်တွင် စောင့်နေသော ဇွန်ဘီဘုရင် ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမက လှေကားထိပ်သို့
လျှောက်သွားကာ ဇွန်ဘီ ဘုရင်နှင့် ဇွန်ဘီတို့၏
နည်းလမ်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပြောဆိုကြတော့သည်။

ဇွန်ဘီဘုရင် က ဟန်ယန်ကို မေးလိုက်သည်။

“နင် ဘယ်ရောက် နေတာလဲ... ငါနင့်ကို
လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပြီ...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို အကြောင်းစုံ ပြောမ နေတော့ဘဲ
ခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဒီမှာ ဘာလို့ ရှာနေတာလဲ...”

“အိုး...ဒီကုန်တိုက်မှာ နင့်ကို မကြာခဏ
တွေ့ဖူးပေမယ့် နင် ရုတ်တရက်
ပျောက်သွားတယ်လေ...ငါ နင့်ကို မတွေ့လို့ ဒီမှာ
နေတိုင်း လာစောင့်နေတာ... နင်
ဘယ်သွားနေတာလဲ...”

“ နင့်ကို ပြောလို့မဖြစ်ဘူး...”

“နင် ဘယ်မှ လျှောက်မသွားတာ ပိုကောင်းမယ်....
အခု အပြင်မှာ အရမ်းအန္တရာယ် များတယ်...
အပြင်ထွက်ရင် လူစုကွဲသွားလိမ့်မယ်...”

“ဟုတ်တယ်...အန္တရာယ်များတယ်...အခု
ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သိလား....”

“သူရောက်လာတာ ရက်နည်းနည်းလေးပဲ
ရှိသေးတယ်...ဇွန်ဘီအသစ်... သူက
အရမ်းသန်မာပြီးတော့
အမြဲစိတ်တိုဒေါသထွက်နေတာပဲ....တခြား
ဇွန်ဘီတွေကို တွေ့ရင် ရန်စ,တယ်... သူက
ဒီရက်ပိုင်း ဇွန်ဘီတွေ အများကြီး သတ်ပစ်ထားလို့
သူများတွေ အပြင် မထွက်ရဲကြဘူး ဖြစ်နေတာ...,”

“ဟုတ်လား...”

“ငါ သူနဲ့ တိုက်ချင်ပေမယ့် နင့်ကို မတွေ့လို့
မသွားဖြစ်ဘူး...အခု နင့်ကို ငါ့ရှာတွေ့ပြီ...အဲ့တော့
ငါသူနဲ့ သွားတိုက်မယ်...”

“ဘာလို့ သူနဲ့ တိုက်ချင်ရတာလဲ...သူက
အရမ်းစိတ်တိုပြီး သန်မာနေတော့ နင် သူ့ကို
မနိုင်လောက်ဘူး...”

“ ငါလည်း သူ့ကို မနိုင်လောက်ဘူးလို့
ထင်ပါတယ်...”

“ဒါဆို နင် ဘာလို့ သူ့ကို တိုက်မှာလဲ....နင်သူ့ကို
တိုက်လို့ မနိုင်ရင် နင်သေသွားလိမ့်မယ်..”

“ငါ သူ့ကို ကြည့်မရလို့...”

“ဒါဆို နင် သူနဲ့ ဘယ်တော့ တိုက်မှာလဲ...”

“အခု နင်နဲ့စကားပြော ပြီးတာနဲ့
ငါသွားတိုက်တော့မယ်...”

“ဒါဆို ငါ နင့်နောက်ကို လိုက်ပြီး တိုက်ပွဲကို
ကြည့်ရအောင်လို့ အဝေးမှာ ပုန်းနေမယ်...”

“ကောင်းပြီ...သွားကြရအောင်...”

ဇွန်ဘီဘုရင်သည် လှည့်ထွက်မည်ပြုစဉ်
ယန်ဟန်က သူ့ကို တားလိုက်သည်။

“နေဦး... ငါ ယူစရာရှိသေးတယ်.. နင် ဒီမှာ
စောင့်နေ...”

ဇွန်ဘီဘုရင်သည် ယန်ဟန်၏ လက်ထဲတွင်
သေနတ်ကြီးတစ်လက်နှင့် မြေအောက်ခန်းမှ
ထွက်လာသည်အထိ အချိန်အတော်ကြာအောင်
စောင့်နေလေသည်။

“နင် ဒီပစ္စည်းကို ဘယ်ကရတာလဲ...”

ဇွန်ဘီ ဘုရင်သည် ယန်ဟန်၏လက်ထဲမှ အရာကို
မည်သို့ခေါ်မှန်း မသိသဖြင့် “ဒီပစ္စည်း” ဟု
သုံးနှုန်းလိုက်လေသည်။

“ဟိုနား ဒီနား လျှောက်သွားတုန်းက တွေ့လို့
ကောက်ထားလိုက်တာ... လူတွေက ဒီပစ္စည်းနဲ့
ဇွန်ဘီတွေကို အနိုင်ယူကြတယ်....ဒီပစ္စည်းနဲ့
ပစ်လိုက်လို့ သူတို့ခေါင်းကို ထိသွားရင် ဇွန်ဘီ တွေ
သေသွားကြတယ်... နင် သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း
မနိုင်ရင် ငါသူ့ကို ပစ်သတ်ပြီး နင့်ကို
ကယ်မယ်လေ....”

“ဒီပစ္စည်းကို ဘယ်လိုသုံးရမလဲ သိလား....”

ယန်ဟန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ငါ သုံးမကြည့်ရသေးဘူး... ဒါပေမယ့်
တစ်ယောက်ယောက် သုံးတာ
တွေ့ဖူးတယ်...လွယ်လွယ်လေးဖြစ်မှာပါ...”

ဇွန်ဘီဘုရင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကုန်တိုက်၏
အပြင်ဘက်လမ်းမကြီးဆီသို့ လျှောက်သွား၍
လမ်းလယ်တွင် ရပ်ကာ ကျီကျောက်ယန် ကို
စောင့်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ယန်ဟန် ကလည်း ရှော့ပင်းမောလ်
တံခါးနောက်တွင် ပုန်းနေပြီး တိုက်ပွဲကို
စောင့်ကြည့်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

Xxxxx

Chapter 41

ဇွန်ဘီဘုရင် လမ်းလယ်တွင်ရပ်နေပြီးသိပ်မကြာမီ
ကျီကျောက်ယန် က ဒေါသထွက်နေပုံဖြင့်
ရောက်လာလေ၏။ ကျီကျောက်ယန် သည် ဇွန်ဘီ
ဘုရင် ကိုမြင်သောအခါ ချက်ချင်းပင် တည့်တည့်
ပြေးလာပြီး ရိုက်နှက်လိုက်သည်။

ယန်ဟန်က ရှော့ပင်းမောလ်၏
တံခါးနောက်တွင်ရပ်နေရင်း ချောင်းကြည့်နေရာ

ဇွန်ဘီဘုရင် သည် ခွန်အား အရာတွင်သာမက
ဖျတ်လတ်သည့် နေရာတွင်ပါ ကျီကျောက်ယန် နှင့်
မယှဉ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန် က ဇွန်ဘီဘုရင်ကို
မြေပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီး ဇွန်ဘီဘုရင်၏
ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးဖောက်ရန် လက်သည်းများကို
ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်ကို ယန်ဟန် မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ကျီကျောက်ယန် ၏ ခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့်
ချိန်လိုက်ပြီး ပစ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း ကျီကျောက်ယန်က ကျည်ဆန်ကို
အသာကလေး တိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့် သူမ
အံ့အားသင့် သွားရလေသည်။

ထို့နောက် ယန်ဟန် သည် ကျီကျောက်ယန်၏
ဦးခေါင်းကိုသာ ချိန်ရွယ်မနေတော့ဘဲ တရစပ်
ပစ်ခတ်လေတော့သည်။ ထိုအခါ ကျီကျောက်ယန်
သည် ဇွန်ဘီဘုရင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးမနေတော့ဘဲ
ယန်ဟန် ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာလေသည်။

ရုတ်တရက် ကျီကျောက်ယန် သည် ယန်ဟန် ဆီ
ပြေးလာနေရာမှ ခြေလှမ်းမှာ

ရပ်တန့်သွားလေသည်။ အကြောင်းမှာ
သူ့အာရုံထဲတွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော
ပုံရိပ်များစွာသည် တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်လာခြင်းကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။ သူ့အသိစိတ်ထဲတွင်
ရှော့ပင်းမောလ်၏ တံခါးနောက်တွင် ပုန်းနေသော
ထိုဇွန်ဘီမ,က သူ့ကို ကိုက်နေပုံကို
မြင်ယောင်လာပြီး ဦးခေါင်းထဲတွင်လည်း
နာကျင်သည့် ဝေဒနာမှာ လျှပ်တပြတ်
ဖြတ်ဖြတ်သွားလေသည်။ ထိုနာကျင်မှုသည်
တဖြည်းဖြည်း အဆတစ်ရာမက ပို၍
နာကျင်လာပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံးပါ
နာကျင်ကိုက်ခဲနေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျီကျောက်ယန် သည်
သူ၏ခေါင်းကို လက်ဖြင့် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
အုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲတွင်လည်း စိတ်ပျက်
အားငယ်သည့် ခံစားချက်တို့ ရောပြွန်းနေကာ
အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်လေသည်။

ယန်ဟန်သည် ကျီကျောက်ယန် အဘယ်ကြောင့်
ဤကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို မသိသော်လည်း
ထွက်ပြေးရန် အချိန်ကောင်းဆိုသည်ကို
တွေးဆမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက
မြေပြင်ပေါ်မှ ကုန်းထလာသည့် ဇွန်ဘီဘုရင် ကို
လက်ယမ်းပြလိုက်၏။

ကျီကျောက်ယန် သည် မြေပြင်ပေါ်တွင်
လူးလိမ့်နေရင်း နာကျင်စွာ အော်ငြီးနေရင်း
ခဏအကြာတွင် သူ့ခေါင်းမှ နာကျင်မှုသည်
အနည်းငယ် သက်သာလာသဖြင့် ကုန်တိုက်
တံခါးနားကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ ယန်ဟန်ကို
ထပ်မတွေ့ရတော့ပေ။ ယခု သူ့စိတ်ထဲတွင်
ထိုဇွန်ဘီမကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ
ဆုတ်ဖြဲပစ်ချင်သည့် အတွေးတစ်ခုသာ
ကြီးစိုးနေလေ၏။

ကျီကျောက်ယန် သည် ခါတိုင်းထက်ပင် ပို၍
ဒေါသထွက်လာပြီး ကုန်တိုက်ထဲသို့
ပြေးဝင်သွားကာ ကုန်တိုက်ထဲတွင်

ပုန်းအောင်းနေသော ဇွန်ဘီများကို ရန်ပြုရင်း
ယန်ဟန်ကို ရှာဖွေနေသော်လည်း
အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရသေးပေ။

“အမလေး... အန္တရာယ်များလိုက်တာ...သူ ငါ့ကို
မိတော့မလို့... ငါတောင် ကောင်းကောင်း
မပစ်ရသေးဘူး...သူက ငါ့ကို ရိပ်မိသွားတယ်...”

ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီဘုရင် ကို ခေါ်လာ၍
ရှော့ပင်းမောလ်၏ မြေအောက်ကားပါကင်တွင်
ပုန်းနေရင်း ပြီးတွားလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ငါ့ကိုကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် နင့်ကို
ကျေးဇူးတင်တယ်... မဟုတ်ရင် သူ ငါ့ကို ဆက်ပြီး
နှိပ်စက်နေမှာပဲ...”

“နင် သူ့ကို ထပ်ပြီး တိုက်ဦးမှာလား....”

“ဟင့်အင်း...တော်ပြီ...ငါ သူ့ကို မနိုင်လောက်ဘူး...”

ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီဘုရင်ကို မျက်စောင်း
ထိုးချင်သော်လည်း သူမ၏ မျက်နှာမှာ
တင်းမာလွန်းလှသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ဘာ ဆက်လုပ်ကြမလဲ... ဆက်ပြီး
ပုန်းနေလို့လည်း မရပြန်ဘူး...သူ့ကို
နိုင်အောင်လည်း မတိုက်နိုင်ဘူး..”

ဇွန်ဘီဘုရင် က ခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြလိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခဏမျှ
စဉ်းစားကြည့်ရာ နည်းလမ်းကောင်း
ထွက်မလာပေ။ ကံကောင်းစွာနှင့် သူမသည်
ပုန်းအောင်းနေရန် နည်းလမ်း တစ်ခုကို
စဉ်းစားမိလေသည်။

ထို့နောက် ယန်ဟန်က မတ်တပ် ထရပ်လိုက်ပြီး
ဇွန်ဘီဘုရင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“အခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ငါတို့
အရင်ပုန်းရအောင်...”

“နင့်သဘောပဲ...”

“ငါတို့ အခု ကားပါကင်မှာ ပုန်းနေတုန်း အပြင်မှာဆို
မှောင်နေလောက်ပြီ...အခုဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ
မသိဘူး...အိပ်ဖို့နေရာရှာရမယ်...”

“အိပ်မယ် ဟုတ်လား..”

“အင်းလေ ငါအိပ်ချင်နေပြီ...”

“ဇွန်ဘီတွေ အိပ်လို့ ရလို့လား...”

“ထားလိုက်ပါ...ငါက သာမန် ဇွန်ဘီတွေနဲ့ မတူဘူး...
ငါက အိပ်တတ်တယ်...”

“အိုး ပြီးရောလေ...”

“ဒါဆို အခန်းငယ်လေး တစ်ခန်းလောက်
ကုရာပေးပါဦး...”

“အင်း..”

ယန်ဟန် တို့နှစ်ဦးသည် အိပ်စရာ နေရာရှာလိုက်ရာ
မကြာမီ မြေအောက်ထပ်တွင် အခန်းငယ်လေး
တစ်ခန်းကို ယန်ဟန် တွေ့သွားသော်လည်း
သော့ခတ်ထားလေသည်။ ထို့နောက် သူမက
သော့ကို အတင်း အားဖြင့် ဖျက်ပစ်လိုက်ရာ
တံခါးမှာ ပွင့်သွားသော်လည်း ပိတ်မရပြန်ပေ။

ယန်ဟန်က ဇွန်ဘီဘုရင်ကို ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီတံခါးက ပျက်နေလို့ ပိတ်မရဘူး... ညကျရင်
တံခါးကို လာကြည့်ပေး လို့ရမလား...”

ဇွန်ဘီဘုရင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး
ကတိပေးလိုက်သည်။

“အင်း...အင်း..”

ထို့နောက် ယန်ဟန်သည် အခန်းငယ်လေးထဲသို့
ဝင်သွားကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး လေးလံသော
ပစ္စည်းအချို့ကို တံခါးဝနားသို့ ရွှေ့ထား၍
ကာထားလိုက်သည်။

သို့နှင့် ယန်ဟန် နှင့် ဇွန်ဘီဘုရင် တို့သည်
မြေအောက်ကားပါကင်တွင် ဆယ်ရက်
ကျော်ကြာအောင် နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။
အချိန်ကြာလာသောအခါ သူမ
သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ နေရောင်မရှိသော
မြေအောက်ခန်းတွင် နေ့တိုင်းပုန်းနေရ၍
အသက်ရှူကျပ်သလို ခံစားရလာသည်။

ယန်ဟန်က ဇွန်ဘီဘုရင်ကို အဖော်ညှိလိုက်သည်။

“လမ်းလျှောက်ထွက်ကြရအောင်...”

“မလုပ်နဲ့..အပြင်မှာ အရမ်းအန္တရာယ်များတယ်...”

“နင်က ဇွန်ဘီဘုရင်လေ ဘာလို့ဒီလောက်
ကြောက်နေတာလဲ...”

ယန်ဟန်က မထီမဲ့မြင်ပြုသော မျက်နှာထား
ထားချင်သော်လည်း မျက်နှာသေနှင့်သာ
ပြောရလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး...သိပ်အန္တရာယ်များတယ်....
အဲဒီဇွန်ဘီကြီးက ငါတို့ကို သတ်လိမ့်မယ်...”

ယန်ဟန်က ခဏ နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ဇွန်ဘီဘုရင် ကို
ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ အရူးကောင်ကို သတ်ဖို့ နည်းလမ်းကောင်းကို
ငါ စဉ်းစားထားတယ်...နင်ငါ့နောက်
လိုက်ခဲ့မလား...”

ဇွန်ဘီဘုရင်က နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေလေ၏။

“ငါ အရင်က ဓာတုစက်ရုံကို
ရောက်ဖူးတယ်...အဲဒီဓာတုစက်ရုံမှာ
မီးလောင်လွယ်ပြီး ပေါက်ကွဲစေနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ
အများကြီးရှိတယ်....အဲဒီ ဇွန်ဘီကြီးကို
ဓာတုစက်ရုံဆီ မျှားခေါ် ပြီး မီးရှို့သတ်ရင်
ဘယ်လိုလဲ....”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ပါ သေသွားမှာပေါ့....”

“အဲဒီ ဇွန်ဘီကြီးကိုပဲ သတ်ပြီး
ငါတို့ဘေးကင်းဖို့ကိုတော့
နည်းလမ်းရှာရဦးမှာပေါ့...”

“ အဲဒီ နည်းလမ်းက စဉ်းစားပြီးပြီလား...”

ယန်ဟန်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ပြောလေသည်။

“မစဉ်းစားရသေးဘူး...ဒါပေမဲ့လည်း
ဓာတုစက်ရုံကို
အရင်သွားကြည့်ရအောင်...ဟိုရောက်ရင်
အကြံရရင် ရလာမှာပေါ့...”

ဇွန်ဘီဘုရင်က ယန်ဟန်၏ အစွမ်းအစကို
ယုံကြည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး သွားကြတာပေါ့....”

Xxxxxxx

Chapter 42

ယန်ဟန်သည် ဓာတုဗေဒ စက်ရုံကို ဟိုးယခင်က
ရောက်ဖူးပြီး မနေ့ညက အိပ်ရာမဝင်မီ
အကြံရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းတွင်

သူမသည် ထိုဓာတုစက်ရုံ၏ တည်နေရာ
အတိအကျကို မမှတ်မိတော့ဘဲ ယွင်ကျင့်မြို့၊
ကျွန်းဧရိယာရှိ စက်မှုဇုန်တွင်ရှိသည်ကိုသာ
မှန်ဝါးဝါး သတိရမိလေသည်။

ယန်ဟန် ကျွန်းဧရိယာထဲသို့ ဇွန်ဘီဘုရင် နှင့်အတူ
သွားနေကြစဉ် ရုတ်တရက် နောင်တရသွားမိသည်။

သူမက လက်ထဲမှ သေနတ်ကို သတိဖြင့်
ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ဇွန်ဘီဘုရင်အား
ပြောလိုက်သည်။

“ယွင်ကျင့် မြို့မှာရှိတဲ့ ဓာတုစက်ရုံတွေက
ကျွန်းဧရိယာမှာရှိတဲ့ စက်မှုဇုန်ရဲ့ ဘေးမှာ
ရှိတယ်...ဇွန်ဘီကြီးက ကျွန်းဧရိယာမှာ
ရှိနေလောက်တယ်...အဲဒါကြောင့် ကျွန်းကို
မသွားရင် ပိုကောင်းမယ်...အန္တရာယ်များတယ်....”

ဇွန်ဘီဘုရင်ကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်
တွေ့နေပုံရသည်။

“အဲဒီအစား ကျွန်းဧရိယာရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်က
ရှိကျိုး ခရိုင်ကို သွားကြရအောင်...ဇွန်ဘီကြီးက
အစွမ်းထက်ပေမဲ့ ကျွန်းဧရိယာနဲ့

အလှမ်းဝေးနေတော့ တို့ဘက်ကို
အာရုံမလှည့်နိုင်လောက်ဘူး....ပြီးတော့
ကျန်းဧရိယာက ဇွန်ဘီတွေကိုပဲ သူတိုက်ပါစေဦး...”

“ဟုတ်ပြီ....နှင့်သဘောကို ငါနာခံမှာပါ...”

ယန်ဟန်က ထိုစကားကြောင့် သူ့ကို
ပြုံးပြချင်သော်လည်း သူမ၏ မျက်နှာမှာ
လှုပ်ရှား၍မရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင်သာ
ပြုံးပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ယန်ဟန်သည် တစ်စုံတစ်ခု
ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သတိပြုမိပြီး
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ
အခြေအနေမကောင်းကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဒီနားက ဇွန်ဘီတွေ ငါတို့နားကို တဖြည်းဖြည်း
ဝိုင်းလာသလိုပဲ....”

ယန်ဟန်က ဇွန်ဘီဘုရင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူတို့ကို ကြည့်ရတာ
တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အမိန့်ကို
နာခံနေပုံရတယ်....တဖြည်းဖြည်း ငါတို့နားကို
ဝိုင်းလာကြပြီး အရေအတွက်ကလည်း
များများလာတယ်...”

“ အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူး...”

ယန်ဟန်က တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်လာနေသော
ဇွန်ဘီများကို သေနတ်ဖြင့်
ချိန်ရှယ်ထားလိုက်သည်။

“ဒါက ကျွန်းဧရိယာလေ...ဒီဇွန်ဘီတွေကို
ကျီကျောက်ယန် က မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲနဲ့
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...”

ယန်ဟန်သည် ယခင်က အခြားဇွန်ဘီများကို
အမိန့်ပေး ခိုင်းစေခဲ့သော ဇွန်ဘီဘုရင်၏ ပုံစံကို
သူမ မြင်ဖူးခဲ့သည်။

ဇွန်ဘီများသည် ခြင်္သေ့ သို့မဟုတ် ဝံပုလွေ
အုပ်စုများကဲ့သို့ပင် အားနည်းသော
အကောင်များသည် အားကြီးသော အကောင်ကို

ခေါင်းဆောင်မြှောက်ထားပြီး သူ့အမိန့်ကိုသာ
နာခံကြလေသည်။

ကျီကျောက်ယန် က ဇွန်ဘီများစွာကို
အနိုင်ယူခဲ့သောကြောင့် အခြားဇွန်ဘီများက
သူ့အား ဇွန်ဘီဘုရင်အသစ် ဟု လက်ခံထားပြီး
နာခံနေကြပုံပေါ်သည်။

“အဲ့ဒါ ကျီကျောက်ယန် ကများ
ထိန်းချုပ်ထားတာလား...”

ယန်ဟန်က ဇွန်ဘီဘုရင်ကို စိုးရိမ်တကြီး
ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျီကျောက်ယန် က ဘယ်သူလဲ....”

“ငါ နင့်ကို ရှင်းပြဖို့
အချိန်မရှိတော့ဘူး...ကျီကျောက်ယန် က နင်နဲ့
တိုက်ခဲ့တဲ့ အကောင်ပဲ... မြန်မြန်
ပြေးရအောင်...မဟုတ်ရင် ငါတို့ကို ဒီဇွန်ဘီတွေ
ဝိုင်းထားကြတော့မယ်....”

ဇွန်ဘီဘုရင် က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့...ဒီဇွန်ဘီတွေကို ငါ နိုင်ပါတယ်...”

“နင် ရူးနေလား... ဒီဇွန်ဘီတွေကို နင် တိုက်နိုင်ပေမဲ့
ကျီကျောက်ယန် နဲ့ဆို နင်မနိုင်ပါဘူး... သူတို့တွေကို
ကျီကျောက်ယန် က တကယ်
ထိန်းချုပ်ထားတာဆိုရင် မကြာခင်
သူရောက်လာလိမ့်မယ်...”

ယန်ဟန် ထိုသို့ ပြောပြီး မကြာမီ ဇွန်ဘီဘုရင်သည်
ဝိုင်းအုံလာနေသော ဇွန်ဘီအုပ်စု ဆီသို့
ပြေးသွားကာ ၎င်းတို့ကိုတစ်ယောက်ပြီး

တစ်ယောက် ရိုက်နှက်လိုက်ပြီး သူမအတွက်
လမ်းရှင်းပေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ကျီကျောက်ယန် က ဇွန်ဘီအုပ်စု၏
အပြင်ဘက်တွင် ရပ်စောင့်နေသဖြင့်
အချိန်နှောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဇွန်ဘီဘုရင်သည် ကျီကျောက်ယန်
ကိုမြင်သောအခါ ယန်ဟန်ကို
အမြန်ပြေးခိုင်းလိုက်ပြီး ကျီကျောက်ယန် ကို
သူတိုက်မည် ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါပေမယ့် နင်သူ့ကို နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်...”

“နင်သာ အမြန်ပြေး...မဟုတ်ရင် နင့်ကို
ဇွန်ဘီတွေက ကိုက်ဖြတ်ပစ်လိမ့်မယ်...”

ယန်ဟန်သည် သူမဆီသို့ ဝိုင်းအံ့လာနေသော
ဇွန်ဘီများကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရှယ်လိုက်ပြီး
တံတွေးကို မြို့ချလိုက်မိ၏။ ဤအခြေအနေကို သူမ
မထိန်းနိုင်သော်လည်း ဇွန်ဘီဘုရင်ကို
ကျွန်းဧရိယာသို့ သူမက ခေါ်လာခဲ့သောကြောင့်
သူမ တစ်ကိုယ်တည်း ကိုယ်လွတ်
ရုန်းမပြေးချင်ပေ။

“နင် မြန်မြန်ပြေးတော့...အရင်တစ်ခေါက်က နင်
ငါ့ကို ကယ်ခဲ့တာ အခု ငါနင့်ကို ကယ်မယ်...”

“ဒါပေမယ့်...ဒါပေ...”

ယန်ဟန် ဆက်မပြောမီ ကျီကျောက်ယန် က
သူမဆီ ပြေးလာနေလေ၏။ သူမ
အလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး ကျီကျောက်ယန် ကို
သေနတ်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ
ပစ်ခတ်လိုက်သော်လည်း သူ၏ အရှိန်သည်

သူမတူအောင် မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် လက်ကိုသာ
တစ်ချက် ထိမှန်သွားလေ၏။

သို့သော် ပစ်ခတ်မှု၏ သက်ရောက်မှုမှာ
အံ့မခန်းပင်။

ကျီကျောက်ယန် ၏ ညာလက်မောင်းတွင်
အပေါက်ကြီး တစ်ခု ထုတ်ချင်းပေါက်သွားပြီး
လက်မှာ တစ်ဝက်ပြတ်လုနီးနီး ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဟင်.. ဒါ ဘယ်လိုသေနတ်လဲဟ... အရမ်း
စွမ်းတာပဲ...’

ယန်ဟန်က သူမလက်ထဲက သေနတ်ကို အံ့သြစွာ
ကြည့်လိုက်သည်။

ဤအခွင့်အရေးကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး
ဇွန်ဘီဘုရင်က ကျီကျောက်ယန် ဆီ
အမြန်ပြေးသွားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒဏ်ရာရထားသည့် ကျီကျောက်ယန် က
အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်ရာ
ဇွန်ဘီအုပ်စုသည် သွေးရှူးသွေးတန်း
ဖြစ်သွားကြသဖြင့် ယန်ဟန်က သေနတ်ဖြင့်

ပစ်လိုက်ရာ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ဇွန်ဘီအများအပြားမှာ
ခေါင်းကို ကျည်ထိသွားကြလေ၏။

‘ ဘုရား ဘုရား... ဒီသေနတ်က အမှိုက်စားပဲ...’

ယန်ဟန်သည် သေနတ်ဖြင့် တစ်ချက်သာ
ပစ်ရသေးသော်လည်း ဇွန်ဘီများမှာ အတုန်းအရုံး
သေသွားကြသဖြင့် သူမ ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် သူမသည် ဗီလာတစ်ခု၏
မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ပုန်းနေသော်လည်း
ဇွန်ဘီဘုရင်ကိုမူ နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပေ။

ဇွန်ဘီဘုရင် သည် ကျီကျောက်ယန် ၏
ပြတ်လုဆဲဆဲ လက်ကို ဖြုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း
ကျီကျောက်ယန်က လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပင်
သူ့ကို အနိုင်တိုက်ဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ဇွန်ဘီဘုရင်၏
ဗိုက်တစ်ခြမ်းကို လက်သည်းဖြင့်
ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဗိုက်တစ်ခြမ်း ပေါက်သွားသော ဇွန်ဘီဘုရင်သည်
သေရတော့မည်ကို သိနေသဖြင့် ဇွန်ဘီအုပ်စုကို

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဇွန်ဘီအုပ်စုမှာ
ကြီးမားလွန်းပြီး ဝိုင်းနေကြသဖြင့် သူမြင်ချင်သော
ယန်ဟန်ကို မတွေ့ရပေ။

‘သူမ လွတ်ပါ့မလား မသိဘူး...’

ဤသည်မှာ သူ၏ ဇွန်ဘီ အသိစိတ်ဖြင့်
နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သော အတွေ့ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ကျီကျောက်ယန် က သူ၏ ဝမ်းဗိုက်
တစ်ဖက်ကို ထပ်မံ ထိုးဖောက်လိုက်ရာ
ဇွန်ဘီဘုရင် ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ
နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားလေသည်။

ဤအခိုက်အတန့်တွင် ဇွန်ဘီဘုရင် ၏
စိတ်အစဉ်သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို
ကြည်လင်လာပြီး သူ့နာမည်ကိုပါ
အမှတ်ရသွားလေသည်။ ထို့နောက် သူ့စိတ်ထဲတွင်
လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့စဉ်က မှတ်ဉာဏ်တို့မှာ
တရေးရေး ထင်ပေါ်လာ ကြလေတော့သည်။

စင်စစ် ဇွန်ဘီများသည် သေခါနီး
အချိန်ရောက်သောအခါ သူတို့ဘဝတစ်လျှောက်ရှိ
အမှတ်တရများကို မှတ်မိနိုင်ကြလေသည်။

Xxxxxx

Chapter 43

သူ၏ အမည်မှာ ကျန်းလန် ဖြစ်ပြီး ယွင်ကျင့်
တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသား တစ်ယောက်
ဖြစ်၍ ယန်ဟန်မှာ သူ၏ ဆရာမ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းလန်သည် တတိယနှစ် တစ်လျှောက်လုံး သူ၏
ဘွဲ့ယူရာတွင် အထောက်အကူပြုမည့် စမ်းသပ်မှုမှာ
များစွာတိုးတက်မှု မရှိခဲ့ပေ။ တတိယနှစ်၏
စာသင်နှစ်မှာ ကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် အချို့
ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသား များသည် စာတမ်းများကို
ပြန်လည် ပြင်ဆင်နေကြပြီး
အစမ်းစာမေးပွဲအတွက် အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျန်းလန် ၏ စမ်းသပ်မှု
စာတမ်းမှာ သုံးပုံနှစ်ပုံသာ ပြီးသေးသည်။

ကျန်းလန် ပြုလုပ်ထားသည့်စမ်းသပ်မှု၏
ရလဒ်များမှာ ထွက်မလာကြသေး၍
စာတမ်းကိုလည်း လက်စ၊မသတ်နိုင်သေးပေ။

ဘွဲ့ယူရာတွင် နှောင့်နှေးသွားပါက
အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းများ
ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်ကို ကျန်းလန်
သဘောပေါက်သော်လည်း သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ပြုလုပ်လာခဲ့သော လက်တွေ့စမ်းသပ်မှု၏
ရလဒ်မှာ ယခုထိ မထွက်သေးပေ။ ခြောက်နှစ်
သို့မဟုတ် ခုနစ်နှစ်ကြာမှ ဘွဲ့ရသော
ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသားများကို သူ မတွေ့ဖူးသဖြင့်
ဘွဲ့မရတော့မည်ကို လွန်စွာ စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် တစ်ညလုံး
စမ်းသပ်မှုများ လုပ်ဆောင်နေစဉ် ကျန်းလန် သည်
စာခိုးချမည့် အကြံကို တွေးမိသွားလေသည်။

ထိုအတွေးသည် နက်နဲစွာ ထိုးဖောက်သွားသည့်
သံမဏိ တစ်ချောင်းကဲ့သို့ သူ့စိတ်ထဲမှ
ထုတ်မရတော့ပေ။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျန်းလန် သည် ထိုအကြံကို
အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ပြီး ပရော်ဖက်ဆာ ယန်
ကိုပင် လှည့်စားနိုင်ခဲ့သည်။ သူ ဝမ်းသာ၍ပင်
မဆုံးသေးမီ အခန်းဖော် ကျိုးမင်ချန် က
သူစာခိုးချခဲ့သည့် အကြောင်းကို သိသွားလေသည်။

ထိုနေ့က ကျန်းလန် သည် ကျောင်းကင်တင်းမှ
ညစာစားလာပြီး အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် ကျိုးမင်ချန် တစ်ဦးတည်းသာ
ရှိနေပြီး ကျန်အခန်းဖော် နှစ်ယောက်မှာ
အင်တာဗျူးဖြေပြီး အလုပ်သွားလျှောက်
ကြလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်လက ကျန်းလန် ကဲ့သို့ ကျိုးမင်ချန်
သည်လည်း စာတမ်းနှင့် ပတ်သတ်၍
အကြီးအကျယ် အကြပ်ရိုက်ခဲ့ရသည်။ ယခု
ကျန်းလန် က စာတမ်းနှင့် ပတ်သတ်၍
ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျိုးမင်ချန် မှာမူ
အခက်အခဲ ဖြစ်နေဆဲပင်။

ကျန်းလန် အခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ကျိုးမင်ချန်
က ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူ၏ အပြုံးသည် ကျန်းလန်
ကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်စေသည်။

“ညီလေး...ငါဘာလို့များ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့
နည်းလမ်းကို မစဉ်းစားမိခဲ့ပါလိမ့်...”

ကျိုးမင်ချန် က သူ့ပခုံးကို ပုတ်၍ ပြုံးကာ
ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းလန် က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ....”

“ ဟန်ဆောင်မနေနဲ့တော့... မင်း ဘာလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာ
ငါသိတယ်...”

ကျန်းလန် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ...”

ကျိုးမင်ချန် က သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး
အေးစက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“တခြား

ဘာရှိရဦးမှာလဲ..စာခိုးချထားတဲ့ကိစ္စလေ...”

“ဘာလဲ... ဘာ...ဘာစာခိုးချတဲ့ကိစ္စလဲ... လူကို
မစွပ်စွဲနဲ့...”

“ကြည့်စမ်း...မင်းကြည့်ရတာ တော်တော်
စိုးရိမ်နေပုံပဲ ...”

ကျန်းလန် က ကျိုးမင်ချန့် ကို ဖယ်လိုက်ပြီး
အိပ်ရာပေါ်တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ကျိုးမင်ချန့်

က သူ့အကျိုးကို လက်တစ်ဖက်နှင့်
ဆွဲထားလေသည်။

“ဟေး...ဖုံးမနေနဲ့တော့...ငါ့ စကား မဆုံးသေးဘူး..
မင်းသာ ဘွဲ့ရသွားရင် ငါတစ်ယောက်တည်း
အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်....အဲ့တော့ ငါ့ရဲ့
ဘွဲ့လွှာစာတမ်းကို ပြီးအောင် ကူညီပေး... ညီအစ်ကို
အချင်းချင်း မရက်စက်ပါနဲ့ကွာ နော်....”

ကျန်းလန် က ကျိုးမင်ချနဲ့ ဧါလက်ကို
ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူက မင်းနဲ့
ညီအစ်ကိုတော်လို့လဲ....ပြီးတော့ ငါကဘာကို
ကူညီရမှာလဲ...”

ကျိုးမင်ချနဲ့ က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း အဲလိုပြောမယ်လို့
ငါမျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ...ဒါကြောင့် ငါအားလုံး
အသင့်ပြင်ထားပြီးပြီ...”

ထို့နောက် ကျိုးမင်ချန့် က ကျန်လန် ကိုယ်တိုင်
ပရင့်ထုတ်ထားသော စာရွက်အထူကြီး တစ်အုပ်ကို
ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။

“မင်း စာခိုးချထားတဲ့ သက်သေတွေအားလုံး
ငါတွေ့ပြီးပြီ.... အေး...မင်းငါ့ကို မကူညီရင်
ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့...မင်း ဘွဲ့ရမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး...အထုတ်ခံရမှာပဲ....”

“ကျိုးမင်ချန့်...မင်း ရူးနေလား...”

ကျန်းလန် က ဒေါသထွက်လာပြီး ကျိုးမင်ချန် ကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်လှဲချလိုက်ပြီး သူက အပေါ်မှ
တက်ဖိထားကာ လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်။
ထိုအချိန်တွင် ကျန်းလန် သည် အမှန်တကယ်ပင်
ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ အသိစိတ် ပါ
လွတ်သွားတော့သည်။

ကျန်းလန်သည် ဘွဲ့လွန်စာတမ်း အတွက် မနားမနေ
စာလုပ်နေရသဖြင့် ပင်ပန်းနေခဲ့သည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ဘွဲ့ရရန် ဟူသော
အကြောင်းပြချက်ဖြင့် စာတမ်းများကို လိမ်လည်၍
ပြုစုခဲ့လေသည်။ ရိုလာကိုစတာ စီးနေရသကဲ့သို့
သူ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများသည် နောက်ဆုံးတွင်

ပြီးဆုံးသွားပြီဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း
မမျှော်လင့်စွာပင် ကျိုးမင်ချန့် က
သိသွားပြီးခြိမ်းခြောက် နေပြန်သည်။

ကျိုးမင်ချန့် လည်း ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူက
ကျန်းလန် ကို လက်သီးဖြင့် ပြန်၍
ထိုးကြိတ်လိုက်ပြီး ဆဲဆိုလိုက်သည်။

“မင်းလို သောက်ရူးက ငါ့ကို
ရိုက်ရဲတယ်...ဟုတ်လား...”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား အပြင်းအထန်
ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် စိတ်ထွေပြားပြီး
ဒေါသစိတ်များ ဖုံးလွှမ်းသွားပါက အမှားအမှန်ကို
ခွဲခြားသိနိုင်စွမ်းလည်း မရှိကြတော့ပေ။

ကျန်းလန် စိတ်ဆိုးသွားပြီး သူ့လက်သီးဒဏ်ကြောင့်
လဲကျသွားသည့် ကျိုးမင်ချန် ကို ဆက်တိုက်
လက်သီးဖြင့် ထိုးနေလေတော့သည်။ ထိုး၍
အားရသွားသည့်အခါမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်

အသက်မဲ့ ရုပ်သေးရုပ် ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်
ဖြစ်နေသော ကျိုးမင်ချန့် ကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ကျိုးမင်ချန့်...”

ကျန်းလန် က ကျိုးမင်ချန့် ၏ မျက်နှာကို ပုတ်၍
ခေါ်လိုက်သော်လည်း နိုးမလာပေ။

ထိုအခါ ကျန်းလန် စိတ်ထဲတွင်
ကြောက်စရာကောင်းသည့် အတွေးတစ်ခု
ပေါ်လာလေသည်။

‘ ကျိုးမင်ချန့် သေသွားပြီလား...’

ကျန်းလန်က ကျိုးမင်ချန့် ၏ နှလုံးခုန်သံကို
နားထောင်လိုက်ရာ နှလုံး ခုန်သံမှာ
မကြားရတော့ပေ။

ကျန်းလန် သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချလိုက် သည်။
သူ့နားထဲတွင် ဗုံကြီးတီးနေသကဲ့သို့ တုန်ခါနေကြပြီး
အသိစိတ်လွတ်၍ ရူးမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

‘သွားပြီ...ငါ လူသတ်လိုက်ပြီ...’

ကျန်းလန် သည် သစ်သားတုံးကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေမိသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အခန်းထဲတွင်

အနံ့ဆိုးကြီး နံလာသဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ
ကျိုးမင်ချန့် ၏ ဘောင်းဘီမှာ စိုနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။ လူများ
သေဆုံးသွားသည့်အခါ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ
ကြွက်သားများမှာ ပြေလျော့သွားသဖြင့်

ကျိုးမင်ချန့် သည်လည်း ဆီးအိတ်အတွင်းရှိ ဆီးကို
မထိန်းနိုင်တော့ပေ။

အခန်းထဲတွင် ဆီးနံ့ နှင့် အညစ်အကြေးနံ့များ
လှိုင်နေသဖြင့် ကျန်းလန် စိတ်မသက်မသာ
ဖြစ်ရလေသည်။ ကျန်းလန် က ဖုန်းကို ထုတ်၍
နာရီကြည့်လိုက်ရာ ည ၁၀ နာရီ ၄၂ မိနစ်ရှိပြီ
ဖြစ်သည်။

ကျန်းလန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
အတန်ကြာထိုင်ပြီးနောက် သူ့စိတ်အစဉ်မှာ
တဖြည်းဖြည်း သတိဝင်လာလေသည်။

ယခုအချိန်သည် နွေရာသီဖြစ်၍ ကျိုးမင်ချန့် ၏
အလောင်းသည် နှစ်ရက် သို့မဟုတ်
သုံးရက်အတွင်း လူသေနံ့ထွက်လာမည်
ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားအဆောင်တွင်
အခန်းများမှာ အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့် အလောင်းနံ့
ထွက်လာသည်နှင့် ဖုံးကွယ်၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။

ကျန်းလန်သည် သူ ယခင်ကကြည့်ဖူးသည့်
သည်းထိတ်ရင်ဖို ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို ရုတ်တရက်
သတိရသွားသည်။ ထိုရုပ်ရှင်ထဲတွင် အလောင်းကို
ဖျောက်သည့်အခါ အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်လိုက်ပြီး
ညသန်းခေါင်တွင် မီးရှို့ခြင်း သို့မဟုတ် မြစ်ထဲသို့
ပစ်ချခြင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ခုတ်ထစ်ရမယ်လား...

ကျန်းလန် ဆက်မတွေးဝံ့တော့ပေ။

ဤနည်းဖြင့် သူသည် နံနက် ၄ နာရီအထိ
ငုတ်တုတ်ထိုင် နေမိသည်။

ထို့နောက် ကျန်းလန် သည် တောင့်တင်းနေသော
ခြေထောက်များကို ဟိုဒီလှုပ်ရှားလိုက်ပြီး
ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း တွေးနေမိပြန်သည်။

‘ ငါဘာလုပ်ရမလဲ...ဘာလုပ်ရမလဲ...
ထောင်ကျခံရမလား... မဟုတ်ဘူး...
ထောင်ကျသွားရင် ငါ့ဘဝက
ပြီးသွားမှာပေါ့...ဘာလို့ ငါ့မှာမှ ဒီလိုတွေ
ဖြစ်ရတာလဲကွာ...’

ကျန်းလန် သည် ချောမွေ့စွာ ဘွဲ့ရပြီး
လစာကောင်းသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခွင့်ရချင်
မိလေသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် အတွက်
ရိုးရှင်းလှသည့် ဆန္ဒလေးသည် သူ့အတွက်
အဘယ်ကြောင့် မပြည့်ရသနည်း။

မနက်စောစောတွင် ကျန်းလန်သည်
မျက်နှာသစ်မနေတော့ဘဲ ဆရာမဖြစ်သူ
ပရော်ဖက်ဆာ ယန် နှင့် တွေ့ဆုံရန် စမ်းသပ်
အဆောက်အဦးသို့ သွားလိုက်လေသည်။

ကျန်းလန်သည် သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော လူသတ်မှု၏
အကြောင်းရင်းကို မိဘများထံ ပြောပြရန်
ခွန်အားမရှိပေ။ မနေ့ညက အခန်းထဲတွင် ထိုင်၍
တစ်ညလုံး တွေးနေခဲ့ပြီး မနက်စောစောတွင်
ပါမောက္ခယန်နှင့် တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းလန် သည် ထောင်ကျခံရန်အဆင်သင့်ဖြစ်
နေသော်လည်း တာဝန်ရှိသူများက မဖမ်းခင်
ပရော်ဖက်ဆာ ယန်ကို ပြောပြချင်သေးသည်။

ပရော်ဖက်ဆာ ယန် သည်
ထက်မြက်သူတစ်ယောက်ပီပီ ဤပြဿနာကို
ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။
ကျိုးမင်ချန် ကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ သတ်ခဲ့ခြင်း
မဟုတ်ဘဲ စိတ်ခံစားချက်ကို ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ
ဖြစ်သွား၍ သူ သတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းလန် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။
ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် pH. D တက်နေသော စီနီယာ
အစ်မတစ်ဦးသာ ရှိနေလေသည်။

“အစ်မ...ပရော်ဖက်ဆာ ယန် ဘယ်မှာလဲ...”

ကျန်းလန် သည် တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသဖြင့်
သူ့အသံမှာ အတော်ပင် တုန်ယင်နေလေသည်။

ထိုအစ်မသည် စမ်းသပ်မှု အပေါ် အာရုံစိုက်နေစဉ်
ကျန်းလန်၏ အသံကို ကြားလိုက်သောအခါ သူမ
ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“မောင်လေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ...မင်းကြည့်ရတာ
နေမကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်...”

ကျန်းလန် က လည်ချောင်းကို တစ်ချက်
ရှင်းလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို အနည်းငယ်
ပြေပြစ်သွားအောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“အိုး... မနေ့က တစ်ညလုံး စာတမ်းကို
အာရုံစိုက်နေတာနဲ့ မအိပ်ဖြစ်လိုက်ဘူး...”

“စာတမ်းက အရေးကြီးပေမယ့်
ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့...”

“ပရော်ဖက်ဆာ ယန် ဘယ်မှာလဲဟင်..သူမနဲ့
အရေးတကြီး ကိစ္စပြောစရာ ရှိလို့ပါ...”

“ပရော်ဖက်ဆာ ယန် က ဒီဘက်ဘေးက
ဓာတ်ခွဲခန်းငယ်လေးထဲမှာ... သူမ စမ်းသပ်မှု
အသစ် နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်...
လောလောဆယ်တော့ သူမကို မတွေ့သေးတာ
ကောင်းမယ်...”

ကျန်းလန် က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဘေးအခန်းသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် သူမ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းငယ်ကို
လော့ခ်ချထားလေသည်။ ကျန်းလန် သည်
မှန်ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်ရာ
လက်နက်တစ်ခုကို ကိုင်ထားပြီး ကြွက်ဖြူကို
ဆေးထိုးနေသည့် ယန်ဟန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျန်းလန် တံခါးခေါက်မည် ပြုစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို
သတိပြုမိလိုက်သည်။

ကြွက်ဖြူကို ဆေးထိုးနေစဉ် အဘယ်ကြောင့်
လက်နက်တစ်ခုကို ကိုင်ထားရသနည်း ဆိုသည်ကို
တွေ့မရဖြစ်နေမိသည်။

Xxxxxx

Chapter 44

ယန်ဟန်သည် ကာကွယ်ဆေးထိုးထားသော
ကြွက်များကို လှောင်အိမ်ထဲတွင်
ထည့်ထားလိုက်ပြီး တစ်မိနစ်မပြည့်မီ ကြွက်များမှာ
တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွားပြီး
လဲသွားလေသည်။ ခဏအကြာတွင် ယန်ဟန်သည်
စမ်းသပ်မှု မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရလဒ်များကို

မှတ်နေစဉ် လှောင်အိမ်အပြင်ဘက်ရှိ ကြွက်များ၏
ပြောင်းလဲမှုများကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကျန်းလန် နှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းရှိ ကြွက်များမှာ
အလှမ်းဝေးနေသောကြောင့် သူသည်ကြွက်ဖြူ၏
ပြောင်းလဲမှုများကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ နောက်
ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် လဲနေသော
ကြွက်တစ်ကောင်သည် ရုတ်တရက် ရန်လိုလာကာ
ယန်ဟန်ကို သံလှောင်အိမ်အား တဝုန်ဝုန်း
တိုက်နေပြီး ယန်ဟန်ကို ကိုက်မည်ပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယန်ဟန်သည် သံလှောင်အိမ်အား
အနက်ရောင် အဝတ်စဖြင့် ဖုံးအုပ်လိုက်ရာ
သံလှောင်အိမ်ထဲမှ ကြွက်မှ တဖြည်းဖြည်း
ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူမက စမ်းသပ်မှု
မှတ်စုစာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သောအခါ
စားပွဲပေါ်ရှိ ဖုန်းက ရုတ်တရက်
မြည်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ကျန်းလန် လည်း
အနည်းငယ်လန့်သွားပြီး အမြန်လှည့်ထွက်ကာ
အခြားဓာတ်ခွဲခန်းဘက်သို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယန်ဟန်က ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်း
တံခါးကို သော့မခတ်ဘဲ ထွက်သွားလေသည်။

ကျန်းလန် သည် ယန်ဟန် ထွက်သွားသည်ကို
အခွင့်ကောင်းယူကာ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့
အမြန်ဝင်လိုက်ပြီး ကြွက်ဖြူလှောင်အိမ်ကို
ဖုံးအုပ်ထားသည့် အနက်ရောင် အဝတ်စကို
ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

ကြွက်ဖြူလေးသည်
အလင်းရောင်ကိုမြင်သောအခါ ချက်ချင်းပင်
ဒေါသထွက်လာပြီး သံလှောင်အိမ်အား

ကိုယ်လုံးနှင့် ပစ်ပစ်ဆောင့်နေတော့သည်။
ကျန်းလန် အံ့အားသင့်သွားပြီး နောက်သို့
အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်၍ ခက်လှမ်းလှမ်းမှပင်
ကြွက်ဖြူကို ဂရုတစိုက်
စောင့်ကြည့်နေလေတော့သည်။

များမကြာမီ ကြွက်ဖြူ၏ အမွေးအမျှင်များမှာ
ကျွတ်ထွက်သွား၍ တစ်ကိုယ်လုံး
သွေးထွက်နေသော ဒဏ်ရာများ ဖြစ်လာပြီး
မျက်လုံးမှာလည်း နီရဲနေလေသည်။ ဤကြွက်ဖြူ
ကလေးသည် သူမြင်ဖူးသော ဇွန်ဘီရုပ်ရှင်များမှ
ဇွန်ဘီများနှင့် အလွန်တူနေသည်။

ကျန်းလန် သည် ယန်ဟန် ဘယ်အချိန်
ပြန်လာမည်ကို မသိသောကြောင့် ကြွက်ဖြူကို
ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ အနက်ရောင် အဝတ်စကို
ပြန်အုပ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်တွင်
တင်ထားသော စမ်းသပ်မှု မှတ်စုစာအုပ်ကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

စမ်းသပ်မှု မှတ်စုစာအုပ်မှာ အလွန်ထူသောကြောင့်
ကျန်းလန်က ရှေ့မှ အချက်အလက်များကို
လှန်မကြည့်တော့ဘဲ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာတွင်
ရေးထားသော နိဂုံးကိုသာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

R ဗိုင်းရပ်စ် ထိုးသွင်းထားသည့် ကြွက်သည်
မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အောက်ပါ
အပြောင်းအလဲများ ရှိလာသည်-အမွှေးများ
ကျွတ်ထွက်ခြင်း၊ သူငယ်အိမ်များမှာ
တိမ်ဖုံးနေသကဲ့သို့ အဖြူနှစ်ရောင် ပေါက်လာခြင်း၊
ခန္ဓာကိုယ်တွင်လည်း သာမန်မျက်စိဖြင့်
မြင်နိုင်သော သွေးထွက်နေသည့် ဒဏ်ရာများ
ဖြစ်လာခြင်း၊ နေရောင်အထိမခံနိုင်ဘဲ နေရောင်
မရှိတော့ပါက ရန်လိုမှုများ သိသိ သာသာ
လျော့ကျသွားခြင်း။

R ဗိုင်းရပ်စ်ဆိုပါလား....

ကျန်းလန် သည်

ကျန်စာမျက်နှာများကိုလှန်လှောကြည့်

လိုက်သော်လည်း R ဗိုင်းရပ်စ် ထုတ်ဖော်ပုံကို

မတွေ့ရပေ။

ကျန်းလန် သည် ပိုးမွေးရန် အသုံးပြုသည့်

ဖန်ပြားကလေးများနှင့် ဘက်တီးရီးယားများကို

သိုလှောင်ရန် အသုံးပြုသည့် ရေခဲသေတ္တာကို

သွားကြည့်လိုက်သည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲတွင်အေးခဲနေသည့် စမ်းသပ်ပြွန်

တစ်ခုကို သူ တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုစမ်းသပ်ပြွန်တွင်

R ဟု ရေးထားသော တံဆိပ်တစ်ခု

ကပ်ထားလေသည်။

ဤဖန်ပြန်ထဲတွင် R ဗိုင်းရပ်စ် ထည့်ထားခြင်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျန်းလန် သည် စမ်းသပ်ပြန်ကို သတင်းစာဖြင့်
ထုပ်၍ ယူလာပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ
အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ အဆောင်သို့
သွားရာလမ်းတွင် အခန်းဖော်သူငယ်ချင်း ထန်ယန်
ထံမှ မက်ဆေ့ချ် တစ်စောင် ဝင်လာလေ၏။

“ကျန်းလန် မင်း ကျောင်းမှာလား... ကျိုးမင်ချန့် က
ငါတို့ အခန်းထဲမှာ သေနတ်တယ်ကွ... ငါ ရဲကို

ခေါ်လိုက်ပြီ... အခု ရဲတွေက ငါတို့ အဆောင်ထဲမှာ
သက်သေတွေ လိုက်ရှာနေတယ်...မင်း အခု
အဆောင်ကိုလာပြီး ရဲတွေကို သိသမျှ
ပြောပြလိုက်ဦး...”

ကျန်းလန် က ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ပြီး
ဖုန်းစခရင်ပေါ် ရှိ မက်ဆေ့ချ်ကို
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထန်ယန် ၏ “ရဲတွေ ရောက်နေကြပြီ...”

ဆိုသည့် စကားက သူ၏
နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးများနှင့်
မျှော်လင့်ချက်များကို လုံးဝ ဖြတ်တောက်
ပစ်လိုက်လေသည်။ ကျန်းလန်က ကျောင်းမှ
ဆရာများနှင့် ကျောင်းသားများရှေ့တွင် ရဲများက
သူ့ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ရဲကားထဲ ခေါ်သွားသည့်
ပုံစံကို မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို
ရုပ်ရှင် နှင့် တီဗီစီးရီးများတွင် အကြိမ်ပေါင်း
မရေမတွက် နိုင်အောင် ကြည့်ဖူးသော်လည်း
ထိုမြင်ကွင်းက သူ့အတွက် ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဟု
ဘယ်သောအခါကမှ မတွေးမိခဲ့ပေ။

အကယ်၍ သားဖြစ်သူက လူသတ်ပြီး
ထောင်ကျသွားမှန်းကို မိဘများ သိသွားပါက
ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ထို့အပြင်
မိဘနှစ်ပါးစလုံးသည် အသက် ၅၀ကျော်ပြီဖြစ်၍
တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည့် လျန့်ကျန်းကိုသာ
မီခိုရမည် ဖြစ်သည်။ ယခု သူသည် ကျေးဇူး
မသိတတ်သည့် သားတစ်ယောက် ဖြစ်လေပြီ။

ကျန်းလန်က ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေရင်း
လက်ထဲက စမ်းသပ်ဖန်ပြွန်ကို ကြည့်၍
စိတ်ထဲတွင် မေးခွန်းများစွာ ပြည့်နှက်
လာကြတော့သည်။

‘ ပရော်ဖက်ဆာ ယန် က ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို
ဇီဝဓာတု စမ်းသပ်မှုတွေကို လုပ်ထားတာလား...ဒီ R
ဗိုင်းရပ်စ်က ရုပ်ရှင်ထဲကလို ကမ္ဘာကြီးကို
အဆုံးသတ်သွားမှာလား... ဒါဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးက
ဘယ်လိုဖြစ်လာမှာလဲ...ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်း
ဖုတ်ကောင်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာလား...”

အကယ်၍ ယခုချက်ချင်း ကမ္ဘာကြီး ဆုံးခန်းတိုင်
သွားပါက ယခု သူကျူးလွန်ထားသည့်
လူသတ်မှုသည် ပြဿနာဖြစ်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

လူတော်တော် များများက ထိုကဲ့သို့ အတွေးမျိုး
တွေးဖူးကြပေမည်။

လူတစ်ချို့သည် စိတ်ဆင်းရဲစရာ
အကြောင်းကိစ္စများ ကြုံတွေ့ရသည့်အခါ
ရှုံးကြောင်ကြောင် အတွေးများ
တွေးမိတတ်ကြသည်။

‘အခုနေ့များ ကမ္ဘာကြီး အဆုံးသတ်သွားရင်
ငါလုပ်မိတဲ့ ပြဿနာက ဘာမှ
မဟုတ်တော့ဘူး...အဲဒီအခါကျရင် လူတိုင်း၊လူတိုင်း
အတူတူ ဖြစ်သွားကြမှာပဲ...”

သူတို့က ထိုအကြောင်းကို တွေးရုံသာတွေးပြီး
အကောင်အထည် မဖော်ခဲ့ကြသော်လည်း
ကျန်းလန် ကမူ သူ၏ အတွေးများကို လက်တွေ့
အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့လေသည်။

အခြေအနေ ပေးနေသမျှ လူတိုင်းလူတိုင်း
ဒုစရိုက်မှုကို ကျူးလွန်နေကြမည် ဆိုသော
ဆိုရိုးစကားသည် မှန်ကန်လှပေသည်။

ကမ္ဘာကြီး၏ အဆုံးသတ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
တွေးနေရင်း ကျန်းလန် သည် လက်ထဲမှ

စမ်းသပ်ဖန်ပြွန်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ပစ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ထိုနေ့သည် ၂၀၂၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၄ ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး
ထိုအချိန်မှစ၍ ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ပိုး
စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

R ဗိုင်းရပ်စ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော
အမြန်နှုန်းဖြင့် ၃ရက်အတွင်း တစ်မြို့လုံးသို့
ပျံ့နှံ့သွားပြီး တစ်လအတွင်း တစ်ကမ္ဘာလုံး
ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။

Xxxxxxxx

Chapter 45

ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီဘုရင် သေ ၊မသေကို
မသိရသဖြင့် သူ့ကိုရှာရန် ကျွန်းဧရိယာသို့
မသွားဝံ့သောကြောင့် သူမတို့အတူ
ပုန်းအောင်းခဲ့သော မြေအောက် ကားပါကင်သို့
ပြန်သွား၍ စောင့်နေခဲ့သည်။ သူမသည်
မြေအောက်ကားပါကင်တွင် နှစ်ရက် ၊
သုံးရက်ကြာအောင် စောင့်ခဲ့သော်လည်း
ဇွန်ဘီဘုရင်မှာ ပေါ်မလာသေးပေ။

ယန်ဟန် သည် ဖြစ်နိုင်ခြေများကို တွေးနေရင်း
မြေအောက် ကားပါကင်၏ အခန်းငယ်လေးတွင်
အထီးကျန်စွာဖြင့် ကြောင်စီစီ ထိုင်နေမိသည်။
ယန်ဟန်သည် သူမကိုယ်သူမ ဇွန်ဘီဘုရင်ကို
သွယ်ဝိုက်၍ သတ်ခဲ့သည် ဟု
အပြစ်တင်နေမိသည်။

ယန်ဟန်သည် မြေအောက်ကားပါကင်တွင်
ပုန်းအောင်းနေသည့် ငှက်မြှောက်နေ့တွင်
ယွင်ကျင့်မြို့မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို
စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ သူမသည်
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး နေကိုပင် မမြင်ရသော
ပိုးကောင် တစ်ကောင်မဟုတ်ပေ။ထို့ကြောင့် သူမ

မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ ပုန်းအောင်း၍
မနေချင်တော့ပေ။

မြေအောက်ခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေရာမှ
ထွက်လာနိုင်ရန်မှာ ကျီကျောက်ယန်ကို
သတ်ပစ်ခြင်း သို့မဟုတ် ကျွန်းသို့ ထွက်ပြေးခြင်း
စသည့်နည်းလမ်း နှစ်မျိုးသာ ရှိလေသည်။

ပထမနည်းသည် မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စဖြစ်ပြီး
ဒုတိယနည်းမှာ အန္တရာယ်ရှိသည်။ ယွင်ကျင့် မြို့မှ
ထွက်ခွာရန် နည်းလမ်း နှစ်သွယ်ရှိပြီး တစ်နည်းမှာ
အနောက်တောင်ဘက်ရှိ

အခြားမြို့များသို့သွားရန်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နည်းမှာ
ကျွန်းသို့ လှေလှော်၍ သွားရန်ဖြစ်သည်။
ယန်ဟန်က အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးသည်နှင့်
ကျွန်းကိုသွားရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်းကို သွားရန် သင်္ဘောဆိပ်ကို အရင်
သွားရပေမည်။ ယွင်ကျင့် မြို့ရှိ သင်္ဘောဆိပ်များမှာ
အခြေခံအားဖြင့် ခရိုင်နှစ်ခုတွင် သာရှိပြီး တစ်ခုမှာ
ကျွန်းဧရိယာပြီး ကျန်တစ်ခုမှာ လင်းကျိုး
ဒေသဖြစ်သည်။ ကျွန်းဧရိယာကို သွား၍
မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ယန်ဟန်သည် လင်းကျိုး
ဒေသသို့သာ သွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် လင်းကျိုး ဒေသသည် ကျွန်းဧရိယာနှင့်
လွန်စွာနီးကပ်နေပြီး ယွင်ကျင့်မြို့ရှိ သင်္ဘောဆိပ်
များနှင့်လည်း မဝေးလှပေ။ ထို့ကြောင့် လင်းကျိုး
ခရိုင်ကို သွားခြင်းသည် ကျွန်းဧရိယာကို
သွားခြင်းနှင့် မထူးခြားနားပင် ဖြစ်သည်။

ယန်ဟန်သည် ကျီကျောက်ယန် က သူမဆီသို့
ပြေးလာနေသော အမြန်နှုန်းကို ကောင်းကောင်း
မှတ်မိသေးသည်။ ထို့အပြင် ကျီကျောက်ယန် ၏
ပုံစံအရ သူမကို မသတ်ဘဲ
လွှတ်ထားမည်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

မြေအောက်ကားပါကင်ရှိ အခန်းငယ်လေးတွင်
ထိုင်ရင်း လင်းကျိုး ဒေသရှိ
သဘောဆိပ်သို့သွားမည့် လမ်းကြောင်းကို
အသေအချာ တွက်ချက်လိုက်သည်။
နောက်ဆုံးတွင် သူမ ကျွန်းဧရိယာနှင့်
အဝေးဆုံးသဘောဆိပ်ကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်သည်။
မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူမသည် ကျွန်းဧရိယာနှင့် ဝေးပြီး
ကျီကျောက်ယန် အန္တရာယ်မပြုနိုင်မည့် ယွင်ကျင့်
မြို့ရှိ သဘောဆိပ်ကို အသေအချာ ရွေးရပေမည်။

ထိုအကြောင်းကို ပြောရလျှင် သူမ
ဇွန်ဘီဖြစ်လာသည့် အချိန်ကတည်းက ယွင်ကျင့်
မြို့အနှံ့ လှည့်လည် သွားလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်

ယွင်ကျင့် မြို့၏မြေမျက်နှာသွင်ပြင်နှင့်
အလွန်ရင်းနှီးပြီး လမ်းပျောက်မည်ကို မပူရပေ။

သို့သော်လည်း ယွင်ကျင့်မြို့၏ လမ်းများကိုသာ
သိပြီး ကျေးလက်ဒေသ များကိုမူ မသိပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းပေါ်တွင် လမ်းပျောက်သွားပြီး
ဟန်ခိုင် ကို ရှာမတွေ့ပါက အခြေအနေဆိုး
သွားနိုင်သည်။

ယခု သူမက ရှင်းဖျင်း ဒေသတွင် ရှိနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဘေးကင်းလုံခြုံရန်အတွက် သူမသည်

ယွင်ကျင့်မြို့နှင့် အဝေးဆုံးလမ်းကို အသုံးပြုကာ
လင်းကျိုး ခရိုင်ရှိ သင်္ဘောဆိပ်သို့ သွားရန်
ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။ ရှင်းဖျင်း ခရိုင်မှ
စထွက်ပြီး ယီနင်း ခရိုင်နှင့် ရှိကျိုး ခရိုင်ကို
ဖြတ်ပြီးမှ လင်းကျိုးခရိုင် သို့ရောက်မည်
ဖြစ်လေသည်။ မူလက သူမသည် ယွင်ကျင့် မြို့ကို
တစ်ပတ်ပတ်ရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း
အသက်အန္တရာယ်နှင့် ဘေးကင်းရေးအတွက် ထိုသို့
မပြုလုပ်ဝံ့တော့ပေ။

ယန်ဟန် သွားမည့်လမ်းကြောင်းကို အစီအစဉ်
ဆွဲပြီးသောအခါ အလျင်စလို မထွက်သေးဘဲ

နောက်ထပ် အစီအစဉ်များ အကြောင်း
တွေ့နေသေးသည်။

ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်သူများသည် အလုပ်တစ်ခု
လုပ်သည့်အခါ အဆင်ပြေအောင် ပြင်ဆင်ရုံနှင့်
မပြီးသေးပေ။ ကောက်ကျစ်တတ်သည့်
ယုန်များကိုလည်း လက်ဦးမှ ရယူထားရပေမည်

လင်းကျိုး ဒေသရှိ
သဘောဆိပ်ကိုရောက်သည့်အခါ ကျီကျောက်ယန်
ကိုတွေ့ပါက သူမ မည်သို့
လွတ်မြောက်နိုင်မည်နည်း။ ဤကိစ္စသည်

သူမအတွက် အလွန်အရေးကြီးပြီး သေချာပေါက်
အသက်ရှင်ရမည့် နည်းလမ်းကို ကြံစည်ရပေမည်။

သို့သော်လည်း ဤအသက်ရှင်နည်း ဗျူဟာမှာ
အဖြေရှာရန် မလွယ်ကူပေ။ အကယ်၍
လွယ်ကူခဲ့ပါက ဇွန်ဘီဘုရင်လည်း
သေရမည်မဟုတ်ပေ။

သူမ မြေအောက်ကားပါကင်တွင်
ရက်အတော်ကြာနေခဲ့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ
အဖြေရှာမရခဲ့ပေ။

ကျီကျောက်ယန် သည် ကောင်းစွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီး
ဇွန်ဘီများကို ထိန်းချုပ်နိုင်သဖြင့် သူမ
အသက်ရှင်သန်ရန် မည်သည်တို့ လိုအပ်သည်ကို
မတွေးတတ်တော့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ယန်ဟန် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ
မြေအောက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။ အလင်းရောင်မရှိသ

ည့် မြေအောက်ခန်းထဲတွင် နေ၍ အတွေးများသာ
တွေးမနေချင်တော့ပေ။

ထို့နောက် ယန်ဟန်သည် ကုန်တိုက်တွင် သူမကို
လုံခြုံအောင် ဖုံးပေးနိုင်သည့် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို
ရှာလာခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ထိုအင်္ကျီကို
ဝတ်၍ ထွက်လာလေသည်။ သူမ
လမ်းပျောက်မည်စိုး၍ မြေပုံအကြမ်း
တစ်ခုကိုလည်း အထူးပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင်
အခြားသော ဇွန်ဘီများရှေ့တွင် မြေပုံကို
ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း မကြည့်ဝံ့ဘဲ ပုန်းကွယ်ပြီး
တိတ်တဆိတ်သာ ကြည့်ရလေသည်။

ယန်ဟန် ၏ စိတ်အစဉ်တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်
မူတည်၍ အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ထုတ်နေပြီး
သူမ၏ အမူအရာများမှာ အရာရာတိုင်းတွင် ပို၍
သတိထား ပြုမူလာသည်။

သူမ၏ ဟန်ပန် အမူအရာတို့မှာ ဇွန်ဘီများနှင့်
မတူဘဲ လူသားများနှင့် တူနေသည်ကို ယခုထိ
သူမကိုယ်တိုင် သတိမထားမိသေးပေ။

ယန်ဟန်က နေ့ခင်းဘက်တွင် အမြန် ပြေး၍
ခရီးဆက်ပြီး မှောင်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက်
အိပ်ရန် နေရာရှာရသည်။ နေ့ရက်များသည်

လျင်မြန်စွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်တွင် အချိန်
မည်မျှကြာအောင် နေထိုင်သည်ကို သူမ
မရေတွက်နိုင်တော့ပေ။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့် နီးလာသဖြင့် ကမ်းခြေ၏
အအေးဓာတ်ကို လေထူနှင့် ထိတွေ့နေသော သူမ၏
အရေပြားမှ တဆင့်သာ ခံစားမိလေသည်။

ယန်ဟန် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း တတ်နိုင်သမျှ
မြန်မြန်ပြေးလေသည်။ အချိန်ကြန့်ကြာ
သွားသည်နှင့် ရှုပ်ထွေးလာနိုင်သဖြင့်
အချိန်မဆွဲဝံ့ပေ။

‘ကျီကျောက်ယန် က သူပိုင်နက်ကို တဖြည်းဖြည်း
တိုးချဲ့မှာလား... ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဇွန်ဘီတွေကို
ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းက ပိုအားကောင်း လာမှာလား..
သူကျွန်းဧရိယာမှာမနေဘဲ ဒီက ဇွန်ဘီတွေကို
ထိန်းချုပ်နိုင်ရင် ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ...’

ယန်ဟန် သည် အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို
နေ့တိုင်း တွေးမိလေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ဖြစ်သလို
နေထိုင်ရစဉ် သူမသည် ကျီကျောက်ယန်၏
နောက်ထပ်အစီအစဉ်ကို စဉ်းစားနေခဲ့သော်လည်း
ရေရေရာရာ မတွေးနိုင်ပေ။

Xxxxxxxx

Chapter 46

ယန်ဟန်သည် ရှိကျိုး ဒေသသို့ သွားသည့်
ဒုတိယမြောက်ညတွင် လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့်
တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က သူမသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ညဘက်တွင်
အိပ်စရာနေရာ ရှာနေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်လိုက်ရာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို သူမထက်ပင်

လုံခြုံစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ထူးဆန်းသော
လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်သည် သုံးနှစ်ကျော်ကြာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး
ယွင်ကျင့် မြို့၌ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူတိုင်း
ကျွန်းသို့ ထွက်ပြေးသင့်လေသည်။ သို့သော် ရှိကျိုး
ဒေသတွင် သက်ရှိလူသားတစ်ဦးက မည်သို့

နေနိုင်သနည်း။

ယင်းက ယန်ဟန်၏ စိတ်ကို ချက်ချင်း
နှိုးဆွလိုက်ပြီး အမှောင်ထဲတွင်

လမ်းလျှောက်နေသည့် ထိုလူကို သူမ
တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ယန်ဟန်က သူ့နောက်ကို
အတန်ကြာလိုက်ချောင်းကြည့်ရာ သူသည်
အကြောင်းမရှိ လျှောက်သွားနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ
အစားအစာ ရှာနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။
ထိုလူက စူပါမားကတ်တစ်ခုသို့
လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမ
ကမန်းကတန်း လိုက်သွားလေသည်။ ယန်ဟန်က
မှန်ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်ရာ
စူပါမားကတ်အတွင်းတွင် ငြိမ်သက်နေကြသော
ဇွန်ဘီအချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကလည်း ဇွန်ဘီများကို တွေ့ပုံရသည်။

မြင်ရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ ဝင်သွားရတာလဲ...

ယန်ဟန် သည် မှန်ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင်
ရပ်နေကာ ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို
ကြည့်နေရင်း မကြာမီပင် သူမ စိတ်ကို ပို၍ပင်
ရှုပ်ထွေးသွားစေသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် စင်ပေါ်ရှိ သက်တမ်းမကုန်သေးသော
ဆီသွတ်ဗူးများကို အေးဆေးစွာ ရွေးချယ်နေကာ
ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ထည့်နေသော်လည်း သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော
ဇွန်ဘီများသည် မလှုပ်မယှက်သာ
ဖြစ်နေသေးသည်။

‘ဒီလူက ဇွန်ဘီတွေကို မမြင်တာလား...ဒါမှမဟုတ်
စူပါမားကတ်ထဲက ဇွန်ဘီတွေက
မျက်စိကန်းနေတာလား...သူတို့ဘေးက
သက်ရှိလူတစ်ယောက်ကို မတွေ့ရဘူးလား...’

ယန်ဟန် စိတ်ရှုပ်ရှုပ် တွေးနေမိလေသည်။

ထိုလူသည် သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်းများကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း အေးအေး ဆေးဆေးထည့်ကာ
စူပါမားကတ်မှ ထွက်လာသည်။ ယန်ဟန်သည်
ဤလူ၏ အကြောင်းကို သိချင်သဖြင့် သူ့နောက်ကို
တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားပြန်သည်။

တကယ်တမ်းတွင် လူတစ်ယောက်က သူ့နောက်ကို
လိုက်နေခြင်းကို သတိထားမိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ
ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်မြို့လုံးတွင်
ဇွန်ဘီများရှိနေသဖြင့် နောက်ကလိုက်လာသူနှင့်

ရန်ဖြစ်လိုက်ပါက အခြေအနေ
ပိုဆိုးသွားနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်မှလိုက်လာသော လူအား
လမ်းကြို၊ လမ်းကြား များမှတစ်ဆင့်
ဝေးလံခေါင်သီသော နေရာတစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၍
ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ကိုလှည့်ကာ ထိုလူအား
သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရှယ်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့နောက်ကို လိုက်နေတာကြာပြီ... မင်း
ငါ့ဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ... ငါကြိုပြောထားမယ်...

ငါ့မှာလည်း စားစရာ အများကြီး မရှိလို့ မင်းကို
မပေးနိုင်ဘူး....”

ထိုလူက အေးစက်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ယန်ဟန်၏ မှန်းဆချက် မှန်သွားလေပြီ။
အနက်ရောင် ဝတ်ထားသူသည် အမှန်ပင်
လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ယန်ဟန်က သူ့ကို
ပြန်မဖြေသဖြင့် ထိုလူက သူ့အသံကို အနည်းငယ်
ထပ်မြှင့်လိုက်ပြီး အေးစက်စွာ
ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း အ,နေတာလား...”

ယန်ဟန်က အသံမထွက်ဘဲ အတန်ကြာအောင်
လက်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေလေသည်။ ထိုလူက
စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြောလိုက်၏။

“မင်းအဲ့ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ...မင်းလုပ်နေတာက
တရားဝင် လက်ဟန်ပြဘာသာ စကားလည်း
မဟုတ်ဘူး...”

ထိုသူနှင့် ဆက်သွယ်ရန် နည်းလမ်း မရှိတော့သဖြင့်
ယန်ဟန် က သူမ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း

ပြောပြရန် ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်အတိုင်း
အော်ပြလိုက်လေသည်။

ယန်ဟန်၏ အော်သံကို ကြားသောအခါ ထိုလူသည်
သေနတ်ကို ပို၍ သတိကြီးစွာ ကိုင်ထားလိုက်ပြီး
တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောလေသည်။

“မင်းက ဇွန်ဘီလား...”

ယန်ဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ကို ကြည့်ပြီး ထိုလူမှာ
အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားရလေသည်။

‘ဒီဇွန်ဘီက လူတွေကို နားလည်နိုင်တာ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား....’

ထိုလူသည် ခဏတာ အံ့အားသင့်သွားပြီး မကြာမီ
သူ့အသံက အနည်းငယ် တည်ငြိမ်စ
ပြုလာလေသည်။

“ ဟင်..စိတ်ဝင်စားစရာပဲ...”

ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်က သူ့နောက်ကို တိတ်တဆိတ်
လိုက်နေသော်လည်း သူ့ကို မကိုက်သည်မှာ
စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်။

“မင်းလို ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်
တွေ့ဖူးတာပဲ... ဒီနေ့ ဒီသခင်လေးက
စိတ်ကောင်းဝင်နေတော့ ငါမင်းကို မသတ်တော့ဘူး
...မင်းသွားလို့ရပြီ...”

ထိုလူသည် ယန်ဟန် ထွက်အသွားကို
စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း ယန်ဟန်က သူ့ကို
မလှုပ်မယှက် ကြည့်နေဆဲပင်။

“ဟေ့ မင်းက ဘာလိုချင်လို့လဲ... ငါ မင်းကို
ပြောပြီးပြီ မဟုတ်ဘူးလား...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့်
ပြောပြမေစဉ် ထိုလူက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“အဲ့လို အမှုအရာတွေ မလုပ်နဲ့...ငါ နားမလည်ဘူး...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို ရန်ပြုမည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း
သိသောကြောင့် သူမကို ကြောက်မနေတော့ပေ။

သူက အချိန်ကိုကြည့်လိုက်ရာ မနက် ၁ နာရီ မထိုးမီ
တစ်မိနစ်သာ လိုတော့သဖြင့် ဤဇွန်ဘီမနှင့်
အချိန်ကုန် မခံနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ကိုသာ
အမြန်ပြန်ချင် နေလေသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဒီမှာနေချင် နေပေါ့...
ငါအရင်သွားတော့မယ်...”

ထိုလူ၏ အသံဆုံးသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်
ယန်ဟန်သည် ဗုန်းကနဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက်
လဲကျသွားလေတော့သည်။

‘ငါ့စကားတစ်ခွန်းက ဒီဇွန်ဘီမကိုတောင်
လဲကျသွားစေရလား...’

“ဟေ့.. မင်းဘာဖြစ်တာလဲ...”

ထိုလူက မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော
ယန်ဟန် ကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကြည့်လိုက်ရာ
ယန်ဟန်သည် လူသေကောင်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်
ဖြစ်နေကြောင်း သူမြင်လိုက်ရသည်။

သူက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။
သို့သော် ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းပြီးနောက်

သူပြန်လာလေသည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ပေါ်တွင်
လဲနေသော ယန်ဟန်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်ရာ
သူမသည် ဟန်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ
အမှန်တကယ် သတိလစ်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဒီဇွန်ဘီက မေ့လဲသွားတာလား...

ထူးဆန်းလိုက်တာ...

ထိုလူသည် ယန်ဟန် ဘေးတွင် ခဏရပ်ပြီးနောက်
လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင်

အနက်ရောင်ကားတစ်စီးသည် ယန်ဟန် လဲနေရာ
အနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

ထိုလူက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ယန်ဟန် ကိုမ,၍
နောက်ဖုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်ကာ ကားမောင်း
ထွက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 47

နံနက်၄နာရီတွင် ယန်ဟန်နိုးလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံး ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေကာ

ရိုးတွင်းခြင်ဆီများအထိ အအေးဓာတ်က
ဝင်ရောက်လာသည်ဟုပင် ခံစားရသည်။ သူမက
တုန်တုန် ယင်ယင်နှင့် ထထိုင်လိုက်သည်။

အမှန်မှာ ယန်ဟန် သည် အေးစက်နေသည့်
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်နေခြင်းကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။ သူမ သည် သွေးပူသွားစေရန်
အကြောဆန့်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် သူမနှင့် မရင်းနှီးသောအိမ်တစ်ခုတွင်
ရှိနေသည်။ မိမိများတွင် စားစရာများ

အပြည့်ရှိနေကြပြီး ဆိုဖာဘေးတွင် တီဗွီတစ်လုံး
ရှိ၍ တီဗွီဘေးမှ စာအုပ်စင်ကြီးကလည်း
စာအုပ်မျိုးစုံဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ အိမ်၏
တံခါးများနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို
သံပြားအလွှာများစွာဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာ
ကာရံထားလေသည်။

...

ယန်ဟန် ပြတင်းပေါက်မှ သံချပ်များ မည်မျှ
ခိုင်ခံ့သည်ကို ကြည့်ရန်ငုံ့ကြည့်လိုက် သောအခါ
ရုတ်တရက် ကြမ်းပြင်မှ အသံထွက်လာသည်။

သူမသည် အသံကြားရာ နေရာသို့ သတိရှိစွာ
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မကြာမီ လူတစ်ယောက်သည် စားပွဲတင်မီးအိမ်ကို
ကိုင်ထား၍ မြေအောက်ခန်းမှ ထွက်လာလေသည်။
စားပွဲတင် မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်သည်
အနည်းငယ်မှိန် နေသော်လည်း ထိုလူ၏
ချောမောသည့် မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ
မြင်လိုက်ရသည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ... မင်းက
အိပ်တတ်တယ်လား...”

ထိုလူ၏ အသံကို ယန်ဟန် ကြားလိုက်သောအခါ
ညကတွေ့ခဲ့သော ထူးဆန်းသောလူ ဖြစ်ကြောင်း
သူမချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သူမက
စာအုပ်စင်ဆီသို့ သွားကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူ၍
ထိုစာအုပ်ထဲမှ စာလုံးများကို လက်ညှိုးနှင့်
ထောက်ပြလိုက်လေသည်။

“မင်းဘာလုပ်ချင်တာလဲ...”

ယန်ဟန်က စာလုံးများကို နောက်တစ်ကြိမ်
လက်ညှိုးထိုးပြပြီး "စာရေးပြမယ်" ဟူသော
စကားလုံးကို လေထဲတွင် ရေးပြလိုက်သည်။

ထိုလူက မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"မင်းက စာရေးချင်တာလား..."

ယန်ဟန်က အားတက်သရော
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ခဏနေဦး... စာရွက်နဲ့ ဘောပင် ရှာပေးမယ်...."

ထို့နောက် ထိုလူသည် မီးအိမ်ကိုယူကာ
အောက်ထပ်သို့ သွားလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင်
ထိုလူသည် စာရွက်နှင့် ဘောပင်ကို ယူလာပြီး
ယန်ဟန်အား ပေးကာ စားပွဲပေါ်တွင် မီးအိမ်ကို
တင်ကာ လက်ပိုက်ထားကာ သူမကို အေးအေး
ဆေးဆေး ကြည့်နေလေသည်။

ယန်ဟန်က စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ရေးရန်
ဘောပင်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ သူမ စာမရေးသည်မှာ
နှစ်အတော်ကြာနေပြီဖြစ်၍ လက်ချောင်းများက
တောင့်နင်းနေပြီး စာလုံးများကလည်း တွန့်လိမ်
နေလေတော့သည်။

သူမက စာရေးပြီးသောအခါ စာရွက်ကို ထိုလူအား
ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ နာမည်က ယန်ဟန်...ရှင်နာမည်
ဘယ်လိုခေါ်လဲ...”

ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်က သူ့နာမည်ကို မေးနေသဖြင့်
“လင်းဟယ်” ဟုဖြေလိုက်ရင်း ပြုံးချင်ချင်
ဖြစ်သွားရလေသည်။

ယန်ဟန် က သူ့လက်ထဲက စာရွက်ကို
ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဆက်ရေးလိုက်ပြန်သည်။

“စူပါမားကတ်မှာ ဇွန်ဘီတွေက ရှင့်ကို ဘာလို့
မကိုက်တာလဲ...”

စာရေးပြီးသည်နှင့် ယန်ဟန်က သူ့ကို စာရွက်ကို
ပေးလိုက်ပြန်သည်။

စာရွက်ပေါ်က မေးခွန်းကို ကြည့်လိုက်လျှင်
လင်းဟယ် ၏ မျက်ခုံးတို့
တွန့်ကွေးသွားရသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောဆို

နေရခြင်းသည် ပင်ပန်းလာသဖြင့် သူက
ပြောလိုက်သည်။

“ဆက်မရေးနဲ့တော့... အားလုံးကို တစ်ခါတည်း
ဖြေပေးမယ်...ပထမဆုံးအနေနဲ့ ငါက ယွင်ကျင့်
မြို့မှာ တစ်ယောက်တည်း နေလာတာ
သုံးနှစ်ကျော်ပြီ... ဇွန်ဘီတွေရဲ့အပြုအမူကို
ငါလေ့လာဖူးတယ်... သူတို့ဟာ အပေါ်ယံမှာ
ရက်စက်ပုံ ရပေမယ့် အားနည်းချက် ရှိကြတယ်...
ပထမအချက်က သူတို့က အရမ်းတုံးပြီး IQ
ကလည်း တော်တော်ကို နိမ့်တယ်လေ...
ဒုတိယအချက်ကတော့ ဇွန်ဘီတွေဟာ
နောက်ထက် ညဘက်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ

နေ့းကွေးသွားကြတယ်... စူပါမားကတ်ရဲ့
မှန်ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကနေ မင်းလည်း
သူတို့ကို တွေ့လိုက်မှာပါ... လှုပ်ရှားမှု မရှိဘဲ
ငြိမ်နေကြတယ်လေ... မိုင်းရပ်စ် ဝင်လာတော့
ဇွန်ဘီတွေရဲ့ အမြင်နဲ့ အကြားအာရုံဟာ သာမန်
လူတွေထက် တော်တော် အားနည်းနေတာ
ဖြစ်လိမ့်မယ်... သူတို့ရဲ့ အကြားအာရုံ နဲ့ အမြင်က
အသက် ၇၀ ၁၈၀ ရှိတဲ့
အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်လို့
ငါထင်တယ်... ဒါကြောင့် လမိုက်ညမှာ
အပြင်ထွက်တာက အလုံခြုံဆုံးပဲ... ပြီးတော့ ငါက
အနက်ရောင် အဝတ်အစားတွေ
ဝတ်ထားတယ်လေ..."

“ဒါဆို ဒီလောက် မှောင်နေတဲ့ ညကြီးမှာ ရှင်
ဘယ်လိုလုပ် လမ်းလျှောက်နိုင်တာလဲ...”

လင်းဟယ် က ညံ့ဖျင်းသည့်
ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသလိုမျိုး သူမကို
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညကြည့် မျက်မှန် ဆိုတာကို သိလား.....အဲ့ဒါကို
သုံးတယ်လေ...ကဲ... မေးစရာတွေရှိရင် မေးဦး...”

“တတိယ အချက် ဇွန်ဘီတွေက အကြားအာရုံ နဲ့
အမြင်အာရုံ မကောင်းပေမဲ့ အနံ့အာရုံက
အရမ်းကောင်းတယ်...အဲ့တော့ အမှောင်ထဲက
ဇွန်ဘီတွေက ရှင်ကို မမြင်နိုင် မကြားနိုင် ဘူးဆိုတာ
လက်ခံလို့ရပေမဲ့ အနံ့မခံနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုတော့
သိပ်မရှင်းဘူး...”

“ လူနို့ကို ဘယ်လို ဖယ်ရှားမလဲ ဆိုတာကတော့
ငါ့ဘဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ...ပြောပြလို့ မရဘူး...”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် လင်းဟယ် သည် ဘေးနားရှိ
လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လိုက်သည်။ သူ

တခြားသူများနှင့် စကား မပြောဖြစ်ခဲ့သည်မှာ
အတန် ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည်
တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရသည့်အခါ ပျင်းရိ
ငြီးငွေ့ဖွယ် အချိန်များကို ကုန်ဆုံးရန်
နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးရှိသည်။
စာအုပ်ဖတ်ခြင်း၊ တီဗီကြည့်ခြင်း၊ ဂိမ်းကစားခြင်း၊
အခန်းထဲတွင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ စကားပြောကြခြင်း
စသည်တို့ကို ပြုလုပ်၍ ရနိုင်ပေသည်။

လင်းဟယ် က သည်
ရေနွေးအနည်းငယ်သောက်ပြီးနောက်
စကားဆက်လိုက်သည်။

“မေးစရာရှိရင် ဆက်မေး...”

ယန်ဟန်က မေးစရာ မရှိသဖြင့်
ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းရဲ့မေးခွန်းတွေ အားလုံးကို
ငါဖြေပြီးသွားပြီ...အခု ငါ့မေးခွန်းတွေကို မင်းဖြေဖို့
အလှည့်ရောက်ပြီ...”

ယန်ဟန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းက အိပ်တတ်တယ် ဟုတ်လား...”

ယန်ဟန် အိပ်ပျော်နေသည်ကို သူ့မျက်လုံးနှင့်
မြင်လိုက်သော်လည်း ထိုကိစ္စကို သူ မယုံနိုင်
ဖြစ်နေသေးသည်။

ယန်ဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်း အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါ လုံးဝ
သတိမရှိတော့ဘူးပေါ့...”

ယန်ဟန်က ထပ်မံ ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

“ခေါင်းငြိမ်ရုံနဲ့ မရဘူး...မင်းရဲ့မေးခွန်းတွေကို
ငါအကုန်ဖြေတယ်... ဒါကြောင့် မင်းက ခေါင်းကိုပဲ
ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ညိတ်ပြနေတာ
သိပ်အဆင်မပြေဘူး...”

ယန်ဟန်သည် ဘောပင်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး
စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးချလိုက်သည်။ စာမှာ

ရှည်လွန်းသဖြင့် လင်းဟယ် ထံသို့ ပေးရန်
အချိန်အတော်ကြာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်...အိပ်လို့ရတယ်... ဒါတင်မကဘူး...
ကျွန်မရဲ့ အိပ်ချိန်က မနက်တစ်နာရီကနေ
မနက်လေးနာရီ အထိ... မနက်တစ်နာရီ လောက်မှာ
ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်သွားပြီး သတိလစ်သွားသလို
ဖြစ်သွားတယ်....မယုံနိုင်စရာပဲနော်...
တစ်ခါတစ်လေ အိပ်မက် မက်တတ်တယ်...
အဲ့ဒီအိပ်မက်ကလည်း သာမန်အိပ်မက်
မဟုတ်ဘူး...အနာဂတ်မှာ ဘာဖြစ်လာမယ်
ဆိုတာကို ကြိုပြီးတော့ သိနိုင်တဲ့ အိပ်မက်ပဲ...ကျွန်မ

မက်လိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တိုင်း
အကုန်မှန်တယ်...”

“ အိပ်မက်တွေကို ကြုံမြင်နေတာလား...”

လင်းဟယ် သိချင်စိတ်တို့ ဖြစ်လာရသည်။

“မင်း ဘယ်လို အိပ်မက်တွေ ကြုံသိထားလဲ...”

ယန်ဟန်က ဘောပင်ကို
ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။

“အများကြီးပဲ...တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချရေးမယ်ဆိုရင်
ကျွန်မ လက်တွေ ကျိုးရချည်ရဲ့...”

လင်းဟယ် က အနည်းငယ်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပခုံးတွန့်ကာ ပြောလေ၏။

“ကောင်းပါပြီ...ဒါနဲ့ မင်းဘာလို့ ဒီလို
ဖြစ်လာတာလဲသိလား....”

“ကျွန်မ မှတ်မိကတည်းက
ဒီလိုဖြစ်နေတာပဲ...ကျွန်မက အိပ်လည်း
အိပ်တတ်တယ်... အိပ်မက်တွေလည်း

မက်တယ်...ကျွန်မရဲ့ လူ့ဘဝတုန်းက
အဖြစ်တွေအားလုံးကို မေ့သွားပြီ...အခုတော့
ဘဝသစ်ကို စတင် နေရသလိုပါပဲ....”

“ဒီလိုကိုး...”

လင်းဟယ် က ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း
သူ့ကိုယ်သူ ရေရှုတ်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ခဏ
ငြိမ်သွားကြသည်။

ယန်ဟန် က တစ်ခုခုကို တွေးနေပုံရပြီး
စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူ၍
ရေးလိုက်ပြန်သည်။

“ရှင် ဘာလို့ ကျန်းကို မသွားတာလဲ...”

Xxxxxx

Chapter 48

လင်းဟယ် သည် စာရွက်ကိုယူကာ
ကြည့်လိုက်သည်။ စာလုံးများက စောစောကထက်
ပို၍ လှလာလေသည်။

“မင်း အများကြီးသိထားတာပဲ.... ကျွန်းကိုတောင်
သိတယ်ဆိုတော့...”

လင်းဟယ် က သူမကို ပြုံးပြုံးလေး
ကြည့်နေသည်။

ယန်ဟန် သည် သူမ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်း
အတွေ့အကြုံများကို လင်းဟယ်အား ရှင်းပြရန်
လိုအပ်သည်ဟု ခံစားမိသောကြောင့် နောက်စာရွက်
တစ်ရွက်ကို ယူကာ အမြန်ရေးတော့သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်ကမှ သိခဲ့တာပဲ...
ဧပြီလတုန်းက အိပ်မက်တစ်ခုကြောင့်
လူတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တယ်...ကျွန်မ
နာမည်ကိုတောင် ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး....ဒါပေမဲ့
သူက ကျွန်မနာမည် ယန်ဟန် ဆိုတာကို
ပြောပြတယ်လေ...သူ့နာမည်က ဟန်ခိုင် တဲ့...
ဇွန်ဘီ မိုင်းရပ်စ် မစတင်ခင်က ကျွန်မ သူနဲ့ အတူ
ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်မှာ ပရော်ဖက်ဆာ အဖြစ်
အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတယ်...နောက်ပိုင်းမှာ
လူတစ်ယောက်က သူ့ကို နာကျင်စေတယ်လို့
ကျွန်မ အိပ်မက်မက်တယ်.... ကျွန်မ သူ့ကိုရှာဖို့
ကျွန်းဆီ လှေလှော်ပြီး သွားလိုက်တယ်...
ကျွန်းပေါ်က ဇီဝဗေဒ ပရော်ဖက်ဆာ

တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျီကျောက်ယန် က ကျွန်မကို
စမ်းသပ်ဖို့ ဖမ်းထားချင်နေလို့ ကျွန်းကနေ
ထွက်ပြေးခဲ့တယ်..အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်မ
သူ့ကိုကိုက်ပစ်လိုက်တယ်...ပြဿနာက ကျွန်မ
ကိုက်လိုက်တဲ့ ကျီကျောက်ယန် က ယွင်ကျင့် မြို့ကို
ရောက်လာပြီး အရမ်း သန်မာတဲ့
ဇွန်ဘီဘုရင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတာပါပဲ... အခု
သူ ကျွန်မကို တစ်မြို့လုံးအနှံ့ လိုက်ဖမ်းနေတယ်...
ကျွန်မ ယွင်ကျင့်မြို့မှာ နေလို့မရတော့ဘူး...အခု
ကျွန်မက လင်းကျိုး ဒေသမှာရှိတဲ့ သဘောဆိပ်ကို
အမြန်သွားပြီး ကျွန်းကို ဆက်သွားရမှာ..."

ယန်ဟန် ရေးသားသော “ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်၏
စွန့်စားခန်း” ကို လင်းဟယ် ဖတ်လိုက်သောအခါ
သူသည် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုကို ဖတ်နေသကဲ့သို့
ခံစားရသည်။

“ မင်း ကျွန်းကို မသွားပါနဲ့လား.... ပထမအချက်
လင်းကျိုး ဒေသက သဘောဆိပ်က မလုံခြုံဘူး...
ကျီကျောက်ယန် က မင်းကို အဲဒီမှာ စောင့်နေရင်
မင်းသေမှာပဲ... ဒုတိယအချက် အနေနဲ့ မင်း
ကျွန်းကို အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ရောက်သွားရင်
မင်းအဖြစ်က ပိုဆိုးလိမ့်မယ်
ထင်တယ်...တိတ်ကျကျ ပြောရရင် မျိုးပြောင်း
ဇွန်ဘီတွေဟာ တကယ်ရှားပါးတယ်... ငါသာ

ဇီဝဗေဒ ပညာရှင်ဆိုရင် မင်းကို ငါလည်း
လွှတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး.... ဒါကြောင့် တခြားမြို့ကို
သွားတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်.... ရှိကျိုးဒေသမှာ
အဝေးပြေးလမ်းမကြီး ရှိတယ်... ကမ္ဘာကြီးက
အကျယ်ကြီးပါကွာ... မင်း ယွင်ကျင့် မြို့နဲ့
ဝေးဝေးနေသရွေ့ ကျီကျောက်ယန် က
ဘယ်လောက်ပဲ တော်နေပါစေ မင်းကို ဖမ်းနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး....”

ယန်ဟန်သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး စာရွက်ပေါ်တွင်
ရေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်းကို သွားတာက ကျွန်မ
ထွက်ပြေးချင်တာချည်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ
အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်....”

လင်းဟယ် သည် ယန်ဟန်ကို နားမလည်စွာ
ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသွားရင်
သေသွားနိုင်တယ်နော်...”

“ရှင်က အရမ်းတော်ရဲ့သားနဲ့ ကျွန်းကို အန္တရာယ်
ကင်းကင်း ရောက်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
ဆိုတာကို ကျွန်မကို ဘာလို့ မပြောပြတာလဲ...”

လင်းဟယ်က ခဏမျှ စဉ်းစားပြီး
မေးလိုက်လေသည်။

“ကျီကျောက်ယန် က ဘယ်လောက်တောင်
အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြ....”

“သူက ကျည်ဆန်တွေကို ရှောင်နိုင်တယ်...
ပြီးတော့ ဒေါသကြီးတယ်..သန်မာတယ်...သူက
တခြား ဇွန်ဘီတွေကို လည်း ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်...”

“ဒီလိုလား...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်လို့
မင်းသူနဲ့တွေ့ရင် မင်းသေသွားမှာ သေချာတယ်...”

“ဟိတ်.. ရှင်က ကျွန်မကို ကူညီဖို့ နည်းလမ်း
စဉ်းစားနေတာလား...ခြောက်လှန့်နေတာလား...”

ယန်ဟန်က သူမရှေ့က ရေးထားသည့်
စာရွက်များကို ကိုင်ပြီး ရန်ထောင်လိုက်သည်။

လင်းဟယ် က သူမကို စိုက်ကြည့်ကာ လေးနက်စွာ
ပြောလိုက်သည်။

“ ငါ ယွင်ကျင့် မြို့မှာ ဘာလို့ သုံးနှစ်လောက်
အသက်ရှင်နေနိုင်တာလဲ မင်းသိလား... ”

ယန်ဟန်က ခေါင်းမညိတ်ဘဲ
သူ့ကိုသာကြည့်နေသည်။

“ဉာဏ်ထက်တဲ့သူတွေက အခြေအနေတစ်ခုကို
ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုတာ
သိကြတယ်လေ...ငါက ဇွန်ဘီတွေလက်ထဲ ဘာလို့
မမိတာလဲ သိလား... ငါသူတို့ဆီက ပုန်းနေလို့ပေါ့...
ရှေးလူကြီး တွေကလည်း အချိန်နဲ့တပြေးညီ
ပြုမူနေထိုင်တတ်တဲ့ သူကို သူရဲကောင်း
တစ်ယောက်လို့ ဆိုထားတယ်မလား...
ဇွန်ဘီနဲ့တွေ့ရင်တော့ မင်းလုံးဝကို
လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး... ဘာလို့အသေခံနေမှာလဲ...”

“မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလား”

“မျှော်လင့်ချက်လား...”

လင်းဟယ် က ရေရွတ်ရင်း ကြမ်းပြင်ကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ စဉ်းစားကြည့်ဦးမယ်...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

လင်းဟယ် က သမ်းလိုက်ရင်း ပြောလေသည်။

“ငါ ပင်ပန်းထားတော့

အနားယူလိုက်ဦးမယ်..အခန်းထဲမှာပဲ နေနော်...

အပြင်မှာဆို မလုံခြုံဘူး...”

“ ရှင် ကျွန်မ မေးခွန်းကို အခုထိ မဖြေသေးဘူး...

ရှင် ဘာလို့ကျွန်းကိုမသွားတာလဲ...”

“ယွင်ကျင့် မြို့မှာ စားစရာ အလုံအလောက်

ရှိတယ်...ပြီးတော့ ငါဒီမှာပျော်တယ်...

ကျွန်းကိုဘာလို့သွားရမှာလဲ...”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်းက အရမ်းလုံခြုံပြီး
ဇွန်ဘီတွေကလည်း ကျွန်းကို မသွားနိုင်ဘူးလေ...”

လင်းဟယ် က ခပ်ဖွဖွ ပြုံးလိုက်သည်။

ယန်ဟန် သည် သူ၏ ချောမောပြေပြစ်သော
ရုပ်ရည်ကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

“ အခု ကမ္ဘာပေါ်မှာ လုံခြုံတဲ့နေရာဆိုတာ
မရှိတော့ဘူး အရူးရဲ့.. ကျွန်းက
သေးသေးလေး...ကြာရင် ကျွန်းပေါ်က

ရိက္ခာတွေလည်း တစ်နေ့ကျ ကုန်သွားမှာပဲ...
ပြီးတော့ ပင်လယ်ရေကလည်း နှစ်တိုင်း
ဆောင်းရာသီဆိုရင်
ခဲသွားတယ်လေ...နွေဦးပေါက်မှ
မခဲတော့တာ....ဒီတစ်လကျော်အတွင်း ဇွန်ဘီတွေ
လမ်းလျှောက်ပြီး မလာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ
အာမခံနိုင်လို့လဲ..."

"ဒါပေမယ့် လူတွေ ကျွန်းပေါ်မှာ သုံးနှစ်လောက်
နေခဲ့ပြီးပြီလေ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး..."

“ ရှင်းပြဖို့တော့ သိပ်မလွယ်ဘူး...အဲဒီနံပါတီတွေက
ညံ့ဖျင်းတယ်... သူတို့မှာ မင်းပြောတဲ့
ကျီကျောက်ယန် လိုမျိုး ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်တဲ့
ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရှိနေသေးရင်
ကျွန်းလည်း လုံခြုံနေမှာ မဟုတ်ဘူး...”

လင်းဟယ် က အချိန်ခဏအတွင်း
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သမ်းဝေနေသဖြင့်
ယန်ဟန်က ဆက်မမေးတော့ပေ။

Xxxxx

Chapter 49

လင်းဟယ် ထွက်သွားပြီးနောက် ယန်ဟန်သည်
ကျွန်းသို့သွားမည့် ကိစ္စကို ဝေခွဲမရ
ဖြစ်နေမိလေသည်။

သူမ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်းကို သွားချင်ရသနည်း။

အကြောင်းရင်းများစွာရှိသည့်အနက် အရေးကြီးဆုံး
အချက်မှာ ဟန်ခိုင် နှင့်သက်ဆိုင်လေသည်။
လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သူမသည်

အိပ်မက်တစ်ခုကိုသာ ဆက်တိုက်
မက်နေခဲ့လေသည်။

အိပ်မက်၏ အကြောင်းအရာမှာ တူညီနေ၏။
ဟန်ခိုင် ကို ခွေးခြေခံတွင် ချည်နှောင်ထားပြီး
လူလတ်ပိုင်း အရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦးက
ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ကို ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ယန်ဟန် အိပ်မက်များစွာကို မက်ပြီးသည့်နောက်
အိမ်မက်များ၏ သဘောတရားကို သိလာပြီ
ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူမသည် ရက်ပေါင်းများစွာ
တူညီသော အိမ်မက်ကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ

မက်နေပါက၊ ထိုအိပ်မက်အတိုင်း
ဖြစ်လာမည့်ရက်သည် နီးကပ်လာပြီဟု ဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်သည်။

သုမ

တခြားမြို့ကိုမသွားချင်သောကြောင့်မဟုတ်ပေ။
တခြားမြို့ကိုသွားပါက အတိတ်တုန်းက ယန်ဟန်
အဖြစ်မှ ရှောင်လွှဲနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မွန်းတည့်ချိန် ဆယ့်နှစ်နာရီတွင် လင်းဟယ်
နိုးလာပြီး မြေအောက်ခန်းမှ ဆီသွတ်ဗူးနှစ်လုံးကို
ယူ၍ ထွက်လာလေသည်။ ထို့နောက် သူက
ဗူးများကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ယန်ဟန်ကို ဗိုက်ဆာလား ဟု
မေးမြန်းလိုက်သည်။

ယန်ဟန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

လင်းဟယ် က စည်သွပ်ဘူးထဲမှ အစားအစာကို
စားကြည့်လိုက်ရာ အရသာမှာ ဆိုးပုံရပြီး
သူ့မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေတော့သည်။

“အို...ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဇွန်ဘီတွေက လူ့အသားကို
စားတယ်နော်...”

ယန်ဟန်က ခေါင်းယမ်းကာ စာရွက်ပေါ်
ချရေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ လူသား
မစားတာအတော်ကြာနေပြီ...”

“ဗိုက်မဆာဘူးလား...”

“တခါတလေ ဗိုက်ဆာလာတတ်တယ်... ကျွန်းကို
အရင်တစ်ခါ သွားတုန်းက လူတွေကို
ကိုက်ပစ်ချင်ပေမယ့် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ်လေ...”

ထိုစကားကို ကြားပြီးနောက် လင်းဟယ် သည်
အလွန် ထိတ်လန့်သည့် အမှုအရာဖြင့်
မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းငါ့ကို မကိုက်ချင်ဘူးလား”

ယန်ဟန်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
လင်းဟယ် က သူ့ပါးစပ်ထဲကို

စည်သွပ်ဘူးတစ်ဘူးကို ထည့်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို လျစ်လျူရှုကာ စာရွက်ပေါ်တွင်
ရေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာ ဆက်မနေလို့
မဖြစ်တော့ဘူး...သွားရတော့မယ်... ဒီမှာ
ဆက်နေလိုက်ရင် မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ
ထပ်ဖြစ်လာမှာ စိုးတယ်...”

ယန်ဟန်၏ စာကိုဖတ်ပြီးနောက် လင်းဟယ် သည်
ချက်ချက်ပင် လေးနက်သည့်အသွင်
ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်းဘယ်အချိန် ထွက်သွားမှာလဲ...”

“မှောင်လာတဲ့အထိ စောင့်ရမှာပေါ့...
နေ့ခင်းဘက်ဆို အပြင်မှာ သွားလာနေတဲ့
ဇွန်ဘီတွေ အများကြီးရှိတယ်... ရှင့်အိမ်ကိုတောင်
ရှာတွေ့ရင် တွေ့သွားနိုင်တယ်...”

လင်းဟယ် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားသော်လည်း
သူမကို တားမြစ်သည့်စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။
နောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် စကားပြောမည့်သူကို
ရှာတွေ့ခဲ့သော်လည်း ထိုသူကအချိန်ခဏအတွင်း
ထွက်သွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် လင်းဟယ်က အရသာဆိုးရှားသည့်
ဆီသွတ်ဗူးကို အမြန် စားသောက်လိုက်သည်။

“စိတ်မပူနဲ့...ခဏစောင့်..ငါမင်းကိုပေးစရာရှိတယ်....

”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် လင်းဟယ် သည်
စည်သွပ်ဘူးများကို ချထားလိုက်ပြီး
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွား၍ နာရီဝက်ခန့်
အကြာတွင် အိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် မြေအောက်ခန်းမှ
ထွက်လာလေသည်။

ထို့နောက် လင်းဟယ် က အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး
ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်သည်။

"မင်းက နည်းလမ်းတစ်ခု ရှာခိုင်းတယ်...ငါ
တစ်ညလုံး စဉ်းစားပေမယ့် အကြံလည်း
ထွက်မလာဘူး... ငါတကယ်

စိတ်မကောင်းပါဘူး...ဒါပေမဲ့ မင်းထွက်သွားတဲ့အခါ
ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ပေးလိုက်မယ်.. ဒါတွေက
မင်းပြောတဲ့ ‘မျှော်လင့်ချက်’ နဲ့ နည်းနည်းလေး
ဆင်တူမယ်ထင်တယ်...”

လင်းဟယ် က ခရီးသွားမည် ဖြစ်သော
မြေးဖြစ်သူအား အဘွားဖြစ်သူက တတွတ်တွတ်
မှာကြားနေသကဲ့သို့ ပစ္စည်းများကို
ထုတ်ပြနေလေသည်။

“ဒီတုန်းတွေက သေးပေမဲ့ အစွမ်းထက်တယ်...
အချိန်ခဏလေးအတွင်း အဲဒီဇွန်ဘီကောင်တွေ

ချက်ချင်း အသားကင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်..
ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား..."

ယန်ဟန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒီဟာက သေနတ်နှစ်လက်...ဒါက ချေမှုန်း
သေနတ်... ဒီဟာတွေက ကျည်ဆန်တွေ... ဒီမှာက
အနက်ရောင်ဝတ်စုံတစ်စုံ.... မင်း သင်္ဘောဆိပ်ကို
သွားမယ်ဆိုရင် ညဘက်ကျမှ အေးအေး
ဆေးဆေးသွား... မင်းကလည်း ဇွန်ဘီဆိုတော့
အားသာချက်တွေ ရှိပါတယ်..."

လင်းဟယ် က တစ်ခုခုကို ရုတ်တရက်
သတိရသွားပုံရပြီး အိတ်ကပ်ထဲက နာရီကို
ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါက စက်လက်ပတ်နာရီမို့ အချိန်ကို တိတိကျကျ
သိနိုင်တယ်... မင်းက ညကြည့်မျက်မှန် မလိုဘူး....
မနေ့ညက မင်းရဲ့ပုံစံကို ကြည့်ရတာ သာမန်
ဇွန်ဘီတွေရဲ့အမြင်အာရုံတောင် မင်းနဲ့
မယှဉ်နိုင်လောက်ဘူး...”

ယန်ဟန် က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စာရွက်ပေါ်တွင်
ရေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မက သာမန် ဇွန်ဘီတွေနဲ့ သာမန်လူတွေထက်
အမြင်အာရုံ၊အကြားအာရုံ ၊တုံ့ပြန်မှု၊ အရှိန်နဲ့
ခွန်အား အဲဒါတွေ အရမ်းအားကောင်းတယ်လေ...
ကြည့်ရတာ ဗီဇပြောင်းသွားတဲ့ အတွက်
အားသာချက်တွေ ထင်ပါရဲ့...”

“မင်အတွက်တော့ တစ်ကယ်ကောင်းတဲ့
အားသာချက်ပဲ...”

ထို့နောက် လင်းဟယ် က
အသက်ကယ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို
ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါက အသက်ကယ်အင်္ကျီ... ပင်လယ်ထဲ
မတော်တဆ မင်း ပြုတ်ကျသွားရင် ဒါက မင်းကို
ကယ်ပေးလိမ့်မယ်.. ဇွန်ဘီတွေက
ရေမကူးတတ်ဘူး မဟုတ်လား...”

ယန်ဟန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒါက မီးခိုးပုံး...ဇွန်ဘီဘုရင်ရဲ့အမြင်အာရုံဟာ
သာမန်ဇွန်ဘီတွေရဲ့အမြင်အာရုံထက် အများကြီး
ပိုကောင်းနိုင်တယ်...ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးက
ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းနေပါစေ...,မီးခိုးတွေ
ရှေ့မှာတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်လောက်ဘူး..
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမီးခိုးပုံးက မင်းအန္တရာယ်တစ်ခုခု
ကြုံရရင် ဖြေရှင်းပေးလိမ့်မယ်...”

လင်းဟယ် ဧါ ရှင်းပြချက်ကို နားထောင်ရင်း
ယန်ဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍
သူမသာ လူသားဖြစ်နေလျှင် ယခုပင် မျက်ရည်များ
ကျလာလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး သူမ၏

မျက်နှာ အမူအရာသည် ယခုကဲ့သို့ တင်းမာနေမည်
မဟုတ်ပေ။

လင်းဟယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး
ယန်ဟန်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ယန်ဟန်၏မျက်နှာသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့
တင်းမာနေသော်လည်း သူမ၏ မျက်နှာမှ တစ်ဆင့်
ကျေးဇူးတင်နေသည့် အရိပ်အယောင်ကို
ဘာကြောင့် ခံစားနေရသည်ကို သူမသိပေ။

ထို့နောက် အတန်ကြာမှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ဖြစ်သွားဟန်ဆောင်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟားဟား... ငါဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဖြစ်တာ
သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီ... ဒီနေ့ မင်းနဲ့ စကား
ကောင်းကောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်.. ငါတို့က အခု
သူငယ်ချင်းတွေနော်...အခုလောလောဆယ်ကတော့
ငါတို့အတွက် အရေးကြီးဆုံး အရာက
အသက်ရှင်ဖို့ပဲ...တကယ်လို့ မင်း အသက်မရှင်
နေဘူးဆိုရင် မင်းဘဝမှာ နောက်ကျရင်
တွေ့လာနိုင်တဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ
အခိုက်အတန့်တွေကို ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး..ငါ့ကိုပဲ
ကြည့်လေ ငါသာ အသက်မရှင်ခဲ့ရင် မင်းကို
ဘယ်တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ....”

လင်းဟယ် သည် သူ့စကားများသည် အဆီအငေါ်
မတည့်သဖြင့် စကားစ ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှင်စမ်းပါ...”

ယန်ဟန်က လေးလေးနက်နက်ကြီး
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

Xxxxx

Chapter 50

ယန်ဟန် လင်းဟယ်၏ အိမ်မှ ထွက်ခွာလာပြီး
တတိယမြောက်ညတွင် လင်းကျိုး ဒေသရှိ
သဘောဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမ
အမှောင်ထဲတွင် ပုန်းပြီး စောင့်ကြည့်နေရာ
သဘောဆိပ်တွင် ဇွန်ဘီများစွာ ရှိနေကြောင်း
တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူမ က အနီးကပ်
အသေအချာ ကြည့်လိုက်ရာ ကံကောင်းစွာပင်
ကျီကျောက်ယန် ကို မတွေ့ရပေ။

ယန်ဟန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကျီကျောက်ယန်
က ပို၍ အစွမ်းထက်သည်ဆိုလျှင်တောင် သူသည်
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်းဧရိယာနှင့်

လင်းကျိုးဒေသကို တစ်ပြိုင်တည်း
ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အလွန်ဆုံးမှ ကျီကျောက်ယန်သည် ဇွန်ဘီများကို
သူ၏ မျက်စိ နှင့် နားများသဖွယ် သဘောဆိပ်တွင်
ထောက်လှမ်းခိုင်းထားပြီး သူမကို တွေ့သည့်အခါ
အချက်ပြခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယန်ဟန် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ယခုညတွင် တိမ်များ ထူထပ်ပြီး လရောင်
မရှိသောကြောင့် ဘုရားသခင်က သူမကို
မျက်နှာသာ ပေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။သူမ

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ဝတ်ထားပြီး
လမဲ့ညတွင် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

သဘောဆိပ်ကို စောင့်ကြပ်နေသော
ဇွန်ဘီများသည် သူမကို မမြင်နိုင်လောက်ဟု
ခန့်မှန်းရပေသည်။ အနံ့နှင့် ပတ်သတ်၍လည်း
သူမသည် ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်ဖြစ်၍ စိတ်ပူစရာ
မလိုပေ။

ညချမ်း၏ ပင်လယ်လေညင်းသည် တဖြူးဖြူး
တိုက်ခတ်နေသဖြင့် သဘောဆိပ် တစ်ခုလုံး
လှိုင်းပုတ်သံများဖြင့် ဆူညံနေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သဘောဆိပ်နားသို့ ညင်သာစွာ
ချဉ်းကပ်မည် ဆိုပါက ခြေသံကို လုံးလုံး
ဖုံးကွယ်သွားနိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယန်ဟန်သည် နောက်ထပ်
တစ်မိနစ် ၊နှစ်မိနစ်ခန့် ဆက်လက် စောင့်ကြည့်ခဲ့ရာ
ဇွန်ဘီဘုရင် သည် အမှန်တကယ် အနီးနားတွင်
မရှိသည်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် သဘောဆိပ်သို့
ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် သဘောဆိပ်တွင် လှေတစ်စင်းရှာရန်
ဇွန်ဘီ အုပ်စုကြားထဲတွင် ခက်ခက်ခဲခဲ

လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ ဇွန်ဘီများသည် အလွန်
ပြည့်ကြပ်နေသဖြင့် အကယ်၍
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ကသာ သူမကို ရိပ်မိသွားပါက
သူမ ချက်ချင်းပင် သေဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု
ယူဆရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ဟန် သည် ခြေလှမ်းတိုင်းကို
ဂရုတစိုက် လျှောက်လာပြီး အသက်ပင်
ဝဝမရှုရဲပေ။ အတန်ကြာသောအခါ သူမသည်
ဇွန်ဘီအုပ်စု၏ သုံးပုံနှစ်ပုံကျော်ကို ဘေးကင်းစွာ
ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်သွားသည်။

ယန်ဟန်သည် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချကာ
ဆက်သွားရန် ပြင်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် သူမဘေးရှိ
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်က သူမဆီ တိုးလာ၍
အနံ့ခံလိုက်လေသည်။

ယန်ဟန် ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း အနည်းငယ်
နောက်ကျ သွားလေသည်။ ထိုဇွန်ဘီသည်
လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးမပေးဘဲ သူမနားသို့
ဆက်လက် တိုးကပ်လာပြီး အနံ့ခံနေလေသည်။

ယန်ဟန်က ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား
လိုက်ရာ သူမ၏ အနံ့အသက် ပျောက်သွားသဖြင့်

ထိုဇွန်ဘီသည် နေရာတွင်ရပ်ပြီး စူးရဲစွာ
အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ ထိုဇွန်ဘီ၏ အသံကို
ကြားရသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
ကျန်ဇွန်ဘီများသည်လည်း အတူတကွ
အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

ယန်ဟန်က သွားပြီ ဟု တွေးမိလိုက်သည်။
ဤဖုတ်ကောင်များသည် ကျီကျောက်ယန် ထံသို့
အချက်ပြ နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ထို့နောက်
သူမသည် ခြေလှမ်းကျယ် ကြီးလှမ်းကာ
လှေကားဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ယန်ဟန်ပြေးလာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏
အသက်ရှူသံများသည်လည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်လာသည်။
သူမခြေလှမ်းအနည်းငယ်သာ လှမ်းရချိန်တွင်
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အနံ့ခံနေသောဇွန်ဘီများသည်
သူမဆီသို့ စတင်စုရုံးလာကြသည်။

ယန်ဟန် စိတ်ရှုပ်နေပြီး ပြဿနာကို သူမ လုံးဝ
နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေရသည်။ ဤဇွန်ဘီများက
အဘယ်ကြောင့် သူမကို ရိပ်မိသွားရသနည်း
ဆိုသည့် အချက်ကို ပြေးနေရင်း
တွေးမိလေသည်။ ယခု သဘောဆိပ်သည် သူမနှင့်
ဆယ်မီတာအကွာတွင်ရှိနေပြီး ဇွန်ဘီများကလည်း
သူမရှေ့တွင်စုရုံး၍ ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ယန်ဟန်က သေနတ်ကို ထုတ်ပြီး
သူမရှေ့မှ ဇွန်ဘီများကို ပစ်သတ်လိုက်လေသည်။
သေနတ်၏ ပြင်းအားမှာ အလွန်ကြီးမားလှပြီး
ထိုသေနတ်သံက ဇွန်ဘီများကို
ခြောက်လှန့်နိုင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူမ
ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။ ဇွန်ဘီများမှာ
သူမအနားသို့ သိပ်မတိုးဝံ့သည်ကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ ယန်ဟန်သည် ဗုံးတစ်လုံးကို
ထုတ်ကာ ဇွန်ဘီအုပ်စုဆီသို့ ပစ်လိုက်ရာ
ချက်ချင်းပင် အသားကင်နံ့မှာ လေထုထဲတွင်
ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ ဇွန်ဘီအုပ်စုထဲမှ

အကောင်ရေ များစွာသည် အတုန်းအရုန်း
လဲကျသွားကြလေပြီ။

ယန်ဟန်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်မနေတော့ဘဲ
သဘောဆိပ်သို့ အမြန်ပြေးသွားလိုက်သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဇွန်ဘီများမှာလည်း ဗုံးကြောင့်
ထိတ်လန့်သွားပုံရပြီး သူမကို ရန်မပြုကြဘဲ အသာ
ရပ်နေကြ၏။

အချိန် ကောင်းကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ယန်ဟန်သည်
လှေငယ်ကလေးဆီသို့ အမြန်
ပြေးသွားလိုက်သည်။

သဘောဆိပ်သည် ယန်ဟန်နှင့် နီးနေပြီး
ဖြစ်သော်လည်း ကျီကျောက်ယန် သည်
ဇွန်ဘီအုပ်စုထဲမှ အမြန်ထွက်လာသောကြောင့် သူမ
ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကျ သွားလေသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် ယန်ဟန်
ထွက်ပြေးနေသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ
ဒေါသထွက်လာပြီး သူမနားသို့ တဟုန်ထိုး
ပြေးလာလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ယန်ဟန် က အိတ်ကပ်ထဲမှ မီးခိုးဖုံး
တစ်ခုကို အမြန်ထုတ်ကာ ကျီကျောက်ယန် ဆီသို့
ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ တခဏချင်းပင်
ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မီးခိုးထု ကြီးထဲတွင်
ပိတ်လှောင်သွားကြတော့သည်။

သူမသည် ကျီကျောက်ယန် ရှိနေမည့်နေရာကို
ခန့်မှန်းပြီး သေနတ်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ
ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ကျီကျောက်ယန် ကို ထိမှန်ခြင်း
ရှိ၊ မရှိ မသိရသဖြင့် ပစ်ပြီးသည်နှင့် သဘောဆိပ်
ဆီ ထွက်ပြေးလိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် အမောတကော ပြေးနေစဉ်
နားထဲတွင် အားပြင်းသော ခြေသံများ
ကြားလာရပြီး ထိုခြေသံများမှာ သူမနှင့် နီးကပ်လာ
နေသည်ကို သိလိုက်သည်။ ကျီကျောက်ယန် သည်
သူမပစ်လိုက်သော သေနတ်သံနောက်သို့ မှန်းဆ၍
လိုက်လာပုံရသည်။

ထိုစဉ် မီးခိုးငွေ့များကြားတွင် ယန်ဟန်သည် သူမ၏
ကျောပိုးအိတ်ကို အားဖြင့်
ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရလေသည်။ သူမက
စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကျောပိုးအိတ်ကို
ချွတ်ချပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပင်လယ်လေပြင်းကြောင့်
မီးခိုးငွေ့များမှာလည်း လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်
သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ယန်ဟန် သည် သူမရှေ့တွင် ရပ်နေသည့်
ရှည်မျောမျော လူရိပ်ကြီးကို မှုန်ဝါးဝါး
မြင်လိုက်ရသောအခါ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားရသည်။

ကျီကျောက်ယန် လည်း
မဟုတ်ဘူး...ဘယ်သူပါလိမ့်...

ထိုလူသည် သူမကို မြင်သွားပုံရပြီး သူမဆီသို့
အရိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ပြေးလာလေသည်။
ကျီကျောက်ယန် ကလည်း နောက်မှ
လိုက်လာသဖြင့် ယန်ဟန်သည် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်
ဖြစ်သွားကာ ချက်ချင်းပင် ပင်လယ်ထဲသို့
ခုန်ဆင်းပစ်လိုက်သည်။

ပင်လယ်ရေ၏ အအေးဓာတ်သည်
ပုရွက်ဆိတ်များကဲ့သို့ ယန်ဟန် ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့
လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ပြေးသွားကြပြီး
ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါများအထိပါ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်
အေးနေတော့သည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ယန်ဟန်၏
ခန္ဓာကိုယ်သည် အေးသည်ထက် အေးလာကာ
အသိစိတ်များပါ မှုန်ဝါးလာကြတော့သည်။ သူမ၏
ခန္ဓာကိုယ်သည် ပင်လယ်အောက်ခြေသို့
တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်သွားသည်ကို
ခံစားလိုက်ရသည်။ ဇွန်ဘီများသည်
ရေမကူးနိုင်ကြသောကြောင့် သူမ
ယခုသေသွားနိုင်လေသည်။ ဤသည်မှာ သူမ၏
နောက်ဆုံးအသိစိတ် ဖြစ်ချေတော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 51

ဟန်ခိုင် ၏ ခြေထောက် ဒဏ်ရာက
သုံးလကျော်အကြာတွင်
သက်သာလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာ
ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းလျှောက်သည့်အခါ
အလိုက်သင့် မလှမ်းနိုင်ဖြစ်နေတတ်ပြီး
အနည်းငယ် ကွေးနေလေသည်။

ဟန်ခိုင် သည် အိမ်တွင် အတန်ကြာအောင်
နားနေရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
မှီတက်သွားမတတ် ခံစားရလေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ပြန်အလုပ်ဆင်းရန် CDC သို့
အီးမေးလ်တစ်စောင် ပေးပို့ခဲ့သဖြင့် လာမည့်

တနင်္လာနေ့တွင် အလုပ်ပြန်ဆင်းရမည်
ဖြစ်လေသည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်
လူအင်အားနည်းပါးနေပြီး တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး
အလုပ်ပြန်ဝင်စေချင်သော်လည်း
ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ရမည်ဟု ဟန်ခိုင်၏
အီးမေးလ်ကို စာပြန်ခဲ့သည်။

ဟန်ခိုင်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းက ခေတ္တရပ်နားထားရသဖြင့်
အလုပ်များ ပုံနေတော့သည်။ သူ
အလုပ်ပြန်ဆင်းသည့် ပထမဆုံး သုံးရက်တွင်

ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင်သာ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့ရပြီး ည
ဆယ်နာရီအထိ အလုပ် ဆက်တိုက်
လုပ်နေရလေသည်။

ဟန်ခိုင် သူ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ သုတေသီတစ်ဦး၏
စမ်းသပ်မှုဆိုင်ရာ ဒေတာများကို ရှာဖွေနေချိန်တွင်
ရုတ်တရက် ဖုန်းထဲသို့
မက်ဆေ့ချ်ဝင်လာလေသည်။ ကျီဟုန်ယီ က
သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟန်ခိုင် က အချိန်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ည ၁၀ နာရီ
၁၂ မိနစ် ရှိနေပြီဖြစ်၍ သုတေသီများနှင့်

ပရော်ဖက်ဆာ တို့မှာ အိမ်ပြန်သွားကြလေသည်။
ကျီဟုန်ယီ ပေးပို့လိုက်သည့် မက်ဆေ့ချ်ကို
ကြောင်စီစီ စိုက်ကြည့်ရင်း ဆေးရုံတွင် ကျီဟုန်ယီ
ပြောခဲ့သည့် နောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းကို ဟန်ခိုင်
သတိရသွားမိလေ၏။

“မင်း အဲဒီအတွက် ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်....”

ယန်ဟန် ကြုံပြောထားတဲ့ နေ့ဟာ နောက်ဆုံးတော့
ရောက်လာပြီပေါ့...

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန် ၏ အိပ်မက်ထဲမှ
ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ကို ထိုးသွင်းခဲ့သည့် လူလတ်ပိုင်း
အရွယ်မှာ ကျီဟုန်ယီ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု
တွေးမိသွားရသည်။ သူကကျီကျောက်ယန် ကို
သွယ်ဝိုက်၍ သတ်ရာရောက်ခဲ့သဖြင့် ကျီဟုန်ယီ
က လွယ်လွယ်နှင့် အလွတ်ပေးမည် မဟုတ်ပေ။

ကျီဟုန်ယီ သည် ယနေ့အတွက် စိတ်မရှည်စွာ
စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရသည်မှာ သုံးလကျော်ရှိပြီမို့ သူ
အလုပ်ပြန်ဝင်သည့် ဂရုတ်မြောက်နေ့တွင်
ပြင်ဆင်ထားသည့် အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်
ဖော်လိမ့်မည် ဟု ဟန်ခိုင် ထင်မိသည်။

ဟန်ခိုင် စမ်းသပ်မှုမှတ်တမ်းများ၏
နောက်ဆုံးစာမျက်နှာအချို့ကို ဖတ်ကာ စမ်းသပ်မှု
ပြုလုပ်နေစဉ်အတွင်း ဖြစ်လာနိုင်သည့်
သွေဖည်မှုများနှင့် အမှားများကို ချရေးပြီးနောက်
ဓာတ်ခွဲခန်း တံခါးကို သော့ခတ်ကာ ကျီဟုန်ယီ၏
ရုံးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျီဟုန်ယီ ၏ ရုံးခန်းသည် အဆောက်အဦး၏
ဧကန်တွင်ရှိသည်။ ဧကန်ရှိ အခန်းအများစုမှာ
CDC၏ အထက်လူကြီးများ၏ ရုံးခန်းများ
ဖြစ်ကြသည်။ ဟန်ခိုင် သည် ည ၁၀နာရီခွဲတွင်
ကိုးထပ်သို့ ရောက်သောအခါ အချို့ရုံးခန်းမီးများ
မှာ ပိတ်ထားပြီး စင်္ကြံရှိ မီးများသာ

လင်းထိန်နေသဖြင့် အထက်လူကြီးများသည်
အလုပ်မှ အချိန်မှန် အိမ်ပြန်ကြပုံရသည်။

ဟန်ခိုင် သည် အတွင်းဘက်သို့
ဆက်လျှောက်သွားရာ စင်္ကြံအဆုံးတွင် မီးများ
ပိတ်ထားပြီး တံခါးမှာ ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေသော
ကျီဟုန်ယီ ၏ ရုံးခန်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဟန်ခိုင်က အခန်းအပြင်တွင် ရပ်၍ တံခါးကို
ခေါက်လိုက်သော်လည်း အခန်းထဲက
မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။ ဟန်ခိုင် သည်

အချိန်အတော်ကြာအောင် စောင့်ပြီးနောက်
တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် ကျီဟုန်ယီ ၏ ကွန်ပြူတာမှာ
ဖွင့်ထားသော်လည်း ကွန်ပြူတာမှ အလင်းသည်
အလွန်မှိန်နေသဖြင့် ရုံးခန်းကြီးသည် မှောင်မဲနေဆဲ
ဖြစ်၏။ ဟန်ခိုင်သည် မီးဖွင့်ရန်အလို့ငှာ
တံခါးဘေးရှိ နံရံကို လက်ဖြင့်စမ်း၍ မီးခလုတ်ကို
ရှာနေစဉ် သူ့ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် အားပြင်းစွာ
အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့်
သတိလစ်သွားလေတော့သည်။

ဟန်ခိုင် နိုးလာသောအခါတွင် သူသည်
ခွေးခြေခံတစ်ခုပေါ်တွင် ကြိုးချည်ခံထားရပြီး
မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။ သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ ကျီဟုန်ယီ ၏
ရုံးခန်းထဲတွင် ရှိနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း
တွေ့လိုက်ရသည်။

သတိမလစ်ခင်က အခြေအနေနှင့် ကွာခြားချက်မှာ
ယခုမူ အခန်းမီးများဖွင့်ထားပြီး တံခါးကို
သော့ခတ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဟန်ခိုင် သည်
သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ကျီဟုန်ယီ ကို
ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျင်းမရှိဘဲ
မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။။

ကျီဟုန်ယီ သည် R မိုင်းရပ်စ်ကာကွယ်ရေး
ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ဟန်ခိုင် က
ရယ်မောလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါရိုက်တာကျီ ...ဒီလောက်ကြီးဝတ်ထားဖို့
လိုလိုလား...ကျွန်းပေါ်က လူတွေဟာ R မိုင်းရပ်စ်ကို
အနည်းနဲ့ အများ ခုခံအားများတဲ့အတွက် ခင်ဗျား
စိုးရိမ်နေစရာမလိုပါဘူး...”

ကျီဟုန်ယီ က အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ...”

“ကျွန်တော် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ
ဟုတ်လား...အဲ့ဒါထက်
ကျွန်တော့်ကိုကြိုးတုပ်ထားတဲ့ ဒါရိုက်တာ ကျီကိုပဲ
မေးပါရစေဦး...ဒါက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...”

“ဟန်ခိုင် မင်းက ဒီကမ္ဘာမှာ ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
သွေးသားရင်းချာကို သတ်ပစ်ခဲ့တယ်... မင်းကို
ငါလွှတ်ထားမယ်လို့ မင်းထင်နေတာလား... မင်းက
ငါ့သားကို ဇွန်ဘီဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်လေ...အခု
သူ ဘယ်မှာရှိမှန်း ငါမသိသေးဘူး...ဒီ

၃လအတွင်းမှာ ငါ့နှလုံးသားကြီးတစ်ခုလုံး
ဒယ်အိုးထဲမှာ အကြော်ခံနေရသလိုပဲ...ဒီလောက်
ရက်စက်တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးကို
ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ
မခံစားနိုင်တော့ဘူး...အဲ့တော့ ငါလည်း မင်းကို
အဲ့ဒီအရသာကို မြည်းစမ်းခိုင်းပြီး ဇွန်ဘီအဖြစ်
ပြောင်းပေးမယ်...မနက်ဖြန် မင်း ဇွန်ဘီဖြစ်လာရင်
မင်းကို စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ ကလူတွေကို ဖမ်းခိုင်းပြီး
မင်းကို သီးခြားခန်းထဲက ဇွန်ဘီလှောင်အိမ်ထဲမှာ
ထည့်ထားပြီး
ဖြည်းဖြည်းချင်းနှိပ်စက်ပြမယ်...မင်းဘယ်တော့မှ
ပျော်ပျော်ကြီး မသေရဘူး...မဟုတ်ရင် ငါ့ရင်ထဲက

ဒေါသတွေကို ငါ ဘယ်လို
ဖြေဖျောက်ရတော့မှာလဲ...”

ကျီဟုန်ယီ ၏ စကားကို ကြားပြီးသော်လည်း
ဟန်ခိုင် ၏မျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု
တစ်စုံတစ်ရာ မပြသေးပေ။

ဟန်ခိုင် ၏ ဂရုမစိုက်သည့် တုံ့ပြန်မှုကိုကြည့်၍
ကျီဟုန်ယီ အနည်းငယ်နောက်တွန့်သွားသော်လည်း
ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ တွေးမိလိုက်သည်။

‘ဒီကောင် သေရမှာ မကြောက်တာ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...’

“ဘာလို့ မင်းက မကြောက်တာလဲ...”

“ကျွန်တော် ကြောက်ကြောက်၊
မကြောက်ကြောက် ဒါရိုက်တာကို ဂရုစိုက်စရာ
မလိုဘူး မဟုတ်လား...”

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများသည် သားကောင်က
ကြောက်ရွံ့မှသာ သူတို့စိတ်ပျော်နိုင်ကြပေသည်။

ကျီဟုန်ယီ က ဒေါသထွက်စွာဖြင့် သူ့ကို
စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယနေ့အစီအစဉ်အတွက် ကျီဟုန်ယီသည်
အချိန်တစ်လ နီးပါးယူကာ စီစဉ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ဟန်ခိုင် ဇွန်ဘီဖြစ်လာသည့်
မြင်ကွင်းကို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်လိုက်တိုင်း
စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။
ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် သနားညှာတာပေးရန်
ပြောဆိုနေရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဝပ်တွားကာ
တောင်းပန်နေသည့် ဟန်ခိုင် ၏ ပုံစံကို
မြင်ယောင်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဟန်ခိုင် က
သားဖြစ်သူကို သတ်ပစ်ခဲ့သည့်အတွက်

နောင်တရစေချင်သဖြင့် ယနေ့ကို စောင့်နေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ ကြိုးဖြင့်တုပ်ထားခံရသော ဟန်ခိုင် သည်
ဒူးထောက်ကာ သနားခံဖို့ မဆိုထားဘိ
ကြောက်လန့်ပုံပင် မပေါ်ပေ။

ကျီဟုန်ယီ သည် နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့်
တိုင်ကပ်နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ မနက် ၁
နာရီထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော
Rပိုင်းရပ်စ်နှင့် ဆေးထိုးအပ်ကို ထုတ်ကာ ဟန်ခိုင်
၏ ကိုယ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ကျိဟုန်ယီ သည် ဟန်ခိုင်အား မိုင်းရပ်စ်ကို
အမှန်တကယ် ထိုးလိုက်သောအခါတွင်
ကြောက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း လူသေ
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ငြိမ်နေလေ၏။

ကျိဟုန်ယီ က ဟန်ခိုင် ကို ဇွန်ဘီမိုင်းရပ်စ်
ထိုးသွင်းပြီးနောက် ကပျာကယာ ပစ္စည်းများကို
ယပျာကယာ သိမ်းနေလေသည်။ ဟန်ခိုင် သည်
ဇွန်ဘီအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး သူ့ကို
တိုက်ခိုက်မည်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

“ဟန်ခိုင်... မင်းဘဝရဲ့ လက်ကျန်အချိန်တွေကို
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းနိုင်ပါစေကွာ...”

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီ သည် ရုံးခန်းအတွင်းရှိ
မီးကိုပိတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ကာကွယ်ရေး
ဝတ်စုံကို ချွတ်၍ အိတ်ဖြင့်ထုပ်ကာ အမှိုက်ပုံးထဲသို့
ပစ်လိုက်သည်။

ကျီဟုန်ယီ ထွက်သွားပြီးနောက် ဟန်ခိုင် သည်
သူ့အား ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးများပြေသွားရန်
အားဖြင့် ဆောင့် ရုန်းသော်လည်း
တင်းကျပ်လွန်းသဖြင့် လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်ပေ။

ဟန်ခိုင် သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်
ရုန်းကန်နေရာမှ မောပန်းနွမ်းနယ်လာသဖြင့်
ခဏမျှ အနားယူလိုက်လေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 52

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြပြီး
တိုင်ကပ်နာရီမှ ချောက်ချက်သံနှင့် ဟန်ခိုင် ၏
အသက်ရှူသံများသာ ကြီးစိုးနေကြလေသည်။

ကျီဟုန်ယီ က မနက်တစ်နာရီခန့်တွင် အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားလေသည်။

ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေရင်း ဟန်ခိုင် က သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့
ပျံ့နှံ့နေသည့် ဗိုင်းရပ်စ်ကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်း
ခံစားမိလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်က
ဤထူးဆန်းသည့် ခံစားချက်ကို အလားတူ
ခံစားခဲ့ဖူးလေသည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံး
ပူလောင်လာပြီးလည်ချောင်းများ ယားယံလာကာ
ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဖြင့် နဖူးမှ
ချွေးသီးချွေးပေါက်များ
ထွက်လာလေတော့သည်။ သူသည်
မျက်လုံးများဖွင့်ထားသော်လည်း

သူ့စိတ်အစဉ်တို့သည် အထိန်းအကွပ်မရှိ
ရှုပ်ထွေးလာကြသည်။ ဟိုးယခင်က မတွေ့ဝံ့စရာ
အဖြစ်အပျက်များသည် သူ့စိတ်ထဲတွင်
အစီအရီပေါ်လာကြလေသည်။

ဇူလိုင်လ ၁၄၊ ၂၀၂၂ တွင် ဟန်ခိုင် သည် အလုပ်များ
ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ ရှန်ရှန် စိတ်ပြေအောင်
ချော့မော့ရမည့် အချိန် ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်
ရက်အနည်းငယ်က သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်သက်တမ်း
ခုန်နှစ်မြောက်နှစ်ပတ်လည်နေ့ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း
အလုပ်များနေသဖြင့် သူမမှတ်မိခဲ့ပေ။

ယခု အလုပ်အားခါမှ နှစ်ပတ်လည်နေ့ကို ဟန်ခိုင်
ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။ ရှန်ရှန် သည် သူ့ကို
စိတ်ဆိုးနေသဖြင့် အားလပ်ရက်တွင် သူမအတွက်
အထူးပွဲလေးတစ်ခုကို သူ့၏အိမ်၌ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

ဟန်ခိုင် နာရီကို ထပ်ခါထပ်ခါ ကြည့်လိုက်သည်။
ညနေ ၆နာရီ ၁၁ မိနစ် ရှိပြီ ဖြစ်၍ ရှန်ရှန် အလုပ်မှ
ဆင်းပြီး မြေအောက်ရထား ဘူတာရုံတွင်
ရထားစောင့်နေပေလိမ့်မည်။ထို့နောက် သူက
ဧည့်ခန်း စားပွဲပေါ်တွင် ဂရုတစိုက် စီစဉ်ထားသော
ဖယောင်းတိုင်မီးများဖြင့် အလှဆင်ထားသည့်
ညစာ,စားပွဲကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကဏ္ဍာမငြိမ်စွာ
လမ်းလျှောက်နေရင်း သူ၏
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမည့် အစီအစဉ်သည်
ပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိ ဟု ရုတ်တရက်
ခံစားလိုက်ရသည်။ သူက စိန်လက်စွပ်ဘူးကို
အမြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး မှန်ရှေ့တွင်
လေ့ကျင့်နေလေသည်။

“ရှန်ရှန်...ကိုယ်တို့ရဲ့ ဂုဏ်မြှောက်
နှစ်ပတ်လည်နေ့ကို မေ့သွားတာ
ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်.....ရှန်ရှန် ကိုယ်တို့
ချစ်ခဲ့ကြတာ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီနော်...အဲ့ဒါကြောင့်
ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်လိုက်ပါ....”

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...ခြောက်ကပ်နေတာပဲ... အသက်ကို
မပါဘူး..”

တစ်ကယ်တမ်းတွင်

သိပ္ပံကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ ဦးနှောက်မှာ
စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သည့် စကားအသုံးအနှုန်းများကို
မပြောတတ်တော့ဘဲ လက်တွေ့ကျကျသာ
ပြောဆိုတတ်လေသည်။ထို့နောက် သူက
ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး မှန်ရှေ့တွင်

လေးနက်သောအမှုအရာဖြင့်
ထပ်မံလေ့ကျင့်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှန်ရှန်.....ဒီဘဝမှာ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ကိုယ်အရမ်း
ကံကောင်းတယ် သိလား... မင်းကိုယ့်ကို
ချစ်သည်ဖြစ်စေ မချစ်သည်ဖြစ်စေ ကိုယ်က
မင်းကို ချစ်ပြီး တစ်သက်လုံး
ကာကွယ်ပေးမယ်...ရှန်ရှန်... ကိုယ့်ကို
လက်ထပ်ပါ...”

ဟန်ခိုင် မကျေမနပ် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး
ကမောက်ကမ ဖြစ်လွန်းသည် ဟု
ခံစားရလေသည်။

ထို့နောက် သူက နာရီကိုကြည့်လိုက်ရ ညနေ ၆ နာရီ
၃၀ ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ဟန်ခိုင် သည် ဝင်လာမည့်
ညှော်သည်အား စောင့်မျှော်နေသော ဟိုတယ်
တံခါးမှူးကဲ့သို့ တံခါးဝတွင် ရပ်နေလိုက်သည်။

ဟယ်ယွင်ရှန် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ
ဟန်ခိုင် က သစ်တုံးကြီးကဲ့သို့ တံခါးဝနားတွင်

ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
အလိုမကျဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“တံခါးနားမှာ ဘာလို့ သစ်တုံးကြီးလို
ရပ်နေရတာလဲ...အရူးကြီး ကျနေတာပဲ...”

ဟန်ခိုင် က ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်နေသဖြင့်
သူမက အိမ်စီးဖိနပ် လဲစီးရန် ပြင်လိုက်သည်။
ထိုအခါမှ ဟန်ခိုင်က ပြုံးလှိုင်းပြီး သူမလက်ထဲက
အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

"အို...နေက အနောက်ကနေ
ထွက်လာတော့မှာပဲ...ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့ အိတ်ကို
အလိုက်တသိယူပေးတာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်..."

ဟယ်ယွင်ရှန် က ထိုသို့ပြောသောအခါ ဟန်ခိုင်
သည် ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ ယခင်က
သူသည် ဤကဲ့သို့ အသေးအမွှား ကိစ္စများကိုပင်
လစ် လျူရှုခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဟယ်ယွင်ရှန် သည် ဖိနပ်ကို လဲစီးပြီးသည်နှင့်
ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရာ ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင်

ဟန်ခိုင် ကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက်အလှဆင်ထားသည့်
ညစာစားပွဲအား မြင်သွားသည်။ထိုအခါ သူမက
အနားတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေသော ဟန်ခိုင် ကို
ငေါ့လိုက်သည်။

“ဘာလဲဒီနေ့ အားရောအားရဲလား...”

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်က ဟန်ခိုင် သည်
ခုနစ်နှစ်မြောက် နှစ်ပတ်လည်နေ့ကို
မေ့သွားသောကြောင့် သူမသည် ၂ရက်ကြာအောင်
စိတ်ကောက်နေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဟန်ခိုင် က
သူမကို ဘာကြောင့် ရုတ်တရက်ကြီး

စိတ်ကောက်သွားတာလဲ ဟု မေးလိုက်သောအခါ
သူမ ပို၍ပင် ဒေါသထွက်လာပြီး သူ့ကို
စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ
စိတ်ကောက်နေလိုက်သည်။ ယခု ဟန်ခိုင် က
ထိုကိစ္စကို တောင်းပန်သည့်အနေဖြင့် ညစာစားပွဲကို
အထူးပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“Surprise လေ... နောက်မှပြောပြမယ်...”

ဟန်ခိုင် က ထိုင်ခုံကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး
ညင်သာသိမ်မွေ့စွာဖြင့် သူမကို ထိုင်ခုံတွင်
ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဟယ်ယွင်ရှန် က သဘောကျစွာ
ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ...အခုတော့ ရှင့်ကို
ခွင့်လွှတ်ရတော့မှာပေါ့...”

ဟန်ခိုင် က ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ပြောလေသည်။

“ကိုယ်တို့ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်နေ့ကို မေ့သွားတာ
ကိုယ့်အမှားပါ...အဲဒီအတွက် မစ္စရန်ရှန် ကို

အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်... နောက်တစ်ခါ
လုံးဝ မဖြစ်စေရပါဘူး... ကိုယ်ကတိပေးတယ်...”

“နောက်တစ်ကြိမ် အဲလိုမေ့နေရင်
ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ....”

ဟယ်ယွင်ရှန် သည် ဟန်ခိုင် ၏ ချစ်စဖွယ်
အပြောလေးကို ကြည့်ရင်း စ,နောက်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်က မစွရှန်ရှန် အတွက်
မြင်းတစ်ကောင် အဖြစ် ပြောင်းသွားလိုက်ပါ့မယ်...”

“တစ်ကယ်လား...”

“တစ်ကယ်...တစ်ကယ်...”

“အရင်ကလည်း ဒီလိုပြောတာပါပဲ...”

ဟယ်ယွင်ရှန် က သူ့ကို ပြုံးကြည့်ကာ စားပွဲပေါ်ရှိ
ညာစားပွဲကို ကြည့်နူးစွာ
သေချာကြည့်နေသေးသည်။

ထို့နောက် ညာစားနေစဉ် ဟန်ခိုင် က
ပြင်ဆင်ထားသည့် စိန်လက်စွပ်ဘူးကို

ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဖွင့်လိုက်၍
ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိုက်လေသည်။

“ရှန်းရှန်း... ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်...
မင်းပြုံးနေတဲ့ပုံလေး...အိပ်နေတဲ့ပုံစံလေး....အိပ်ငို
က်နေတဲ့ ပုံစံလေး..အိုက္ခာ အားလုံးကို ချစ်တယ်...
ကိုယ် မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့
အရာအားလုံးကိုချစ်တယ်...ရှန်ရှန်... ကိုယ်မင်းကို
ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ဖြတ်သန်းချင်တယ်... ကိုယ့်ကို
လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ...”

အချိန်အတော်ကြာအောင် ပြင်ဆင်ထားသည့်
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခြင်းသည် ချောမွေ့စွာ
ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

Xxxxx

Chapter 53

ဟယ်ယွင်ရန်က ဒူးထောက်၍ လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းနေသော ဟန်ခိုင် ကို ကြည့်ကာ
ပါးစပ်ကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားပြီး
မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာရသည်။ ယနေ့ကို သူမ
စောင့်နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ
ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ အဟွတ်... အဟွတ်...”

ဟယ်ယွင်ရှန် ရုတ်တရက် ချောင်းအပြင်းအထန်
ဆိုးနေတော့သည်။ ဟန်ခိုင် က ဒူးထောက်နေရာမှ
မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ရှန်ရှန်....မင်း
ဘာဖြစ်တာလဲ..နေမကောင်းဘူးလား....”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး....လည်ချောင်းထဲမှာ
တစ်ခုခုဆိုနေသလိုပဲ...”

ထို့နောက် သူမက လည်ချောင်းရှင်းရန်
ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ရာ ပို၍ပင်
ချောင်းဆိုးလာပြန်သည်။

“မဖြစ်တော့ဘူး...ကိုယ် မင်းကို
ဆေးရုံလိုက်ပို့မယ်...”

ဟယ်ယွင်ရှန် က ဟန့်ခိုင်း ဧါလက်ကို
အမြန်ဆွဲထားလိုက်ပြီး ပြောလေသည်။

“ရပါတယ်... မလိုပါဘူး...
အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားလို့ နေမှာပါ...
ရေနွေးတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ရင်
ပျောက်သွားမှာ... “

“ဒါဆို ဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး
ထိုင်နေနော်...ရေနွေးပူပူလေး တစ်ခွက်
ယူလာပေးမယ်...”

ဟယ်ယွင်ရှန် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး
စိန်လက်စွပ်ကို ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။ထို့နောက်
ချက်ချင်းပင် ချောင်းပြန်ဆိုးလာ၍ သူမ မျက်နှာမှာ

နီမြန်းလာပြီး လေပြွန်အက်ကွဲသွားသကဲ့သို့
ခံစားရလေသည်။ သေချာသည်မှာ
ယခုရောဂါလက္ခဏာများသည် သာမန်
အအေးမိခြင်းမဟုတ်ကြောင်း သူမသိနေလေသည်။

“ဟန်...ဟန်...”

သူမသည် ဟန်ခိုင် ၏ နာမည်ကို
ခေါ်ချင်သော်လည်း အသံကြိုးများကို

တစ်စုံတစ်ခုက ပိတ်ဆို့ထားသကဲ့သို့
အသံမထွက်နိုင် ဖြစ်နေ၏။

ဟန်ခိုင် သည် ရေနွေးအိုးတည်ရန် မီးဖိုချောင်ထဲသို့
ဝင်သွားလိုက်သည်။ ရေနွေးအိုးထဲရှိ
ရေပွက်ပွက်ဆူနေသည့်အချိန်တွင် မီးဖိုချောင်
ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်လမ်းမကို
သူ့အကျင့်အတိုင်း ငေးမောကြည့်နေ၏။

သူသည် ရိုးရှင်းလွယ်ကူသည့် အလုပ်တစ်ခုခုကို
လုပ်နေသည့်အခါ အခြားတစ်နေရာကို

ငေးကြည့်နေရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို
တွေ့တောနေတတ်၏။

ဥပမာအားဖြင့် သူသည် ဖန်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်ကာ
သူတို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို စိတ်ကူးယဉ် ကြည့်မိသည်။

‘ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ....
ဟန်းနီးမွန်းကျရင် ဘယ်ကိုသွားရမလဲ...’

ဟန်ခိုင် သည် တွေးနေရာမှ ပြတင်းပေါက်
အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
ထူးဆန်းသောအရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တကယ်တမ်းတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်
ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ
မတွေ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

‘ ဒီလူတွေ လမ်းပေါ်မှာ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်..အုပ်စုဖွဲ့
ရန်ဖြစ်နေတာလား...’

ဟန်ခိုင်က သိချင်စိတ်ဖြင့်
ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းမပေါ်တွင်
သွေးအိုင်၊သွေးကွက်များ ဖြစ်နေသည်ကို

တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ
ဆက်ကြည့်ချင်သော်လည်း ရေနွေးအိုးက
ရေဆူနေပြီဖြစ်၍ ဖန်ခွက်တစ်ခုထဲသို့
ငဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေနွေးခွက်ကို ကိုင်ကာ
ညှော်ခန်းဆီသို့ အမြန်သွားလိုက်ရာ စားပွဲပေါ်တွင်
မှောက်အိပ်နေသော ရှန်ရှန် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ရှန်ရှန် အလုပ်ပင်ပန်းနေသည် ဟုထင်သဖြင့်
သူမကို မနှောင့်ယှက်တော့ဘဲ ရေနွေးခွက်ကို
စားပွဲပေါ်တင်ပြီး လသာဆောင်သို့
အမြန်ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဟန်ခိုင်က လသာဆောင်တွင်
လှဲအိပ်လိုက်ပြီး လမ်းမပေါ်ရှိ လူများကို

ဆက်လက် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။တဖြည်းဖြည်း
လမ်းမပေါ်တွင် လူပိုများလာကြပြီး တချို့က
သွေးများဖြင့် မြင်မကောင်းအောင် ပေကျံနေကာ
မြေပြင်ပေါ်သို့ ခေါက်ကနဲ
လဲကျသွားကြလေသည်။ ဟန်ခိုင် က
ထိုအဖြစ်များကို “အုပ်စုလိုက် ရန်ပွဲ” ဟုသာ
တွေးလိုက်ပြီး ရဲများ ရောက်မလာကြ၍
အံ့သြနေမိသည်။

‘ ယွင်ကျင့် မြို့က တရားဥပဒေ စိုးမိုးမှု
မရှိတော့ဘူးလား...’

ဟန်ခိုင် သည် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ရဲကို
ခေါ်မည်ပြုစဉ် ဧည့်ခန်းထဲမှ ဖြန်းကနဲ မှန်ကွဲသံကြီး
ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
ရှန်ရှန် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှန်ရှန် ၏ မျက်လုံးများမှာ အဖြူရောင်ပေါက်နေပြီး
မျက်နှာလည်း ဖြူဖျော့နေကာ ပါးစပ်မှလည်း
သွေးများ တွင်တွင် စီးကျနေတော့သည်။

“ရှန်ရှန်...မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

ဟယ်ယွင်ရှန် က အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဟန်ခိုင် ဆီ
သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကဲ့သို့
ပြေးလာလေသည်။ ဟန်ခိုင် အံ့အားသင့်သွားပြီး
ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေစဉ် ရှန်ရှန်က
သူ့ကိုခန့်အုပ်ကာ ပုခုံးကို ကိုက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် ရှန်ရှန်၏ ပါးစပ်မှ သွေးများနှင့်
သူ၏ပုခုံးသား အနည်းငယ်ကို
ကြည့်လိုက်သောအခါ အသားနာသည်ထက်
အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်သွားလေတော့သည်။
ယခုအချိန်တွင် သူ့အပေါ်ကို အုပ်မိုးထားသော
ရှန်ရှန် သည် လူသားတစ်ဦးနှင့် မတူပေ။ ရှန်ရှန် က
ထပ်ကိုက်တော့မည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ

လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အနားရှိ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို
စမ်းလိုက်ရာ ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံကို
တွေ့သွားလေသည်။

ဟန်ခိုင်က သိပ်မစဉ်းစားဘဲ ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံကို
ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ရှန်ရှန် ဧါခေါင်းကို
ရိုက်ချလိုက်လေသည်။ ရှန်ရှန် သည် နာကျင်မှုကို
ခံစားရပုံ မပေါ်ဘဲ ဟန်ခိုင် ဧါ အသားကို
ကိုက်ဖို့သာ အတင်းကြိုးစားနေတော့သည်။
ထို့နောက် သူသည် ရှိသမျှခွန်အားဖြင့် ရှန်ရှန် ကို
တစ်ချက်တည်း ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ သူမမှာ
နောက်သို့ပက်လက် လှန်လဲကျသွားသည်။

သို့သော်လည်း သူမက ချက်ချင်း ကုန်းရုန်းထ၍
ပြေးလာပြန်သည်။

ဟန်ခိုင် က ရှန်ရှန် ၏ ပါးစပ်ထဲကို ဘေ့စ်ဘော
ရိုက်တံဖြင့် ဆို့ထားလိုက်သောအခါ သူမ၏
သွားများသည် ဘေ့စ်ဘော ရိုက်တံထဲသို့
စူးနစ်သွားပြီး ပါးစပ်မှာ လှုပ်မရတော့ချေ။
ထို့နောက် ဟန်ခိုင် ပခုံး ဒဏ်ရာမှ
သွေးများထွက်လာပြီး အလွန်အမင်း
နာကျင်ကိုက်ခဲ လာသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့
ပြေးသွားလိုက်၏။ ရှန်ရှန်က မီးဖိုခန်းထဲတွင်သာ
ဆေးသေတ္တာ ထားတတ်သည်ကို
သတိရသွားသဖြင့် သွေးစီးကျနေသော

ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ သူ ဆေးသေတ္တာကို
ရှာနေစဉ် ဘေ့စ်ဘော ရိုက်တံက ထောင်ကနဲ
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည့်အသံကို
ဝရံတာမှ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဟန်ခိုင် သည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားပြီး
မီးဖိုချောင်သုံးစားကို ဖျပ်ကနဲ
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ နောက်နှစ်စက္ကန့်အတွင်း

မှာပင် ရှန်ရှန် သည် ပါးစပ်တွင် သွေးအပြည့်ဖြင့်
မီးဖိုခန်းထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။

Xxxxx

Chapter 54

ဟန်ခိုင် သည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ရောက်လာသော
ရှန်ရှန် ကို ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် အားကနဲ အော်လိုက်ပြီး
မီးဖိုချောင်သုံးစားဖြင့် ရှန်ရှန်ကို
ခုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ
ရှူးသွားသလို ခံစားရပြီး စားဖြင့် ရှန်ရှန်ကို
အချက်ပေါင်းများစွာ ခုတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ရှန်ရှန် ၏ အသားစများ၊ ဦးခေါင်းခွံ၊
ဦးနှောက်များနှင့် သွေးများမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်
နေရာအနှံ့ ဖိတ်စင်သွားလေသည်။ ဟန်ခိုင်
မီးဖိုချောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ
ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ ဗီရိုကိုကိုင်ကာ
အားယူထလိုက်ပြီး စားထားသမျှ ညစာအားလုံးကို
အန်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ညစာများ
ကုန်သွားသောအခါတွင် အအန်မရပ်သေးဘဲ
ချဉ်စုတ်စုတ် အရည်များကို
ထိုးအန်လိုက်သေးသည်။
သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ရှန်ရှန် ၏ သွေးများဖြင့်

ပေကျံနေကာ သန့်ရှင်းသော နေရာဟူ၍
မရှိတော့ပေ။

သူ အိပ်ခန်းထဲသို့ သွားရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူ၏
အေးစက်နေသော မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်
အနည်းငယ် နွေးထွေးသွားလေသည်။

သူ စမ်းကြည့်လိုက်ရာ စီးကျနေသော
မျက်ရည်ပူများ ဖြစ်လေတော့သည်။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ တံခါးကိုလှောင်ချ
မနေတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်ပစ်လွဲ၍ သေခြင်းတရားကို
စောင့်မျှော်နေလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် တဖြည်းဖြည်း တွေးလာမိသည်မှာ
လမ်းမပေါ် ရှိ “ရန်ဖြစ်နေသော လူများ” နှင့် ရှန်ရှန်
တို့သည် ပုံမှန်လူများ မဟုတ်နိုင်တော့ပေ။

ဇွန်ဘီတွေလား...

ထိုစကားလုံးက သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖျပ်ကနဲ
ပေါ်လာလေ၏။

သူ ကုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေပြီး
မျက်နှာကျက်ကို ကြောင်စိစိ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
သူ့ပခုံးမှ ဒဏ်ရာက နာကျင်ကိုက်ခဲလာပြီး
ဦးခေါင်းကြီးပါ ပေါက်ထွက်၍ ဦးနှောက်များ
ထွက်လာလုမတတ် ခံစားနေရလေသည်။
ထို့နောက် ငေးမောကာ လွဲနေရင်း
အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ဟန်ခိုင် နိုးလာသောအခါ သူ့ပခုံး၏ နာကျင်မှုက
ပို၍ ဆိုးလာသည်။ သူက အိပ်နေရာမှ
ထထိုင်လိုက်ပြီး အချိန်ကို ကြည့်လိုက်ရာ မနက် ၅

နာရီ ၂၁ မိနစ်ဖြစ်၍ အကိုက်ခံရအပြီး ၉
နာရီရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မီးဖွင့်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့
လျှောက်သွားလိုက်ရာ မီးဖိုခန်းထဲမှ
အနံ့ဆိုးများသည် ဧည့်ခန်းထဲအထိပါ
နံ့စော်နေတော့သည်။

ဟန်ခိုင် က ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး မှန်ထဲမှ
သူ့မျက်နှာက သိသိသာသာဖြူဖျော့နေပြီး
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးများဖြင့် ပေကျံနေကာ
ပခုံးမှ ဒဏ်ရာကလည်း

ရောင်ရမ်းနေလေသည်။ထို့နောက် မှန်နားကို
တိုးကာ မျက်လုံးများကို
အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ
မျက်လုံးသူငယ်အိမ်မှာအဖြူရောင်ပေါက်မနေဘဲ
အကောင်းပကတိ ဖြစ်ပြီး သွားကြားမှလည်း
သွေးများ စီးမထွက်လာကြပေ။ ထို့အပြင်ပါးစပ်မှ
သွားရည်တမြားမြားလည်း ထွက်မနေဘဲ
မည်သူ့ကိုမှ ကိုက်ချင်စိတ်လည်း မရှိပေ။သူ၏
စိတ်အစဉ်သည် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော်လည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း
သိနေဆဲပင်။

သူ့ဒဏ်ရာက နာကျင်လွန်းသဖြင့်
ပတ်တီးစီးထားချင်သော်လည်း မီးဖိုခန်းထဲကို
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဝင်ရန်
သတ္တိမရှိတော့ပေ။ထို့နောက် အခန်းထဲ
ပြန်ဝင်သွားရင်း အိမ်တွင် ရှန်ရှန် ပြုလုပ်ထားသည့်
ဆေးသေတ္တာ တစ်လုံးထက်မက ရှိနေသည်ကို
သတိရသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူက ဤကဲ့သို့
အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စများကို ဂရုမထားတတ်သူပီပီ
မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေမှန်း မသိပေ။

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် သည် နာကျင်မှုကို
အောင့်အီးသည်းခံ၍ ဗီရိုကိုဖွင့်လိုက်ပြီး
လျှော်ဖွပ်ထားသော အဝတ်အစား နှစ်ထည်ကို

ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုတင်ဘေးမှ
စားပွဲနားတွင် လှည့်ပတ်၍ ဆေးသေတ္တာကို
လျှောက်ရှာနေလိုက်သေးသည်။
အတန်ကြာရှာပြီးမှ ဗီရိုထောင့်မှ ဆေးသေတ္တာကို
တွေ့သွားလေသည်။

ဆေးသေတ္တာထဲတွင် ဆေးဝါးမျိုးစုံ ရှိနေလေသည်။
ဟန်ခိုင် သည် ဒဏ်ရာကို အရက်ပျံဖြင့် သေချာ
ဆေးကြောသန့်စင်ပြီး ရောင်ရမ်းမှုကို
သက်သာစေသော ဆေးအချို့ ထည့်လိုက်ပြီး
ပတ်တီးစည်းထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ ရှိရှိ ရှိရှိ ၏ အလောင်းနှင့်အတူ
အိမ်ထဲတွင် ၂ရက် နှင့် ၂ညတာ နေထိုင်ခဲ့သည်။
ထိုနှစ်ရက်လုံးလုံး အိပ်ခန်း၏ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ
တစ်ဆင့် လမ်းမပေါ်ရှိ အလောင်းကောင်များက
ဇွန်ဘီအဖြစ်ပြောင်းသွားကြသည်ကို
စောင့်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ဟန်ခိုင် စိတ်တည်ငြိမ် သွားသောအခါ
ဤအဖြစ်အပျက်၏ အကြောင်းတရားနှင့်
အကျိုးဆက်များကို ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်သည်။
သူသည် သိပ္ပံ-စိတ်ကူးယဉ် ရုပ်ရှင်များစွာကို
ကြည့်ဖူးပြီး ပရော်ဖက်ဆာ
တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ မိုင်းရပ်စ်

တစ်မျိုးတည်းကသာ အချိန်တိုအတွင်း ဇွန်ဘီ
အမြောက်အများကို ဖြစ်ပွားစေနိုင်ကြောင်း
သုသိထားလေသည်။

ရှန်ရှန် ၏ လက္ခဏာရပ်များကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
ရောဂါပိုးကူးစက်ခြင်းမှ ဇွန်ဘီ အဖြစ်သို့
ပြောင်းသွားသည့် အချိန်မှာ
အလွန်တိုတောင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်
လေမှတဆင့်ကူးစက်ခြင်းသာမက
တိုက်ရိုက်ထိတွေ့သည့် အခါတွင်လည်း
ဗိုင်းရပ်စ်ကို ခုခံနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း အကြမ်းဖျင်း
ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။

ယခု သူက ဗိုင်းရပ်စ်ကို ခုခံနိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့်
အခြား ခုခံနိုင်စွမ်း ရှိသူများလည်း အမြောက်အမြား
ရှိနိုင်ပေသည်။ ယခု သူ့အတွက်
အရေးကြီးဆုံးအရာမှာ အသက်ရှင်
ကျန်ရစ်နေသူများကို ရှာဖွေပြီး လုံခြုံသော
စခန်းတစ်ခုကို အတူတကွ
တည်ဆောက်ရန်ဖြစ်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် ပြန်မရနိုင်သော
အမှတ်တရများထဲတွင် နှစ်မြုပ်နေစဉ် ရုတ်တရက်
တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို
လှုပ်ခါလိုက်သောအခါမှ
သတိပြန်ဝင်လာတော့သည်။

ပဲစေ့အရွယ်ချွေးသီးချွေးပေါက်များက နဖူးမှ
စီးကျလာပြီး မျက်လုံးထဲသို့ စီးဝင်လာသည်။
ထို့ကြောင့် မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်လောက်အောင်
စပ်ဖျင်းသွားသော်လည်းမျက်တောင်ကို
တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီးမျက်လုံးဖွင့်ရန်
ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင်သည် မမြင်နိုင်လောက်အောင်
မှုန်ဝါးနေသော မြင်ကွင်းထဲတွင် ယန်ဟန်
ကိုတဖြည်းဖြည်း မြင်လာရလေသည်။

.....

ယန်ဟန် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

‘ကျွန်းကို ငါ ဘယ်အချိန်က ရောက်သွားတာလဲ...ငါ
ပင်လယ်ထဲမှာ နစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား...
ငါအခု ဘယ် ရောက်နေတာလဲ...ဒီနေရာကို
သိနေသလိုပဲ...’

ယန်ဟန်က ရှည်လျားသော စကြိုလမ်းအတိုင်း
တစ္ဆေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တရွေ့ရွေ့
လျှောက်သွားနေ၏။ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ

အခန်းများသည် CDC ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းများ
ဖြစ်လေသည်။

သူမ အဘယ်ကြောင့် ရုတ်တရက် CDC
သို့ရောက်လာရသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေရသည်။

ထို့နောက် စကြံအဆုံးအထိ လျှောက်သွားပြီး
အခန်းနံပါတ် ၉၀၂ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒီအခန်းက ဘယ်သူ့အခန်းပါလိမ့်...

အခန်းသည် တံခါးပိတ်ထားသော်လည်း
အခန်းတွင်းရှိလူများကို တံခါးကို ဖောက်ထွင်း၍
သူမမြင်နေရသည်မှာ ထူးဆန်းပေသည်။

ဟန်ခိုင် ပါလား...

ဟန်ခိုင် ကို ထိုင်ခုံတွင် ကြိုးနှင့် ချည်တုပ်ထားပြီး
သူ့ဘေးတွင် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်
အမျိုးသားတစ်ယောက် ရပ်နေလေသည်။
ထိုအမျိုးသားသည် ဟန်ခိုင် အား
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ကာ

သူ့သားအတွက် လက်စားချေမည် ဖြစ်ကြောင်း
ပြောဆိုနေလေသည်။

သား ဆိုပါလား..

သူ့သားက ဘယ်သူများလဲ...

Xxxxxxxxxx

Chapter 55

ယန်ဟန်က တံခါးအပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသဖြင့်
သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း

မကြားရပေ။ လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသားသည်
စကားအနည်းငယ် ပြောပြီးနောက်
ဆေးထိုးအပ်ကိုထုတ်ကာ ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကို
ဟန်ခိုင်အား ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ယန်ဟန် သည် ထိုလူကြီးကို တားမြစ်ရန်
အခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား
ဝင်သွားချင်သော်လည်း သူမ ကိုယ်သည်
လှုပ်မရသဖြင့် နေရာမှ မရွေ့နိုင် ဖြစ်နေသည်။
သူမက အခန်းထဲမှ တိုင်ကပ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ
၁၂နာရီ ၅၁မိနစ် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုလူကြီးသည်
ဟန်ခိုင် ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဗိုင်းရပ်စ်ကို

ထိုးသွင်းပြီးနောက် စကားအနည်းငယ်ပြောကာ
တံခါးကိုပိတ်၍ ထွက်သွားလေသည်။

တံခါးပိတ်သွားသည်နှင့် ယန်ဟန် သည် အိမ်မက်မှ
လန့်နိုးလာပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို
ကြည့်လိုက်ရာ သူမသည် ပင်လယ်ထဲသို့
မနစ်မြုပ်သွားဘဲ ရေပေါ်တွင်
ပေါလောပေါ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ
တွေ့ရလေသည်။ သူမသည် မည်မျှကြာအောင်
အေးခဲလွန်းလှသော ပင်လယ်ရေထဲတွင်
မျောနေမှန်းမသိဘဲ ယခု
နိုးလာသည့်အခါနေ့ခင်းကြောင်တောင်
ဖြစ်နေသည်။

ယန်ဟန် က သူမကိုယ်သူမ ကြည့်လိုက်ရာ
အနက်ရောင် အဝတ်အစားတို့မှာ
တချို့နေရာများတွင် ပြဲနေသဖြင့်
အသက်ကယ်အင်္ကျီကို မြင်ရလေသည်။ လင်းဟယ်
က အမှန်တစ်ကယ်ပင် သူမအတွက်
ကံကောင်းစေသော ကြယ်ပွင့်လေးတစ်ပွင့်
ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ လင်းဟယ် ပေးခဲ့သော
ပစ္စည်းများမရှိလျှင် သူမ ယွင်ကျင့် မြို့မှ
လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သူမ ပင်လယ်ထဲတွင် ခဏမျှ ကူးခတ်ပြီးသောအခါ
အဝေးမှ ကျွန်းတစ်ခုကို

လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည်
နေရာတိုင်းတွင် ရေချည်းသာ ရှိနေသဖြင့်
မည်သည့်လမ်းမှ ကျွန်းဆီသို့ သွားရမည်ကို သူမ
မသိတော့ပေ။

သို့သော်လည်း ယန်ဟန်သည် မှန်းဆ၍ မှန်ပျပျသာ
မြင်ရသော ကျွန်းငယ်လေးဆီသို့
ကူးခတ်သွားလိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး ကူးခတ်လာရာ တဖြည်းဖြည်း နှင့်
နေဝင်ပြီး မှောင်လာလေ၏။ ကံကောင်းစွာနှင့်
ညဘက်တွင် ကျွန်းပေါ်တွင် အလင်းရောင်များ

ရှိနေသဖြင့် သူမလမ်းပျောက် မသွားပေ။ ကျွန်းနှင့်
နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ယန်ဟန်သည် ကျွန်းကို
တဖြည်းဖြည်းမြင်လာသည်။

ကျွန်းအစွန်းတွင် ကင်းစောင့်နေကြသည့်
လူအနည်းငယ်သာ ရှိပြီး အချို့လူများသည်
ခုံပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။ ယန်ဟန်
သည် ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း
အိပ်ငိုက်စပြုလာသည်။

မနက် ၁ နာရီလား...

သို့ရာတွင် ယန်ဟန်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ရွှင်လန်းအောင် အားတင်းထား၍ အိပ်မငိုက်အောင်
သတိထားနေလိုက်သည်။

သူမသည် အိမ်မက်ထဲမှ အတိုင်း CDC
အဆောက်အဦးကို အမြန်လိုက်ရှာခဲ့သည်။
အဆောက်အဦး အဝင်ဝတွင် လုံခြုံရေး
တာဝန်ကျနေသည့် လုံခြုံရေးအစောင့်တစ်ဦး
ထိုင်နေလေသည်။ ဂိတ်ပေါက်ဝကို မရပ်တန့်ဘဲ
ကမူးရှူထိုး ဝင်သွားပါက သံသယရှိသွားနိုင်သည်။
သူမ ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်၍ ဘေးဘီကို
ကြည့်လိုက်ရာ အဆောက်အဦး၏
နောက်ဘက်တွင် လုံခြုံရေးလမ်းကြောင်း တစ်ခုကို

တွေ့သွားသည်။ သို့သော်လည်း ထိုလမ်းကလေးမှာ
သော့ခတ်ထားလေသည်။

သူမ တံခါးသော့ကို ချက်ချင်း ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။
သော့ခလောက်သည် သူမအတွက် ကိတ်မုန့်
စားရသလောက်ပင် မခက်ခဲပေ။

ထို့နောက် ယန်ဟန် ဉာဏ်သို့သွားကာ အခန်း ၉၀၂
သို့ ရောက်လျှင်တံခါးလက်ကိုင်ကို ခါတိုင်းကဲ့သို့
လိမ်ချိုးလိုက်ရာ စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာတွင်
သော့မှာ ပျက်သွားလေသည်။

သူမ တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်သွားလိုက်သောအခါ
ဟန်ခိုင် ကို ကုလားထိုင်တွင် ကြိုးချည်ထားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟန်ခိုင် သည် မျက်လုံးများကို
တင်းတင်းမှိတ်ထားပြီး ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျနေကာ
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အဖျားကြီးနေသကဲ့သို့
တုန်ယင်နေလေသည်။

ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင် ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
တွန်းလိုက်သော်လည်း ဟန်ခိုင်က တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်ပေ။ ထို့နောက် သူမက သူ့ကို
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွန်းလိုက်ပြီး နဖူးကို
လက်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အို..ကိုယ်တွေ ပူနေပါလား..

ယန်ဟန်၏ လက်များသည် အလွန်အေးစက်နေပြီး
ထိုအအေးဒဏ်ကြောင့် ဟန်ခိုင် ၏
အိပ်မက်ဆိုးများမှာ ရုတ်ခြည်း
အဆုံးသတ်သွားခဲ့လေသည်။

ဟန်ခိုင် က မျက်လုံးကို ကြိုးစားဖွင့်လိုက်ပြီး
ယန်ဟန်ကို မြင်သောအခါ အသံပြာကြီးဖြင့်
အံ့သြစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ယန်ဟန်...ငါ
အိပ်မက်မက်နေတာလား...မင်း...မင်းဘာလို့
ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ...”

ဟန်ခိုင် နိုးလာသည်ကိုမြင်လျှင် ယန်ဟန် သည်
ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း သူမ၏ အဖြစ်သနစ်များကို
ပြောပြချင်သော်လည်း သူမလက်ဟန်ဖြင့်
ပြောလိုက်ပါက ဟန်ခိုင် ၏ ယခုအခြေအနေဖြင့်
နားလည်မည် မဟုတ်ပေ။

ယန်ဟန် သည် ဟန်ခိုင် ကို ချည်နှောင်ထားသည့်
ကြိုးကို ဆွဲဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြိုးဖြင့်

ကြာမြင့်စွာ တုပ်ခံထားရသည့်အတွက် ဟန်ခိုင် ၏
ခြေထောက်များမှာ ထုံကျင်နေကြပြီး
ကြိုးပြတ်သွားသည့်အခါ ကိုယ်မှာ ဒဿိးဒယိုင်
ဖြစ်သွားရသည်။

ဟန်ခိုင် ကို ယန်ဟန်က အမြန်ထိန်းထားလိုက်ရာ
သူမ၏ လက်များသည် အလွန်အေးစက်ရုံသာမက
အဝတ်အစားများမှာလည်း ရေများစို့ခွဲနေသည်ကို
ဟန်ခိုင် သတိပြုမိသွားသည်။ ဟန်ခိုင် သည်
သူမအား ခပ်ယဲ့ယဲ့ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ယန်ဟန်
သည် များစွာ ပြောင်းလဲသွားသဖြင့်
အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ပထမဦးစွာသူမ၏
မျက်နှာပေါ် ရှိ အသားပုပ်များမှာ

ပျောက်ကင်းသွားကြပြီး ဆိုးရွားသော
အနံ့အသက်များမှာလည်း
လျော့နည်းသွားကြလေသည်။ ဒုတိယအနေနှင့်
သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ယခင်ကထက် ပို၍
ကြည်လင်လာလေသည်။

“ဘာလို့ ရေတွေစိုနေတာလဲ....”

ဟန်ခိုင် က အမောတကော မေးလိုက်လေသည်။
ယန်ဟန်က သူ့ကို အောက်ထပ်သို့
တွဲခေါ်လာပေးရင်း နှုတ်ခမ်းပေါ်

လက်ညှိုးတင်ထားလိုက်ရင်း တိတ်တိတ်နေရန်
ပြောလိုက်လေသည်။

ယန်ဟန် က ဟန်ခိုင် ကို တွဲ၍ သူ့အိမ်သို့
လိုက်ပို့လိုက်သည်။ ဟန်ခိုင် သည်
အိပ်ရာပေါ်ရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင်
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။
ယန်ယန် မှာလည်း ဟန်ခိုင် အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့်
မျက်တောင်ကို နှစ်ကြိမ်သာ ခတ်လိုက်ပြီး ဘုန်းကန်
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် သားဖြစ်သူ အတွက်
ကလဲ့စားချေခြင်းမှာ တစ်ဝက်အထိ အောင်မြင်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်၍ စိတ်ချမ်းသာလျက် ရှိပေသည်။ ထို့နောက်
သူ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အိပ်ခန်းထဲသို့
စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြေးဝင်လိုက်ပြီး အနားယူရန်
ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ
အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် တော်တော် နှင့်
အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် မနက်ခြောက်နာရီတွင်
အိပ်ရာထလိုက်ပြီး
ရေအမြန်ချိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မနက်စာပင်
မစားတော့ဘဲ ဟန်ခိုင် ဇွန်ဘီဖြစ်သွားသည်ကို

မြင်ချင်လှသဖြင့် လက်ဆွဲအိတ်ကို ကပျာကယာ
ယူလိုက်ပြီး CDC သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် CDC တံခါးဝသို့ လှမ်းဝင်ကာ
တာဝန်ကျ လုံခြုံရေး အစောင့်ကို ပြီးချင်စွာဖြင့်
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

လုံခြုံရေးအစောင့်မှာ အံ့သြသွားရသည်။
ဒါရိုက်တာ ကျီ ၏ သားသည် မတော်တဆမှု
တစ်ခုကြောင့် ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် ဒါရိုက်တာ
ကျီသည် လအတော်ကြာ မျက်နှာမသာမယာဖြင့်
အလုပ်လာလေ့ရှိသည်။ ယနေ့တွင်မူ အနောက်မှ

နေထွက်လာမတတ် ဒါရိုက်တာ ကျီ က
ပြုံးချင်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်နေ၍
ထူးဆန်းနေလေသည်။

ထိုလုံခြုံရေးအစောင့်ကလည်း
စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာ တွေးနေပြီးနောက်
ကျီဟုန်ယီ အား ပြန်ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

ကျီဟုန်ယီ က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၍
ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်ကာ အထက်နံပါတ်ကို
နှိပ်ပြီး နံပါတ်များကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ဇယပ်သို့ ရောက်သည်နှင့်အခန်း ၉၀၂
ဆီသို့ဦးတည်လိုက်သည်။

Xxxx

Chapter 56

ကျိဟိုန်ယီ ရုံးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့်
ဇွန်ဘီဖြစ်သွားသော ဟန်ခိုင် က သူ့ကို
အန္တရာယ်ပြုမည် စိုး၍ တံခါးနှင့် တစ်မီတာခွဲခန့်
အကွာတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ အသံကို
နားစွင့်နေလိုက်သည်။
အချိန်အတန်ကြာနားထောင်လိုက်ပြီး အထဲမှ

အသံမကြားရ၍ တံခါးအနားသို့ ရဲရင့်စွာ
ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်မည်ပြုလိုက်ရာ
အတင်းအားဖြင့် ဖျက်ထားပုံရသော တံခါးသော့ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဟန်ခိုင် ဇွန်ဘီဖြစ်လာပြီးနောက် ကြိုးကိုဖြည်ကာ
တံခါးကို ဖျက်၍ ထွက်ပြေးသွားတာ များလား....

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီ သည် ရုံးခန်းထဲသို့
အသာအယာ လှမ်းဝင်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်

ပြေကျနေသော ကြိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဟန်ခိုင်က ဇွန်ဘီဖြစ်သွားပြီးနောက် ကြိုးကို
ဖြတ်ပစ်မည်စိုး၍ အထူဆုံးနှင့် အခိုင်ခံဆုံးကြိုးကို
သူ အသေအချာ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
သူက အနီးအနားကို လျှောက်ကြည့်လိုက်ရာ
ကြိုးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရေစိုကွက်တစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ဒီနားမှာ ဘယ်ကရေတွေရောက်လာတာလဲ...’

ကျီဟုန်ယီ က ရေစိုကွက်ကို
အနီးကပ်ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ရေစိုကွက်၏

ဘေးစပ်ရေခြောက်နေသည့်နေရာများတွင်
ဆားပွင့်အမှုန်လေးများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပင်လယ်ရေတွေပါလား...

ကျီဟုန်ယီ သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ရေများကို ယူရန်
ပိုက်တစ်ချောင်းကို ရှာနေစဉ် စကြံ့မှ
ခြေသံကြားလိုက်ရသည်။ သူ တိုင်ကပ်နာရီကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ၇နာရီခွဲပြီ ဖြစ်၍
အတွင်းရေးမှူး လျူ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ထို့နောက်
ကြိုးခွေကို အမြန်လုံးထွေးလိုက်ပြီး အံဆွဲထဲသို့
ထည့်ထားလိုက်သည်။

အတွင်းရေးမှူး လျူ သည် ဒါရိုက်တာ ကျီ ဧါ
ရုံးခန်းတံခါးတစ်ဝက် ပွင့်နေသည်ကို
တွေ့သောအခါ စိုးရိမ်သွားမိသည်။
သူခိုးဝင်နေသည်ဟု ထင်မိပြီး
တံခါးကိုအမြန်ဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့
ကြည့်လိုက်သည်။

ကျီဟုန်ယီ ကိုတွေ့သွားသောအခါ အံ့သြသွားပြီး
အတွင်းရေးမှူး လျူ က အံ့အားသင့်စွာ
ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီ..ဒီနေ့ဘာလို့
အလုပ်ကိုစောစောလာတာလဲ...”

“မနေ့ညက အိပ်မပျော်တာနဲ့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး
အလုပ်ကို စောစောလာခဲ့တာ....”

“ဒါရိုက်တာ ကျီ... ရုံးခန်းရဲ့ သော့က ဘာလို့
ပျက်နေတာလဲ...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ က ရုံးခန်းတံခါးသော့ကို
ကြည့်ကာ အံ့သြစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါကို သိချင်နေတာ...
မနက်မိုးလင်းတော့ ဒီကိုရောက်လာတော့
အဲဒီလိုတွေ့ရတာပဲ... ကံကောင်းချင်တော့
ရုံးမှာရှိတဲ့ အရေးကြီးစာရွက်စာတမ်းတွေ
မပျောက်သွားဘူး... အတွင်းရေးမှူး လှူ
ကျေးဇူးပြုပြီး သော့ပြင်သမားကို ခေါ်လိုက်ပါ....”

“ဟုတ်ကဲ့..ဒါရိုက်တာ ကျီ...ကျွန်တော်
လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာနကို သွားပြီး ဓြာပ်က
စောင့်ကြည့်မိဒီယိုကို သွားယူလိုက်ရမလား...”

“အင်း...မနေ့က အလုပ်ဆင်းတုန်းက သော့က
အကောင်းကြီး ရှိသေးတာ... မနေ့ညကမှ သော့
ပျက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်....မင်း သွားပြီး
စောင့်ကြည့် ဗီဒီယိုကို သွားယူလိုက်ပါ..”

ကျီဟုန်ယီ က စိုးရိမ်ခြင်းမရှိဘဲ ထိုသို့
ပြောနိုင်သည်မှာ သူက
ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများလုပ်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ အမှန်တစ်ကယ်တွင် မနေ့ညက ဇာထပ်ရှိ
ကင်မရာကို စကြံကို မရိုက်မိစေရန် သူကိုယ်တိုင်
တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားပြီး ဖြစ်၏။

“စကားမစပ်...အတွင်းရေးမှူး လျူ...
အောက်ထပ်က ဓာတ်ခွဲခန်းကိုသွားပြီး
စမ်းသပ်ပြန်တစ်ခုနဲ့ ပိုက်တစ်ချောင်း
သွားယူပေးပါ...”

ကျီဟုန်ယီ က ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ရေကွက်များကို
ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ အတွင်းရေးမှူး လျူ က
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အောက်ထပ်သို့ ချက်ချင်း
ဆင်းသွားကာ ခဏအကြာတွင် စမ်းသပ်ပြန်နှင့်
ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲတွင် ပိုက်တစ်ချောင်းကို
ထည့်ယူကာ တက်လာသည်။

ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီ သည် ပိုက်ကိုသုံး၍
ရေများကို စုပ်ယူလိုက်ပြီး စမ်းသပ်ပြန်ထဲ
ထည့်ကာ စမ်းသပ်ပြန်ကို သေချာပိတ်၍
ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီ.... ရုံးခန်းထဲမှာ ရေ တွေ
ဘယ်လိုလုပ် ရှိနေရတာလဲ...”

“ငါလည်း အခုမှ တွေ့ရတာ...နောက်မှ
ဓာတ်ခွဲခန်းကို ယူသွားပြီး ဒီရေကို စစ်ဆေးရမယ်...
“

“ဒါဆို ဒါရိုက်တာ ကျီ...ကျွန်တော်
သော့ပြင်သမားကို အရင်သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်...”

“ဟုတ်ပြီ....”

အတွင်းရေးမှူး လျူ ထွက်သွားပြီးနောက်
ကျီဟုန်ယီသည် ၇ထပ်ရှိ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားကာ
အခန်း ၇၀၆ မှ သုတေသီတစ်ဦးအား
ပလတ်စတစ်အိတ်အတွင်းမှ စမ်းသပ်ဖန်ပြွန်ကို
ပေး၍ ရေကို စမ်းသပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ၅ထပ်သို့
တက်လာပြီး ဟန်ခိုင် ၏ဓာတ်ခွဲခန်းသို့
သွားလိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသော်လည်း
ဟန်ခိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ရှိမနေကြောင်း
သူမျက်စိနှင့်ကိုယ်တိုင် အတည်ပြုချင် သေးသည်။
ဟန်ခိုင် ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သူရောက်လာသောအခါ
ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် အမျိုးသမီး သုတေသီတစ်ဦးသာ
ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် ဒီမှာရှိလား....”

ဒါရိုက်တာ ကျီ ကိုတွေ့လိုက်ရသည့်အခါ
ကျန့်စစ်ချီ က သူမ လက်ထဲမှ စမ်းသပ်မှုကို ခေတ္တ
ရပ်နားထားလိုက်သည်။

“ပါမောက္ခ ဟန် ရောက်လာပြီရှင့်...”

ကျီဟုန်ယီ သည် ကျန့်စစ်ချီ
၏အဖြေကိုကြားသောအခါ ထိတ်လန့်သွားပြီး
“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ” ဟု နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံသာ
ရေရှုတ်လိုက်သည်။

ကျန့်စစ်ချီ က ကျီဟုန်ယီ ပြောသည်ကို
မကြားလိုက်ရသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီ ဘာပြောလိုက်တာလဲရှင့်...ကျွန်မ
နားမရှင်းလို့...”

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်... ဒီနေ့ အလုပ်လာတယ်
ဟုတ်လား...”

‘ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် က အလုပ်လာခွင့်မရှိတဲ့
သူကြီးကျနေတာပဲ...’

ကျန်စစ်ချီ က တွေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... သူ အခုရောက်နေပါပြီ....”

“မင်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ....”

ထို့နောက် အနီးနားရှိ ဓာတ်ခွဲခန်းငယ်ဆီသို့
လျှောက်သွားပြီး မှန်ပြတင်းပေါက်မှ
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့
ထိုင်နေသော ဟန်ခိုင် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ထို့နောက် သူက တံခါးမခေါက်ဘဲ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး
အထဲဝင်သွားလိုက်သည်။

“မင်းဘာလို့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲ....မင်း
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အကောင်းပကတိဖြစ်နေတာလဲ...”

ဟန်ခိုင် ၏ မျက်နှာက ဖြူဖျော့နေပြီး
လူမမာတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။

“ဒါရိုက်တာ ကျီရဲမေးခွန်းကို ကျွန်တော်
နားမလည်ဘူး... ဒါ ကျွန်တော့်
ဓာတ်ခွဲခန်းပဲ...ကျွန်တော် ဒီမှာရှိနေရမယ်
မဟုတ်လား...”

Xxxxxxx

Chapter 57

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...မင်း ဘယ်လိုလုပ်
ဒီလို နေကောင်းနေ,နိုင်မှာလဲ....”

ကျီဟုန်ယီ ၏ မျက်လုံးများသည် ဒေါသကြောင့်
နီရဲလာသည်။

ဟန်ခိုင် က တည်ငြိမ်စွာ ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီ ရဲမေးခွန်းကို ကျွန်တော်
ဘယ်လိုဖြေရမုန်း မသိဘူး....ပြီးခဲ့တဲ့
သုံးလေးလကကျွန်တော် လှေကားက မတော်တဆ
ချော်လဲပြီး ခြေထောက်ကျိုးသွားတယ်....အခု
လှေကားအတက်အဆင်းလုပ်တဲ့အခါ
အရမ်းသတိထား နေရတယ်လေ..အဲ့တော့
လှေကားထစ်ကို အချိန်တိုအတွင်း အမြန်ဆင်းနိုင်ဖို့
လိုမ့်ပြီးဆင်းတာကို ကျွန်တော် မရှက်ပါဘူး....”

ဟန်ခိုင် ၏ မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်နေပြီး
ဒေါသအငွေ့အသက်တို့လည်း
မလျင်းရှိမနေပေ။အကယ်၍ မနေ့ညက
အဖြစ်အပျက်များကို ကျီဟိုန်ယီ သာ

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မှတ်မိမနေပါက
အိမ်မက်ဟူသာ ထင်နိုင်ဖွယ်ရှိလေသည်။

ကျီဟုန်ယီ သည် ဟန်ခိုင် ကို သေသေချချာ
ကြည့်၍ အကဲခတ်နေလေသည်။ ဟန်ခိုင်
၏မျက်နှာသည် ဖြူဖျော့နေပြီး
သုန္ဒတံခမ်းများသည် အပြင်းအထန်
နေမကောင်းဖြစ်ပြီးမှ
ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသကဲ့သို့ သွေးများ
ဆုတ်လျော့နေလေသည်။ မနေ့ညက
ဟန်ခိုင်၏မျက်နှာသည် ဤမျှလောက်
အခြေအနေမဆိုးသေးပေ။ ဇွန်ဘီပိုင်းရပ်စ်က

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွားသည်မှာ
ထင်ရှားလေသည်။

‘ဒါဆို သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေကောင်းနေနိုင်တာလဲ...
အဲဒါဖြစ်နိုင်ပါ့မလား... မဟုတ်ဘူး...
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး...’

“ဒါရိုက်တာ ကျီ ကျွန်တော့်ကို
ဘာကိစ္စများပြောချင်လို့လဲ..”

ဟန်ခိုင် က ပြုံးပြီး မေးလိုက်သည်။

“မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မှတ်မိလား...”

“မနေ့ည ...မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေတော့
အများကြီးပဲ...ဒါရိုက်တာ ကျို က ဘယ်ဟာကို
ပြောချင်တာလဲ...”

ကျီဟုန်ယီ သည် ဟန်ခိုင်က သူ့ကို လှည့်စား၍
အိပ်ကပ်ထဲတွင် အသံဖမ်းယူနိုင်သည့်
ဘောပင်ကဲ့သို့ ပစ္စည်းမျိုး ရှိနေနိုင်သဖြင့်
ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ် အကြောင်း ထုတ်မပြောဝံ့ပေ။

“ဒါဆို အရေးအကြီးဆုံးလို့ မင်းထင်တဲ့ အဖြစ်ကို ပြော...”

“အရေးကြီးဆုံးက အင်း...လှေကားက ဆင်းခါနီးမှာ ကျွန်တော် ထပ်ပြီး ပြုတ်ကျတော့မလို့ ဖြစ်သေးတယ်... အေးဗျာ...ခြေထောက်က ပြန်ကောင်းလာပေမယ့် လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ နည်းနည်းတော့ ထောင့်ထောင့်နဲ့ ဖြစ်နေသေးတယ်...မနေ့ညကတောင် လှေကားထစ်ကို ဆင်းနေရင်း ပြုတ်ကျတော့မလို့ ဖြစ်သွားလို့ လက်တန်းကို လက်နဲ့ မနည်း ဖမ်းဆွဲထားရတယ်...”

ကျီဟုန်ယီ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ဟန်ခိုင် ကို
ကြည့်ကာ ဒေါသများ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက်
ထွက်လာရလေသည်။

“ဟန်ခိုင်...မင်း ဟန်ဆောင်မနေနဲ့တော့...
မင်းဘာလို့ သောက်ရူးတစ်ယောက်လို့ အရည်မရ
အဖတ်မရတွေ ပြောနေရတာလဲ...”

ကျီဟုန်ယီ စိတ်ဆိုးသွားကာ ဆဲဆိုလိုက်လေသည်။
ယခင်က သူသည် CDC ၏ ဒါရိုက်တာ
တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို

တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ယခုမူ
သူ၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းတို့ ပျောက်ရှသွားရလေပြီ။

ဟန်ခိုင် က စိတ်ရှုပ်သွားပုံဖြင့် ခေါင်းကို
တဖျင်းဖျင်း ကုတ်လိုက်သည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီကို ကျွန်တော် ဘာမဟုတ်တာ
ပြောနေလို့လဲ... ဒါရိုက်တာ ကျီ ကသာ
ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ရှာချင်နေတာ... ဒါရိုက်တာ ကျီ
ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တကယ်
နားမလည်လို့ ကျွန်တော် နားဝင်အောင်
ရှင်းရှင်းလေး ပြောပေးပါလား....”

ဟန်ခိုင် သည် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ ဟန်ဆောင်နေခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း ကျီဟုန်ယီ
နားလည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျီဟုန်ယီ က
သူ့ကို အဖက်လုပ်ပြောမနေတော့ဘဲ ဟန်ခိုင်၏
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး တံခါးကို ဝုန်းကနဲ
ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဇာထပ်ရှိ ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။
အတွင်းရေးမှူး လျူ က ရုံးခန်းတံခါးသော့ကို

ပြုပြင်ရန် သော့ပြင်သမားကို ခေါ်လာခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။ ကျီဟုန်ယီက သော့ပြင်သမား၏
လက်ထဲမှ သော့အပျက်လေးကို ကြည့်ပြီး
မေးလိုက်သည်။

“သော့က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားတာလဲ....”

“ဒါရိုက်တာ ကျီ...ကျွန်တော်လည်း
သိပ်သေချာမသိပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်က
အတွေ့အကြုံတွေအရတော့ ကိရိယာတစ်ခုခုနဲ့

သော့ကိုဖျက်လိုက်တာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး...
သော့ကို အတင်း အားနဲ့ဖျက်လိုက်ပုံပါပဲ....”

အတွင်းရေးမှူး လျူ က အံ့အားသင့်သွားပြီး
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အို ဘုရား ဘုရား...သော့ကို ရှုံ့နဲ့
လုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး...ဘယ်လိုများ
အားနဲ့ ဖျက်လိုက်ပါလိမ့်နော်...”

ကျီဟုန်ယီ သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ သော့ခလောက်၊
အံ့ဆွဲထဲမှ ကြိုးနှင့် အကောင်း ပကတိ

ဖြစ်နေသော ဟန်ခိုင် -တို့ကို တွေးကာ
မစဉ်းစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

ဟန်ခိုင် သည် ဇွန်ဘီမဖြစ်သွားခဲ့ပါက သူ ကြိုးကို
မည်သို့ဖြည်လိုက်သနည်း၊ သူ့ရုံးခန်းရှိ
သော့ကိုလည်း မည်သို့ ဖျက်လိုက်သနည်း။

ကျီဟုန်ယီ သည် ကိုးထပ်ရှိ ကင်မရာကို
တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားမိသောကြောင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသည်။ သို့မဟုတ်ပါက
မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို
ပြန်ကြည့်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

“ဒါရိုက်တာ ကျီ... ဒါရိုက်တာ ကျီ...”

အတွင်းရေးမှူး လျူ က ကြမ်းပြင်ကို
ငေးမောကြည့်နေသော ကျီဟုန်ယီ ကို
ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဒါရိုက်တာ ကျီ...ကျွန်တော် လက်နက်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့ဌာနကို သွားခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် ဓြာထပ်က
ကင်မရာကို တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ဖက်ကို
လှည့်ထားတယ်...”

“ကင်မရာကို ဘယ်သူက
တစ်ဖက်လှည့်ထားတယ်ဆိုတာကို
စောင့်ကြည့်မိဒီယိုမှာ မြင်နေရတာလား...”

“ကင်မရာကို လှည့်ထားတဲ့လူက ကင်မရာရဲ့
ထောင့်စွန်းမှာပဲ ရပ်နေလို့ သူ့ကို မိဒီယိုထဲမှာ
မတွေ့ရပါဘူး...”

ကျီဟုန်ယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ CDC က မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေတာ
လအတော်ကြာပြီ... ဒီဘက်မှာရော ဟိုဘက်မှာရော
ပြဿနာတွေချည်းပဲ... ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် သူ့စိတ်ထဲတွက်
ပဟေဠိများ ဖြစ်ပေါ်လာရတော့သည်။

ဖြစ်နိုင်ခြေ အခြေအနေ သုံးခုရှိကြောင်း
ကျီဟုန်ယီက အကြမ်းဖျင်း ခွဲခြားလိုက်သည်။

ပထမအချက်- ဟန်ခိုင် သည် မိုင်းရပ်စ်၏
ဓာတ်စမ်းပစ္စည်းများကို
ကြိုတင်ပြောင်းလဲထားသည်။

ဒုတိယ- ဟန်ခိုင် တွင် ဇွန်ဘီ မိုင်းရပ်စ်
ကာကွယ်ဆေး ရှိနေနိုင်သည်။

တတိယ- ဟန်ခိုင် ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် R
မိုင်းရပ်စ်ကို ခုခံနိုင်သည်။

အခြေအနေ တစ်ခုစီ၏ ဖြစ်နိုင်ခြေသည်
အလွန်နည်းပါးနေသည်။ ကျီဟုန်ယီ က ဟန်ခိုင်
အား ဇွန်ဘီအဖြစ် ပြောင်းလဲရန်
ပြင်ဆင်နေသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကလွဲ၍ မည်သူမှ
မသိပေ။ ထို့အပြင် သူသည် မိုင်းရပ်စ်ကို လုံခြုံစွာ
ဝှက်ထားသောကြောင့် ဟန်ခိုင်
ခိုးယူသွားသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဟန်ခိုင် မှာ ဖုတ်ကောင်မိုင်းရပ်စ်အတွက်
ကာကွယ်ဆေး ရှိနေတာများလား...

ဤသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်ပေ။ အကယ်၍
ဟန်ခိုင် သာ ကာကွယ်ဆေးကို တီထွင်နိုင်ခဲ့လျှင်
အပတ်စဉ် အစီရင်ခံစာတွင် ကျိန်းသေ
ရေးသားတင်ပြမည် ဖြစ်သည်။

ဟန်ခိုင် သာ ဇွန်ဘီ မိုင်းရပ်စ်ကို ခုခံနိုင်ပါက သူ၏
ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် Antigenများ ရှိနေသည်ဟု
ဆိုလိုသည်။

ထိုအခြေအနေတွင် ကာကွယ်ဆေးထုတ်လုပ်ရန်
အလွန်လွယ်ကူသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့သို့
ဟန်ခိုင်ကသာ မိုင်းရပ်စ်ကို ခုခံနိုင်နေပါက

ကာကွယ်ဆေးကို စောစီးစွာ
ထုတ်ဖော်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

‘ဘာလို့ သုံးနှစ်တောင် စောင့်နေမှာလဲ...’

ကျီဟုန်ယီ သည် မနေ့ညက ဟန်ခိုင် ကို မိုင်းရပ်စ်
ထိုးသွင်းနေစဉ် သူ(ဟန်ခိုင်)၏ တည်ငြိမ်
အေးဆေးသည့် အမူအရာကို ပြန်တွေးရင်း
ပဟေဠိဖြစ်နေတော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 58

ဟန်ခိုင် သည် ယနေ့ အမှန်တစ်ကယ်
ပင်ပန်းနေသော်လည်း ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ထားလေ သည်။ ကျီဟုန်ယီ က သူ၏
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ကျိန်းသေ ရောက်လာမည်
ဖြစ်၍ပင်

ဟန်ခိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းငယ်လေးတွင် ထိုင်နေရင်း
သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အလွန်ပင် အားနည်းနေကြောင်း
ခံစားရလေသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က R
ဗိုင်းရပ်စ်ကို ခုခံနိုင်သော်လည်း ကျီကျောက်ယန်
ထိုးသွင်းခဲ့သည့် R ဗိုင်းရပ်စ် မှာ

အလွန်သန့်စင်ထားသည့် အမျိုးအစားဖြစ်၍
အတော်ပင် အားပြင်းလေသည်။

သူ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး
ယခင်နေ့ကတည်းက ဖတ်မပြီးသေးသော
စမ်းသပ်မှတ်စုစာအုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။
စာရွက်ပေါ်ရှိ စကားလုံးများသည်
အသက်ဝင်နေပုံရပြီး အဆက်မပြတ်တုန်ခါနေကာ
သူ့ကို ပို၍ပင် မူးဝေစေသည်။ထို့နောက်
စားပွဲပေါ်တွင် အချိန်အတော်ကြာအောင်
မှောက်အိပ်နေပြီးနောက် သူ့အခြေအနေက ပို၍ပင်
ဆိုးလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်ခိုင် က ဘေးရှိဓာတ်ခွဲခန်းကိုသွား၍
ကျန်စစ်ချီ ကို ပြောပြီး အနားယူရန်
အိမ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ယနေ့မနက်တွင်
ကျီဟန်ယီ က ပထမအကြိမ် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့
လာပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်
လာမည်မဟုတ်တော့ပေ။

ဟန်ခိုင် သည် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ
လသာဆောင်တွင် ယန်ဟန်ကို မတွေ့ရပေ။

ယနေ့မနက် သူ အိပ်ရာနိုးလာသောအခါ ယန်ဟန်
သူ့အခန်းရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်နေသည်ကို

တွေ့လိုက်ရသည်။ ယန်ဟန် သည်
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် လှဲလျောင်းနေကာ
အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ မျက်လုံးများကို
တင်းတင်းမှိတ်ထားသည်။ ဟန်ခိုင် က သူမကို
တွန်းကြည့်လိုက်သော်လည်း သူမက လုံးဝ
မလှုပ်ပေ။ ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်ကို
အချိန်အတော်ကြာ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် အချိန်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။

ခြောက်နာရီကျော်နေပြီ...

‘ယန်ဟန်ရဲ့ အိပ်ချိန်က မနက် ၁ နာရီ ကနေ မနက်
၄ နာရီ အထိ မဟုတ်ဘူးလား...’

ဟန်ခိုင် သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍
ဝင်လိုက်သောအခါ ယန်ဟန်သည် မနက်ခင်းက
ပုံစံအတိုင်း မလှုပ်မယှက်
အိပ်ပျော်နေသေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ယန်ဟန်၏ အဝတ်အစားများမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
ရေကွက်တစ်ခု စိမ့်ထွက်နေသေးသည်။

‘သူမ

ဘယ်ကိုသွားထားတာလဲ...အဝတ်အစားတွေက
ဘာလို့ စိုနေတာလဲ...’

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို ကြည့်ကာ မနေ့ညက
အဖြစ်အပျက်ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ ကျီဟုန်ယီ
က သူ့ကို မိုင်းရပ်စ်ပိုး ထိုးသွင်းပြီးနောက် အချိန်ကို
ကြည့်လိုက်စဉ်က မနက် ၁ နာရီကျော်ဖြစ်သည်ကို
သူ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း သတိရသွားမိ၏။
ထိုအချိန်တွင် သူသည် မိုင်းရပ်စ်ကြောင့်
စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရပြီး ဗလုံးဗထွေးသာ
မှတ်မိနိုင်လေသည်။ ယခု

သူစဉ်းစားကြည့်သောအခါ ယန်ဟန်
ရောက်လာခြင်းမှာ အလွန်ထူးဆန်းနေပေသည်။

‘ယန်ဟန် ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ...မနက် ၁နာရီ
ကနေ ၄နာရီက သူမရဲ့အိပ်ချိန်ပဲ...’

ယခင်က နံနက် ၁ နာရီတွင် ယန်ဟန် ရုတ်တရက်
အိပ်ပျော်သွားပြီး ၄:၀၀ နာရီတွင် ဆတ်ကနဲ
ထထိုင်ကာ နိုးလာတတ်သည်ကို ဟန်ခိုင်
သတိရမိသည်။

‘သူမရဲ့ ဇီဝဖြစ်စဉ်တွေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...’

သူမ အိပ်ရာကနိုးလာသည့်အခါ ဤအကြောင်းကို
မေးကြည့်မည်ဟု ဟန်ခိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

.....

ဒါ ဘယ်နေရာလဲ....

ယန်ဟန်သည် ကမ်းစပ်ကို မမြင်နိုင်လောက်အောင်
ကျယ်ပြောလှသော ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ရပ်ကာ

လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။ သူမ နောက်ကို
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကျွန်း.. ဒါနဲ့ ငါ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ
ရပ်နေတာလား...’

ပင်လယ်ကြီးက အေးခဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ယန်ဟန်
သည် ဤမျှကြီးမားသော ရေခဲပြင်ကြီးကို
ကြည့်နေစဉ် အရပ်ရှည်သော လူရိပ်ကြီးသည်
သူမဆီသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ
လျှောက်လာနေလေသည်။ ထိုလူကြီးက သူမနှင့်
နီးကပ်လာသည်။

ယန်ဟန် သည် ထိုသူကို သေချာကြည့်လိုက်ရာ
ကျီကျောက်ယန် မှန်း တဖြည်းဖြည်း
သိလာရလေသည်။ သူမ အလွန် ထိတ်လန့်သွားပြီး
ထွက်ပြေးချင်သော်လည်း ခြေထောက်များက
ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ကပ်နေပြီး လှုပ်မရတော့ပေ။

ကျီကျောက်ယန် က သူမကို မမြင်ဘဲ
ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့ ဆက်သွားနေသည်။
ကျီကျောက်ယန် နှင့် သူမတို့ ဆယ်မီတာကျော်သာ
ဝေးသောအခါ သူ့ နောက်မှ အရိပ်များကို
ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယန်ဟန်သည်
ထိုအရိပ်များကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုက်ရလှင်

အံ့သြသွားရသည်။ သိန်းနှင့်ချီသော ဇွန်ဘီများသည်
ကျီကျောက်ယန် နောက်သို့ လိုက်လာကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကျီကျောက်ယန် က သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို
ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သွားပြီး နောက်မှ
ဇွန်ဘီအုပ်စုသည်လည်း သူမ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ဖြတ်သွားကာ ကျွန်းဆီသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ
လျှောက်သွားသည်။

ဇွန်ဘီ အုပ်စုကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင်း ယန်ဟန်
သည် လင်းဟယ် စကားကို ရုတ်တရက်
သတိရသွားရသည်။

“ပင်လယ်ရေက နှစ်တိုင်း ဆောင်းရာသီဆိုရင်
အေးခဲပြီး နွေဦးရာသီ ရောက်မှ မခဲတော့တာ...
တစ်လကျော် အတွင်းမှာ ဇွန်ဘီတွေ ကျွန်းကို
မသွားဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်မှာလဲ....”

‘ဟုတ်တယ်...ဇွန်ဘီတွေ ကျွန်းကို လာနိုင်တယ်လို့
လင်းဟယ် ပြောထားတာပဲ...’

သူမ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ရပ်ကာ ဇွန်ဘီများ
တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ယန်ဟန် အလွန်ကြောက်လန့်သွားပြီး
ချွေးများပါထွက်နေကာကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထထိုင်
လိုက်သည်။

‘အေးတယ်...အရမ်းအေးတာပဲ...’

သူမက ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်နေရင်း
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်မိလေသည်။

‘ဟေး

ဒါဘယ်မှာလဲ...ငါဘာလို့ဒီမှာအိပ်နေတာလဲ...’

ယန်ဟန် သူမ ဤနေရာ၌ ဘာကြောင့် ရှိနေသည်ကို
မမှတ်မိတော့ဘဲ အေးစက်နေသော ကြမ်းပြင်တွင်
ထိုင်ကာ ကြောင်စီစီဖြင့် တွေးနေရင်း
အအေးဓာတ်ကိုပါ မေ့သွားခဲ့သည်။

ဟန်ခိုင် လသာဆောင်တွင် အတန်ကြာ
နေပြီနောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ
တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်နှင့်
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လူတစ်ဦးကို

တွေ့လိုက်သောအခါ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။
ယခုအချိန်က ညသန်းခေါင်မဟုတ်သော်လည်း
မှောင်နေလေပြီ။

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် က အိပ်ခန်းထဲမှ မီးကို
အမြန်ဖွင့်လိုက်ရာ ယန်ဟန်ကို မြင်လိုက်ရလျှင်
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိလေသည်။

ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင် ၏မျက်နှာကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် သူမစိတ်များ ကြည်လင်လာပြီး
အရာအားလုံးကို သူမ မှတ်မိလာသည်။

‘ဪ...ငါ ကျွန်းကို ရောက်လာပါလား...’

“ မင်းအိပ်တာကလည်း ကြာလိုက်တာ...”

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်၏ မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်ရာ သူမ မျက်နှာ
ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရလျှင်
အံ့အားသင့်သွားရသည်။ သူမ၏မျက်နှာပေါ် ရှိ
အသားပုပ်များသည် သိသိသာသာ
လျော့ကျသွားပုံရပြီး ဇွန်ဘီများ၏
အနံ့အသက်မှာလည်း ပို၍ လျော့နည်းသွားကာ
မျက်လုံးများမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ တိမ်ဖုံးမနေတော့ဘဲ

သာမန်လူများကဲ့သို့ အညိုဖျော့ဖျော့နှင့်
နီးစပ်လာသည်။

‘သူမက မိုင်းရပ်စ်ကို ကုသနိုင်တာလား...’

Xxxxxxx

Chapter 59

ယန်ဟန် ပါးစပ်ဟ၍ စကားပြောကြည့်ရာ
မပြောနိုင်သေးဖြင့် လက်ဟန်ဖြင့်သာ ဟန်ခိုင်ကို
ပြောလိုက်သည်။

“ဟိတ်..ရှင်အဆင်ပြေရဲ့လား... အဲဒီလူက ရှင်ကို
ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ပိုး ထိုးသွင်းလိုက်တာကို ကျွန်မ
သေချာမြင်လိုက်ရတယ်...”

ဟန်ခိုင် က တည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး
ပြောလေသည်။

“အင်း..ပြေပါတယ်..ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က ဇွန်ဘီ
ဗိုင်းရပ်စ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်လေ...”

“အိုး... အံ့ဩစရာကြီး...ဒါနဲ့ ကျွန်မအိပ်နေတာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ....”

ဟန်ခိုင် သည် မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်ရင်း
လက်ချိုးရေတွက်လိုက်သည်။

“မနောက မနက်ကနေ ဒီနေ့မနက်ထိဆိုတော့...
အနည်းဆုံး ၂၄ နာရီရှိပြီပေါ့...”

ယန်ဟန် သည် မကြာသေးမီက သူမ ခန္ဓာကိုယ်၏
ပုံမှန်မဟုတ်သော ဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍
အလွန်ပင် ပဟောဠိဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမ၏ မနက်
၁နာရီကျော်နေသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်ကို
ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဟန်ခိုင် ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးနိုင်ခဲ့၏။

“မင်းဘာလို့ ကျွန်းကို ရောက်လာတာလဲ...”

“မနေ့ညက ငါ့ကို ဘယ်လိုရှာတွေ့တာလဲ...”

“အဲ့အချိန်က မင်းအိပ်ရမယ့်အချိန်မဟုတ်လား...”

“မင်းငါ့ကို အိမ်ထိ ဘယ်လို လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာလဲ...”

“ပြီးတော့ မင်း ဘာလို့ ရေတွေစိုနေတာလဲ...”

ဟန်ခိုင် သည် မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက်
မေးနေသဖြင့် ဤမေးခွန်းများသည် သူ့ရင်ထဲတွင်
အကြာကြီး စွဲနေမှန်း သိသာသည်။

“ပြောရတာခက်တယ်... ရှင်းပြဖို့လည်း အချိန်
တော်တော်ကြာလိမ့်မယ်.... အချိန်ရရင် နောက်မှ
ရှင်းပြမယ်လေ... ကျွန်မ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စတစ်ခုကို အရင် ပြောပြမယ်...
ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ ကျီကျောက်ယန် က
ဇွန်ဘီအုပ်စုကြီးကို ကျွန်းဆီခေါ်
လာတာတွေ့လိုက်ရတယ်...”

“ကျီကျောက်ယန်...”

“ဟုတ်တယ်... ကျီကျောက်ယန် က
ဇွန်ဘီဖြစ်လာပြီး ယွင်ကျင့် မြို့မှာ
ကြီးစိုးနေတယ်...”

“ကျီကျောက်ယန် က ယွင်ကျင့် မြို့မှာ
ဟုတ်လား...”

“ရှင်မသိဘူးလား...ကျီကျောက်ယန် က အခု
ယွင်ကျင့် မြို့မှာ ရှိနေတယ်... ယွင်ကျင့် မြို့ရဲ့မူရင်း

ဇွန်ဘီ ဘုရင်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူက ဇွန်ဘီ
ဘုရင်အသစ် ဖြစ်သွားပြီလေ...”

“ဇွန်ဘီဘုရင်...”

ဟန်ခိုင် အံ့သြသွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်.....သူက မူရင်း ဇွန်ဘီဘုရင်
ကိုသတ်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်မကို
မြို့အနှံ့လိုက်ရှာတယ်...သူ့ကျွန်မကို မှတ်မိနေတယ်
ထင်တယ်... စစချင်း သူ့ကျွန်မကိုတွေ့တော့

အရမ်းဒေါသထွက်ပြီး အပိုင်းပိုင်း
ခုတ်ထစ်ပစ်တော့မလိုကြီး...”

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်၏
လက်ဟန်အမူအရာများကို ကြည့်ပြီး
စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။

“သူတို့ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ... မင်းလိုပဲ
လှေလှော်ပြီး လာတာလား...”

“ပင်လယ်က ခဲနေတဲ့အချိန်မှာ လာကြတာ....
ပင်လယ်ရေ ခဲသွားတဲ့အချိန်ကိုစောင့်ပြီး
ဖြည်းဖြည်းချင်း လာနေကြတာ....”

ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင်သည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
ဆောင်းရာသီမှ နွေဦးအစအထိ
တစ်လကျော်ကြာအောင် အေးခဲသွားတတ်သည်။
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပင်လယ်ရေခဲမည့်ကာလ
နီးကပ်လာသောအခါ မြို့တော်ဝန် စွန်းကျားရှိ က
ကျွန်း၏ နယ်နိမိတ် လုံခြုံရေးကို
အားကောင်းစေရန် တပ်ဖွဲ့အင်အား များ
တို့ချဲ့စေလွှတ်လေသည်။ ၂၀၂၂ မှ ၂၀၂၅
ခုနှစ်အတွင်း ကျွန်းပေါ်မှ လူများ

ပင်လယ်ရေခဲနေသော အချိန်ကာလကို ၃
ကြိမ်တိုင်တိုင် ဇွန်ဘီများရန်မှ ဘေးကင်းစွာ
လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၃နှစ်အတွင်း၊ ၂၀၂၅ ဇန်နဝါရီလတွင်
ဇွန်ဘီအနည်းငယ်သာ ကျွန်းနယ်နိမိတ်သို့
ရောက်လာခဲ့ပြီး စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေသော
အစောင့်များသည် ထိုဇွန်ဘီများကို အောင်မြင်စွာ
သတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းသည်
ဇန်နဝါရီလကုန်တွင်ဖြစ်ပြီး
ရက်အနည်းငယ်အကြာ၊
ဖေဖော်ဝါရီအစောပိုင်းတွင်
နွေဦးရာသီအစဖြစ်သဖြင့် ရေခဲများ တဖြည်းဖြည်း

အရည်ပျော်လာမည် ဖြစ်သည်။ ရေခဲများ
အရည်ပျော်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်းပေါ် ရှိလူများသည်
လာမည့်နှစ်အထိ မကြောင့်မကျ နေနိုင်မည်
ဖြစ်လေသည်။

ယွင်ကျင့်မြို့နှင့် ကျွန်းကြားရှိ အကွာအဝေးသည်
ကီလိုမီတာ ၂၀၀၀ ခန့်ရှိသည် ပင်လယ်ရေ
အေးခဲသောကာလသည် တစ်လကျော်ရှိပြီး
အလွန်ရှည်လျားလှပေသည်။ အသိဉာဏ်မရှိသော
ယွင်ကျင့် မြို့မှ ဇွန်ဘီများသည်
ပင်လယ်ရေခဲသွားသောအခါ ကျွန်းကို
ရှာတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးရှိသော ဇွန်ဘီဘုရင်
တစ်ဦးရှိလျှင် ကျန်ဇွန်ဘီအုပ်စုအား ကျွန်းဆီသို့
ခေါ်လာနိုင်ခြေ မြင့်မားလေသည်။

“ကျီကျောက်ယန် က မင်းလိုပဲ
စဉ်းစားတွေ့ခေါ်နိုင်လား....”

ယန်ဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
မျိုးပြောင်းသွားတာ သေချာတယ်... သူရဲခွန်အားနဲ့
အရှိန်က သာမန် ဇွန်ဘီ တွေထက် အများကြီး

သာတယ်.... နောက်ဆုံး ဇွန်ဘီဘုရင် ဝမ်းဒူ
ကိုတောင် သတ်ပစ်လိုက်တယ်...တခြား
ဇွန်ဘီတွေကိုလည်း ပုရွက်ဆိတ်ကို
လက်နဲ့ဖျစ်လိုက်သလိုအသာလေး
သတ်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်..."

ဟန်ခိုင် ဘာလုပ်ရမည်ကို တွေးနေမိသည်။

လက်ရှိနှစ်၏

ပင်လယ်ပြင်ခဲနေချိန်တွင်ဇွန်ဘီများသည်
ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာမည်ဖြစ်၍ ကျွန်းပေါ်မှ
လူတိုင်းကို ဘေးကင်းရာသို့ ပို့ဆောင်ရန်

ကြိုတင်စီစဉ်ထားသင့်ကြောင်း
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲထံ
သူ့အကြောင်း ကြားသင့်ပေသည်။

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပါက မည်သူမျှ သူ့စကားကို
ယုံကြည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍
ယုံကြည်လျှင်တောင် မည်သည့်နေရာသို့ ပြေးရမှန်း
သိမှာမဟုတ်ပေ။ ကျွန်းထက် ပိုလုံခြုံသည့်
နေရာရှိပါက လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်လုံးလုံး
ကျွန်းပေါ်တွင်
နေစရာအကြောင်းမရှိပေ။ ယနေ့သည် ဒီဇင်ဘာ ၃
ရက်ဖြစ်ပြီး ဆောင်းရာသီ ရောက်ရန် ဆယ်ရက်သာ
လိုတော့သည်။

ဒီဆယ်ရက်အတွင်း ငါဘာလုပ်ရမလဲ...

ဟန်ခိုင် က ထိုသို့စဉ်းစားလိုက်ပြီး

ယန်ဟန်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စက ကိုင်တွယ်ရ မလွယ်ဘူး...ငါတို့
ရေရှည်အစီအစဉ် ဆွဲရမယ်....”

ယန်ဟန် စိုးရိမ်နေမိသည်။ သူမဖြစ်ချင်သည်မှာ
ကျွန်းမှ တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး
ထွက်သွားရန်ဖြစ်သည်။

“ရေရှည် အစီအစဉ်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပဲနဲ့
ဇွန်ဘီတွေမလာခင် ထွက်ပြေးကြရအောင်လေ.... ”

“ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် လွတ်နိုင်မလဲ... ကျန်တဲ့
ဆယ်ရက်ကျော်အတွင်း ကျွန်းလိုနေရာမျိုးကို
ရှာမရနိုင်ဘူးလေ... တစ်တိုင်းပြည်လုံး ဇွန်ဘီတွေနဲ့
ပြည့်နေတဲ့ဟာ...”

ယန်ဟန်က ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားပြီး
ပြောလေသည်။

“ဒါဆို ဇွန်ဘီတွေ ကျွန်းဆီကို လာတော့မယ်
ဆိုတာကို လူတိုင်းကို လိုက်ပြီး
မြန်မြန်ပြောပါလား...အဲ့ဒါဆို
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားလို့ ရတာပေါ့...”

Xxxxxxxx

Chapter 60

ကျွန်းပေါ်ရှိ လူတိုင်းကို ပြောပြပါက သူ့ကိုသာ
အရူးဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကံတရားဟူသာ ဆိုရပေတော့မည်။

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ပြောလေသည်။

“ငါ ဒီကိစ္စကို ကြည့်လုပ်လိုက်မှာမလို့ မင်း
စိတ်မပူပါနဲ့....”

ယန်ဟန် က ထပ်မေးမည် စိုး၍
စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်သည်။

“မင်းဘာလို့ ကျွန်းကို
ရုတ်တရက်ရောက်လာတာလဲ....”

ယန်ဟန်က ကျီကျောက်ယန် သည်
ဇွန်ဘီဘုရင်ဖြစ်လာပြီး သူမကို သတ်ချင်နေ၍
ထွက်ပြေးလာသည့်အကြောင်းကို ဟန်ခိုင်အား
အတိုချုံး ပြောပြလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် ကခေါင်းငုံ့နေပြီး ဘာမှ မပြောပေ။

ကျီကျောက်ယန် က ယန်ဟန် ကို ဘာလို့
သတ်ချင်နေရပါလိမ့်...

ယန်ဟန် က ကျီကျောက်ယန် ကို ကိုက်ခဲ့သဖြင့်
သူမကို အမှတ်ရပြီး လိုက်သတ်နေခြင်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဒါဆို သူကကျွန်းကိုလည်း
မှတ်မိနေမလား...ဒါကြောင့် သူက ပင်လယ်ရေ
ခဲနေတဲ့အချိန်မှာ ဇွန်ဘီတွေကို ကျွန်းဆီ
ခေါ်သွားချင်နေတာလား....’

ဟန်ခိုင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူယခု
အသုံးမဝင်သည့် ထင်မြင်ချက်များကို
တွေးနေမည့်အစား ကျွန်းကိုရောက်လာမည့်
ဇွန်ဘီများ အကြောင်းကို မြို့တော်ဝန်အား
အမြန်ဆုံး ပြောပြရမည် ဖြစ်သည်။

နောက်နေ့မနက်စောစောတွင် ဟန်ခိုင်
ဓာတ်ခွဲခန်းကို အရင်သွား၍ စမ်းသပ်ချက်များ
အကြောင်းကို ကျန့်စစ်ချီ အား
အတိုချုံးရှင်းပြပြီးနောက် မြို့တော်ဝန် စွန်းကျားရှိ
နှင့် တွေ့ရန်အုပ်ချုပ်ရေး အဆောက်အဦးသို့
သွားလိုက်သည်။

သူ အုပ်ချုပ်ရေးအဆောက်အဦး သို့
ရောက်သောအခါ မြို့တော်ဝန်၏
လက်ထောက်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။
မြို့တော်ဝန်က အစည်းအဝေးတစ်ခု တက်နေပြီး
မအားလပ်ပါ ဟု လက်ထောက်က ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်ခိုင် က မြို့တော်ဝန်
အစည်းအဝေးပြီးအောင် စကြံတွင်
ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။မြို့တော်ဝန်၏
အစည်းအဝေးသည် နှစ်နာရီ သို့မဟုတ်
သုံးနာရီကြာလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် တစ်မနက်ခင်းလုံးနီးပါး
စောင့်နေခဲ့ပြီး မကြာမီ အတွင်းရေးမှူး ကျန်း က
လာပြောလေသည်။

“မြို့တော်ဝန်က အစည်းအဝေး နောက်တစ်ခု
ထပ်တက်ရမယ်... ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် မှာ
အရေးတကြီးကိစ္စရှိတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို
အရင်ပြောလို့ရပါတယ်.....”

“အတွင်းရေးမှူး ကျန်း... မကြာခင် ဆောင်းရာသီ
ရောက်လာတော့မယ်... ဆောင်းရာသီ
ရောက်ပြီးဆိုတာနဲ့ ကျန်းပေါ်က အပူချိန်လည်း

ကျသွားမယ်...ပြီးတော့ ပင်လယ်ရေကလည်း
အေးခဲသွားမယ်လေ...အရင်နှစ်တွေကထက်
ဆောင်းရာသီက ပိုကြာနိုင်တယ်...ယွင်ကျင့်
မြို့ပေါ်က ဇွန်ဘီတွေ
ပင်လယ်ရေခဲနေတုန်း ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်လာမှာ
ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိတယ်ဗျာ...."

ဟန်ခိုင် စကားပြောနေစဉ်အတွင်း အတွင်းရေးမှူး
ကျန်း သည် အလျင်လိုနေပုံဖြင့် လက်ပတ်နာရီကို
ကြည့်နေလေသည်။ ဟန်ခိုင်
၏စကားဆုံးသွားသွားချင်း သူက အလျင်စလို
ပြောလိုက်လေသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်က ဒီကိစ္စကို
အရမ်းစိုးရိမ်လွန်နေတာပဲ... မြို့တော်ဝန်က
ကျွန်းနယ်နိမိတ်မှာအစောင့်တွေ တိုးပြီး ချထားဖို့
စီစဉ်နေပါပြီ...ဒီရက်ပိုင်း
အစည်းအဝေးတွေကလည်း ဒီကိစ္စကို
အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ကိစ္စပါပဲ... မြို့တော်ဝန်ဟာ
ကျွန်းတစ်ခုလုံးပေါ်က အသက်တွေကို
အလေးအနက်ထားတယ်ဆိုတာ ပရော်ဖက်ဆာ
ဟန် စိတ်ချလက်ချ ယုံလိုက်ပါ..”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်...ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက
တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို ကင်းပဲစောင့်ခိုင်းထားတာက

မလုံခြုံနိုင်ဘူးလေ...ဒါကြောင့် ကျွန်းရဲနယ်စပ်က
ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေ
တပ်ဆင်ထားတာ ပိုကောင်းမယ်လို့
ထင်ပါတယ်....အဲဒါဆို ဇွန်ဘီတွေ ရောက်လာရင်
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေကို မီးရှို့ပြီး ရေခဲတွေကို
ဖောက်ခွဲပစ်နိုင်တယ်...အဲလိုဆို ကျွန်တော်တို့လည်း
လုံခြုံတဲ့နေရာကို ရွှေ့ဖို့ အချိန်ပိုရနိုင်ပါတယ်...."

"ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် ရဲ့အကြံက ကောင်းပေမယ့်
မလုံအပ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်...ကျွန်တော်တို့
ကျွန်းပေါ်မှာ သုံးနှစ်ကြာနေခဲ့တာတောင် မနှစ်ကမှ
ဇွန်ဘီ တချို့ပဲ ကျွန်းနားကို
ချဉ်းကပ်လာခဲ့တာ...သူတို့ နွေဦးရာသီအစမှာ

ကျွန်းနားကို ရောက်လာတော့ ကျွန်းနယ်နိမိတ်က
အစောင့်တွေက ဇွန်ဘီတွေကို အချိန်မီ
သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ... ပြီးတော့ ကျွန်းဟာ
ယွင်ကျင့် မြို့ကနေ ကီလိုမီတာ၂၀၀၀
ဝေးတယ်...ဇွန်ဘီတွေက
ဦးနှောက်မရှိတဲ့ကောင်တွေဆိုတော့
ဘယ်လိုလာရမလဲ မသိနိုင်ပါဘူး.... အဲ့ဒီတော့
ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် သိပ်ပြီး စိုးရိမ်မနေပါနဲ့.."

"ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့တဲ့ ‘အမြော်အမြင်မရှိရင်
ဒုက္ခတွေ့ရလိမ့်မယ် ‘ ဆိုသလိုပေါ့...
ကျွန်တော်ပြောတာက ကျွန်းပေါ်က လူတွေရဲ့
အသက်အတွက် အာမခံအလွှာတစ်ခု

ထပ်တိုးဖို့ပါပဲ.... ပြီးတော့ ကျွန်းနယ်နိမိတ်မှာ
ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းတွေ တပ်ဆင်ရတာ
ဘာအခက်အခဲမှ မရှိနိုင်ပါဘူး... သတိဆိုတာ
ပိုတယ်လို့ မရှိပါဘူးဗျာ...”

အတွင်းရေးမှူးကျန်းက ဟန်ခိုင် စကားကြော
ရှည်နေသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ စကားစကို
အမြန်ဖြတ်လိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်... စိတ်မပူပါနဲ့...
ခင်ဗျားရဲ့အကြံကို မြို့တော်ဝန်ကို ကျွန်တော်
တင်ပြလိုက်ပါ့မယ်...”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် အတွင်းရေးမှူး ကျန်း သည်
အလွန်စိုးရိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့်
လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဟန်ခိုင်
သည် အတွင်းရေးမှူး ကျန်း အလျင်လိုနေပုံကို
ရိပ်မိသွားသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အတွင်းရေးမှူး ကျန်းက သွားစရာ ကိစ္စတစ်ခုခု
ရှိနေလို့လား...”

“ဟုတ်တယ်... ဒီရက်ပိုင်း အစည်းအဝေးတွေ
အရမ်းများနေလို့... ရှေ့ရောနောက်ပါ စီစဉ်စရာတွေ

အရမ်းများနေတယ်... ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်
ပြောစရာ မရှိတော့ရင် ကျွန်တော်
သွားလိုက်ပါဦးမယ်..."

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်ပြောတဲ့ကိစ္စကို
မြို့တော်ဝန်ကို ပြန်ပြောပြပေးပါ...ဖြစ်နိုင်ရင်
ကျွန်တော် မြို့တော်ဝန် နဲ့ တွေ့ခွင့်ရရင်
တွေ့ချင်ပါတယ်..."

အတွင်းရေးမှူး ကျန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး
စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“ကောင်းပါပြီ...ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်ပြောတဲ့ ကိစ္စကို
ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ပါ့မယ်... မြို့တော်ဝန်က
ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် ကိုတွေ့ဖို့
အချိန်ရိုမလားဆိုတာကလည်း မြို့တော်ဝန်ပေါ်မှာပဲ
မူတည်တယ်....ပြီးတော့ အဓိက ပွဲကြီးတစ်ခု
ကျင်းပတော့မှာမလို့ မြို့တော်ဝန်လည်း
အရမ်းအလုပ်များနေတယ်...”

ဟန်ခိုင် သည် ထိုစကားကိုကြားပြီးနောက်
ခဏကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။
အတွင်းရေးမှူး ကျန်း က သူ့ကို ထပ်ပြီး
စကားပြောနေမည် စိုး၍ စကားစကို ဖြတ်၍
ထွက်သွားလေတော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 61

ထိုကိစ္စကို အတွင်းရေးမှူး ကျန်း နှင့် မျက်နှာလွဲ
မထားသင့်ကြောင်း ဟန်ခိုင် သဘောပေါက်
လိုက်လေသည်။ မြို့တော်ဝန် စွန်းကို
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြောပြရန် ရက်အနည်းငယ်
အချိန်ယူ၍ သူ စီစဉ်တော့လေသည်။
ကျန်းတစ်ခုလုံးရှိ လူအများ၏
အသက်အိုးအိမ်များမှာ သူ့လက်ထဲတွင် ရှိနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

မြို့တော်ဝန် စွန်း နှင့်တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် အုပ်ချုပ်ရေး
အဆောက်အဦးသို့ သွားလျှင်
အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်၍ မြို့တော်ဝန်၏
ကားကိုသာ ဆီး၍ ပြောမည်ဟု
စိတ်ကူးထားလေသည်။ဤအကြံမှာ
ဆိုးရွားသော်လည်း ဟန်ခိုင် တွင် ရွေးချယ်စရာ
မရှိတော့ချေ။

မြို့တော်ဝန်သည် အလုပ်များသူ ဖြစ်၍ ရုံးဆင်းချိန်
မမှန်တတ်သဖြင့် သူနှင့် မတွေ့လိုက်ရသည်က
များသည်။တစ်ခါတစ်ရံ စွန်းကျားရှိက အိမ်ကိုပင်
ကားမောင်းမပြန်သည့် အခါများလည်း
ရှိသည်။ဟန်ခိုင် သည် အခြေအနေကို သုံးရက်ကြာ

စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပြီး အစီအစဉ်ကို
အကောင်အထည်မပေါ်မီ မမျှော်လင့်ဘဲ
စွန်းကျားရှိ ၏ ကားနှင့် အတိုက်ခံရမလို
ဖြစ်ခဲ့သည်။ကံကောင်းစွာနှင့် သူ နှင့် ကားကြာ
အကွာအဝေးမှာ ၁မီတာပင် မဝေးချေ။

ဟန်ခိုင် သည် ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံအနားသို့
အမြန်ပြေးသွားကာ မှန်တံခါးကို ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့်
ခေါက်လိုက်လေသည်။ စွန်းကျားရှိ က ကားမှန်ကို
ချလိုက်ပြီး အေးစက်စက် ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ.. ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

ဤသည်မှာ စွန်းကျားရှိ နှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
ဒုတိယအကြိမ် စကားပြောဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။
ပထမတစ်ကြိမ်မှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က
စွန်းကျားရှိ သည် ကျွန်းသို့ ထွက်ပြေးရန်
လူအားလုံးကို စည်းရုံးစဉ်က ဖြစ်သည်။

ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ် မဖြစ်ပွားမီ စွန်းကျားရှိ သည်
ယွင်ကျင့်မြို့၏ ခရိုင်အကြီးအကဲ
တစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ ဗိုင်းရပ်စ်
စတင်ဖြစ်ပွားပြီးနောက် အစိုးရအရာရှိ
အများစုသည် ဗိုင်းရပ်စ်ကူးစက်ခံရပြီး

ဇွန်ဘီများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခြင်း သို့မဟုတ်
ဇွန်ဘီများ အကိုက်ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

၂၀၂၂ တွင် ဗိုင်းရပ်စ် စတင်ဖြစ်ပွားသောအခါ
အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူများမှာ ကြောက်ရွံ့မှု ၊
စိတ်ပျက်အားငယ်မှုတို့ဖြင့် တစ်ချိန်လုံး
နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် စွန်းကျားရှိ က
ယွင်ကျင့်မြို့၌ အသက်ရှင်ကျန်နေသေးသော
လူများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စုဝေးရန်
သူ့ကိုယ်တိုင် နှိုးဆော်ခဲ့ပြီး အားလုံးကို လှေဖြင့်
ကျွန်းသို့ စေလွှတ်ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်းပေါ်သို့
ဘေးကင်းစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ထို့ကြောင့် စွန်းကျားရှိ ကို

မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဟန်ခိုင် က ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။

“မြို့တော်ဝန်ခင်ဗျာ.. ကျွန်တော်က CDCရဲ့
သုတေသီ တစ်ယောက်ပါ....ကျွန်တော်
အရေးကြီးကိစ္စ တစ်ခုပြောစရာ ရှိပါတယ်...”

စွန်းကျားရှိ က ဟန်ခိုင် ကို အေးစက်စွာ
ကြည့်နေဆဲဖြစ်ပြီး ခေါင်းကို မညိတ်ချင်
ညိတ်ချင်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ပြောလေ...”

ဟန်ခိုင် သည် စွန်းကျားရှိ က သူ့ကို
ကားအပြင်မှာသာ ရပ်ပြီး
စကားပြောခွင့်ပေးမည်ဟု မထင်ထား၍
မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“မြို့တော်ဝန်...ပြောရမှာ
အရှည်ကြီးဆိုတော့လေ...ဒီမှာပဲ ပြောရမှာလား...”

ဟန်ခိုင် က ကားနောက်ခန်းကို
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ စွန်းကျားရှိ က သူ့ကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလေ၏။

“စကားပြော ကောင်းအောင် ရှေ့ခန်းကထိုင်...”

ဟန်ခိုင် သည် ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ
ကားရှေ့ခန်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စွန်းကျားရှိ
က ကားစတီယာရင်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ... ငါ့ကို ပြောလို့ရပြီ...”

“မြို့တော်ဝန်ဗျ... ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်....”

ဟန်ခိုင် က လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်က
အတွင်းရေးမှူး ကျန်း ကိုပြောခဲ့သည့် အတိုင်း
ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ သူ စကားပြောနေစဉ်
စွန်းကျားရှိ သည် အတွင်းရေးမှူး ကျန်း ကဲ့သို့
အကြံပေးချက်ကို ပယ်ချမည် စိုးသောကြောင့်
စွန်းကျားရှိ ၏ မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို
အကဲခတ်နေရလေသည်။

သို့သော် စွန်းကျားရှိ ၏ မျက်နှာထားမှာ
အေးစက်မြဲဖြစ်သဖြင့် ဟန်ခိုင် သူမျက်နှာ
အပြောင်းအလဲကို မှန်းတတ်အောင် ဖြစ်နေရသည်။
ဟန်ခိုင် ၏စကားကို နားထောင်ပြီးနောက်
စွန်းကျားရှိ သည် ကားကိုစက်သပ်လိုက်ပြီး
ပြောလေသည်။

"အင်း.... မင်းပြောတာကို
ငါနားလည်ပါတယ်...ဒါပေမယ့်
မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်.... ကျွန်းပေါ်မှာ
သေနတ်တွေနဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ အခုဆိုရင်
သိပ်ရှားပါးသွားပြီ....
အဲ့ဒီတော့လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တွေက

ရေခဲမျက်နှာပြင်ကို အရည်ပျော်သွားအောင်
ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားဖို့ရာ
မဖြစ်နိုင်ဘူး... ပြီးတော့ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်း
တွေကို ကျွန်းနယ်စပ်မှာ တပ်ဆင်သင့်တယ်လို့
မင်းပြောတယ်မဟုတ်လား...ဘယ်လောက်ပဲ
ပင်လယ် ရေတွေ ခဲသွားပါစေ...ကျွန်းကို ဇွန်ဘီတွေ
လာရောက်နိုင်ခြေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ အဲ့ဒါတော့
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေဆိုရင် ချိန်ကိုက်ကိရိယာ
တပ်ဆင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေမှ ကောင်းမယ်...အခု
ကျွန်းပေါ်မှာ ကျန်နေတဲ့ချိန်ကိုက်ဗုံး
အရေအတွက်ကို
လက်ချိုးတောင်ရေလို့ရတယ်...အဲ့ဒီတော့

မင်းပြောတဲ့ကိစ္စကြီးကို အောင်မြင်အောင်
လုပ်ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

စွန်းကျားရှိ ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ သိသာထင်ရှားနေပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ဟန်ခိုင် က အရှုံးမပေးဘဲ
နောက်တဆင့်တက်ပြီး တောင်းဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“ချိန်ကိုက် ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းတွေ
မလိုအပ်ပါဘူးဗျ...ချိန်ကိုက် ဖောက်ခွဲရေး
ပစ္စည်းတွေအစား သာမန်ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်း
တွေကိုပဲ အစောင့်တွေဆီ ပေးထားလိုက်ရင်
ဖြစ်ပါတယ်...ဒါဆို အစောင့်တွေက ဇွန်ဘီအုပ်စုကို

တွေ့ရင် ရေခဲပြင်ကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ရုံပါပဲ...
အဲလိုဆိုရင် လက်နက်ခဲယမ်း အရောင်း ဌာနကနေ
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေကို ယူပြီး ကျွန်းနယ်စပ်ကို
အပြေးအလွှား သွားပို့ရတဲ့ ဒုက္ခရော...နောက်ထပ်
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တွေ လွှတ်ဖို့ရော အချိန်ကုန်
သက်သာစေမှာပါ..."

“အစောင့်တွေကို ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေ
ဝေပေးထားမယ် ဟုတ်လား....”

စွန်းကျားရှိ က ပြက်ရယ်ပြုဟန်ဖြင့်
ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...မင်းကလည်း မညံ့စမ်းပါနဲ့...
တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ လူအင်အားနည်း နေလို့
စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့နဲ့ နယ်ခြားစောင့်တပ်က
ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံး ဂြူစုနေကြတာ...သူတို့ကို
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေ ပေးထားလိုက်ရင်
ဇွန်ဘီတွေ မရောက်လာခင် တစ်ကျွန်းလုံး
ပြဿနာတွေ တက်သွားနိုင်တယ်.... ”

“ဒါပေမယ့်...”

စွန်းကျားရှိ က သူ့လက်ကို ကာ၍ ဟန်ခိုင် ကို
တားလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...လောလောဆယ်
ငါအလုပ်တွေ
အရမ်းရှုပ်နေတယ်...အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လည်း
လုပ်ရမဲ့ အလုပ်တွေ ပုံနေတာပဲ...အဲ့ဒီတော့ မင်းနဲ့
ငြင်းခုံ ပြောဆိုနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး...”

စွန်းကျားရှိ ၏ လူများကို လိုက်ရန်
ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။ ဟန်ခိုင်

သည် ထပ်ပြောချင်သေးသော်လည်း ဒေါသတကြီး
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် သည် အမှောင်ထဲတွင် ရပ်ကာ
လှေကားထောင့်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်
စွန်းကျားရှိ ဧါကျောကိုသာ
ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

လူတစ်ယောက်၏ ယူဆချက်ကို
အခြားလူတစ်ယောက်က လက်ခံနားလည်ပေးရန်
မှာ ထင်သလောက်မလွယ်ကူကြောင်း သူ
အစကတည်းက သဘောပေါက်ခဲ့သင့်သည်။

Xxxxxxx

Chapter 62

နွေဦးရာသီရောက်ရန်
ရက်အနည်းငယ်ကျန်နေသေးသဖြင့်
အအေးလျော့လာသော်လည်း ရာသီဥတုမှာ
အလွန်အမင်း မပူသေးပေ။ ကျွန်းနယ်စပ်တွင်
မတ်တပ်ရပ်၍ စောင့်ကြပ်ရခြင်းသည်
လူတစ်ယောက် ကို နှိပ်စက်ခြင်းတစ်မျိုး
ဖြစ်လေသည်။ အေးစက်သော လေထုကလည်း

မျက်နှာကို ဓားနှင့် ခြစ်လိုက်သကဲ့သို့
စပ်ဖျင်းနေတော့သည်။

နံနက်ခြောက်နာရီတွင် ဂျူတီပြောင်းရန် ဝူဟွေ
ရောက်လာသောအခါ ညဘက်တာဝန်ကျသော
ဝမ်ရှင်းကျန့် သည် တိုင်ကို မှီထား၍
ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် အိပ်ပျော်နေလေသည်။
နွေဦးရာသီ မကြာမီ ရောက်မည်ဖြစ်၍
သူတို့ခေါင်းပေါ် ရှိ ဝန်ထုပ်ကြီး မှာလည်း
အနည်းငယ် လျော့သွားပြီ ဖြစ်သည်။

နွေဦးရာသီအစတွင် ပင်လယ်ရေခဲပြင်များ
အရည်ပျော်လာမည် ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း
ရေခဲထူကြီးသည် ပျော်ဝင်လာမည်ဖြစ်၍
ကျွန်းပေါ်မှ လူအများ စိတ်လက်ချမ်းသာ
ရပေတော့မည်။

ဝူဟွေ သည် တိုင်ပေါ် မှီ၍ အိပ်နေသော
ဝမ်ရှင်းကျန့် ကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်နှိုးလိုက်သည်။
ဝမ်ရှင်းကျန့် သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်ပျော်နေသဖြင့် သူ့ခေါင်းမှာ စောင်းနေပြီး
မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျလုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ ဝူဟွေ
က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်နှိုးလိုက်မှ ဝမ်ရှင်းကျန့်

နိုးလာလေသည်။ဝမ်းရှင်းကျန့်က ဝူဟွေကို
ကြည့်ပြီး မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“အင်..အရမ်းအေးလွန်းလို့ အိပ်ချင်နေပြီ....”

“မကြာခင် နွေဦးရာသီ ရောက်တော့မှာပါ
အစ်ကိုရ..နောက်ထပ် ရက်နည်းနည်း ကြာရင်
ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်တော့မယ်....”

ဝမ်းရှင်းကျန့် က သမ်းဝေလိုက်သဖြင့် ဝူဟွေ ပါ
အိပ်ငိုက်ချင်သွားရသည်။

“မင်းတို့လို ကင်းစောင့်ဖို့ ယာယီတာဝန်ယူထားရတဲ့
လူတွေပဲ လွတ်မှာပါကွာ... ငါတို့က တစ်နှစ်ပတ်လုံး
ကင်းစောင့်ရမှာ...”

ဝူဟွေ က သူ့ကို မည်သို့ပြန်ပြောရမည်
မသိတော့ဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလေသည်။

“အစ်ကို အိမ်ပြန်အိပ်တော့...
ကောင်းကောင်းအိပ်... အောက်ထပ်ဆင်းရင်
သတိထား...ပြုတ်ကျလိမ့်မယ်...”

ဝမ်ရှင်းကျန့် သည် လည်ပင်းနှင့်
မျက်နှာတဝိုက်ကိုပါ ဖုံးထားသော ပဝါကို
ချွတ်လိုက်ပြီး နေရာတွင်
ရပ်နေသေးသည်။ထို့နောက်
အေးမြသောပင်လယ်လေကို ဟားကနဲ
မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဖြင့်
ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

ဝူဟွေ က ဘေးနားရှိ မှန်ပြောင်းကို
ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အဝေးကို ကြည့်လိုက်သည်။
ဝူဟွေ က မှန်ပြောင်းကို အချိန်အတန်ကြာ
စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဝမ်ရှင်းကျန့် က မပြန်သေးဘဲ
ပြုံးစိစိဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ဘာကိုများ ဒီလောက်တောင် အကြာကြီး
ကြည့်နေရတာလဲ... မင်းကြည့်ရတာ အရမ်းကို
စွဲလန်းနေပုံပဲ...ဘာလဲ..ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ
မိန်းမလှလေးတွေ ရှိနေလို့လား..."

ဝူဟွေ သည် ထိတ်လန့်သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာ
ဖြူဖျော့သွားကာ မှန်ပြောင်းကို အောက်သို့
ချလိုက်သည်။ ဝူဟွေ က သူ့ကို ကြည့်လိုက်စဉ်
သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ကြောက်ရွံ့မှုများ
ပြည့်နှက်နေပြီး စကားတစ်ခွန်းကိုပင်
သေချာမပြောနိုင်တော့ပေ။

ဝမ်ရှင်းကျန့် က ရယ်လိုက်ပြီး ရွတ်နောက်နောက်
မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေ တွေ့လို့ ဒီလောက်တောင်
ကြောက်နေရတာလဲ...”

ဂူဟွေ က ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် တံတွေးကို
ဂလုကနဲ မျိုချလိုက်ပြီး တုန်ယီစွာ ပြောလေသည်။

“ဇွန်ဘီ... ဇွန်ဘီတွေ အများကြီးပဲ...ဒီကို
လာနေကြပြီ...”

ဝမ်းရှင်းကျန့် အနည်းငယ် လန့်သွားသော်လည်း
နွေဦးရာသီပင်ရောက်တော့မည် ဖြစ်၍ ဇွန်ဘီများ
ရောက်လာသည်ကို မယုံနိုင် ဖြစ်နေသေးသည်။

“မင်းကလည်း...မနောက်စမ်းပါနဲ့...ပျော်စရာမကော
င်းဘူး...”

ဝူဟွေ သည် စကားကိုအပေါက်အလမ်း
တည့်အောင်ပင် မပြောတတ်တော့ဘဲ လက်ထဲမှ

မှန်ပြောင်းကို ဝမ်ရှင်းကျန့် ကိုသာ
ပေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်ရှင်းကျန့် သည် မှန်ပြောင်းကိုယူကာ အဝေးကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တစ်ကျွန်းလုံးကို
သေသွားစေနိုင်သော ဇွန်ဘီများသည် ကျွန်းသို့
တရွေ့ရွေ့လာနေသည်ကို
မြင်လိုက်ရတော့လေသည်။ သို့ရာတွင် သူက ဝူဟွေ
ထက် အသက်ကြီးသူ ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ပုံမပြဘဲ
တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"အခုချက်ချင်း အရေးပေါ်ဥဩ
ဆွဲလိုက်....လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနကို
အခုချက်ချင်း သတင်းပို့..."

ဝူဟွေ က ဝမ်ရှင်းကျန့် ၏ စကားကို ကြားလျှင်
ချက်ချင်းပင် အချက်ပေးခလုတ်ဆီသို့
ပြေးသွားလိုက်သည်။

ဝမ်ရှင်းကျန့် က လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနသို့
အသည်းအသန် ပြေးသွားပြီး တံခါးစောင့်၏
လက်ကို ဆွဲလှုပ်လိုက်ပြီး အသက်ဝဝ
ရှူလိုက်သည်။

တံခါးစောင့် တာဝန်ကျသူသည် ဝမ်းရှင်းကျန့် ကို
ကောင်းစွာသိလေသည်။ သူက ဝမ်းရှင်းကျန့် ကို
အဘယ်ကြောင့် အမောတကော ပြေးလာရသည်ကို
မေးမြန်းလိုက်သည်။

“မင်းဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲကွ... လူဝင်စားဖို့
ပြေးလာတာလား...”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... ဇွန်ဘီတွေ
ရောက်လာပြီ...”

ဝမ်ရှင်းကျန့် သည်
နောက်ပြောင်နေပုံမပေါ်သော်လည်း သူ့စကားကို
မယုံပေ။

နွေဦးရာသီ ရောက်တော့မည် ဖြစ်၍ လူတိုင်း
စိတ်သက်သာရာ ရလှနိုးပါး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါနောက်စရာမဟုတ်ဘူးနော်...”

ဝမ်ရှင်းကျန့် သည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ
ဒေါသထွက်သွား၏။

“ငါဘယ်မှာ နောက်နေလို့လဲ... ဒီမှာ မင်းနဲ့
စကားပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး... လက်နက်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့ဌာနရဲ့ အကြီးအကဲနဲ့ တွေ့ချင်တယ်....”

“အကြီးအကဲ က မလာသေးဘူး... သူက ဧနာရီမှ
လာမှာ...”

“ဒါဆို လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်
ကရော...”

“အခုမှ ဧနာရီကျော် ပဲရှိသေးတယ်... ဘယ်သူမှ
ထဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး... ခေါင်းဆောင်လည်း

အိပ်ရာနိုးဦးမှာ မဟုတ်ဘူး... မင်း ဒီမှာ
ထိုင်စောင့်ရင် စောင့်နေလိုက်..."

"စောင့်ရမယ် ဟုတ်လား..."

ဝမ်းရင်းကျန့် က သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ
ကြည့်နေသည်။

ဒီကောင် ဘယ်လောက်တောင်အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စဆိုတာ မသိသေးဘူး...

“ဒီမှာ..ငါ ကင်းစောင့်နေတုန်းက မှန်ပြောင်းနဲ့
အဝေးကို ကြည့်လိုက်တာ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ
ဇွန်ဘီတွေ အုပ်လိုက်ကြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်...
ကျွန်းကိုရောက်ဖို့ နာရီဝက်လောက်ပဲ လိုတော့မှာ...
သူတို့တွေ ရောက်လာရင် ငါတို့အားလုံး
သေကုန်လိမ့်မယ်... အဲဒီအကြောင်းကို မင်းတို့
ခေါင်းဆောင်ကို အမြန်ပြောပြီး ရေခဲတွေကို
ဖောက်ခွဲပစ်ဖို့ စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ချက်ချင်း
ဖွဲ့စည်းဖို့ ပြောရမယ်...”

“ဒါဆို ခေါင်းဆောင်ကို မြန်မြန် ဖုန်းခေါ်ရမှာပေါ့....”

“လမ်းမှာ ခေါ် ပြီးသွားပြီ... ဖုန်းမကိုင်ဘူး.. သူ
အိပ်ရာမထသေးလို့ဖြစ်မှာ...”

“ဒါဆိုရင် စစ်ဆင်ရေး အဖွဲ့ရဲ့ တပ်ခွဲမှူးကို
ဖုန်းခေါ်လိုက်လေ..”

“ဟုတ်သားပဲ... ဒီကိစ္စမှာ တပ်ခွဲမှူးကို
ဘယ်မေ့ထားလို့ရမလဲ...”

ဝမ်ရှင်းကျန့် သည် တပ်ခွဲမှူး ၏နံပါတ်ကို
အမြန်ခေါ်ဆိုလိုက်သည်။

တပ်ခွဲမှူး ကျန့် က အိပ်ချင်မှူးတူးသံဖြင့်
ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ...ဒီအချိန်က လူအိပ်ချိန်မှန်း
နားမလည်ဘူးလား..."

ဝမ်းရှင်းကျန့် က ကျန့်ဟိုင် ဧါ ဒေါသကို
ဂရုမစိုက်ဘဲ ကမန်းကတန်းပြောလိုက်သည်။

"တပ်ခွဲမှူး...အခုက အိပ်ရမဲ့
အချိန်မဟုတ်သေးဘူး.... ဇွန်ဘီတွေ အများကြီး
ကျွန်းကို လာနေကြပြီ..."

ကျန်ဟိုင် သည် ထိုစကားကိုကြားပြီးနောက်
လန့်ဖျပ်သွားရ၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ...”

Xxxxxx

Chapter 63

“တပ်ခွဲမှူး...ကျွန်တော်က ဝမ်းရှင်းကျန့် ပါ...
ကျွန်တော် ကင်းစောင့်နေချိန်မှာ ရေခဲပြင်ပေါ်ကို
ဖြတ်ပြီး ဇွန်ဘီတွေ အများကြီးလာနေတာကို

တွေ့ခဲ့ရပါတယ်.... ကျွန်းနဲ့
သိပ်မဝေးဘူး...နာရီဝက်အတွင်း သူတို့တွေ
ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်လာကြမယ် ထင်တယ်...
တပ်ခွဲမှူး...အချိန်မရှိတော့ဘူး...ရေခဲတွေကို
ဖောက်ခွဲပစ်ဖို့ တပ်ဖွဲ့အင်အားတွေ လွှတ်ပေးပါ..."

ဖုန်းထဲတွင် ဝမ်ရှင်းကျန့် ၏ အသံဆုံးသွားသည်နှင့်
အိမ်အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်သည့်
အချက်ပေးသံကို ကျန့်ဟိုင် ကြားလိုက်ရလေသည်။
သူ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင်
အဝတ်အစားလဲလိုက်ပြီး သူ့စိတ်ထဲတွင်
အရည်အချင်းရှိသည် ဟု ထင်သော စစ်ဆင်ရေး
အဖွဲ့ဝင်များစွာကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့သည်။

ကျန့်ဟိုင် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနသို့
ရောက်သောအခါ သူခေါ်ယူထားသော
အဖွဲ့ဝင်များသည် ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများကို
ထုပ်ပိုးပြီး ကျွန်းနယ်စပ်သို့ သွားနေကြပြီ
ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်မှာ လီနန်ရှန် ဖြစ်၏။
ကျန့်ဟိုင် သည် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနသို့
ပြေး၍သွားနေသည်ကို လီနန်ရှန် မြင်သောအခါ
အမြန်ပြေးလာသည်။

"တပ်ခွဲမှူး...ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေ ယူဖို့
ညီအစ်ကိုတွေကို ကျွန်တော်

ပြောထားပြီးပါပြီ...အခု သူတို့အားလုံး
ကျွန်းနယ်စပ်ကို သွားနေကြပြီ..."

ကျန့်ဟိုင် အနည်းငယ် အံ့သြသွားရသော်လည်း
ယခုအခြေအနေသည် အလွန်အရေးကြီးနေသဖြင့်
တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ရှင်းပြရန် မချိန်မရှိပေ။

လီနန်ရှန် က ဘယ်လိုများ စီစဉ်လိုက်တာလဲ...

သို့သော် လီနန်ရှန် ကိုမေးရန် အချိန်မရှိသဖြင့်
ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

“မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သွားကြ...ဇွန်ဘီတွေကို
ကျွန်းပေါ် မတက်စေနဲ့....”

လီနန်ရှန့် က လေးနက်စွာ
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျန့်ဟိုင် သည် လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာန တံခါးဆီ
ရောက်သောအခါ အစောင့်တပ်သားနှင့်ဝမ်ရှင်းကျန့်
ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကိစ္စအားလုံးကို သူ
နားလည်သွားလေသည်။ ဝမ်ရှင်းကျန့် သည်
ထက်မြက်သူဖြစ်ပြီး လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာန၏

တံခါးစောင့် အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။

ဝမ်းရှင်းကျန့် က ကျွန်းသို့ ဇွန်ဘီအုပ်စုကြီး
ရောက်ရှိလာကြောင်းကို လီနန်ရှန် အား
ပြောပြခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများသည်
ဤမျှများပြားလှသော ဇွန်ဘီများကို
ရပ်တန့်နိုင်ပါ့မည်လား...

ယခုချက်ချင်း အရေးတကြီး လုပ်ဆောင်ရမည့်
တာဝန်မှာ မြို့တော်ဝန်ကို ရှာဖွေရန် ၊ ဤကိစ္စကို
မြို့တော်ဝန်ထံ သတင်းပို့ရန်နှင့်
ယခုဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေအားလုံးကို
မြို့တော်ဝန်အား စီမံခန့်ခွဲစေခြင်း ပင်
ဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က သူတို့သည်
မြို့တော်ဝန်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ယွင်ကျင့် မြို့မှ
ကျွန်းသို့ ဘေးကင်းစွာ
လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ကျန်ဟိုင် က မြို့တော်ဝန် စွန်းကျားရှိ ကို
ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ မြို့တော်ဝန်မှာ ကျွန်းပေါ်တွင်
ဘာဖြစ်နေမှန်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း

မသိသောကြောင့် ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်နှင့်
ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည်။

“အရာရှိ ကျန့်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ.... ကျွန်းပေါ်မှာ
ဥဩသံတွေ ဆူညံနေတာပဲ...”

ကျန့်ဟိုင် က အစောင့်များသည် ကျွန်းသို့
လာနေကြသော ဇွန်ဘီအများအပြားကို
တွေ့ခဲ့ကြောင်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်
အကျဉ်းချုံးပြောပြလိုက်သည်။

စွန်းကျားရှိ သည် အိပ်နေရာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီး
လွန်ခဲ့သည့်တစ်လကျော်က ဟန်ခိုင်
ပြောခဲ့သည့်စကားကို သတိရသွားရသည်။

တိုက်ဆိုင်တာလား...

လွန်ခဲ့သည့်တစ်လကျော်က ဟန်ခိုင် သည်
သူ့ကားရှေ့တွင် တမင်သက်သက် ပိတ်ရပ်ကာ
ဇွန်ဘီများ ကျွန်းသို့ ရောက်လာနိုင်ကြောင်း
ပြောခဲ့လေသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...

“ဘာလို့ ဒီလောက် အများကြီး လာနေရတာလဲ...”

စွန်းကျားရှိ က ကျန့်ဟိုင် ကို မေးလိုက်သည်။
ကျန့်ဟိုင် က အစောင့်များသည် ရှေ့မှ
ဦးဆောင်လာနေသော ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ကို
မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် စွန်းကျားရှိ သည် မေးခွန်းများ
မမေးတော့ဘဲ အဝတ်အစားကို ကြုံသလို
ဆွဲလွှဲဝတ်လိုက်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေး
အဆောက်အဦးသို့ သွားလိုက်သည်။

လီနန်ရှန့် နှင့် အခြားသူများ ကျွန်းနယ်စပ်သို့
ရောက်သောအခါ၊ ဇွန်ဘီများသည် ကျွန်းနှင့်
မီတာတစ်ရာသာ ဝေးနေတော့သည်။

ယခုမြင်ကွင်းကြီးသည် အလွန်
ကြောက်စရာကောင်းလှသဖြင့် လီနန်ရှန့်
မင်တက်နေရလေသည်။ သူသည် ဇွန်ဘီများစွာကို
မြင်ဖူးသော်လည်း ဤကဲ့သို့ များပြားလှသည့်
ဖုတ်ကောင်အုပ်စုကို ပထမဆုံးအကြိမ်
မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၍ သူ့စိတ်ထဲတွင် “ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်ပြီ”
ဟု ရေရှုတ်မိသွားရသည်။

ငါတို့ကို ဖက်ထုပ်လုပ်ပြီး စားတော့မှာပဲ...

လီနန်ရှန် သည် ဇွန်ဘီ အစုလိုက် အပြုံလိုက်ကို
ကြည့်ပြီး ကြောက်စိတ်ကြောင့် ခွေကျလုမတတ်
ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုဇွန်ဘီများသည် ရေခဲပြင်ကို
ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်လာရသဖြင့်
ပင်ပန်းနေပုံရသည်။ ရှေ့မှ လူအများကို
မြင်နေရသော်လည်း အလျင်စလို ပြေးမလာကြဘဲ
ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ လျှောက်လာနေကြသည်။

လီနန်ရှန့် က အချက်ပြလိုက်ရာ ကျွန်းနယ်စပ်သို့
ရောက်ရှိလာကြသော စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ
အဖွဲ့ဝင်များအားလုံးသည် ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ဗုံးများ
တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ဖြစ်စဉ်အားလုံးသည် သူစိတ်ကူးထားသည်ထက်
အဆင်ပြေသွားလေသည်။ ဇွန်ဘီများသည်
ကျွန်းပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ချဉ်းကပ်လာနေသည်။
ဗုံးများ ပေါက်ကွဲသွားသဖြင့်ရေခဲပြင်ကြီးမှာ
ကွဲအက်သွားပြီး ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ဇွန်ဘီများမှာ
လဲကျသွားပြီး ပင်လယ်အောက်သို့ စွပ်ကနဲ
နစ်မြုပ်သွားလေတော့သည်။

ရှေ့တန်းရှိ ဇွန်ဘီနှစ်ကောင်သည်
ဖက်ထုပ်များကဲ့သို့ ပင်လယ်ထဲသို့
ကျသွားသောအခါ နောက်တန်းများရှိ
ဇွန်ဘီများသည် ဆက်လျှောက်မလာဘဲ ရေခဲပြင်
အက်ကြောင်းအစွန်းတွင် ရပ်နေလေသည်။

လီနန်ရှန် သည် ကွဲအက်သွားသော ရေခဲများကို
ကြည့်ရင်း ထိုအက်ကြောင်းများတွင် ရေခဲများ
ပြန်ဖြစ်လာမည်ကို
တွေးပူလျက်ရှိသည်။ နွေဦးမရောက်မီ ရာသီဥတု
ပူလာအောင် ဆုတောင်းရုံသာ ရှိပေတော့သည်။

ထိုစဉ် ကျွန်းပေါ်ရှိ အသံချဲ့စက် မြည်လာပြီး
မြို့တော်ဝန် စွန်းကျားရှိ ၏
အသံထွက်လာသောအခါ လီနန်ရှန်
မှင်တက်သွားမိသည်။ မြို့တော်ဝန်
ပြောသွားသည်မှာ ဇွန်ဘီများသည်
ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ရှိလာတော့မည်ကို ရှင်းပြနေပြီး
လူတိုင်းသည် အုပ်ချုပ်ရေးအဆောက်အဦး၏
ဝင်ပေါက်တွင် စုဝေးရန် နှင့် မြေအောက်လမ်းမှ
တစ်ဆင့် ထွက်ပြေးကြရန် ဆော်သြနေတော့သည်။
ကျွန်းပေါ်တွင် စတင်အခြေချ နေထိုင်စဉ်က
လူအများ စုပေါင်း၍ မြေအောက်လမ်းကို
တူးဖော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းစွာနှင့်
ယခုအခြေအနေတွင် လူအများဘေးကင်းရန်

ထွက်ပြေးနိုင်မည့် လမ်းကြောင်း ဖြစ်နေပြီ
ဖြစ်သည်။

ယခု ရောက်ရှိနေကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ
များပြားလွန်းလှသဖြင့် သေအံ့ဆဲဆဲ အခြေအနေ၌
မည်သို့ စီစဉ်ရမည်ကို မတွေးတတ်အောင်
ဖြစ်နေရသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် အုပ်ချုပ်ရေး အဆောက်အဦး
တံခါးဝတွင် လူစုရန် တစ်နာရီခန့် စောင့်နေခဲ့သည်။
ထိုလူစုထဲမှ တစ်ယောက်က မြို့တော်ဝန်

တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်ကိုမြင်လျှင် သူက
မြို့တော်ဝန်ကို ပြောလိုက်သည်။

“မြို့တော်ဝန်
ဘာဖြစ်နေတာလဲ...ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ဝေခွဲမရဖြစ်နေကြပြီ...”

အခါလွန်မှသာ နောင်တရလေ့ရှိကြပြီး
ဝေဖန်လေကန်တတ်သော တချို့လူများကို
အကြောင်းစုံရှင်းပြရန် စွန်းကျားရှိ က
အတွင်းရေးမှူး ကျန်း ကို လော်စပီကာ
ယူလာပေးရန် ပြောလိုက်သည်။

Xxxxxxxx

Chapter 64

စွန်းကျားရှိ သည် လော်စပီကာကို ကိုင်လိုက်ပြီး
တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အားလုံး တိတ်တိတ်နေကြပါ...”

သူပြောပြီးသည်နှင့် အချိန်အတော်ကြာ
ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီးမှာ
ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“ အခု ကျွန်းပတ်လည်မှာ ဇွန်ဘီ ထောင်သောင်းချီ
ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်းနယ်စပ်က တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက
ပြောတယ်.... ဒါပေမဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့က
ကျွန်းတစ်ဝိုက်က ရေခဲတွေကို
ဗုံးကြဲလိုက်ပါတယ်...ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့
အတွက် အချိန်ပိုရသွားတယ်...ဒါပေမဲ့လည်း
တစ်ကျွန်းလုံးက လူတွေရဲ့ အသက်ကို
စိတ်ချလက်ချ နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး...အရင်နှစ်တွေနဲ့
နှိုင်းရရင် ရေခဲပြင်ဟာ နွေဦးရာသီအစမှာ
အရည်ပျော်သွားပါလိမ့်မယ်... နွေဦးရာသီ အစက
နှစ်ရက်ပဲ လိုတော့ပေမဲ့ ရာသီဥတု ပူလာမဲ့
အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသေးဘူး....ဗုံးကြောင့်

ကွဲသွားတဲ့ ရေခဲပြင်အက်ကြောင်းကလည်း
သိပ်မကြာခင် ပြန်ခဲသွားမှာပဲ... အများဆုံး
တစ်ရက်နဲ့ တစ်ညပဲ ခံနိုင်တယ်... ညဘက်ဆိုရင်
အပူချိန် သိသိသာသာကြီး ကျဆင်းလာတဲ့အတွက်
မနက်ဖြန် မနက်ဆို ရေခဲပြင် ကြီး ပြန်ဖြစ်ဖို့
များတယ်...ရေခဲပြင်ကို ဖောက်ခွဲပစ်တဲ့နည်းက
အလုပ်ဖြစ်ပေမဲ့ ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းတွေ
အများကြီးမကျန်တော့ဘူး...အဲ့တော့
ကျွန်းတစ်ဝိုက်က ရေခဲတွေကို ဖောက်ခွဲပစ်လို့
မရနိုင်ဘူး..."

မြို့တော်ဝန်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် စောစောက
ငြိမ်သက်သွားသော လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်ဖန်ပြန်၍

ဆူညံလာကြပြန်သည်။ စွန်းကျားရှိ က
လော်စပီကာကို တစ်ဖန်ပြန်ကိုင်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"အခုလောလောဆယ်
အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကတော့
အစားအစာအလုံအလောက်ယူပြီး
လွတ်မြောက်လိုက်ခေါင်းထဲမှာ ပုန်းနေဖို့ပါပဲ...
ရေခဲတွေ လုံးလုံး အရည်ပျော်သွားပေမယ့်
ဇွန်ဘီတွေ ကျွန်းကို ရောက်လာတယ်ဆိုရင်လည်း
ငါတို့ ယွင်ကျင့် မြို့ကို ပြန်သွားကြရမှာပဲ..."

စွန်းကျားရှိ ၏ အသံဆုံးသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်
လူအများက တစ်ဖန်ပြန်၍ ဆူညံနေကြပြန်သည်။
ထို့နောက် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ လူလတ်ပိုင်း
အမျိုးသားတစ်ဦးသည် လူအုပ်ရှေ့သို့
လျှောက်လာပြီး ပြောလိုက်၏။

“မြို့တော်ဝန် စွန်း... ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို
ယွင်ကျင့် မြို့ကို ပြန်ခိုင်းတယ်နော်..ဒါပေမဲ့
ယွင်ကျင့် မြို့မှာ ဇွန်ဘီတွေ
အများကြီးရှိတယ်..ကျွန်တော်တို့ကို
သေခိုင်းနေတာလား...”

“ဒါဆို ယွင်ကျင့်မြို့ထက် ပိုကောင်းတဲ့ နေရာကို
မင်းသိလား...”

“တခြားနေရာကို မသိတတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်
လူတွေကို မီးတွင်းထဲကို မတွန်းချလိုက်နိုင်ဘူး....,”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်ကလိုပါပဲ... လူတိုင်းကို
ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ဖို့ အတင်းအကျပ်
ပြောမှာမဟုတ်ဘူး... ယွင်ကျင့် မြို့ကို
မသွားချင်ရင် ကျွန်းပေါ်မှာ နေနိုင်သလို
တခြားနေရာတွေကို လှေနဲ့ ကိုယ့်ဘာကိုယ်
သွားလို့ရတယ်...ဒါပေမယ့် ကျွန်းပေါ်မှာ

နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်..လေ့နဲ့ တခြားနေရာတွေကို
သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ယွင်ကျင့် မြို့ကို
ပြန်လာတာထက် အသက်ရှင်ဖို့
အခွင့်အလမ်းနည်းတယ်....”

စွန်းကျားရှိ ၏ စကားကြောင့် လူအများ
ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။

လူအုပ်ဘေးတွင် ရပ်နေသည့် လင်းကျင်းရှု က
ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လက်ကို ညင်သာစွာ
ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အဖေ...သမီးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်...”

လင်းဟန် သည် သမီးဖြစ်သူ၏လက်ကို နှစ်သိမ့်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“သမီးရဲ့ဦးလေးစွန်း ပြောတာကို
နားထောင်ရမှာပေါ့... အစကတည်းက သူက

အဖေတို့ကို ဘေးကင်းအောင် ဒီကို
ခေါ်လာခဲ့တာလေ...”

“အဖေ သမီးတို့ သေတော့မှာလားဟင်...”

လင်းကျင်းရှု ၏အသံမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းအပြည့်
ရှိနေ၏။

“မသေပါဘူး သမီးရယ်... အဖေ သမီးကို
အမြဲကာကွယ်ပေးမှာပါ...”

ခဏအကြာတွင်၊ စွန်းကျားရှိ ၏ အသံသည်
အသံချဲ့စက်မှ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

“မင်းတို့အခု စကားပြောနေဖို့ အချိန်
မရှိဘူး...အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့
အစားအသောက်တွေ ယူလာဖို့ တစ်နာရီ
အချိန်ပေးမယ်... တစ်နာရီအတွင်း ဘယ်သူမှ
မလာဘူးဆိုရင် အသက်အန္တရာယ်ကနေ
လွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်အရေးကို
စွန့်လွှတ်လိုက်တာလို့
မှတ်ယူပစ်မှာပါ....အခုအချိန်က
အရမ်းအရေးကြီးတယ်...မင်းတို့
တစ်ယောက်တစ်လေကို စောင့်နေလိုက်လို့

တခြားလူတွေရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို
မဖြုန်းတီးချင်ဘူး...”

တစ်နာရီကြာပြီးနောက်တွင် လူတိုင်းသည်
အုပ်ချုပ်ရေး အဆောက်အဦး ၏ အဝင်ဝတွင်
အိတ်ကြီး၊အိတ်ငယ်များဖြင့် အချိန်မီ
ရောက်လာကြလေသည်။ စွန်းကျားရှိ သည်
စုရုံးနေကြသော လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ကာ
သူ့ကိုယ်သူ တွေးနေမိသည်- ‘ဟုတ်တယ်...
လူတွေကို ဖိအားပေးလိုက်ရင် သူတို့ မြန်မြန်
အလုပ်လုပ်ကြတော့တာပဲ... ‘

လွတ်မြောက်လမ်း၏ ဝင်ပေါက်သည် အုပ်ချုပ်ရေး
အဆောက်အဦး၏ မြေအောက်ခန်း ဖြစ်သည်။
ဝင်ပေါက်မှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှပြီး
လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်ထားသောကြောင့်
လူတစ်ယောက်သာ သွား၍ရသည်။
လွတ်မြောက်လမ်းသည် အုပ်ချုပ်ရေး
အဆောက်အဦးမှ ကျွန်းနယ်နိမိတ်သို့ တိုက်ရိုက်
လမ်းဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ရေခဲများ အရည်ပျော်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး
သူတို့သည် ကျွန်းမှ လှေများဖြင့်
ထွက်ခွာသွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

စွန်းကျားရှိ သည် မူလက လူအများကို
တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် လိုက်ခေါင်းဝင်ပေါက်သို့
ဝင်ခွင့်ပြုရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း အားလုံးက
လွတ်မြောက်လိုက်ခေါင်း အတွင်းသို့
ဝိုင်းအုံတိုးဝှေ့လိုက်ကြသဖြင့် အနည်းငယ် ဖရိုဖရဲ
ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လင်းကျင်းရှု နှင့် လင်းဟန် တို့မှာ
လူအုပ်ကြီးကြောင့် အဝေးသို့ ရောက်သွားရသည်။
လင်းဟန် မှာ လွတ်မြောက်လိုက်ခေါင်းထဲ
ရောက်သွားသော်လည်း လင်းကျင်းရှု မှာမူ
အပြင်ဘက်သို့ လွင့်သွားရလေသည်။

စွန်းကျားရှိ သည် ဝင်ပေါက်ဘေးတွင် ရပ်ကာ
ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော လူအုပ်ကို ကြည့်လိုက်၍
စိတ်ပျက်သွားရသော်လည်း အချိန်လုနေရသဖြင့်
တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြောဆိုမနေတော့ပေ။

လင်းကျင်းရှု သည် လင်းဟန် ၏ လက်တွင်
ကြီးပြင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည်
ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပြီး ဆာလောင်နေသော
ထိုဝံပုလွေများကဲ့သို့ ခွန်အားမရှိသဖြင့် သူမ
အပြင်သို့ ထွက်လာရသည်။

သူမသည် အပြင်တွင်ရပ်နေသော စွန်းကျားရှိ ကို
မြင်လိုက်သောအခါ ဦးလေးဖြစ်သူအား
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေး စွန်း... အဖေနဲ့ သမီး လူစုကွဲသွားပြီ...”

စွန်းကျားရှိ သည် လင်းကျင်းရှု ကိုကြည့်၍
ကြင်နာစွာပြုံးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ...”

လင်းကျင်းရှု က အတင်းတိုး ဝှေ့နေဆဲ လူအုပ်ကို
မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်ကာ ဒေါသတကြီးဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“လူအုပ်ကြီးက ပြည့်ကျပ်နေတာပဲ...အဲ့တော့
ဘယ်သူမှ တန်းစီမနေတော့ဘူး... ဦးလေး စွန်း...
သူတို့ကို ပြောပါဦး...”

“ဦးလေးလည်း
မထိန်းနိုင်တော့ဘူး...သူတို့ကလည်း
ဦးလေးပြောရင် နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး..
စိတ်မပူပါနဲ့...သမီးအဖေက လွတ်မြောက်

လိုဏ်ခေါင်းထဲကို ရောက်သွားမှာပါ... နောက်မှ
သမီးကို အထဲ ခေါ်သွားပေးဖို့ အတွင်းရေးမှူး ကျန်း
ကို ပြောလိုက်မယ်....အထဲမှာ သမီးအဖေကို
တွေ့မှာပါ..."

Xxxxxx

Chapter 65

ခဏအကြာတွင် လူနည်းလာသောအခါ
အတွင်းရေးမှူးကျန်း ရောက်လာပြီး

“ကျင်းရဲ့...လာ..”

လင်းကျင်းရှု က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး
အတွင်းရေးမှူးကျန်း ခေါ်ဆောင်သွားသည့်
လွတ်မြောက်လမ်း၏ ဝင်ပေါက်ဆီသို့
လိုက်သွားခဲ့သည်။ အတွင်းရေးမှူးကျန်း သည်
လင်းကျင်းရှု အတွက် လမ်းရှင်းရန် အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း လူအုပ်ကြီးမှာ
ကြပ်သိပ်နေသဖြင့် တိုးမပေါက်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

အတွင်းရေးမှူးကျန်း သည်
အချိန်အတော်ကြာအောင် လမ်းရရန်
ပြောဆိုနေရသဖြင့် မျက်နှာနီမြန်းကာ
ချွေးများထွက်နေသော်လည်း မည်သူမှ

လမ်းမဖယ်ပေးကြချေ။ အတွင်းရေးမှူးကျန်း က
လူအုပ်ကြီးကို လှမ်းအော်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာလို့ တွန်းထုတ်နေရတာလဲ.....အခု
တန်းစီကြ...”

အတွင်းရေးမှူးကျန်း ၏ အသံသည်
ကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့် အထဲဝင်ရန်
ကြိုးစားနေသူများ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“လမ်းဖယ်...လမ်းဖယ်...”

လူအုပ်ကြီးက ခဏတာ ကြောင်သွားကြသဖြင့်
အတွင်းရေးမှူးကျန်း က လူအုပ်ကို
အမြန်တွန်းဖယ်ကာ လင်းကျင်းရှု ကို
လွတ်မြောက်လိုက်ခေါင်းထဲသို့
သွားခွင့်ပေးလိုက်သည်။

လင်းကျင်းရှု သည် မြေအောက်လမ်းအတိုင်း
ဆင်းသွားခါနီးတွင် အနောက်မှ တံတောင်ဖြင့်
တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းဆောင့်လိုက်ရာ
မြေပြင်ပေါ် ဟပ်ထိုးလဲမတတ်ဖြစ်သွား၍ အားကနဲ
နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည်။ သူမ အော်သံမဆုံးမီ
နွေးထွေးသည့် လက်တစ်စုံက သူမကို

လဲကျမသွားအောင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
ဆွဲကိုင်ထားပေးလိုက်လေ၏။

လင်းကျင်းရှု ထိတ်လန့်သွားပြီး သူမနောက်က
လူအုပ်ကို ကြည့်လိုက်သော်လည်း သူမကို
မည်သူက တွန်းလိုက်သည်ကို မမြင်ရတော့ပေ။

“မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား...”

အလွန်သာယာသော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။
ထိုမှသာ လင်းကျင်းရှု သည် သူမအား အချိန်မီ
ဖမ်းထားပေးသူကို

ကြည့်လိုက်လေသည်။ထိုလူငယ်သည်
ရုပ်ရည်ချောမော၍ ဖြူဖွေးသော အသားအရေရှိပြီး
ရွှေရောင်မျက်မှန်ကို တပ်ထားလေသည်။သူ၏
မျက်လုံးများသည် ပင်လယ်ရေကဲ့သို့
နက်ရှိုင်းလွန်းသဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်နှင့်
ထိုအကြည့်တို့၏ အဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်နိုင်ပေ။
သူ၏ နှာတံမှာ ဖြောင်းစင်းနေပြီး
နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း လှပလေ၏။

ကျွန်းပေါ်မှာ ဒီလို လူချောတစ်ယောက်
ရှိနေတယ်...ငါ ဘာလို့အရင်က
သတိမထားမိတာပါလိမ့်...

လင်းကျင်းရှု သည် သူမရှေ့မှလူကို
စိုက်ကြည့်နေပြီး သူမ မျက်နှာမှာ
ရှက်သွေးဖြင့်နီရဲသွားရလေ၏။ ထို့နောက်သူမက
ကြောင်ကလေးကဲ့သို့ အင်္ကျီအနားနှစ်ဖက်ကို
လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွကိုင်ထားရင်း ခေါင်းငုံ့၍
ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ကျွန်မ အဆင်ပြေပါတယ်...
အရမ်းကြောက်သွားလို့ပါ...”

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ်...”

ဟန်ခိုင် သည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် လှည့်ထွက်
သွားချင်သော်လည်း လင်းကျင်းရှု က သူ့ကို
တားထားလိုက်ပြီး ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ရင်း
မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အစ်ကိုနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ... အစ်ကို... အစ်ကို
ကျွန်မကို အချိန်မီ ဖမ်းပေးတဲ့အတွက် အစ်ကိုကို
ကျေးဇူးတင်စကားတောင် ကောင်းကောင်း
မပြောရသေးဘူး...”

“ရပါတယ်....ကိစ္စမရှိပါဘူး...ဒီတိုင်း
ကူညီလိုက်တာပါ..
ကျွန်တော့်ကိုကျေးဇူးတင်နေစရာ မလိုပါဘူး...”

ဟန်ခိုင် က လှည့်ထွက်မည်အပြု တစ်စုံတစ်ခုကို
သတိရသွားသကဲ့သို့ ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် နာမည် ဟန်ခိုင် ပါ....”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ
ထွက်သွားလေသည်။ လင်းကျင်းရှု က “ဟေး” ဟု

ခပ်တိုးတိုးခေါ်သော်လည်း ဟန်ခိုင် က
ကြားပုံမပေါ်ဘဲ ရှေ့တည့်တည့်သို့သာ
ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

‘ဘာတွေများ
အရေးကြီးနေရတာလဲ...ငါတစ်ယောက်တည်းမှန်း
မသိဘူးလား.... ငါ့ကို စကားပြောပေးဖော်တောင်
မရဘူး...’

လင်းကျင်းရှု သည် မြေပြင်ပေါ်မှ ကျောက်ခဲများကို
ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထုတ်နေရင်း ဟန်ခိုင် ကို
စောဒကတက်နေမိလေ၏။

ဟန်ခိုင်... ဟန်ခိုင်...

လင်းကျင်းရှု က စိတ်ထဲမှ ဟန်ခိုင် ၏ အမည်ကို
ထပ်ခါထပ်ခါ ရေရွတ်နေရင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ
အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာရသည်။ သူမသည် ဟန်ခိုင်
သူမ၏ ချစ်သူ ဖြစ်လာသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေကာ
ထိုနေရာတွင် ရပ်နေချိန်၌ ဖခင် ဖြစ်သူ လင်းဟန်
ရောက်လာ၏။ လင်းကျင်းရှု သည်
ဖခင်ကိုမြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်
နှုတ်ခမ်းကိုစုလိုက်ပြီး မကျေမနပ်
ပြောနေလေတော့သည်။

"အဖေ...ခုနက
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...သမီးကိုဘာလို့
ထားခဲ့တာလဲ..."

လင်းကျင်းရှု က လင်းဟန်ယု ၏လက်ကို
ဒေါသတကြီး လှုပ်ယမ်းလိုက်ကာ
စိတ်ကောက်သွားပုံဖြင့် တစ်ဖက်သို့
လှည့်ပစ်လိုက်သည်။လင်းဟန် က သူမကို
အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ချော့မော့လိုက်သည်။

“အဖေလည်း လူအုပ်ကြီးကြောင့်
ညပ်ပါသွားရတာပါ...အဖေ့ရဲ့ အဖိုးတန်
သမီးလေးကို ချန်ထားခဲ့ဖို့ အဖေ
ဘယ်ဆန္ဒရှိပါ့မလဲ...”

“ကံကောင်းလို့ပေါ့...ဦးလေး စွန်းကို
တွေ့ခဲ့တာ...ဦးလေး စွန်းက သူ့အတွင်းရေးမှူးကို
မြေအောက်လွှတ်မြှောက်လမ်းကနေ
ခေါ်သွားခိုင်းတယ်....မဟုတ်ရင် အဖေ့ကို
ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး...”

လင်းကျင်းရှု ၏ အသံမှာ မကျေနပ်ချက်အပြည့်
ပါနေသဖြင့် လင်းဟန် က သမီးဖြစ်သူ၏
လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ခုနက ဒီထဲဆင်းလာတုန်းက ဘယ်သူက သမီးကို
ဆောင့်တွန်းလိုက်လဲမသိဘူး...မြေကြီးပေါ်
လဲတော့မလို့...
တော်သေးတယ်...လူတစ်ယောက်က သမီးကို
အချိန်မီ ဖမ်းထားပေးလို့..”

ထို့နောက် လင်းကျင်းရဲ့ ဓါမျက်နှာပေါ် ရှိ
မကျေနပ်ချက်များ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး
ချိုမြသော အပြုံးဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်လေ၏။

“အဖေ...အဲဒီလူက ဟန်ခိုင် တဲ့...
သူကစိတ်သဘောထား နူးညံ့ပြီး အရမ်းချောတာပဲ...
သူ့ကို အခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးတာ
အရမ်းထူးဆန်းတယ်...”

သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး လင်းဟန်
သက်ပြင်းချရလေသည်။

‘ ရှောင်ရှ က ဟန်ခိုင် ဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးကို
ကြိုက်နေတာတော့
မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်...အင်း...ငါ့သမီးလည်း
အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ...’

ကျွန်းပေါ် ရှိ လူများအားလုံး မြေအောက်
လွတ်မြောက် လမ်းကြောင်းသို့
တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ဝင်လာပြီးနောက် မြို့တော်ဝန်
စွန်း လည်း လိုက်ဆင်းသွားသည်။

စွန်းကျားရှိ နှင့် အခြားသူများ သည် နောက်ဆုံး
အပြီးသတ်အလုပ်ကို လုပ်ရန် အပြင်တွင်

ရပ်နေကြလေသည်။ထို့နောက် သူတို့သည်
ချက်ချင်းပင် လွတ်မြောက် လမ်းကြောင်းထဲသို့
ဝင်လာကြသည်။

ကျွန်းပေါ် ရှိ လူအားလုံးသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသော
လွတ်မြောက်လိုက်ခေါင်းအတွင်း နေနေကြသဖြင့်
လိုက်ခေါင်းကြီးမှာ ဆူညံသံမျိုးစုံဖြင့်
ပြည့်နှက်နေတော့သည်။

လင်းကျင်းရှု သည် ထောင့်တွင်ထိုင်ပြီး
ထိုအသံများကြောင့် စိတ်ညစ်သွားရသဖြင့်
အငြိမ်ထိုင်မနေတော့ဘဲ နေ့ခင်းက သူမကို

ကယ်တင်ခဲ့သူကို လိုက်ရှာနေမိသည်။ အတန်ကြာ
ရှာပြီးနောက် လူအုပ်ကြီးနှင့် အတူထိုင်နေသည့်
ဟန်ခိုင် ကို သူမ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူမက ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ဟန်ခိုင် ကို မဝံ့မရဲ
စကားစ,လိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ဒီမှာပဲ...”

ဟန်ခိုင် က သူ့ရှေ့က ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး
ခဏကြာမှ သူက ပြုံးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဪ မင်းပဲ...”

“ကျွန်မ နာမည်ကို မပြောရသေးဘူး... ကျွန်မ
နာမည်က လင်းကျင်းရူ...”

“မင်္ဂလာပါ...”

လင်းကျင်းရူ သည် ဤတစ်ကြိမ်တွင်
အခွင့်အရေးကို မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်ကာ

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဟန်ခိုင် သိသွားစေရန်
ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို စောစောက ဖမ်းဆွဲထားပေးလို့
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“အသေးအဖွဲကိစ္စလေးပါ...မပြောပလောက်ပါဘူး...
ရပါတယ်...”

ဟန်ခိုင် သည် လင်းကျင်းရှု ကို ပြုံး၍
စကားဆက်ပြောနေသော်လည်း သူ့စိတ်အစဉ်သည်
နေရာအနှံ့သို့ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။ လင်းကျင်းရှု ကို

ကြည့်ရသည်မှာ အသက်၂၀စွန်းရုံကလေးသာ
ရှိပုံရပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ ဖုတ်ကောင်များ
ရောက်လာတော့မည်ကို စိတ်ပူဟန် မတူဘဲ
မလိမ်မိုး မလိမ္မာ ပုံကလေး ဖြစ်နေလေသည်။

“အစ်ကိုက ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်တာလဲ...ကျွန်မ
အစ်ကိုကို အရင်က မတွေ့ဖူးဘူး...”

“ကျွန်တော်က CDCမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်...”

“အိုး...ဒါဆို အစ်ကိုက ဇီဝဗေဒ
ပရော်ဖက်ဆာပေါ့.... မိုက်လိုက်တာ...”

Xxxxx

Chapter 66

လင်းကျင်းရှု သည် ဟန်ခိုင် နှင့် ခဏကြာမျှ
ရှက်ရွံ့စွာ စကားပြောနေစဉ် ရုတ်တရက်
ဖခင်ဖြစ်သူ ရောက်လာပြီး သူမကို
ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“အဖေ ဘာလုပ်တာလဲ...အစ်ကို ဟန်ခိုင် နဲ့
စကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူး...”

လင်းကျင်းရှု က လေသံကလေးဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“သမီးမိုက်...အခု စိတ်ပူမနေနဲ့...သမီးရဲဦးလေးစွန်း
နဲ့ အဖေ စကားပြောကြည့်ပြီးပြီ... ဒီအဆင့်က
သိပ်မလွယ်ဘူး...ဇွန်ဘီတွေ ညကျရင် ကျွန်းပေါ်ကို
လာနိုင်ခြေရှိတယ်... ဒါကြောင့် သမီး
အဖေ့အနားမှာ အသာနေ...ဘယ်မှ

လျှောက်သွားမနေနဲ့..ဒါမှ အဖေ သမီးကို
ကာကွယ်ပေးလို့ရမှာ...”

လင်းဟန် စကားကို ကြားရသောအခါ လင်းကျင်းရှု
က လေးနက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို သမီးတို့ ဘာလုပ်သင့်လဲ...
ဇွန်ဘီတွေများတယ် လို့ ဦးလေးစွန်း ပြောတာကို
ကြားပေမယ့် အဲဒီ ဇွန်ဘီတွေက သမီးတို့ကို
ရှာမတွေ့နိုင်လောက်ပါဘူး”

“ပြောရခက်တယ်... တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်
ကြည့်လုပ်ရမှာပေါ့... ဒါ တစ်ခုတည်းသော
နည်းလမ်းပဲ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ့မျက်စိရှေ့က
ပျောက်မသွားနဲ့...အဖေ သမီးကို
ကာကွယ်ပေးမယ်...”

နံနက်၄နာရီကျော်ပြီး ၅နာရီမထိုးမီတွင်၊
မြေအောက်လမ်းတွင် ပုန်းအောင်းနေသော
လူအုပ်ကြီးသည် သူတို့ခေါင်းပေါ်က
မြေပြင်ပေါ်တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသံများကို
ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရပြီး ဇွန်ဘီများ၏

မာန်ဖီသံကိုပါ ကြားနေရသော်လည်း ဇွန်ဘီ
ရေအတွက်ကို ခန့်မှန်း၍မရပေ။

မူလက အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေကြသူများမှာ
တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေကြပြီး ဇွန်ဘီများ
ဤလိုဏ်ခေါင်းကို ရှာတွေ့မည် စိုး၍
လှုပ်ပင်မလှုပ်ရဲကြပေ။ လွတ်မြောက်
လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ဆယ်ကျော်သက်များနှင့်
ကလေးငယ် အများအပြားလည်း ရှိနေလေသည်။
ကလေးများသည် အလွန် အကဲဆတ်တတ်ကြ၍
အပြင်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကြားနေရပြီး
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြသည့် လူကြီးများကို
ကြည့်၍ တပြဲပြဲ အော်ငိုနေကြလေသည်။ထို့အပြင်

ကလေးများ၏ ငိုသံများသည်
ကူးစက်တတ်သည်ဖြစ်၍ ကလေးတစ်ယောက်က
ငိုလိုက်သည့်အခါ တခြားကလေးများကပါ
လိုက်ငိုကြလေ၏။

မြေအောက်လမ်းထဲမှ လူတိုင်းသည်
ကလေးများငိုနေကြ၍ သူတို့ပါ ကြောက်စိတ်
လွန်ကဲလာရသည်။ ဇွန်ဘီများသည် ကလေးများ၏
ငိုသံကို ကြားပြီး ဇွန်ဘီများ အုံလာကြမည်ကို
ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။ အကယ်၍ ဇွန်ဘီများ
အမှန်တစ်ကယ် ဝိုင်းအုံလာပါက သူတို့
သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

“နင့်ကလေးကို မငိုစေနဲ့... နင် ငါတို့ကို
သေစေချင်နေတာလား..”

ဘေးမှာထိုင်နေသည့် အမျိုးသားက
ကြောက်လန့်တကြား ငိုနေသော ကလေးငယ်ကို
စိုက်ကြည့်ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့်
ကလေး၏မိဘကို ပြောလိုက်သည်။

“မငိုနဲ့... မငိုနဲ့နော်...”

ကလေး၏ အသံကြောင့် ဇွန်ဘီအုပ်စုကြီး
ရောက်လာကြမည်ကို မိခင်ဖြစ်သူက
ကြောက်ရွံ့သဖြင့်
ကလေးကိုညပြောလိုက်သော်လည်း ကလေးက
ငိုနေဆဲပင်။

“မငိုဖို့ ကျွန်မလည်း ပြောတာပဲ...ရမှ မရတာ...”

စွန်းကျားရှိ မှာ ကလေးငိုသံကိုကြားသောအခါ
အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ပြောလိုက်သည်။

“လူတိုင်းကို မသေစေချင်ရင် ကလေးပါးစပ်ကို
မြန်မြန်အုပ်ထားလိုက်...”

ထို့နောက် မိခင်ဖြစ်သူက ကလေး၏ ပါးစပ်ကို
လက်ဖြင့် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် အုပ်ထားသဖြင့်
အသံခပ်တိုးတိုးသာ ကြားရတော့၏။ တစ်နာရီခန့်
ငိုပြီးနောက် ကလေးများသည် ငြီးငွေ့လာကြပြီး
မိခင်၊ ဖခင် သို့မဟုတ် ဆွေမျိုးများ၏ ပခုံးပေါ်၌
အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

နံနက်၇နာရီအထိ ဇွန်ဘီများသည် မြေအောက်၌
ပုန်းအောင်းနေကြသည့် လူအုပ်ကို
မတွေ့ကြသေးပေ။ စွန်းကျားရှိ သည်
ဝင်ပေါက်နားတွင် ရပ်လိုက်ပြီး
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ကံကောင်းစွာနှင့်
သူတို့ အပြီးသတ် လုပ်ဆောင်ခဲ့သော လူများ၏
အနံ့အသက်များနှင့် ခြေရာများကို ကိုင်တွယ်
ဖြေရှင်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။
ထိုနည်းအားဖြင့် နွေဦးရာသီ အစအထိ သူတို့
အသက်ရှင်နိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။
နွေဦးရာသီရောက်သည်နှင့် ရာသီဥတုမှာ
ပို၍ပူလာပြီး ရေခဲများ အရည်ပျော် သွားမည်ဟု
သူမျှော်လင့်ထားသည်။

လူအားလုံးသည် မြေအောက်လမ်းထဲတွင် ၄၈
နာရီခန့် နေခဲ့ကြသော်လည်း သူတို့အတွက် တစ်လ
သို့မဟုတ် တစ်နှစ်ပင် ကြာသည်ဟု
ထင်ရလေသည်။ သူတို့ရင်ထဲတွင်
ထိတ်လန့်မှုကသာ ကြီးစိုးနေသဖြင့်
သေဒဏ်စီရင်ရေး စခန်းသို့ ရောက်သွားရသည့်
ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ရက်ကြာပြီး နောက်ဆုံးတွင် နွေဦး၏အစသို့
ရောက်လာလေသည်။

စွန်းကျားရှိ သည် ကျွန်း၏ နယ်စပ်ထွက်ပေါက်တွင်
ရပ်နေပြီး တံခါး အကြိုအကြားလေးမှ တစ်ဆင့်
ရေခဲပြင်၏ ပြောင်းလဲမှုများကို
ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ အပြင်ဘက်တွင်
နေခြည်နွေးနွေးက ဖြာကျနေသဖြင့်
နွေဦးရာသီကဲ့သို့ ခံစားနေရလေသည်။ တစ်ရက်
သို့မဟုတ် နှစ်ရက်ကြာပြီးနောက်၊ ရေခဲများ
အရည်ပျော်သွားလျှင် သူတို့ ကျွန်းမှ
ထွက်ခွာသွားနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

အတွင်းရေးမှူးကျန်း သည် စွန်းကျားရှိ မှာ
အပြင်ဘက်တွင် အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

သူ့နောက်သို့ လိုက်လာသည်။ စွန်းကျားရှိ သည်
အချိန်အတန်ကြာ ကြည့်ပြီးနောက် ကိုယ်ကို
ပြန်မတ်လိုက်၍ အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။

အတွင်းရေးမှူးကျန်း က ဘေးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး
စွန်းကျားရှိ ကို သေသေချာချာ မေးလိုက်သည်။

“ မြို့တော်ဝန် စွန်း ... အပြင်မှာ
ဘာဖြစ်နေတာလဲ...ဒီနေရာကနေ ဘယ်တော့
ထွက်သွားနိုင်မလဲ... ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်မှာ
ဇွန်ဘီတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့
စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရတယ်...”

“လူတိုင်းရဲ့ စိတ်တွေ မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေတာကို
ငါဘယ်လိုလုပ် ဂရုစိုက်နိုင်ပါ့မလဲ.... ဒါပေမယ့်
နည်းလမ်းမရှိဘူး.. အဲဒါ ငါတို့အတွက်
တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းပဲ....”

စွန်းကျားရှိ က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး မြေပြင်မှ
ဖုန်မုန့်များကို ကြောင်စီစီ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်
တစ်ခုခုကို သတိရသွားသည်။

“အပြင်က အခြေအနေကို ငါ
အနီးကပ်ကြည့်လိုက်တော့ နေအပူရှိန်

အရမ်းပြင်းလာတယ်..ရေခဲပြင်ကြီး
ရှိနေသေးပေမယ့် အရည်ပျော်တော့မလို
ဖြစ်နေပြီ... တကယ်တော့ နွေဦးရာသီ
အစဆိုပေမယ့် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး
အရည်ပျော်မှာ မဟုတ်သေးဘူး... ဒီမှာပဲ တစ်ရက်
နှစ်ရက်လောက် နေရမယ် ထင်တယ်...
တခြားလူတွေလည်း စိတ်အေးသွားအောင်
လိုက်ပြောလိုက်လေ..."

အတွင်းရေးမှူးကျန်း က ဝမ်းသာအားရ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လူတိုင်းကို
သတင်းကောင်းအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။
ဇွန်ဘီများ ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကတည်းက၊

သူတို့သည် ဇွန်ဘီများကြားသွားမည် စိုး၍
စကားကို ကျယ်လောင်စွာ မပြောဝံ့ကြပေ။
အတွင်းရေးမှူးကျန်း ထံမှ သတင်းကောင်းကို သူတို့
ကြားရသောအခါတွင်မူ မူလက စိုးရိမ်စိတ်၊
ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် စိတ်ပျက်အားငယ်မှုတို့ မှာ
အနည်းငယ် လျော့ပါးသွားရလေသည်။

“အနည်းဆုံး နောက်ထပ် တစ်ရက်...
နှစ်ရက်လောက် စောင့်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့တွေ
ထွက်သွားလို့ရမယ်...”

ရက်အတိအကျကို သိလိုက်ရသောအခါ
ဤလှောင်ပိတ်နေသည့် မြေအောက်လမ်းမှ
လူတိုင်းသည် မျှော်လင့်ချက်
ကိုယ်စီခံစားလိုက်ရသည်။

ဤကဲ့သို့ ခက်ခဲလှသည့် အချိန်ကြီး ဘယ်တော့
ပြီးဆုံးမည်ကို သူတို့ အမြဲတွေးနေကြသည်။
သို့သော် သူတို့ ဤအကြောင်းကို ပိုတွေးလေလေ
အချိန်ကုန်တာ
နူးလေလေ၊ မြေအောက်လမ်းထဲတွင်
စောင့်ဆိုင်းနေရသည့်အတွက် ပို၍
နာကျင်ရလေလေ ဖြစ်နေတော့သည်။

Xxxxxxx

Chapter 67

ရေခဲပြင်ကြီး လုံးဝအရည်ပျော်သွားသောအခါ
စွန်းကျားရှိ သည် ကျွန်းတစ်ခုလုံးရှိ လူများကို
အုပ်စုခွဲ ပစ်လိုက်သည်။ လေ့အစင်းရေ
များစွာမရှိသဖြင့် လူအားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်
ကယ်ထုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် စီစဉ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ယွင်ကျင့် မြို့သည် လူဦးရေ သန်း ၂၀ ကျော်ရှိပြီး
လူ ၁၀၀,၀၀ သာ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သောကြောင့်
ယွင်ကျင့်မြို့တွင် အနည်းဆုံး ဇွန်ဘီ သန်း၂၀

ရှိပုံရသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ကျွန်းပေါ်တွင်
ဇွန်ဘီပေါင်း ရာနှင့်ချီ ရောက်ရှိလာသော်လည်း
ယွင်ကျင့်မြို့တွင် ဇွန်ဘီကောင်ရေ သန်း ၂၀ နီးပါး
ကျန်ရှိနေပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်းမှ
ထွက်ခွာသွား သောအခါ သူတို့သည်
လုံးဝဘေးကင်းသည်ဟု မဆိုလိုဘဲ ကျားပါးစပ်မှ
ဝံပုလွေ ခံတွင်းဝသို့ သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ယွင်ကျင့် မြို့သို့ ရောက်သည့်အခါ
တတ်နိုင်သမျှ လုံခြုံသော စခန်းတစ်ခုကို
ရှာရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ယွင်ကျင့် မြို့ကို
ရောက်ရောက်ချင်း သေသွားနိုင်သောကြောင့်
ယွင်ကျင့် မြို့ကို သွားမည့် ပထမအုပ်စုမှာ

အလွန်အရေးကြီးလေသည်။ မြို့တော်ဝန်က
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဘမှ ထူးချွန်သူများကို
အရင်ဆုံး ကျွန်းမှ အမြန် ထွက်ခွာရန်နှင့်
ယွင်ကျင့်မြို့တွင် စခန်းချနိုင်ရန်
မှာကြာထားလေသည်။ ယခုမှ အုပ်စုများ
ခွဲထားလိုက်သဖြင့် သူ့ကို အခြားလူများက
ထင်ကြေး
ပေးမည်ကို အနည်းငယ် စိုးရွံ့လျက်ရှိသည်။

စွန်းကျားရှိ က လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို
စိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

လူသားတို့သည် ဆိုးရွားသော အခြေအနေကို
ရင်ဆိုင်ရလေလေ၊ လူသားတို့၏ တစ်ကိုယ်
ကောင်းဆန်သော စရိုက်သဘာဝမှာ ပို၍
ထင်ရှားလာလေလေ ဖြစ်သည်။

စွန်းကျားရှိ သည် ထွက်ပြေးရန် အစီအစဉ်နှင့်
ကြိုတင်ကာကွယ်ရမည့် အချက်များကို
လူတိုင်းအား ရှင်းပြခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင်
တစ်စုံတစ်ယောက်က ကန့်ကွက်ခဲ့ပြီး
ထိုကန့်ကွက်သူမှာ အသက် ၄၀ အရွယ်
လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်၏။

“မြို့တော်ဝန်.....ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့က
နောက်ဆုံးမှ သွားရမှာလဲ... နောက်ဆုံးမှသွားရင်
ပိုအန္တရာယ်ရှိမုန်း ဘယ်သူမဆို သိတာပေါ့...
ကျွန်းကနေ ယွင်ကျင့် မြို့အထိ အသွားအပြန် ၁၇
နာရီ... ၁၈ နာရီကြာတယ်... လှေတွေ အနည်းဆုံး
ခြောက်ကြိမ် ခွဲပြီးသွားရမယ်ဆိုတော့ နောက်ဆုံးမှ
သွားတဲ့သူတွေက အရင်သွားတဲ့သူတွေထက်
လေးငါးရက်လောက် ဒီထဲမှာ ပိုစောင့်ရမယ်လေ...
ဇွန်ဘီတွေ ဒီမြေအောက်လမ်းကို တွေ့သွားရင်
အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ သေလိမ့်မယ်...
သေခြင်းတရားကို ကျွန်တော်တို့က လက်ပိုက်ပြီး
စောင့်နေရမှာလား... ”

လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသား စကားဆုံးသည်နှင့်
အခြားလူများကပါ ချက်ချင်းပင်
ထောက်ခံကြသည်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်တို့လည်း
အသက်တစ်ချောင်းပဲ ပါတာ...”

အတွင်းရေးမှူးကျန်း က သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ
ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီသဘောတွေပဲ ရှိတယ်...
လူတွေကလည်း အများကြီးပဲလေ...လူတိုင်းကို

ချက်ချင်းကြီး တစ်ခါတည်း ကယ်ထုတ်ဖို့ဆိုတာ
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး...အားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်
မကယ်ထုတ်နိုင်ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို
သေချာပေါက် ကယ်ထုတ်မှာပါ....
မြို့တော်ဝန်တောင် နောက်ဆုံးမှ
ထွက်မှာ...ခင်ဗျားတို့က ဘာလို့ စောဒက
တက်နေကြတာလဲ...”

လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားသည် သူ့စကားက
ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်မှု မရှိမှန်း သိသော်လည်း
ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အတွင်းရေးမှူး ကျန်း....သိပ်မောက်မာမနေပါနဲ့...
မြို့တော်ဝန် စွန်း က အခြေအနေတစ်ခုလုံးကို
တာဝန်ခံရမှာမလို့ သူ့အရင်ထွက်သွားလို့
မရတာလေ...ကျွန်တော်ကလည်း ခေသူမှ
မဟုတ်ပဲ.. တစ်ကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ ယွင်ကျင့်
မြို့ကို အရင်သွားရမယ်ဆိုရင် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့
ဌာနမှာရှိတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေကို ဘေးကင်းလုံခြုံတဲ့
စခန်းတစ်ခု အမြန်ရှာတွေ့အောင်
ကူညီပေးနိုင်တယ်....”

အတွင်းရေးမှူးကျန်း သည်
အထင်အမြင်သေးစွာဖြင့် ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင် အော်ပြောနေသူကို

ကြည့်လိုက်သည်။ လက်နက်ကိုင်တပ်များတွင်
သေနတ်ပါ၍ တပ်ဖွဲ့နောက်မှ လိုက်ခြင်းသည်
အလုံခြုံဆုံးဖြစ်ကြောင်း ထိုသူ သိထား၍
လိုက်မည့် စကား ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘လူတွေကို
အရူးများမှတ်နေလား...သူတစ်ယောက်ပဲ
ဦးနှောက်ရှိတာကျလို့...’

“လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ ဌာနအနေနဲ့ ဟိုရောက်ရင်
အရင်လုပ်ရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်...ခင်ဗျား ယွင်ကျင့်
မြို့ကို လိုက်သွားပြီ ဆိုပါစို့... တပ်ဖွဲ့ဝင်

ညီအစ်ကိုတွေက ဟိုမှာ မစ်ရှင်တွေ
လှုပ်ရှားနေကြရင်း ခင်ဗျားကို
ဂရုစိုက်နိုင်ပါ့မလား...”

“အဲဒါကိုတော့ မပြောနိုင်ဘူး... ငါက
ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်
ကျေပွန်အောင်လုပ်မယ်...သူတို့ကို
ကူညီပေးချင်တယ်...ဒါပဲ...”

“ခင်ဗျား အခု အစီအစဉ်ကို မလိုက်နာချင်ရင်
လုပ်လိုက်လေ....ဇွန်ဘီတွေကို အစာကျွေးဖို့
ခင်ဗျားကို ကျွန်းပေါ်မှာ ထားပစ်ခဲ့မယ်...”

ထိုလူ ဒေါသထွက်သွားပြီး ထပ်ပြောမည်ပြုစဉ်
သူ့ဘေးနားရှိ အခြားလူက သူ့ကို
ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ဆွဲခေါ်သွားသည့်လူက
ခေါင်းကို တစ်ချက် ယမ်းပြလိုက်ရာ
လူလတ်ပိုင်းအရွယ်လူကြီးမှာ ချက်ချင်း
ပါးစပ်ပိတ်၍ လိုက်ပါ သွားရတော့သည်။

စွန်းကျားရှိ သည် အဝေးသို့ရောက်သွားသော
ထိုလူကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်ပက်ကို
ဖြစ်သွားရသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ အတူတူပါပဲ....’

“အခြား ဘယ်သူ ကန့်ကွက်ချင်သေးလဲ...
ခင်ဗျားတို့ကန့်ကွက်ရင်လည်း ကျွန်တော်က
ကျွန်တော့် အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ
လုပ်မှာပါ....ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့
ခင်ဗျားတို့ကို အတင်းအကျပ်
မပြောပါဘူး...ခင်ဗျားတို့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်
စိတ်ကူးတွေ ရှိနိုင်တယ်လေ...”

စွန်းကျားရှိ က ထိုင်နေသည့် လူများကို
ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက ခေါင်းငုံ့ပြီး
ပြန်မပြောကြသဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ဒါဆို...ဘယ်သူမှ မကန့်ကွက်ဘူးဆိုတော့
ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ ကြရမယ်...”

အတွင်းရေးမှူးကျန်း သည် အဝင်ဝတွင်
ပိတ်ဆို့ထားသော ကျောက်တုံးများကို ရွှေရန်
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနမှ အားကောင်းမောင်းသန်
လူငယ်များကို ခေါ်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးများကို
ဖယ်ရှားပြီးနောက် အပြင်ဘက်မှ အခြေအနေကို

စစ်ဆေးရန် လူငယ်တစ်ဦးကို အပြင်သို့
လွှတ်လိုက်သည်။

“အပြင်မှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ...”

အတွင်းရေးမှူးကျန်း က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်
ပြန်ဝင်လာသော ထိုလူငယ်ကို မေးလိုက်၏။
ထိုလူငယ်မှာ မောဟိုက်နေပြီး
အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း သိသာနေသည်။

“ကံကောင်းတာက...ဒီဘေးနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ဇွန်ဘီတွေကို မတွေ့ခဲ့ရဘူး...အဲ့ဒီတော့

သူတို့အားလုံး ကျန်းထဲကို ဝင်သွားကြတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်...”

အတွင်းရေးမှူးကျန်း က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး
လှေကို အမြန်တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် နံရံဘေးတွင် ကပ်ထိုင်နေကာ
ပထမလူအုပ်စုမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ထွက်သွားကြသည်ကို ကြည့်နေရင်း
လူအရေအတွက်ကို တိတ်တဆိတ်
ရေတွက်နေသည်။

နောက်ဆုံးလူကို ရေတွက်ပြီးသောအခါတွင်
တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေမှန်း သိလိုက်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်လို့လူ ၂၀၀ ကျော်ပဲ ရှိတာလဲ....

ဟန်ခိုင် မတ်တပ်ထရပ်ကာမြေအောက်လမ်းမှ
လူပေါင်းများစွာကို လှည့်ပတ်
ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်းပေါ်မှ လူအရေအတွက်မှာ
စုစုပေါင်း လူ ၈,၀၀၀ ရှိလေသည်။ မြို့တော်ဝန် က
ဘေးလွတ်ရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ရန် အနည်းဆုံး
လေ့ဖြင့် ခြောက်ကြိမ်ခန့် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်
သွားရမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု

လူအရေအတွက် နှင့် တွက်ကြည့်လိုက်ပါက
ခြောက်ကြိမ်မက ပို့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

စွန်းကျားရှိ သည် လှေအရေအတွက် အတိအကျကို
မပြောခဲ့သလို လှေတစ်စင်းစီတွင် လူမည်မျှ
သယ်ဆောင်မည်ကို မပြောခဲ့ပဲ လှေများစွာ
မရှိကြောင်းသာ ယောင်ဝါးဝါး ပြောဆိုခဲ့သည်။

မဟုတ်ဘူး.... တစ်ခုခုမှားနေတာ ဖြစ်ရမယ်...

Xxxxxx

Chapter 68

ဟန်ခိုင် ဝင်ပေါက်ဆီသို့
လျှောက်သွားခဲ့သော်လည်း တံခါးကိုစောင့်နေသူက
သူ့ကို တားလိုက်သည်။ ထိုလူက ဟန်ခိုင် ကို
အေးစက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“အုပ်စုလိုက်ပဲ သွားလို့ရမယ်... မင်းက
ပထမအုပ်စုထဲမှာ မပါဘူး...”

“ကျွန်တော် လှေပေါ်တက်မလို့
မဟုတ်ပါဘူး...ကျွန်တော်က ဒီတိုင်း
ကြည့်ချင်ရုံပါ...”

“မင်းကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး....တခြားလူတွေကပါ
မင်းလို ဆင်ခြေပေးပြီး လှေပေါ်တက်သွားရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ကိုယ့်နေရာကိုယ်
မြန်မြန်ပြန်တော့..”

“ဟုတ်ပါပြီ...”

ဟန်ခိုင် က တောင်းပန်သည့် ပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး
အပြင်သို့ အနည်းငယ် ခေါင်းပြု၍
ကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။ ဟန်ခိုင်
သည် သူ့နေရာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ

လှည့်ကွက်တစ်ခုခု ရှိနေသည်ဟု
ခံစားမိသော်လည်း မတွေ့တတ်အောင်
ဖြစ်နေလေသည်။

စွန်းကျားရှိ က သူသည် နောက်ဆုံး အုပ်စုမှ
လူများနှင့်အတူ ကျွန်းမှ အတူထွက်ခွာမည်ဟု
ပြောခဲ့သော်လည်း အမှန်တစ်ကယ်တွင် သူသည်
လှေနှင့် အခေါက်ခေါက် အခါခါ လာခေါ်တိုင်း
လိုက်လာမည် ဖြစ်သည်။ အတွင်းရေးမှူးကျန်း
ကလည်း မြို့တော်ဝန်သည် အရေးပေါ်
အခြေအနေများ မဖြစ်ပွားစေရန် ဤအစီအစဉ်ကို
ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ပြောခဲ့လေသည်။

ဟန်ခိုင် သည် မြို့တော်ဝန်၏ အပြုအမူနှင့်
ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။
စွန်းကျားရှိ သည် လူတိုင်းကို တစ်စုံတစ်ခု
ဖုံးကွယ်ထားကြောင်း သူ ခံစားမိသောကြောင့်
စောစောက အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်ရန်ပြောခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူသည် နံဘေးတွင်ထိုင်နေပြီး
ယခုအချိန်အထိ ကောင်းစွာ စကားမပြော
နိုင်သေးသော ဖခင်ဖြစ်သူကို ငေးကြည့်နေမိသည်။
အကယ်၍ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် သူသာ
တစ်အုပ်စုတည်းတွင် ရှိမနေပါက ဖခင်ကို
ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်ပေ။

ပထမအုပ်စု ထွက်သွားပြီးနောက် ကျန်လူများသည်
မြေအောက်လမ်းတွင် နောက်ထပ် ဆယ့်ရှစ်နာရီ
ကြာအောင် စောင့်ခဲ့ကြရသည်။

မြေအောက်လမ်းတွင် နေထိုင်လာသည့်
နောက်ထပ်သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်
မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော အနံ့အသက်များမှာ
မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်း တစ်ခုလုံးကို ဖြန့်ကျက်
သွားကြလေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၃နှစ်ခန့်က သူတို့သည်
မြေအောက်လမ်းကြောင်းကို တူးသောအခါ
လူသားတို့၏ မစင်စွန့်ခြင်း ပြဿနာကို
တွေ့မိခဲ့ကြသော်လည်း တစ်ချို့ကိစ္စများတွင်

အခက်အခဲ ရှိနေသဖြင့် တွင်း အနည်းငယ်ကိုသာ
တူးထားကြလေသည်။

သူတို့သည် မြေအောက် လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင်
နောက်ထပ် သုံးရက်ကြာအောင်
နေထိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် တွင်းနက်ထဲရှိ မစင် နှင့်
ဆီးတို့၏ ချဉ်စုတ်စုတ် အနံ့များမှာ
မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်း တစ်ခုလုံး တစ်သက်
မမေ့နိုင်စရာ ခံစားချက်တို့ ဖြစ်နေရလေသည်။

မြေအောက်လမ်းထဲတွင် နေထိုင်သူတိုင်းသည်
သူတို့ ဦးခေါင်းထက်တွင် သွားလာနေကြသော

ဇွန်ဘီများနှင့် မနှစ်မြို့ဖွယ် အနံ့များကြောင့်
ဤခြောက်ခြားဖွယ် နေရာမှ
ချက်ချင်းပင်ထွက်သွားချင် နေကြသည်။

မကြာမီ စက်လှေအင်ဂျင်သံကို ယောင်ဝါးဝါး
ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျန်နေသူများမှာ
ဒုတိယအုပ်စုမှမဟုတ်ကြသော်လည်း၊စောင့်ရမည့်
အချိန် လျော့သွားသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာသွားရသည်။

သို့သော် ယခုတစ်ခေါက်တွင်
ကံကြမ္မာအချိုးအကွေ့နှင့် ကြုံရလေတော့သည်။

သူတို့သည် စက်လှေ၏
အင်ဂျင်သံကိုကြားနိုင်သဖြင့် ဇွန်ဘီများသည်လည်း
ထိုစက်သံကို ကြားနိုင်လေသည်။ ထို့အပြင်
လှေများစွာသည် ကျွန်းသို့ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း
ချဉ်းကပ်လာကာ လူများ၏ လှုပ်ရှားသွားလာမှုများ
လုပ်နေကြသဖြင့် မြေပြင်ပေါ်ရှိ ဇွန်ဘီများ၏
အာရုံကို မလွဲမသွေ ဆွဲဆောင်နိုင်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်းနယ်စပ်တွင် ဇွန်ဘီအနည်းငယ်
ရောက်လာကြတော့သည်။ ဇွန်ဘီများသည်
လှေအမြောက်အမြား ကျွန်းအနီးသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ
ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်သောအခါ စူးကန်
အော်ဟစ်လိုက် လေတော့သည်။ ဤထူးဆန်းသော
အော်သံသည် ဇွန်ဘီများကြား ဆက်သွယ်သော
အချက်ပြမှု တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

လှေပေါ်တွင် ထိုင်နေသော စွန်းကျားရှိ သည်
တစ်ခုခုမှားနေပြီဟု ခံစားမိပြီး ကျွန်းပေါ် ရှိ
ဇွန်ဘီများကို ပစ်သတ်ရန် စစ်ဆင်ရေး
အဖွဲ့ဝင်များအား ချက်ချင်း မှာကြားလိုက်သည်။
ကံကောင်းစွာနှင့် စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ကလည်း

လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားခဲ့သဖြင့် အနားရှိ
ဇွန်ဘီအားလုံးကို နှစ်မိနစ် ၊ သုံးမိနစ်အတွင်း
သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ခြေလှမ်း အနည်းငယ်
နောက်ကျနေသေးသည်။ ဇွန်ဘီများ၏
အော်ဟစ်သံများကို ကျီကျောက်ယန်
ကြားသွားရပြီး ကျန်ဇွန်ဘီအုပ်စုကြီးမှာ
သူ့နောက်သို့ လိုက်လာလေတော့သည်။

စွန်းကျားရှိ နှင့် အခြားသူများသည်
ကျွန်းနယ်စပ်ဆီသို့ ဇွန်ဘီများ ပြေးလာသည်ကို

မြင်သောအခါ လှေကို ကျွန်းနယ်စပ်မှ
ဆယ်မီတာကျော် အကွာတွင် ရပ်တန့်ရန်
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ လှေသည် ကျွန်းသို့
မချဉ်းကပ်မီ၊ ဒုတိယအုပ်စုသည် ထွက်ပေါက်တွင်
စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည်
လှေကြီးက တဖြည်းဖြည်းချဉ်းကပ်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်သော်လည်း ဘာဖြစ်နေသည်ကို
မသိရသဖြင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားကြသည်။
မကြာမီ သူတို့သည် အဝေးမှ ဇွန်ဘီများ၏
အသံဗလံများကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဟန်ခိုင်
သည် ဒုတိယအုပ်စုတွင် ပါဝင်သဖြင့် သူလည်း
ဇွန်ဘီများ၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားနေရသည်။

“အားလုံး ပင်လယ်ထဲကို ခုန်ဆင်းကြ...”

အမျိုးသားတစ်ဦးက ဟန်ခိုင် ကို
အော်ပြောလိုက်သည်။

“အခု အပူချိန်က သူညီအောက်
ရောက်နေပြီ...ပင်လယ်ထဲခုန်ချရင် ငါတို့
မသေနိုင်ဘူးလား...”

“အခု ပင်လယ်ထဲ မခုန်ချရင် ဇွန်ဘီတွေ
ရောက်လာမှ မင်းတစ်ကယ် သေသွားလိမ့်မယ်...”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဟန်ခိုင် သည် သူ့အဖေကို
ဆွဲခေါ်ကာ ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး
ပင်လယ်ပြင်တွင် ရပ်ထားသည့် စက်လှေဆီသို့
အတင်း ကူးခတ်လိုက်လေသည်။ ဟန်ခိုင်
ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်ကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် အခြားလူများကလည်း
ခုန်ချလိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း
ပင်လယ်ရေမှာ အလွန်အေးသဖြင့် သူတို့
ခန္ဓာကိုယ်များမှာ သုညအောက်ရှိနေသော
ပင်လယ်ရေထဲတွင် ခြေလက်များ
အေးခဲသွားကြသဖြင့် သူတို့ ရေမကူးနိုင်ကြပေ။
လူနှစ်ယောက်မှာ ချက်ချင်းပင်
ကြွက်တက်သွားရပြီး ပါးစပ်ထဲမှ

ပင်လယ်ရေများကို ထွေးထုတ်လိုက်ကြ၍
“ကူညီပါ” ဟုမအော်နိုင်မီ သူတို့
နှစ်မြုပ်သွားကြလေသည်။

အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်အပြင် အခြားသူများမှာ
ဘေးတွင် ရှိနေကြသော်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ပင်
မကာကွယ်နိုင်ကြချေ။ ထို့အပြင်
ကြွက်တက်နေသူများကို ကယ်တင်ရန်
လက်လှမ်းဆွဲလိုက်လျှင် သူတို့ပါ
ရေနှစ်သေဆုံးသွားနိုင်သည်ကို စိုးရိမ်နေကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ထို့မျှမကသေး သူတို့သည်လည်း
အေးစက်နေသော ပင်လယ်ထဲတွင်
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးနေကြသဖြင့်

ရေနစ်သွားသော လူနှစ်ဦးကို ကြည့်ရုံသာ
ကြည့်နေရလေသည်။

ဟန်ခိုင် ၏ဖခင်သည် ပြင်းထန်သော
စိတ်ကျဝေဒနာ ခံစားနေရသဖြင့်
လမ်းလျှောက်နေသော အလောင်းကြီး ကဲ့သို့
မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည်မှာ အချိန်ကြာမြင့်နေပြီ
ဖြစ်သည်။ ဟန်ခိုင် က သူ့ကို ပင်လယ်ထဲသို့
ဆွဲခေါ်လိုက်သည့်အခါလည်း အသက်ရှင်သန်ရန်
နည်းနည်းမှ ကြိုးစားရေကူးခြင်းမပြု၍ ဟန်ခိုင်
ကသာ တွဲခေါ်နေရလေသည်။

ဟန်ခိုင် ၏ ငယ်ရွယ်မှုနှင့် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းမှုကြောင့်
ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ဆယ်မီတာ ကျော်အကွာအထိ
ရေကူးနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဟန်ခိုင် နှင့် သူ၏
အဖေကို လှေပေါ် ရှိလူများက
ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ မောပန်းလွန်းသဖြင့်
လဲကျသွားပြီး မလှုပ်မယှက် လှဲနေလိုက်သည်။
ထို့နောက် အခြားလူများသည် ပင်လယ်ထဲသို့
ခုန်ဆင်းလာကြပြီး လှေနားသို့ အသဲအသန်
ကူးခတ်လာကြသည်။

သို့သော်လည်း ကျန်သူများမှာ
သိပ်ပြီးကံမကောင်းကြပေ။ အကြောင်းမှာ
ကျီကျောက်ယန် နှင့် ဇွန်ဘီအုပ်စုသည်

မြေအောက်လမ်းကြောင်း၏ ထွက်ပေါက်ကို
တွေ့ရှိသွားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 69

ကျီဟုန်ယီ သည် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့
နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်
သုညအောက် ရောက်နေသည့် ပင်လယ်ရေထဲတွင်
နေနိုင်ပါ့မလား မသိသဖြင့် လူအများစုက
ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ချသည့်အခါ သူက
ကမ်းစပ်မှာသာ ရပ်နေပြီး ချီတုံချီတုံ
ဖြစ်နေလေ၏။

ကျီကျောက်ယန် သည် မြေအောက်လမ်း၏
ထွက်ပေါက်သို့ အမြန်ရောက်လာပြီး ကျီဟုန်ယီ
ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကျီဟုန်ယီ မှာ
သားဖြစ်သူကို ယခုပုံစံဖြင့် တွေ့ရမည်ဟု
ဘယ်သောအခါကမှ မတွေးခဲ့မိပေ။ သူက
သားဖြစ်သူကို ငေးကြည့်နေမိပြီးနောက်
ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကျီကျောက်ယန် ၏ နာမည်ကို
ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ရှောင်ယန်...”

ကျီကျောက်ယန် သည် လူမဆန်တတ်သော
လမ်းလျှောက်နေသည့် အလောင်းကောင်
သာဖြစ်ကြောင်း ကျီဟုန်ယီ လုံးဝ
မေ့လျော့သွားခဲ့လေပြီ။

ကျီဟုန်ယီ ထိုသို့ ခေါ် ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင်
သူ၏ ခေါင်းကို ကျီကျောက်ယန် က လက်ဖြင့်
ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ကျီဟုန်ယီ ၏ ဦးခေါင်းမှာ
မျက်စိပွင့်လျက်သားနှင့် မြေပြင်ပေါ်တွင်
တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လှိမ့်ဆင်းသွားရာ
မြေပြင်ပေါ်တွင် သွေးများ အိုင်ထွန်း
နေတော့သည်။ ထို့နောက်ဦးခေါင်းကြီးသည်

ပင်လယ်ထဲသို့ လိမ့်ဝင်၍
နစ်မြုပ်သွားလေတော့၏။

ကျီကျောက်ယန် သည် ပင်လယ်ထဲသို့
လှိမ့်ဆင်းသွားသည့် ခေါင်းကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း
တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး
သူ့ခေါင်းမှာ ပေါက်ကွဲလုမတတ်
ကိုက်ခဲလာရသည်။ ထို့နောက် သူက
နာကျင်မှုကြောင့် ဟစ်အော်လိုက်ပြီး
မြေအောက်လမ်းထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ
အထဲမှလူများကို အရူးအမူး ကိုက်ပစ်တော့သည်။

လှေပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် လူများမှာ သူတို့ရှေ့မှ

မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး မင်တက်မိနေ၍

ပင်လယ်ထဲသို့ ထွက်ခွာရန်

မေ့လျော့သွားကြလေသည်။

ကျန်ဇွန်ဘီများသည်လည်း ကျီကျောက်ယန်

နောက်မှလိုက်လာကာ မြေအောက် လမ်းကြောင်း

အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် ကျွန်းနှင့် ၁၀မီတာကျော်

ကွာဝေးသော်လည်း မြေအောက်လမ်းကြောင်းရှိ

ငရဲပွက်သကဲ့သို့ အော်ဟစ်သံများက သူတို့

နားထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား

ပဲ့တင်ထပ်နေတော့သည်။ လှေပေါ် ရှိလူများက

“သွားကယ်ကြပါ...” ဟူသော စကားမျိုး တစ်ခွန်းမှ
မဆိုကြဘဲ ကျွန်းပေါ်ရှိ လူများ၏ အော်သံများကို
လှေပေါ်၌ တုန်ယင်စွာ နားထောင်နေကြသည်မှာ
အော်သံများ ပျောက်ကွယ် သွားသည့်အထိပင်။

မြို့တော်ဝန် စွန်း က စက်လှေမောင်းသမားကို
ပြောလိုက်သည်။

“ပြန်သွားကြမယ်...”

ယွင်ကျင့် မြို့သို့ သွားရာလမ်းတွင် လှေပေါ်ရှိ
လူတိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး ရင်ထဲမှသာ

တိတ်တခိုး ငိုကြွေးနေပုံရလေသည်။ ဟန်ခိုင် သည်
လှေပေါ်တွင် မတ်မတ်ထိုင်ကာ ကျွန်းကို
ငေးကြည့်နေရင်း စောစောက အော်ဟစ်သံများမှာ
သူ့စိတ်ထဲတွင် ထပ်မံ ကြားယောင်လာရပြန်သည်။
အခင်းဖြစ်ပွားပြီးနောက်တွင် သိသိသာသာပင်
အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူများ
လျော့နည်းလာကြတော့သည်။

‘ကျန်နေတဲ့လူ ၂၀၀ ကလည်း နောက်ဆုံး ဇွန်ဘီတွေ
ဖြစ်လာနိုင်သလား...’

ဟန်ခိုင် သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားသော
ကျွန်းကို ကြည့်ကာ အတွေးထဲတွင်
နစ်မြောသွားခဲ့သည်။

ပင်လယ်လေက တဖြူဖြူတိုက်ခတ်နေသောအခါ
ဟန်ခိုင် မှာ အအေးဒဏ်ကြောင့်
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းတုန်သွားရလေသည်။
ထိုမှသာ သူ့ကိုယ်တွင် ရေများစို့ခဲ့နေမှန်း
သတိထားမိသွားရသည်။ သူသည် အပူချိန်
သုညဒီဂရီအောက်တွင် ရေစိုအဝတ်အစားများ
ဝတ်ထားပြီး လေတဖြူဖြူတိုက်နေသော
လှေပေါ်တွင် ထိုင်နေသဖြင့် နောက်ထပ် ၇နာရီ

သို့မဟုတ် စနာရီအတွင်း မသေနိုင်လျှင်ပင်
အပြင်းဖျားနိုင်သည်။

တခြားသူများမှာလည်း အအေးဒဏ်ကို
အလားတူပင် ခံစားနေရပြီး
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ပူးကပ်တိုးဝှေ့နေကြသည်။

လင်းကျင်းရှု သည် လှေပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း
အကြိမ်ကြိမ် နှာချေလိုက်ပြီး မေးရိုက်သံကြီးဖြင့်
ဖခင်ဖြစ်သူကို ပြောလိုက်သည်။

“အဖေ... သမီး... အရမ်းချမ်းတယ်...”

လင်းကျင်းရှု မှာ ကိုယ်ကို ကျုံ့ထားရင်း
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေတော့သည်။

“မြို့ကို မရောက်ခင် ဂူနာရီ စနာရီလောက်
လိုသေးတယ်...ဒီလို ပုံစံနဲ့ သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဆက်စီးရမလဲ... အဖေ...သမီး ဒီအတိုင်း
အေးခဲ့ပြီးတော့ သေရတော့မှာလားဟင်....”

တကယ်တမ်းတွင် လင်းဟန် သည်လည်း
အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူဖြစ်၍ အရိုးများထဲထိပါ
မခံမရပ်နိုင်အောင် အေးနေရလေသည်။

“အဖေသွားပြီးတော့ သမီးအတွက် အဝတ်တွေ
ငှားပေးပါ့မယ်....”

သို့သော် ယခုကဲ့သို့ အေးခဲလှမတတ်
ဖြစ်နေချိန်တွင် အခြားသူများက သမီးဖြစ်သူကို
အနွေးထည် ငှားပေးဖို့ ဆန္ဒရှိနိုင်ပါ့မလား။

ထို့နောက် သူက စွန်းကျားရှိ အနားကို
လျှောက်သွားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျားရှိ...ငါ့သမီးအတွက် အဝတ်တစ်ထည်
ဌားပေးလို့ရလား...၇နာရီ...၈နာရီကြာအောင်
ရေစိုအဝတ်ကြီးနဲ့ နေရရင် ငါ့သမီး
ဟိုရောက်တဲ့အထိ တောင့်ခံနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး...”

စွန်းကျားရှိ သည် လင်းဟန် မှာ အအေးဒဏ်ကြောင့်
မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖျော့နေပြီး နှုတ်ခမ်းများ
ပြာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အမြန်ထကာ
ပြောလိုက်၏။

“ အစ်ကိုလင်း...အစ်ကိုခန္ဓာကိုယ်က အအေးဒဏ်ကို
မခံနိုင်ဘူးလေ...အစ်ကိုကြည့်ရတာ
အေးခဲနေတာပဲ...ခဏစောင့်...လူငယ်
လူရွယ်လေးတွေဆီ အဝတ်အစားတွေ
ချွတ်ပေးနိုင်မလားလို့ သွားမေးလိုက်မယ်...”

စွန်းကျားရှိ က မတ်တပ်ထရပ်ပြီး
အားလုံးကြားအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကလေးတို့..... မင်းတို့ အဝတ်တွေကို ရေထဲဆင်း
လာခဲ့ရသူတွေ အအေးဒဏ်ခံနိုင်အောင်
ပေးလို့ရမလား...”

စွန်းကျားရှိ ပြောပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်းပင်
မည်သူ့ထံကမှ တုံ့ပြန်မှု မရခဲ့ပေ။ တစ်ခေါက်ပြီး
တစ်ခေါက် လိုက်လာရသော စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ
အဖွဲ့ဝင်များသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေကြသည်။
အတန်ကြာပြီးနောက် လူငယ်တစ်ဦးသည်
လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ချထားလိုက်ကာ
သူ့အင်္ကျီကို ဦးစွာ ချွတ်လိုက်သည်။
အခြားသူများသည် အနွေးထည်ကိုချွတ်ရန်

ဝန်လေးနေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က
ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဦးစွာ ချွတ်ခဲ့ကြောင်း
မြင်ပြီးနောက် လိုက်ချွတ်လိုက်ကြသည်။

စွန်းကျားရှိ သည် သူ့လက်ထဲတွင်
အဝတ်လေးထည်ကို ကိုင်ထားသော်လည်း
လင်းဟန် အား တစ်ထည်သာ ပေးလိုက်သည်။
လင်းဟန် က စွန်းကျားရှိ လက်ထဲက
ကျန်အဝတ်သုံးထည်ကို တောင်းချင်သော်လည်း
ပြောမထွက်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

စွန်းကျားရှိ မှာ လင်းဟန် ၏ မျက်လုံးများကို
သတိပြုမိသွားသည်။ သူက သူ့ချည်ထည်အင်္ကျီကို
ချွတ်လိုက်ပြီး ပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလင်း...အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ရဲ့
ချည်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားလိုက်.... ဒါကို ကျင်းရှု ကို
ပေးလိုက်လေ.... လှေပေါ်မှာ ရေစိုအဝတ်တွေ
ဝတ်ထားတဲ့ တခြားလူတွေလည်း
ရှိသေးတယ်....အဲ့တော့ ဒီအဝတ်တွေ အကုန်
အစ်ကိုကို ပေးလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး...”

လင်းဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

လှေပေါ်တွင် အဝတ်အစားလဲရန်
နေရာမရှိသောကြောင့် လင်းကျင်းရှု သည်
ရေစိုအင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ဂျာကင်အင်္ကျီဖြင့်
ခြုံထားလိုက်သည်။ အတွင်းမှအဝတ်များမှာ
စိုစွတ်နေသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး စိုနေခြင်းနှင့်
ယှဉ်လျှင် များစွာပိုကောင်းလေ၏။
လင်းဟန်သည်လည်း သူ့အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ
စွန်းကျားရှိ ပေးသော ချည်အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်ပြီး
သမီးဖြစ်သူဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လေ့ပေါ် ရှိ လူတိုင်းသည် အလွန်အေးလွန်းသဖြင့်
ရေခဲတိုက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသလိုပင်။ အေးခြင်း၊
ကူကယ်ရာမဲ့ခြင်းနှင့်
စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းတို့သည် လူတိုင်း၏
ခန္ဓာကိုယ်နှင့် စိတ်အစဉ်တို့ကို
လွှမ်းခြုံထားလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုခံစားမှု
အားလုံးသည် သူတို့
အသက်ရှင်သန်နေသေးသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းပင်
ဖြစ်လေတော့သည်။

Xxxxxxx

Chapter 70

ကံကောင်းစွာနှင့် ယွင်ကျင့် မြို့သို့ ပထမဆုံး
လှေဖြင့်လိုက်ပါလာသော လက်နက်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ကျွန်းဧရိယာတွင် တည်ရှိသော
ယွင်ကျင့်တက္ကသိုလ် မိုင်းရပ်စ်သုတေသနဌာနတွင်
ဘေးကင်းစခန်းတစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့လေသည်။
ကျီကျောက်ယန် သည် ကျွန်းပေါ်သို့ ဇွန်ဘီ
အများအပြားကို ခေါ်လာသောကြောင့်
ယွင်ကျင့်မြို့ဧရိယာတွင် ဘေးကင်းစခန်း တစ်ခုကို
တည်ထောင်ရန် ပိုမိုလွယ်ကူလာသည်။

ပင်လယ်မှ ယွင်ကျင့်မြို့သို့ ရောက်လာကြသူ
အများစုမှာ နာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ငယ်ရွယ်ပြီး

ကြံ့ခိုင်သော လူ့အနည်းငယ်သာ နာမကျန်း
မဖြစ်ကြသော်လည်း အအေးမိခြင်းဝေဒနာကို
ခံစားရလေသည်။

ဟန်ခိုင် ၏ဖခင်မှာ လှေပေါ်ကတည်း
အဖျားကြီးနေခဲ့ပြီး ယွင်ကျင့်မြို့ကို
ရောက်သည့်အခါ ဟန်ခိုင် က ဖခင်ဖြစ်သူ၏
အဝတ်အစားများကို လဲပေးပြီး
ရေပတ်တိုက်ပေးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း
ဖခင်ဖြစ်သူမှာ မသက်သာဘဲ
ရက်အတော်ကြာအောင် ဖျားနေခဲ့သည်။
ထိုအချိန်က အဖျားပျောက်စေသော ဆေးဝါးများ
မရှိပေ။ အကယ်၍ ဆေးဝါးများ တွေ့ရလျှင်ပင်

အများစုမှာ သက်တမ်းကုန်နေသော
ဆေးဝါးများသာ ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ခိုင် သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အိပ်ရာဘေးတွင်
လှဲနေကာ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ကယောင်ကတမ်း
စကားများကို နားထောင်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က
သူလုပ်နိုင်သမျှမှာ သူအဖေ အနားတွင်ရှိနေပေးပြီး
ရေပတ်တိုက်ပေး၍ နှိပ်ပေးရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ညနေစောင်းချိန်တွင် မြို့ကို ရောက်သည့်အခါ
ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပူနွေးနေဆဲရှိပြီး
သေဆုံးပြီးသည့်နောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ

တဖြည်းဖြည်း အေးလာလေ၏။ ဟန်ခိုင် သည်
ငြိမ်းချမ်းစွာ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သော ဖခင်ကို
အသာငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ
မငိုကြွေးခဲ့သော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျနေမိသည်။
ယခု သူ၏ တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရှိနေသော
သွေးသားရင်းချာက သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့လေပြီ။

တကယ်တမ်းတွင် လွန်ခဲ့သည့်
သုံးနှစ်ကတည်းကပင် ဟန်ခိုင်၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ
လောကကြီးတွင် အသက်မရှင်သန်ချင်တော့အောင်
ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ သူ့ဖခင်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ
ဇွန်ဘီဖြစ်လာသည့် အချိန်မှစ၍ အကြိမ်ကြိမ်ပင်

သေချင်သည့်အကြောင်း ပြောဆိုဖူးလေသည်။
လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း
ဖခင်ဖြစ်သူမှာ စိတ်ကျရောဂါဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသဖြင့်
သေခြင်းတရားသည် သူ့အတွက်
စိတ်သက်သာရာရသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လီနန်ရှန် အပြောအရ ရေထဲသို့ ဆင်း၍ လှေပေါ်သို့
ကူးလာသူ အများစုမှာ အဖျားရောဂါဖြင့်
သေဆုံးခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသူတို့မှာ ပင်လယ်ထဲသို့
ခုန်ဆင်းကာ အပြင်းအထန် ကူးခတ်ခဲ့ပြီး
လှေပေါ်တက်လာကြသော်လည်း အဆုံးထိ
တောင့်မခံနိုင်ခဲ့ကြပေ။

ထိုစဉ်က ဟန်ခိုင်သည် လီနန်ရှန့် စကားကို
နားထောင်နေခဲ့သော်လည်း အခြားအကြောင်းအရာ
တစ်ခုကို တွေးနေခဲ့သည်။ ဖျားနာပြီး
သေဆုံးသွားကြသူများတွင် အသက်ရှင်နေထိုင်ရန်
အကြောင်းပြချက် အနည်းနှင့်အများ
ရှိကြသော်လည်း သူတို့အားလုံးသည်
အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ ထိုကဲ့သို့
သေဆုံးသွားကြသည်။

ဖခင်သေဆုံးသည့် ညက ဟန်ခိုင် သည် တစ်ညလုံး
မအိပ်ဘဲ လသာဆောင်တွင် ရပ်၍ တစ်ညတာလုံး
အမှောင်ထုကို ကြည့်နေခဲ့သည်။ လသာဆောင်၌
သူရပ်နေချိန်တွင် ညကောင်းကင်အလှကို

ကြည့်နေရင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ငိုယိုသံကို
ယောင်ဝါးဝါးကြားလိုက်ရသော်လည်း
လစ်လျူရှုလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုငိုသံက
သူ့အနားသို့ တိုးလာလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ
ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည် ဟု
ထင်မိသော်လည်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
ခေါင်းငုံ့ကာ ငိုရိုက်နေသော အမျိုးသမီးက သူ့ဆီသို့
ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်လာလေသည်။

ညမှောင်မှောင်တွင် ဟန်ခိုင် သည် ထိုအမျိုးသမီးကို
မမြင်ရသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို
မသိခဲ့ပေ။

လင်းကျင်းရှု သည် ဟန်ခိုင် အနားသို့
လျှောက်လာပြီး ငိုယိုကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အဖေ ဆုံးသွားပြီ....အအေးမိပြီး
အဖျားတက်လာလို့ ဆုံးသွားပြီ...”

လင်းကျင်းရှု ၏ အသံသည် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုနှင့်
အပြည့်နှင့်။

ဟန်ခိုင် သည် လင်းကျင်းရှု ကို ကြည့်ကာ
ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပေ။ အမှန်အတိုင်း
ဆိုရလျှင် သူသည် ယခုအချိန်တွင် အခြားသူများကို

နှစ်သိမ့်မပေးနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် နှစ်သိမ့်မှုကို
ခံယူချင်နေရာသည့် သူစိမ်းအမျိုးသမီး
တစ်ယောက်နှင့် စကား မပြောချင်ဘဲ
ညအမှောင်ထုကိုသာ ငေးကြည့်နေချင်သည်။

ဟန်ခိုင် က သူမကို စကားပြန်မပြောသဖြင့်
လင်းကျင်းရှု ကသာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဖေက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က
ခံနိုင်ရည် အားနည်းနေတယ်...
ပင်လယ်လေကလည်း အရမ်းအေးတယ်...ပြီးတော့
ရေထဲဆင်းပြီး ကူးလာရတော့

အဖျားဝင်တော့တာပဲ... သူ ကောင်းကောင်း
မရပ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်မကို
ရေနွေးတိုက်တယ်...ရေပတ်တိုက်ပေးခဲ့တယ်...
မနေ့ညနေခင်းက ကျွန်မလည်း
အဖျားသက်သာလာရော အဖေ
လဲကျသွားတော့တာပဲ...အဖေက
သတ္တိနည်းတယ်...ကျွန်မအဖျား ပျောက်တာကို
မြင်တော့ ဝမ်းသာသွားပြီး သူတင်းထားရသမျှ
စိတ်တွေ လျော့ပစ်လိုက်ပုံရတယ် လို့
ဦးလေးစွန်းက ပြောတယ်...ပြီးတော့ အဖေ
သတိလစ်သွားတယ်...ပြီးတော့ သိပ်မကြာပါဘူး...”

လင်းကျင်းရှု သည် နောက်ဆုံးတွင် မျက်ရည်များ
ကျလာသည်။ သူမ ပြင်းထန်စွာ ငိုနေသည်ကို
မြင်သောအခါ ဟန်ခိုင် က သူမကို နှစ်သိမ့်ပေးရန်
သူ့လက်ကို မြှောက်လိုက်သော်လည်း ချက်ချင်း
တုံ့ဆိုင်းသွားရပြီး ခဏကြာမှ လင်းကျင်းရှု ၏
ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့် အဖေလည်း ဒီညနေက
ဆုံးသွားတယ်...တခြား
ရေထဲဆင်းသွားသူတွေလည်း ဖျားနာပြီး
ဆုံးသွားကြတယ်လို့ ကြားတယ်...
ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ဖြစ်နေချိန်မှာ အရာအားလုံးက
ဘုရားသခင် သဘာတော် အတိုင်းပဲပေါ့...”

လင်းကျင်းရှု ငိုနေသေးသဖြင့်
ထပ်မံနှစ်သိမ့်ပြန်သည်။

“မင်းအဖေက မင်းကို အရမ်းချစ်ပါတယ်...
မင်းအဖေက မင်းအသက်ကို ကယ်ပေးခဲ့တဲ့
အတွက် မင်း ကောင်းကောင်း နေရမယ်...အပြင်မှာ
လေစိမ်းတွေတိုက်နေတယ်...အထဲကို
မြန်အမြန်ဝင်... သွား...ထပ်မဖျားစေနဲ့...”

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် သည် အမှောင်ထုကြီးကို
အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေပြန်သည်။

....

ယန်ဟန် အေးခဲသော ပင်လယ်ရေကို
ခံစားမိသောကြောင့် သူမ နိုးလာကာ သူမကိုယ်သူမ
ကြည့်လိုက်ရာ ပင်လယ်ရေထဲတွင် နှစ်မြုပ်နေခဲ့ပြီး
လင်းဟယ် ပေးထားသည့် အသက်ကယ်အင်္ကျီကို
ဝတ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

အင်မတန် ချမ်းအေးလွန်းသဖြင့်
တစ်ချက်ဆဲဆိုလိုက်လေ၏။

‘ချီးပဲ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ..’

ယန်ဟန် ဘေးပတ်လည်ကို
လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ မနီးမဝေးတွင် ကုန်းမြေ
ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ယွင်ကျင့် မြို့ကဲ့သို့
အထပ်မြင့် အဆောက်အဦးများနှင့်
ပြည့်နှက်နေသည်။ ယန်ဟန် သည် ယွင်ကျင့် မြို့သို့
ကူးခတ်လာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏ ဦးနှောက်သည်
ဒေတာများကို ပြန်လည်သိုလှောင်လိုက်သလိုပင်
တဖြည်းဖြည်း အမှတ်ရလာတော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 71

အိုး..

ယန်ဟန် သတိရသွားသည်။

ကျီကျောက်ယန် က ဇွန်ဘီအုပ်စုကြီးကို
ကျွန်းသို့ခေါ်သွားသည်ဟု သူမအိပ်မက်
မက်ခဲ့သည်။ ဟန်ခိုင် သည် ထိုအကြောင်းကို
မြို့တော်ဝန်ထံ သွားပြောသော်လည်း

မြို့တော်ဝန်က သူ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့ပေ။
ဟန်ခိုင် က သူမသည် ဇွန်ဘီတစ်ယောက်ဖြစ်၍
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်လံရှင်းပြရန် မဖြစ်နိုင် ဟု
ဆိုထားသည်။

ထို့အပြင် အဓိက ပြဿနာမှာ သူမသည်
ကျွန်းပေါ်တွင် နေ၍မဖြစ်နိုင်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ကျီကျောက်ယန် သာ
သူမကို တွေ့သွားပါက အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်ပစ်မည်
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟန်ခိုင် သည် သူမအတွက်
ကျွန်းမှ ဘေးကင်းစွာ ထွက်သွားနိုင်ရန်
စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရာသီဥတုမှာ အလွန်အမင်း အေးလွန်းလှသဖြင့်
သူမ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင်
အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။ ယခု သူမ နိုးလာသောအခါ
အေးခဲနေသည့် ပင်လယ်ရေထဲတွင် ရောက်နေပြီး
ယခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို မမှတ်မိတော့ပေ။

ယန်ဟန် ရေကူးနေရင်း တွေးနေမိသည်။ သူမ
အိပ်ပျော်သွားစဉ်က ပင်လယ်ရေသည်
ရေခဲထူကြီးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသေးသည်။ ယခုမူ
ရေခဲများ မှာ အရည်ပျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
နွေဦးရာသီ အစအထိ ရေခဲပြင်ဟာ အရည်ပျော်မှာ
မဟုတ်ဘူး ဟု ဟန်ခိုင် က ပြောခဲ့ဖူးသည်။
သူမသည် ဇန်နဝါရီလ အစောပိုင်းတွင် ကျွန်းမှ

ထွက်လာခဲ့သဖြင့် အနည်းဆုံး သူမ တစ်လခန့်ကြာ
ပင်လယ်ထဲတွင် ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရေကူးနေစဉ် ယန်ဟန်၏ ဗိုက်သည် ရုတ်တရက်
တဂိုဝ်မြည်လာပြီး ဆာလောင်မှုကြီးမှာ
ဦးနှောက်ထဲအထိပါ ခံစားနေရတော့သည်။
သူမဗိုက်ဆာလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယန်ဟန် ၏
ရေကူးနေသော အရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်း
နှေးကွေးလာသည်။

ယန်ဟန် နေ့တစ်ဝက်ခန့် ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ရေကူးခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်းဧရိယာသို့

ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထို့နောက် ရေစိုကြီးဖြင့်
တက်လာပြီး ဆောက်လုပ်ရေး ဧရိယာဆီသို့
လျှောက်သွားသည်။ ပင်လယ်လေညင်းသည်
လှိုင်းလုံးကြီးများကဲ့သို့ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်နေသဖြင့်
သူမမှာ စက်ရုပ်ကဲ့သို့ ခပ်တောင့်တောင့်
လျှောက်လှမ်းလာရသည်။ သူမသည် အေးနေပြီး
ဗိုက်ဆာနေသဖြင့် ရှော့ပင်းမောလ်တစ်ခုတွင်
စားရန်တစ်ခုခုရှာပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲမည်ဟု
စိတ်ကူးပြီး လမ်းကို ခပ်မြန်မြန်
လျှောက်နေလေ၏။

ယန်ဟန် သည် လမ်းလျှောက်လာရင်း လက်ကို
အိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး

နွေးထွေးအောင်လုပ်လိုက်ရာ လည်ဆွဲကဲ့သို့
မာကျောသော အရာဝတ္ထုကို
ထိမိသွားရသည်။ထို့နောက် သူမသည်
အိတ်ကပ်ထဲမှ အရာများကို ထုတ်ယူလိုက်ရာ
လက်စွပ်ကို ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ ပင်လယ်ဘေးတွင် ရပ်ကာ ဇွန်ဘီ
မဖြစ်လာမီက အမှတ်တရများစွာကို
စဉ်းစားကြည့်ရင်း လက်ထဲမှ ဆွဲကြိုးကို
မှင်တက်စွာ စိုက်ကြည့်နေစဉ် လည်ဆွဲ၏
မူလဇစ်မြစ်ကို မှတ်မိသွားရသည်။

လည်ဆွဲမှာ ဟန်ခိုင် ၏ ချစ်သူကောင်မလေး
လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည့် ဆွဲကြိုးဖြစ်လေသည်။

ယန်ဟန် သည် ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်တွင်
စာသင်နေစဉ်အတွင်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်မိသားစု၊
ချစ်စရာကောင်းသော ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိပြီး
အောင်မြင်သည့် အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်းအလုပ်
တစ်ခုရှိနေသည့် ဟန်ခိုင် ကို မနာလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။
သူမသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက
မိဘမဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမကို
မွေးစားလိုက်သည့် မိသားစုမှာ ငွေကြေးဥစ္စာ
ချမ်းသာသော်လည်း သူမကို ဂရုမစိုက်ပေ။
သို့သော် သူတို့က သူမ၏ ပညာရေးနှင့်

ပတ်သက်ပြီး အမြဲ စိတ်ပူပန်နေခဲ့ကြသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ သူမကို မွေးစားသူသည် သူမ၏
ထူးကဲသော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကိုများ
သဘောကျခံမင်နေသလား ဟု
တွေးမိသည်အထိပင်။

ယန်ဟန် သည် ထက်မြက်ပြီး
အံ့ဩစရာကောင်းသော ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို
လည်း ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။ အသက် ၁၃ နှစ်တွင်
ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်၌ ဇီဝဗေဒဘာသာရပ်ကို
အဓိကသင်ကြားခဲ့ပြီး တစ်ပြည်နယ်လုံးတွင်
ပထမအဆင့်ဖြင့် ဘွဲ့ကြိုနှင့်
မာစတာဘာသာရပ်များကို ခြောက်နှစ်ဆက်တိုက်

အောင်မြင်စွာ ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်။
ဤခြောက်နှစ်တာ ကာလအတွင်း သူမ၏
အဆင့်များသည် အမြဲတမ်း ပထမအဆင့်
ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ထို့ကြောင့် ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်ရှိ
ပရော်ဖက်ဆာများနှင့် အကြံပေး
ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးသည် သူမ၏ သင်ယူနိုင်စွမ်းနှင့်
ကြိုးစားအားထုတ်မှုတို့ကို အထူးတလည်း
ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။

“ယန်ဟန် က ကျွန်တော်မြင်ဖူးသမျှထဲမှာ
အရည်အချင်းအရှိဆုံးနဲ့ အလုပ်ကြိုးစားသူပါ..”

ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်တွင် ဤစကားများကို
ခြောက်နှစ်လုံးလုံး နားနှင့်မဆံ့အောင်
ကြားခဲ့ရသည်။ ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်မှ
မဟာဘွဲ့ဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးနောက် သူမ၏
မွေးစားဖခင်က နိုင်ငံခြားသို့ ပညာသင်ကြားရန်
စေလွှတ်ခဲ့၍ နိုင်ငံခြားတွင် ပါရဂူဘွဲ့ ရရှိပြီးနောက်
ပါရဂူဘွဲ့လွန်အတွက် ထပ်မံသင်ယူခဲ့ပြီး
ငါးနှစ်အကြာတွင် သူမ တရုတ်နိုင်ငံသို့
ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သူမအသက် ၂၄ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

တရုတ်နိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ယွင်ကျင့်
တက္ကသိုလ်မှ ပရော်ဖက်ဆာနှင့်
ပါရဂူကြီးကြပ်ရေးမှူးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း
ခံခဲ့ရသည်။ သူမအသက် ၂၇ နှစ်တွင် ဟန်ခိုင် က
ပရော်ဖက်ဆာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး
သူမကဲ့သို့ပင် မိုင်းရပ်စ်ဗေဒ ဌာနတွင်
အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ သူမကို
လူတော်တော်များများက ပါရမီရှင်ဟု
ခေါ်ကြသော်လည်း တချို့မနှစ်သက်သည့်
လူများလည်း ရှိသည်။ ထို့အပြင်
သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း
အခြားပရော်ဖက်ဆာများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး

မဆက်ဆံတတ်သဖြင့် အကြောင်းမသိသူများက
သူမကို မာနကြီးသည် ဟု ထင်ကြသည်။

သို့သော် ဟန်ခိုင် မှာမူ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး
စကားပြောရည်မွန်သူဖြစ်၍ အမျိုးသား
ပရော်ဖက်ဆာများနှင့်ရော အမျိုးသမီး
ပရော်ဖက်ဆာများ နှင့်ပါ
ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီး
ပရော်ဖက်ဆာ အများအပြားလည်း သူ့ကို
တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွဲပေးရန်

စီစဉ်ပေးနေစဉ်က သူမထိုအခန်းထဲတွင်
ရှိနေခဲ့လေသည်။ သူမသည် ထိုစကားကို
ကြားသောအခါ ကီးဘုတ်ပေါ်တွင် စာရိုက်နေရင်း
ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောမည့်စကားကို
ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စောင့်နားထောင်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် လူအများ၏
နှလုံးသားကို တစ်ချိန်လုံး နွေးထွေးစေနိုင်သည့်
နေခြည်အလင်းတန်း တစ်ခုပမာ ဖြစ်နေသော
ဟန်ခိုင် ကဲ့သို့ နေချင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဟန်ခိုင် က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်
ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး သူ့တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက
နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်လာခဲ့သည့် ချစ်သူတစ်ဦးရှိပြီး
နောက်၂နှစ်အကြာတွင် လက်ထပ်ရန်
စီစဉ်နေကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် ရုံးမှ
အခြားသူများမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြသည်။

အမျိုးသမီး ပရော်ဖက်ဆာတစ်ဦးကလည်း
ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အို...နုမြောစရာကောင်းလိုက်တာ..ဒီလို
လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ကောင်လေးမျိုးကို
ရှာရခက်တယ်...ငါက ငါ့တူမနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးမလို့ဟာ...”

နောက်ပိုင်းတွင်၊ ဟန်ခိုင် ၏ ချစ်သူမှာ ရုံး
သို့မဟုတ် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ မကြာခဏ
ရောက်လာတတ်ပြီး ဟန်ခိုင် အား
အစားအသောက်များ ပို့ပေးခြင်း၊ ဟန်ခိုင် နှင့်
စကားအတူ ထိုင်ပြောနေခြင်း၊ စမ်းသပ်မှု
ပြီးသည့်နောက် နှစ်ယောက်သာ အတူတူ
အိမ်ပြန်သွားကြသည်ကို ယန်ဟန် မကြာခဏ
မြင်ဖူးသည်။

ဟန်ခိုင် ၏ ချစ်သူသည် အလွန်လှပပြီး
စကားပြောကောင်း၍ လိမ္မာပါးနပ်သည့်
မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။ သူမနှင့် ဟန်ခိုင် တို့သည်
စမ်းသပ်မှုတွင် ရံဖန်ရံခါ အပြန်အလှန်
တွေ့ဆုံဖူးသည်။

တစ်နေ့ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ဤလည်ဆွဲကို ယန်ဟန်
ကောက်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဟန်ခိုင်
ကျပျောက်ခဲ့သလား၊ ဟန်ခိုင်၏ ချစ်သူ
ကျပျောက်ခဲ့သလား သူမ မဝေခွဲတတ်ခဲ့ချေ။
ယခုအခါ သူချစ်သူကောင်မလေးက
ကျပျောက်သွားပုံရသည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ထိုညက သူမသည်
ဤလည်ဆွဲကိုအချိန်အတော်ကြာအောင်
ကြည့်နေခဲ့ပြီး ဟန်ခိုင် နှင့် သူ့ကောင်မလေးကို
မနာလိုဖြစ်သွားရသည်။ သူမသည်
အလွန်ထက်မြက်ပြီး သူမ၏
သုတေသနပြုလုပ်နိုင်စွမ်းကို လူအများက
ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူမ
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ခါမျှ မပျော်ရွှင်ခဲ့ဘဲ
တစ်ခါတစ်ရံ သူမဘဝကြီးမှာ
အဓိပ္ပါယ်မဲ့သည်ဟုပင် ခံစားခဲ့ရပြီး အထီးကျန်စွာ
နေထိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။

Xxxxx

Chapter 72

လူဆိုသည့် သတ္တဝါများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြသည့် သတ္တဝါများ
ဖြစ်သော်လည်း ယန်ဟန် သည်
သူမကိုယ်တိုင်ဆွဲထားသည့် စည်းဝိုင်းထဲတွင်သာ
နေထိုင်ခဲ့ပုံ ရလေသည်။

မည်သူကမှ ဝင်လာလို့မရသလို သူမကလည်း
အပြင်ကို ထွက်မရပေ။

သူမသည် ဆွဲကြိုးကို နောက်နေ့တွင် ဟန်ခိုင် ကို
ပြန်ပေးရန် တွေးထားသော်လည်း
အမြဲမေ့နေသဖြင့် ယခုအချိန်အထိ လည်ဆွဲကို
သူမ၏ အိတ်ကပ်ထဲတွင် လေးနှစ်နီးပါး
သိမ်းဆည်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ဇွန်ဘီဖြစ်လာပြီးနောက် သူမ
သတိပြန်ရလာသောအခါ ဟန်ခိုင် သည် သူမ၏
ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း ရှုမိုက်စွာ
တွေးတောမိခဲ့သည်ကို ယခု တွေးမိပြီး
ရယ်ချင်သွားရသည်။

ယန်ဟန်က ဆွဲကြိုးကို အိတ်ကပ်ထဲ
ပြန်ထည့်လိုက်ရာ ရုတ်တရက် သူမ လက်များအား
သတိထားမိလိုက်သည်။ ယခုသူမသည် အိပ်ရာက
နိုးခါစဖြစ်၍ ခေါင်းရှုပ်နေသော်လည်း သူမ၏
လက်များတွင် ပုပ်နေသည့် အသားစများ
ရှိမနေသည်ကို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။
သူမ အင်္ကျီလက်စများကို အမြန်လိပ်တင်လိုက်ပြီး
ကြည့်လိုက်ရာ လက်မောင်းပေါ်ရှိ
အသားပုပ်များမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး
ဒဏ်ရာရှိခဲ့ကြောင်း သိနိုင်သည့် အမာရူတ်အချို့သာ
ကျန်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု သူမသည် အအေးဓာတ်နှင့်
ဆာလောင်မှုကို ခံစားနိုင်ပြီး သူမ ဇွန်ဘီ
မဖြစ်လာမီအချိန်ကို ရုတ်တရက် ပြန်၍
သတိရသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ကုလိက်တာပဲ...

ယန်ဟန်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည့်အပြင်၊
သူမကိုယ်သူမ မည်သို့ ကုသလိက်ပုံကို အေးအေး
ဆေးဆေး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာစ ပြုလာသည်။

ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ် ဖြစ်ပွားသောအခါက ယန်ဟန် ၏
မှတ်ဉာဏ်သည် ၂၀၂၂ တွင် အဆုံးသတ်သွားသည်။
ထိုအချိန်တွင် သူမသည် သာမန် ဇွန်ဘီဖြစ်သွားခြင်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ ၂၀၂၅ ခုနှစ်အစတွင် ဦးနှောက်မှာ
ရုတ်တရက် နိုးကြားလာပြီး ကြိုတင်သိနိုင်သည့်
အိပ်မက်များ မက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

၂၀၂၂ နှင့် ၂၀၂၅ ကြားတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်
အရာများကို သူမမှတ်မိတော့ပေ။
ထိုနှစ်များအတွင်း သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်
ဗီဇပြောင်းသွားကာ တဖြည်းဖြည်း
ကုသမှုပေးနိုင်သည့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပေမည်။

ယန်ဟန်သည် ထိုအကြောင်းကို တွေးကာ မြို့ထဲသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ကျီကျောက်ယန်
၏ကျေးဇူးကြောင့် ယခုအခါ မြို့ထဲတွင် ဇွန်ဘီများ
နည်းပါးလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည်
ဇွန်ဘီများ အကိုက်ခံရမည်ကို အလွန်အမင်း
စိတ်ပူစရာ မလိုဘဲ ယခုအခါ R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ခုခံနိုင်စွမ်းပါ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ပင်လယ်ထဲ ရှိနေစဉ်က အိပ်မက်တစ်ခု
မက်ခဲ့လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူမသည်
စခန်းတစ်ခုသို့သွားကာ ဟန်ခိုင် ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။
စခန်းထဲမှာ ကျွန်းက လွတ်လာသူများပါ
ရှိနေကြသည်။ ယခု သူမသည် မည်သည့်နေရာကို

သွားရမုန်းမသိနေချိန်တွင် သူမ၏အိပ်မက်က
အချိန်မီ လမ်းညွှန်ပြသခဲ့သည်။

ယန်ဟန်သည် အိပ်မက်ထဲမှ လမ်းကြောင်းကို
လျှောက်ပတ်၍ ရှာလိုက်ရာ သူတို့တပ်စွဲထားသည့်
ဘေးကင်းစခန်းကို အမြန်ရှာတွေ့သွားလေသည်။

ယွင်ကျင့်တက္ကသိုလ် ၏ ဗိုင်းရပ်စ်ဗေဒဌာနတွင်
ဖြစ်သည်။ ယန်ဟန်သည် ဗိုင်းရပ်စ်ဗေဒဌာန၏
တံခါးဝသို့ သွားလိုက်ရာ ဒုတိယထပ်ရှိ စင်္ကြံတွင်
လူတစ်ယောက်က သူမကို သေနတ်ဖြင့်
ချိန်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယခု အဖြစ်သည်လည်း အိပ်မက်ထဲမှ မြင်ကွင်းနှင့်
အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ သူမက လက်ကို အမြန်
မြှောက်လိုက်သည်။ သေနတ်ကိုင်ထားသူက
သူမလက်ကို မြှောက်လိုက်သည်ကိုမြင်သောအခါ
သေနတ်ကိုချရ ကောင်းနိုး ဆက်ချိန်ထားရနိုး
ဖြစ်နေလေ၏။

သာမန် ဇွန်ဘီများသည် အသနားခံရန်
လက်မြှောက်မပြတတ်ပေ။ ယခု သူ့အံ့ဩရသည်မှာ
အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူသည် ယခုအချိန်တွင်
မည်သို့ရောက်လာသည် ဆိုတာကိုပင်။

ကျွန်းပေါ် ရှိလူများအားလုံးကို ဇွန်ဘီများက
သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ ယခုတစ်ဖန် ယွင်ကျင့် မြို့၌
အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူများ ရှိရန်မှာ
ပို၍ပင်မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် သူ
သေနတ်ကိုကိုင်ထားရင်း ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေရသည်။

နှစ်ယောက်သား ခဏကြာ ကြည့်နေကြပြီး
သေနတ်ကိုကိုင်ထားသည့်လူက ယန်ဟန်ကို
အော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ဇွန်ဘီလား...”

ယန်ဟန်က သူမသည် ဇွန်ဘီမဟုတ်ဟု
ပြောချင်သော်လည်း သူမ စကားမပြောရသည်မှာ
အတော်ကြာနေပြီ ဖြစ်၍ သူမ၏ အသံကြိုးများမှာ
ကောင်းစွာ အလုပ်မလုပ်နိုင်သေးပေ။

ယန်ဟန် သည် ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာပြီးနောက်
အချိန်အတော်ကြာအောင် အသံထွက်ကြည့်ကာမှ
“ငါ” ဟူသော စကားလုံးကို ခပ်တိုးတိုးသာ
ပြောနိုင်သေးသည်။

လသာဆောင်တွင် ရပ်နေပြီး
သေနတ်ကိုင်ထားသောလူက ယန်ဟန်၏ ပါးစပ်မှာ
ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေသည်ကို
မြင်လိုက်ရသော်လည်း အသံမကြားရသဖြင့်
မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဆွံ့အနေတာလား...”

ယန်ဟန် က ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး
အသံထွက်ကြည့်သော်လည်း အသံမှာ
ထွက်မလာပေ။

သေနတ်ကိုင်ထားသူသည် ကြောက်လန့်နေသဖြင့်
ယန်ဟန်အား အထဲဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ရှေ့မတိုးသာ၊
နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်နေလေ၏။

လီနန်ရှန် သည် စင်္ကြံတွင် ရပ်နေသော အစောင့်၏
အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
အရေးပေါ်ကိစ္စထင်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှ အမြန်ထ၍
အပြင်သို့ ထွက်သွားလိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ.... “

အစောင့်တပ်သားက တံခါးဘက်ကိုလှည့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ တံခါးနားမှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်... လူလား
ဇွန်ဘီလားတော့ မသိဘူး... သူက ကျွန်တော်
မေးတာကို မဖြေလို့...”

လီနန်ရှန် က တံခါးဝမှာရပ်နေသည့် ယန်ဟန်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။

သူက ယန်ဟန် ကို ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်
သူမကို ဇွန်ဘီ ဟု မထင်မိပေ။ အကယ်၍

သူမသည် ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ဖြစ်ပါက
ယခုအချိန်တွင် တံခါးကို အရူးအမူး
ဆောင့်နေပေလိမ့်မည်။

“မင်း ဒီမှာနေ... ငါ အောက်ထပ်ကို
သွားကြည့်မယ်... တစ်ခုခု ထူးခြားရင် ချက်ချင်း
သတ်ပစ်လိုက်...”

လီနန်ရှန် သည် သေနတ်ကို ကိုင်၍ တံခါးနားသို့
လျှောက်သွားပြီး ဟ,နေသော တံခါးကြားလေးမှ

ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ယန်ဟန် မှန်း
တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော် ယန်ဟန် မှာ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်ပင်
ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် လီနန်ရုန့် သူမကို
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ယန်ဟန်သည်
ဇွန်ဘီတစ်ကောင် မဟုတ်တော့သော်လည်း
သာမန်လူတစ်ယောက်ဟု ပြောလျှင်လည်း
မှန်မည်မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမှာ သူမ၏
မျက်နှာဖြူဖျော့နေပြီး သီချိုင်းကုန်းက
လူသေတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေ၍ သူမ
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိမ့်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

“မင်းက လူလား...သရဲလား...”

လီနန်ရှန် အံ့သြသွားသော်လည်း သူ့အသံမှာ
အနည်းငယ် တည်ငြိမ်နေလေသည်။

ယန်ဟန် မှာ နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေမိသည်။
အကယ်၍ သူမစကားပြောလိုက်လျှင်
သူတို့အားလုံး လန့်ဖျပ်၍ ထပျံသွားကြသည့်
ငှက်များကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကြမည်ကို စိုးရွံ့နေမိသည်။

အကယ်၍ သူမသာ စကားပြောနိုင်လျှင် သူ့ကို
အော်ငေါက်ပစ်မည် ဖြစ်သည်။

“ငါ...ငါက...လူ...လူ...”

ယန်ဟန်က ဤစကားများကို အတော်အားယူ၍
ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ အသံမှာ တိုးလျလွန်းပြီး
မပီပြင်သောကြောင့် လီနန်ရှန့် ကြားသလား
ဆိုသည်ကိုပင် သူမ မသိပေ။

ယန်ဟန်၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက်
တံခါးနောက်ကွယ်မှ လီနန်ရှန့် သည် သူမကို
မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေခဲ့ပြီး ပြဿနာမရှိ ဟု
အပေါ်ထပ်တွင် ရပ်နေသော ညီငယ်အား

လက်ပြလိုက်ကာ တံခါးကိုဖွင့်၍ ယန်ဟန်ကို
ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

လီနန်ရှန့် က တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး
သူ့ဘေးမှာရပ်နေသည့် ယန်ဟန်ကို ကြည့်ပြီး
ထိတ်လန့်နေဆဲပင်။

“ဝေါင်း...မင်းဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ...မင်းတကယ်
အဆင်ပြေရဲ့လား...တစ်ကယ်
အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ...”

ယန်ဟန် က အရူးတစ်ယောက်ကို
ကြည့်နေသကဲ့သို့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

တစ်ဖက်တွင် လီနန်ရှန် မှာမူ အလွန်ပင်
အံ့သြဘနန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ယန်ဟန်၏
မျက်လုံးများကို လုံးဝ သတိမထားမိပေ။

Xxxxxxxx

Chapter 73

“ငါ မင်းကို ဟန်ခိုင် ဆီ ခေါ်သွားပေးမယ်...သူ
မင်းကိုတွေ့ရင် အရမ်းပျော်သွားမှာ...အခုတစ်လော
သူအရမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ...”

ထို့နောက် လီနန်ရှန့် သည် ယန်ဟန်ကို ဟန်ခိုင်
၏အခန်းသို့ ခေါ်သွားပေးသည်။

လီနန်ရှန့် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ လင်းကျင်းရှု
သည် ပြတင်းပေါက်နားတွင်ရပ်နေပြီး ဟန်ခိုင်အား
တပြုံးပြုံး စကားဆိုနေလေသည်။ လီနန်ရှန့် မှာ
ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေ၍ တံခါးခေါက်ရန်

မေ့သွားသဖြင့် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အထဲကို
ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ဟန်ခိုင် ဘေးနားရှိ
လင်းကျင်းရှု က မျက်မှောင်ကြုတ်၍
သူ့ကိုကြည့်နေသည်ကို သတိမထားမိလိုက်ပေ။

“အားခိုင်...ဒီမှာ မင်းကိုတွေ့ဖို့ လာတာ
ဘယ်သူလဲဆိုတာ မှန်းကြည့်စမ်း...”

ဟန်ခိုင် သည် လီနန်ရှန် ဘေးရှိ ယန်ဟန်ကို
ကြည့်ကာ ဝမ်းသာသွားရပြီး စကားပင်

မပြောနိုင်သေးဘဲ ယန်ဟန်ထံလျှောက်သွားကာ
သူမ ပြောင်းလဲသွားပုံကို အထပ်ထပ်အခါခါ
ကြည့်နေမိသည်။

ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင် ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
ရှက်သွားရပြီး မျက်နှာကို ဟိုဘက်
လှည့်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေသော လင်းကျင်းရှု သည်
ရေစိုရွဲနေပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော
မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမက

ရေစိုစိုဖြင့် နေမကောင်းဖြစ်နေသော အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ပဲ ဟု မနှစ်မြို့ဖွယ် တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် လီနန်ရှန့် ကဟန်ခိုင် နှင့် သူမတို့
စကားပြောနေသည်ကို အနှောင့်အယှက်ပေး
လိုက်သောကြောင့် အလိုမကျဖြစ်ရ၏။

ယန်ဟန်မှာ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲနေပြီ
အခန်းထဲတွင် လင်းကျင်းရှု ပါရှိနေသဖြင့် ဟန်ခိုင်
စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။
ထို့ကြောင့် သူက လီနန်ရှန့် ကို မျက်စပစ်ပြလိုက်ရာ
လီနန်ရှန့် က ချက်ချင်းနားလည်သဘောပေါက်ပြီး

ပြုံးကာ လင်းကျင်းရှုကို ဟန်ခိုင် ၏အခန်းထဲမှ
ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

လင်းကျင်းရှု က ထွက်မသွားချင်သေးသဖြင့်
လီနန်ရှန် ၏လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်သော်လည်း
အားချင်းမမျှချေ။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ... အစ်ကိုဟန်နဲ့ စကားပြောလို့
မပြီးသေးဘူး...”

လီနန်ရှန် သည် ဤနူးညံ့သိမ်မွေ့သော
မိန်းကလေးကို သဘောမတွေ့သဖြင့် သူမနှင့်

မပတ်သတ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ
အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကူညီရမည် ဖြစ်၍ လင်းကျင်းရဲ့
ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး အသာအယာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ အစ်ကို ဟန် က ကိစ္စလေးတွေ
ရှိနေတယ်...အရင်ထွက်သွားရအောင်...သူတို့ပြော
ပြီးမှ လာပြောလှည့်နော်...”

“ကျွန်မ မပြန်ချင်ပါဘူး.....”

လင်းကျင်းရဲ့ စကားမဆုံးခင် လီနန်ရဲ့ က သူမကို
အခန်းထဲကနေ အတင်းဆွဲခေါ်လိုက်၏။

လင်းကျင်းရှု က လီနန်ရှန် ကို ဒေါသတကြီး
ကြည့်လိုက်ပြီး လီနန်ရှန် ၏ အင်္ကျီစကို
ဆွဲကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“ရေတွေစိုရွဲနေတဲ့ အစ်မက ဘယ်သူလဲ...”

“ငါလည်း မသိဘူး...”

“ဟင်...အစ်ကို လိမ်နေတာ...အစ်ကို မသိဘူးဆိုတာ
မဖြစ်နိုင်ဘူး...ညီမကို ပြော...အခုပြော...အစ်ကို

မပြောရင် ညီမလည်း အခန်းထဲက
ထွက်မသွားဘူး...”

လီနန်ရုန့် က သူ့အင်္ကျီကို ဆွဲကိုင်ထားသည့်
လက်ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မနေ့ညက ငါ တစ်ညလုံး
ကင်းစောင့်ထားတာ...ငါအိပ်ရေးဝအောင်
အိပ်လိုက်ဦးမယ်... ငါမင်းနဲ့နောက်ပြောင်နေဖို့
အချိန်မရှိဘူး...မင်း နောက်ပြောင်ချင်ရင်
တခြားတစ်ယောက်ဆီသွား...”

ထို့နောက် လီနန်ရှန့် က လှည့်ထွက်သွားသဖြင့်
လင်းကျင်းရှ မှာ ခြေကိုဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာဖြင့်
ဒေါသဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်ကို အချိန်အတန်ကြာ
စိုက်ကြည့်နေပြီး အံ့သြစွာမေးလိုက်သည်။

“မင်း လုံးဝ သက်သာသွားပြီလား...အခုစကား
ပြောလို့ရလား...”

ယန်ဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူ့ကို စကားပြောဖို့
ကြိုးစားသော်လည်း စကားလုံးတစ်လုံး တည်းသာ
ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

“စကားမပြောတာ ကြာနေလို့ ဖြစ်ရရမယ်... ကျွန်မ
ခန္ဓာကိုယ်က အသံထွက်ဖို့ကို မေ့နေပြီ...”

“မင်း မြန်မြန်သက်သာလာတာ မယုံနိုင်စရာပဲ...”

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းငုံ့ကာ သူ့ကိုယ်သူ
ရေရွတ်လိုက်သည်။ ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင် ကို
ကြည့်ကာ သူမ အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်စွပ်ပါသော
ဆွဲကြိုးကို ထုတ်ကာ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် ကလည်း သူ့လည်တွင်ဆွဲထားသော
ဆွဲကြိုးကို ချက်ချင်း ချွတ်လိုက်ပြီး
လည်ဆွဲနှစ်ခုစလုံးကို သူ့လက်ထဲတွင်
ထည့်ထားလိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးနှစ်ကုံးသည်
လက်စွပ်ကြီးတစ်ကွင်းနှင့် အသေးတစ်ကွင်း
ပါသည်မှလွဲ၍ ဆင်တူဖြစ်သည်။ ယန်ဟန်
ပြန်ပေးသော ဆွဲကြိုးသည် ရှန်ရှန်
ပျောက်သွားသော ဆွဲကြိုး ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ခိုင် သည် လက်စွပ်၏ အတွင်းဘက်ကို
ကြည့်လိုက်ရာ ရေးထွင်းထားသည့် ရှန်ရှန် ၏
နာမည်အတိုကောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
ယန်ဟန်ကို အံ့သြစွာ မေးလိုက်၏။

“ဒီဆွဲကြိုးက မင်းဆီ ဘယ်လိုလုပ်
ရောက်နေရတာလဲ...”

“ ကောက်ရ...ကောက်...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် သည် ဆွဲကြိုးနှစ်ကုံးကို
သူ့အိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ယန်ဟန်သည်
ဟန်ခိုင် ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ၏
နှလုံးသားမှာ အမည်မသိသော
အကြောင်းရင်းတစ်ခုခုကြောင့် နာကျင်လာရသည်။
သူမက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ပြုံး၍

ရပါတယ် ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဟန်ခိုင်မှာ ယန်ဟန်၏ အပြုံးကြောင့်
အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“မင်း အခု ပြုံးနိုင်နေပြီပဲ... အရင်က မင်းမျက်နှာက
လှုပ်မှ လှုပ်လို့မရတာ..”

ဟန်ခိုင် အပြောကြောင့် ယန်ဟန် က
ရယ်မောလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် ရှိ စာရွက်နှင့်
ဘောပင်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ရေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဇွန်ဘီမဟုတ်ဘူးလေ...ဒါပေမယ့် ရှင်က
အမြဲလိုလို မျက်နှာတည်နေတာပဲ...”

ဟန်ခိုင် သည် ရေစိုနေသော စာရွက်ကို
ကိုင်၍ဖတ်လိုက်သည်။ ထိုမှပင် ယန်ဟန် မှာ
ရေစိုရွဲနေမှန်း သူသတိထားမိလိုက်ပြီး စာရွက်ကို
အမြန်ချလိုက်သည်။

“မင်း ရေတွေ စိုနေတာပဲ... မင်းဝတ်ဖို့ အဝတ်တွေ
ရှာပေးမယ်...”

ထို့နောက် ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင် ၏ အဝတ်များကို
ယူဝတ်လိုက်သည်။ သူမ ဝတ်ရသည်မှာ
အဆင်မပြေသော်လည်း ရေစိုအဝတ်အစားကို
ဝတ်ခြင်းထက် ပကောင်းလေ၏။

ထို့နောက် သူမက ဆံပင်ကို မျက်နှာသုတ်ပုဝါဖြင့်
သုတ်လိုက်ပြီး သူမ ဤနေရာသို့ လာရခြင်း၏
ရည်ရွယ်ချက်ကို တွေးနေမိသည်။

ပထမဆုံးအနေနှင့် သူမ ပုံမှန်စကားပြောနိုင်ရမည်
ဖြစ်သည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်တွင် ဟန်ခိုင်
၏အကူအညီဖြင့် ယန်ဟန်သည် ချောမွေ့စွာ
ပြောဆိုနိုင်သွားသည်။ သာမန်လူ
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်လက်လက်

မပြောနိုင်သော်လည်း ပြတ်သားစွာ
ပြောနိုင်လေ၏။

“ဟန်ခိုင်... မိုင်းရပ်စ် သုတေသနဌာနဟာ
တကယ့်ကို ဘေးကင်းနိုင်တဲ့ စခန်းမဟုတ်ဘူး...
ဆောင်းရာသီ ရောက်တဲ့အခါ ကျီကျောက်ယန် က
ဇွန်ဘီတွေကို ယွင်ကျင့် မြို့ကို
ပြန်ခေါ်လာလိမ့်မယ်... အဲဒီလိုဆို ကျွန်မတို့
ဘယ်ကိုပြေးကြမလဲ...ကျွန်းကိုပြန်မှာလား...”

Xxxxxxx

Chapter 74

ဟန်ခိုင် က ပြန်မဖြေဘဲ စားပွဲဘေးတွင် ရပ်ကာ
ယန်ဟန်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ယန်ဟန်၏
ပင်ကိုယ်စရိုက်သည် လူပြန်ဖြစ်ပြီးနောက်
များစွာပြောင်းလဲသွားသည်ကို လွန်ခဲ့သည့်
နှစ်ရက်ကတည်းက သူသိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။
အထူးသဖြင့် သူမသည် ကိစ္စတစ်ခုခုကို
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သည့်အခါ ပို၍တည်ငြိမ်လာပြီ
ဉာဏ်လည်း ပို၍ ထက်လာလေ၏။

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို ကြည့်နေရင်း လွန်ခဲ့သော
နှစ်များစွာက ဟောပြောပွဲ စင်မြင့်ပေါ်၌
ရပ်နေသည့် ယန်ဟန်ကို သူ မြင်ယောင်လာရသည်။
ထိုစဉ်က သူမ၏ ဟောပြောပို့ချမှုမှာ လူအများ၏
အာရုံထဲတွင် အလင်းတန်းများ
လက်ဖြာသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဟန်ခိုင် က နှုတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ယန်ဟန်က
ပြောလိုက်သည်။

“ဘေးအကင်းနိုင်ဆုံး နည်းလမ်းကတော့ R
ဗိုင်းရပ်စ်အတွက် ကာကွယ်ဆေး ထုတ်ဖို့ပဲ...”

ဤသည်မှာ သူမ၏
အဓိကရည်မှန်းချက်ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
ကမ္ဘာကြီး၏ ကံကြမ္မာသည် သူမအပေါ်တွင်
မူတည်သွားလေသည်။

“အဲဒီကိစ္စက တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဆိုတာ
ငါလည်း သိပါတယ်...ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်က
ငါတို့ကို အချိန်သုံးနှစ်ကျော် ပေးခဲ့တယ်...”

ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဘာမှ မဖွံ့ဖြိုးသေးတာကို
မင်းအသိပဲလေ...”

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် က တစ်စုံတစ်ခုကို
သတိရသွားပုံရပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခဏနေဦး... ငါမင်းကို ပြစရာရှိတယ်...”

ထို့နောက် သူက မိရိုးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ
နစ်မြုပ်ထား၍ အဖြေမရသေးသော စမ်းသပ်မှု
မှတ်တမ်းနှစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။
ကံကောင်းစွာနှင့် သူ့ကျောပိုးအိတ်မှာ ရေစိုခံသဖြင့်

ပင်လယ်ထဲတွင် အချိန်အတော်ကြာ
ရေကူးခဲ့သော်လည်း စမ်းသပ်မှတ်တမ်းနှစ်ခုမှာ
ရေစိုမနေကြပေ။

ဟန်ခိုင် က စမ်းသပ်မှတ်တမ်းနှစ်ခုကို ယန်ဟန်
အား ပေးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ သုံးနှစ်ကျော်ကြာအောင် လုပ်ထားတဲ့
စမ်းသပ်မှတ်တမ်း နှစ်ခုပဲ...မင်းက
အရမ်းဉာဏ်ကောင်းတယ်ဆိုတော့ မင်း တစ်ခုခု
အဖြေရှာနိုင်မလား...ကြည့်ရအောင်...”

စမ်းသပ်မှတ်တမ်းနှစ်ခုကို ဖတ်ပြီးနောက်
ယန်ဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထိုင်လိုက်ပြီး
စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ သုံးနာရီခန့် စာရွက်များကို
လှန်လှောကြည့်နေလေ၏။

“ဒီစမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ်နှစ်ခုရဲ့ အသားစတွေကို
ယူရမယ်...အခုရနိုင်မလား...”

“ရနိုင်တယ်...”

“ဒါဆို လွယ်ပါတယ်... ဒီစမ်းသပ်မှု
ဘာသာရပ်နှစ်ခုမှာ ရှင်ကြုံတွေ့ရတဲ့

ပြဿနာတွေက အတူတူပါပဲ... ဆိုလိုတာကတော့
ဘယ်နည်းလမ်းကို သုံးသုံး... Antigenကို
စဉ်းစားရခက်နေတာပဲ...တကယ်တော့
အတွေးအခေါ်က အရေးကြီးတဲ့အချက်ပဲ...
ကျွန်မတို့ရဲ့ တွေးခေါ် ပုံကို ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်...
ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇပစ္စည်းက RNA
လေ...ပြီးတော့ မျိုးဗီဇပစ္စည်းဟာ
မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေတော့ ဗီဇပြောင်းနိုင်တယ်...
အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ Antigenကို ရှာတွေ့ရင်တောင်
အဲဒီAntigenက ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်
အမျိုးအစားအားလုံးနဲ့
မသက်ဆိုင်တော့ဘူး...ဒါကြောင့် Antigen
ကိုရှာတာက အစကတည်းက

အလုပ်မဖြစ်ခဲ့တာ...ကျွန်မ အရင်က HIV
ဗိုင်းရပ်စ်အကြောင်း စာတမ်းတစ်စောင်
ဖတ်ဖူးတယ်...HIV ဗိုင်းရပ်စ် ကလည်း RNA
ဗိုင်းရပ်စ် ပဲ...စာတမ်းထဲမှာ cleavage enzyme
ဆိုပြီး ပြထားတယ်...cleavage enzyme ဆိုတာ
ဗိုင်းရပ်စ်ရဲ့ မျိုးဗီဇပစ္စည်းကို
အတိုချုံးပစ်နိုင်တယ်...ဒါကြောင့် ဗိုင်းရပ်စ်က
ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး...ဒီစမ်းသပ်မှုဘာသာရပ်နှစ်ခု
မှာလည်း cleavage enzyme ကိုကျွန်မတို့
တွေ့နိုင်တယ်..."

ယန်ဟန်၏စကားများသည် ဟန်ခိုင် ကို
သတိဝင်ရန် လှုပ်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ပင်။ ယခင်က၊

သူသည် “Antigen ရှာဖွေခြင်း” ဟူသော
စည်းဝိုင်းထဲတွင် ပိတ်မိနေခဲ့ပြီး စမ်းသပ်မှုမှာလည်း
ရပ်တန့်သွားခဲ့ရသည်။ ဟန်ခိုင် သည်
ထိုသို့စဉ်းစားလိုက်မိပြီး စမ်းသပ်မှု
ဘာသာရပ်နှစ်ခုအကြောင်း ယန်ဟန်အား
ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“တကယ်တော့ ဒီဘာသာရပ် နှစ်ခုက
မင်းနဲ့ငါပဲ...နံပါတ် ၁ က ငါ...နံပါတ် ၂ က မင်းပဲ...”

ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင် ကို အံ့သြတကြီး
ကြည့်လိုက်သည်။ ဟန်ခိုင် သည် သူမ

ကျွန်းပေါ်တွင် ရှိနေစဉ်က သူမအား
စမ်းသပ်ဘာသာရပ်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ယန်ဟန် နှုတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဟန်ခိုင်မှာ သူမ၏
အသားစကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ယူခဲ့သဖြင့်
အားနာသွားရသည်။

"တောင်းပန်ပါတယ်... ငါ..."

ဟန်ခိုင် သည် စကားဆက်ပြောရန်ပင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်ရွံ့မိသွားရသည်။

ယန်ဟန် က ဘာမှမဖြစ်ဟန်ဆောင်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ်...ကိစ္စမရှိပါဘူး...အဲဒီအချိန်က ကျွန်မက
ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်ပဲလေ... ကျီကျောက်ယန်
ကတောင် ကျွန်မကို စမ်းသပ်မှုတစ်ခုအနေနဲ့
သုံးခဲ့သေးတာပဲ...”

သူမက အလေးအနက်မထားဟန်ဖြင့်
ပြောလိုက်သော်လည်း သူမ၏ လေသံမှာ
အေးစက်ခြောက်ကပ်နေလေ၏။ ဟန်ခိုင် သည်

ယန်ဟန်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက်
ဆက်လက် တောင်းပန်ခဲ့သော်လည်း
နှစ်ယောက်သားမှာ ရှက်ရွံ့စွာ
နှုတ်ဆိတ်နေကြလေသည်။

ယန်ဟန် က သူမပြောခဲ့သည်ကို နောင်တရသွားပြီး
စကားလမ်းကြောင်း လွဲလိုက်သည်။

“ပင်လယ်ရေထဲမှာ အကြာကြီး နစ်နေခဲ့တဲ့
ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ R ဗိုင်းရပ်စ်အပေါ်မှာ
ကြီးကြီးမားမား သက်ရောက်မှုရှိနိုင်တဲ့
အချက်တစ်ချက်ကို ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ရတယ်...”

ဟန်ခိုင် သည် မူလက ရှက်ရွံ့စွာ
ခေါင်းငုံ့ထားသော်လည်း ယန်ဟန် စကားကြောင့်
ချက်ချင်း ခေါင်းမော့လာသည်။

“အပူချိန်နိမ့်တာ.....ကျီကျော်ယန် က ကျွန်မကို
ပထမဆုံးအကြိမ် လိုက်ဖမ်းတုန်းက ပင်လယ်ထဲကို
ကျွန်မ ခုန်ချလိုက်တယ်...ပြီးတော့ အကြာကြီး
အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်... ပြန်နိုးလာတော့
ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ
တွေ့ရတယ်... ဒုတိယ အခေါက်ကတော့ ယွင်ကျင့်
မြို့ကို ပြန်သွားတုန်းက ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ လဲပြီး
အိပ်ပျော်သွားပြီး တစ်လကြာမှ ပြန်နိုးလာခဲ့တယ်...”

ကျွန်မလည်း နိုးလာရော ရေခဲတွေ
အရည်ပြန်ပျော်နေတော့ ပင်လယ်ထဲ
နစ်နေခဲ့တာပေါ့...အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုစလုံးမှာ
တူညီနေတဲ့ တစ်ခုရှိတယ်...အဲ့ဒါက
အပူချိန်နိမ့်တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
အချိန်အကြာကြီးနေခဲ့ရတာပဲ.. ဒါတွေကလည်း
ကျွန်မရဲ့ ယူဆချက်သက်သက်ပါ...
အပူချိန်နိမ့်နေရင် R မိုင်းရပ်စ်ကို
တကယ်အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိမရှိဆိုတာကိုတော့
စမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်ပြီးတော့ အတည်ပြုရမယ်..."

"အခု ဘာခက်နေလဲဆိုတော့
စမ်းသပ်ကိရိယာတွေပဲ...မိုင်းရပ်စ်ဗေဒဌာနက

စက်ပစ္စည်းတွေကို ဆက်ပြီး
သုံးလို့ရသေးလားဆိုတာ
မသိဘူး...သုံးလေးနှစ်လောက် မသုံးဖြစ်တဲ့
ပစ္စည်းတွေဆိုတော့...."

"သုံးလို့ရမလား ဆိုတာ စမ်းကြည့်ဖို့ မနက်ဖြန်
သုတေသနဌာနကို
သွားကြည့်ရအောင်...သုံးလို့ရရင်
ပိုကောင်းတာပေါ့... ဒါပေမယ့် မရရင်လည်း
တခြားနည်းလမ်းတွေရှိဦးမယ် ထင်တယ်..."

ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင်၏ အခန်းထဲမှ
ထွက်လာသည်နှင့် လင်းကျင်းရဲ့ က သူမကို
တားထားလိုက်သည်။

ယန်ဟန် က လင်းကျင်းရဲ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာကိစ္စ ငါ့ကိုတားရတာလဲ...”

“ရှင် ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ... အစ်ကိုဟန်ကို
နှောင့်ယှက်နေတာလား...”

လင်းကျင်းရှု သည် ယန်ဟန် ထက်
ခေါင်းတစ်ဝက်ခန့် ပုနေသောကြောင့် သူမက
ယန်ဟန် ကိုမော့ကြည့်နေရသဖြင့် သူမ ပုံစံမှာ
ရယ်စရာကောင်းနေတော့သည်။

ယန်ဟန် က သူမကို ချစ်စရာလေး ဟုလည်း
တွေးမိသွားရပြီး ခပ်တုံးတုံးကလေးမလေးမို့
နောက်ချင်သွားရသည်။

“ပထမအချက်... ငါက
ဝူခုံးမဟုတ်ဘူး...ငါဘယ်ကမှ
ထွက်မလာနိုင်ဘူး...ငါ့အမေက ငါ့ကို မွေးထားတာ...

ဒုတိယအချက်ကတော့ ဟန်ခိုင် ကို မင်းက
ပိုင်တာလား...”

“အစ်ကိုဟန်ကို ညီမ မပိုင်ဘူးဆိုတာနဲ့ပဲ
အစ်မပိုင်တယ်လို့လည်း မဆိုလိုပါဘူး...”

ထို့နောက် လင်းကျင်းရှု က သူမအား
အထင်အမြင်သေးစွာဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ “ဟွန့်”
ကနဲ လုပ်ပြလိုက်သေးသည်။

Xxxxxx

Chapter 75

သူမ စကားကြောင့် ယန်ဟန်
အော်ရယ်ပစ်ချင်သွားရသည်။

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ... မင်းက
အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ...”

ယန်ဟန် က စိတ်မဆိုးဘဲ သူမကို
ချီးကျူးလိုက်သဖြင့် လင်းကျင်းရဲ့
မှာခြေဆောင့်လိုက်ပြီး ငြူစူစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ အစ်မမှာ
ပြောခွင့်မရှိဘူး....”

ယန်ဟန်က ကလေးမလေးမှာ
အလွန်ရယ်စရာကောင်းနေသဖြင့် သူမကို
အေးဆေးစွာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အိုး.... ဒေါသကလည်း ကြီးလိုက်တာ... မင်းရဲ့
အစ်ကို ဟန် က မင်းလို ဒေါသကြီးတဲ့
မိန်းကလေးတွေကို မကြိုက်ဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.... အစ်ကိုဟန်နဲ့
အစ်မကရင်းနှီးလို့လား...အစ်ကိုဟန် က
ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ကြိုက်လဲ သိလား...”

ယန်ဟန်က စဉ်းစားဟန်ဆောင်ကာ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အစ်မ သူ့ကို သိလာတာ လေးနှစ်ကျော်ပြီ...”

ယန်ဟန် က ဟန်ခိုင်နှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ
ရင်းနှီးခဲ့သဖြင့် လင်းကျင်းရှု စိတ်မသက်မသာ
ဖြစ်သွားရသည်။

“အစ်မ... အစ်ကိုဟန်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာ
ကြာနေရတာလဲ..”

“ငါ့မှာ နာမည်ရှိတယ်... ယန်ဟန် တဲ့...”

“ဟွန်း... အစ်မနာမည်ကို ညီမက ဘာလုပ်ရမှာလဲ...”

“မင်း ငါ့နာမည်ကို မခေါ်ရင် မင်း အစ်ကို ဟန်
ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို
ငါမပြောပြတော့ဘူး...”

"အစ်မ..."

လင်းကျင်းရှု က သူမကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်နှင့်
အသံပျော့သွားရသော်လည်း သူမက ဂရုမစိုက်စွာ
ပြောလိုက်လေသည်။

"မပြောနဲ့...ညီမ ဂရုမစိုက်ဘူး...လီနန်ရှန်
ကိုမေးလိုက်မယ်.... လီနန်ရှန် က အစ်ကို ဟန် နဲ့
အတူတူကြီးပြင်းလာခဲ့တာ...အစ်မက ခင်တာ
လေးနှစ်ပဲရှိသေးတာလေ...လီနန်ရှန် က
အစ်ကိုဟန်အကြောင်းကို ပိုသိတယ်..."

ထို့နောက် လင်းကျင်းရှု က “ဟွန့်” ဟု
နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး လီနန်ရှု အခန်းသို့
ပြေးသွားလေသည်။

ယန်ဟန် သည် ထိုနေရာတွင် ရပ်နေပြီး
ပြေးထွက်သွားသော လင်းကျင်းရှု ကို ကြည့်၍
ပြုံးလိုက်ပြီး သူမ အခန်းဆီသို့ လျှောက်မည်ပြုစဉ်
သူမကို တစ်စုံတစ်ယောက်က
လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။

“ယန်ဟန် လား....”

သူမ နောက်မှ ယောက်ျားသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး
သူမနာမည်ကို မသေချာဟန်ဖြင့် ခေါ်နေလေ၏။
ယန်ဟန်က နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမလည်း
ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ထိုသူမှာ
သူမ၏မွေးစားဖခင် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

“ရှောင်ဟန်...တကယ် ရှောင်ဟန်ပဲ...”

ယန်ဟန်က စကားမဆိုဘဲ အသာ ကြည့်နေသည်။

“ရှောင်ဟန် ...ဒီတစ်နှစ်လုံးလုံး
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ... ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်
စဖြစ်တုန်းက အဖေ သမီးကို
လိုက်ရှာခဲ့တယ်...သမီးကို ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူးလေ...”

“ကျွန်မ ယွင်ကျင့်မြို့မှာပဲ တစ်ယောက်တည်း
နေနေတာပါ...”

ယန်ဟန်က လိမ်ညာပြောလိုက်သည်။
ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် သူမ ဇွန်ဘီဖြစ်လာကြောင်းကို
မသိထားသဖြင့် ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ
လိမ်ညာလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ယန်ဟန် ၏
စကားကိုကြားသောအခါ သူ့အံ့သြသွားရသည်။

“သမီး ယွင်ကျင့်မြို့မှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာ
သုံးနှစ် ရှိပြီဟုတ်လား...သမီး ကျွန်းကို ဘာလို့
မလိုက်လာတာလဲ... ဒီမြို့မှာ
အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူတွေ ကျန်နေသေးမှာ စိုးလို့
သဘောဆိပ်ကို လှေတွေ ပုံမှန်ပို့ပေးတယ်လေ...”

“ယွင်ကျင့် မြို့မှာပဲ နေတာ ကောင်းပါတယ်...
ပြီးတော့ အဖေလည်း ယွင်ကျင့် မြို့ကို
ထွက်မပြေးခဲ့ဘူးမလား...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ယန်ဟန် ၏ စကားများထဲမှ
ဒေါသအရိပ်အငွေ့ကို သိသွားရသည်။

“ရှောင်ဟန်... နှစ်တွေ အတော်ကြာတဲ့အထိ
အဖေ့ကို မုန်းနေသေးတာပဲ...”

“ကျွန်မကို အဲဒီလို အသုံးချလို့ မရဘူး...
ကျွန်မ...သေ... “

သူမ ပြောပစ်ချင်သည်မှာ-

“ကျွန်မ သေပြီးတာနဲ့ ဒီဇွန်ဘီကပ်ဆိုးကြီးဟာ
အဖေ့ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်...
“

သို့သော် ထိုသို့ပြောရန် မသင့်ဟု
သူမသိလိုက်သည်။ သူမက ယွင်ကျင့် မြို့တွင်
နေသည်ဟူသာ ပြောခဲ့ပြီး သူမသေဆုံးခဲ့သည်ကို
မပြောခဲ့သဖြင့် ထိုသို့မပြောတော့ဘဲ
ပြောင်းပြောလိုက်သည်။

“ ကျွန်မညဗိုင်းရပ်စ်ကူးစက် ခံရပြီးတာနဲ့
ဒီဇွန်ဘီကပ်ဆိုးကြီးဟာ အဖေ့ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်
ဆိုတာ သမီးသိတယ်...”

ယန်ဟန် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသဖြင့် လေသံမှာ
အနည်းငယ် ကျယ်သွားရသည်။

ဟွမ်ကျစ်ပင်း မှာ အလွန် ထိတ်လန့်သွားပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတစ်ယောက်မှ
မမြင်ရသောအခါမှ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ
ရသွားသည်။

“ရှောင်ဟန် တိုးတိုး...”

“ဘာလဲ...လုပ်တော့ လုပ်ရဲပေမယ့် ပြောတော့
မပြောရဲဘူး ဟုတ်လား..”

ထို့နောက် ယန်ဟန် ရုတ်တရတ်
အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ဤမျှ ကြီးမားသော
အကြံအစည်ကို တစ်ယောက်တည်း
မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

သူက အခြားသူများအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးပြီး
သူနောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်
ရှိနေနိုင်သည်လား။

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က
စကားလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်သည်။

“ရှောင်ဟန်... ဘာလို့ ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ...”

“ဒါတွေအားလုံးရဲ့အစက ကျွန်မနဲ့
သက်ဆိုင်တဲ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးကို

မူလအခြေအနေအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်မ
အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသွားမှာပါ...”

ထိုစကားကိုကြားပြီးနောက် ဟွမ်ကျစ်ပင်း က
ရယ်မောလိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“သမီးရယ် မမိုက်စမ်းပါနဲ့...ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကယ်တင်ရှင်လို့ ထင်နေတာလား...
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သမီး ကယ်တင်နိုင်မှာလဲ...”

“ဒါက အဖေလိုချင်တဲ့ ရလဒ်လား...”

“တချို့အသေးအမွှား ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေပေမယ့်
အဖေတို့ လိုချင်တဲ့ ရလဒ်တွေ ရလုနီးပါး
ဖြစ်နေပါပြီ...”

“အသေးအမွှား ကိစ္စလေးတွေ ဟုတ်လား...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို ဒေါသတကြီး
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှောင်ယန်...သမီးက ငယ်သေးတော့
နားမလည်ဘူး...အခြေအနေ တစ်ခုလုံးအတွက်
အဖေတို့ ဒါကို လုပ်နေရတာ...”

“အခြေအနေ တစ်ခုလုံး...ဘာအခြေအနေ
တစ်ခုလုံးလဲ...ဘယ်သူ့ အခြေအနေလဲ...အဖေရဲ့
အခြေအနေက ကမ္ဘာကြီးကို
ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်အောင် လုပ်မှာလဲ...”

ယန်ဟန်၏ လေသံက ရန်လိုစိတ်အပြည့်
ရှိနေကြသည်။ ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ယန်ဟန် နှင့်
ငြင်းခုံမနေတော့ဘဲ သူ မတော်တဆ
တစ်ခုခုပြောမိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် သူမနှင့်
စကားဆက် မပြောချင်တော့ပေ။

“သမီး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ခေါင်းမာခဲ့တယ်...အခု ကြီးလာတော့ ပိုပြီးတောင်
ခေါင်းမာလာတယ်... ကိုယ်စ,ထားတဲ့အရာကို
အပြီးသတ်အောင် လုပ်ပြီးမှ လွှတ်ချလိုက်တာ
ကောင်းတယ်...သမီးခေါင်းမာနေလည်း
အဖေဆက်ပြောရမှာပဲ.. ကာကွယ်ဆေး
တီထွင်မယ့်ကိစ္စကို အဖေ
အကြံပေးချင်တယ်...သိပ်ပြီး အစွဲအလမ်း
ကြီးမနေပါနဲ့...အဲ့ဒီစွဲလမ်းမှုက သမီးကို
ထိခိုက်စေမှာကို အဖေ စိုးရိမ်တယ်...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က
လေးနက်စွာပြောလိုက်သော်လည်း ယန်ဟန် က

လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး မွေးစားဖခင်ဖြစ်သူက သူမ
တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြန်ပြောလိုက်မှာစိုးမုန်း
သိလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့...အဖေလုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေကို
ကျွန်မ မဖော်ထုတ်ပါဘူး... အနည်းဆုံးတော့
အဖေက ကျွန်မကို နှစ်ပေါင်းများစွာ
ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တယ်လေ...”

Xxxxxxx

Chapter 76

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ယန်ဟန် မှာ သူ့စကား၏
အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားမလည်သည်ကို
တွေ့လိုက်ရသော်လည်း သူက အတွင်းလူ
တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ယန်ဟန် နှင့် စကားပြောရန်
အဆင်မပြေသဖြင့် "အင်း ထားပါတော့..." ဟု
ပြောကာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

အခန်းထဲပြန်ရောက်လျှင် ဟွမ်ကျစ်ပင်း
ကုတင်ဘေးတွင် ထိုင်ပြီး တွေးနေမိပြီး
စိတ်မသက်မသာ ခံစားရသဖြင့် လျန်ချောင်
နှင့်တွေ့ရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက်
လျန်ချောင် ၏အခန်းသို့ ရောက်လျှင် ယန်ဟန်သည်
မိုင်းရပ်စ် သုတေသနဌာနသို့ ရောက်ရှိလာပြီး

ကာကွယ်ဆေး ထုတ်လုပ်ရန် စီစဉ်နေကြောင်း
လျန်ချောင် အား ပြောပြလိုက်သည်။

လျန်ချောင် မှာ ဟွမ်ကျစ်ပင်း၏ စကားကြောင့်
အချိန်အတော်ကြာ အံ့အားသင့်သွားပြီး
ထိတ်လန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ယန်ဟန် က ဇွန်ဘီ
မဟုတ်ဘူးလား...သူမ ကျွန်တော်တို့စခန်းကို
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး လျန့်ချောင် မှာ
သူ့စကား၏ ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်သဖြင့်
အပြစ်တင်လိုက်သည်

“မင်း နားမလည်ဘူးလား...ယန်ဟန်က မိုင်းရပ်စ်ကို
ကုသဖို့ ကာကွယ်ဆေးကို စပြီး သုတေသန
ပြုတော့မယ်လို့ ပြောတယ်...သူမက
အစကတည်းကဒီဇွန်ဘီ မိုင်းရပ်စ်ကို
တီထွင်ခဲ့တဲ့သူလေ... မိုင်းရပ်စ်ကို ကုသဖို့
ကာကွယ်ဆေးကို တီထွင်ဖို့လည်း သူမအတွက်
ခက်ခဲမှာမဟုတ်ဘူး...တကယ်လို့ သူမသာ
ဒီအချိန်မှာ ကာကွယ်ဆေး
တကယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ

လုပ်ထားတဲ့ ငါ့တို့ရဲ့ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေ
အချည်းနှီးဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်လား...”

လျန့်ချောင် သည် အံ့အားသင့်သွားကာ ခဏမျှ
စဉ်းစား၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေး ဒီအကြောင်းကို မသိဘူး ထင်တယ်...
လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လက ယန်ဟန်ကို ကျွန်းပေါ်မှာ
ကျန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်... သူမက
ဇွန်ဘီဖြစ်နေတာလေ... ကျီကျောက်ယန် က CDC
ကို ခေါ်သွားပြီး ဇွန်ဘီလှောင်အိမ်ထဲမှာ သူမကို
သော့ပိတ်ထားခဲ့တာဗျ...”

“ဘာ...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် လျန်ချောင် ကို အံ့ဩတကြီး
ကြည့်ပြီး မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေလေ၏။

“ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...”

“ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ် မြင်ခဲ့တာဗျ...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ ယန်ဟန်က လုံးဝ
လူသားစစ်စစ်ကွ... ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ကို

သာမန်လူတစ်ယောက်လို့ ငါမျက်စိမှောက်စရာ
အကြောင်းမရှိဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး...မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က လျန်ချောင် ၏ စကားကို
မယုံသဖြင့် “မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ
ပြောနေတော့သည်။

“ဦးလေး ပြောတာမှားတယ်လို့လည်း ကျွန်တော်
မပြောပါဘူး... ဆိုလိုတာက၊ အရင် လ၊
တွေတုန်းက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ယန်ဟန် က
ဇွန်ဘီပဲ...ဦးလေးတွေ့တဲ့ ယန်ဟန် က
သာမန်လူလေ...အဲ့ဒီတော့ ယန်ဟန်က

ဇွန်ဘီတစ်ကောင် ကနေ သာမန်လူ အဖြစ်
ပြောင်းသွားတာဗျ...”

“အဲ့ဒါ ပိုပြီးတောင် မဖြစ်နိုင်သေးတယ်... ဇွန်ဘီ
တစ်ကောင်က အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သာမန်လူတစ်ယောက်
ဖြစ်လာနိုင်မှာလဲ...ပြီးတော့ သူမက
ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တွေတုန်းက ယွင်ကျင့် မြို့မှာ
နေတယ်လို့ ပြောတယ်...”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်က
အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ သာမန်လူတစ်ယောက်

မဖြစ်လာနိုင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် သူမမှာ မိုင်းရပ်စ်ကို
ကုသနိုင်တဲ့ ကာကွယ်ဆေးရှိနေရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ....”

ဤတစ်ကြိမ်တော့ ဟွမ်ကျစ်ပင်း ချက်ချင်း
မချေပနိုင် ဖြစ်သွားရသည်။

“သူမက ကမ္ဘာကြီးကို နဂိုအခြေအနေအတိုင်း
ပြန်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာ
အံ့သြစရာမရှိဘူး... ယန်ဟန် အကြောင်းကို
မသိဘူးလား... မသေချာရင် ပြောမှာမဟုတ်ဘူး...”

“သူမက ဇွန်ဘီ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ကုသဖို့ ကာကွယ်ဆေး ဘယ်လိုလုပ်
ရနိုင်မှာလဲ...ဇွန်ဘီ တစ်ကောင်က ကာကွယ်ဆေး
တီထွင်နိုင်ပါ့မလား....”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ လျန့်ချောင်
စိတ်ရှုပ်သွားရပြီး ပဟောဌိဖြစ်သွားရသည်။

‘သူမ ဘယ်လိုလုပ် သာမန်လူတစ်ယောက်
ဖြစ်လာရတာလဲ...’

လျန့်ချောင် သည် ခေါင်းငုံ့ကာ စဉ်းစားနေရင်း
ရုတ်တရက် ခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီး ဟွမ်ကျစ်ပင်း
ကို အော်ပြောလိုက်ရာ ဟွမ်ကျစ်ပင်း
လန့်ရသွားသည်။

“အိုး...မေ့နေလိုက်တာ...သူ့ကို
ဘယ်မေ့ထားလို့ရမလဲ....”

“မင်းဘာတွေ တွေးနေတာလဲကွာ...စိတ် ရှုပ်အောင်
လာလုပ်နေတယ်...”

“ဟန်ခိုင် ...”

လျန့်ချောင် က စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး
အစမှအဆုံးအထိ သေချာထပ်
စဉ်းစားနေပြန်သည်။

“ဘာလဲ... မြန်မြန်ပြော..”

“ဟုတ်ပြီ မစ္စတာဟွမ်...သူမ
ကျွန်းပေါ်မှာရှိနေတုန်းက ယန်ဟန် ကို
ကျီကျောက်ယန် က ဖမ်းသွားတယ်...
သူဖမ်းတဲ့ညကို အတိအကျ မမှတ်မိတော့ဘူး....
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟန်ခိုင် နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း လီနန်ရှန်

တို့က ကျီကျောက်ယန် ရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက
ယန်ဟန် ကို

ကယ်နိုင်ခဲ့တယ်...အဖြစ်အပျက်တွေက

စိတ်ဝင်စားစရာပဲနော်... ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို

ကယ်တုန်းက ကျီကျောက်ယန်ရလည်း CDC ကို

အမြန်လိုက်လာတယ်... ပြီးတော့ ကျီကျောက်ယန်

က ဟန်ခိုင် ရဲ့ ခြေထောက်ကို

သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တယ်...အဲ့တော့ ယန်ဟန် က

ကျီကျောက်ယန် ကို

ကိုက်ပစ်လိုက်တယ်လေ...တစ်ကယ်တော့

ဇွန်ဘီတွေကို ကျွန်းကို ခေါ်လာတဲ့

ဇွန်ဘီခေါင်းဆောင်က ကျီကျောက်ယန် ပဲလေ...

သူမ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတုန်းက ဟန်ခိုင် နဲ့

သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဆက်ဆံရေးက ပုံမှန်
မဟုတ်သလိုပဲ...ဒါကြောင့် ယန်ဟန်ဟာ
ဇွန်ဘီကနေ သာမန်လူတစ်ယောက်
ပြောင်းသွားတာဟာ ဟန်ခိုင် နဲ့ တစ်ခုခု ဆက်စပ်မှု
ရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်...”

လျန့်ချောင် သည် ကျီကျောက်ယန် ကို R
ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်ကို ထိုးသွင်းလိုက်သည့်
အကြောင်းမှလွဲ၍ ထိုနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို
အတိုချုံးပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်
သိနေရတာလဲ...အဲ့ဒီညက မင်းရော အဲ့ဒီမှာ
ရှိနေခဲ့တာလား...”

လျန့်ချောင် မှာ ဟွမ်ကျစ်ပင်း ထိုအကြောင်းကို
ဘာမှမသိဟု သူထင်သောကြောင့် အေးဆေးစွာ
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အဲဒီမှာ မရှိပါဘူး...ကျီကျောက်ယန် ရဲ့
အဖေ ကျီဟုန်ယီ ပြောတာကို ကျွန်တော်
ကြားခဲ့တာ...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ဆက်ပြီး မေးမနေတော့ဘဲ
ယန်ဟန်၏ ကာကွယ်ဆေးသုတေသန အတွက်သာ
စိတ်ပူစပြုလာသည်။

“ယန်ဟန် က ဇွန်ဘီတစ်ကောင် ကနေ သာမန်လူ
ဖြစ်သွားတယ်... ဒီတိုင်းသာတစ်ကယ်မှန်ရင်
ကိုင်တွယ်ရခက်လိမ့်မယ်... ဇွန်ဘီတွေကို
ပျောက်ကင်းအောင်ကုသဖို့ နမူနာတွေ ရှိလာတာနဲ့

ကာကွယ်ဆေးကို လေ့လာထုတ်ဖော်ဖို့
သူမအတွက် ပိုလွယ်သွားလိမ့်မယ်....ပြီးတော့
သူမက ဇွန်ဘီအားလုံးကို ကုသဖို့
ကာကွယ်ဆေးတွေကို ထုတ်ဖော်လိုက်ရင်
ငါတို့လုပ်ထားသမျှတွေ အချည်းအနှီးဖြစ်မှာပဲ..."

လျန့်ချောင် သည် ဟွမ်ကျစ်ပင်း စကားကို
နားထောင်နေသော်လည်း တခြားကိစ္စများကို
သူတွေ့နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် R
ဗိုင်းရပ်စ် အမျိုးအစားသစ်ကို တီထွင်ခဲ့ပြီး
ဤဗိုင်းရပ်စ်သည် ကျီကျောက်ယန် အား
သန်မာသော ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
ယန်ဟန်သည် R ဗိုင်းရပ်စ်ကို ကုသရန်နှင့်

ဤဇွန်ဘီအားလုံးကို ကုသရန် ကာကွယ်ဆေးကို
အမှန်တကယ် တီထွင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူ
စိတ်ဆင်းရဲရမည် ဖြစ်၏။

“မစ္စတာ...ဟွမ်...စိတ်မပူပါနဲ့...ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်
ကြည့်လုပ်လိုက်မယ်...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ခေါင်းညိတ်ပြီး ယုံကြည်စွာ
ပြောလိုက်သည်။

“အေးပါကွာ..မင်းကဘာလုပ်လုပ်
စေ့စပ်သေချာပါတယ်...မင်း ဒီကိစ္စကို
ကိုင်တွယ်နိုင်မှာပါ...”

Xxxxxx

Chapter 77

နောက်တစ်နေ့တွင် ယန်ဟန်နှင့် ဟန်ခိုင် တို့သည်
ဗိုင်းရပ်စ်ဗေဒဌာန၏ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့
ရောက်လာကြသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းရှိ
စက်ပစ္စည်းများမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း တက်နေကြပြီး
နေရာတိုင်းတွင် ရှုပ်ပွနေကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ

ခြောက်သွေ့နေသော သွေးစွန်းကွက်များကိုလည်း
ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်နေရသည်။

ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲမသိဘူး...

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် စမ်းသပ်မှုတွင်
ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြပြီး
စမ်းသပ်ကိရိယာများနှင့်လည်း အထူးတလည်
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှသည်။ ယန်ဟန်နှင့် ဟန်ခိုင်
တို့သည် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာ
အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင်

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း စက်ပစ္စည်းများမှာ
ပုံမှန်အတိုင်း လည်ပတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“သုတေသနဌာနက စက်ပစ္စည်းတွေရဲ့
အရည်အသွေးက တစ်ကယ် ကောင်းတာပဲ...”

ဤအခြေခံစမ်းသပ် ကိရိယာအားလုံးသည်
ပုံမှန်လည်ပတ်နေကြောင်း မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ယန်ဟန် ရင်ထဲမှ ကျောက်တုံးကြီးမှာ
ဘုန်းကနဲပြုတ်ကျသွားရလေ၏။

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်
ပြုံးနေလေသည်။ ယန်ဟန် က စားပွဲပေါ်ရှိ
စမ်းသပ်ကိရိယာများကို ဟိုကိုင်ဒီကိုင်လုပ်နေရင်း
ဟန်ခိုင် အား ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို စမ်းသပ်မှု ဘာသာရပ် အဖြစ်
လေ့လာတာ သိပ်မကောင်းဘူး... ကျွန်မတို့
နေရာလဲလိုက်ရင် ဘယ်လိုလဲ...ရှင်က ကျွန်မ
အသားစကို လေ့လာကြည့်...ကျွန်မက
ရှင့်အသားစကို လေ့လာမယ်...”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်၏
သွေးကိုတစ်ယောက်က ယူလိုက်ကြပြီး
သုတေသနကို အဆင့်ဆင့်
စတင်ပြုလုပ်တော့မည့်အချိန်မှာပင်
မဖိတ်ကြားထားသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ရောက်လာလေ၏။ ဟန်ခိုင် သည် တံခါးခေါက်သံ
ကြားသောအခါ သူနှင့် ယန်ဟန်တို့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်
ပြိုင်တူကြည့်မိကြပြီးနောက်တံခါးကိုသွားဖွင့်လိုက်
ရာ လျန်ချောင် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယန်ဟန်သည် တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
လျန်ချောင် ကို တွေ့လိုက်ရသော်လည်း သူမက

သုတေသနကိုသာ ဆက်လက်
ပြုလုပ်နေလိုက်သည်။ ယန်ဟန် မှာ အပြင်ပန်းတွင်
တည်ငြိမ်ပုံရသော်လည်း သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်
အတွေးများ ပြည့်နှက်နေလေသည်။

လျန့်ချောင် အသက်ရှင်နေသေးလိမ့်မည်ဟု သူမ
မမျှော်လင့်ထားပေ။

သူမ၏မွေးစားဖခင် ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ပြည်တွင်း
ဇီဝဆေးဝါးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။
သူမ နိုင်ငံခြားမှပြန်လာပြီးနောက် မွေးစားဖခင်က
သူ့ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ရန် အကြိမ်ကြိမ်

နားချခဲ့သည်။ သူမက တစ်ချိန်လုံး
အခြားသူများကိုချည်း အားမကိုးချင်ဘဲ
ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းဖြင့်သာ
အောင်မြင်မှုများရချင်သောကြောင့်
ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူမအား ယွင်ကျင့် တက္ကသိုလ်က
ပရော်ဖက်ဆာအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သဖြင့်
မွေးစားဖခင်က ဗျူဟာ ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီး သူ့တွင်
ရပ်တန့်နေသည့် သုတေသန
ပရောဂျက်တစ်ခုရှိနေသည်ဟု
မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ထပ်မံပြောဆိုခဲ့ပြန်သည်။
ထိုပရောဂျက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်

ယန်ဟန် ကို သူ၏ ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်စေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဟွမ်ကျစ်ပင်း မှာသူမအား ခခယယ၊
ပြောဆိုနေသဖြင့်ငြင်းဆန်ရမှာလည်း အားနာသဖြင့်
သူမအားလပ်လျှင် ကူညီမည်ဟု
ကတိပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယန်ဟန် သည် သုတေသနပရောဂျက်ကို
တာဝန်ယူရန် ဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏ ဇီဝဆေးဝါး
ကုမ္ပဏီသို့သွားသောအခါက လျန့်ချောင် နှင့်
ပထမဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လျန့်ချောင်
သည်လည်း ထိုပရောဂျက်ကို တာဝန်ယူထားသူ
ဖြစ်ပြီး နာမည်ကြီး နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်မှ
ဒေါက်တာဘွဲ့ရသူဖြစ်ကြောင်း ဟွမ်ကျစ်ပင်း က

မိတ်ဆက်ပေးခဲ့လေသည်။ ဟွမ်ကျစ်ပင်း က
ဤသုတေသနပရောဂျက်တွင် နှစ်ယောက်သား
ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ရမည်ဟုလည်း
ပြောခဲ့၏။ထို့ကြောင့် အပေါ်ယံအားဖြင့် သူမနှင့်
လျန့်ချောင် တို့သည်
တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်
ကောင်းစွာသိလေသည်။

လျန့်ချောင် သည် ဟန်ခိုင် နှင့် ယန်ဟန် တို့
အပြောကိုပင် မစောင့်ဘဲ အခန်းထဲသို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ဝင်လာလေသည်။ ထို့နောက် သူက ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ
ပစ္စည်းများကို ဝမ်းသာအားရနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေ မသုံးတာ
သုံးနှစ်ကျော်ပြီ...ဒါပေမယ့်
သုံးလို့ရနေတုန်းပဲလား...”

ယန်ဟန် မှာ စမ်းသပ်မှုပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေရ၍
အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် လျန်ချောင် ကို
စကားပြန်မပြောလိုက်ပေ။

“ခင်ဗျားတို့တွေ အရမ်းအလုပ်များနေတာပဲ...
ကျွန်တော်ပါ ကူညီရဦးမလား..ကျွန်တော်ကလည်း
CDC မှာ R ဗိုင်းရပ်စ်ကို သုံးနှစ်ကျော်

လေ့လာခဲ့တယ်လေ... ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော်လည်း ကူညီပေးချင်တယ်...”

“မလိုဘူး...”

ယန်ဟန်က စကားကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်
တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်သဖြင့်
ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားရသည်။ ဟန်ခိုင် က
အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်ပြီး ခြောက်ကပ်စွာ
ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ စမ်းသပ်မှုကလည်း အခုမှ
စ,တာပါ...ပြီးဖို့ကလည်း လိုသေးတော့
ပရော်ဖက်ဆာ လျန့် ကို အနှောက်အယှက်
မပေးချင်ပါဘူး...”

ယန်ဟန်နှင့် ဟန်ခိုင် တို့မှာ ပြတ်ပြတ်သားသား
ငြင်းနေကြသော်လည်း လျန့်ချောင် က
အရုံးမပေးသေးဘဲ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ...ကိစ္စမရှိပါဘူး...ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တည်း
ဆို အကြောင်းမထူးလာနိုင်ပေမဲ့

ကျွန်တော်ပါလာရင် အကြောင်းထူး
လာနိုင်တာပဲလေ...”

လျန့်ချောင် က ထိုသို့ပြောပြီးနောက် လေသံကို
လျှော့လိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ကို ကုသဖို့
ကာကွယ်ဆေးကို စပြီး ရှာဖွေနေပြီဆိုတာ
ကျွန်တော်ကြားပါတယ်...ဒီလောက်ကြီးတဲ့
ပရောဂျက်ကြီးကို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တည်း
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စီမံခန့်ခွဲနိုင်မလဲ... အရင်က
ကျွန်တော်တို့ CDC က လူတွေအများကြီး

သုံးနှစ်ကျော်ကြာ သုတေသနပြုခဲ့တာတောင်
ဘာမှမတွေ့ခဲ့ဘူး...ဒါကြောင့် ခုလို ကိစ္စကြီးမှာ
လူများများ စည်းရုံးသင့်တယ်..."

ဟန်ခိုင် ရှက်သွားရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏
ကာကွယ်ဆေးကိုလေ့လာမည့် အစီအစဉ်ကို
လူသိရှင်ကြား မပြုလုပ်ခြင်းမှာ ပို၍
ကောင်းလေ၏။ အကြောင်းမှာ သူတို့ ၏
သုတေသန လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ယခုထက်ထိ
ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်ခြင်း
မရှိသေးသောကြောင့်ပင်။

“ပရော်ဖက်ဆာ လျန့်...ပြောသလိုပေါ့....CDC
မှာရှိတဲ့ ပရော်ဖက်ဆာတော်တော်များများ
သုံးနှစ်ကြာအောင် သုတေသနလုပ်ပြီးတာတောင်
ဘာမှမတွေ့ခဲ့ဘူးလေ..
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့
မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးတော့
မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး...ကျွန်တော်တို့က
ကိုယ်လုပ်နိုင်သမျှကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး
လုပ်ချင်ရုံလေးပါ...”

ဟန်ခိုင် ၏စကားကိုကြားပြီးနောက် လျန့်ချောင် မှာ
“မင်းတို့ ငါ့ကို မလှိမ့်တပတ်
လုပ်ချင်နေသေးတာပဲ...” ဟူသော မထီမဲ့မြင်

အမှုအရာဖြစ်သွားရပြီး နှုတ်မှမှု ကမန်းကတန်း
ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး...ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်
ဒီလောက် ယုံကြည်မှုတွေ ရှိနေပုံထောက်ရင်
ခင်ဗျားတို့မှာ သုတေသနအတွက်
နည်းလမ်းတစ်ခုခုရှိရမယ်..အဲ့ဒါဘာလဲ...ပြောပြ....”

ဟန်ခိုင် မှာ လျန်ချောင် ကြောင့်
စိတ်အတော်ညစ်သွားရသည်။

စမ်းသပ်မှုအတွက် အာရုံစူးစိုက်၍ ပြင်ဆင်နေသော
ယန်ဟန် မှာ လျန်ချောင် ၏ အပြုအမူကြောင့်
စိတ်ဆိုးသွားရသည်။ စောစောက သူမ သာ
ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်လိုက်သော်လည်း
လျန်ချောင်မှာ ရှေ့ဆက်တိုးနေပြီး
ခေါင်းမာနေဆဲပင်။

ယန်ဟန် က လျန်ချောင် ကိုကြည့်သောအခါ
သူကလည်း သူမကို ပြန်ကြည့်နေသည်။
လျန်ချောင် ၏မျက်လုံးများကို

သူမမြင်လိုက်သောအခါ ရုတ်တရက်
သူမစိတ်ထဲတွင် အလင်းရောင်တစ်ခု ဖျတ်ကနဲ
လင်းလက်သွားရ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲမှ အကြည့်ကို
တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလို ခံစားရနေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 78

ယန်ဟန်က လျန်ချောင် ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း တစ်နေရာရာမှာ
မြင်ဖူးနေသည့် သူ့မျက်လုံးထဲမှ အကြည့်ကို
သတိရရန် ကြိုးစားနေသည်။

ခဏကြာပြီးနောက် ယန်ဟန်
သတိရသွားလေသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင်
ကျီကျောက်ယန် သူမကို လှောင်အိမ်ထဲတွင်
ပိတ်လှောင်ထားစဉ်က တစ်ကိုယ်လုံး လုံခြုံအောင်
ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည်
ကျီကျောက်ယန် ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့
ခိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုလူက
သံလှောင်အိမ်ဘေးတွင် ရပ်ကာ သူမကို
အချိန်အတော်ကြာ
စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကလည်း သူမက
ထိုလူနှင့် မျက်လုံးချင်းစုံ၍
ပြန်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ယခု လျန်ချောင် ၏ အကြည့်သည်လည်း
ထိုအချိန်က အမည်မသိလူကြီး၏ အကြည့်နှင့်
တစ်ပုံစံတည်း တူနေလေ၏။ လျန်ချောင် သည်
ထိုစဉ်က လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ဆင်ထား၍
သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုသာ
မြင်နေရပြီး ကျီကျောက်ယန်ကလည်း
ထိုအချိန်တွင် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ရှိမနေခဲ့ပေ။
ထို့ကြောင့် လျန်ချောင် သည် ကျီကျောက်ယန်
မသိဘဲ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ခိုးဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။
ထို့နောက် သူမကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ကာ
ပြန်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၍ ကျီကျောက်ယန်
ဖမ်းထားသော ဇွန်ဘီမှာ မည်သူမည်ဝါ ဆိုသည်ကို

လာကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လျန့်ချောင် သည်
ထိုအချိန်ကတည်းက သူမကို မှတ်မိနေခဲ့ရမည်။
ဆိုလိုသည်မှာ သူမသည် ဇွန်ဘီအဖြစ်မှ သာမန်လူ
အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း
သူသိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ယန်ဟန်က ယခု လျန့်ချောင် ၏ အမှုအရာကို
အကဲခတ်ကြည့်ရာ သူ့ပုံစံမှာ အံ့သြပုံမပေါ်ပေ။
လျန့်ချောင် မှာ ရိုးသားသူမဟုတ်ကြောင်း သူမ၏
အသိစိတ်တွင် အလိုလို သိနေလေ၏။ လျန့်ချောင်
က ယခု ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ အထူးတလည်
လာရခြင်းမှာလည်း သူမတို့အား
ကူညီရန်သက်သက် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်

သူမတို့၏ စမ်းသပ်မှုကို လျန်ချောင် အား
လုံးဝစွက်ဖက်ခွင့် မပေးသင့်ပေ။

သို့သော် ယခုပြဿနာမှာ လျန်ချောင်
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ အမြန်ထွက်သွားရန်
မည်သို့ပြောရမည် ဆိုသည်ကိုပင်။ လိမ္မာပါးနပ်စွာ
အပြောချိုချိုလေးဖြင့် ပြောရန် မလိုအပ်ဟု
ထင်သောကြောင့် ယန်ဟန်က ဒဲ့ပြောရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ လျန်...ရှင်မေးချင်တာကို မေးပြီးပြီ
မဟုတ်လား...အခု အခန်းထဲက ထွက်သွားပေးလို့

ရမလား...ရှင်အသံက ဆူညံနေတော့ ကျွန်မ
စမ်းသပ်မှုကို အာရုံစိုက်လို့မရတော့ဘူး...”

ယန်ဟန် က သူ့ကို “ဒေါက်တာ” ဟု
ခေါ်လိုက်သဖြင့် လျန်ချောင် အကြည့်တို့
စူးရှသွားရသည်။ ဟွမ်ကျစ်ပင်း ဧါ ကုမ္ပဏီတွင်
အလုပ်လုပ်စဉ် ယန်ဟန်က သူ့ကို ဒေါက်တာ လျန်
ဟုသာ ခေါ် ခဲ့သည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်
ထိုအချိန်က ယန်ဟန်ကို သူမုန်းတီးခဲ့သည်။
သူမသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မာနကြီးသူဖြစ်ပြီး
သူမ၏ စကားအပြောအဆို၊ အပြုအမူတို့ကို
တစ်ဖက်သားအတွက် ထည့်မတွေးပေးတတ်သူ
ဖြစ်ပြီး သူမသည် ယခုကဲ့သို့ပင်

လေသံမာမာဖြင့်သာ သူ့ကို ပြောဆိုခဲ့လေသည်။
ဟွမ်ကျစ်ပင်း မျက်နှာထောက်နေ၍
ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက သူမကို ဖယ်ရှားရန်
နည်းလမ်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်
ကျိန်းသေအကောင်အထည်ဖော်မည် ဖြစ်သည်။

လျန့်ချောင် က ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ယန် က ကျွန်တော်စကား
အရမ်းများနေတယ် ထင်ရင်လည်း ကျွန်တော်
ပါးစပ်ပိတ်ထားပါ့မယ်ဗျာ...”

ယန်ဟန် တကယ်ပင် သူ့ကို လက်ဖျားခါရချေပြီ။

သူ လူစကား နားမလည်ဘူးလား...

“ဒေါက်တာ လျန့်...ကျွန်မပြောတာ မရှင်းဘူးလား...
ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီဓာတ်ခွဲခန်းထဲကနေ
ချက်ချင်းထွက်သွားပါ... ရှင့်အကူအညီကိုလည်း
ကျွန်မတို့ မလိုအပ်ပါဘူး...”

ယန်ဟန်နှင့် ဇီဝကုမ္ပဏီတွင် အချိန်အတန်ကြာ
လက်တွဲခဲ့ပြီးနောက် လျန့်ချောင် သည် သူမ၏

အကျင့်စရိုက်ကို တဖြည်းဖြည်း သိရှိလာခဲ့သည်။
ယန်ဟန်သည် မာနကြီးပြီး သန်မာသော်လည်း
သူမသည် လိမ္မာပါးနပ်မှုလည်း မရှိသလို
အကြံကောင်းလည်း မထုတ်တတ်ပေ။
အတိုချုပ်ပြောရလျှင် သူမသည် IQ
မြင့်သော်လည်း EQ နိမ့်သော
မိန်းကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်လေသည်။

လျန်ချောင် ကလည်း ထိုကဲ့သို့လူမျိုးများကို
ဆက်ဆံသည့် နည်းလမ်း ရှိပြီးသာ ဖြစ်သည်။
ယခုအချိန်တွင် သူ့မှာ ယန်ဟန်နှင့်
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန် အကွက်ကောင်းများ

မရှိသောကြောင့် ရှေ့တိုးမည့်အစား
နောက်ဆုတ်ရန်သာ ရွေးချယ်လိုက်သည်။

လျန်ချောင် က သူ့ရင်ထဲမှ မီးတောက်ကြီးကို
မျိုသိပ်လိုက်ပြီး ရှက်ရွံ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်...တောင်းပန်ပါတယ်
ကျွန်တော် အခုပဲ ထွက်သွားပေးပါ့မယ်...”

ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ထွက်လာသော လျန်ချောင် သည်
ချက်ချင်း အပြင်သို့ ထွက်မသွားသေးဘဲ စင်္ကြံတွင်

ရုပ်နေကာ တံခါးကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း
ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို တွေးနေခဲ့သည်။

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို အပြစ်တင်သံဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“လျန်ချောင် က သဘောကောင်းပါတယ်...မင်းက
သူ့ကို တစ်စက်ကလေးမှ အကောင်းမပြောဘဲ
ဘာလို့ မောင်းထုတ်လိုက်တာလဲ.....”

ဟန်ခိုင်က ပြစ်တင်သံဖြင့် ပြောသော်လည်း
ယန်ဟန် မှာ ဒေါသမထွက်သွားပေ။

“ဗိုင်းရပ်စ် မပြန်ခင်က လျန်ချောင် နဲ့ ကျွန်မ
အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ အတူတူ
အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်လေ... ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ
အသိဆုံးပါ... သူက.....”

ယန်ဟန် က စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီးခဏမျှ
စဉ်းစားလိုက်သည်။ လျန်ချောင် နှင့်
သူမအကြောင်း ဟန်ခိုင် ကိုယ့်
ပြော၍မဖြစ်သေးပေ။ ထိုကိစ္စတွင်
အခြားအကြောင်းအရာ များလည်း
ပါဝင်နေသောကြောင့် အချိန်တန်မှသာ ဟန်ခိုင် ကို
ရှင်းပြခြင်းက ပိုကောင်းမည်ဖြစ်သည်။

ယန်ဟန်က စကားကို
လမ်းကြောင်းလွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ သိပ်မရောတာပဲ
ကောင်းပါတယ်...”

“မင်း သူနဲ့ ဘယ်တုန်းက အတူတူ
အလုပ်လုပ်ခဲ့တာလဲ.... မင်းတို့
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လည်း
သိပ်သိပ္ပံမပေါ်ဘူး...”

"အတိအကျ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက
သူ့အလုပ်ရှင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်...ကျွန်မအဲဒီတုန်းက
သူ့ကို ကောင်းကောင်းမဆက်ဆံခဲ့တော့ သူ
ကျွန်မကို မကောင်းမြင်ရင် မြင်နေမှာပေါ့....
ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း သူနဲ့
သိပ်မပတ်သတ်ခဲ့ဘူး... ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက
ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ် မဖြစ်ခင်ကဆိုတော့ အတိတ်ကို
ပြန်ပြီး အစမဖော်ချင်တော့ပါဘူး...."

ယန်ဟန်က အတိတ်ကို မပြောပြချင် ဟု
ပြောသဖြင့် ဟန်ခိုင် ကလည်း ထပ်မမေးတော့ပေ။
လူတိုင်းမှာ မမှတ်မိချင်သည့် အတိတ်တစ်ခု၊
ရှိတတ်ကြပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း

အပါအဝင်ဖြစ်သဖြင့် သူ ယန်ဟန် ကို
ကိုယ်ချင်းစာသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ပြီးနောက် လျန့်ချောင် သည်
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မလာတော့ဟု
ဟန်ခိုင် ထင်ခဲ့သော်လည်း
ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် လျန့်ချောင် ကို
ထပ်မံတွေ့ရပြန်လေ၏။ လျန့်ချောင် က သူ့ကို
ပထမဆုံး အပြုံးကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး
အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိသည် ဟုဆိုကာ
သူ့ကို ထောင့်တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာဟန်...ပရော်ဖက်ဆာ ယန် က သူနဲ့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း
ပြောပြီးပြီလား...”

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဆိုလိုက်သည်။

“သူမ ပြောပြထားပါတယ်...”

လျန့်ချောင် သည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ
အနည်းငယ် အံ့သြသွားရသည်။ သူက ယခု ဟန်ခိုင်

ကို ပြောပြရန် ရောက်လာသော်လည်း ဟန်ခိုင်
ကသိနှင့်ပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် သူ့ဘာဆက်ပြောရမည်
မသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ယန် က R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ဖန်တီးခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့တာလား...”

လျန့်ချောင် က အစမ်းသဘော မေးလိုက်သည်။

“ဘာ...”

လျန့်ချောင် သည် ဟန်ခိုင် ၏ မျက်နှာအမူအရာကို
မြင်သည်နှင့်ပင် နားလည်လိုက်ပြီး ယန်ဟန် က
ထိုအကြောင်းကို မပြောပြထားကြောင်း
သိလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းတွင် ထိုကိစ္စမှာ ယန်ဟန်ဘဝမှာ
ဖျက်မရအောင် ကြီးမားလှသည့် အမှားတစ်ခုပင်
ဖြစ်လေတော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 79

“ပရော်ဖက်ဆာ ယန် က ခင်ဗျားကို
မပြောထားဘူးလား...”

ဟန်ခိုင်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်
ခေါင်းခါလိုက်သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ သူသည် R

ဗိုင်းရပ်စ်၏ ဇာစ်မြစ်ကို မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘဲ R

ဗိုင်းရပ်စ်သည် သဘာဝဖြစ်စဉ် တစ်ခုဟုသာ သူ

ယူဆထားလေ၏။ ယခုမူ ဗိုင်းရပ်စ်ကို ယန်ဟန် က

ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...ယန်ဟန်က ဘာလို့ R
ဗိုင်းရပ်စ်ကို ဖန်တီးရမှာလဲ...သူ့ကိုယ်သူရော
တခြားသူတွေကိုပါ ထိခိုက်အောင် လုပ်ဖို့လား..”

လျန့်ချောင် က သူ့ကိုကြည့်ပြီး
သူ့ကြုံတွေ့ထားသည့် စကားကို ချောမွေ့စွာ
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ
ကြာပြီ...အခုထိ
နားမလည်နိုင်ဘူး...သိပ္ပံပညာရှင်တွေက
သာမန်လူတွေနဲ့ အတွေးအခေါ်တွေက

မတူကြဘူးလေ...ပြီးတော့ ယန်ဟန်လို
အရမ်းတော်တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်က
ကင်ဆာရောဂါ အားလုံးကို ကုနိုင်ပြီး
လူသားတွေကို အကျိုးပြုနိုင်တဲ့ မိုင်းရပ်စ်ကို
တီထွင်ရမှာ... ဒါပေမယ့် သူမက လူတွေကို ဇွန်ဘီ
တွေဖြစ်စေတဲ့ မိုင်းရပ်စ်ကို
ဖန်တီးခဲ့တယ်လေ...ဖြစ်နိုင်တယ်..သူမမှာ
တခြားရည်ရွယ်ချက်တွေလည်း ရှိနေမှာပေါ့..."

ဟန်ခိုင် သည် ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာ တွေးနေပြီး
လျန်ချောင် ၏ တစ်ဖက်သတ်စကားများကို သူ
မယုံသဖြင့် ယုံကြည်ဟန်ဆောင်၍
စကားစဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ...ကျွန်တော်
နားလည်ပါတယ်...ပရော်ဖက်ဆာ လျန့်
တခြားဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူးဆိုရင်
ကျွန်တော်စမ်းသပ်မှု လေးတွေ လုပ်စရာရှိလို့
သွားလိုက်ပါဦးမယ်...”

ဟန်ခိုင် က ထွက်သွားမည်ပြုစဉ် လျန့်ချောင် က
သူ့ကို အမြန် တားလိုက်သည်။

“ဟေ့...ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...ခဏလေးပါ...
ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် ကျွန်တော် ပြောတာကို
မယုံဘူးလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး...ယုံပါတယ်..”

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...ကျွန်တော့်ကို
ညာမနေပါနဲ့...ခင်ဗျားပုံစံကြည့်လိုက်တာနဲ့
မယုံဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်...ကျွန်တော့်မှာ

သက်သေရှိတယ်...ဒီသက်သေကို ကြည့်လိုက်ရင်
ခင်ဗျားယုံသွားမှာပါ..."

ထို့နောက် လျန်ချောင် က သူ့အိတ်ထဲမှ
တွန့်ကြနေသော မှတ်စုစာအုပ်ကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။

"ကြည့်လိုက်..."

လျန်ချောင် က စမ်းသပ်မှု မှတ်တမ်းကို ဟန်ခိုင် ထံ
ပေးလိုက်သည်။ ယန်ဟန်၏ အမည်ကို
စမ်းသပ်မှတ်တမ်း မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေးထားပြီး

ယခုလက်ရေးနှင့် မတူပေ။ မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး
ကြည့်လိုက်ရာ ရေးထားသည့်
အကြောင်းအရာများမှာ အမှန်တစ်ကယ်ပင် R
ဗိုင်းရပ်စ်အကြောင်း ဖြစ်ပြီး စာအုပ်ဖုံးပေါ်မှ
လက်ရေးနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် စမ်းသပ်မှုမှတ်တမ်းမှတ်စုစာအုပ်ကို
ဆက်လက်လှန်ကြည့်ကာ နောက်ဆုံးတွင်
စာအုပ်မှာ တစ်ဝက်ခန့် ပြတ်နေကြောင်း
တွေ့လိုက်ရ၏။ လျန်ချောင် က အခြားတစ်ဝက်ကို
တမင် သိမ်းထားသလား သို့မဟုတ်
အစကတည်းက ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသလား သူ
မခန့်မှန်းတတ်ချေ။

“ဒီစမ်းသပ်မှုမှတ်တမ်းက ဘာလို့ ဒီမှာပဲ
ဆုံးသွားတာလဲ...”

ဟန်ခိုင် က နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို လှန်ကာ
မေးလိုက်သည်။

လျန့်ချောင် မှာ ဟန်ခိုင် က ဤမေးခွန်းမျိုး
မေးမည်ဟု မမျှော်လင့်ထားပေ။

မှတ်စုစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးနောက် ဟန်ခိုင် သည် R
ဗိုင်းရပ်စ်အား မည်သို့ ပြုလုပ်ထားသည်ကို

သိသွားမည်စိုး၍ သူက တစ်ဝက်ကိုသာ
တမင်တကာ ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိုး...ဗိုင်းရပ်စ်တွေ စဖြစ်တော့မှတ်စုစာအုပ်ကို
သွားယူတယ်လေ... ယူတုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ...
အဲ့ဒီတုန်းက သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေတာဆိုတော့
ကျန်တဲ့ဟာကို ကျွန်တော်လည်း လိုက်မရှာခဲ့ဘူး....”

“ဒါဆို ပရော်ဖက်ဆာ လျန့် ရော R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ဖန်တီးတုန်းက အတူလုပ်ခဲ့တာလား...”

“အဲ...”

လျန်ချောင် ဆွံ့အသွားရပြီး ဟန်ခိုင် မေးခွန်းကို
သူမဖြေနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ဟုတ်တယ် ဟု ပြောပြန်လျှင်လည်း သိပ်ပြီး
ထူးဆန်းသွားမည် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လား...” ဟန်ခိုင် က ထပ်မေးလိုက်သည်။

လျန့်ချောင် က မဖြေချင့်ဖြေချင်နှင့်
ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်..ဪ...အဲဒီတုန်းက မသိခဲ့ဘူးလေ...
ပရော်ဖက်ဆာ ယန် က ဒီလိုမျိုးတွေ
လေ့လာနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်
သိနိုင်မှာလဲ... မိုင်းရပ်စ် ပြန်နဲ့သွားတုန်းက
ကျွန်တော်လည်း ရပ်ပစ်ချင်ပေမယ့် အဖြစ်တွေက
နောက်ကျသွားပြီ...”

“အိုး ကျွန်တော် နားလည်သွားပါပြီ...ပရော်ဖက်ဆာ
လျန့်... တခြားဘာကိစ္စမှ မရှိရင် ကျွန်တော်
ဓာတ်ခွဲခန်းကို သွားလိုက်ပါဦးမယ်...”

“ဟေး...”

လျန့်ချောင် မှာ ဟန်ခိုင် ကို တားပြီး
ရှင်းပြချင်သော်လည်း
အခြားဆင်ခြေကောင်းကောင်းတစ်ခုကို သူ
မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

ဟန်ခိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ
ယန်ဟန် ရှိမနေဘဲ စမ်းသပ်စင်ပေါ်တွင်
တင်ထားသော စမ်းသပ်မှတ်တမ်း
စာအုပ်တစ်အုပ်သာ ရှိနေတော့သည်။ လျန့်ချောင်
R မိုင်းရပ်စ်အကြောင်းပြောစဉ်က သူ၏
အမူအရာမှာ လိမ်ညာနေပုံ မရသော်လည်း
မှတ်စုစာအုပ်ထဲရှိ လက်ရေးသည် ယန်ဟန် ၏
ယခုလက်ရေးနှင့် ကွာခြားလွန်းကြောင်း ဟန်ခိုင်
သတိထားမိသည်။

ထိုသို့တွေးလိုက်ရင်း ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်၏
စမ်းသပ်စင်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ
မှတ်စုစာအုပ်ကို ဂရုတစိုက် စစ်ကြည့်လိုက်ရာ

လက်ရေးနှစ်ခုမှာ ဆင်သလိုရှိသော်လည်း
ထိုမှတ်စုစာအုပ်ထဲမှ လက်ရေးမှာ
ဖြတ်ကတတ်ဆန်းရေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဟန်ခိုင် သည် နောက်စာမျက်နှာကို လှန်မည်ပြုစဉ်
ယန်ဟန်၏ အေးစက်သောအသံက သူ့နောက်မှ
ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟန်ခိုင်..ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်၏လက်ရေးအား ဂရုတစိုက်
ဆန်းစစ်နေချိန်တွင် ယန်ဟန် အသံကို

ကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူ့ခိုးလူမိ သွားသလို
ဖြစ်သွားရပြီး အတင်းတုတ်နေစဉ်
ပက်ပင်းမိသွားသကဲ့သို့ အိုးတိုးအိုးတမ်း
ဖြစ်သွားရသည်။ ဟန်ခိုင် စိတ်ထဲတွင်
“အရှက်ကွဲခြင်း” နှင့် “အရှက်ရခြင်း”
စသည့်ခံစားချက်တို့သာ ရောထွေးနေတော့သည်။

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း
စကားအပြည့်အစုံပင် မပြောနိုင်တော့ပေ။

“ငါ...ငါ...”

“ရှင် ကျွန်မ လက်ရေးကို ကြည့်နေတယ်...”

ဟန်ခိုင် မှာ ယန်ဟန်ကို အံ့သြတကြီး
ကြည့်နေမိ၏။

“ငါ မင်းကို အဲလို ပြောမယ်မှန်း
ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ...”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ လျန့်ချောင် စကားပြောနေတာကို
ကျွန်မ ချောင်းနားထောင်နေတာ... ”

ယန်ဟန်က အေးဆေးစွာပင်
မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ ပြောနေလေ၏။

ဟန်ခိုင် သည် တစ်စုံတစ်ယောက်က
မိမိအပြစ်လုပ်ထားသည့်ကိစ္စအား အေးဆေးစွာ
ပြောသည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်
တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။

ဟန်ခိုင် က ပြန်မဖြေသဖြင့် ယန်ဟန်က
အရာအားလုံးကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“လျန့်ချောင် ပေးခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲက
ကျွန်မလက်ရေးက ဘာလို့ သိပ်မတူရတာလဲ... ရှင်
သိချင်နေတာမလား..”

ဟန်ခိုင် က ဉာဏ်ထက်သူများနှင့်
ပြောဆိုဆက်ဆံရသည်မှာ တစ်ဖက်သားကို
အမှန်တစ်ကယ်ပင် သက်သာရာ ရသည်ဟု
ခံစားလိုက်ရသည်။ သူစကားတစ်ခွန်းမှ
မပြောရသေးခင် သူ့ဘာတွေ့နေလဲ ဆိုသည်ကိုသူမ
ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 80

“လျန်ချောင် က ရှင့်ကို မလိမ်ပါဘူး... ကျွန်မ R
ဗိုင်းရပ်စ်ကို ဖန်တီးခဲ့တယ်...ဒါကြောင့် ဒီစမ်းသပ်မှု
မှတ်တမ်းစာအုပ်က ကျွန်မရဲ့ မှတ်တမ်းပါ...
လက်ရေးက ဘာလို့ မတူရတာလဲဆိုတော့ ကျွန်မ
ဇွန်ဘီဖြစ်သွားတာ နှစ်အတော်ကြာသွားလို့
ဖြစ်နိုင်တယ်...ကျွန်မ စာမရေးတာ နှစ်အတော်
ကြာနေပြီမို့ လက်ရေး ပြောင်းသွားတာနေမှာ...”

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန် သူမကိုယ်တိုင်
ဦးဆောင်ထားသော ပရောဂ,ကြောင့် လူအများ
ထိခိုက်နစ်နာခဲ့ရသည်ကို အေးဆေးစွာ
ပြောဆိုနေသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ R ဗိုင်းရပ်စ်ကို မင်းတကယ်
ဖန်တီးခဲ့တာလား...ဒါဆိုရင် မင်းလုပ်ရပ်ကြောင့်
ဘာတွေ ဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား....
မင်းက ကမ္ဘာကြီးကို ဒီလိုဖြစ်အောင်
လုပ်ထားပြီးတော့ မင်း အေးအေး ဆေးဆေး
နေနိုင်သေးတယ် ဟုတ်လား...”

ဟန်ခိုင် မှာ သူ့စကားအဆုံးတွင် ပို၍ ဒေါသသံစွက်
လာလေ၏။

“ ဟန်ခိုင်...နားထောင်... ကျွန်မက R မိုင်းရပ်စ်ရဲ့
သုတေသနလုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး...ပရောဂျက် တစ်ဝက်ရောက်နေခါမှ
ကျွန်မကဝင်လုပ်တာ...ဘာလို့လုပ်ရတာလဲဆိုတော့
ကျွန်မရဲ့မွေးစားအဖေကြောင့်ပါပဲ... ဒီပရောဂျက်က
ကျွန်မ မွေးစားအဖေပိုင်တဲ့ ဇီဝဆေးဝါးကုမ္ပဏီရဲ့
ပင်မသုတေသန နဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး
ပရောဂျက်တစ်ခုပါ... လျန့်ချောင် က
ဒီပရောဂျက်ကို အရင်က တာဝန်ယူခဲ့ပေမဲ့
တစ်ဝက်မှာတင် ရပ်သွားတယ်... ဒါကြောင့်
ကျွန်မကို ကူညီပေးခိုင်းတယ်... သူက ကျွန်မကို
အကူအညီတောင်းတုန်းက ကင်ဆာကို
ထိရောက်အောင် ကုလို့ရမယ့် ဆေးဝါးအသစ်ကို

ထုတ်ပေးဖို့လို့ပဲ ပြောခဲ့တာ... ပရောဂျက်
အောင်မြင်ပြီ ဆိုတာနဲ့ သူ့ကုမ္ပဏီဟာ
ငွေတွေအများရပြီး လူတွေအတွက်ပါ
အကျိုးရှိစေမှာ တဲ့လေ...ကျွန်မက မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ
ကြီးပြင်းခဲ့တာပါ... မွေးစားအဖေက ကျွန်မကို
ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပြီး နိုင်ငံခြားမှာ
ကျောင်းတက်ခိုင်းတယ်...
ဒီလိုကျေးဇူးတွေကြောင့်ပဲ ကျွန်မ ပရောဂျက်ကို
လုပ်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ရတယ်... ဒါပေမယ့် သူက
ကျွန်မကို လှည့်စားမယ်လို့
မထင်ခဲ့မိဘူး...ပထမတော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က
အကောင်းလို့ ထင်ခဲ့တာ...စမ်းသပ်မှုကြီး
အောင်မြင်သွားတဲ့အထိ အမှားအယွင်းမရှိအောင်

ကျွန်မလုပ်နိုင်ခဲ့တယ်...ဒါပေမဲ့လည်း
အချိန်နှောင်းသွားခဲ့ပြီ...နောက်ဆုံးတော့ R
ဗိုင်းရပ်စ်က ရုပ်လုံးပေါ်လာပြီး
အရမ်းကူးစက်လွယ်သွားတယ်... နောက်တော့
သိပ်မကြာပါဘူး... ဗိုင်းရပ်စ်ဟာ အကြီးအကျယ်
ပြန်နဲ့သွားတယ်...ကျွန်မ ရှင့်ကို ရှင်းပြချင်တာ
ဒါပါပဲ...ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အပြစ်မရှိဘူးလို့
မပြောလိုပါဘူး...ဇွန်ဘီတွေ ဖြစ်ရတာကိုလည်း
ကျွန်မတာဝန်မယူနိုင်ခဲ့ဘူး...အဲ့ဒါကြောင့် ရှင့်ထက်
ပိုပြီးတော့ ကျွန်မ ကာကွယ်ဆေးကို မြန်မြန်
ရစေချင်တယ်...”

ယန်ဟန်၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် ဟန်ခိုင်
သည် သူမအဖြစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာ သွားသကဲ့သို့
ခဏတာ တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့်
လျန်ချောင် ပြောသည့် စကားထက် ယန်ဟန် ၏
စကားကိုသာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သွားလေ၏။

“ဒါဆို မင်း မွေးစားအဖေရဲ့
တကယ့်ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ...”

ယန်ဟန်သည် အဝေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း
စဉ်းစားလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့တကယ့် ရည်ရွယ်ချက်ကို သူ ကျွန်မကို
မပြောပြပေမယ့် ခန့်မှန်းမိတာ တစ်ခုတော့
ရှိတယ်...ကူးစက်နှုန်း အရမ်းမြန်ပြီး သေစေနိုင်တဲ့
ဗိုင်းရပ်စ်တစ်မျိုးကို သူလိုချင်လို့ပဲ... R
ဗိုင်းရပ်စ်ဟာ အဲဒီ အချက်နှစ်ချက်နဲ့
ကိုက်ညီတယ်...သေနိုင်တယ် ဆိုပေမယ့်
နည်းနည်းတော့ ပိုကဲသွားတယ်...အဲဒါက
ဗိုင်းရပ်စ် ကူးစက်ခံရသူတွေဟာ ရိုးရိုးလေး
သေသွားတာ မဟုတ်ဘဲ လူတွေကို စားတဲ့
အလောင်းကောင်တွေဖြစ်လာတာပါပဲ...”

“မင်းရဲ့မွေးစားအဖေက ဘာလို့ ဒီဗိုင်းရပ်စ်ကို
ဖန်တီးဖို့ ငွေတွေအများကြီး

မြုပ်နှံထားရတာလဲ...သူများကိုလည်း
ထိခိုက်တယ်... သူ့ကိုယ်သူလည်း
ထိခိုက်တယ်လေ...”

“အဲဒါကို ကျွန်မလည်း သိချင်နေတာ...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စက ကျွန်မထင်ထားသလောက်
မရိုးဘူး... ပိုက်ဆံတစ်ခုတည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး...
တခြား ကိစ္စတစ်ခုလည်း ပါရင်ပါနေမှာ...”

“မင်းရဲ့ မွေးစားအဖေက ဘယ်သူလဲ...”

“ဟွမ်ကျစ်ပင်း...”

ဟန်ခိုင် သည် ထိုနာမည်ကို ရေရွတ်လိုက်ရင်း
အနည်းငယ် သိနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။
သေချာစဉ်းစားပြီးနောက် ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည်
တရုတ်နိုင်ငံရှိ ထိပ်တန်း ဇီဝ ဆေးဝါးကုမ္ပဏီကြီး၏
ဥက္ကဋ္ဌနှင့် CEO တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို
သတိရသွားသည်။

“မင်းရဲ့ မွေးစားအဖေ အသက်ရှင်နေသေးလား...”

“သူလည်း ဒီစခန်းမှာ ရှိနေတယ်...ဟိုတစ်လောက
သူနဲ့တွေ့လိုက်သေးတယ်...”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့်
စကားစပြတ်သွားရပြီး ယန်ဟန် က တံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ လင်းကျင်းရှု ဖြစ်နေ၏။ သူမ
ဓါတ်ခွဲခန်းကို လာရခြင်းမှာ သူမ၏ အစ်ကို
ဟန်ကြောင့်ဟု ယန်ဟန် သိလိုက်လေ၏။

လင်းကျင်းရှုသည် ဟန်ခိုင် နှင့် ယန်ဟန်တို့
ရင်းနှီးလာသည်ကို တစ်လနီးပါးကြာအောင်
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပြီး မိန်းမသားတစ်ယောက်နှင့်
ယောက်ျားသား တစ်ယောက်တို့
အခန်းတစ်ခုထဲတွက် အတူရှိနေကြသဖြင့်
သူမအမြဲ စိတ်ပူနေခဲ့ရသည်။ထို့ကြောင့်

အစ်ကိုဟန်ကို ယန်ဟန် က လုယူသွားမည်စိုး၍
သူမ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ရောက်လာရလေသည်။

သို့ရာတွင် လင်းကျင်းရှု ဓာတ်ခွဲခန်းကို
လာသည့်အခါတိုင်း သူမ၏ နှလုံးသားထဲမှ
မနာလိုမှုများက တောမီးကဲ့သို့ပင် အနှံ့အပြား
ကူးစက်လာကြပြီး
လောင်ကျွမ်းနေကြတော့သည်။ ထို့အပြင် သူမသည်
စမ်းသပ်မှုများအကြောင်း ဘာမှမသိသောကြောင့်
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ရောက်လျှင်ပင် အစ်ကိုဟန်နှင့်
ယန်ဟန်တို့ နှစ်ဦးသား ပျော်ရွှင်စွာ
စကားပြောနေသည် ကို သူမက ဘေးတွင်
မတ်တပ်ရပ်၍သာ ကြည့်နေရ၏။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရ၍
သူမ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ စမ်းသပ်ချက်နှင့်
ပတ်သက်ပြီး တစ်စွန်းတစ်စ မေးကြည့်ရာ
ယန်ဟန်က သူမကို စနောက်လိုက်သဖြင့်
စိတ်ဆိုးသွားရပြီး အခန်းတံခါးကို ဝုန်းကနဲ
ဆောင့်ပိတ်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်
သူမသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အစ်ကိုဟန်၏
အခန်းသို့ ပြေးသွားပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ယန်ဟန်က
သူမကို ဘာကြောင့် နောက်,ရသလဲ ဟု
မေးပစ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုဟန်က သူမကို
စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ပြုံးပြီး ရှင်းပြခဲ့၏။

အစ်ကိုဟန် ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက်
သူမက ကလေးအတွေးဖြင့်သာ မေးခဲ့ကြောင်း
သူမသဘောပေါက်သွားသည်။ ထိုမျှမကသေး
သူမက ထိုအဓိပ္ပါယ်မရှိသည့် မေးခွန်းကို
အလေးအနက်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သောကြောင့်
ယန်ဟန်က ရယ်မောခဲ့ရခြင်းပင်။

လင်းကျင်းရှု မှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် မွန်ထူပြီး စိတ်ဆိုး
ဒေါသထွက်ရသော်လည်း အစ်ကိုဟန်
ရှေ့တွင်ဖြစ်နေ၍ မနည်းကြိုးစား
ထိန်းထားရလေသည်။ သူမက
နောင်တစ်ချိန်ချိန်တွင် ယန်ဟန် ကို လက်စားချေပြီး
အရှက်ကွဲအောင် လုပ်၍ သူမက အားရပါးရ

အော်ရယ်ပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ထဲတွင်
အမြဲတေးထားလေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် လင်းကျင်းရှု သည် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့
လာသည့်အခါတိုင်း နာရီအနည်းငယ်သာနေပြီး
နှုတ်ဆိတ် မနေနိုင်တော့သဖြင့်
အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းတစ်ခုကို
ပြင်ဆင်လာတတ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ယနေ့
သူမသည် အဖွဲ့လိုက် လုပ်ရမည့်
အလုပ်ကိစ္စကြောင့် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ လာခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

Xxxxxx

Chapter 81

လင်းကျင်းရှု ပြောသည့် အဖွဲ့လိုက် လုပ်ရမည့်
အလုပ်မှာ အစားအစာများနှင့် သောက်ရေကို
အရှာထွက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စခန်းသို့ ပထမဆုံး
ရောက်လာသောအခါက လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့၏
စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်များအားလုံးသည်
စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ရေကို ရှာဖွေရန်
ထွက်လာကြသည်။ ခဏအကြာတွင် သူတို့က
မြို့တော်ဝန် စွန်း အား စောဒကတက်
ကြလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ညဉ့်နက်တဲ့အထိ
ကင်းစောင့်ရတယ်...ပြီးတော့ အစားအသောက်
ရှာတာလည်း ကျွန်တော်တို့ပဲ....ဘာလို့ ခြေတွေ
လက်တွေ အကောင်းကြီး ရှိတဲ့သူတွေက
မိမိနဲ့ထိုင်နေပြီး အစားအသောက်တွေ
သူတို့ပါးစပ်နားရောက်တဲ့အထိ
ထိုင်စောင့်နေကြတာလဲ....”

မြို့တော်ဝန် စွန်း ကသာ တာဝန်ယူ
ဖြေရှင်းမပေးပါက သူတို့သည် အစားအသောက်
ထွက်ရာတော့မည်မဟုတ်ဘဲ
အငတ်ခံမည့်သဘောရှိ၏။ မြို့တော်ဝန် စွန်းမှာ
အဖွဲ့ဝင်များကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ သူတို့နှင့်

တိုင်ပင်လိုက်ပြီး စခန်းရှိ လူ ၃၀၀ ကျော်ကို အဖွဲ့ ၂၁
ဖွဲ့ခွဲလိုက်လေသည်။ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စီသည်
အစားအသောက်နှင့် ရေကိုရှာဖွေရန် အလှည့်ကျ
အပြင်ထွက်ရမည် ဖြစ်လေသည်။ လင်းကျင်းရှု၊
ဟန်ခိုင် နှင့် ယန်ဟန် တို့မှာ တစ်အုပ်စုတည်းတွင်
ကျသွားပြီး သူတို့အလှည့်မှာ မနက်ဖြန်ဖြစ်သည်။

ယန်ဟန်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး
လင်းကျင်းရှု၊ အား ပြုံးပြချ်
နှုတ်ဆက်မည်ပြုသော်လည်း လင်းကျင်းရှုက
သူမကို ရှိသည်ဟုပင် မအောက်မေ့ဘဲ ဟန်ခိုင် ဆီ
တည့်တည့် လျှောက်သွားလေ၏။

ယန်ဟန် စိတ်မဆိုးမိပေ။ လင်းကျင်းရှုသည်
ကလေးစိတ် မကုန်သေးသူမုန်း သူမ သိနေသဖြင့်
ညှာတာခွင့်လွှတ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကို ဟန်...ညီမတို့ မနက်ဖြန်
တာဝန်ကျတယ်မလား..ညီမ
အရမ်းကြောက်တာပဲ...”

လင်းကျင်းရှု က ဟန်ခိုင် ဘေးတွင်ထိုင်ကာ
ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြောလိုက်သည်။ ယန်ဟန်
မှာ လင်းကျင်းရှု ၏ ကလေးဆန်ပြီး

မရင့်ကျက်သေးသော ပုံစံကြောင့် အနားတွင်
ရပ်နေရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် သူမ၏ ညုတုတု ခရာတာတာ ပုံစံကို
လုံးဝဂရုမစိုက်ပေ။ ဟန်ခိုင်က သူမကို
လုံးဝဂရုမစိုက်သောကြောင့် သူမက ထပ်မံ
ညည်းညူလိုက်သော်လည်း ဟန်ခိုင် က သူမကို
တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းသာပြော၍ စမ်းသပ်မှုလုပ်ရန်
ထသွားလိုက်သည်။ လင်းကျင်းရှု မှာ ဟန်ခိုင် နှင့်
ယန်ဟန်တို့ စမ်းသပ် ကိရိယာများဖြင့်
အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို ဘေးနားတွင်ထိုင်၍
မှုန်ကုပ်ကုပ်သာ ကြည့်နေရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူဆယ့်နှစ်ယောက်ကျော်သည်
အစားအသောက်ရှာရန်
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ
လေ့ကျင့်မထားသော သူများဖြစ်၍ ဇွန်ဘီများကို
ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရန် အဖွဲ့၂၁ ဖွဲ့စီတွင်
စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်များပါ
ထည့်ပေးထားလေသည်။

ယန်ဟန်၏ စမ်းသပ်မှုသည် ယခင်နေ့ကထက်
အနည်းငယ် ပို၍တိုးတက်လာပုံရပြီး
အစားအသောက် ရှာဖွေရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်
သူမက စမ်းသပ်မှုအကြောင်း ဟန်ခိုင် ကို တရစပ်
ပြောနေခဲ့သည်။ ယန်ဟန် မှာ စခန်းမှ

ထွက်လာကတည်းက ဟန်ခိုင် ကို
မနားတမ်းပြောနေသဖြင့် လင်းကျင်းရှု
ဒေါသထွက်ရလွန်း၍ ရူးမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။
အစ်ကိုဟန် နှင့် သူမတို့ စကားပြောချိန်မရအောင်
ယန်ဟန် က တမင်သက်သက်လုပ်နေသည်ဟု
သူမထင်သွားရသည်။

လင်းကျင်းရှုက ယန်ဟန်၏ကျောကို ဒေါသတကြီး
စိုက်ကြည့်ကာ ပွစိပွစိပြောနေရင်း တဖြည်းဖြည်း
လူအုပ်နောက်သို့ ရောက်မှန်းမသိ
ရောက်သွားလေ၏။ စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ
အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက လင်းကျင်းရှု မှာ လူအုပ်နှင့်

အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် သူက လှည့်၍
ပြောလိုက်သည်။

“နောက်က ကပ်လိုက်လေ... နောက်က
ကပ်လိုက်...”

လင်းကျင်းရှု က စိတ်မရှည်စွာနှင့်
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သိပါတယ်... ဒီမှာ ပျင်းလို့ သေတော့မယ်...”

ယန်ဟန်သည် အဖွဲ့၏ နောက်နားမှ စစ်ဆင်ရေး
အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၏ အော်သံကို ကြားသောအခါ
သူမလည်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ယန်ဟန် မှာ လင်းကျင်းရဲ့ က အဖွဲ့နှင့်
ဝေးနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် သူမအတွက်
အနည်းငယ် စိတ်ပူသွားရပြီး ဟန်ခိုင် ကို
တစ်ခုခုပြောလိုက်ကာ လင်းကျင်းရဲ့ ဆီ
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“မင်းဘာလို့ ဒီလောက်
နောက်ကျနေတာလဲ...အလယ်ကိုသွားလေ...ဒီနေရာ
က စခန်းနဲ့ မတူဘူး... ဇွန်ဘီတွေ ရုတ်တရက်
ပေါ်လာနိုင်တယ်...”

လင်းကျင်းရှု မှာ ယန်ဟန်က သူမနားသို့
ရောက်လာပြီး လူကြီးတစ်ယောက်လို
ပြောလိုက်သဖြင့် ယန်ဟန် ကို ပေစောင်းစောင်း
ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
ယန်ဟန် က သူမကို ဂရုစိုက်သည်အတွက်လည်း
အံ့သြသွားရသည်။

“အစ်ကိုဟန် နဲ့ ဘာလို့
စကားဆက်မပြောတော့တာလဲ...ပြီးတော့ ညီမကို
ဂရုစိုက်ဟန်ဆောင်ပြီး ဘာလို့ ဒီနားထိ
ပြေးလာတာလဲ... ဘာလဲ အစ်ကိုဟန် ရှေ့မှာမလို့
တမင်သက်သက် လုပ်ပြတာလား...”

လင်းကျင်းရှု မနာလိုဖြစ်နေမှန်း ယန်ဟန်
သိသွားသဖြင့် သူမကို ထပ်စလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...မင်းက စိတ်ဆိုးနေတာလား...”

“ရှင့်ဟာရှင်သာ ဂရုစိုက်ပါ...”

“အိုး...မင်းက အသက်ငယ်ပေမယ့်
အရမ်းဒေါသကြီးတာပဲ...”

“အစ်မ ထွက်သွားလို့ ရမလား...ညီမ အစ်မကို
မြင်လိုက်တိုင်း ဒေါသဖြစ်ရတယ်...အစ်မက
ဒီဇွန်ဘီတွေထက် ပိုစိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းတယ်...”

လင်းကျင်းရှု ၏ စကားများမှာ ဘောင်ကျော်လာပြီ
ဖြစ်သည်။ ယခု ယန်ဟန်မှာ ထိုစကားကို
ကြားပြီးနောက် သူမ၏ အပြုံးများ
ပျောက်ကွယ်သွားရပြီး ဒေါသထွက်သွားရသည်။
သူမက လင်းကျင်းရှု ကို တစ်ယောက်တည်းထား၍
လှည့်ထွက်တော့မည် ပြုစဉ်ဇွန်ဘီတစ်ကောင်သည်
မည်သည့်နေရာမှ ခုန်ဆင်းလာမှန်းမသိဘဲ သူမ
လက်ကို အတင်းအကြပ် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။
လင်းကျင်းရှု သည် ဇွန်ဘီကိုမြင်သောအခါ

ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ပြီး
ယုန်များထက်ပင် လျင်မြန်စွာဖြင့် အဖွဲ့၏
အလယ်ထဲသို့ ချက်ချင်းပြေးသွားခဲ့သည်။

ဇွန်ဘီကြီးသည် ယန်ဟန်၏ လက်ကို
ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပါးစပ်ကိုဟကာ ပခုံးကို
ကိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ယန်ဟန် က သူမလက်ကို
ဆွဲထားသောဇွန်ဘီကို အမြန်
တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ဇွန်ဘီကြီးသည် ယန်ဟန်
ဤမျှ သန်မာမည်ဟု မမျှော်လင့်ထားသဖြင့်
ချက်ချင်းပင် အဝေးသို့ လွင့်သွားရသည်။

ဇွန်ဘီ၏ ချွန်ထက်သော လက်သည်းများသည်
ယန်ဟန်၏ အင်္ကျီကို ထိုးဖောက်သွားပြီး
လက်မောင်းပေါ်တွင် ဒဏ်ရာ
ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ယန်ဟန် မှာ လက်မောင်းကို
ကြည့်လိုက်ရာ သွေးများစွာကို တွေ့လိုက်ရပြီး
ဒဏ်ရာမှာ အလွန်ပင် နာကျင်သွားရသည်။ သူမ
တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သော ဇွန်ဘီကြီးသည်
လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့မပေးသေးဘဲ သူမဆီသို့
အတင်းပြေးလာပြန်သည်။ ထိုဇွန်ဘီက
လူ့အသားကို မစားရသည်မှာ အလွန်ကြာနေပုံရပြီး
ဆာလောင် နေပုံရသည်။

အဖွဲ့ထဲမှ စစ်ဆင်ရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က
ယန်ဟန် ဆီ ပြေးလာနေသည့် ဇွန်ဘီ၏ ခေါင်းကို
သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

Xxxxxxc

Chapter 82

ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီမှာ ဦးခေါင်းကို ပစ်ခံရပြီး
မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူမ၏ နှလုံးခုန်သံတို့
အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားရသည်။ သူမသည်
အဖွဲ့ထဲမှ လူများကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဇွန်ဘီကို

ပစ်သတ်လိုက်သောလူက သူမအား သေနတ်ဖြင့်
ချိန်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟန်ခိုင် က ယခုအခြေအနေကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ ယန်ဟန် ကို သေနတ်ဖြင့်
ချိန်ထားသည့် လူကို ချက်ချင်း
လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ...”

ထိုလူက သေနတ်ကို မချဘဲ တည်ငြိမ်စွာဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို မတွေ့ဘူးလား...သူမကို ဇွန်ဘီက
လက်သည်းနဲ့ ကုတ်သွားတယ်လေ...သူမ မိုင်းရပ်စ်
ကူးစက်ခံထားရပြီ...ဒါကြောင့် သူမလည်း
သိပ်မကြာခင် ဇွန်ဘီဖြစ်သွားမှာ... ကျွန်တော် သူ့ကို
အခုမသတ်လိုက်ရင် ဇွန်ဘီဖြစ်သွားပြီး
ကျွန်တော်တို့ကို ကိုက်မှာပေါ့....”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုဟန်...အစ်မ ယန်ဟန် က
ဇွန်ဘီ ဖြစ်တော့မှာ...”

လင်းကျင်းရှု က ဟန်ခိုင် နောက်သို့
ဘယ်အချိန်ကမှန်းမသိ ရောက်လာပြီး
ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် စောစောက
အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ထိတ်လန့်နေပုံရပြီး သူမ၏
မျက်နှာမှာ ဖြူဖျော့နေ၏။ သူမစကား ဆုံးသည်နှင့်
ဟန်ခိုင် သည် သူမကို စူးရဲစွာ
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဟန်ခိုင်၏
လှပသော မျက်လုံးများ၌ ဒေါသစိတ်ကသာ
ဖုံးကွယ်ထားပြီး မနှစ်မြို့ဖွယ် အရိပ်အယောင်များ
ရှိနေ၏။

လင်းကျင်းရှု မှာ ဟန်ခိုင် ကို ကြောက်သွားရပြီး
သူ့ကို မကြည့်ဝံ့ဘဲ ချက်ချင်း ခေါင်းကို
ငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“ယန်ဟန်က မင်းကို စိတ်ပူလို့ဆိုပြီး အဖွဲ့နောက်ကို
သွားလိုက်တာလေ... ယန်ဟန်သာ
မင်းဆီမလာခဲ့ရင် ဇွန်ဘီ အကုတ်ခံရမယ့်သူက
မင်းပဲ...ဒါပေမယ့် အခု မင်း ဒီစကားမျိုး
ပြောနေနိုင်သေးလား...”

လင်းကျင်းရှု သည် ဟန်ခိုင် စကားကို
မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရသည်။

“ညီမ သူမကို လာပါလို့ မခေါ် ခဲ့ဘူးလေ...
သူမဘာသာ သူမ လာတာ...အစ်ကိုပြောနေပုံက
သူမကို ဇွန်ဘီ ဖမ်းမိသွားအောင် ညီမက တမင်
လုပ်လိုက်သလိုပဲ.....”

ဟန်ခိုင် က သူမကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
လျစ်လျူရှုကာ ယန်ဟန် အနားသို့ သွား၍ သူမ
နောက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး သေနတ်ကိုင်ထားသူအား
ပြောလိုက်သည်။

“သူမက အခုထိ လူသား တစ်ယောက်ပဲလေ...အခု
မင်း သူမကို သတ်ရင် မင်း လူတစ်ယောက်ကို
သတ်ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်သွားပြီ...”

သေနတ်ကိုင်ထားသူမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားပြီး ယန်ဟန် ကို
သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသော်လည်း မပစ်သေးပေ။
သေနတ်ကိုင်ထားသူက တုံ့ဆိုင်းနေသော်လည်း
ဟန်ခိုင် ဧါစကားကြောင့် သေနတ်ကို
အောက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်ရော အစ်ကို ဘာပြောမလဲ...”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ဟန်ခိုင် မှာ
စိတ်အေးသွားရသည်။

“ဒီမှာ မင်း အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့...ဒီနားတစ်ဝိုက်က
ဇွန်ဘီတွေ ထွက်လာတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်...အဲ့ဒါကြောင့် အစား အသောက်တွေနဲ့
ရေသွားရှာလိုက်...ယန်ဟန်နဲ့ ငါ မင်းတို့ နောက်ကို
မလိုက်ဘဲ နေခဲ့မယ်...ဒါဆို ယန်ဟန် ဇွန်ဘီ
ဖြစ်သွားရင်တောင် သူမက မင်းတို့ကို
ဒုက္ခပေးနိုင်တော့ဘူး...”

သေနတ်ကိုင်ထားသည့်လူက ခေါင်းညိတ်
သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ...အစ်ကို ပြောတာကို
နားထောင်လိုက်မယ်...ဒါဆို အစားအသောက်နဲ့ ရေ
အရင်သွားရှာရအောင်...”

လူတစ်ယောက်ကို သူတို့ သတ်ပစ်ရာလည်း
မရောက်ဘဲ သူတို့လည်း အသားမနာရသဖြင့်
သူတို့အားလုံး ရှေ့ကို ဆက်သွားလိုက်ကြသည်။
လင်းကျင်းရှု က သူမမျက်လုံးထဲတွင်
မျက်ရည်စများဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုဟန်... ဘာလုပ်မလို့လဲ... သူမက
ဇွန်ဘီဖြစ်သွားရင် သူမက အစ်ကိုကို
အကိုက်လိမ့်မယ်...”

“မင်း ငါ့အတွက် စိတ်ပူစရာ မလိုပါဘူး...မင်းသာ
အစားအသောက်တွေ ရှာဖို့ အဖွဲ့နဲ့ လိုက်သွား...”

ဟန်ခိုင် က ယခု ဖြစ်ရသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သတ်၍
သူမကို စိတ်ဆိုးနေသေးသည်။

“အစ်ကိုဟန်...”

လင်းကျင်းရှုက ငိုတော့မလိုပုံစံဖြင့် လေသံကို
သံရှည်ဆွဲကာ အော်ပြောလိုက်သည်။

သေနတ်ကိုင်ထားသူက အဖွဲ့ထဲမှလူများအကုန်
ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်၍ သူလည်း
လိုက်သွားရန်ပြင်လိုက်ရာ လင်းကျင်းရှု မှာ
နေရာတွင် ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၍
သူမကို လှမ်းအော်လိုက်၏။

“မင်းက မလိုက်ဘူးလား.. မလိုက်ချင်ရင်လည်း
သူတို့နဲ့ နေခဲ့...”

လင်းကျင်းရှု သည် ငိုယိုနေရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

"သွားရအောင်..."

အားလုံးထွက်သွားကြသောအခါ ယန်ဟန်က
ဟန်ခိုင် ကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

"ကျွန်မက ဇွန်ဘီဖြစ်သွားပြီး ရှင့်ကို
သတ်ပစ်လိုက်မှာ မကြောက်ဘူးလား..."

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မင်း ဇွန်ဘီဘဝကနေ လူသားအဖြစ်
ပြောင်းပြီးသွားပြီလေ...မင်းခန္ဓာကိုယ်က R
ဗိုင်းရပ်စ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသွားပြီ...”

“ဟုတ်လား..”

ယန်ဟန် မျက်လုံးထဲမှ
မျှော်လင့်ချက်အရိပ်အယောင်တို့
ပျောက်ရှာသွားရသည်။

“အဲဒါက တစ်ကြောင်း...”

“နောက်ထပ် ဘာအကြောင်း ကျန်သေးလို့လဲ...”

ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင် ကို လေးလေးနက်နက်
စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း သူမမျက်လုံးများက
တောက်ပနေကြလေသည်။

“မင်း ဇွန်ဘီဖြစ်သွားရင်တောင် ငါ ကြောက်ဘူး...
ငါကလည်း R မိုင်းရပ်စ်ကို ခုခံနိုင်တော့ မင်းငါ့ကို
မကိုက်အောင် ငါ သတိထားနေသရွေ့ ငါ
နေကောင်းနေမှာလေ...”

“အင်း...ဟုတ်သားပဲနော်...”

ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင် ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ပြန်ဖြေလိုက်သော်လည်း သူမစိတ်ထဲတွင်
ရယ်ချင်သွားရသည်။

ဪ...ငါ ဘာကို မျှော်လင့်နေပါလိမ့်..

“ငါ့စကားကြောင့်
မင်းအရမ်းစိတ်ပျက်သွားသလိုပဲ...”

ဟန်ခိုင် က သူမ မျက်နှာညှိုးသွားသည်ကို
မြင်လိုက်ရ၍ မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး...ကျွန်မက
ဘာလို့စိတ်ပျက်ရမှာလဲ...မဟုတ်ဘူး...”

ယန်ဟန်က ငြင်းဆိုလိုက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း
ဟန်ခိုင်က ဆက်မပြောတော့ပေ။

“မင်း ဒဏ်ရာက
ဘယ်လိုလဲ...တစ်ချက်ကြည့်ရအောင်...”

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်၏ အင်္ကျီလက်ကို
ဆွဲတင်လိုက်ပြီး လက်မောင်းပေါ်ရှိ
သွေးထွက်နေသော ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒဏ်ရာက ဆေးထည့်ဖို့လိုမယ် ...မဟုတ်ရင်
ရောင်လာလိမ့်မယ်... ဆေးဆိုင်တို့..ဆေးရုံတို့
လိုက်ရှာရမယ်...”

“ဒါပေမယ့် ဆေးရုံတို့ ဆေးဆိုင်တို့ကို ဘယ်မှာ
ရှာရပါ့မလဲ...”

ဟန်ခိုင် က သူ့ကိုယ်သူ ရေရှုတ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မက ကျန်းဧရိယာနားဆိုရင် သွားတတ်
လာတတ်တယ်...ကျန်းဧရိယာနားက မနီးမဝေးမှာ
ဆေးရုံရှိတယ်လေ... ပြဿနာက ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်တည်း အဲဒီကိုသွားတာ အရမ်း
အန္တရာယ်များတယ်...ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကာကွယ်ဖို့လည်း ဘာမှ မရှိဘူး...အဲ့တော့
ဇွန်ဘီနဲ့တွေ့ရင် အကိုက်ခံရမှာပဲ..."

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းညိတ်ပြကာ ယန်ဟန်စကားကို
ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် နန်ရုန့် နဲ့ တွေ့ဖို့ စခန်းကို
ပြန်သွားရအောင်...”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စခန်းဆီသို့
လျှောက်သွားကြသည်။ စခန်းတံခါးဝသို့
ရောက်သောအခါ တံခါးစောင့်သည် ယန်ဟန်၏
လက်မောင်းမှ သွေးစွန်းကွက်များကို မြင်လိုက်ရပြီး
ယန်ဟန်အား သေနတ်ဖြင့်
ချက်ချင်းချိန်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ဒဏ်ရာက ဇွန်ဘီကြောင့် ရခဲ့တာလား...”

ယန်ဟန်က လိမ်ညာရန် စိတ်ကူးမရှိဘဲ
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

Xxxxxx

Chapter 83

ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီ အကုတ်ခံထားရသော်လည်း
သူမမှာ အလွန်တည်ငြိမ်နေသဖြင့် တံခါးစောင့်
အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး...”

ဟန်ခိုင် က ရှေ့သို့တိုးလိုက်ပြီး တံခါးစောင့်ကို
ပြောလိုက်၏။

“လီနန်ရှန် ကို ခေါ်ပေးပါ... ကျွန်တော်သူ့ကို
ပြောစရာရှိလို့ပါ...”

“မင်းလည်း ဇွန်ဘီကိုက်ခံထားရတာလား...”

“မကိုက်ခံရပါဘူး...”

တံခါးစောင့်မှာ ပို၍ပင် စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။

“သူမကို ဇွန်ဘီတစ်ကောင်က လက်သည်းနဲ့
ကုတ်ပစ်လိုက်တယ်...ဒါပေမယ့် မင်းက သူမနဲ့
အတူ လမ်းလျှောက်လာတယ် ဟုတ်လား...
နောက်ခဏနေရင် သူမ ဇွန်ဘီ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်...”

ဟန်ခိုင် က တံခါးစောင့်သည်
သဘောကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း သိသော်လည်း
အသေးစိတ် ရှင်းပြမနေတော့ပေ။

“အစ်ကို... လီနန်ရှန် ကို
ခေါ်ပေးပါလား...အရေးကြီးလို့ပါ...”

တံခါးစောင့်က ဤလူနှစ်ယောက်ကို ထူးဆန်းသည်
ဟု တွေးမိလိုက်သည်။ တစ်ယောက်က ဇွန်ဘီ
ကိုက်ခံရသော်လည်း ခြင်ကိုက်ခံရသကဲ့သို့ပင်
တည်ငြိမ်နေပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာပို၍ပင်
ဆန်းနေသေးသည်။ အဖော်ဖြစ်သူက
ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ် ကူးစက်ခံသော်လည်း အေးအေး
ဆေးဆေး စခန်းကို အတူတွဲ၍ ပြန်လာ၏။
သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် သေခြင်းတရားကို
တွေ့ကြုံဖူးသူများဖြစ်ကြောင်း သူ
တွေ့လိုက်မိသည်။ အချိန်အတော်ကြာ
စဉ်းစားပြီးနောက် တံခါးစောင့်သည် သူတို့
တွေ့ချင်သည့်လူကို ခေါ်ပေးရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာစောင့်နေ...
ငါခေါ်ပေးမယ်...”

ထို့နောက် သူက လီနန်ရုန့် နှင့်အတူ
ပြန်ထွက်လာသည်။

တံခါးဝမှာ ဟန်ခိုင် ရပ်နေသည်ကိုမြင်လျှင်
လီနန်ရုန့် က တံခါးကိုဖွင့် ပေးရန် အမြန်
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

လီနန်ရှန့် တံခါးဖွင့်တော့မည်ကို တံခါးစောင့်က
မြင်လိုက်သောအခါ သူက
အမြန်တားထားလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီမိန်းကလေးကို ဇွန်ဘီက ကုတ်ထားတယ်...
တံခါးဖွင့်လို့မရဘူး...”

လီနန်ရှန့် က ယန်ဟန်ကို ကြည့်လိုက်ရာ
ယန်ဟန်၏ လက်မောင်းမှ သွေးထွက်နေသော
ဒဏ်ရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အားခိုင်... အဆင်ပြေရဲ့လား...”

လီနန်ရှန် မှာ ဟန်ခိုင် အတွက် အလွန်
စိုးရိမ်သွားရသည်။

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ရပါတယ်...”

“အားခိုင်...ဘာဖြစ်တာလဲ...ဒီနေ့ အစ်ကိုတို့
အပြင်ထွက်ရမှာ မဟုတ်လား... အစ်ကိုတို့ နှစ်
ယောက်တည်း ဘာလို့ပြန်
လာတာလဲ...တခြားသူတွေကော...”

ဟန်ခိုင် သည် သံတံခါးအပြင်ဘက်တွင် ရပ်ကာ
လီနန်ရှန် အား အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို
ပြောပြလိုက်ရာ လီနန်ရှန် မှာ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။

“အားခိုင်... မြန်မြန်လာ...ယန်ဟန် ဇွန်ဘီ
ပြန်ဖြစ်သွားရင် အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်...”

“ရပါတယ်...”

ဟန်ခိုင် က စိတ်အေးလက်အေး
ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ ငါ့ကို သေနတ်တစ်လက် အမြန်ငှားပေး...
ယန်ဟန်အတွက် ဆေးသွားရှာမလို့...”

“ ကျွန်တော် အစ်ကို့ကို သေနတ်
ငှားလိုက်ရင်တောင် ဇွန်ဘီတွေ အများကြီးလာရင်
အစ်ကို တိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး...
အတူတူသွားရအောင်...ကျွန်တော် အစ်ကို့ကို
ကာကွယ်မယ်...”

လီနန်ရှန့် က တံခါးသော့ခလောက် ဆီသို့
လက်လှမ်းလိုက်ပြန်သည်။

တံခါးစောင့်က ရပ်ပြီး သူတို့ပြောနေသည်ကို
နားထောင်နေရင်း ခေါင်းမူးသွားရသည်။ လီနန်ရှန်
က တံခါးဖွင့်တော့မည်ကို သူမြင်သောအခါ
လီနန်ရှန် လက်ကို အမြန်ဆွဲထားလိုက်ပြီး
အော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ...”

လီနန်ရှန် က သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ပြုံးကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူတို့ကို မဝင်ခိုင်းပါဘူး...ကျွန်တော်
အပြင်ထွက်မလို့...”

တံခါးစောင့်မှာ သူတို့သုံးယောက်ကို
အထူးအဆန်းပမာ ကြည့်နေတော့၏။

အပြင်တွင် အချိန်မရွေး ဇွန်ဘီ ဖြစ်သွားနိုင်သည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေ၍ လီနန်ရှန် ကို
အပြင်ထွက်ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။

“ဒါလည်း မဖြစ်ဘူး... တံခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့
ဟိုမိန်းကလေးက ရုတ်တရက် ဝင်လာရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

လီနန်ရှန် က ဟန်ခိုင် ကိုပြောလိုက်သည်။

“အားခိုင်...အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဟိုဘက်ကို
နည်းနည်း တိုးလိုက်...”

ယန်ဟန် က စခန်းတံခါးမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့
လျှောက်လိုက်သောအခါ လီနန်ရှန် က
တံခါးစောင့်အား ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို...ရပါတယ်...တံခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့
ဟိုမိန်းကလေးက ပြေးဝင်လာရင်တောင် အခု
စခန်းနဲ့ဝေးသွားပြီလေ... အစ်ကို သူမကို ပစ်ဖို့
အချိန်ရပါသေးတယ်...”

တံခါးစောင့်က အဝေးမှ ယန်ဟန်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး
ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး လီနန်ရှန့် အား တံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ လီနန်ရှန့် ထွက်သွားပြီးနောက်
သူက တံခါးကို အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

လီနန်ရှန့် သည် ဟန်ခိုင် ၏ကိုယ်ရံတော်
အဖြစ်လိုက်သွားခဲ့ပြီး ယန်ဟန်၏ ဒဏ်ရာကို
ပတ်တီးစည်းရန်နှင့် အရောင်သက်သာစေသော
ဆေးများရှာရန် ဆေးရုံသို့သွားလိုက်ပြီး
ကိစ္စများအားလုံး ချောမွေ့စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။
သူတို့ သုံးယောက် စခန်းကို ပြန်ရောက်သောအခါ
မှောင်နေပြီ ဖြစ်၍ ယန်ဟန်ကို ဇွန်ဘီ
ကိုက်ခံရပြီးသည်မှာ ၁၀ နာရီ နီးပါး ကြာသွားပြီ
ဖြစ်သည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် သာမန်လူတစ်ဦးသည် R
ဗိုင်းရပ်စ် ကူးစက်ခံရသောအခါ တစ်နာရီမှ
ခြောက်နာရီ အတွင်း ဇွန်ဘီဖြစ်လာမည် ဖြစ်သည်။

အကြန့်ကြာဆုံးအချိန်မှာ ခြောက်နာရီဖြစ်ပြီး
ယန်ဟန် သည် ခြောက်နာရီ ကျော်သွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်သော်လည်း သူမ မှာ ဇွန်ဘီမဖြစ်လာသေးပေ။
သူတို့သုံးယောက်သည် စခန်းတံခါးဆီသို့
လျှောက်သွားကြသော်လည်း တံခါးစောင့်က
ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ မေးမြန်းနေသေးသည်။

Xxxxxx

Chapter 84

ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီအဖြစ် ပြောင်းလဲရမည့်
ပုံမှန်အချိန်ကို ကျော်လွန်လာသဖြင့် ဇွန်ဘီ
မဖြစ်နိုင်ချေ ၉၀% ဖြစ်နိုင်ချေရှိကြောင်း ဟန်ခိုင်

က သူ့ကိုရှင်းပြသည့်အခါတွင်ပင် တံခါးစောင့်သည်
ယန်ဟန်၏ခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့်
ချိန်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“သူမက ဇွန်ဘီ ဖြစ်မလာနိုင်ခြေ ၉၀% ရှိတယ်လို့
မင်းပြောတယ်နော်...ဒါပေမယ့် သူမမှာ
ဇွန်ဘီဖြစ်နိုင်ခြေ ၁၀%
ကျန်နေသေးတယ်...ဒါကြောင့် ငါဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး
..”

ဟန်ခိုင် သည် တံခါးစောင့်ကို အံ့အားသင့်သွားရပြီး
တံခါးဝတွင် ရပ်နေကာ သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေသည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာလို့အရင်မဝင်တာလဲ...
ကျွန်မလက်က ဒဏ်ရာ သက်သာလာတဲ့အခါ
သူတို့က ကျွန်မကို ဝင်ခွင့်ပေးမှာပါ...”

“ဟုတ်တယ်..အားခိုင်...ယန်ဟန် ပြောတာ
မှန်တယ်...ကျွန်တော်တို့ အရင်ဝင်ရအောင်...”

လီနန်ရှန် က ကမန်းကတန်းပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မင်းတစ်ယောက်တည်း
အပြင်မှာနေနေတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်...”

ဟန်ခိုင် က ငြင်းလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ...
တံခါးစောင့်က ယန်ဟန်ကို ဝင်ခွင့်မပေးဘူးလေ..”

လီနန်ရှန် က မေးလိုက်သည်။

“နန်ရှန့်.... မင်း အရင်ဝင်သွားလိုက်...ယန်ဟန် နဲ့
အပြင်မှာ ငါနေပေးလိုက်မယ်...”

“အစ်ကို မဝင်ရင် ကျွန်တော်လည်း
ဘယ်လိုဝင်ရမှာလဲ... အပြင်မှာပဲ နှစ်ယောက်လုံး
နေရအောင်...”

ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင် က သူမနှင့်
အတူနေပေးမည်ဟု ကြားရသောအခါ
အလွန်ဝမ်းသာ သွားသော်လည်း လီနန်ရှန့် လည်း
ဆက်နေမည်ဟု ကြားလိုက်သောအခါ သူမ
စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ လီနန်ရှန့် သည်

အမှန်တစ်ကယ်ပင် ခေါင်းမာသူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

“လီနန်ရှုန့်...မင်းတာဝန်ချိန်
ရှိတယ်မဟုတ်ဘူးလား.... မင်း ငါ့ကို တစ်နေ့လုံး
ကူညီပေးပြီးပြီလေ...မင်းပြန်ပြီး အနားယူလိုက်...”

“ရတယ်.....တခြားတစ်ယောက်နဲ့
တာဝန်ချိန်ပြောင်းလိုက်မယ်...
အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း အပြင်မှာနေမယ်ဆိုရင်
အရမ်းအန္တရာယ်များတယ်... ဇွန်ဘီရောက်လာရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ ငါ့ကို သေနတ် ထားခဲ့လိုက်..ဇွန်ဘီရောက်လာရင်
ငါသတ်ပစ်လိုက်မယ်...”

“ကျွန်တော့်ကို သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးလို့
ထင်နေတာလား....အစ်ကို့ ညာဘက်လက်ကို
ဒဏ်ရာရသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်
သေနတ်ပစ်နိုင်မှာလဲ...ပြီးတော့
အစ်ကိုနောက်တစ်ခါ ဇွန်ဘီဖြစ်လာရင်...”

ဟန်ခိုင် က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသဖြင့်
ကျန်စကားများကို လိနန်ရှန့် မပြောဖြစ်တော့ပေ။

ခေါင်းမာသော မြည်းကလေး လီနန်ရှန့် မှာ ဟန်ခိုင်
ကို ကာကွယ်မည်ဟု အသေအချာ ပြောနေသဖြင့်
ယန်ဟန် က ဟန်ခိုင် အား

အကူအညီတောင်းသည့်အနေဖြင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဟန်ခိုင် မှာလည်း
သူမဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်ပုံမရချေ။

ယန်ဟန် မှာ သက်ပြင်းသာ
ချနေရတော့သည်။ တစ်ယောက်မှာ
ကြွက်သားများဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြံ့ခိုင်သော်လည်း
ခေါင်းမာသူဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်မှာလည်း
သိပ္ပံနှင့် နည်းပညာ ဦးနှောက်ပိုင်ရှင်
ငတုံးတစ်ယောက်ပင်။

သူမ ဘာများ လုပ်နိုင်ပါ့မလဲလေ...

အပြင်ဘက်ကောင်းကင်သည်
အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မှောင်မည်းလာကာ
လူသုံးယောက်မှာ နံရံနားတွင်
သစ်သားတိုင်လုံးများကဲ့သို့ တန်းစီရပ်ကာ တစ်ဦးမှ
စကားမပြောကြသဖြင့် အိုးတို့အမ်းတမ်း
ဖြစ်နေရလေသည်။ သူတို့ သုံးယောက် အကြာကြီး
နှုတ်ဆိတ်နေကြသဖြင့် ဟန်ခိုင် က ချီတုံချတုံဖြင့်
စကားစလိုက်သည်။

“မင်းဒဏ်ရာက နာနေသေးလား....”

ယန်ဟန်သည် ခဏလောက် မင်တက်သွားပြီးမှ
ဟန်ခိုင် က သူမကို မေးနေမှန်း သိ၍
ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မနာပါဘူး...”

“ကောင်းတာပေါ့..”

ဟန်ခိုင် က ထိုသို့မေးပြီးနောက်
သူဘာပြန်ပြောရမန်း မသိတော့ဘဲ
တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

“ကမ္ဘာကြီးက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားရင်
....ကျွန်မတို့၂၀၂၀ ကိုပြန်ရောက်ပြီး ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်
ကူးစက်တာ မရှိဘူးဆိုရင် ရှင်ဘာကို
အရင်လုပ်ချင်လဲ...”

“ပထမအချက်...”

ဟန်ခိုင် က ခဏမျှ စဉ်းစားပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“အမေ ချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းစားမယ်...”

“ကမ္ဘာကြီးဟာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်နေပြီ
ဆိုတာတောင်...ရှင်က စားဖို့ပဲ အားသန်နေတယ်
...ဟုတ်လား...”

ယန်ဟန်က နောက်ပြောင်လိုက်သည်။

“အမေ ချက်တဲ့ ဟင်းတွေက
အရသာရှိတယ်လေ...သူမချက်တဲ့ နံရိုးဟင်းနဲ့
ငါးဟင်းတွေက အရမ်းစားလို့ကောင်းတာ...”

နံရိုးဟင်းနဲ့ ငါးဟင်းတင်
မကပါဘူး...တခြားဟင်းတွေကလည်း
အရသာရှိတာပါပဲ..."

ဟန်ခိုင် က တံတွေးကို မျိုချလိုက်သည်။

"ဒီလောက် ထူးချွန်တဲ့ ဇီဝဗေဒ ပရော်ဖက်ဆာ
တစ်ယောက်က အစားသရဲ လေးဖြစ်နေမယ်လို့
ကျွန်မ မမျှော်လင့်ထားဘူး သိလား..."

ဟန်ခိုင် က သူ့ကို ယန်ဟန် က
မထိမဲ့မြင်ပြုလိုက်သည်ဟု ခံစားခဲ့ရပြီး

ဤအကြောင်းကို ဆက်ပြောရန် ဝန်လေးနေသဖြင့်
စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းဘာအရင် လုပ်ချင်တာလဲ...”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ပထမဆုံးလုပ်ချင်တာက ဒစ်စနေ
ဥယျာဉ် ကို တစ်နေ့ကုန်သွားချင်တာ....ပြီးတော့
တန်းစီတဲ့ နေရာမှာလည်း
ကြာကြာမစောင့်ချင်ဘူး...”

ဟန်ခိုင် ကလည်း ယန်ဟန်၏ အမူအရာကို
လိုက်လုပ်ကာ သူမကို
မထိမဲ့မြင်ပြုလိုက်လေသည်။

“မင်းပြောတာက ငါပြောတာနဲ့
သိပ်မကွာပါဘူး....မင်းအသက်သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ.
..ဒစ်စနေ့ကို သွားချင်တယ်ဆိုတော့...”

“ဘာလဲ...ကျွန်မ ငယ်ငယ်က အဲဒီကို တစ်ခါမှ
မသွားဖူးဘူး....”

ယန်ဟန်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရာ
ဟန်ခိုင် က လန့်သွားပုံဖြင့် ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ...”

ဟန်ခိုင် နှင့် ယန်ဟန်တို့၏ စကားဝိုင်းလေးမှာ
အလွန်ပင် စိုပြေနေတော့သည်။ လီနန်ရှန် သည်
ဘေးတွင်ရပ်ကာ ပြုံး၍ စကားပြောနေကြသော
လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး သူတို့နှင့် ခုနစ်မီတာ
ရှစ်မီတာအကွာရှိ နံရံထောင့်သို့ တိတ်တဆိတ်
လျှောက်လာကာ နံရံကို ခေါင်းမိုထားလိုက်ပြီး
တစ်ရေးတစ်မော ထိုင်၍ အိပ်လိုက်သည်။

မနက်ခင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာပြီး
အလင်းရောင် အားကောင်းလာသောအခါ လီနန်ရှန်
နိုးလာခဲ့သည်။ သူက မတ်တပ်ထရပ်ပြီး
တောင့်တင်းနေသော ကိုယ်ကို အနည်းငယ်
လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် စခန်းတွင်
နေထိုင်ကြသည့် လူများကလည်း တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက်ထလာကြပြီး အသံများ တဖြည်းဖြည်း
ပိုကျယ်လာကြ၏။

ယန်ဟန်သည် စခန်းအတွင်းရှိ
အသံဗလံများကြောင့် မနိုးသော်လည်း သူမ၏
လက်မောင်းတွင် ယားယံမှုကို ခံစားနေရသဖြင့်
မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမမှာ ဟန်ခိုင်
၏ပခုံးကို မှီ၍ အိပ်နေခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
သူမ က ခေါင်းကို ဟန်ခိုင် ၏
ပုခုံးပေါ်မှဖြည်းညင်းစွာ ခွာလိုက်ပြီး သူမမျက်နှာမှာ
နီမြန်းလာတော့သည်။

တစ်ကယ်တမ်းတွင် လီနန်ရှန်
မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
လှုပ်ရှားလိုက်သည့် အခါကတည်းက ဟန်ခိုင်
လန့်နိုးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူနိုးလာသောအခါ

ယန်ဟန်သည် သူ့ပခုံးပေါ်တွင်
အိပ်ပျော်နေသေးသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်
မလှုပ်ဝံ့ဘဲ မျက်လုံးမှိတ်ကာ
ဆက်အိပ်နေလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင်မှာ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်ပြီး
သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူ့မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း
ပူနွေးလာရတော့သည်။

Xxxxxx

Chapter 85

ယန်ဟန်က သူမခေါင်းကို ဖယ်လိုက်ပြီးနောက်
ဟန်ခိုင် ချက်ချင်း မျက်လုံးဖွင့်လိုက်လျှင်
နှစ်ယောက်သား ရှက်သွားကြမည် စိုး၍
မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ခဏလောက်
စောင့်နေလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သူ
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ယန်ဟန်က
လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို လက်ညှိုးနှင့်
ထိုးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ
အမြန်ထရပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ယားတယ်...”

ဒဏ်ရာက အမှန်တစ်ကယ် ယားနေသော်လည်း
သူမက မကုတ်ဝံ့သဖြင့် ယားယံမှုကို
သက်သာစေရန် လက်ချောင်းများနှင့်သာ
ခပ်ဖွဖွထိုးနေခဲ့သည်။

“မကူးစက်နိုင်လောက်ဘူး မလား...”

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်၏လက်မောင်းကို
စိုးရိမ်တကြီး ကိုင်ကာ ကြည့်လိုက်သော်လည်း
ဒဏ်ရာကို ပိတ်စများဖြင့် တင်းကြပ်စွာ

ပတ်ထားသဖြင့် ဘာမှမမြင်ရပေ။ ပိတ်စပေါ်၌
ခြောက်သွေ့နေသည့် သွေးကွက်များသာရှိပြီး
ဖုထွက်နေခြင်းမရှိ၍ ရောဂါကူးစက်ပုံ မပေါ်ပေ။

“အားခိုင်...ပိတ်စကို ချွတ်ပြီး
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါလား..”

လီနန်ရှန့် က ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်သည်။
ယန်ဟန်က လီနန်ရှန့် စကားကို
သဘောတူလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ဟန်ခိုင် ၏
အိတ်ကပ်ထဲတွင် ပိတ်စများနှင့် ရောင်ရမ်းမှုကို
သက်သာစေသည့် ဆေးဝါးများစွာ

ကျန်နေသေးသဖြင့် သူမလက်မောင်းမှ ပိတ်စကို
ဖြည့်လိုက်သည်။ ပိတ်စကို ဖယ်ရှားပြီးနောက်
ယန်ဟန်သည် သူမ၏ ဒဏ်ရာမှာ
အနာကျက်သွားပြီး အသားအသစ်များ
တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားရသည်။

“အို...ဘုရား...ဘုရား...ဒီဆေးက
မှော်ဆေးများလား...ဒဏ်ရာက ကျက်တာ
မြန်လိုက်တာ...”

လီနန်ရှန့် က ယန်ဟန်၏ ဒဏ်ရာ
ပျောက်ကင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ
သူ့မေးရိုးများ ပြုတ်ကျသွားမတတ်
အံ့သြသွားရသည်။

ဟန်ခိုင်က ခေါင်းကို ယမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...ဒီဆေးက သာမန် ရောင်ယမ်းတာကို
ပျောက်စေတဲ့ ဆေးပါပဲ...၂၄ နာရီအတွင်း ဒီလို
ဒဏ်ရာအနက်ကြီးကို ဘယ်ဆေးမှ ကုနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး....”

ထို့နောက် ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံက ထူးထူးခြားခြား
ဖြစ်နေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကုနိုင်တာ
ဖြစ်ရမယ်...”

လီနန်ရဲ့ အံ့သြစွာကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကုလိုက်တယ်
ဟုတ်လား...ဒဏ်ရာရရင်တောင် သူမဘာသာသူမ

ကုနိုင်တယ် ဟုတ်လား...သူမမှာ သဘာဝလွန်
စွမ်းအားတွေ ရှိနေလို့လား....”

ယန်ဟန် က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မဒဏ်ရာက သက်သာလာပြီဆိုတော့
တံခါးစောင့်က ကျွန်မကို ဝင်ခွင့်ပေးသင့်ပြီ....”

“ဟုတ်တယ်.. စခန်းထဲကို မြန်မြန်သွားပြီး
အနားယူကြရအောင်... ထောင့်မှာ ကပ်အိပ်နေရလို့
ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေတာပဲ....”

လီနန်ရှန့် က ခေါင်းခါပြီး ပြောလိုက်၏။ သူတို့
သုံးယောက်သည် စခန်းတံခါးဆီသို့
လျှောက်သွားကာ ဂိတ်စောင့်က
တာဝန်ချိန်ပြောင်းသွားသဖြင့် နေ့ခင်းဘက်က
သူတို့ကို တားခဲ့သူနှင့် အစားထိုးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုလူက ယန်ဟန်ကို ခါးသီးသောအကြည့်ဖြင့်
တဖန်ကြည့်ကာ ပြောပြန်သည်။

“မင်းဘာလို့ ထပ်လာတာလဲ...ငါ
ပြောပြီးပြီလေ...မင်းကို ဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး...”

ယန်ဟန်က သူ့အကျီလက်ကို လှန်တင်လိုက်ပြီး
ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒဏ်ရာက သက်သာလာပြီ...ရှင် ကျွန်မကို
ဝင်ခွင့်ပေးရမယ်....အပြင်က
သာမန်လူတစ်ယောက်ကို ဇွန်ဘီက
ကုတ်ခြစ်လိုက်ရင် သူတို့က
ဇွန်ဘီဖြစ်သွားလိမ့်မယ်....ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့
လုံးဝ ဇွန်ဘီဖြစ်မသွားဘူး...”

ခဏအကြာတွင် တံခါးစောင့်က သူ့ကိုယ်သူ
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ... ၂၄ နာရီရှိပြီ...ဒီမိန်းကလေးက
ဇွန်ဘီလည်း မဖြစ်လာဘူး...သွေးထွက်နေတဲ့
ဒဏ်ရာကလည်း ပြန်ကောင်းသွားတယ်..

အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး....”

“အစ်ကို... ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ကျွန်တော်တို့
မြန်မြန်ဝင်ချင်နေပြီ...”

လီနန်ရှန့် မှာ အမှန်တစ်ကယ်ပင် ပင်ပန်းနေပြီး
စကားပြောနေစဉ်မှာလည်း ခေါင်းတခါခါဖြင့် သူက
စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ တံခါးစောင့်မှာ
ယန်ဟန် ဝင်လာပါက တစ်ခုခုဖြစ်လာပါက
သူ့အမှားဖြစ်မည်စိုး၍ ဝေခွဲမရဖြစ်နေလေသည်။

“ထူးဆန်းတယ်....ငါလည်း အမှားတစ်ခုခု
ဖြစ်သွားမှာ
ကြောက်တယ်....မင်းတို့စောင့်နေ....အထက်လူကြီး
ကို သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်...”

တံခါးအပြင်ဘက်တွင် သုံးယောက်သား ရပ်ကာ
တံခါးစောင့်ကို နာရီဝက်ကျော်ကြာအောင်
စောင့်နေကြသည်။ ထို့နောက်
အထက်လူကြီးများနှင့် မြို့တော်ဝန်တို့
လိုက်ပါလာကြသည်။

ယန်ဟန်သည် လှေကားမှဆင်းလာသော
လူတစ်စုကို ကြည့်ပြီး အပျော်တမ်း
လာကြည့်တာလား ဟု ပင် တွေးမိသွားရသည်။

“ရှောင်စွန်း...မင်းပြောတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ...”

လူအုပ်ကြီး၏ ရှေ့ဆုံးမှ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့
ဝန်ကြီး ရှုကျုံးဟမ် က ပြောလိုက်သည်။

ရှုကျုံးဟမ် ပြောသော ရှောင်စွန်း သည် တံခါးဝတွင်
ရပ်နေခဲ့သူဖြစ်ပြီး သူက တံခါးအပြင်ဘက်ရှိ
ယန်ဟန်ကို ချက်ချင်း လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ဝန်ကြီး.... ဒီလူပဲ...”

ဝန်ကြီးက ဘယ်သူ့ကို ပြောနေမှန်း မသိမည်စိုး၍
ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးပဲ....”

ယန်ဟန်သည် စိတ်လှုပ်ရှားဟန် မရှိဘဲ
ရောက်လာကြသော လူအုပ်ကို
စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း သူမ စိတ်အဆင်မပြေ
ဖြစ်နေရသည်။ သူမ၏ စူးရှသော
မျက်လုံးများကြောင့် သူမ၏မွေးစားဖခင်နှင့်
လျန်ချောင် တို့ လူအုပ်ထဲတွင် ရှိနေကြသည်ကို
သူမမြင်လိုက်ရသည်။

ရှုကျပျုံးဟမ် သည် တံခါးအပြင်ဘက်မှ
တည်ငြိမ်နေသော ယန်ဟန် ကိုကြည့်ကာ
တံခါးစောင့်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးလိုက်သည်။

"မနေ့က နေ့ခင်းတုန်းက ဇွန်ဘီကိုက်ခံရတယ်...
အခု အားလုံးပြန်ကောင်းသွားပြီ ဟုတ်လား..."

ရှောင်စွန်း က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့..."

ရှုကျုံးဟမ် က ယန်ဟန်ကို ကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်သူ
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ ထူးဆန်းလိုက်တာ...ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ရှိရတယ်လို့...”

“ဟိတ်... သူမကို သိပ်မရင်းနှီး နေသလိုပဲ...သူမက
ကျွန်းကနေလွတ်မြောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး...
ဟုတ်တယ်မလား...”

ရှုကျုံးဟမ် က ယန်ဟန် ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
သူ့ဘေးမှာရှိနေသည့် ရှောင်စွန်း ကို

မေးလိုက်သည်။ ရှောင်စွန်း က ခေါင်းညိတ်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...သူမဟာ ယွင်ကျင့် မြို့မှာ
အသက်ရှင် ကျန်ရစ်နေပုံရတယ်... တခြားသူတွေ
ပြောတာ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်...”

“ယွင်ကျင့် မြို့ရဲ့ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူ
ဟုတ်လား...”

ရှုကျုံးဟမ် က ယွင်ကျင့်မြို့မှာ ဘာကြောင့်
အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူ ရှိ နေရသလဲ ဟု
မေးလိုက်ချင်သည်။

သူတို့အားလုံး လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကတည်းက ကျွန်းကို
မလွတ်မြောက်ကြဘူးလား...

သို့သော် သူ မမေးခင်မှာပင် လူအုပ်ထဲမှ
အသံတစ်သံကြောင့် သူ မမေးဖြစ်လိုက်ပေ။

ရုတ်တရက် လူအုပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်က
အော်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“အို ဘုရား..ဘုရား...ငါတို့ကို ဘုရားက
ကယ်လိုက်ပါပေါ့လား... ငါတို့ကို စာနာသနားလို့
ဘုရားက ကယ်တင်လိုက်ပြီဟေ့....”

Xxxxxxx

Chapter 86

ထိုစကားကို လူတိုင်း ကြားလိုက်ရသောအခါ
အော်ဟစ်လိုက်သည့် မျက်မှန်တပ်ထားသော
အမျိုးသားကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
လူအုပ်ကြီးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသဖြင့်

ချက်ချင်းပင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး
ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး မျက်မှန်ကို
ဟန်ပါပါ ပင့်တင်လိုက်သည်။

“အစောင့်ပြောတာ မှန်တယ်ဆိုရင် သူမရဲ့
အသားစထဲက Antigen ကို ထုတ်ယူထားနိုင်သရွေ့
R ဗိုင်းရပ်စ်ရဲ့ Antigen ကို
ကျွန်တော်တို့ရနေမှာပဲ...ယွင်ကျင့်မြို့တင်
မဟုတ်ဘူး.. တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဇွန်ဘီတွေက သူမလို
သာမန်လူတွေ ပြန်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်...”

ထိုလူက ပြောလိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ
လူအများက ချက်ချင်း တီးတိုး
ပြောဆိုနေကြသည်။ လူတချို့ကလည်း
တံခါးအပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသည့် ယန်ဟန်ကို
လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လီနန်ရှန် သည် တံခါးအပြင်ဘက်တွင်
ရပ်နေရသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်တိုလာရသည်။

“ဟေ့ ခင်ဗျားတို့ ပြောပြီးပြီလား...ပြီးသွားရင်လည်း
တံခါးဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်ခိုင်းလိုက်တော့....”

တံခါးစောင့်က တပ်မတော် ဝန်ကြီးကို ကြည့်ပြီး
မြို့တော်ဝန် စွန်း ကို တစ်ဖန် ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ
နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းညိတ် လိုက်ကြသဖြင့်
တံခါးကို အမြန်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် ကမ္ဘာကြီးကို
ကယ်တင်ရမည့်အကြောင်း ပြောလိုက်သော လူကို
ကြည့်လိုက်ရာ
ထိုလေးထောင့်မျက်မှန်တပ်ထားသည့်လူကို
သူသိသည်။ သူ့နာမည်မှာ ကျိုး ဖြစ်သည်။ သူသည်
CDC ၏ ပရော်ဖက်ဆာတစ်ဦး၏ လက်အောက်မှ
သုတေသီတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ထက်

အများကြီးငယ်ပြီး သူ၏ သူ၏သုတေသနဆိုင်ရာ
စွမ်းရည်မှာ ပျမ်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ သုံးယောက်မှာ မူလက အနားယူရန်
အခန်းကို ချက်ချင်း ပြန်သွားမည်ဟု
တွေးထားသော်လည်း ထွက်သွားခါနီးတွင်
ယန်ဟန်ကို မျက်မှန်တပ်ထားသည့် လူက
ဆွဲခေါ်သွား၏။ ယန်ဟန်က လက်ကို
ဆုပ်ကိုင်ထားသူကို မရုန်းကန်ဘဲ တည်ငြိမ်စွာ
ကြည့်နေ၏။

ထိုလူက ယန်ဟန်၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး
ဘေးတွင်ရှိသော မြို့တော်ဝန် စွန်း ကို
ပြောလိုက်သည်။

“မြို့တော်ဝန်... ဒီကိစ္စကို အချိန်စောပြီး
လုပ်သင့်တယ်လို့
ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်...သုတေသနအဖွဲ့တစ်ခုကို
ချက်ချင်း ဖွဲ့စည်းပြီး Antigen တွေကို
တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ထုတ်ယူသင့်ပါတယ်...
အကန့်အသတ်ရှိတဲ့ အတွက်ကြောင့် အမြန်ဆုံး
ထုတ်ယူပြီး သုံးသင့်ပါတယ်.....”

လူတိုင်းက သူ့ကို ကြည့်နေကြသောကြောင့်
ထိုလူက စကားပြောသောအခါ အနည်းငယ်
စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

စွန်းကျားရှိ က ခေါင်းညိတ်ပြီး စကားပြောနေသည့်
လူကိုမေးလိုက်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ....”

မြို့တော်ဝန် စွန်း က ဤသို့ မေးမည်ဟု
မျှော်လင့်မထားသဖြင့် ထိုလူမှာ ခဏမျှ

ထိတ်လန့်သွားပြီး မျက်နှာနီမြန်းနေကာ
ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ကျိုးဝမ်လုံ ပါ...”

စွန်းကျားရှိ က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လူအုပ်ကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ရှောင်ကျိုး ပြောတာ မှန်တယ်... ဒါပေမယ့်
ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူက ဦးဆောင်သင့်လဲ...CDC
ရဲ့မူလက ခေါင်းဆောင်တွေတော့ အခု
ဆုံးသွားကြပြီ...”

“ဟုတ်ပါတယ်...ပင်လယ်ရေခဲ နေတုန်းက
အဖြစ်ကြောင့် CDC မှာ ပါမောက္ခနဲ့ သုတေသီ
နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်...”

ထို့နောက် ကျိုးဝမ်လုံ က ယူကျိုးမရ
ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူက ဦးဆောင်မှာလဲ...”

“ဒီတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်
ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့သူကို ရှာရမှာပေါ့... ဒါမှ

စိတ်ချထားလို့ ရမှာပါ...ပရော်ဖက်ဆာ လျန့် ရဲ့
အရည်အချင်း နဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ သုတေသန
စွမ်းရည် ဟာ CDC မှာ ထိပ်ဆုံးအဆင့်မှာ
ရှိနေပါတယ်..."

ကျိုးဝမ်လုံ က စွန်းကျားရှိ အနားမှာ တလေးတစား
ရပ်လိုက်ပြီး စမ်းပြောကြည့်လိုက်သည်။
စွန်းကျားရှိ က လူအုပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ်
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူတိုင်းက ဘာမှ
မပြောကြသဖြင့် သူကသာ ပြောလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ လျန့် ဟာ CDC မှာ
သုံးနှစ်ကျော်ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့
အလွန်တော်တဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ တစ်ယောက်ပါ...
ပြည်တွင်း ဇီဝဗေဒကုမ္ပဏီမှာလည်း
လူပေါင်းရာနဲ့ချီတဲ့အဖွဲ့နဲ့ တွဲလုပ်ခဲ့ပြီးတော့
ကြီးမားတဲ့ တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်...”

ထိုအချိန်တွင် ယန်ဟန်က ကျိုးဝမ်လုံ
ကိုင်ထားသော သူမလက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး
သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ထားပြီး လွှတ်မပေးတာ
ဘာသဘောလဲ...”

“သုတေသနအဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ မင်းလည်း
ပူးပေါင်းမှ ရမယ်လေ...”

ယန်ဟန်က ထိုသူမှာ အပြင်ပန်းတွင် နူးညံ့သည်
ထင်ရသော်လည်း အရှက်မရှိသူဖြစ်ကြောင်း
သိလိုက်သည်။

ထိုမှသာ ဟန်ခိုင် နှင့် လီနန်ရှန် တို့သည် ကျိုးဝမ်လုံ
က ယန်ဟန် ၏လက်ကို ကိုင်ထားကြောင်း

သတိပြုမိကာ ယန်ဟန် အနားသို့
ရောက်လာကြသည်။

လီနန်ရှန် က ကျိုးဝမ်လုံ ရှေ့လျှောက်လာပြီး သူ့ကို
ရက်စက်သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ မလွှတ်တာလဲ...”

လီနန်ရှန် မှာ အရပ်မြင့်မားပြီး ခန္ဓာကိုယ်
ကြံ့ခိုင်လှသဖြင့် သူပုံစံမှာ လန့်စရာဖြစ်သဖြင့်
ကျိုးဝမ်လုံ က ယန်ဟန် လက်ကို အရှက်မဲ့စွာပင်
ချက်ချင်း လွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က လူတိုင်းအတွက် ပြောနေတာပါ...R
ဗိုင်းရပ်စ်ရဲ့ Antigen ကို တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး
ထုတ်ယူနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်..”

“ကျွန်တော့်မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်...လူတိုင်းက
နားထောင်ချင်ရဲ့လားတော့ ကျွန်တော်လည်း
မသိပါဘူး...”

ဟန်ခိုင် က ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“Antigen ကို သန့်စင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး... Antibody
ကို အရင်ရှာရမယ်... ကျွန်တော်တို့လည်း သုတေသီ
အားလုံးကို အုပ်စုခွဲပြီး CDC က
လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း လိုက်လုပ်နိုင်ပါတယ်...
စမ်းသပ်တဲ့နေရာမှာ ဖြစ်လာမယ့် တိုးတက်မှု
တစ်ခုလုံးကိုတော့ ပရော်ဖက်ဆာ လျန့် က
ထိန်းချုပ်ပါလိမ့်မယ်...”

ကျိုးဝမ်းလုံ သည် ဟန်ခိုင် ၏ အကြံပြုချက်ကို
ခေါင်းလည်းမညိတ် ထောက်လည်း မထောက်ခံဘဲ
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအဖွဲ့တွေကို ဘယ်လိုခွဲရမှာလဲ...”

ဟန်ခိုင် သည် ဘေးနားရှိ လျန်ချောင် ကို
လှမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ဒါက ပရော်ဖက်ဆာ လျန် အပေါ်မှာ
မူတည်ပါတယ်...”

လျန်ချောင် သည် ဟန်ခိုင် ကိုတစ်လှည့် စွန်းကျားရှိ
ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ သူ့ခေါင်းထဲသို့
ဘောလုံးကန်ခံရသလို ဖြစ်သွားရသည်။ သူတွင်
ကိုယ်ပိုင် အစီအစဉ်များရှိသည်။ ဟွမ်ကျစ်ပင်း

သည် ယန်ဟန် နှင့် ဟန်ခိုင် တို့ပြုလုပ် နေသော
စမ်းသပ်ချက်၏ တိုးတက်မှုကို စောင့်ကြည့်ရန်
ထပ်ခါတလဲလဲ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ သူ့မှာ ငြင်းဆန်ဖို့
မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် သူ၏ သုတေသီ ကျိုးဝမ်လုံ
နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဟန်ခိုင် ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် သူပါ
ကူညီနိုင်ရန် အခွင့်အရေး တစ်ခုရှာခိုင်းခဲ့သည်။
ထိုမှသာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အချိန်ပြည့်
စောင့်ကြည့်နိုင်မည်
ဖြစ်လေသည်။ မမျှော်လင့်စွာနှင့် ကျိုးဝမ်လုံ သည်
အလွန်အရေးကြီးသော အချိန်တွင် သူ့ကို
တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အစီအစဉ်မှာ
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“Antigen ကို စောစောစီးစီး သန့်စင်လိုက်တာက
ပိုကောင်းတယ်...ဒါပေမယ့် ညတွင်းချင်းလည်း
ဖြေရှင်းလို့ မရဘူး...ကျန်နေတဲ့ သုတေသီတွေကို
အရင် ရေလိုက်ပြီးတော့ မြို့တော်ဝန်ကို မနက်ဖြန်နဲ့
သဘက်ခါကျရင် အုပ်စုဖွဲ့ပြီး စမ်းသပ်မှုအတွက်
လမ်းညွှန်ချက်တွေ ပေးပါ့မယ်...”

စွန်းကျားရှိ မှာ လျန်ချောင်က
ပိတ်ပြောလိုက်သဖြင့်
အခြားဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာ
သဘောတူလိုက်သည်။

“အခုတော့ စမ်းသပ်ကိရိယာတွေက
ပြဿနာဖြစ်နေတာပဲ...”

စွန်းကျားရှိ က လျန့်ချောင် ကိုကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ဒါက အသေးအဖွဲ ကိစ္စပါ... လွန်ခဲ့တဲ့
တစ်လခွဲလောက်က သုတေသန ဌာနမှာ
ပရော်ဖက်ဆာ ဟန် က စက်ကိရိယာတွေ
အများကြီး ရှာတွေ့တယ်လို့ကျွန်တော်ကြားတယ်...”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် သူက ဟန်ခိုင် ကို
ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဟန်ခိုင် က သူ့ကို အားလုံးက
အာရုံစိုက်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်မနေတော့ပေ။

“ပရော်ဖက်ဆာ လျန့် က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ..
အရင်တုန်းက ပရော်ဖက်ဆာ လျန့် လည်း
ဓာတ်ခွဲခန်းကို လာတယ်လေ...အဲဒီတုန်းက
ကိရိယာတွေအကုန်လုံးကို
သုံးလို့ရတယ်ဆိုပြီးတော့ ပရော်ဖက်ဆာ
လျန့်တောင်
အံ့သြသွားတယ်မလား...ပရော်ဖက်ဆာ လျန့်
မေ့သွားပြီလား...”

လျန့်ချောင် က ရှက်ရွံ့စွာပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟားဟား...ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်...ဒါကြောင့်
မြို့တော်ဝန် စွန်း စမ်းသပ်ကိရိယာ တွေအတွက်
စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး... သုတေသန ဌာနမှာရှိတဲ့
စက်ကိရိယာ အများစုက လည်ပတ်နိုင်မှာပါ...”

စွန်းကျားရှိ က ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်...ကောင်းပါတယ်...”

ထို့နောက် သူက Antigen များ သန့်စင်မည့် ကိစ္စကို
လျန်ချောင် အား လွှဲပြောင်းပေးမည့် အကြောင်း
ပြောခဲ့ လေသည်။

Xxxxxx

Chapter 87

နောက်တစ်နေ့တွင် လျန်ချောင် သည်
သုတေသီများကို အုပ်စုများခွဲလိုက်သည်။ ဟန်ခိုင်
က စာရင်းကိုယူကြည့်လိုက်သောအခါ လျန်ချောင်
သည် ကျိုးဝမ်လုံ ကို သူနှင့်အတူ တွဲထားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယန်ဟန်သည် ကျိုးဝမ်လုံ မှာ
လျန်ချောင် ထည့်ပေးလိုက်သော

မျက်လုံးများဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ ဟွမ်ကျစ်ပင်း
ကို အလွန်ဒေါသ ထွက်သွားရသည်။

ထိုနေ့က သူမ၏ မွေးစားဖခင် ဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏
စကားအဓိပ္ပါယ်မှာ ထင်ရှားလှပြီး သူမကို
ကာကွယ်ဆေး မတီထွင်စေချင်ကြောင်း
သိသာလှ၏။ ထိုနည်းအားဖြင့် ကျိုးဝမ်လုံ သည်
သူမတို့၏ ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်း အခြေအနေများကို
သေချာပေါက် အနှောင့်အယှက်ပေးမည်ဖြစ်သည်။

“ကျိုးဝမ်လုံ က ကျွန်မတို့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ
နေလို့မဖြစ်ဘူး...”

ယန်ဟန်က စာရင်းကိုကိုင်ထားရင်း
ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သည်။

“ပြဿနာတိုင်းမှာ အဖြေကိုယ်စီရှိပါတယ်...
အခုတော့ သူ့ကို မောင်းထုတ်ဖို့ ခိုင်လုံတဲ့
အကြောင်းပြချက် မရှိဘူး... သူ့ကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ
အရင်နေခိုင်းပြီးမှ တခြားအဖွဲ့ကို လွှတ်လိုက်ဖို့
အကြောင်းပြချက် ရှာရမယ်...”

“သူက ကျွန်မတို့ကို နှောင့်ယှက်နေရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ရပါတယ်... ငါဒီမှာ ရှိနေမှာပဲလေ... သူ
မနှောင့်ယှက်နိုင်ပါဘူး...”

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်၏ ပုခုံးကို ပုတ်ကာ
နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်သည်။

“အင်း...တခြားနည်းလမ်း မရှိဘူးလေ... ကျွန်မ
စမ်းသပ်မှုအပေါ်ပဲ ပိုပြီး အာရုံစိုက်လိုက်မယ်...”

သူတို့စကားပြောနေစဉ် ကျိုးဝမ်လုံ က ပြုံးချင်စွာ
ရောက်လာလေ၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...ပရော်ဖက်ဆာယန်...”

ယန်ဟန် ဒေါသထွက်သွားသဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ
စမ်းသပ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ
စာရွက်ကို လှန်လိုက်ပြီး သူ့ကို
လျစ်လျူရှုလိုက်သည်။ ဟန်ခိုင် က သူ့ကို
လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး
စမ်းသပ်ကိရိယာကို ယူရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။
ကျိုးဝမ်လုံ သည် တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး

လူနှစ်ယောက်ကို အေးစက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကို
မျက်နှာသာမပေးသဖြင့် အနည်းငယ်
အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားရသည်။

ကျိုးဝမ်းလုံ က ပြုံးလိုက်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဟန်...ပရော်ဖက်ဆာ
ယန်...ကျွန်တော်က ဒီမှာ အသစ်
ရောက်လာတာပါ...စမ်းသပ်မှု ဖြစ်စဉ်က
ဘယ်မှာလဲ... စမ်းသပ်မှု ဖြစ်စဉ်ကို သိရင်
ကျွန်တော်ကူညီနိုင်ပါတယ်...”

ကျိုးဝမ်းလုံ က ပြိုးပြိုးရွှင်ရွှင်နှင့်
ပြောလိုက်သော်လည်း ဓာတ်ခွဲခန်းထဲရှိ မည်သူကမှ
သူ့ကို ဂရုမစိုက်ကြချေ။ ကျိုးဝမ်းလုံ က သူ့ကို
လေဟာနယ်ကဲ့သို့ သဘောထားနေသည့်
လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး
ဒေါသထွက်သွားရသည်။

ငါ့ကို လျစ်လျူရှုတာ ဘာသဘောလဲ...

ကျိုးဝမ်းလုံ က နောက်ပြန်လှည့်ပြီး
ကျေးလက်ဒေသတစ်ခုကို လှည့်ပတ်နေသည့်
အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ပမာ

ဓာတ်ခွဲခန်းတိုက်ကို လှည့်လည်သွားနေသည်။
သူက ပိုးမွေးသည့်စက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး
ပိုးကောင်လေးများကို ထည့် မွေးရသည့် ဂျယ်လ်ကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ယန်ဟန်က သူ့ကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရာ ဂျယ်လ်ကို
ထုတ်ယူနေသဖြင့် စူးကနဲ လှမ်းအော်လိုက်ရာ
ကျိုးဝမ်လုံ မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
လဲကျသွားရသည်။

“ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“မင်းဘာလို့အော်တာလဲ... မင်းကြောင့်
ငါလဲသွားပြီ...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို အနိုင်ယူချင်သူ ဖြစ်သည်။
သူမက ကျိုးဝမ်းလုံ ဧါ မျက်နှာပေါ်တွင်
စိမ့်သွားသော ဂျယ်လ်များကို ရွံရှာစွာ
စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မရဲ့ ဂျယ်လ်ကို
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ...ဒါတောင် ရှင် ကျွန်မကို
အပြစ်တင်နေသေးလား... ပြီးတော့... ပိုးမွှေးတဲ့
စက်ကို ရှင့်ကို ဘယ်သူက ထိခိုင်းလို့လဲ...”

“ကျွန်တော်လည်း ကူညီပေးချင်တာပါ... စမ်းသပ်မှု
လုပ်ငန်းစဉ်က ဘယ်မှာလဲ လို့ မေးတော့ ခင်ဗျားတို့
ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲနဲ့...အဲ့ဒါကြောင့်
ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော်
လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တာ...”

“ရှင်က ချီးထုပ်ပဲ... ကျွန်မ မသိဘူးလို့ မထင်နဲ့...ရှင်
ကျွန်မတို့ကို ပြဿနာရှာဖို့ လျန်ချောင် က
လွှတ်လိုက်တာလေ..”

ယန်ဟန်ကို သူ အမျက်ထွက်အောင်
လုပ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျိုးဝမ်းလုံ သူ့ကိုယ်သူ အတော်
သဘောကျသွားရသည်။

သူက ယန်ဟန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး
အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ မင်း ငါ့ကို ဘာလို့ ဆဲတာလဲ...”

ယန်ဟန်က ဆက်ပြီး အော်ဟစ်ချင်သော်လည်း
ဟန်ခိုင် က သူမကို ဟန့်တားသော အကြည့်တို့ဖြင့်
ကြည့်နေသဖြင့် သူမ ဆက်မပြောတော့ပေ။

ဟန်ခိုင် သည် ကျိုးဝမ်လုံ နားသို့
လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ကျိုးဝမ်လုံ လက်ကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကျိုးဝမ်လုံ က လက်ကို
ဆောင့်ရုန်းလိုက်ချင်သော်လည်း ဟန်ခိုင်က
အားသန်လွန်းသဖြင့် အနည်းငယ် လန့်သွားပြီး
ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်တာလဲ...ကျွန်တော့်ကို
ရိုက်မလို့လား...”

ဟန်ခိုင် က ကျိုးဝမ်လုံ ကို ပြုံးကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... စမ်းသပ်မှု ဖြစ်စဉ်ကို မင်း
မသိချင်ဘူးလား... ငါမင်းကိုပြောမယ်... မင်းငါနဲ့
အပြင်ကို လိုက်ခဲ့....”

ကျိုးဝမ်လုံ သည် ဟန်ခိုင် ၏ အပြုံးကို ကြည့်ပြီး
စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ သူ အပြင်ကို
မထွက်ချင်သော်လည်း ဟန်ခိုင် က
အားသန်လွန်းသဖြင့် သူ့မှာ မရုန်းနိုင်ဘဲ
ပါသွားရသည်။

ဟန်ခိုင် သည် ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး
တစ်ခုခုကို ရုတ်တရက် သတိရသွားဟန်ဖြင့်
ကျိုးဝမ်းလုံ ကို ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“စမ်းသပ် မှတ်စုစာအုပ်ယူဖို့ မေ့သွားပြီး...
ဒီစင်္ကြံမှာငါ့ကိုစောင့်နေ... မှတ်စုစာအုပ်ယူပြီးရင်
ငါပြန်လာခဲ့မယ်...”

ဟန်ခိုင် ကချိုသာစွာ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျိုးဝမ်းလုံ
က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အလိုမကျဟန်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး စင်္ကြံအဆုံးသို့

လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ကျိုးဝမ်းလုံ သည်
စကြို၏ ပြတင်းပေါက်ကို မျက်နှာမူကာ
လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍
မတ်တပ်ရပ်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် သူ
ဟန်ခိုင် ၏ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရပြီး စမ်းသပ်မှု
ဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်ချင်လွန်းသဖြင့်
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အလိုကြီး၍
အရနည်းသူပမာ ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဟန်ခိုင် သည် ကျိုးဝမ်းလုံ ၏ နောက်မှ ရပ်ကာ
သူ့ကိုခေါ်လိုက်သည်။

ကျိုးဝမ်းလုံ က နောက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ
လှည့်လိုက်သောအခါတွင် သူ့ခေါင်းနောက်သို့
တစ်စုံတစ်ခုက ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်လိုက်သည်ကို
ခံစားလိုက်ရပြီး ကမ္ဘာကြီးသည် ရုတ်တရက်
လည်ထွက်သွားကာ သူ့မျက်လုံးထဲတွင်
အမှောင်အတိ ဖုံးလွှမ်းသွား၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
လဲကျသွားလေတော့သည်။

Xxxxx

Chapter 88

ယန်ဟန် သည် စမ်းသပ်စင်ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ
စမ်းသပ်မှုဆိုင်ရာ ဒေတာများကို မှတ်စုစာအုပ်တွင်

ချရေးနေစဉ် ကျိုးဝမ်းလုံ ကို စိုးရိမ်သွားရသည်။
ဟန်ခိုင်သည် ပိတ်ထားခဲ့သော သူ၏ မူလ
ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျိုးဝမ်းလုံ ကို
တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာကာ လမ်းတစ်ဝက်တွင်
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ပြန်ပြေးလာကာ တစ်စုံတစ်ခုကို
ရှာဖွေလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေစဉ်
လူတစ်ယောက်ကို မေ့မြောသွားနိုင်သည့်
ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှာနေသည်ဟု ဆိုသည်။
သူမလည်း ရုတ်တရက် စိတ်ဝင်စားလာရပြီး
ထိုထောင့်နားတွင် ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံတစ်ခု
ရှိနေပုံရသည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျိုးဝမ်လုံ ကို အဖွဲ့ထဲက
ထုတ်ပစ်မှာလား...”

ဟန်ခိုင် က သူမကို ရှုးတိုးတိုး လုပ်ပြလိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“မင်း နောက်တော့ သိရမှာပေါ့...”

ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့်
တပြိုင်နက် ယန်ဟန် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဟန်ခိုင်
သည် ကျိုးဝမ်လုံ ကို ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်းသို့

တရုတ်တိုက် ဆွဲလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်အား ပြောလိုက်သည်။

“မြန်မြန်လာ...ငါ့ကို ခုံရာပေး..”

ယန်ဟန် သည် ယခုပုံစံကို ကြည့်နေရင်း
သူမအရင်ကြည့်ဖူးသည့် သည်းထိတ်ရင်ဖို
ရုပ်ရှင်များအကြောင်း ချက်ချင်း
စဉ်းစားမိသွားရသည်။

“ရှင် သူ့ကိုသတ်လိုက်တာလား...”

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာ
အနည်းငယ် ရယ်ချင်သွားရသော်လည်း
မရယ်မိအောင်ထိန်းထားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ငါ သူ့ကို ရိုက်ထည့်လိုက်တာ...သူ့လည်ပင်းကြီး
ကျိုးသွားလိမ့်မယ်လို့ ငါ ဘယ်ထင်မှာလဲ... အခု သူ
အသက်မရှုတော့ဘူး... မြန်မြန်လုပ်...သူ့ကို ရွှေ့ရမှာ
နည်းနည်းကူညီပေးဦး...”

“ရှင် သူ့ကို တစ်ကယ် သတ်လိုက်တာလား...”

ယန်ဟန် က လေသံကလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။
ဟန်ခိုင် က ချက်ချင်းပင် ရှုးတိုးတိုး လုပ်ပြကာ
ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး
တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ခင် အလောင်းကို
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားပါဦး...”

“အို...ဘုရား...ဘုရား... ရှင် သူ့ကို
သတ်လိုက်တယ်...”

ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင် ဟန်ဆောင်နေသည်ကို
သတိမထားမိဘဲ အလွန်ထိတ်လန့်သွားကာ
ဘေးနားတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေပြီး
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကျိုးဝမ်လုံ ကို စိုက်ကြည့်ကာ
ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

ဟန်ခိုင် က ကျိုးဝမ်လုံ ကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲကို
ဆွဲခေါ်သွားပြီး ထောင့်နားကပ်ထားလိုက်ကာ
ထိုင်ခုံတစ်လုံးနှင့် ကြိုးတစ်ချောင်းကို
ရှာလိုက်သည်။

အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်ပြီးနောက် ဟန်ခိုင် သည်
ကုလားထိုင်ကို နံရံနှင့်မီထားကာ ကျိုးဝမ်လုံ ကို
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်တင်လိုက်၍
ကြိုးနှင့် ချည်ထားလိုက်သည်။ ကျိုးဝမ်လုံ ၏
ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှေ့သို့ငိုက်ကျလာသဖြင့်ယန်ဟန်
ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိုလာ....”

ယန်ဟန် က ဟန်ခိုင် အနားသို့ရောက်လာလျှင်
ကျိုးဝမ်လုံကို ထိုင်ခုံမှာ ကြိုးနှင့်ချည်ထားသည်ကို
တွေ့ရလျှင် သူမက မေးလိုက်သည်။

“ရှင် သူ့ကို ဘာလို့ ကြိုးချည်ထားတာလဲ...”

သို့သော် သူမကမေးပြီးပြီးချင်း
သဘောပေါက်သွားရပြီး ဟန်ခိုင် ၏ ကျောကို
ရိုက်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်

“ရှင် ကျွန်မကို လိမ်တာပေါ့လေ...”

ဟန်ခိုင် က အားကနဲအော်ကာ ကျောက်ကို
ကော့လိုက်သည်။

ယန်ဟန်က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်မနေနဲ့... ကျွန်မ ရိုက်တာ ဒီလောက်လည်း
မနာပဲနဲ့...”

“ ငါ သူ့ကို ဒီတိုင်း ရိုက်လိုက်ရုံပါပဲ...သူနဲ့
ငြင်းခုံနေရတော့ သင်ခန်းစာ
ပေးလိုက်ချင်တယ်လေ...ပြီးတော့မှ အကြံတစ်ခု

ပေါ်လာတယ်လေ... ငါ သူ့ကို
ကိုင်ထားပေးမယ်...မင်းက သူ့ကို ထိုင်ခုံမှာ
ကြိုးချည်လိုက်....နောက်လည်း ဒီကောင်
ဓာတ်ခွဲခန်းကို လာတိုင်း လာတိုင်း
ကြိုးနဲ့တုပ်ထားမယ်... ဒါကိုမှ သူမကြောက်ဘဲ
ဆက်လာနေဦးမယ်ဆိုရင် နန်ရှန် အားရင် ဒီကို
ခေါ်ထားလိုက်မယ်....ဒီကောင် နန်ရှန် ကို
ကြောက်တာနဲ့ ထပ်လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး...."

ကျိုးဝမ်လုံ ကို ကြိုးချည်ပြီးနောက်
နှစ်ယောက်သား စိတ်အေးလက်အေးဖြင့်
အလုပ်ဆက်လုပ်ကြသည်။ များမကြာမီ ကျိုးဝမ်လုံ
မှာ နိုးလာပြီး သူ့ကို ထိုင်ခုံပေါ်တွင်

ကြိုးဖြင့်ချည်တုပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး
သူ့ခေါင်းနောက်စေ့မှာလည်း အလွန်ပင်
နာကျင်နေသည်။

ကျိုးဝမ်းလုံ က သူ့ကို ဘယ်သူရိုက်လိုက်သလဲ
ဆိုသည်ကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားတော့သည်။
ဟန်ခိုင် သည် စမ်းသပ်ချက် မှတ်စုစာအုပ်ယူရန်
မေ့သွားသဖြင့် ဓါတ်ခွဲခန်းသို့သွားစဉ် သူ့ကို
စကြိုတွင် စောင့်ခိုင်းထားသည်ကို
သတိရသွားသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်တွင်
ရပ်စောင့်နေပြီးနောက် ဟန်ခိုင် က
သူ့ကိုခေါ်လိုက်သည်။ သူလှည့်ကြည့်ရန်
အချိန်မရမီ တစ်စုံတစ်ယောက်က လေးလံသည့်

ပစ္စည်းတစ်ခုခုဖြင့် ဂုတ်ပိုးကို ရိုက်လိုက်သဖြင့်
သူမေ့လဲသွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည်
ဟန်ခိုင် နှင့် ယန်ဟန်တို့ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်
စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ
ဟန်ခိုင် က သူ့ကို
သတိလစ်သွားအောင်လုပ်လိုက်ပြီး ဤနေရာတွင်
ချည်နှောင်ထားခဲ့ကြောင်း သူ မှန်းဆလိုက်သည်။

“ဟန်ခိုင်... ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို
ကြိုးချည်ထားရတာလဲ... ကြိုးဖြည်ပေး...”

ကျိုးဝမ်းလုံ က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန့်လိမ်လိုက်ရင်း
အော်နေတော့သည်။

ယန်ဟန်သည် စမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်၍
ကျိုးဝမ်းလုံ ကို ဂရုမစိုက်ပေ။ ဟန်ခိုင် သည်လည်း
စမ်းသပ်ဒေတာကို လေ့လာဆန်းစစ်နေရင်း
ဆူညံလွန်း၍ ထပြီး သူ့ခြေရင်းက
ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး
ကျိုးဝမ်းလုံ နားသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“မင်းထပ်ပြောရင် ငါမင်းကို ထပ်ရိုက်မယ်...
ယုံလား...”

Xxxxxxx

Chapter 89

ကျိုးဝမ်းလုံ သည် ဟန်ခိုင် လက်ထဲမှ
ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံကို စိုက်ကြည့်ကာ ဟန်ခိုင် က
သူ့ကို ဘေ့စ်ဘော ရိုက်တံနှင့် မရိုက်ဝံ့ဟု
ထင်လိုက်သော်လည်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ကို
ရိုက်မည်စိုး၍ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။
ကျိုးဝမ်းလုံ ကငြိမ်နေသဖြင့် ဟန်ခိုင် သည်
ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံကို ကိုင်ကာ စမ်းသပ်စင် ဆီသို့
ပြန်သွားလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် နှင့် ယန်ဟန် တို့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ
မထွက်ခွာမီ ဟန်ခိုင် သည် ကျိုးဝမ်လုံ ကို
ကြိုးဖြည်ပေးလိုက်သည်။

ယန်ဟန် က ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံဖြင့် အနားတွင်
ရပ်နေသောကြောင့် ကျိုးဝမ်လုံ မလှုပ်ဝံ့ပေ။
ကျိုးဝမ်လုံ သည် တစ်နေကုန်နီးပါး
ကြိုးတုပ်ခံထားရသဖြင့် သူ့အရိုးများမှာ
ကွဲထွက်တော့မတတ် ဖြစ်နေရပြီး ကြိုးကို
ဖြည်လိုက်သောအခါ သူ့ခြေထောက်များမှာ
ကောင်းစွာ မရပ်နိုင်တော့ဘဲ ဟန်ခိုင် ကို
ဒူးထောက်မိတော့မလို ညွတ်ကျသွားရသည်။
ကံကောင်းစွာနှင့် သူက မနည်း ကြိုးစား

အားတင်းထားလိုက်ရာ ဟန်ခိုင် ကို
ဒူးထောက်သည့်ပုံစံ ဖြစ်မသွားခဲ့ပေ။

ကျိုးဝမ်းလုံ မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသဖြင့်
သူ့မျက်နှာကို ကြမ်းပြင်နှင့်မရိုက်မိစေရန်
လက်ဖြင့်ထောက်ထားလိုက်သော်လည်း
လက်များမှာ ထုံကျင်နေကြသဖြင့် မဟန်နိုင်ဘဲ
ဗိုင်းကနဲ ကျသွားနေ့သည်။ ကျိုးဝမ်းလုံ မှာ
ရှက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းမဖော်ဝံ့သော်လည်းယန်ဟန်
ရယ်နေမည်ဟု သူခန့်မှန်းလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ
ရှက်ရွံ့မှုကြောင့် နီမြန်းနေပြီး ယန်ဟန်နှင့် ဟန်ခိုင်
တို့ကလည်း သူ့ဘေးတွင် ရပ်၍
လှောင်ပြောင်နေမည်ကို သူသိနေသည်။

သနားစရာကောင်းသည့် ကျိုးဝမ်းလုံ ကိုဟန်ခိုင် က
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး
ဆွဲထူလိုက်သော်လည်း ကျိုးဝမ်းလုံ က
မတ်တပ်ထရပ်ကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဟန်ခိုင် ကို
တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံကို ယူကာ
ဟန်ခိုင် အား ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ဘာလို့ သူ့ကို ဆွဲထူတာလဲ...သူ့ဘာသူ
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လူးလိမ်နေပါစေ
ပစ်ထားလိုက်ပေါ့...ဆွဲထူနေသေးတယ်...”

ကျိုးဝမ်းလုံ မှာ နံရံကိုမီထားပြီး
အားယူထကြည့်သော်လည်း သူ့ခြေထောက်များမှာ
ယခုထိ မထောက်နိုင်ဖြစ်နေသေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဟန်ဆောင်မနေနဲ့တော့... ခင်ဗျားတို့ပဲ
ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူးလား...”

စောင့်နေလိုက်...ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံး
ကျွန်တော့်အကြောင်း သိစေရမယ်...”

“ရှင် မတ်မတ်တောင် မရပ်နိုင်သေးဘဲနဲ့
ကျွန်မတို့ကို လာပြီး ဆဲဆိုနေတယ်...ရှင် ယုံချင်ယုံ
မယုံချင်နေ...ကျွန်မ ရှင့်ကို အခုတွန်းလိုက်ရင်
တောင် ရှင် လဲကျသွားနိုင်တယ်...”

ထို့နောက် ယန်ဟန်က ရှေ့သို့ တိုးကာ ကျိုးဝမ်လုံ
ကို တွန်းထုတ်မည်ပြုသော်လည်း သူက နံရံကို
အားပြုကာ ထွက်သွားလိုက်သည်။

ကျိုးဝမ်လုံ သည် သူမည်မျှခံစားခဲ့ရကြောင်း နှင့်
ယန်ဟန်နှင့် ဟန်ခိုင် တို့က လျန်ချောင် ကို
ဂရုမစိုက်ကြကြောင်း ပြောပြရန် လျန်ချောင်
ထံသွားလိုက်သည်။ လျန်ချောင် သည် သူ၏ R
ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်ကို သုတေသနပြုလုပ်ရန်
အလုပ်များနေပြီး ကျိုးဝမ်လုံ အား ပြန်လည်ချေရန်
အချိန်မရှိပေ။

“ပထမဆုံးနေ့ကတည်းက မင်းက သူတို့ကို
ဒုက္ခပေးလိုက်တာကိုး... ဟန်ခိုင် နဲ့ ယန်ဟန်က
ငါ့အစီအစဉ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေပေမယ့်
မင်းအရမ်းကြီး သွားမလုပ်ရင် သူတို့ကလည်း
မင်းကို ဒုက္ခပေးမှာ မဟုတ်ဘူး...”

ကျွန်းပေါ်တွင်ရှိစဉ်က ကျိုးဝမ်လုံ သည် လျန့်ချောင်
လက်အောက်တွင် သုံးနှစ်ကျော်ကြာ
အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ထို့ကြောင့် သူ၏ စရိုက်ကို
လျန့်ချောင် ကောင်းစွာသိသည်။ ကျိုးဝမ်လုံ သည်
အပြင်ပန်းတွင် ကျားတစ်ကောင် အဖြစ်
ဟန်ဆောင်တတ်ပြီး လျန့်ချောင် သူ့နောက်တွင်
ရှိနေသဖြင့် မာန်တက်နေသူ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် မလုပ်ပါဘူး...ပရော်ဖက်ဆာ
လျန့်...ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်...ကျွန်တော်
ဘာမဆို မျှမျှတတ လုပ်ပါတယ်...”

လျန့်ချောင် သည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ
သူ့စိတ်ထဲတွင် လှောင်ရယ်ကာ တွေးလိုက်မိသည်။

‘အေးပါ...မင်းတစ်ယောက်တည်း မျှမျှတတ
လုပ်တတ်တဲ့သူပါ...’

“အခု မင်းရဲ့အဓိကတာဝန်က ယန်ဟန် နဲ့ ဟန်ခိုင်
တို့ရဲ့ စမ်းသပ်မှုတွေ တိုးတက်မှုကို စောင့်ကြည့်ပြီး
ငါ့ဆီ အချိန်မီ သတင်းပို့ဖို့ပဲ...ဒါကြောင့် မင်းသူတို့နဲ့
အတတ်နိုင်ဆုံး ပူးပေါင်းပြီး မင်းကို ငါ့လူလို့
သတိမထားမိအောင် ကြိုးစား... သူတို့က မင်းကို
ရန်ငြိုးထားနေရင် မင်းသူတို့ကို
စောင့်ကြည့်ဖို့ဘယ်လိုလုပ် အခွင့်အရေး ရမှာလဲ....”

“ဒါပေမယ့်...”

“တော်တော့... ဒီလိုအသေးအဖွဲ့ကိစ္စတွေကိုတောင်
မင်းမကိုင်တွယ်နိုင်ရင် ငါ့နောက်လိုက်

ဘယ်လုပ်လို့ရမလဲ...သွား... သွား... ငါ့မှာ
လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်...”

ကျိုးဝမ်လုံ သည် လျန့်ချောင် ၏
စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းလင်းစွာ
သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် ဤကိစ္စတွင်
လျန့်ချောင် က သူ့ဘက်တွင် ရပ်တည်မည်
မဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်။ သူထပ်ပြီး
ပြောလိုက်လျှင် လျန့်ချောင် ဒေါသထွက်သွားမည်
စိုး၍ ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

ထိုညမှာပင် ဟန်ခိုင် က လီနန်ရှန့် ကို ကျိုးဝမ်လုံ
သည် သူတို့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် လီနန်ရှန့်
က နားရက်ဖြစ်၍ ဟန်ခိုင် ကို ကျိုးဝမ်လုံ
နှင့်ပတ်သတ်၍ ကူညီဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။
ကျိုးဝမ်လုံ က သူ့နောက်တွင် ယခင်ကလို ဟန်ခိုင်
ထပ်ပေါ်လာမည်စိုး၍ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
သတိထား လျှောက်လာခဲ့ပြီး
ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကိုလည်း သတိထားပြီး
ဖွင့်လိုက်သည်။

ကျိုးဝမ်လုံ ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို
တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဟန်ခိုင် နှင့် ယန်ဟန်တို့အား

စမ်းသပ်စင်နားတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်
အလုပ်များနေပြီ ဖြစ်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်ရသည်။

ကျိုးဝမ်းလုံ သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော်လည်း
တံခါးနောက်တွင် ပုန်းနေသည့်
လူတစ်ယောက်ရှိနေမှန်း သူမသိလိုက်ပေ။ သူက
တံခါးပိတ်ရန် နောက်လှည့်လိုက်လျှင်
တံခါးနောက်ကွယ်တွင် ပုန်းနေသည့်လူကို
မမြင်ရသေးခင်မှာပင် ထိုလူက သူ့ကို ဓားရှည်နှင့်
ရိုက်ချလိုက်ရာ သတိလစ်သွားရသည်။ သူ

ပြန်နိုးလာသည့်အခါ သူ့ကို ထိုင်ခုံတွင် ကြိုးနှင့်
တုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ကျိုးဝမ်းလုံ က သူ့ရှေ့မှ လူသုံးယောက်ကို
ကြည့်ပြီး ငိုတော့မည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကိုဘာလို့ ကြိုးနဲ့
တုပ်ထားတာလဲ... ဒီနေ့ မနောင့်ယှက်တော့ပါဘူးလို့
ကတိပေးပါတယ်...ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူး...လွှတ်
ပေးပါ... ကျွန်တော် တစ်နေ့ကုန်
ကြိုးချည်ခံထားရလို့ ညကျရင် အရိုးတွေ
ကိုက်လာတယ်...”

ယန်ဟန်က ကျိုးဝမ်လုံ ၏ ခါးသီးသော
မျက်နှာထားကိုကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်က ကြိုးတုပ်ထားမှ
အပိုးကျိုးမှာ...ရှင်သိတယ်မလား....တစ်ရက်ပဲ
ကြိုးတုပ်ရသေးတယ်...မနေ့ကထက် ပြောလို့ဆိုလို့
ကောင်းလာတယ်....”

“အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ရယ်...ကျွန်တော့်ကို
လွှတ်ပေးကြပါဗျာ... လွှတ်ပေးပါလို့
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်...မနေ့က တစ်ရက်လုံး

အချည်ခံထားရတာ မနေ့ညက အိပ်လို့တောင်
မပျော်ဘူး...မနက်အိပ်ရာနိုးမှ
သက်သာတယ်...ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့မှ
ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်တာရပ်မှာလဲ.....”

Xxxxxx

Chapter 90

ယန်ဟန်က အသနားခံနေသည့် ကျိုးဝမ်လုံ ကို
ကြည့်ပြီး သူမဘာသာသူမ တွေးမိသွားရသည်။

‘ဒီလူက တစ်ကယ့်ကို
သူရဲဘောကြောင်တာပဲ...မနေ့တုန်းက သူ
စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား...
အယောင်ဆောင်ကျားပဲ...’

“မနက်ဖြန် ရှင့်ပုံစံကို ကြည့်လိုက်ဦးမယ်...ရှင်
ကောင်းကောင်းနေရင် နောက်နှစ်ရက်လောက်အထိ
ကြိုးမတုပ်ဘူး....”

ထို့နောက် ယန်ဟန် က လှည့်ကြည့်ကာ စမ်းသပ်စင်
ဆီသို့ လှည့်ထွက်သွား လေသည်။

လီနန်ရှန် ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယန်ဟန်
နှင့် ဟန်ခိုင် တို့က သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့ကာ အလုပ်လုပ်ရန် စမ်းသပ်စင် ဆီသို့
သွားကြလေသည်။

ကျိုးဝမ်လုံ မှာ ဒေါသထွက်နေပြီး သနားစရာလည်း
ကောင်းနေတော့သည်။ လီနန်ရှန် က ကြိုးကို
ယခင်နေ့ကထက် နှစ်ဆပို၍တင်းကျပ်စွာ
တုပ်နှောင်ထားလေသည်။ ယခင်နေ့ကလည်း သူ့မှာ
ညဘက် ရောက်သောအခါ လှေကားမှပင်
မဆင်းနိုင်တော့ပေ။

ကျိုးဝမ်းလုံ မှာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ကို
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူ နေ့ခင်းဘက် ရောက်သောအခါ ကုလားထိုင်ကို
မှီကာ ဟောက်သံများ ထွက်သည်အထိ
အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း ယန်ဟန် အသံကြောင့်
ရုတ်တရက် နိုးလာရသည်။

“ဟန်ခိုင်...နံပါတ် ၀၈၉ က ရန်လိုတာတွေ
သိသိသာသာ လျော့သွားတယ်...သူ့ကိုယ်ပေါ်က
အသားပုပ်တွေကလည်း
နည်းသွားတယ်...သူ့မျက်လုံးကို ဓာတ်မီးနဲ့

ထိုးလိုက်ရင်လည်း သူငယ်အိမ်က
နည်းနည်းကျုံ့သွားပြီ... ဒါကြောင့် အင်ဇိုင်း နံပါတ်
၀၈၉ က သိသိသာသာ အနာကျက်နေပြီ...အဲ့တော့
နံပါတ် ၀၈၉ မှာရှိတဲ့ အင်ဇိုင်းဟာ ကျွန်မတို့
ရှာနေတဲ့ gene cleavage အင်ဇိုင်း ဖြစ်နိုင်တယ်...”

ကျိုးဝမ်လုံ သည်
ဇီဝဗေဒကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး CDC တွင် R
ဗိုင်းရပ်စ်ကို သုံးနှစ်ကျော် လေ့လာခဲ့ သူဖြစ်၍
အနည်းငယ် ရူးနမ်းသော်လည်း ယန်ဟန်
ပြောသည့်အဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာ
နားလည်လေသည်။

Cleavage အင်ဇိုင်း...

R ဗိုင်းရပ်စ်၏ မျိုးရိုးဗီဇပစ္စည်းမှာ RNA ဖြစ်ပြီး အလွန်မတည်မငြိမ်သဖြင့်ဗီဇပြောင်းရန် လွယ်ကူလေသည်။ ထို့ကြောင့် R ဗိုင်းရပ်စ် မျိုးကွဲအားလုံးအတွက် သင့်လျော်သော Antigen ကို ရှာဖွေရန် အလွန်ခက်ခဲသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် တိကျသော ဗီဇဖြတ်တောက်နိုင်သည့် အင်ဇိုင်းတစ်ခုဖြစ်လျှင် အခြေအနေများအားလုံး ကွဲပြားသွားနိုင်သည်။ အကယ်၍ ဤ cleavage အင်ဇိုင်း သာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ရှိနေပါက R ဗိုင်းရပ်စ် သည် လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် cleavage အင်ဇိုင်း က R

ဗိုင်းရပ်စ် ၏ မျိုးရိုးဗီဇပစ္စည်းကို
ချက်ချင်းဖြတ်သွားမည်ဖြစ်ပြီး လက်ခံကောင်ထဲ ရှိ
R ဗိုင်းရပ်စ် သည် အသက်မဝင်နိုင်တော့ပေ။

CDC မှ သုတေသီများနှင့် ပရော်ဖက်ဆာများ
အားလုံးသည် သုတေသန၏
အစဦးပိုင်းကတည်းက အဆုံးသတ်သွားရခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ သံသရာလည်နေသောကြောင့်
စမ်းသပ်မှုမှာ တိုးတက်လာခြင်းမရှိဘဲ
သုံးနှစ်ကျော်ကြာ ရပ်တန့်သွားခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့သော ပြဿနာကြီးကို ဤလူနှစ်ဦးက
အချိန်တိုအတွင်း ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ခဲ့ပြီး cleavage
အင်ဇိုင်း ကို အောင်မြင်စွာ
သန့်စင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ကျိုးဝမ်လုံ
သူတို့နှစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းကို
မချိုးကျူးပဲမနေနိုင်တော့။

“ဟန်ခိုင်... အင်ဇိုင်းနံပါတ် ၀၈၉ က
ကြွက်တွေနဲ့ဆိုရင် ရလဒ်ကောင်းတဲ့အတွက်
နောက်တဆင့်ကတော့ လူသားတွေကို
စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ပါပဲ...”

ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင် အား စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
ပြောလိုက်သည်။ ကျိုးဝမ်လုံ သည်
လူသားများအား စမ်းသပ်မှုများ
ပြုလုပ်တော့မည်ကို ကြားသည်နှင့် တပြိုင်နက်
ဤတိုးတက်မှုကို လျန်ချောင် အား အမြန်ဆုံး
ပြောပြသင့်သည်ဟု သူထင်လိုက်သည်။

ထိုညတွင် ကျိုးဝမ်လုံ သည် ကုတင်ပေါ်တွင်
ထိုင်ကာ ထုံကျင်နေသော ခြေလက်များကို
အချိန်အတော်ကြာအောင် ထုရိုက်နေပြီးနောက်

လျန့်ချောင် ၏အခန်းသို့ ပြေးသွားကာ ယန်ဟန် ၏
စမ်းသပ်လုပ်ဆောင်မှုဆိုင်ရာ အသေးစိတ်ကို
သွားပြောလိုက်သည်။ ကျိုးဝမ်လုံ က ဟန်ခိုင်သည်
အလွန်ထူသော သိုင်းကြိုးတစ်ချောင်းကို
ဌားလာပြီး သူ့ကိုကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တစ်ရက်လုံး
ကြိုးချည်ထားကြောင်း လျန့်ချောင် အား
ပြောလိုက်သည်။ ညမှောင်လာသောအခါ သူ့ကို
ချည်ထားသော ကြိုးကို ဖြည်လိုက်ရာ
သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး
ကိုင်ရိုက်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး လှေကားထစ်မှ
ဆင်းလိုက်လျှင်လည်း ခြေထောက်များမှာ
တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဟန်ခိုင် က သူ့ကို နေ့တိုင်း
ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ပညာပြနေသဖြင့်

ထိုဓာတ်ခွဲခန်းကို ထပ်မသွားရဲတော့ကြောင်း
အလုံးစုံ လျန်ချောင်အား ဖောက်သည်
ချနေတော့သည်။

လျန်ချောင် သည် ကျိုးဝမ်လုံ ပြောခဲ့သော
ယန်ဟန် ၏ စမ်းသပ်မှု တိုးတက်လာသည့်
အပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်နေခဲ့သည်။ ကျိုးဝမ်လုံ
ငြီးတွားနေသည်ကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး
သူ့စကားများက ဘယ်ဘက်နားထဲကို ဝင်လာပြီး
ညာဘက်နားမှ ထွက်သွားကြသည်။

“Cleavage အင်ဒိုင်း...”

လျန်ချောင် က အဝေးကိုကြည့်ရင်း
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“သူမ တွေးမိနိုင်တယ်...ယန်ဟန် က
အရမ်းတော်တာ...”

အချိန်တိုအတွင်း နည်းလမ်းမှန်ကို သူမ
တွေ့ရှိခဲ့ရုံသာမက R ဗိုင်းရပ်စ်ကို ကုသရန်
သော့ချက်ကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။

ကာကွယ်ဆေးထုတ်လုပ်ရန် အလွန်ဆုံး တစ်လခန့်
အချိန်ယူရမည် ဖြစ်ပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်
သူကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်ကြိုးစားရပေမည်။
ကံကောင်းစွာနှင့် သူ ယခင်နေ့က လျှို့ဝှက်ပြီး
လုံခြုံသောနေရာကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍
နောက်တစ်ဆင့်မှာ လက်တွေ့စမ်းသပ်ရန်
သက်ရှိလူသားကို ရှာဖွေရန် ဖြစ်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ လျန့်... ပရော်ဖက်ဆာ လျန့်...”

ကျိုးဝမ်းလုံ က လျန်ချောင် ၏ အမည်ကို
အချိန်အတော်ကြာအောင် ခေါ်နေသည်ကို
ပြန်မထူးသဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ...”

“ပရော်ဖက်ဆာ လျန် က ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ...”

“ဪ...မင်း ယန်ဟန်ရဲ့ စမ်းသပ်မှုအကြောင်း
ပြောနေတာပဲ... ထုံးစံအတိုင်း
အရင်သွားကြည့်ရမယ်... နည်းနည်းတော့

ရှုပ်တယ်... ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ
စဉ်းစားရဦးမယ်...”

ယန်ဟန် ၏ စမ်းသပ်မှုကို ကိုင်တွယ်ရန် သူ့တွင်
အချိန်မရှိသောကြောင့် ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကိုသာ
ဖြေရှင်းခိုင်းရမည် ဖြစ်သည်။

“ဟာ...ကျွန်တော် ဟန်ခိုင် ရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကို
သွားရဦးမှာလား....”

ကျိုးဝမ်လုံ က စိတ်မချမ်းသာစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲ... မသွားချင်ဘူးလား...”

လျန့်ချောင် က သူ့ကို ဓားသွားကဲ့သို့ စူးရှသော
မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ကျိုးဝမ်လုံ ထိတ်လန့်သွားရပြီး ကမန်းကတန်း
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မသွားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး...သူတို့
ဓာတ်ခွဲခန်းကို သွားတိုင်း ဟန်ခိုင် က ကျွန်တော့်ကို
ကြိုးနဲ့ တစ်နေ့လုံး ချည်ထားကြမှာ...”

“မင်း ရိုးရိုးသားသား နေရင် သူတို့က မင်းကို
ကြိုးနဲ့ချည်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါကို ငါအရင်က
မပြောဖူးဘူးလား.... ဟုတ်ပြီ... ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေ
အများကြီးရှိသေးတယ်...”

ကျိုးဝမ်လုံ သည် စိတ်အနှောက်အယှက်
မဖြစ်ရဲတော့ဘဲ စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့်သာ
ထွက်သွားလေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 91

ကျိုးဝမ်းလုံ ထွက်သွားပြီးနောက် လျန့်ချောင် သည်
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေရသည်။ခဏအကြာတွင် ဟွမ်ကျစ်ပင်း
၏အခန်းသို့သွားလိုက်သည်။

လျန့်ချောင် က ဟွမ်ကျစ်ပင်း အခန်းတံခါးကို
လာခေါက်ချိန်မှာ ဆယ်နာရီထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်သည်။
ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် အိပ်ရာဝင်ရန် ပြင်နေစဉ်
အခန်းတံခါးခေါက်သံကြား လိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က

သမ်းဝေလိုက်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“မစ္စတာ ဟွမ်...ကျွန်တော် လျန့်ချောင် ပါ...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က တံခါးကို အလျင်စလိုသွားမဖွင့်ဘဲ
အိပ်ယာခင်းရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ ညကြီးအချိန်မတော်...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“မစ္စတာ ဟွမ်...အခု လုပ်စရာတွေ
အရမ်းများနေပြီ...ကျွန်တော် ပြောပြမယ်.... အဲဒါ...
ကာကွယ်ဆေး ကိစ္စပါ....”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ယခုလာရသည့် ကိစ္စကို
စိတ်ဝင်စားသွားစေရန် လျှန်ချောင်က
ကာကွယ်ဆေးအကြောင်း ထည့်ပြောလိုက်သည်။
ကာကွယ်ဆေးအကြောင်း ကြားလိုက်သည်နှင့်
ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် အိပ်ယာခင်းနေတာကို
ရပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက စောင်ကို
ချလိုက်ကာ တံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်သည်။

လျန့်ချောင် ဝင်လာပြီး တံခါးမပိတ်ခင်
ဟွမ်ကျစ်ပင်း က မေးလိုက်သည်။

“ယန်ဟန် က ကာကွယ်ဆေး
တီထွင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား”

လျန့်ချောင် က အခန်းအပြင်ဘက်ကို
ခေါင်းပြုလိုက်ပြီး အပြင်ဘက်တွင်
တခြားလူများရှိ၊မရှိကို စစ်ဆေးလိုက်ပြီး တံခါးကို
ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“တီထွင်လို့ ရခါနီးနေပြီ... ဒါပေမယ့် အကုန်လုံး
မလေ့လာရသေးဘူး... ကြွက်တွေကို
စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တာ ရန်လိုတာတွေတော့
သိသိသာသာ

လျော့သွားတယ်တဲ့...အဲ့ဒီပြန်ကောင်းလာတဲ့
ကြွက်တွေကလည်း R မိုင်းရပ်စ် မကူးစက်ထားတဲ့
ကြွက်တွေနဲ့လည်းမတူဘူး...
နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ လူမှာ စပြီး
စမ်းသပ်မယ်လို့ ယန်ဟန်ကပြောတယ်....”

“အရမ်းမြန်တယ်နော်...”

“ဟုတ်တယ်... ဒီလောက်ကြီး မြန်လိမ့်မယ်လို့
မမျှော်လင့်ထားဘူး... CDC က ပရော်ဖက်ဆာတွေနဲ့
သုတေသီ တော်တော်များများလည်း
လေ့လာခဲ့တာပဲ...သုံးနှစ်ကျော်ကြာတဲ့အထိ ဘာမှ
မတွေ့ခဲ့ပေမယ့် ယန်ဟန်က တစ်လအတွင်း
ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့တယ်...”

“ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...”

ယန်ဟန်သည် ကာကွယ်ဆေးကို သုတေသန
လုပ်တော့မည်ကို ဟွမ်ကျစ်ပင်း သိရသောအခါ သူ
ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“မဖြစ်ဖြစ်အောင် တားရမှာပေါ့...”

လျန့်ချောင် က သူပြောချင်သည့်
စကားတစ်ဝက်သာ ပြောပြီး ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို
တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ဒါပေါ့...တားရမှာပေါ့...ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်
တားရမလဲ...”

“ဘယ်လိုတားရမလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ
နည်းလမ်းရှိတယ်...”

လျန့်ချောင် က ဟွမ်ကျစ်ပင်း အလျင်လိုနေသည်ကို
မြင်သောအခါ တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်သည်။

“ဘာနည်းလဲ...”

“ကာကွယ်ဆေးသုတေသနရဲ့သော့ချက်က ယန်ဟန်
မှာ ရှိတယ်လေ...ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမှာက...”

လျန့်ချောင် က ဟွမ်ကျစ်ပင်း အား “သူမကို
သတ်ပစ်လိုက်ပါ...” ဟု ပါးစပ်လှုပ်ရုံသာ ပြောပြီး
ထပ်ပြောပြန်သည်။

“အားလုံး သုညဘဝကို ပြန်ပို့ရမယ် မဟုတ်လား...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ချက်ချင်း ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

“မလုပ်ဘူး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဟာ ငါ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့
ငါ့သမီးပဲ...သူမကို လုံးဝ သတ်မပစ်နိုင်ဘူး..”

“ဒါဆိုရင် နောက်ကို
တစ်လှမ်းပဲဆုတ်လိုက်...အဲ့ဒါကတော့ ယန်ဟန်ကို
သော့ပိတ်ထားရမှာပဲ... ယန်ဟန်သာ ရုတ်တရက်

ပျောက်သွားရင် ဟန်ခိုင် ကလည်း
ကာကွယ်ဆေးကို
တီထွင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး...ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
လိုချင်တာ ရပြီပေါ့...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ဤနည်းလမ်းကို
ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ယန်ဟန်ကို ဘယ်လိုဖမ်းရမလဲ...”

လျန့်ချောင် က ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို
ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးပါပြီ...”

ထို့နောက် ဟွမ်ကျစ်ပင်း နားနားသို့ကပ်ပြီး တီးတိုး
ပြောလိုက်သည်။ ဟွမ်ကျစ်ပင်း က
နားထောင်ပြီးနောက် လျန်ချောင် ပခုံးကို
ပုတ်လိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက တစ်ကယ် အားကိုးရတယ်..”

လျန်ချောင် သည် လှည့်ကွက်သုံးလိုက်ပြီး
ဤကိစ္စကို ဟွမ်ကျစ်ပင်း လက်ထဲသို့ အောင်မြင်စွာ

တွန်းပို့နိုင်ခဲ့သည်။ သူ့အခန်းသို့ ပြန်လာရာ
လမ်းတစ်လျှောက် လျန်ချောင် က ညစ်ကျယ်ကျယ်
ပြုံးမိသွားရသည်။ ထို့နောက် သူက
အခန်းထဲဝင်လာပြီး စားပွဲရှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး
မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် အစီအစဉ်များကို
စတင်ချရေးလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်လာသော သူ့အကျင့်
ဖြစ်ပြီး တစ်ခုခုမလုပ်မီ စာအုပ်ထဲတွင် အသေးစိတ်
အစီအစဉ်တစ်ခုကို ရေးထားတတ်သည်။

‘ စူပါဇွန်ဘီဘုရင်ကို ဖန်တီးဖို့ဆိုရင် R
ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်ရယ် လွယ်လွယ်မပျက်နိုင်တဲ့
လှောင်အိမ် နဲ့ လူတွေအများကြီး လိုတယ်’

Xxxxxxxxxxx

Chapter 92

CDC တွင်ရှိစဉ် လျန်ချောင့် သည် R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
မျိုးဗီဇပြုပြင်ပြီး ကြွက်များတွင် စမ်းသပ်ခဲ့သည်။
ဤ R ဗိုင်းရပ်စ်အသစ် ထိုးသွင်းထားသော
ကြွက်များသည် အလွန်အမင်း ရန်လိုလာပြီး
ခန္ဓာကိုယ်၏ ကြွက်သားဖွဲ့စည်းပုံလည်း
သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို
တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ကြွက်များ၏ ကြွက်သားဖွဲ့စည်းပုံ
အပြောင်းအလဲကြောင့် R ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်
ကူးစက်ခံရသော ကြွက်များသည်

သာမန်ကြွက်များထက် တစ်ဆခွဲနီးပါး
အရွယ်အစားပိုကြီးလာလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူ စမ်းသပ်မှုများစွာကို
ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ R ဗိုင်းရပ်စ် ကူးစက်ခံထားရသော
ကြွက် သို့မဟုတ် သာမန်ကြွက် တို့တွင် R
ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်ကို သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့
ထိုးသွင်းလိုက်လျှင် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော
ရန်လိုမှု နှင့် တုံ့ပြန်မှုအရှိန်တို့ မြန်ဆန်လာခြင်း တို့
ဖြစ်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်။ သူက ထိုကြွက်များ၏
အပြောင်းအလဲများကို မှတ်တမ်းတင်ထားပြီး
ညပေါင်းများစွာ အိပ်မပျော်နိုင် လောက်အောင်ပင်
စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ လျန်ချောင် သည် လူသားများတွင်
စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်ရန် အခွင့်အလမ်းများကို
ရှာဖွေနေခဲ့သည်။ အကယ်၍ သူ ကျွန်းပေါ်တွင်
လူသားများအား စမ်းသပ်မှုများကို ပြုလုပ်ပါက
တစ်ကျွန်းလုံး ကမောက်ကမ

ဖြစ်သွားမည်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

အချိန်အတော်ကြာပြီးနောက် အခွင့်အရေး

ရှာမတွေ့သောကြောင့် လူသားများတွင်စမ်းသပ်မှု
ပြုလုပ်မည့် အစီအစဉ်ကို ဆိုင်းငံ့ထားလိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျီကျောက်ယန် က ဗီဇပြောင်းဇွန်ဘီ
တစ်ကောင်ကို ဖမ်းထားကြောင်း သုတေသီတစ်ဦး
ထံမှ ကြားခဲ့ရ၏။ ကျီကျောက်ယန် ဖမ်းထားသော

ဗီဇပြောင်းဖွန်ဘီသည် အလွန်ထူးဆန်းပြီး သူမ၏
အပြုအမူကိုလည်း ကောင်းစွာ
ထိန်းချုပ်နိုင်သည်ဟု ထိုသူတေသိက
ပြောလေသည်။

အခြားသူတေသိ အားလုံးကလည်း ဗီဇပြောင်း
ဖွန်ဘီအကြောင်းကို
သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေကြလေသည်။ လျန့်ချောင်
ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်နေသဖြင့်
အလုပ်ပြီးသည်နှင့် အပျော်သဘောကြည့်ရန်
ကျီကျောက်ယန် ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းကို
သွားခဲ့လိုက်သည်။ သူ ကျီကျောက်ယန်၏
ခွဲခန်းဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ချဉ်းကပ်လာစဉ်

အဝေးမှပင် အတွင်းထဲက ကျယ်လောင်သော
အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူကလည်း
အထဲမဝင်ဘဲ အပြင်မှာသာ ပုန်းပြီး
ခိုးနားထောင်လိုက်သည်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်
နားထောင်ပြီးချိန်၌ အထဲတွင် ဘာဖြစ်နေမှန်း
သူနားလည်သွားရသည်။

ကျီကျောက်ယန် သည် မီဇပြောင်းဇွန်ဘီကို
ဖမ်းထားကြောင်း CDC မှ အခြားလူများကလည်း
ကြားသိရပြီး အပျော်တမ်းကြည့်ရန် လာကြရာမှ
ထိုဇွန်ဘီကို ကာကွယ်ဆေး လေ့လာရန်
စမ်းသပ်မှုအဖြစ် အသုံးပြုမည်စိုး၍
ကျီကျောက်ယန် က အခြားပရော်ဖက်ဆာများကို

ကြည့်ခွင့်မပေးခဲ့ပေ။ထို့ကြောင့် ကျီကျောက်ယန်
နှင့် အခြားသုတေသီများ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
စကားများခဲ့ရသည်။ အခြားပါမောက္ခများ
ပြန်သွားသောအခါ လျန်ချောင်း သည်
ကျီကျောက်ယန် ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့
ဝင်သွားလိုက်သည်။

သာမန်အားဖြင့် CDC တစ်ခုလုံးတွင်
ကျီကျောက်ယန် နှင့် သူ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ
ကောင်းမွန်ခဲ့သည်။ ကျီကျောက်ယန် သည် CDC
၏ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် သူ့ဖခင်ကို
အားကိုးသူ ဖြစ်ပြီး ဖခင်ကြောင့် ဘဝင်မြင့်နေသူ
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ဇွန်ဘီ ဗိုင်းရပ်စ်မဖြစ်ပွားမီက CDC မှ
ပရော်ဖက်ဆာ များသည် အရည်အချင်း
ရှိသူများဖြစ်ပြီး ပညာမာနကိုယ်စီ ရှိကြသဖြင့်
ကျီကျောက်ယန် ကို အထင်အမြင်သေးခဲ့ကြသည်။

လျန့်ချောင် မှာမူ ကျီကျောက်ယန် ကို
မြှောက်ပင့်ပေါင်းတတ်ပြီး ကျီကျောက်ယန်
ကလည်း သဘောကျသဖြင့် နှစ်ယောက်သား
ရင်းနှီးသွားကြလေသည်။ ကျီကျောက်ယန် က
သူဖမ်းထားသည့်ဇွန်ဘီက ယန်ဟန် ဟု
ပြောလိုက်သည့်အခါ သူ ပို၍ပင် သိချင်လာရသည်။

ထို့ကြောင့် လျန်ချောင် က ဉာဏ်နီ
ဉာဏ်နက်မှန်သမျှ ထုတ်သုံးကာ ကျီကျောက်ယန်
၏ ဗီဇပြောင်း ဇွန်ဘီကိုတိတ်တဆိတ်
ကြည့်နိုင်မည့် နည်းလမ်းရှာဖွေတော့သည်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကျီကျောက်ယန်
ကို လျှို့ဝှက်စောင့်ကြည့်ခဲ့ရာ ကျီကျောက်ယန် က
ဓာတ်ခွဲခန်းနံပါတ်- ၇၁၂ သို့
မကြာခဏသွားလေ့ရှိပြီး ထိုအခန်းထဲတွင်
အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေတတ်သည်ကို
တွေ့ခဲ့ရလေတော့သည်။

လူတော်တော် များများ မသိသေးသည့်
လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုမှာ
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာန၏ အဓိကတာဝန်ရှိသူမှာ
ဟွမ်ကျစ်ပင်း ဖြစ်ပြီး
စောင့်ကြည့်ရေးကဏ္ဍကိုလည်း
ပိုင်နိုင်ထားသူဖြစ်သည်။ CDC ဓာတ်ခွဲခန်း
သော့များအားလုံးကို အရန်သိမ်းထားကြပြီး
အရန်သော့များကို လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနတွင်
သိမ်းဆည်းထားလေသည်။
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနကို ဟွမ်ကျစ်ပင်း က
လျှို့ဝှက်ထိန်းချုပ်ထားပြီး အရန်သော့များကိုလည်း
အသုံးပြုနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် လျန်ချောင် သည် ကျီကျောက်ယန်
ထွက်သွားပြီးနောက် အခန်းနံပါတ် -၇၁၂ ၏
အရန်သော့ကိုယူကာ လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့်
ထိုအခန်းသို့ သွားလိုက်သည်။လျန်ချောင် သည်
အကင်းပါးသူဖြစ်၍ ကျီကျောက်ယန် ၏
သံသယဖြစ်တတ်သည့် အကျင့်ကို
အနည်းနှင့်အများ သိနားလည်ထားသည်။
ကျီကျောက်ယန် သည် အခန်း နံပါတ်-၇၁၂တွင်
စောင့်ကြည့်ကင်မရာ တပ်ဆင်ထားမည်ဖြစ်၍
သူ့ကိုယ်သူ လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ဆင်ကာ
ဝင်သွားလိုက်ရာ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင်

ဇွန်ဘီလျောင်အိမ် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြီး
လျောင်အိမ်ထဲတွင် ယန်ဟန် ရှိနေလေသည်။

အမှန်အတိုင်း ဆိုရလျှင် ယန်ဟန်ကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ လျန်ချောင် အမှန်တစ်ကယ်
အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဤမျှ
တိုက်ဆိုင်မှု များ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ
ဘယ်သောအခါမှ မထင်ခဲ့ဖူးပေ။ သူ အခန်းထဲတွင်
အကြာကြီး မနေရဲဘဲ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင်
ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

သူရုံးသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုကိစ္စကို စပြီး
စဉ်းစားနေမိခဲ့သည်။ ကျီကျောက်ယန် သည်
လွန်ခဲ့သည့်ရက်အနည်းငယ်က ယန်ဟန်
အကြောင်း သူ့အားပြောသောအခါ သူကလည်း
ဟန်ခိုင် အကြောင်းကို ကျီကျောက်ယန် အား
ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခုလုံးသည်
ဝတ္ထုဆန်ပြီး ဇာတ်ကောင်များကြားမှ
ဆက်ဆံရေးသည်လည်း ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။

ထို့နောက် သူက အခန်းနံပါတ် -၇၁၂ ၏သော့ကို
ကူးယူထားကာ ဟန်ခိုင် ၏အံ့ဆွဲထဲတွင်
တိတ်တဆိတ် ထည့်ထားလိုက်သည်။
သေချာသည်မှာ ထိုနေ့ည၌ ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်

ဆီသွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဟန်ခိုင် နှင့်
ကျီကျောက်ယန် တို့အငြင်းပွားခဲ့ကြပြီး
ကျီကျောက်ယန် ကို ယန်ဟန်
ကကိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

တစ်ကယ်တမ်းတွင် လျန်ချောင်
မျှော်လင့်ထားသည်ထက်
အခြေအနေများဆိုးသွားခဲ့ပြီး ကျီကျောက်ယန်
ကဘာကြောင့် ညသန်းခေါင်တွင် ဓာတ်ခွဲခန်းကို
ရောက်လာရမှန်း သူမသိခဲ့ပေ။ သို့သော်
ကျီကျောက်ယန် ကို ဇွန်ဘီကိုက်လိုက်သဖြင့်
လျန်ချောင် မှာ အကောင်းဆုံး
အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုကို ရလိုက်လေသည်။

ကျီကျောက်ယန် ဇွန်ဘီဖြစ်သွားရန် အနည်းဆုံး
တစ်နာရီ သို့မဟုတ် နှစ်နာရီအချိန်ကြာမည်
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လျန်ချောင် သည် သူ၏ R
ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်ကို စမ်းသပ်ရန် ကျီကျောက်ယန်
ကို အသုံးချခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အကြံသည် မည်သည့်နေရာမှ
ထွက်လာမှန်း မသိတော့ပေ။

လူအများသည် သူတို့စိတ်ထဲတွင်
ပေါ်လာတတ်သည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း
အတွေးတစ်ခုကြောင့် သူတို့၏

မူလရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောင်းလဲသွားခြင်းတို့
ဖြစ်ဖူးကြလေသည်။

လျန်ချောင့် သည် R ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်၏
အာနိသင်မှာ ကျီကျောက်ယန် ကို
ဇွန်ဘီဘုရင်အဖြစ်
ပြောင်းလဲလိုက်သည်ကိုမသိရသောအခါ
သူ့စိတ်ပြောင်းသွားရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍
သူ့စိတ်ထဲတွင် အခြားအရာများကို မတွေးတော့ဘဲ
ဇွန်ဘီဘုရင် ကျီကျောက်ယန် ထက်
ပိုအစွမ်းထက်သော ဇွန်ဘီမျိုးစိတ်တစ်ခုကို
ဖန်တီးချင်နေခဲ့လေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 93

ဓာတ်ခွဲခန်းသို့သွားရာလမ်းတွင် ယန်ဟန်သည်
အင်ဇိုင်းများကို ဖြတ်တောက်မည့်ကိစ္စကို
စဉ်းစားနေသောကြောင့် သူမ
လှေကားထစ်ပေါ်တက်နေစဉ် သူမနှင့် ရင်းနှီးသော
လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သော်လည်း
လှေကားကို ဆက်တက်နေမိသည်။ သူမသည်
ထိုသို့သော အပြုအမူများကို မကြာခဏ
ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ကယ်တမ်းတွင် သူမ
မျက်လုံးက မြင်လိုက်သော်လည်း ဦးနှောက်က

အတွေးများနှင့် လုံးထွေးနေ၍ မမြင်ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ယန်ဟန်က
သူ့ကိုမြင်လိုက်သော်လည်း သူမက
ဆက်လျှောက်သွားသဖြင့် သူ့ကို
ဒေါသထွက်နေသေးသည် ဟု ထင်သွားပြီး
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

“ယန်... ယန်ဟန်...”

ယန်ဟန်က သူမနာမည်ကို တစ်ယောက်ယောက်က
ခေါ်လိုက်လျှင် သူမ အသိစိတ် ပြန်ဝင်လာပြီး
နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယန်ဟန် က ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်ကို မြင်လျှင်
ဟွမ်ကျစ်ပင်း ပြုံးမိသွားရသည်။

“ရှောင်ဟန် အဖေ့ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းလား...”

ယန်ဟန်သည် မွေးစားအဖေဖြစ်သူမှာ မည်သည်ကို
ဆိုလိုမှန်း နားမလည်သဖြင့် ကြောင်သွားရပြီး
ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး”

“ တော်သေးတာပေါ့...သမီး
စိတ်မဆိုးနေတာ...တော်သေးတာပေါ့... “

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“အိုး... ဟုတ်သားပဲ..အဖေ သမီးကို
ပြောစရာရှိတယ်....”

“အင်း...ပြောပါ...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာတော့ ပြောလို့
မကောင်းဘူး...အဖေ့လိုက်ခဲ့...တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာ
ကို သွားရအောင်...”

“ဒီမှာ ဘာလို့ ပြောမကောင်းရမှာလဲ...”

ယန်ဟန် သည် မွေးစားဖခင်က သူမကို
ခေါ်နေသောအခါ မသင်္ကာဖြစ်သွားရသည်။
ယခင်နေ့က စမ်းသပ်မှုမှာ တိုးတက်မှုတစ်ချို့
ရှိခဲ့လေသော်လည်း ဆက်မတိုးတက်လာသဖြင့်
စိတ်ရှုပ်နေရလေသည်။ ကျိုးဝမ်လုံ က
ကာကွယ်ဆေးအကြောင်းကို
ပြန်ပြောလိုက်သည့်အတွက် ဟွမ်ကျစ်ပင်း က
သူမအား နံနက်စောစောတွင် လှေကားထိပ်၌
စောင့်နေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။
ယခု သူပြောချင်သော ကိစ္စမှာကာကွယ်ဆေးကို

ဆက်မပြုလုပ်ကြရန် ပြောခြင်းသာ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယန်ဟန် သတိရှိနေသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ
ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ငါးစာချလိုက်သည်။

“ရှောင်ဟန်...အဖေဘာလို့ R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ဖော်ရတာလဲဆိုတာ သမီး အမြဲတမ်း သိချင်နေတာ
မဟုတ်လား...”

ယန်ဟန် က စကားမပြောဘဲ
သူ့ကိုကြည့်၍နေသည်။

“ဒီမှာ ပြောလို့ အဆင်မပြေဘူး...”

ယန်ဟန် သည် ဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏ မျက်လုံးများကို
စိုက်ကြည့်ကာ ရင်ထဲကို ရှာကြည့်လိုက်သော်လည်း
မမြင်ရဘဲ ရှိနေလေသည်။ သူမ ခဏတာ
တုံ့ဆိုင်းသွားသော်လည်း ဟွမ်ကျစ်ပင်း နှင့်
လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။
တစ်ချိန်လုံး သုတေသနလုပ်ရင်း
စိတ်ရှုပ်မခံချင်တော့ဘဲ အလွန်အရေးကြီးလှသည့်
ဗိုင်းရပ်စ်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိရန်
လိုအပ်လေသည်။ R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ထုတ်လုပ်ရန်အတွက် သုတေသနအဖွဲ့တစ်ခု

ထူထောင်ကာ ငွေကြေးအမြောက်အမြား
သုံးစွဲခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို
သူမသိချင်လှပေသည်။ အခြေအနေကိုကြည့်၍
မီးစင်ကြည့်ကရမည် ဖြစ်သော်လည်း
မည်သို့ပင်ဆိုစေ မွေးစားဖခင်က သမီးဖြစ်သူကို
သတ်မည်မဟုတ်ဟု သူမတွက်ထားမိသည်။

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ယန်ဟန်ကို အနီးအနားတွင်
မည်သူမှ မရှိသော အလွန်ဝေးသည့် နေရာသို့
ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ယန်ဟန်က သူ့ကိုကြည့်ကာ
အေးစက်စွာပြောလိုက်သည်။

“မြန်မြန်ပြော... R ဗိုင်းရပ်စ်ကို ဖန်တီးဖို့ အဖေ့ရဲ့
ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ချက်ခြင်းပြန်မဖြေဘဲ
အတိတ်ကို သတိရနေသကဲ့သို့ အဝေးသို့
ငေးကြည့်နေမိသည်။

“တကယ်တော့ R ဗိုင်းရပ်စ်ဟာ အဖေတို့ရဲ့
ရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်ပါဘူး... အဖေတို့ရဲ့
မူလရည်ရွယ်ချက်က ကျောက်ရောဂါ ဗိုင်းရပ်စ် ၊
SARS ဗိုင်းရပ်စ်နဲ့ တုပ်ကွေးဗိုင်းရပ်စ်တွေလိုမျိုး
သေဆုံးမှုနှုန်း မြင့်မားတဲ့ ဗိုင်းရပ်စ်ကို လေ့လာဖို့ပဲ...”

ကူးစက်နှုန်း မြန်ပြီး သေဆုံးမှုနှုန်း မြင့်တဲ့ ဗိုင်းရပ်စ်
တစ်မျိုးကို လေ့လာဖို့ သုတေသန အဖွဲ့တစ်ခု
ထူထောင်ပြီး ငွေတွေအများကြီး
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီးတော့
လုပ်ခဲ့တာ...အကောင်းဆုံးကတော့
ရောဂါပိုးကူးစက်ပြီး တစ်ရက်အတွင်း
သေဆုံးနိုင်တာမျိုးပေါ့... လူတွေဆိုတာ
အသန်မာဆုံး သတ္တဝါတွေပဲလေ...အခု ၂၀၂၂ ခုနှစ်ရဲ့
ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ အဆင့်အတန်းနဲ့ ဆိုတော့
အချိန်ကောင်းကောင်း ပေးလိုက်တာနဲ့
ရောဂါတွေကို ကုသနိုင်တဲ့ ကာကွယ်ဆေးတွေ
မကြာခင် တီထွင်နိုင်တော့မှာပါ...”

ယန်ဟန် သည် ဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏
စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ
ရူးနေပြီဟုသာ တွေးလိုက်သည်။

“R ဗိုင်းရပ်စ်ကို သမီးက မတော်တဆ
ဖော်လိုက်လို့ လေထဲမှာ ပျံသွားတာ...
ဒီစူပါကူးစက်မှုနှုန်းက မယုံနိုင်စရာပဲလေ... သူ့ရဲ့
သေဆုံးမှုနှုန်းကလည်း အံ့သြလောက်အောင်
မြင့်တယ်...၉၀% နီးပါးလောက်
ချို့ယွင်းသွားတာကတော့...ဟုတ်တယ်.. R ဗိုင်းရပ်စ်
ကူးစက်ခံထားရသူ တွေကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့တာ...
တကယ်မသေပေမယ့် လူသားစားတဲ့
အလောင်းကောင်တွေ ဖြစ်သွားတယ်မလား...”

ယန်ဟန်က ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သည်။

“ဒီဗိုင်းရပ်စ်ကို အဖေကိုယ်တိုင် လေ့လာထားတာ
မလို့လား...ဒီဗိုင်းရပ်စ် ဖြစ်ပြီးတာနဲ့ အဖေလည်း
ကူးစက်လိမ့်မယ်လို့
တွေးခဲ့ဖူးလား...တခြားသူတွေအတွက်
အဖေစဉ်းစားပေးခဲ့ဖူးလား...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ယန်ဟန် ကို နားမလည်နိုင်စွာ
ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှောင်ဟန် ...အဖေ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက်
ဒီဗိုင်းရပ်စ်ကို ဖန်တီးဖို့ ပိုက်ဆံအများကြီး
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့တယ် ထင်လား....”

ယန်ဟန် ပြန်မဖြေဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ
နေလိုက်သည်။

“ရှောင်ဟန်...အဖေ စီးပွားရေးလုပ်လာတာ
နှစ်အတော်ကြာနေပြီမို့ ကျွမ်းကျင်နေပြီ...
ဒီလိုလုပ်တာက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက်
မဟုတ်ဘဲ လူတစ်စုရဲ့အကျိုးအတွက်ရယ်...
လူတွေရဲ့ ရေရှည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အတွက်ပါ...”

ယန်ဟန် က ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို အရူးတစ်ယောက်ကို
ကြည့်နေရသလို ရယ်လိုက်သည်။

“အဖေက လူတစ်စုရဲ့အကျိုးအတွက် နဲ့
လူသားတွေရဲ့ ရေရှည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက်
ဒီမိုင်းရပ်စ်ကို တီထွင်ခဲ့တာလို့
ပြောလိုက်တာလား..ကျွန်မက သုံးနှစ်သား
ကလေးမဟုတ်ဘူး..အဖေ ကျွန်မကို လိမ်ဖို့
စဉ်းစားနေတာလား ..ကျွန်မကို လိမ်ဖို့ တော်တော်
လေးကောင်းတဲ့ဆင်ခြေ ပေးလိုက်တာပဲနော်...”

“သမီးနားမလည်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သိတယ်...
ရှောင်ဟန်...၂၀၂၂ မှာ ကမ္ဘာလူဦးရေ သန်းပေါင်း
ဘယ်လောက်ရှိလာမယ် ဆိုတာ
သမီးသိလား...လာမယ့် နှစ် ၅၀ နဲ့ နှစ်၁၀၀အတွင်း
ကမ္ဘာလူဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိလာမယ်
ဆိုတာကိုရော တွက်မိလား...ကမ္ဘာကြီးကို
လက်ခံကောင်အဖြစ် တွေးကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်
လူသားတွေဟာ ကပ်ပါးကောင်တွေပဲ....
ကပ်ပါးကောင်တွေဟာ ပွားများလာပြီး
လက်ခံကောင်ဆီက အာဟာရတွေကို
အဆက်မပြတ် စုပ်ယူမှာပဲ... နောက်ဆုံးမှာ
ဘာဖြစ်မယ်ထင်လဲ... ခန္ဓာကိုယ်ထဲက
ကပ်ပါးကောင်အားလုံးကို ဖယ်ရှားဖို့ဆိုရင်

အပြင်က ပစ္စည်း တစ်ခုခု ဖြစ်ဖြစ်...လက်ခံကောင်
ဖြစ်တဲ့ကမ္ဘာကြီးကပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကျမှ
လူသားမျိုးစိတ်တွေ မျိုးသုဉ်းသွားမှာ... ဒါကြောင့်
ရေရှည်မှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ချင်ရင် ကမ္ဘာလူဦးရေ
ကို လျော့ချပစ်မှရမယ်...”

“မျိုးစိတ်တွေ မျိုးသုဉ်းသွားမယ်
ဟုတ်လား...အဖေက ယုတ္တိမရှိတာကို
စိုးရိမ်နေတာပဲ...အဖေပြောတဲ့ နည်းကမှန်ရော
မှန်ရဲ့လား...အဖေစဉ်းစားကြည့်ဦး...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... နားမလည်တဲ့သူတွေကတော့ ဘယ်တော့မှ
နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး.. ပြောနေလည်း
မထူးပါဘူး...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ယန်ဟန်
၏ ဂုတ်ပိုးကိုတစ်စုံတစ်ခုက ပြင်းထန်စွာ
ရိုက်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး
သူမမျက်လုံးထဲတွင် မှောင်အတိကျသွားကာ
ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

Xxxxxxx

Chapter 94

ဟန်ခိုင် နှင့် လီနန်ရန် သည် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့
ရောက်လာသော်လည်း ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင်
မည်သူမှ မရှိပေ။

“ဇွန်ဘီတွေကို အတူတူဖမ်းဖို့ ပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူးလား....ယန်ဟန် ကို ဘာလို့
မတွေ့ရတာလဲ...”

လီနန်ရှန့် က ထိုင်စရာနေရာရှာပြီး
ပြောလိုက်သည်။ ဟန်ခိုင် လည်း
အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ယန်ဟန်က ဝဇေ ကြွက်ရဲ့ အခြေအနေကို
သွားကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်...အခု ဘာလို့
သူမကို မတွေ့ရတာပါလိမ့်...”

လီနန်ရှန့် သည် ကြွက်နံပါတ် ဝဇေ ဟု
ကြားသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စိတ်ဝင်တစား
ပြောလာသည်။

“ယန်ဟန် က ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ကို ကုသဖို့
ကာကွယ်ဆေးကို ရှာတွေ့ခဲ့တာလား...
အဲဒီကြွက်က ဘယ်မှာလဲ... ကြည့်ချင်လိုက်တာ...”

ဟန်ခိုင် က လီနန်ရှန် က စူးစမ်းလိုစိတ်အပြည့်
ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ၀၈၉
ကြွက်၏အခြေအနေကိုကြည့်ရန် သူ့ကို
အခြားဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသည်။
လီနန်ရှန် သည် ဟန်ခိုင် နောက်မှ လိုက်ကာ
မြို့ထဲသို့ဝင်လာသော
တောသားလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့
လိုက်သွားတော့သည်။

ဟန်ခိုင် သည် တံခါးဘေးရှိ မီးကိုဖွင့်လိုက်ရာ
နံရံနှင့်ကပ်လျက်တွင် အနက်ရောင်
ပိတ်စများတစ်ခုရှိနေကြောင်း လီနန်ရှန်
တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟန်ခိုင် သည်
အနက်ရောင်ပိတ်စကို ရုတ်လိုက်ရာ လီနန်ရှန် သည်
အနက်ရောင်ပိတ်စမှာ သံလှောင်အိမ်ငယ်များကို
ဖုံးအုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
မြင်လိုက်ရသည်။ သံလှောင်အိမ်ငယ်များတွင်
ကြွက်ဖြူများဖြင့် ပြည့်နေလေသည်။
ကြွက်ဖြူအချို့မှာ သေဆုံးနေပြီး အချို့မှာ
ဖုတ်ကောင် ကြွက်များအဖြစ်သို့
ပြောင်းလဲသွားကာ လူကို မြင်လိုက်သောအခါ

ရန်လိုစွာနှင့် လှောင်အိမ်ကို ကိုယ်လုံးနှင့်
ပစ်ဆောင်နေတော့သည်။

“ဒါက နံပါတ် ၀၈၉ ကြွက်ပဲ...အစတုန်းက
ဒီကြွက်လောက် ရန်လိုတတ်တယ်...”

ဟန်ခိုင် က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဆို အစ်ကို တစ်ကယ် ကာကွယ်ဆေးကို
တီထွင်နိုင် တော့မှာပဲ..”

လီနန်ရှန့် က ကြွက်ဖြူလေးကို ခဏလောက်
အံ့အားသင့်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုး၍
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကြွက်ဖြူလေး ဒီပုံစံကနေ ပြောင်းသွားဖို့
ဘယ်လောက်ကြာလဲ”

“၄၈ နာရီ...”

“၄၈ နာရီ...နှစ်ရက်နဲ့ နှစ်ည ဆိုတော့
တော်တော်မြန်တာပဲ...”

“ဒါက ကြွက်ဖြူတွေကို စမ်းသပ်တာ... လူနဲ့
စမ်းသပ်မှု မလုပ်ရသေးဘူး... လူတွေဆိုရင်
သုံးရမယ့် ပမာဏ နဲ့ အချိန်ကာလကို
မသိရသေးဘူး...ဗိုင်းရပ်စ်ကို လုံးဝသတ်ပစ်နိုင်တဲ့
ကာကွယ်ဆေးဖြစ်လာဖို့ အချိန်ယူရဦးမှာပေါ့...”

“လူသားအားလုံးကို ကယ်တင်ဖို့
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုလုံး အစ်ကိုရဲ့ပခုံးပေါ်မှာ
ရှိတယ်နော်...”

လီနန်ရုန့် က ဟန်ခိုင် ပခုံးကို ပုတ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ
ပြောလိုက်သည်။ ဟန်ခိုင် က လီနန်ရုန့် ကို
တစ်ချက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ပခုံးပေါ်က
လက်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သွား... ဇွန်ဘီတွေကို ဘယ်လိုဖမ်းရမလဲဆိုတာ
အရင်ဆွေးနွေးကြရအောင်...”

နှစ်ယောက်သား ဓာတ်ခွဲခန်းငယ်လေးထဲမှ
ထွက်လာသည့်အခါ ကျိုးဝမ်လုံ က လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ရက်ကလိုပင် အသာ ထိုင်နေလေသည်။
လီနန်ရှန် သည် ကျိုးဝမ်လုံ က သူ့ကို ကြောက်ရွံ့စွာ
ကြည့်နေသည်ကို မြင်သောအခါ
‘တစ်ကယ်ကြိုးတုပ်ခံရတာကို ကြောက်ရှာတာပဲ’
ဟုပင် တွေးမိသွားရသည်။

“ဪ...ငါမင်းကို ကြိုးမချည်ထားရ သေးဘူး...
ဟုတ်ပြီ မင်းကို ချည်ဖို့ကြိုးရှာလိုက်မယ်...”

“မလုပ်ပါနဲ့...အစ်ကို ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ကို
ကြိုးမချည်ပါဘူးလို့
မပြောဘူးလား...ဒီတစ်ချောင်းနဲ့တင် နာနေပါပြီ...
ကျွန်တော့်လက်တွေကို ကြည့်လိုက်ပါလား...
အညိုအမည်းတွေကို စွဲနေပြီ...”

ကျိုးဝမ်းလုံ က ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလိုက်ပြီ
သူ့အကျီလက်များကို လှန်တင်လိုက်သည်။

“ ထားလိုက်တော့...ထားလိုက်... ”

ယန်ဟန် ပျောက်နေသဖြင့် ဟန်ခိုင် မှာ ကျိုးဝမ်းလုံ
ကို ပြဿနာရှာဖို့ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပေ။

“အဲကိစ္စကို ဆွေးနွေးရအောင်..”

ရလဒ်အနေဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည်
စမ်းသပ်စင်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ဇွန်ဘီများကို ဖမ်းရန်
သီးခြားအစီအစဉ်ကို
လေသံကလေးဖြင့်ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီး
အကြမ်းဖျင်းအစီအစဉ်နှစ်ခု A နှင့် B
ကိုဆွဲခဲ့လေသည်။ အစီအစဉ်ဆွဲနေစဉ် ဟန်ခိုင်
သည် ယန်ဟန် ရောက်လာမလားဟု

ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို တစ်ချက်တစ်ချက်
မျှော်ကြည့်တတ်လေသည်။ ဘေးမှ လီနန်ရှန့် သည်
ဟန်ခိုင် စိတ်မပါလက်မပါ ဖြစ်နေသည်ကို
မြင်လိုက်ရပြီး ယန်ဟန်ကို စိတ်ပူနေကြောင်း
ရိမ်မိလိုက်သည်။

မွန်းတည့်ချိန် နီးလာသည်နှင့်အမျှ ယန်ဟန်
ယခုထက်ထိ မပေါ်လာသေးသဖြင့် ဟန်ခိုင် လည်း
ပို၍ပင် စိုးရိမ်လာရသည်။ ကျွန်းပေါ် ရှိစဉ်က
သူတို့သည် အချက်ပြပို့လွှတ်ရေး စခန်းတစ်ခုကို
တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာများကို
အသုံးပြုနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ ယွင်ကျင့်မြို့ကို
ရောက်သည့်အခါ ယွင်ကျင့် မြို့မှ မူလ

အချက်ပြပို့လွှတ်ရေး စခန်းဟောင်းကို
ဖျက်သိမ်းပစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည်
ခေတ်နောက်ပြန် ဆွဲသလိုဖြစ်နေကြပြီး
ဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာများကို
လုံးဝမသုံးစွဲနိုင်ကြသေးပေ။ ယန်ဟန်သည်
မပြောမဆိုဘဲ ပျောက်သွားပြီး သူမကို ဘယ်မှာ
ရှာရမှန်း မသိတော့ပေ။

“နန်ရှန့် .. ငါ့စိတ်ထဲလေးနေတယ်...”

ဟန်ခိုင် က လီနန်ရှန့် ကို လေးနက်သော
အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ ယန်ဟန် ဒီလိုကြီး
ရုတ်တရက် ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့
တစ်ကယ်လည်း အရေးကြီးနေပြီမလို့ ယန်ဟန်
ပျောက်သွားတာက ပိုပြီးတော့
သံသယဖြစ်စရာကောင်းတယ်...”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုခု
မေ့ကျန်ခဲ့လို့ နေမှာပါ... ခဏနေ...နေ့လည်ကျရင်
ရောက်လာမှာပါ...”

ဟန်ခိုင် က သူ့အမြင်ကို အခိုင်အမာ ယုံကြည်ကာ
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်နိုင်ခြေအမျိုးမျိုးသော
အခြေအနေများကို စတင်
တွေးတောနေပါတော့သည်။ ရုတ်တရက်
သူ့စိတ်ထဲတွင် မီးသီးများ လင်းလက်လာသလို
ဖြစ်သွားရပြီး ထောင့်တွင်ထိုင်နေသော ကျိုးဝမ်လုံ
အား စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

Xxxxxx

Chapter 95

ကျိုးဝမ်လုံ သည် ကြမ်းပြင်ကို မှင်တက်စွာ
ကြည့်နေ၍ ဟန်ခိုင် နှင့် လီနန်ရှန် တို့ကို

နားထောင်နေလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က
ဇွန်ဘီဖမ်းမည့်အကြောင်း ပြောဆိုနေသည်ကို
ကြားလိုက်ရပြီး ယန်ဟန် ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း
ဟန်ခိုင် ၏ စိုးရိမ်တကြီးပြောသံကိုလည်း
ကြားလိုက်ရသည်။

ယနေ့မနက် ယန်ဟန် ကို သူမတွေ့သည်မှာ
အံ့သြစရာ မဟုတ်ပေ။

သူနားထောင်လိုက်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်က
စကားပြောနေရာမှရုတ်တရက် ရပ်သွားကြသည်။
တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ရုတ်တရက် သူ့ကို

ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိုက်ကြည့်နေကြောင်းကို
ခံစားလိုက်ရသည်။ သသက ခေါင်းကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့လိုက်ရာ ဟန်ခိုင် ၏
မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိသွားရာ ထိတ်လန့်သွားပြီး
လိပ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခေါင်းကို ချက်ချင်း ပြန်ငုံကာ
ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဟန်ခိုင် သည် ကျိုးဝမ်းလုံ ဆီသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ
လျှောက်လာနေကာ လီနန်ရှန့် ကလည်း ဟန်ခိုင်
ကျိုးဝမ်းလုံလီနန်ရှန့် ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်ကို
မြင်သောအခါ သူမသိသော်လည်း ချက်ချင်းထပြီး
နောက်မှလိုက်လာလေသည်။

“ကျိုးဝမ်လုံ...ယန်ဟန် ဘယ်သွားလဲ မင်းသိလား...”

ဟန်ခိုင် က ကျိုးဝမ်လုံ ၏ ဂုတ်ပိုး စိုက်ကြည့်ရင်း
အေးစက်စွာ မေးလိုက်သည်။ ကျိုးဝမ်လုံ က
လျင်မြန်စွာ ခေါင်းမော့လိုက်ကာ ဘေးဘီကို
လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်
ဖြေလိုက်သည်။

“အာ... ကျွန်တော်မသိဘူး...”

“မသိဘူး...မင်းဘာလို့ စကားတွေထစ်နေတာလဲ....”

လီနန်ရှန့် က ဘေးနားတွင် ရပ်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်...စိတ်တွေရှုပ်လာရင် ကျွန်တော်က
စကားထစ်လာတော့တာပဲ...”

“ဒါဆို မင်းက ဘာတွေစိတ်ရှုပ်နေတာလဲ....”

ဟန်ခိုင် က မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို
ရာဇဝတ်ကောင်တွေလို

စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာလေ...ကျွန်တော်စိတ်မရှုပ်
ရဘူးလား....”

“မင်းဘာအမှားမှ မလုပ်ထားဘဲနဲ့ ဘာတွေ
စိတ်ရှုပ်နေတာလဲ...”

လီနန်ရှန့် က ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်
ကျွန်တော့်ကိုကြိုးချည်မှာကို
ကျွန်တော်ကြောက်တယ်....ကျွန်တော်

ကြိုးချည်ခံရပြီးကတည်းက သတ္တိတွေ
နည်းကုန်တာ....”

ဟန်ခိုင် က လီနန်ရှန့် ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရာ
လီနန်ရှန့် ချက်ချင်း နားလည်သွားပြီး သူ့ဘေးက
ကြိုးကိုယူကာ ကျိုးဝမ်လုံ ကို
ကြိုးတုပ်ထားလိုက်သည်။

ကျိုးဝမ်လုံ က သူ့ကို ကြိုးတုပ်ထားတော့မည်ကို
မြင်လျှင် ကမန်းကတန်းအော်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလို့ ငါ့ကို
ထပ်ချည်ထားတာလဲ...ပြောစရာရှိတိုင်း ဘာလို့
ကြိုးနဲ့ တုပ်နေရတာလဲ အိုး..
အသာလုပ်...အသာလုပ်ပါ...အရမ်းကြပ်နေပြီ...”

“ယန်ဟန် ဘယ်သွားတာလဲ...”

ကျိုးဝမ်လုံ ကိုကြိုးတုပ်ပြီးနောက် ဟန်ခိုင် က
သူ့ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“သူမမှာ ခြေထောက်ပါတယ်လေ...ဘာလို့
ကျွန်တော့်ကို တစ်ချိန်လုံး မေးနေတာလဲ...”

“မင်းမပြောရင် ဒီနေ့ မင်းကို
ခွင့်မလွှတ်ဘူး....မင်းမပြောမချင်း
သုံးလေးရက်လောက် ညလုံးပေါက်
ကြိုးထားမယ်...”

“ကျွန်တော် က ဘာပြောရမှာလဲ...”

လီနန်ရန် က သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း
ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းကို တစ်ခုခု မလုပ်မချင်း
မင်းကပြောမှာမဟုတ်ဘူး...ငါ တစ်ကယ်လို့မင်းကို
ကောင်းကောင်းကြီး ရိုက်ဆုံးမလိုက်ရင်
ပြောမှာလား...”

ကျိုးဝမ်လုံ က ရှုံ့မဲ့နေကာ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အစ်ကိုတို့... ယန်ဟန် ဘယ်သွားမှန်း ကျွန်တော်
တစ်ကယ်မသိဘူး...ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို
ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ရိုက်သတ်ပြီး မေးရင်တောင်
ကျွန်တော် တစ်ကယ်မသိဘူး....”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို မင်းကို နောက်တစ်ခု မေးမယ်...
မင်းကို ဘယ်သူက ဒီကို ပို့လိုက်တာလဲ...”

ကျိုးဝမ်လုံ ၏ မျက်နှာသည် ယခင်က
မျက်နှာထားနှင့် ရုတ်ချည်း
ကွာခြားသွားရလေသည်။ သူက မျက်လုံးကို
မှိတ်လိုက်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒါ...”

ကျိုးဝမ်းလုံ က ပြောမည့်ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း
တုံ့ဆိုင်းသွားသည့်အတွက် လီနန်ရှန် က
ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံကို မြှောက်ပြီး သူ့ကို
ရွယ်ထားလိုက်သည်။ ကျိုးဝမ်းလုံ သည် လီနန်ရှန်
က သူ့ကို ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံဖြင့် ရိုက်တော့မည်ကို
မြင်သောအခါ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“လျန့်ချောင်... လျန့်ချောင် ပါ... လျန့်ချောင် က
အစ်ကို ဟန်ခိုင် ရဲ့ စမ်းသပ်မှု တိုးတက်လာတာကို
ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းပြီး အချိန်မီ
သတင်းပို့ခိုင်းတယ်...”

“ဆက်ပြော...”

ဟန်ခိုင် က သူ့ကိုကြည့်ရင်းပြောသည်။

“မနေ့က... မနေ့ညက ကျွန်တော် လျန်ချောင်
အစ်ကိုရဲ့ လူသားတွေမှာစမ်းသပ်ဖို့
ပြင်ဆင်ထားတာတွေအကြောင်း
ပြောလိုက်တယ်....”

“ နောက်တော့ရော...”

“ ဒီနေ့ အစ်ကိုကို ဆက်စောင့်ကြည့်ဖို့
ပြောတယ်....”

“ဒါပဲလား...”

ဟန်ခိုင် က မျက်ခုံးပင့်ကာ ကျိုးဝမ်းလုံ ကို
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါပါပဲ...”

“မင်းက ငါ့ကို လိမ်နေတာလား...”

လီနန်ရှန် က သူ့လက်ထဲရှိ ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံကို
မြှောက်ပြီး ရွယ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

ကျိုးဝမ်လုံ က တုန်ယင်စွာဖြင့် ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ဒါပဲ သိပါတယ် အစ်ကို...”

“လျန်ချောင် က ယန်ဟန် အကြောင်း တခြားဘာမှ
မပြောခဲ့ဘူးလား...”

“လျန့်ချောင် က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ယုံပါ့မလဲ...
သူက ကျွန်တော့်ကို အများကြီး
မပြောတတ်ဘူး...ကျွန်တော်မေးရင်လည်း ဘာမှ
ပြန်မပြောဘူး...”

လျန့်ချောင် သည် အရာရာတိုင်းကို ကျိုးဝမ်လုံ ကို
ဘယ်တော့မှ မပြောနိုင်လောက်အောင်
သတိကြီးကြီးထားနေ၏။ ထို့ကြောင့် ယန်ဟန်
ကိုရှာလိုပါက လျန့်ချောင် နှင့် ဖြေရှင်းရပေမည်။

“သူ့မေးလည်း ဘာမှ မသိဘူးထင်တယ်
...လျန့်ချောင် ဆီ သွားရအောင်...”

နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားတော့မည်ကို
မြင်လိုက်ရလျှင် ကျိုးဝမ်းလုံ က အလျင်စလို
လှမ်းအော်လိုက်လေသည်။

“မသွားပါနဲ့ဦး...ကျွန်တော့်ကို အရင် ဖြည်ပေးပါ....”

ဟန်ခိုင် သည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားနေရင်း
ကျိုးဝမ်းလုံ ကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း လျှောက်ပြောပစ်မှာစိုးလို့ ယန်ဟန် ကို
ငါရှာတွေ့မှ မင်းကို ပြန်ဖြည်ပေးမယ်...”

“မဟုတ်ဘူးလေ... သူမကို
ရက်အတော်ကြာတဲ့အထိ မတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ကို
ဒီလိုမျိုးကြီး ကြိုးချည်ထားလို့ မရဘူးလေ...”

ကျိုးဝမ်လုံ သည် ဟန်ခိုင် ၏ ကျောကို ကြည့်၍
အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း တံခါးပိတ်သံသာ
ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ဟန်ခိုင် တို့နှစ်ယောက်သား လျန့်ချောင်
၏အခန်းသို့ လျှောက်သွားလိုက်ရာ အပြင်ဘက်မှ

တံခါးကို သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး
အခန်းထဲတွင် လူမရှိဟု ထင်ရသည်။

“ဘာလုပ်ကြမလဲ...”

လီနန်ရှန် က သော့ခတ်ထားသော တံခါးကို
ကြည့်ကာ ဟန်ခိုင် ကို မေးလိုက်သည်။

“အရင်ဆုံး လှည့်ပတ်ရှာကြည့်ရအောင်... စခန်းက
အရမ်းကြီးတယ်...သူ့ အပြင်ကိုလည်း
ထွက်မပြေးလောက်ဘူး... သူ့အခန်းကို

စောင့်ကြည့်သင့်ရင် ကြည့်ရမှာပဲ...သူအိပ်နေတာ
ဖြစ်ရမယ်...”

သူတို့နှစ်ယောက် စခန်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
လျှောက်ရှာခဲ့ကြသော်လည်း လျန်ချောင်း ၏
အရိပ်ကိုပင် မတွေ့ခဲ့ကြပေ။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်...ဒီလောက်ရှာတာတောင်
မတွေ့ဘူးဆိုတော့ အခန်းတိုင်းလိုက်ရှာရ တော့မလို
ဖြစ်နေပြီ...သူက စခန်းအပြင်ကို တစ်ကယ်
ထွက်သွားတာလား...”

လီနန်ရှန့် ကသက်ပြင်းချလိုက်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ ယန်ဟန်လည်း မတွေ့ဘူး...”

ဟန်ခိုင် သည် သူနှင့် တစ်ချိန်လုံး
တွေ့နေရသောသူများမှာ ရုတ်တရက်
ပျောက်သွားကြသဖြင့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဟု
မထင်တော့ဘဲ စိတ်ပူလာရသည်။

“ဒါဆို မင်း လျန်ချောင် ရဲ့တံခါးကို
သွားစောင့်နေလိုက်...”

Xxxxxx

Chapter 96

“ယန်ဟန် တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကြောက်တယ်...”

ဟန်ခိုင် ၏ မျက်လုံးများသည် စိုးရိမ်စိတ်များ
ပြည့်နှက်နေလေသည်။

“ မဟုတ်လောက်ပါဘူး...သူမက လျန်ချောင် ကို
ဘာမှ နစ်နာအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူးလေ... လျန်ချောင်
က သူမကို မသတ်လောက်ပါဘူး....ပြီးတော့
လျန်ချောင် ကလည်း CDCရဲ့ ပါမောက္ခ
မဟုတ်လား... ယန်ဟန် ရဲ့ ကာကွယ်ဆေးက အခုမှ
မျှော်လင့်လိုပဲရသေးတာ...ရုပ်လုံးပေါ်သေးတာ
မဟုတ်ဘူး...တစ်ကယ်လို့ ယန်ဟန် သာ
သေသွားရင် ကာကွယ်ဆေးကို သုတေသနပြုဖို့
မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလေ...”

ဟန်ခိုင် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်ကို မြင်သောအခါ
လီနန်ရှန် လည်း အလွန်စိတ်မသက်မသာ

ဖြစ်မိသောကြောင့် သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ရန် အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားလိုက်သည်။

လီနန်ရှန် ပြောလိုက်သည့်စကားတစ်ခွန်းက ဟန်ခိုင်
၏ အသိစိတ်ကို ပုတ်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်သူ
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကာကွယ်ဆေးတွေ သုတေသနလုပ်ဖို့
မျှော်လင့်ချက်တွေ မရှိတော့ဘူး...ဟုလား...ယန်ဟန်
ကာကွယ်ဆေးထုတ်မှာကို ဘယ်သူက
တားချင်နေတာလဲ...”

လီနန်ရှန့် သည် ဟန်ခိုင် တိုးတိုးလေးဖြင့်
ရေရွတ်နေသည်ကို မြင်သော်လည်း
ဘာပြောနေမှန်း မသိသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟန်ခိုင်...ဘာပြောနေတာလဲ...”

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းကို မော့ကာ အသံကိုမြှင့်၍
ပြောလိုက်သည်။

“ဟွမ်ကျစ်ပင်း...”

“ဘယ်သူလဲ... ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ဘယ်သူလဲ...”

လီနန်ရှန် က မြေခွေးတစ်ကောင်၏ အကြည့်နှင့်
မေးလိုက်သည်။

“ယန်ဟန် ရဲ့ မွေးစားအဖေ ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကသာ
ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ပိုး ဖြစ်လာအောင်
ဦးဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် သူက ကာကွယ်ဆေး
တီထွင်တာကို ရပ်သွားအောင် ယန်ဟန် ကို
လိုချင်နေမှာပဲ... ယန်ဟန် ပျောက်သွားတာ သူနဲ့
သက်ဆိုင်မှု ရှိရမယ်...”

လီနန်ရှန့် သည် နားမလည်ဘဲ စိတ်ရှုပ်သွားရပြီး
ဇဝေဇဝါဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အားခိုင်...အစ်ကို ဘာပြောနေတာလဲ...
ငါနားမလည်နိုင်တော့ဘူး...”

“မင်းကို ငါ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်းပြပါ့မယ်...အခု
ဟွမ်ကျစ်ပင်း ဆီကို အရင်သွားမယ်...”

ဟန်ခိုင် သည် ဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏အခန်းကို
သွားလိုက်ရာ တံခါးကိုအပြင်မှ
သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ထူးဆန်းတယ်...ဘာလို့ ဟွမ်ကျစ်ပင်း က ဒီမှာ
ရှိမနေတာလဲ...”

ဒီနေ့ အဓိကလူတွေမှ ဘယ်လိုလုပ်
ပျောက်သွားရတာလဲ...

ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ...

“နန်ရုန့်...မင်း ဟွမ်ကျစ်ပင်း တံခါးကို
စောင့်ကြည့်နေ...ငါက လျန်ချောင် တံခါးကို

စောင့်ကြည့်မယ်... ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို မင်းမြင်ရင်
ဖမ်းထားလိုက်... ထွက်မပြေးစေနဲ့...”

“ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို ကျွန်တော် မသိဘူး...”

“လျန့်ချောင် ကို သိလား...”

“လျန့်ချောင် ကိုတော့ မြင်ရင်မှတ်မိမယ်
ထင်တယ်...”

“ကောင်းပြီ...ဒါဆို မင်း လျန့်ချောင်
ရဲ့အခန်းကိုသွားပြီး စောင့်နေလိုက်...ဟွမ်ကျစ်ပင်း
ရဲ့တံခါးကို ငါစောင့်လိုက်မယ်...”

လီနန်ရှန့် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး
ချက်ချင်းဆိုသလို လျန့်ချောင် ၏အခန်းဆီသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ လီနန်ရှန့်
လှေကားထစ်ကို ဆင်းလိုက်သောအခါ လင်းကျင်းရှု
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လင်းကျင်းရှု သည်
သူမနောက်ဆုံး ပြဿနာရှာပြီကတည်းက
အချိန်အတော်ကြာ ဟန်ခိုင် ဆီသို့ မလာရဲခဲ့ပေ။

လင်းကျင်းရှု သည် လီနန်ရှန် လှေကားထစ်မှ
အမြန်ဆင်းလာသည်ကိုမြင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟန်ခိုင် ဘယ်မှာလဲ...”

လီနန်ရှန် သည် သူမကို ဂရုမစိုက်ချင်သော်လည်း
ဟန်ခိုင် ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟန်ခိုင် က အရမ်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်...မင်းနဲ့
စကားပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး... မင်း ဒက္ခပေးချင်ရင်
တခြားတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာလိုက်.....”

လင်းကျင်းရဲ့ က မျက်နှာထားပြောင်းသွားပြီး
အေးစက်စွာ ပြောလိုက်သည်

“ကျွန်မ သူ့ကို အရေးကြီးပြောစရာ
ရှိလို့လိုက်ရှာနေတာ...”

“မင်းမှာ ဘာများ အရေးကြီးကိစ္စ ရှိမှာလဲ...ငါလည်း
အခု အရေးတကြီး ကိစ္စရှိနေတယ်...”

လီနန်ရဲ့ သည် သူမအား ပြောမနေတော့ဘဲ
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလိုက်သည်။

လီနန်ရုန့် ထွက်သွားသည်ကိုမြင်လျှင် လင်းကျင်းရု
က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ယန်ဟန် ကို လူတယောက်က ဆွဲခေါ်သွားတာကို
ကျွန်မမြင်လိုက်တယ်...”

သူမစကားဆုံးသွားသည်နှင့် လီနန်ရုန့် က ချက်ချင်း
နောက်ပြန်လှည့်လာပြီး လင်းကျင်းရု ဆီကို
ပြေးလာလေသည်။

“ယန်ဟန် ကို တွေ့တယ် ဟုတ်လား... ဟန်ခိုင် နဲ့ ငါ
သူ့ကို ရှာနေတာ ကြာပြီ... အခု မှောင်လည်း

မှောင်နေပြီဆိုတော့ ဟိုမှာ ဟန်ခိုင်
ရူးမတတ်ဖြစ်နေပြီ...”

“ကျွန်မ အစ်ကိုဟန် နဲ့တွေ့ချင်တယ်...”

“ ဟန်ခိုင် က အပေါ်ထပ်မှာ...”

လီနန်ရှန့် က ရှေ့မှ ပြေးတက်လိုက်သည်။ လီနန်ရှန့်
စကြိုတွင် ပေါ်လာသည်နှင့် ဟန်ခိုင် က
လှမ်းအော်လိုက်၏။

“နန်ရှန့်...မင်းဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ...”

“အားခိုင်..အားခိုင်...ယန်ဟန် ဘယ်မှာလဲဆိုတာကို
လင်းကျင်းရှု သိတယ်...”

လီနန်ရှန် စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟန်ခိုင်
သည် သူ့နောက်မှ လိုက်လာသော လင်းကျင်းရှု ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟန်ခိုင် သည် လင်းကျင်းရှု ကို
တစ်လှည့် လီနန်ရှန် ကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး
မေးလိုက်သည်။

“နန်ရှန်...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“မသိဘူး....ကျွန်တော် အောက်ထပ်ကို
ဆင်းသွားတော့ လင်းကျင်းရှု က ရုတ်တရက်
ပြေးလာပြီး ယန်ဟန် ကို လူတစ်ယောက်က
ဆွဲခေါ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်လို့
ပြောတယ်..”

“ယန်ဟန် ကိုတွေ့တယ် ဟုတ်လား
...ဘယ်တုန်းကလဲ...”

လင်းကျင်းရှု သည် ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန် ကို
စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူမ

မနာလိုစိတ်ဖြင့် ပူလောင်သွားရသော်လည်း
အားတင်းကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမနက်စောစော အိပ်ယာထပြီး
လမ်းလျှောက်နေရင်း လူလတ်ပိုင်း တစ်ယောက်နဲ့
ယန်ဟန် စကားပြောနေတာကို
တွေ့လိုက်ရတယ်...မကြာပါဘူး...လူလတ်ပိုင်းအရှု
ယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်
ထပ်ရောက်လာတယ်လေ...ပြီးတော့ နောက်မှ
ရောက်လာတဲ့လူက ယန်ဟန် နောက်ကို
တိတ်တိတ်လေးလာပြီး သတိမေ့သွားအောင်
ရိုက်လိုက်တယ်...”

“ဒါဆို ယန်ဟန်ကို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ..”

လင်းကျင်းရှု က လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“စခန်းရဲ့ မြေအောက်ခန်းကို...”

“ဘာလဲ... စခန်းမှာ မြေအောက်ခန်းရှိတယ်ပေါ့..”

လီနန်ရှန့် က အံ့သြတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“စခန်းရဲ့ မြေအောက်ခန်း ဝင်ပေါက်က
ဘယ်နားမှာလဲ သိလား...”

လင်းကျင်းရှု က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

ပြောလေသည်။

“လူနှစ်ယောက်က ယန်ဟန်ကို ခေါ်သွားလို့
ကျွန်မလည်း လိုက်ကြည့်တာ မြေအောက်ခန်းကို
တွေ့လိုက်ရတယ်... နောက်တော့ သူတို့တွေသွားမှာ
ကြောက်လို့ မြေအောက်ခန်း ထဲအထိတော့ ကျွန်မ
ဆက်မလိုက်တော့ဘူး...”

“ဒါဆို မင်း ငါတို့ကို အဲဒီမြေအောက်ခန်းကို
လိုက်ပို့...”

“ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခဲ့...”

လင်းကျင်းရှု သည် ဟန်ခိုင် နှင့် လီနန်ရန် တို့ကို
မြေအောက်ခန်း ဝင်ပေါက်ဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့ပြီး
သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်မမှန်ကို
မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်နေရလေသည်။

Xxxxxxx

Chapter 97

ယနေ့နံနက်တွင် လင်းကျင်းရှု သည် ထုံးစံအတိုင်း
အရုဏ်တက်သည်နှင့်နီးလာသည်။ သူမသည်
အိပ်မပျော်တော့သဖြင့် ထကာ ဗိုက်ဆာသည်အထိ
စခန်းအတွင်း လျှောက်သွားနေလိုက်သည်။
အခန်းသို့ ပြန်ခါနီးတွင် သူမသည်
လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့်
စကားပြောနေသည့် ယန်ဟန်ကို မတော်တဆ
တွေ့လိုက်ရသည်။ လင်းကျင်းရှု က
သိပ်စိတ်မဝင်စားဘဲ လမ်းဆက်လျှောက်ရန်
ပြင်လိုက်စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသော
ယန်ဟန်ကို အခြားလူလတ်ပိုင်း

အမျိုးသားတစ်ဦးက ဆွဲခေါ်သွားသည်ကို သူမ
မြင်လိုက်ရသည်။

လင်းကျင်းရှု သည် ထိုလူနှစ်ယောက် က သူမကို
တွေ့သွားမည်စိုး၍ နံရံအကွယ်တွင် ပုန်းလိုက်သည်။
လူလတ်ပိုင်း အရွယ်အမျိုးသား နှစ်ယောက်က
ယန်ဟန်ကို သတိလစ်သွားအောင်
ရိုက်လိုက်ပြီးနောက် သူမကို ပုခုံးပေါ်တင်ကာ
တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။ လင်းကျင်းရှု
သည် ထိုအချိန်က အဘယ်ကြောင့် သူတို့နောက်သို့
လိုက်သွားမိမှန်း နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

ထိုလူနှစ်ယောက်က ယန်ဟန်ကို
မြေအောက်ထပ်သို့ သယ်ဆောင်သွားပြီး
သူမလည်း အောက်ထပ်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။
သူမကို တွေ့မှာစိုး၍ သိပ်အနီးကပ်မနေရဲဘဲ
ထောင့်တစ်ခုတွင် ပုန်းနေပြီး သူတို့နှစ်ယောက်
ပြောနေသည်ကို ခိုးနားထောင်ခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောပြီးသည်နှင့်
လင်းကျင်းရှု က သူတို့ထဲက တစ်ယောက်မှာ
လျန်ချောင် မှန်း မှတ်မိသွားပြီး
နောက်တစ်ယောက်ကိုမူ ဘယ်သူမှန်းမသိပေ။
လျန်ချောင် က ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ယန်ဟန်ကို

ချည်ထားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း
ဟွမ်ကျစ်ပင်း အား ပြောပြနေလေသည်။

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
မှူးလဲသွားသည့် ယန်ဟန် ကို ထိုင်ခုံပေါ်တွင်
တင်ထားပေးပြီး လျန် ချောင် ကြိုးနှင့် ချည်ရန်
ကူညီပေးလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်စွာနှင့် လျန့်ချောင် က ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို
ကြိုးနှင့်ချည်ပစ်လိုက်ရာ ဟွမ်ကျစ်ပင်း
တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“လျန့်ချောင်... မင်း လူမှားနေပြီ...”

လျန့်ချောင် က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး
သုမုက်နှာအမူအရာမှာ
ချက်ချင်းပြောင်းသွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကြိုးနဲ့
ချည်ချင်တာ...”

“လျှံနဲ့ချောင်...မင်း ဦးနှောက်ရော
ကောင်းသေးရဲ့လား...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“မင်း ငါ့ကို လွှတ်ပေးစမ်း...ငါလွတ်လာတာနဲ့
မင်းသေပြီသာမှတ်....”

လျန်ချောင်း သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော
ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းအောင်
ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ရဲ့ သူဌေးဖြစ်ရတာကို
ကြိုက်နေတာလား...ခင်ဗျားက ဇီဝဆေးဝါး
ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ CEO ဖြစ်နေသေးတယ်လို့
ထင်နေတာလား... အခု ခေတ်ကြီးက
ပျက်နေတာ...အဲ့ဒါတွေ ဘာမှ
အသုံးမဝင်တော့ဘူး...ကျွန်တော်က ဘာကိစ္စ
ခင်ဗျားစကားကို နားထောင်နေရမှာလဲ...”

လျန့်ချောင် က လှောင်ပြောင်ပြီး
ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်ရဲသေးတယ်
ဟုတ်လား...ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေနဲ့
ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်ချင်သေးတယ်လား...”

“မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲ...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ယခုထက်ထိ ဇေဝဇဝါ
ဖြစ်နေသေးသည်။

လျန့်ချောင် က ရယ်မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“အားလားလား... ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား
ပြန်ကြည့်ရအောင် မှန်တစ်ချပ်သာ
ပြလိုက်ချင်တော့တယ်...”

“ဘာလဲ... ဘာလုပ်တာလဲ...”

လျန့်ချောင် သည် ဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏ လေသံအတိုင်း
တုပလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား အသုံးမဝင်တာတွေပြောတာက လွဲပြီး
တခြားဘာများ လုပ်လို့ရမှာတဲ့လဲ....ခင်ဗျားက
ဝက်လိုပဲ အရမ်းတုံးတယ်...”

“ခင်ဗျား မကြာခင်
ဖုတ်ကောင်ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာတောင်
မသိသေးဘူး...”

လျန့်ချောင် က ပြုံးပြီး သူ့ကိုယ်သူ
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ... မင်းရှုံးနေလား...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း ချက်ချင်းပင် ကြိုးပြေသွားရန်
အတင်းဆောင့်ရုန်းနေသော်လည်း ကြိုးကို
တင်းကြပ်စွာ တုပ် နှောင်ထားသဖြင့် သူဘယ်လိုမှ
မလွှတ်နိုင်ပေ။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ဘာလုပ်ချင်လဲလို့
မေးနေသေးတယ် ဟားဟားဟား... ခင်ဗျားကိုယ်
ခင်ဗျား အရူးကြီးလို့ မထင်ဘူးလား... ဟားဟား...”

လျန်ချောင် ရယ်လို့ဝသည့်နှင့် ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကျီကျောက်ယန် ကိုသိလား...သူက
ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပြီး
ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တဲ့ ဇွန်ဘီဘုရင်လေ...သူ့ကို
ကျွန်တော်ဖန်တီးခဲ့တာ...ကျွန်တော် တီထွင်ခဲ့တဲ့ R
ဗိုင်းရပ်စ် အမျိုးအစားသစ်ကို ထိုးပြီးမှ
သူဒီလိုဖြစ်လာခဲ့တာ...”

“ ကျွန်တော် ကျီကျောက်ယန် ထက်
ပိုအစွမ်းထက်တဲ့ ဇွန်ဘီဘုရင်ကို ဖန်တီးချင်တယ်...
ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ငှားရမှာပဲ...”

လျန့်ချောင် က ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဟွမ်ကျစ်ပင်း
၏မျက်နှာ ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက နည်းနည်းတော့ အသက်ကြီးနေပြီ
ဆိုတော့ ဗိုင်းရပ်စ်က သက်ရောက်မှု ရှိမရှိတော့
မသိဘူး...”

သူက ထို့သို့ပြောပြီးနောက် မတ်တပ်ထရပ်ကာ
အေးစက်စက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရပါတယ်...ဘေးအခန်းမှာ
ငယ်ရွယ်သန်မာတဲ့ စမ်းသပ်ခံရမဲ့သူ တစ်ယောက်
ရှိတယ်... နောက်မှ အပြင်ထွက်ပြီး
ကျန်းမာကြံ့ခိုင်တဲ့ လူငယ် နှစ်ယောက်၊
သုံးယောက်ကို ရှာမယ်...အားလုံးကို တစ်ခန်းထဲမှာ
အတူတူ သော့ခတ်ထားမယ်... ပြီးတော့
ဆေးထိုးလိုက်မယ်...ကျွန်တော်တီထွင်လိုက်တဲ့ R
ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး
ဇွန်ဘီဘုရင်ဖြစ်လာပြီး ခင်ဗျားတို့ကို
တိုက်ခိုင်းလိုက်မယ်...”

လျန့်ချောင် က လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့်
တိုက်ပွဲဝင်မည့်ဟန်လုပ်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်လေ၏။

“လွတ်မြောက်လာတဲ့ နောက်ဆုံးဇွန်ဘီဘုရင်ဟာ...
အစွမ်းအထက်ဆုံး ဇွန်ဘီဘုရင် ဖြစ်ပြီပေါ့...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း က လျန့်ချောင်
စိတ်ကူးယဉ်ထားသည့် ဇွန်ဘီဘုရင်၏
အသေးစိတ်ပုံစံကို ကြားရပြီးနောက် ယူကျုံးမရ
ဖြစ်သွားရသည်။

“အရူး...အရူး...မင်းက တကယ်ရူးတာပဲ.... မင်း
ရူးချင်ရင် ရူးတော့...ငါ့ကို မထိနဲ့...”

လျန့်ချောင် သည် ဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏ အော်သံကို
တခြားလူများ ကြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်
ဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏ ပါးစပ်ကို ပဝါဖြင့်အုပ်လိုက်ရာ
သူ၏ ခြေထောက်များသည် ကွန်ကရစ်
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရုန်းကန်လိုက်သေးသည်။
တစ်ချက် နှစ်ချက် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်
ဖြစ်သွားပြီးနောက် အရုပ်ကြိုးပြတ်သွားသလို
မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

လျန့်ချောင် သည် ယခုမှ
တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေသော
တန်လောဟွမ်ကျစ်ပင်း ၏ မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်သည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင်
လူတို့သည် မူးမေ့သွားခြင်း သို့မဟုတ်
သေဆုံးသွားမှသာ သူတို့ မျက်နှာများမှာ ငြိမ်းချမ်းမှု
အရှိဆုံးဖြစ်သည်။

အမှောင်ထဲတွင် ခိုးနားထောင်နေသော လင်းကျင်းရှု
သည် လျန့်ချောင် ၏ စကားကြောင့်
ထိတ်လန့်သွားရပြီး ကြက်သီးများပင်
ထသွားရသည်။ အကယ်၍ လျန့်ချောင် သာ ယခု
သူမကို တွေ့သွားပါက သူမကိုပါ ဖမ်း၍ ဇွန်ဘီ

လုပ်ပစ်လိုက်မည် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက်
လင်းကျင်းရှု သည် ပြန်လှည့်ထွက်ရန်
ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်ရာ ကွဲနေသော ဖန်ကွဲစကို
နင်းမိပြီး ခြေချော် သွားရကာ ဖန်ကွဲစသည်
“ဖျစ်ဖျစ်” ဟု ကွဲအက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ထိုအချိန်တွင် မြေအောက်ခန်းသည်
ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့်
ဖန်ကွဲစလေး၏ အသံမှာ ဆယ်ဆမကဘဲ
အဆတစ်ရာပင် ပို၍ ကျယ်လောင်နေတော့သည်။

လင်းကျင်းရှု မှာ ထိတ်လန့်သွားရပြီး ဖန်ကွဲစကို
နင်းမိလျက်သားနှင့် တစ်လှမ်းမှပင်

ထပ်မတိုးဝံ့တော့ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက်
ကားယားကြီး ဖြစ်နေရလေသည်။

သူမသည် ဆယ်စက္ကန့်ကျော် အချိန်ကလေးကို
နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်ဟုပင်
ထင်မှတ်သွားရလေသည်။ သူမက
မြေအောက်ခန်းထဲမှ လျန်ချောင် ကို နားစွင့်နေရင်း
အသက်ပင် ၀၀မရှူရဲတော့ပေ။ ထိုစဉ် လင်းကျင်းရှု
သည် တည်ငြိမ်ပြီး နှေးကွေးလှသော ခြေသံများကို
စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ အလွန်
ထိတ်လန့်သွားရပြီး မအော်မိရန် ပါးစပ်ကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
အုပ်ထားမိသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
သိပ်မလင်းသေးသဖြင့် ကြောင့် မြေပြင်ပေါ်ရှိ
လူတစ်ယောက်၏ အရိပ်ကို သူမမြင်လိုက်ရပြီး
ထိုလူရိပ်မှာ သူမအနားသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ
ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ လင်းကျင်းရှု သည်
မြေအောက်ခန်း၏ ထွက်ပေါက်ကို
ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူမနှင့် မဝေးတော့သော
အရိပ်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။
သေချာသည်မှာ ယခု သူမ လွတ်မြောက်ရန်
အခွင့်အရေးမရှိတော့ပေ။

Xxxxxx

Chapter 98

လျန့်ချောင် သည် လင်းကျင်းရှု ထံသို့
ချဉ်းကပ်လာပြီး လင်းကျင်းရှု ရှေ့တွင်ရပ်၍
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းအောင်
ပြုံးပြလိုက်သည်။

လျန့်ချောင် မှာစကားမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ
ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း လင်းကျင်းရှု မှာ
ကြောက်လန့်ပြီး အော်ဟစ်မတတ်
ဖြစ်သွားရလေသည်။ လျန့်ချောင် သည်
လင်းကျင်းရှု ကို အကျီကော်လာမှ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး

ဟွမ်ကျစ်ပင်း ရှိရာ အခန်းဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။
လင်းကျင်းရှု သည် ရုန်းကန်ရန်
ကြိုးစားသော်လည်း လျန်ချောင်
ပြောလိုက်သည်ကို သူမ တွေးမိသောအခါ
ချက်ချင်းပင် လက်လျှော့လိုက်သည်။

လျန်ချောင် သည် လင်းကျင်းရှု ကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ခိုင်းကာ သူမကို
ကြိုးဖြင့်ချည်ထားရန် ပြင်ဆင်နေသည်။
လင်းကျင်းရှု သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ရှိ ဟွမ်ကျစ်ပင်း
နှင့် မနိုးသေးသော ယန်ဟန် ကိုကြည့်ကာ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလေသည်။

“ခဏစောင့်... ကျွန်မကို လွှတ်...”

ယခုအချိန်သည် လျန်ချောင် အတွက်
အလွန်အဖိုးတန်သည်။ သူ့တွင်
ဤကလေးမလေးကို ချုပ်နှောင်ထားရန်
အချိန်မရှိသဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ပင်
ကြိုးနှင့်ချည်ထားလိုက်သည်။

“ရှင်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သန်မာတဲ့
စမ်းသပ်ခံမယ့်သူ နှစ်ယောက်
သုံးယောက်လောက်ကို လိုက်ရှာနေတာ
မဟုတ်ဘူးလား...ကျွန်မကို

လွှတ်လိုက်...ရှင်အတွက် လူနှစ်ယောက်
ရှာပေးမယ်...နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတော့
ရှင် မနာပါဘူး...”

လျန့်ချောင် သည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ
လင်းကျင်းရှု ကို ကြိုးချည်နေရာမှ ရုတ်တရက်
ရပ်လိုက်သည်။ လင်းကျင်းရှု သည် သူမ၏
စကားကို လျန့်ချောင် စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တရစပ်ပြောလိုက်တော့သည်။

“ရှင် အခု အပြင်ထွက်လို့ မရတော့ဘူး...
ယန်ဟန်ကို ရှင်က ဖမ်းထားတယ်... အခု ဟန်ခိုင်

က ယန်ဟန် ကို စခန်းမှာ လိုက်ရှာနေပြီ. .. စခန်းက
အရမ်းကျယ်တယ်လေ...ရှင် မြေအောက်ခန်းထဲမှာ
ပုန်းနေရင် ရှာမတွေ့နိုင်ပေမယ့် ရှင်
အပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့.....”

လင်းကျင်းရှု က စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်
ရပ်ထားလိုက်ပြီးလျှန်ချောင် ၏ မျက်နှာ
အမူအရာကို အကဲခတ်နေလေသည်။

လျှန်ချောင် ကဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လင်းကျင်းရှု ၏
လှပသော မျက်နှာကလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ
သူမကို ဆက်ပြောရန် ပုခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

လျန့်ချောင် မှာ သူမမျှော်လင့်ထားသည်ထက်
သူမစကားကို စိတ်ပါဝင်စားနေသဖြင့် သူမ
စိတ်အနည်းငယ် သက်သာသွားရသည်။

လျန့်ချောင် မှာ အချိန်သိပ်မရှိဘဲ
အချိန်ခဏလေးအတွင်း စမ်းသပ်မည့်သူကို
ရှာဖွေရမည် ဖြစ်သည်။ ယခုသူတွင် စမ်းသပ်ရန်
လူနှစ်ယောက် ရှိနေသော်လည်း ကျန်
ငါးယောက်ကို လိုက်ရှာရန် မလွယ်ကူပေ။
သို့မဟုတ်ပါက သူက သူဌေးဖြစ်သူကို
ကြိမ်းဝါးထားသလို ဖြစ်မလာ၍
မျက်နှာပျက်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“အခုက အချိန်ကို ကစားရမဲ့ ဂိမ်းပဲ...ဟန်ခိုင် က
လူသုံးယောက်ကို ရှင် ရှာမတွေ့ခင် ရှင်ကို
တွေ့သွားနိုင်တယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့
မတူဘူး...ဟန်ခိုင် က ကျွန်မကို အလေးပေးတယ်...
ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန် ရုတ်တရက်
ပျောက်သွားတာသိရင် လိနန်ရှန် နဲ့ အရင်
တိုင်ပင်မှာပဲ... သူတို့ အခု အတူရှိနေတယ်လို့
ကျွန်မထင်တယ်...ငါးစာနည်းနည်း ချလိုက်ရင်
သူတို့ကလည်း ငါးစာကို
လှမ်းဟပ်မှာပဲ...သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဒီကိုလာဖို့
ကျွန်မ လီဆယ်လိုက်မယ်...သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကို လဲရတာ
တန်ပါတယ်...”

“ မင်း ငါ့ကို ငတုံးများ ထင်နေတာလား...မင်းက ငါ
ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို ပြောတာတွေ
အကုန်ကြားသွားပြီးပြီ...ငါအခု မင်းကို
လွှတ်ပေးလိုက်ရင် စခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့
လူတွေအကုန်လုံးကို လျှောက်ပြောပစ်မှာပေါ့...”

“ကျွန်မ အဲလို မလုပ်ပါဘူး... ကျွန်မက ယန်ဟန် ကို
သေစေချင်နေတဲ့သူပါ...မဟုတ်ဘူး...ဟန်ခိုင် နဲ့
ယန်ဟန် .နှစ်ယောက်လုံး...ကျွန်မက သူတို့ကို

ရှင့်အကြောင်း ပြောလိုက်ရင် ယန်ဟန် ကို
တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကယ်လိုက်သလို
ဖြစ်မသွားဘူးလား...”

လျှန်ချောင် က လက်ပိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ယန်ဟန် ကို မင်းက မကယ်ချင်ဘူးပေါ့...”

“ကျွန်မ သူမကိုမုန်းတယ်...သူမကို မနာလိုဘူး..
ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ ဖွက်ထားရတဲ့
မနာလိုမှုနဲ့တင် သူမကိုအကြိမ်တစ်ရာမက
သတ်ပစ်လို့ရတယ်... သူနဲ့ ဟန်ခိုင် နဲ့ နေ့တိုင်း

တွေ့နေကြတာကို မြင်နေရတာ ကျွန်မ
မခံစားနိုင်ဘူး...သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ငရဲကို
အတူတူ သွားကြတာပဲ ကောင်းတယ်...”

လင်းကျင်းရှု က နာကြည်းစွာဖြင့် အံ့ကြတ်ကာ
ပြောလိုက်သော်လည်း လျန်ချောင် က သူမကို
မယုံသေးဘဲ ဆက်မေးပြန်၏။

“ဒီမှာ ငါ့ကို ဇာတ်လမ်းတွေ
လာပြောပြမနေနဲ့...ငါမင်းကို လွှတ်ပေးမယ်လို့
မင်းထင်နေတာလား...”

လင်းကျင်းရှု သည် ယန်ဟန် နှင့် ဟန်ခိုင်
အကြောင်းကိုပြောသောအခါ
အလွန်ဒေါသထွက်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။
လျန်ချောင် က သူမကို လွှတ်ပေးရန်
ငြင်းဆန်နေသေးသဖြင့် လင်းကျင်းရှု မှာ
စိုးရိမ်သွားဟန်မရှိဘဲ တည်ငြိမ်စွာဖြင့်
ပြောလိုက်၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ လျန်... ရှင်
မေ့နေတာလား....ပြီးခဲ့တဲ့ မစ်ရှင်တစ်ခုကို
သွားတုန်းက ယန်ဟန် ရဲ့ လက်မောင်းကို
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်က ကုတ်လိုက်တယ်...ဒါပေမယ့်
သူမ ဇွန်ဘီမှိုင်းရပ်စ်ပိုးကို မကူးစက်ခဲ့ဘဲနဲ့

လက်မောင်းဒဏ်ရာက ၂၄ နာရီအတွင်း
ပျောက်သွားတယ်... ယန်ဟန် က R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ခုခံနိုင်တယ်လေ...ရှင် ဖန်တီးထားတဲ့ R
ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်ကို သူမ မခုခံနိုင်ဘူး ဆိုတာကို
ဘယ်လို အာမခံနိုင်လဲ...”

လင်းကျင်းရှု က လျန့်ချောင် ၏အမှုအရာကို
ဂရုတစိုက် ကြည့်နေလေသည်။

“ယန်ဟန် သာ R ဗိုင်းရပ်စ်အသစ်ကို
ခုခံနိုင်နေရင်လည်း ရှင့်မှာ စမ်းသပ်ဖို့
လူသုံးယောက်ကျန်ပါသေးတယ်...ဒါပေမယ့်

သုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်ကလည်း
အသက်ငါးဆယ် အရွယ် တစ်ယောက်နဲ့
မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်....ဒီအချက်တွေက
ရှင် မိုင်းရပ်စ်အသစ်ကို ထိုးလိုက်တဲ့အခါ
နည်းနည်းတော့ ဆိုင်သွားမလားပဲ...”

Xxxxxxxx

Chapter 99

လင်းကျင်းရှု သည် လျန်ချောင် မှာ အနည်းငယ်
တုန်လှုပ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တကယ်တော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ...
စမ်းသပ်ခံမယ့်သူကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းမှာလား...
ရှင်ကိုယ်တိုင် အပြင်ထွက်ရင် စမ်းသပ်ခံမယ့်သူ
ရှာမတွေ့ခင် ဟန်ခိုင် တို့နဲ့ မမိအောင်
သတိထားရမယ်....ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က
ရှင်ကိုတွေ့တာနဲ့ ရှင်ကို လွှတ်ပေးမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး... ဒါဆို ရှင်ကြိုးစားထားသမျှတွေ
ရေစုန်မျောသွားပြီ...ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို
လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ဟန်ခိုင် နဲ့ လီနန်ရှန် ကို ဒီထဲ
ပို့ပေးလိုက်မယ်...

ကျွန်မအတွက် တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲကြုံရမယ့်
အခွင့်အရေး တစ်ခုပါ...ကျွန်မက အားနွဲ့တဲ့

မိန်းမသားတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဟန်ခိုင် ကို
လက်စားချေလို့မရဘူး..ဒါပေမယ့် ခုလိုဆိုရင်
ကျွန်မလည်း ဟန်ခိုင်ကို လွယ်လွယ်လေး
လက်စားချေပစ်လို့ရပြီ...ကျွန်မ သူတို့ကို
မြေအောက်ခန်းထဲကို ခေါ်လာမယ်... ရှင်က
မြေအောက်ခန်းထဲမှာ အိပ်ပြီးအသာ
စောင့်နေရုံပဲ...”

လျန့်ချောင် က စူးစူးရဲရဲ ပြုံးပြလိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ငါ မင်းကို တကယ်လျှော့တွက်ခဲ့တာပဲ...ကောင်းပြီ
မင်းကို ငါ လွှတ်လိုက်မယ်... မင်း ညမမှောင်ခင်
ဟန်ခိုင် နဲ့ လီနန်ရှန် ကို ငါ့ဆီ ခေါ်လာရမယ်...”

လျန့်ချောင် စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူမ
ရင်ဘတ်ကို ဖိထားသည့် ကျောက်တုံးကြီးမှာ
ပြုတ်ကျသွားရသည်။

“ကျွန်မ ဟန်ခိုင် နဲ့ လီနန်ရှန် ကို ညနေ အချိန်မီ
လိုက်ပို့ပေးမယ်... ညနေရောက်တော့ မှောင်လာပြီ
ဆိုတော့ တစ်နေကုန် လိုက်ရှာနေတဲ့ ဟန်ခိုင် လည်း
သတိထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး...”

လျန်ချောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

လင်းကျင်းရှု မြေအောက်ခန်းမှ
ထွက်သွားသောအခါ သူမသည်
စိတ်ကိုတည်ငြိမ်ရန် အတတ်နိုင်ဆုံး
ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူမသည် မြေအောက်ခန်း ဝင်
ပေါက်မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်ပြီးနောက်တွင်
သူမတင်းထားသမျှ ခွန်အားများ ပြေလျော့သွားကာ
မြေပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားရသည်။

ထို့နောက် သူမသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲချကာ
သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ
စိမ့်ထွက်လာပြီး အေးစက်နေသော ကွန်ကရစ်
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ လင်းကျင်းရှု သည် ခဏမျှ
တိတ်တိတ်လေး ငိုလိုက်ပြီးနောက် မတ်တပ်ရပ်
သူမ ကိုယ်ပေါ် ရှိ ဖုန်မှုန့်များကို ပွတ်သပ်ခါချကာ
အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

လင်းကျင်းရှု သည် သူမ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး
ကုတင်အောက်မှ သေနတ်တစ်လက်ကို
ယူလိုက်သည်။ ဤသေနတ်ကို ဖခင်ဖြစ်သူက
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ရန်

သိမ်းဆည်းထားသော်လည်း ယခု သူမအတွက်
အဆင်ပြေမည် ဟု မမျှော်လင့်ထားပေ။
လင်းကျင်းရှု သည် သေနတ်ကို သူမ၏
အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်ကာ အပြင်မထွက်မီ
အခန်းထဲတွင် အချိန်အတော်ကြာ ထိုင်နေခဲ့သည်။

လင်းကျင်းရှု က ဟန်ခိုင် တို့နှစ်ယောက်ကို
မြေအောက်ခန်း ဝင်ပေါက်သို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။
လမ်းတွင် ဟန်ခိုင် က မေးလိုက်သည်။

“ယန်ဟန် ကို ခေါ်သွားတဲ့လူကို
မင်းမြင်လိုက်လား...”

“ကျွန်မလည်း သိပ်အနီးကပ် မလိုက်ဝံ့တော့
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်ရဘူး.. လူနှစ်ယောက်ပဲ
သိတယ်...”

သူတို့ သုံးယောက် မြေအောက်ခန်းသို့
ဝင်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် လင်းကျင်းရဲ့ က
ဟန်ခိုင် လက်ကို ကြောက်လန့်တကြား
ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဟန်ခိုင်...အရမ်းမှောင်နေပြီ...ကျွန်မကြောက်တယ်
...”

လင်းကျင်းရှု က သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲထားသဖြင့်
ဟန်ခိုင်က မလိုလားဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍
ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကြောက်ရင် ငါတို့နောက်က လိုက်ခဲ့...”

လင်းကျင်းရှု က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဟန်ခိုင်လက်ကို
လွှတ်ပေးလိုက်၍ သူတို့နောက်ကို
လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။ မြေအောက်ခန်းထဲရှိ

အလင်းရောင်သည် မှိန်ဖျော့နေကာ ဟန်ခိုင်
တို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာမှမမြင်ရဘဲနှင့်
ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။ ဟန်ခိုင် သည်
ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်နေရင်း ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင်
လှုပ်ရှားသံအချို့ကို ကြားလိုက်ရသလိုရှိ၍
မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ
ရှေ့သို့သွားရကြည့်ခါနီးတွင် အမှောင်ထဲမှ
လေးလံသော ပစ္စည်းတစ်ခုက ရုတ်တရက်
သူ့ခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့
လဲကျသွားရသည်။ ထို့နောက် လီနန်ရှန်
သည်လည်း ဘုန်းကနဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
လဲကျသွားလေတော့သည်။

လင်းကျင်းရှု သည် ဟန်ခိုင် နှင့် လီနန်ရှန် တို့
ခပ်ဝေးဝေးတွင် ရပ်နေခဲ့သည်။

မြေပြင်ပေါ်လဲကျနေသော လူနှစ်ယောက်ကို
ကြည့်ရန် သူမက ဓာတ်မီးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး
ထောင့်စွန်းတွင် ပုန်းနေသော လျန်ချောင် အား
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကတိကို မဖျက်ဘူး...ရှင်လိုချင်တဲ့လူကို
အချိန်မီခေါ်လာခဲ့တယ်...”

လျန်ချောင် သည် လင်းကျင်းရှု အနားကို ပြီး၍
ချဉ်းကပ်လာပြီး လေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ငါ မနိုင်လောက်ဘူး...”

လျန်ချောင် က သူမအနားသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ
ချဉ်းကပ်လာသည်ကို လင်းကျင်းရ
မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမ အိတ်ကပ်ထဲတွင်
ဝှက်ထားသော သေနတ်ကို ချက်ချင်း
ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက သူတို့ကို ရှင့်ဆီ ခေါ်လာပေးရင်
ရှင်ကျွန်မကို လွယ်လွယ်နဲ့ လွှတ်မပေးဘူးဆိုတာ
သိလို့ ဒီသေနတ်ကို ယူလာခဲ့တာ....”

လျန့်ချောင် သည် လင်းကျင်းရှု လက်ထဲရှိ
သေနတ်ကိုမြင်သောအခါ သူက ခြေလှမ်းကို
ရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ဆက်မသွားပေ။ သူက
ကလေးမလေးကို ခေါ်ထားဖို့ စီစဉ်ထားသော်လည်း
မမျှော်လင့်စွာနှင့် သူမက သေနတ်ကိုပါ
ယူလာခဲ့သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့်
သူမကို လွှတ်ပေးပြီး စမ်းသပ်မှုကို
အမြန်စချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

လင်းကျင်းရှု က သူနုဖူးကို သေနတ်ဖြင့်
ချိန်ထားလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်လှည့်... ကျွန်မ မြေအောက်ခန်းက
ထွက်သွားခါမှ ဒီဘက် ပြန်လှည့်...”

လျန်ချောင် သည် ခါတိုင်းလိုပင် ပြုံးနေပြီး
သူတစ်ဘက်လှည့်လိုက်သောအခါ ထိုအပြုံးမှာ
ပျောက်သွားရလေသည်။

‘ကလေးမ.. ငါ့ဇွန်ဘီဘုရင်ကိုလည်း
ကြည့်လိုက်ဦးလေ... မင်းရဲ့သေနတ်သေးသေးလေး
မပြောနဲ့...လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့က ဗုံးကိုတောင်

မူမှာ မဟုတ်ဘူး...အဲဒီအခါကျရင် မင်းတို့အားလုံး
သေကြလိမ့်မယ်...'

လင်းကျင်းရှု မြေအောက်ခန်းမှ
ထွက်သွားပြီးနောက် လျန်ချောင် သည် ဓာတ်မီးကို
ဖွင့်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ရှိ လူနှစ်ယောက်၏
မျက်လုံးများကို ထိုးကြည့်လိုက်ရာ တုံ့ပြန်မှု
မရှိသည်ကို သူတွေ့ရလေသည်။ ထို့နောက် သူက
ဟန်ခိုင် တို့နှစ်ယောက် ခေါင်းကို
ခြေဖြင့်ကန်ကျောက်လိုက်သော်လည်း
မလှုပ်ကြချေ။ ထို့နောက် သူ စိတ်သက်သာရာ
ရသွားပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်သွား၍ ကြိုးများကို
ယူလာခဲ့သည်။

လီနန်ရှန် မှာ လျန်ချောင် ထွက်သွားသည်နှင့်
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘေးနားမှ ဟန်ခိုင် ကို
လှုပ်နှိုးကြည့်လိုက်သော်လည်း ဟန်ခိုင် မှာ
မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေဆဲပင်။

Xxxxxxx

Chapter 100

လျန်ချောင် က ရက်စက်စွာဖြင့်
သူတို့နှစ်ယောက်ကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်ခဲ့လေသည်။
ကံကောင်းစွာနှင့် လျန်ချောင် က ဟန်ခိုင် ကို

အရင်ရိုက်လိုက်သည့်အတွက် လီနန်ရှန့် တုံ့ပြန်ရန်
အချိန်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူ့သာ
ပထမဆုံး အရိုက်ခံရပါက နှစ်ယောက်စလုံး
မှောက်နေပေလိမ့်မည်။

လီနန်ရှန့် က လျန့်ချောင် ပြန်လာနေသည့် ခြေသံကို
ကြားလျှင် မေ့နေဟန်ဆောင်လိုက်သည်။
လျန့်ချောင် သည် ကြိုးနှစ်ချောင်းကို ယူလာကာ
တစ်ချောင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားပြီး ဟန်ခိုင် ကို
ချည်ရန် သူ့လက်ထဲတွင် ကျန်တစ်ဖက်ကို
ကိုင်ထားလေသည်။ လျန့်ချောင် ကြိုးချည်ခါနီးတွင်
လီနန်ရှန့် သည် ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ လျန့်ချောင်

၏ ညာဘက်ပါးကို လက်သီးဖြင့်
ပိတ်ထိုးချလိုက်သည်။

လျန့်ချောင် သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး
ပြန်မထနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ သူ၏
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှာလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ပြုတ်ကျသွားသောကြောင့် မည်သူက သူ့ကို
ထိုးလိုက်သည်ကို မမြင်ရတော့ပေ။

“ဘယ်သူလဲ...”

လီနန်ရှန့် က လျန့်ချောင် ၏ ဝမ်းဗိုက်အား
ထပ်မံကန်ထည့်လိုက်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းဘိုးအေ...”

လျန့်ချောင်က လီနန်ရှန့် ကို ထပ်ခါတလဲလဲ
အော်ဟစ်ပြောလိုက်ပြီး အသနားခံနေတော့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့...မလုပ်နဲ့...”

လီနန်ရှန့် က သူ့ခါးကို ပြန်ကန်လိုက်ပြီး
ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အသနားခံနေတယ် ဟုတ်လား...မင်း ငါ့ အစ်ကိုကို
ရိုက်လိုက်တယ်လေ...သူ အပြင်းအထန်
ဒဏ်ရာရသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

လျန့်ချောင် သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူးလှိမ့်ကာ
အော်နေတော့သည်။ လီနန်ရှန့် က သူ
မထနိုင်တော့သဖြင့် ဆက်မကန်တော့ဘဲ
မေးလိုက်သည်။

“ယန်ဟန် ဘယ်မှာလဲ..”

လျန်ချောင် က ရှေ့ကို တုန်လှုပ်စွာ
လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရှေ့က အခန်းထဲမှာ...”

လီနန်ရန် ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း
မည်းမှောင်နေသဖြင့် ဘာကိုမျှ မမြင်ရပေ။ သူက
လျန်ချောင် ကို စူးရဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လှဲနေ...ငါမပြော မချင်း
မထရဘူး...ကြားလား...”

လျန့်ချောင် သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် နာကျင်စွာ
ညည်းညူရင်း အကြိမ်ကြိမ်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

လီနန်ရှန့် က အခန်းထဲကို လျှောက်သွားပြီး
မီးဖွင့်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
ငုတ်တုတ်မေ့နေသည့် ယန်ဟန်ကို တွေ့လိုက်လျှင်
သူမကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ ယန်ဟန်သည်
လွန်ခဲ့သည့် နာရီအနည်းငယ်ကပင် သတိရနေခဲ့ပြီး
လျန့်ချောင်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့်
သတိလစ်ဟန်ဆောင်ကာ ထွက်ပြေးရန်
အခွင့်အလမ်းကို ချောင်းမြောင်းနေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမကို

ကြိုးဖြည်ပေးနေသည်ကို သူမသတိပြုမိသဖြင့်
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ လီနန်ရှန့် ကို သူမ
တွေ့လိုက်ရသည်။

ယန်ဟန်က ချက်ချင်း မျက်လုံးဖွင့်ကာ လီနန်ရှန့် ၏
အမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ လီနန်ရှန့် က ယန်ဟန်
မေ့နေသည်ဟု ထင်ကာ သူမကို ထူပေးထားရင်း
ယန်ဟန်က ရုတ်တရက် သူ့နာမည်ကို ဆတ်ခနဲ
ခေါ်လိုက်ရာ တုန်လှုပ်သွားရသည်။ လီနန်ရှန့် က
ကြောက်လန့်တကြား သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“လန့်သွားတာပဲ... ဘယ်တုန်းက နိုးတာလဲ...”

“နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့...
အချိန်အတိအကျ မသိဘူး...”

“ ဟန်ခိုင် ရော ဘယ်မှာလဲ...”

“မင်းကို ပြန်ရှင်းပြဦးမယ်...လင်းကျင်းရှု ရုပ်ရှင်
အရိုက်ကောင်းလို့
ရှုပ်ကုန်ကြပြီ...တော်သေးတာပေါ့..ဟိုကောင်က
ငါ့ကို မရိုက်ခင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်

ရှောင်လိုက်လို့ပေါ့... မဟုတ်ရင် ငါတို့အားလုံး ဒီမှာ
မေ့နေကြမှာပဲ... “

လီနန်ရဲ့ က ယန်ဟန် ကို ကြိုးဖြည်ပြီးသည့်နှင့်
ထွက်သွားမည်ပြုစဉ် ယန်ဟန်က သူ့ကို
ချက်ချင်းတားထားလိုက်သည်။

“နေဦး... ဒီမှာ တခြားလူရှိသေးတယ်...”

“ဘယ်သူလဲ...”

“ကျွန်မရဲ့ မွေးစားအဖေ...ဟွမ်ကျစ်ပင်း ...သူက
ဒီကိစ္စရဲ့ ကြံရာပါဆိုလည်း
ဟုတ်တယ်...ခေါင်းဆောင်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်.. “

ယန်ဟန်က ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို ကြိုးဖြည်လိုက်ရင်း
ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူက ဘာလို့ ဒီမှာ မေ့လဲနေရတာလဲ...”

“ကျွန်မလည်း မသိပါဘူး...လျန့်ချောင်ကို
မေးကြည့်ရမယ် ထင်တယ်...”

“သူက မင်းကို မေ့အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့
ကြိုးကိုင်သူပဲလေ... မင်း သူ့ကို ကယ်ပြီး
ဒီမှာထားခဲ့လိုက်...”

“ကျွန်မလည်း သေချာ မရှင်းပြတတ်ဘူး...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မေးစရာရှိသေးတယ်...”

ယန်ဟန်သည် ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို ဖြည်းညှင်းစွာ
ကြိုးဖြည်ပေးပြီးနောက် လီနန်ရှန် ကို
မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။ လီနန်ရှန် သည် ယန်ဟန်
၏ အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်ပြီး
သူသိပ်မကျေနပ်သော်လည်း ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို

ကုန်းပိုးလိုက်လေသည်။ ယန်ဟန်သည်
အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လျန့်ချောင် နှင့်
ဟန်ခိုင် သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေကြသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ လျန့်ချောင် သည်
မြေပြင်ပေါ်တွင် ခွေခေါက်ကာ မေ့လဲနေပြီး
ပါးစပ်မှလည်း ညီးညူနေလျက်
ရှိလေသည်။ ဟန်ခိုင် မှာမူ တုပ်တုပ်မျှပင် မလှုပ်ပေ။

“ဘာလို့ ဟန်ခိုင် က လဲနေတာလဲ...”

ယန်ဟန်က လှည့်ပြီး သူမနောက်မှ လီနန်ရုန့် ကို
မေးလိုက်သည်။

“အားခိုင် ကို လျန့်ချောင် က တုတ်နဲ့
ရိုက်လိုက်တာလေ...”

လီနန်ရှန့် စကားမဆုံးခင် ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင် ဆီ
ချက်ချင်း ပြေးသွားလိုက်ပြီး ဟန်ခိုင် ကို
လှုပ်နှိုးကြည့်ရာ ဟန်ခိုင် မှာ မနိုးသေးသဖြင့်
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခွေနေသော လျန့်ချောင် ကို
ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ လျန့်ချောင် ၏
လက်စကပြင်းလွန်းသဖြင့် သူမ လည်ပင်းက
ယခုထိ နာကျင်နေဆဲပင်။

ယန်ဟန်သည် လဲနေသော ဟန်ခိုင် ကို
ကောက်ပွေ့လိုက်ပြီး မြေအောက်ခန်း၏
ထွက်ပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ဝိုး..အားကြီးလိုက်တာ..
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့
ကိုင်မသွားရတယ်လို့...”

လီနန်ရှန် ထိတ်လန့်သွားရသည်။

ယန်ဟန်က လီနန်ရှန် ကို
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အခုထွက်သွားပြီး ဟန်ခိုင် ရဲ့ဒဏ်ရာက
ဘယ်လိုနေလဲ ကြည့်ရမယ်...”

လီနန်ရှန့် သည် အမှောင်ထဲတွင် ရှိနေသော်လည်း
ယန်ဟန်၏ စူးရှသော မျက်လုံးများကို သူ
ခံစားရသည်။ သူတို့လေးယောက်
မြေအောက်ခန်းထဲက ထွက်လာပြီး သိပ်မကြာမီ
ဟန်ခိုင် နိုးလာသည်။ ဟန်ခိုင် မှာ သူ့ဂုတ်ပိုးတွင်
ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုက သူ၏ ဦးနှောက်
အရုံကြောများကို ထိသွားရသည်။ ယန်ဟန်က
ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

“မထိနဲ့...ယောင်နေလိမ့်မယ်... ကျွန်မ
ပြန်ရောက်တဲ့အခါကျရင် ဆေးထည့်ပေးမယ်...”

သူတို့လေးယောက်စလုံး ဟန်ခိုင် ၏ အခန်းထဲသို့
ရောက်လာကြသည်။ ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင်ကို
ဂရုတစိုက် တွဲကာ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေလိုက်ပြီး
လီနန်ရှန့် က ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်သာ ချထားလိုက်သည်။

ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင် အား ဆေးထည့်ပေးနေစဉ်
ဟန်ခိုင် က လီနန်ရှန့် အားမေးလိုက်သည်။

“နန်ရှန် ...ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

“အင်း...လျန့်ချောင် က အစ်ကိုကို
ရိုက်လိုက်တာ...ကျွန်တော်က အမြန်
ရှောင်လိုက်လို့သာပေါ့...လျန့်ချောင် က
ကျွန်တော့်ကို တုတ်နဲ့ ရိုက်မယ့်အချိန်မှာ
သေမယ့်နေရာကို မရိုက်မိအောင်
ရှောင်လိုက်တယ်...ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
မူးလဲသွားဟန်ဆောင်လိုက်တယ်...လင်းကျင်းရှု
လုပ်ကွက်ကြောင့် အားလုံး
ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ.ကျွန်တော် မူးလဲ ဟန်ဆောင်ပြီးတဲ့
နောက် ဒီလူနှစ်ယောက် ကို ခေါ်လာပြီတဲ့... သူမကို

လွှတ်ပေးပါ ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောနေတာ
ကြားလိုက်ရတယ်...”

ယန်ဟန်သည် ဟန်ခိုင် အား
ဆေးလိမ်းပြီးသွားသည်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာလို့ ဒီကိစ္စက လင်းကျင်းရဲ့ နဲ့
ပတ်သက်နေတာလဲ....”

“ငါတို့ မင်းကို လိုက်ရှာနေတဲ့အချိန်မှာ လင်းကျင်းရဲ့
က မင်းကို လူနစ်ယောက်က ရိုက်ပြီး

မြေအောက်ခန်းကို ခေါ်သွားတာကို
တွေ့လိုက်တယ်လို့ လာပြောတာ....”

လီနန်ရှန့် က ရုတ်တရက် တစ်ခုခုကို တွေးမိပြီး
ထပြောလိုက်သည်။

“လင်းကျင်းရှု ကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်....ဒီကို
ခေါ်လာပြီး သူမကိုမေးရမယ်... “

ထို့နောက် လီနန်ရှန့် သည် ယန်ဟန်နှင့် ဟန်ခိုင် တို့
အဖြေကိုပင် မစောင့်ဘဲ အလျင်အမြန်
ပြေးထွက်သွားလေသည်။

Xxxxxxxx

Chapter 101

လီနန်ရှန် သည် လင်းကျင်းရှု ၏ အခန်းဆီသို့
ပြေးသွားလိုက်ရာ သူမ၏ အခန်းတံခါးကို
အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်မရသဖြင့်
အခန်းထဲတွင် လူ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

လီနန်ရှန် က တံခါးကို သုံးကြိမ်ဆက်တိုက်
ခေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ...”

လင်းကျင်းရှု ၏ အသံကို အခန်းတွင်းမှ
ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါပဲ လီနန်ရှန့်...”

လီနန်ရှန့် ၏အသံကိုကြားသောအခါ လင်းကျင်းရှု
အံ့အားသင့်သွားရသည်။

လီနန်ရှန့်..ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ....သူဘာမှ
မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဟန်ခိုင် နဲ့ ယန်ဟန် ရော ဘာမှ

မဖြစ်ကြဘူးလား...သူတို့ အမြဲတမ်း ဘယ်လိုလုပ်
အသက်ပဲ ရှင်နေရတာလဲ ...

လျန်ချောင် သည် ဟန်ခိုင် နှင့် အခြားသူများကို
ကိုင်တွယ်နိုင်လောက်အောင် ရက်စက်သည်ဟု
သူမထင်ခဲ့မိသည်။ အခန်းထဲမှ ဘာသံမှ
ထပ်မကြားရတော့သဖြင့် လီနန်ရှန် က တံခါးကို
သုံးကြိမ် ထုရိုက်လိုက်သည်။

“ မထုနဲ့.. တံခါးပျက်သွားလိမ့်မယ်....”

လင်းကျင်းရှု က တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး လီနန်ရှင်းကို
တည့်တည့်ပင် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လီနန်ရှန် သည် လင်းကျင်းရှု မှာ
သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း
အံ့ဩထိတ်လန့်မသွားသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်
အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားရသည်။ သူက
လင်းကျင်းရှု လက်ကိုဆွဲလိုက်ပြီး ဟန်ခိုင် ၏
အခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။ လီနန်ရှန် မှာ
အားသန်လွန်းသောကြောင့် လင်းကျင်းရှု မှာ
ရုန်းမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ...ရှင် အရမ်းဆွဲနေတာ ဒီမှာ
နာနေပြီ...”

လီနန်ရှန် က သူမကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

“မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေကို ရှင်းပြမှာ
မဟုတ်ဘူးလား...”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲ...”

“ငါ မင်းနဲ့ မပြောချင်သေးဘူး... ဟန်ခိုင် ရဲ့
အခန်းရောက်မှ ရှင်းပြလိုက်...”

လီနန်ရှန် သည် လင်းကျင်းရှု ကို ဟန်ခိုင် ၏
အခန်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး တံခါးကို
လော့ခ်ချလိုက်ကာ လင်းကျင်းရှု ထွက်မပြေးနိုင်ရန်
တံခါးနားတွင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။
လင်းကျင်းရှု သည် ယန်ဟန်နှင့် ဟန်ခိုင် တို့
အသက်ရှင်နေသေးသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ
သူမ တည်ငြိမ်ဟန်ဆောင်သော်လည်း အံ့သြ
နေသည်မှာ သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား
ပေါ်လွင်နေလေသည်။

“ပြော...ငါနဲ့ ဟန်ခိုင် ကို မင်းဘာလို့ ငါတို့ကို
လှည့်စားခဲ့တာလဲ...”

လီနန်ရှန့် က ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ...ကျွန်မ ခေါ်လာလို့ပဲ
ယန်ဟန်ကို ပြန်ကယ်နိုင်တာမဟုတ်လား.. ဘာလို့
ကျွန်မကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ ရန်လုပ်နေရတာလဲ...”

“ဟေ့ ကလေးမ.....ငါမင်းကို မတွေ့တာကြာပြီ...မင်း
ဒီလို ပလီပလာတွေ

လျှောက်ပြောတတ်လာတာပဲ...မင်း

ရှင်းပြသင့်တယ် မလား...”

လင်းကျင်းရှု က ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို
သတိရသွားသကဲ့သို့ လီနန်ရန် ကို စိုက်ကြည့်ကာ
မေးလိုက်သည်။

“လျန့်ချောင် ကို သတ်လိုက်လား...”

“ဘာလို့ သူ့ကို အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ
သတ်ရမှာလဲ...”

လင်းကျင်းရှု က မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်ပြီး
စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ရှင်သူ့ကို ကြိုးနဲ့ချည်ထားခဲ့လား...”

လီနန်ရှန် မှာ လင်းကျင်းရှု က လျန်ချောင် ဘက်
အဘယ်ကြောင့် စကားဦးသန်းသွားရသည်ကို
နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

“ဒီမှာ စကားလမ်းကြောင်း မလွဲနဲ့...ငါတို့မေးတာကို
မင်းမဖြေသေးဘူး...”

“ရှင် ကြိုးနဲ့ တုပ်ခဲ့လား... မတုပ်ခဲ့ဘူးလား....”

လင်းကျင်းရှု ၏ အသံက ပိုကျယ်လာသည်။

“မချည်ခဲ့ဘူး...မချည်ဘူး...”

လီနန်ရှုနဲ့ ကလည်း ဒေါသသံအပြည့်ဖြင့်
ပြန်အော်လိုက်သည်။

“သွားပြီ...လျန်ချောင် က ဇွန်ဘီဘုရင်ကို ဖန်တီးဖို့
သက်ရှိလူသားတွေနဲ့ စမ်းသပ်တော့မယ်ဆိုတာ
ရှင်မသိဘူးလား...”

သုံးယောက်စလုံး နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

“လျန့်ချောင် က R မိုင်းရပ်စ် အမျိုးအစားသစ်ကို
တီထွင်ခဲ့တယ်...ကျောက်ယန် ကိုလည်း သူက
မိုင်းရပ်စ် အမျိုးအစား အသစ်ကို ထိုးထားလို့
ဇွန်ဘီဘုရင် ဖြစ်သွားရတာ...ပြီးတော့ အခု သူက
သက်ရှိလူသားတွေကို စမ်းသပ်တော့မယ်....
သက်ရှိလူသားတွေကို ဇွန်ဘီဘုရင် အဖြစ်
ပြောင်းပစ်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်... ပြီးရင်
သူတို့တွေကို အတူတူ
တိုက်ခိုင်းလိုက်မယ်..နောက်ဆုံး ကျန်ခဲ့တာက
အသန်မာဆုံး ဇွန်ဘီဘုရင် တဲ့...”

လင်းကျင်းရှု သည် သူတို့ သုံးယောက်လုံး၏
မျက်နှာပေါ်တွင် မယုံကြည်ဟန်များကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်တိုသွားရသည်။

“ကျွန်မကို မယုံဘူးလား... လျန်ချောင် က ယန်ဟန်
မေ့မလဲခင်တုန်းက ထောင့်မှာ ယန်ဟန် နဲ့
စကားပြောခဲ့တဲ့ လူကြီးကို ဒီလိုပြောခဲ့တာ...”

“ဟွမ်ကျစ်ပင်း ကို ပြောတာလား...”

ယန်ဟန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သူဘယ်သူလဲတော့ မသိဘူး... လျန်ချောင် က
အဲဒီလူကို ပြောခဲ့တာ... သူတို့ စကားကို
ခိုးနားထောင်နေလို့ သိရတာ...လျန်ချောင် က
စမ်းသပ်မယ့်လူတွေ
အများကြီးလိုတယ်တဲ့...အဲဒါတွေကြားပြီး
ကျွန်မလည်း ပျာယာခတ်သွားတာနဲ့
ချော်လဲတော့မလို ဖြစ်ပြီး သူကျွန်မကို
တွေ့သွားတယ်...ကျွန်မ သူနဲ့ ညှိလိုက်တယ်... သူ
ကျွန်မကို လွှတ်မယ်... ကျွန်မက သူ့ကို
စမ်းသပ်ခံမယ့်လူ နှစ်ယောက်
ခေါ်လာပေးရမယ်တဲ့...”

“လင်းကျင်းရှု...မင်းက အရမ်း
စိတ်ပုတ်တာပဲ...မင်းအသက်ကို ကယ်ဖို့ ဟန်ခိုင် နဲ့
ငါ့ကို မီးတွင်းထဲ တွန်းချခဲ့တယ်....”

လင်းကျင်းရှု က လီနန်ရှန် ကို လျစ်လျူရှုကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ အခု အသက်ရှင်ရုံမကဘူး...
ယန်ဟန်ကိုလည်း ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်မလား...”

“လင်းကျင်းရှု...မင်း ငါတို့ကို
သတ်ချင်နေတာ...မဟုတ်ရင် ထောင်ချောက်ဆိုတာ
အစကတည်းက ငါတို့ကို အရင်ရှင်းပြမှာပေါ့...”

ဟန်ခိုင် ၏ လေသံမှာ ဘာမှ မထူးခြားသလို
သူ့မျက်လုံးများကလည်း ပို၍ပင်
အေးစက်လာလေသည်။ လင်းကျင်းရှု ကလည်း
ပွက်ပွက်ဆူနေသောရေကို မကြောက်သည့်
ဝက်သေတစ်ကောင်လို လှောင်ပြောင်ကာ
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ သိသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မ
ညာမနေတော့ပါဘူး..
ဟုတ်တယ်...ရှင်တို့အားလုံးကို
သေစေချင်တယ်...ရှင်တို့ ကျွန်မကို
သတ်ပစ်လိုက်... အခုချက်ချင်း သတ်ပစ်လိုက်...”

‘ဟမ့်...သူမကို သူတို့ တကယ်
သတ်ပစ်မိလိမ့်ဆိုတာ မယုံဘူး...’

“မင်း...”

လီနန်ရှန့် ဒေါသထွက်လာပြီး လင်းကျင်းရှ ကို
လက်ဖြင့်ရွယ်လိုက်သော်လည်း တစ်ကယ်
မရိုက်ပေ။

“မင်းသာ မိန်းကလေး မဟုတ်ရင် ငါမင်းကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲတဲ့အထိ ငါရိုက်ပစ်မိမှာပဲ...”

Xxxxxxx

Chapter 102

ယန်ဟန် သည် လျန့်ချောင်က ဇွန်ဘီဘုရင်ဖန်တီး
လိုက်သည်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေမိသည်။

ကျီကျောက်ယန်၏ စွမ်းအား၊ အရှိန်၊
တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းနှင့် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးတို့မှာ
သူမတူအောင် ထူးကဲလွန်းလှသည်။ လျန့်ချောင်၏
ဗိုင်းရပ်အသစ်ကြောင့် သူက ယခင်
ဇွန်ဘီဘုရင်ထက်များစွာ သာလွန်ရခြင်းဖြစ်သည်။
ဤသို့ဖြင့် ကျီကျောက်ယန် သည် ကျွန်းမှ ယွင်ကျင့်
မြို့သို့ အဘယ်ကြောင့် ရောက်လာရသည်ကို သူမ
ရှင်းလင်းသွားရသည်။ အမှန်မှာ လျန့်ချောင်က
ပို့လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေတော့သည်။

လီနန်ရှန် နှင့် လင်းကျင်းရှု တို့
စကားများရန်ဖြစ်ပြီးနောက် ယန်ဟန် က
လင်းကျင်းရှု ကို မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီမြေအောက်ခန်းမှာ
တခြားစမ်းသပ်မယ့်လူတွေ ရှိသေးလား...”

“ရှိတယ်... လျန့်ချောင် က ရှင့်ကို မခေါ်လာခင်
လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းထားပြီး
ဘေးကအခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ထားလိုက်တယ်...”

“ဒါဆို ဘာလုပ်ကြမလဲ...စခန်းအပြင်မှာလည်း
ဇွန်ဘီတွေ ပြည့်နေတယ်... စခန်းထဲမှာပါ
ဇွန်ဘီဘုရင် ရှိလာရင်
လူတိုင်းအစားခံရတော့မှာပဲ...”

လီနန်ရှန် က လင်းကျင်းရှ ကို စိုက်ကြည့်ကာ
ကိုန်ဆဲလိုက်သည်။

“မင်းသာ အစကတည်းက ပြောခဲ့ရင် ဒီလိုတွေ
ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး... ဇွန်ဘီဘုရင် ထွက်လာရင်
မင်းလည်း သေမှာပဲ....”

“သေမယ်... ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး...ကျွန်မလည်း
အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး...အများသူငှာလို
သေပစ်လိုက်မှာပဲ...”

လင်းကျင်းရှု က လီနန်ရုန့် ကို
ပြန်ရန်ထောင်လိုက်သည်။

မင်းတို့သုံးယောက် အချင်းချင်း ငြင်းခုံနေကြစဉ်
အပြင်မှ ဇွန်ဘီတစ်ကောင်၏ ဟိန်းဟောက်သံ၊
မာန်ဖီသံ၊ သေနတ်သံများနှင့် လူအများ
အော်ဟစ်သံများဖြင့် ရောထွေးနေကြလေသည်။

လီနန်ရုန့် နှင့် အခြားသူများ ထွက်သွားပြီးနောက်
လျန်ချောင် သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ပြင်းထန်သော
နာကျင်မှုကိုအံတုကာ ကုန်းထလိုက်သည်။
ကံကောင်းစွာနှင့် သူ အခြားလူတစ်ယောက်ကို

ဝှက်ထားသည်ကို သူတို့မသိခဲ့ကြပေ။
မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူတို့ နောက်ဆုံး
စမ်းသပ်မည့်လူတစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်။

လျန်ချောင် သည် အခန်းထဲသို့
လျှောက်သွားလိုက်ပြီး မီးဖွင့်ကာ မေ့မြောနေသည့်
လူကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ဗိုင်းရပ်စ်ဆေးကို
ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးသည် ထိုသူ၏
ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းပင် ထိုသူသည်
တုန်လှုပ်နေကာ
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြွက်သားများသည်လည်း
သာမန်မျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်လောက်အောင်ပင်

ချက်ချင်း ကြီးထွားလာကြသည်။
နှစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ထိုလူမှာ ဇွန်ဘီ
ဖြစ်လာလေ၏။ လျန်ချောင် သည် သူ့ရှေ့မှ
ဇွန်ဘီဘုရင်၏ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ပြီး
စိတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

လျန်ချောင် စိတ်လှုပ်ရှား၍ပင် မဆုံးလိုက်
ဇွန်ဘီကြီးသည် လျင်မြန်စွာထရပ်ကာ
မာန်ဖီလိုက်ပြီး လျန်ချောင်၏ ဦးခေါင်းတစ်ဝက်ကို
ချက်ချင်းကိုက်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရာ ဦးနှောက်နှင့်
သွေးများ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲသွားလေတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် ရပ်နေသော လင်းကျင်းရှု သည်
အပြင်ဘက်မှ ဆူညံသံများကို ကြားရပြီး
ချက်ချင်းပင် မသိစိတ်က သူမ အိတ်ကပ်ထဲမှ
သေနတ်ကို လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။
ယန်ဟန်က အပြင်မှ လှုပ်ရှားသံများကို ဂရုတစိုက်
နားထောင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဇွန်ဘီရဲ့ အသံကို နားထောင်ကြည့်...”

“မြန်လှချည်လား...”

ထို့နောက် လီနန်ရှန့် က တံခါးအပြင်ဘက်မှ
လသာဆောင်ကို ပြေးသွားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ
ပထမထပ်က လူများ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း
ဇွန်ဘီများကို မတွေ့ရပေ။ သူက ဒုတိယထပ်မှ
အစောင့်ကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ဒုတိယထပ်ရှိ အစောင့်သည် သေနတ်ကို
ထိတ်လန့်တကြား ကိုင်ထားလိုက်ပြီး တုန်ယင်စွာ
ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဇွန်ဘီတစ်ကောင် ဘယ်ကနေ
ပေါ်လာမှန်းမသိဘူး... စခန်းထဲက လူတွေကို
လိုက်ကိုက်နေတယ်...”

လီနန်ရှန် က ဟန်ခိုင် နှင့် တခြားသူများကို
နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် လှေကားထစ်ကို
အမြန်ပြေးဆင်းလိုက်ပြီး စခန်းရှိ
ယာယီခဲယမ်း၊မီးကျောက်ဌာနသို့ ပြေးသွားကာ

အသုံးပြုနိုင်သော သေနတ်များနှင့် ဖောက်ခွဲရေး
ပစ္စည်းများအားလုံးကို ဖျင်ကြမ်းအိတ်ထဲ
စုထည့်ကာ ဒုတိယထပ်သို့ ယူသွားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက လက်နက်ကိုင် ကာကွယ်ရေး
ဦးစီးချုပ်၏ ယာယီစုဝေးရာ နေရာသို့
သွားလိုက်သည်။ ဝန်ကြီးများနှင့်
တပ်ခွဲမှူးများသည်လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို
စုစည်းထားပြီး အားလုံးက
ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော ဤဇွန်ဘီအား
မည်သို့ကိုင်တွယ်ရမည်ကို ဆွေးနွေးနေကြသည်။

“စခန်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ အစောင့်တွေ
ရှိနေပေမယ့် အစောင့်တွေကလည်း
ဇွန်ဘီတစ်ကောင် ဝင်လာတယ်လို့
သတင်းမပေးဘူး... ဒီဇွန်ဘီက ဘယ်က
ထွက်လာရတာလဲ...”

လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဌာန ဝန်ကြီး ရှုကျုံးဟမ် က
အားလုံးကို မေးလိုက်ရာ ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေသဖြင့်
သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဇွန်ဘီကို တစ်ယောက်ယောက်များ
တွေ့လိုက်လား...”

ထိုအချိန်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်သည်
လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ့မျက်နှာမှာ
ထိတ်လန့်နေကာ ဖြူဖျော့နေလေ၏။

“ကျွန်တော်..တွေ့လိုက်တယ်..”

သူ့လက်ကို မြှောက်ပြီး အံ့ကြိတ်လိုက်ကာ
ပြောလိုက်သည်။ ရှုကုံးဟမ် က သူ့ကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောရန်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီဇွန်ဘီက အပြင်ကနေ လာတာမဟုတ်ဘူး....
မြေအောက်ခန်းကနေ ပြေးလာတာ
ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်... ရိုးရိုး ဇွန်ဘီတော့
မဟုတ်ဘူး... ဇွန်ဘီဘုရင်...ကျွန်းကိုသွားတဲ့
ဇွန်ဘီဘုရင်လိုပဲ....လူတွေအများကြီး
စားပစ်လိုက်တာကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တယ်...”

လီနန်ရှန် က အစောင့်သည် ဇွန်ဘီဘုရင်ကို
ထိတ်လန့်သွားသောကြောင့် သူ့စကားများက
အဆီအငေါ်မတည့်ဖြစ်နေသည်ဟု
ယူဆလိုက်သည်။

“ဇွန်ဘီဘုရင် ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ဖောက်ခွဲပစ်ရမယ်...”

လီနန်ရုန့် က သူ့နောက်ကျောမှ
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများကို
စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး ပြောသော်လည်း
အထက်လူကြီးများက
ဆက်ဆွေးနွေးနေကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်
မည်သည့်အကြံမှ ထွက်မလာကြဘဲ
အချိန်ကုန်ရုံသာ အဖတ်တင်သည်။

“ဇွန်ဘီ က

သာမန်ဇွန်ဘီမဟုတ်ဘူး....ဇွန်ဘီဘုရင်လို့ အခုပဲ
အစောင့်ပြောတာ ကြားဘူးလား...”

“ ဇွန်ဘီဘုရင် ဘယ်လောက်ပဲ

အစွမ်းထက်နေပါစေ...ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမှာက
သူ့ကို သတ်ပစ်ဖို့ပါပဲ... ကျွန်တော်တို့ကို
စားမယ့်အချိန်ထိ ထိုင်စောင့်နေရမှာလား... “

လူတိုင်းသည် ဇွန်ဘီဘုရင်ကို ကိုင်တွယ်ရန်
နည်းလမ်းကောင်းကို မစဉ်းစားနိုင်ကြဘဲ လီနန်ရန်
၏ စကားကိုလည်း မလိုက်နာကြပေ။ သူတို့က

အလျင်စလို ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့်
မှားယွင်းသွားမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်ကို မြင်လျှင်
လီနင်ရှန် ၏ တပ်ခွဲမှူး ကျန်ဟိုင် က
စကားစလာသည်။

“ဝန်ကြီး... နန်ရှန် ပြောတာ ကောင်းတယ်လို့
ထင်ပါတယ်...အဓိကကတော့ အခုအချိန်က
အရေးပေါ်အခြေအနေ ဖြစ်တဲ့အတွက်
အသေးစိတ်ဆွေးနွေးဖို့

အချိန်သိပ်မကျန်တော့ဘူးလေ...နောက်ပြီး
ဇွန်ဘီဘုရင် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း
မသိသေးဘူးလေ...ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးမနေဘဲ
လက်တွေ့လုပ်လိုက်တာ
ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်....”

ရှုကျုံးဟမ် က သူ့ခေါင်းကို လက်ဖြင့်ထောက်ထား
လိုက်ရင်း အသာအယာ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဒါဆိုလည်း လုပ်ကြရအောင်...”

Xxxxxx

Chapter 103

ရှုကျုံးဟမ် အမိန့်ပေးပြီးနောက်၊ ကျန့်ဟိုင် သည်
သေနတ်များနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို
စတင်ဖြန့်ဝေလိုက်သည်။ စစ်ဆင်ရေးအတွက်
တိကျသော အစီအစဉ်မရှိဟု ဆိုသော်လည်း
အခြေခံစစ်ဆင်ရေး ပုံစံ တစ်ခုရှိသေးသည်။
ကျန့်ဟိုင် စီမံခန့်ခွဲပြီးနောက် အဖွဲ့သားများက
စတင်အလုပ်လုပ်ကြသည်။

ဇွန်ဘီဘုရင် ကြောင့် နေရာတိုင်းတွင်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် သွေးများ၊

ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းအစများ ပြန့်ကျဲနေကာ ယခုလည်း
လက်ကျိုးနေသည့် လူတစ်ဦးကို မြေပြင်ပေါ်တွင်
စားသောက်နေသည်။ ဇွန်ဘီဘုရင် သည်
ဟင်းလင်းပြင်တွင် ရှိနေသည့်အတွက် သူတို့
အသာစီးရသွားလေသည်။ ပထမအချက်မှာ
အဖွဲ့ဝင်များသည် ဇွန်ဘီဘုရင် နှင့် အဝေးတွင် နေ၍
ပစ်ခတ်နိုင်သည်။ ဒုတိယအချက်မှာ ပစ်မှတ်ကို
ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်ခတ်ရန်လည်းအဆင်ပြေသည်။
လီနန်ရှန် သည် ဇွန်ဘီဘုရင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ
ကျီကျောက်ယန် နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်ဟု
ထင်မိသွားသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည်
သာမန်ဇွန်ဘီများထက် များစွာကြီးမားသော်လည်း

စွမ်းအားနှင့် အရှိန်က ကျီကျောက်ယန် နှင့်
တူ၊မတူကို သူမသိပေ။

စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့၏ ပထမအဖွဲ့သည် ဇွန်ဘီဘုရင် ၏
ဦးခေါင်းကို ဦးစွာ ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး
ပစ်ခတ်လိုက်ကြသော်လည်း ဇွန်ဘီဘုရင်က
လက်ဖြင့်ကာထားလိုက်၍ ကျည်ဆန်များသည်
လက်နှစ်ဖက်ကိုသာ ထိမှန်သွားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လူတိုင်း
အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သူတို့ ဦးခေါင်းကို
တစ်ချက်ထိလိုက်သော်လည်း တစ်ချက်တည်းဖြင့်
ဖြိုဟန်မတူပေ။

ပထမအဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးသည် သူ့ရှေ့က
မြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီဇွန်ဘီဘုရင်က လက်မောင်းနဲ့ ကျည်ဆံတွေကို
ကာထားတယ်... သူ့လက်ကက မာလှချည်လား..
ကျည်တောင်မပေါက်ဘူး...”

ဤဇွန်ဘီဘုရင်သည် အမှန်ပင် ဉာဏ်ရှိသည်ဟု
လီနန်ရှန် တိတ်တဆိတ် ကောက်ချက်
ချလိုက်သည်။

ပထမအဖွဲ့သည် မတိုက်နိုင်သဖြင့်
ချက်ချင်းဆိုသလို ဒုတိယအဖွဲ့ကို
အစားထိုးလိုက်သည်။ ဒုတိယအဖွဲ့သည်
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကျန့်ဟိုင် က ပထမအဖွဲ့ကို
ဖောက်ခွဲပစ္စည်းများ မပေးလိုက်ရခြင်းမှာ
တစ်ခါတည်းကုန်သွားမည် စိုး၍ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးပစ်လိုက်သော
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများက ဇွန်ဘီဘုရင်ကို
ထိမှန်သွားပြီး သူ့အသားများ
လောင်ကျွမ်းသွားကြသည်။ ဗုံးများ ပစ်လိုက်သော
အဖွဲ့ဝင်များသည် ဇွန်ဘီဘုရင်

မည်သို့ဖြစ်သွားသည်ကို မကြည့်ရဲဘဲ
ဖြစ်နေကြသည်။ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများသည်
ဇွန်ဘီဘုရင်၏ အပေါ်ယံအသားများကိုသာ
လောင်ကျွမ်းစေခဲ့လေသည်။

အဖွဲ့သားများက နေရာတွင် ရပ်ပြီး စိတ်ပျက်စွာ
ငြီးငြူလိုက်ကြသည်။

“ချီးထုပ်ပဲ... ဘာလဲ...သံနဲ့လုပ်ထားတာလား...”

စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့သည် ဒုတိယအကြိမ်ဖောက်ခွဲရေး
ပစ္စည်းများကို ဇွန်ဘီဘုရင်အနားသို့ အလျင်အမြန်

ပစ်ချလိုက်သော်လည်း ဇွန်ဘီဘုရင် က
အမြန်ရှောင်ရှားလိုက်သည်။ ထို့အပြင် ဇွန်ဘီဘုရင်
သည် အလွန်လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့်
ပြေးလာပြီးလေ့ကားထစ်ကို တက်လာနေသည်။
ဇွန်ဘီဘုရင်သာ အပေါ်ထပ် တက်သွားပါက
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများကို ပစ်၍ရမည် မဟုတ်ပေ။
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများ ပစ်လိုက်ပါက
အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားမည်
ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဇွန်ဘီဘုရင် မသေဘဲ
သူတို့သာ အဆောက်အအုံ
ပိ၍သေသွားကြပေလိမ့်မည်။

“ဇွန်ဘီဘုရင်က
အပေါ်ထပ်ကိုတက်နေပြီ....မြန်မြန်...သူ့ကို တားဖို့
နည်းလမ်းရှာ...”

အဖွဲ့နောက်တွင် ရပ်နေသည့် ကျန်ဟိုင် က
အဖွဲ့သားများကို အော်ပြောလိုက်သည်။
အပေါ်ထပ်ကို တက်လာသည့် ဇွန်ဘီဘုရင် ကြောင့်
သူတို့လည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်အောင်
ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က
ထအော်လိုက်သည်။

“ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းတွေကို ပစ်ချလိုက်...”

အားလုံးသည် စိတ်ရှုပ်နေကြချိန် ဖြစ်၍
တစ်စုံတစ်ယောက်က ထအော်လိုက်သသောအခါ
အကောင်းအဆိုး မဝေခွဲတတ်တော့ဘဲ ချက်ချင်းပင်
ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများကို လှေကားပေါ်
ပစ်ချလိုက်ကြရာ လှေကား ပြိုကျသွားလေသည်။
အောက်ထပ်ရှိ လှေကားပြိုကျသွားသဖြင့်
အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး လှုပ်ခါစပြုလာသည်။

ကျန့်ဟိုင် သည် အခြေအနေပိုဆိုးလာပုံရသည်ကို
သတိပြုမိပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းတွေကို
ဘယ်သူပစ်ခိုင်းတာလဲ...အဆောက်အအုံကြီးကို
ပေါက်ကွဲပြီး လူအားလုံးကို
သေစေချင်နေတာလား....”

အားလုံးက နှုတ်ဆိတ်နေပြီး အော်လိုက်သူကလည်း
အမှားကို ဝန်မခံခဲ့ပေ။ ကံကောင်းစွာဖြင့်
ဤအဆောက်အအုံသည် တို့ဟူးဖြင့် လုပ်ထားခြင်း
မဟုတ်၍ မကြာမီ အဆောက်အအုံကြီးသည်
တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာပြီး မလှုပ်တော့ပေ။

အဆောက်အအုံကြီး ငြိမ်သွားသည်ကို လူတိုင်း
တွေ့လိုက်ကြပြီး သူတို့ ဝန်ပေါ့သွားရသော်လည်း
လှေကားထစ်ပေါ်မှ ဇွန်ဘီဘုရင်
မသေသေးသည့်အတွက် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
သွားရပြန်သည်။

ဇွန်ဘီဘုရင် သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်ပိလာသော
ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ရှားလိုက်စဉ်
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
အသံကြီးဖြင့်ထပ်ခါထပ်ခါ အော်ဟစ်ကာ
သူတို့ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလာသည်ကို လူတိုင်း
တွေ့လိုက်ကြသည်။

ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုခဲ့ပြီးဖြစ်၍
ကျည်ဆန်လည်း များစွာ မကျန်တော့ပေ။
ဇွန်ဘီဘုရင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကြေးနီတံတိုင်းနှင့်
သံတံတိုင်း ကြီးကဲသို့ဖြစ်နေပြီး ကျည်ဆံများက
သူ့ကို အယားပြေစေရုံသာ ရှိလိမ့်မည်။

“ဆုတ်.. အားလုံး မြန်မြန် ပြန်ဆုတ်ကြ..”

အဖွဲ့အနောက်မှာ ရပ်နေသည့် ကျန်ဟိုင် က
အားလုံးကို အော်ပြောပြီး ထွက်ပေါက်ကို
အမြန်ပြေးသွားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အဖွဲ့ဝင်တိုင်း

ပြန်မဆုတ်နိုင်ကြဘဲ တချို့တလေကို
လက်လွှတ်ခဲ့ရပေသည်။

ဇွန်ဘီဘုရင်၏ လှုပ်ရှားမှုများသည်
လျင်မြန်သောကြောင့် သူတို့အားလုံးကို
သတ်ခြင်းသည် ပုရွက်ဆိတ်များကို
ဖျစ်လိုက်သကဲ့သို့ လွယ်ကူပေသည်။
စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ လူတစ်ဒါဇင်ခန့်သာ
အဆောက်အအုံထဲမှ ဘေးကင်းစွာ
လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်။

လီနန်ရှန့် သည် ဟန်ခိုင် ၏အခန်းသို့ ပြေးကာ
စခန်းမှ အမြန်ထွက်ပြေးရန် ပြောလိုက်လေသည်။

“စခန်းထဲမှာ ဒီဇွန်ဘီဘုရင် ရှိတယ်...
စခန်းအပြင်ဘက်က ဒီမှာထက် ပိုလုံခြုံတယ်...”

“အခု ဇွန်ဘီဘုရင် က ဒုတိယထပ်နဲ့
တတိယထပ်က လမ်းမှာ
ပိတ်ထားတယ်...အောက်ထပ်ကို သွားရင် ကျွန်မတို့
အကုန်သေမှာ...”

လင်းကျင်းရှု က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းဒီမှာနေရုံနဲ့ မသေဘူးလို့
ထင်နေတာလား...”

“ ဒီမှာနေတာ ပြေးတာထက်တော့
ပိုကောင်းတယ်လေ...”

“ လျန်ချောင် အကြောင်းကို အစကတည်းက မင်း
ပြောရင် အခြေအနေက အခုလောက် ဆိုးမှာ
မဟုတ်ဘူး ... မင်း သတ်ခဲ့တဲ့လူ
ဘယ်နှယောက်လဲဆိုတာ မင်းသိလား...စစ်ဆင်ရေး

အဖွဲ့ထဲက လူတွေလည်း အတုန်းအရုံး
သေကုန်ကြပြီ....”

လီနန်ရှန် နှင့် လင်းကျင်းရှု တို့ ငြင်းခုံကြပြန်သည်။

“ကျွန်မမှာ နည်းလမ်းရှိတယ်...ကျွန်မ တို့
အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ် ထင်တယ်...”

ယန်ဟန်က လီနန်ရှန် ကို ကြည့်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

ထိုသို့ကြားလျှင် လီနန်ရှန် က လင်းကျင်းရှု နှင့်
ငြင်းခုံနေသည်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ...မြန်မြန်ပြော...”

“ဒါပေမယ့် ထိရောက်မှု ရှိ...မရှိ အာမမခံနိုင်ဘူး...”

“အခုက အာမခံရမယ့် အချိန်မဟုတ်သေးဘူး...
ငါတို့လည်း အခု ချောက်ကမ်းပါး အစွန်းမှာ
ရပ်နေရတာ....”

“ကာကွယ်ဆေးတွေ...ကျွန်မ တီထွင်ထားတဲ့
ကာကွယ်ဆေးတွေက အဆင်ပြေနိုင်တယ်...”

Xxxxxx

Chapter 104

ဘေးနားရှိ ဟန်ခိုင်သည် ရုတ်တရတ်
သဘောပေါက်သွားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...မင်းတီထွင်ထားတဲ့ ကာကွယ်ဆေးက
ကြွက်တွေမှာ ထိရောက်မှုရှိတယ် ဒါပေမယ့်

လူသားတွေမှာလည်း ထိရောက်နိုင်မယ်လို့
ငါထင်တယ်...”

“ကာကွယ်ဆေးက လူတွေကို စမ်းသပ်တဲ့
အဆင့်ကို မရောက်သေးပေမယ့် စမ်းကြည့်ရုံပဲ...”

“ပမာဏကရော ဘယ်လောက် ထိုးမလဲ...”

“ဘေးကင်းအောင် ကာကွယ်ဆေး ဓာတ်ကူပစ္စည်း
ပမာဏကို များများ ထိုးလိုက်ရအောင်...”

ယန်ဟန် က လီနန်ရှန်အား ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် မေ့ဆေးသေနတ်ကို ရှာပေးနိုင်မလား...
ပြီးတော့ မေ့ဆေးသေနတ်ကို သုံးပြီးတော့
ဇွန်ဘီဘုရင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို
ကာကွယ်ဆေးထိုးရမယ်...”

လီနန်ရှန် က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့...ငါ ရှာလိုက်မယ်...”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ အုပ်စုနှစ်စု ခွဲလိုက်မယ်... ဟန်ခိုင်
နဲ့ ကျွန်မက ကာကွယ်ဆေး ထိုးမယ်... ရှင်က
သေနတ်ကို ရှာလိုက်. “

လီနန်ရှန့် က ယန်ဟန်အား OK လုပ်ပြကာ
ထွက်သွားလိုက်သည်။

“နန်ရှန့်.... မေ့ဆေးသေနတ် တွေရင် ဓာတ်ခွဲခန်းကို
လိုက်လာခဲ့...”

ဟန်ခိုင် ကပြောလိုက်ရာ လီနန်ရှန့်
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

လီနန်ရှန့် သည် မေ့ဆေးသေနတ် ကို
ရှာတွေ့ပြီးနောက် ဟန်ခိုင် တို့နှင့် ဆုံရန်
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ချက်ချင်း ပြေးသွားခဲ့သည်။
ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးဝသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်
လင်းကျင်းရှု သည် ဓာတ်ခွဲခန်း၏ ထောင့်စွန်းတွင်
ကြောင်စီစီ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
လီနန်ရှန့် က လင်းကျင်းရှု တစ်ယောက်တည်း
မနေဝံ့သဖြင့် ဟန်ခိုင်တို့နှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့
လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

“မင်းဘာလို့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲ...”

လီနန်ရှန် က မေးလိုက်သည်။

“ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ...”

လင်းကျင်းရှု က မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်သည်။

လီနန်ရှန် ဒေါသထွက်သွားသော်လည်း

ယခုအချိန်သည် အရေးကြီးနေသဖြင့် သူမနှင့်

ဆက်မပြောချင်တော့ဘဲ

ဒေါသကိုမြို့သိပ်ထားလိုက်သည်။ မကြာမီ ဟန်ခိုင်

နှင့် ယန်ဟန် တို့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ထွက်လာကြပြီး

ယန်ဟန် က ပိုပိုလိုလို ကာကွယ်ဆေး
ဓာတ်ကူပစ္စည်း ပမာဏ များစွာကို ယူလာခဲ့သည်။

“သွားကြရအောင်...ဒီတစ်ခါ အဆင်မပြေရင်
တကယ့် အဆုံးပဲ...”

လီနန်ရှန် က ကာကွယ်ဆေးကို ထဲသို့
ထည့်လိုက်ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းအဝင်ဝသို့
လျှောက်သွားကာ လင်းကျင်းရှု ကို
လည်ပြန်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“လင်းကျင်းရှု...မင်း ငါတို့နဲ့ မလိုက်ဘူးလား...”

“ရှင်နဲ့အတူ မသေချင်ဘူး...”

“လင်းကျင်းရှု... ငါမင်းကိုမေးမယ်... ငါတို့သေရင်
မင်းလည်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ
အသက်ရှင်နိုင်မှာ မလို့လဲ...”

“အခု ရှင်တို့နဲ့အတူ သေသွားတာထက်
ပိုကောင်းတယ်...ရှင်တို့ ကံကောင်းပြီး ဇွန်ဘီဘုရင်
ကိုသတ်နိုင်ရင် ကျွန်မလည်း
အသက်ရှင်နိုင်တယ်...ဇွန်ဘီဘုရင် ကို မသတ်နိုင်ရင်

ရှင့်ထက်အသက်နည်းနည်း ပိုရှည်နိုင်တယ်...
ဒါကြောင့်...ကျွန်မ ဒီမှာနေတာ ပိုကောင်းတယ်...”

“မင်း အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးတယ်...”

လီနန်ရှန် ဒေါသထွက်ကာ
နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ
ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟန်ခိုင် နှင့်
ယန်ဟန်တို့သည်လည်း လင်းကျင်းရှု ကို
လျစ်လျူရှုကာ လီနန်ရှန် နောက်မှ
လိုက်လာခဲ့သည်။

စတုတ္ထထပ်တွင် အသံဗလံများကြားရသောကြောင့်
ဇွန်ဘီဘုရင် စတုတ္ထထပ်တွင် ရှိနေသည်ဟု
လီနန်ရှန်ခန့်မှန်းမိသည်။

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် သူတို့
စတုတ္ထထပ်သို့ ဆင်းသွားသောအခါ
ဇွန်ဘီဘုရင်သည် အခန်းတံခါးများကို
တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ရိုက်ချိုးပစ်ကာ လူ
လိုက်ရှာနေတော့သည်။ လီနန်ရှန် သည်
ဇွန်ဘီဘုရင်ကို မေ့ဆေးသေနတ်ဖြင့်
သေချာမချိန်ဝံ့ဘဲ မပစ်ရဲပေ။ တစ်ချက်မှာ
ဇွန်ဘီဘုရင် ကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့၍ ဖြစ်ပြီး
နောက်တစ်ချက်မှာ ကာကွယ်ဆေး နှစ်ပုလင်းသာ
ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လီနန်ရှန် သည် အချိန်အတော်ကြာ ပုန်းနေပြီး
အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးကို
ချောင်းမြောင်းနေခဲ့သည်။ ဇွန်ဘီဘုရင် သည်
အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်ကို
တွေ့ရှိသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်
ထိုလူကို ကိုက်စားနေလေသည်။ လီနန်ရှန် သည်
ဇွန်ဘီဘုရင်၏ နောက်ကျောကို
မေ့ဆေးသေနတ်ဖြင့် ချိန်ရှယ်ထားပြီး
ကာကွယ်ဆေးကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။
ကာကွယ်ဆေးကို ဇွန်ဘီဘုရင် ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့
ထိုးသွင်းလိုက်သော်လည်း သက်ရောက်မှုမှာ သူတို့
မျှော်လင့်ထားသလောက် မကောင်းမွန်ပေ။

ဇွန်ဘီဘုရင်သည် သူ့ကို ပစ်လိုက်သည့်ဘက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လီနန်ရုန့် တို့ သုံးယောက်ကို
မြင်လျှင် တဟုန်ထိုး ပြေးလာလေသည်။

“နန်ရှင်း...မြန်မြန်...သူ့ကိုယ်ထဲကို နောက်ထပ်
ကာကွယ်ဆေး တစ်ပုလင်းထပ်ထိုးလိုက်ဦး.. “

ဇွန်ဘီဘုရင်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ယခင်ကထက်
သိသိသာသာ နှေးကွေးသွားသည်ကို လီနန်ရုန့်
တွေ့ရသောကြောင့် ကာကွယ်ဆေးသည်
အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိဟု ဆိုခြင်းမှာ
လုံးဝမမှန်ကန်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

လီနန်ရှန် သည် ဇွန်ဘီဘုရင် ၏ ရင်ဘတ်ကို
တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး
ဇွန်ဘီဘုရင် ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ နောက်ထပ်
ကာကွယ်ဆေးကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင်
ဇွန်ဘီဘုရင်သည် သူ့အား ထိုးလိုက်သော
ကာကွယ်ဆေးကို လျစ်လျူရှုကာ သူတို့ သုံးဦးဆီ
တည့်တည့် ပြေးလာပြန်သဖြင့်
သူတို့သုံးယောက်မှာ ကာကွယ်ဆေး
ထိရောက်မှုရှိမရှိကို ဂရုမစိုက်အားဘဲ
လှေကားဆီသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွားကြသည်။

သူတို့ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး နောက်ကို
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဇွန်ဘီ ဘုရင်
မလိုက်လာကြောင်း သူတို့ တွေ့ရလေသည်။
ထို့နောက် စတုတ္ထထပ်ရှိ ဝရံတာမှ ဇွန်ဘီဘုရင်၏
အော်ဟစ်သံကို ဟန်ခိုင် ကြားလိုက်ရသည်။
ယန်ယန်သည် မြေပြင်ပြောင်ပေါ်တွင်
မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
စတုတ္ထထပ်တွင် ဇွန်ဘီဘုရင် ရပ်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသော်လည်း သူမ ဇွန်ဘီဘုရင် ၏
ဦးခေါင်းကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ဇွန်ဘီဘုရင်သည် ပါးစပ်ကိုဟထားလျက်
တုန်လှုပ်သွားပုံပေါ်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ

မျက်နှာသေဖြစ်နေသော်လည်း သူ့နာကျင်နေရပုံကို
ယန်ဟန် အထင်းသားမြင်ရလေသည်။

“ဟန်ခိုင်....ကာကွယ်ဆေးက နည်းနည်း အကျိုး
သက်ရောက်ပုံရတယ်...”

ဟန်ခိုင် သည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ယန်ဟန်
နားသို့ အမြန်သွားလိုက်ပြီး စတုတ္ထထပ်ရှိ
ဇွန်ဘီဘုရင် ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟန်ခိုင်
သည် ယန်ဟန်ထက် အရပ်မြင့်သောကြောင့်
ခေါင်းကို မော့ကာ စတုတ္ထထပ်သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဇွန်ဘီဘုရင် ၏

ဦးခေါင်းကို မြင်ရသည့်အပြင် ခန္ဓာကိုယ်
အပေါ် ပိုင်းကိုလည်းမြင်နုရလေသည်။

“ယန်ဟန်... ကာကွယ်ဆေးက
တစ်ကယ်ထိရောက်တယ်...သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပြောင်းလဲ
နေတယ်...”

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
ပြောဆိုလိုက်သည်။ ဇွန်ဘီဘုရင်သည်
ထိုနေရာတွင် ရပ်နေပြီး ခဏမျှ
ဟိန်းဟောက်လိုက်ရာ သူ့အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း
သေးမျှင်းလာပြီး ပါးစပ်ကိုဟလျက်နှင့် ဘုန်းကန်

လဲကျသွား လေတော့သည်။ ဇွန်ဘီဘုရင်
လဲကျသွားပြီး သိပ်မကြာမီ စတုတ္ထထပ်ရှိ
လူတစ်ယောက်၏အော်သံကို ရန်ဟန်တို့
ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဇွန်ဘီဘုရင် သေပြီ... ဇွန်ဘီဘုရင် သေပြီ...”

သေပြီ...ဟုတ်လား...ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးသေတာလဲ....

Xxxxxxx

Chapter 105

ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီဘုရင် တစ်ကယ်သေဆုံးခြင်း
ရှိ၊ မရှိကို စတုတ္ထထပ်သို့ သွားကြည့်ရန်ပင်
သတ္တိမရှိပဲ အသာရပ်နေလေသည်။
နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် စတုတ္ထထပ်ရှိ
ဇွန်ဘီဘုရင်သည် မလှုပ်ရှားသေးကြောင်း လီနန်ရှန်
မြင်သောအခါ သူက ဟန်ခိုင် အား
အပေါ်တက်ကြည့်ချင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ဟန်ခိုင် က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ငါလည်း မင်းနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်...”

“ကျွန်မလည်း လိုက်မယ်...”

ယန်ဟန် ကလည်း ပြောလိုက်သည်။

သုံးယောက်သား သတိထားပြီး စတုတ္ထထပ်ရှိ
လသာဆောင်သို့ လျှောက်လာသောအခါ
ဇွန်ဘီဘုရင်မှာ မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ဇွန်ဘီဘုရင်သည်
မြေပြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် လဲနေသော်လည်း
သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပေ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ကြွက်သားများသည်
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သော မမ်မီကဲ့သို့
ခြောက်သွေ့နေလေသည်။

ယန်ဟန် က မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး
ရေရှုတ်လိုက်သည်။

“ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...”

သူမ၏ ကာကွယ်ဆေးသည် R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
မကုသနိုင်ရုံသာမက လက်ခံကောင်ကိုလည်း
သေစေနိုင်သည်။ သို့သော် ဇွန်ဘီဘုရင်သည်
သာမန် R ဗိုင်းရပ်စ် ကူးစက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ
လျန်ချောင့် မျိုးဗီဇပြုပြင်ထားသော ဗိုင်းရပ်စ်
တစ်မျိုး ထိုးထားခြင်းသာဖြစ်သည်။

အကယ်၍ လူသားများကို ကာကွယ်ဆေးအား
စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်မည် ဆိုပါက R ဗိုင်းရပ်စ်
ကူးစက်ခံထားရသော ဇွန်ဘီများကို
အသုံးပြုရမည်ဖြစ်သည်။

လီနန်ရှန် နှင့် အခြားသူများသည် ဇွန်ဘီဘေးတွင်
အချိန်အတော်ကြာ ရပ်နေသည်ကို
မြင်လိုက်ရသောအခါတွင် လူတစ်ချို့ကလည်း
သတ္တိမွေးကာ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

“အို ဘုရား...ဘုရား.. ဒီဇွန်ဘီဘုရင်က ဘာလို့
သေသွားတာလဲ..”

လူတစ်ယောက်က အံ့သြတကြီးမေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ....”

လီနန်ရန် လှည့်ကြည့်ကာ ထိုလူကို
နောက်ပြောင်လိုက်သည်။ ထိုလူက ရှက်ရွံ့စွာဖြင့်
လက်ကိုကာလိုက်ပြီး ပြင်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော် ပြောချင်တာ
အဲဒါမဟုတ်ဘူး.. လက်နက်ကိုင်တပ်တွေက
ဇွန်ဘီဘုရင်ကို တိုက်ပေမယ့် မသတ်နိုင်ဘူးလို့
တွေ့မိတယ်လေ.. ကျွန်တော် ကုတင်အောက်မှာ
ပုန်းနေတုန်း
သေနတ်သံကြားရတယ်...ပေါက်ကွဲသံလည်း
ကြားရတယ်...ဘာလို့ရုတ်တရက်
သေသွားရတာလဲ...ခုကြည့်လိုက်တော့လည်း
ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းတွေကြောင့်

သေသွားပုံမပေါ်ဘူးလေ.. ညီလေး ဒီဇွန်ဘီဘုရင်က
ဘယ်လို သေသွားတာလဲ သိလား...”

ထိုလူက လီနန်ရှန် ကိုမေးလိုက်သည်။

“ကာကွယ်ဆေးကြောင့် သေတာ...”

လီနန်ရှန် က ပြောပြီးကာမှ နောင်တရကာ ဟန်ခိုင်
နှင့် ယန်ဟန်ကို ရှက်ရွံ့စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကာကွယ်ဆေးကြောင့်

သေသွားတာလား...ဇွန်ဘီဘုရင်ကိုတောင်

အချိန်တိုအတွင်းမှာ အသတ်ခံရတယ်ဆိုတော့
ဒီကာကွယ်ဆေးက ကောင်းတာပေါ့...”

သူ့ကိုယ်သူ ရေရွတ်ပြီးနောက် ထိုလူက လီနန်ရှန်
အား မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကာကွယ်ဆေးကို အများကြီး
ထုတ်သင့်တယ်...ဒါမှ ယွင်ကျင့်မြို့က
ဇွန်ဘီတွေအားလုံး သေမှာပေါ့...”

လီနန်ရှန် က သူ့ကို ဘယ်လိုဖြေရမန်း
မသိသောကြောင့် အသာနေလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေဆုံးနေသော
ဇွန်ဘီဘုရင်ကိုကြည့်ရန် စတုတ္ထထပ်တွင် လူများ
ပိုမိုများပြားလာပြီး စွန်းကျားရှိ သည်လည်း
သိချင်စိတ်ဖြင့် လာကြည့်လေသည်။

ယန်ဟန် သည် တစ်စုံတစ်ခုအား ရုတ်တရတ်
သတိရသွားဟန်ဖြင့် ဇာဂနာနှင့်
စမ်းသပ်ဖန်ပြန်များကို ယူရန် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့
ပြေးသွားပြီးနောက် စတုတ္ထထပ်သို့
ပြန်ပြေးလာကာ လူအုပ်ကို တွန်းဖယ်၍
ဇွန်ဘီဘုရင်၏ အသားစကို ယူသွားလိုက်သည်။
ဇွန်ဘီဘုရင် သေဆုံးရသည့် အကြောင်းရင်း

အမှန်ကို သိလိုပါက ဇွန်ဘီဘုရင် ၏
အသားစတွင်သာ ရှာတွေ့နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

စခန်းတွင်းရှိ ဇွန်ဘီဘုရင် အဖြစ်အပျက်ကို
တွေ့ကြုံပြီးနောက် ယခင်က ကျွန်းမှ
လွတ်မြောက်လာသူ ၃၀၀ ကျော်ရှိသော်လည်း
ယခုအခါ လူဒါဇင် အနည်းငယ်မျှသာ
အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့သည်။ထို့အပြင် စခန်းတစ်ခုလုံး
ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းများကြောင့် ပို၍ပင်
ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။အောက်ထပ်တွင်
ထိမှန်ထားသည့်အတွက် ရံဖန်ရံခါ
အဆောက်အအုံကြီးက လှုပ်ခါသွားတတ်သည်။
ထိုမျှမကသေး စခန်းထဲမှာလည်း ဇွန်ဘီဘုရင်

နှိပ်စက်လိုက်သောကြောင့် လူ့အင်္ဂါအမျိုးမျိုး၊
ခြေလက်ပြတ်များ၊ အသားစများနှင့်သွေးအိုင်များ
ပြည့်နှက်နေတော့သည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ စခန်းတစ်ခုလုံးမှ
ဆိုးရွားသော အနံ့သက်တို့ကို မည်သူမှ
မခံနိုင်ကြတော့ပေ။ စခန်းရှိ လူတိုင်းသည်
မသတိစရာများနှင့်ပြည့်နေသော ဤနေရာကို
စွန့်ခွာချင်ကြသော်လည်း နောက်ထပ်
လုံခြုံသည့်နေရာကို ရှာတွေ့မည်ဟု
အာမ,မခံနိုင်ကြချေ။

ဇွန်ဘီဘုရင် ၏ကိစ္စရပ်ကို
ခေတ္တဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ယန်ဟန်သည်
ဇွန်ဘီဘုရင် ၏ အသားစအား စမ်းသပ်ရန်
ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ယူသွားရာ ဇွန်ဘီဘုရင် တွင် R
ဗိုင်းရပ်စ် မရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။
ယန်ဟန်သည် လက်ထဲမှ စမ်းသပ်ကိရိယာများကို
ချလိုက်ပြီး စမ်းသပ်စင်ရှေ့တွင် စိတ်ပျက်စွာ
ထိုင်နေလိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့် ကာကွယ်ဆေးသည် လက်ခံကောင်ကို
သတ်ပစ်ပြီး R ဗိုင်းရပ်စ်ကိုလည်း သတ်ပစ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယန်ဟန် သည် ဟန်ခိုင် နှင့်
နောက်တစ်ကြိမ် ကာကွယ်ဆေးစမ်းသပ်မှုအား

မည်သို့ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရန်
ဆွေးနွေးနေချိန်တွင် စွန်းကျားရှိ ရောက်လာ၏။

စွန်းကျားရှိ က ယန်ဟန် ကိုကြည့်ပြီး
စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဇွန်ဘီဘုရင် ကိုသတ်ဖို့ ကာကွယ်ဆေးကို မင်းက
တီထွင်တယ်လို့ တခြားသူတွေပြောနေတာ
ကြားတယ်....”

ယန်ဟန် က စွန်းကျားရှိ ကိုကြည့်နေသော်လည်း
ချက်ချင်း ပြန်မဖြေပေ။ သူမ ပြန်မဖြေသည်ကို

မြင်သောအခါ စွန်းကျားရှိ က ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးပြပြီး
သူကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသည့် စကားကိုသာ
ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကာကွယ်ဆေးကို အများကြီးထုတ်ပြီး
ယွင်ကျင့်မြို့ကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မလား...”

“ရှင်က ဘာလုပ်ချင်တာလဲ...”

“ဟုတ်တယ်လေ...ယွင်ကျင့် မြို့မှာရှိတဲ့
ဇွန်ဘီအားလုံးကို သတ်ရမှာပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူး...”

ယန်ဟန်က ချက်ချင်း ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ...”

သူမ၏ မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ ဇွန်ဘီများကို
သတ်ပစ်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ ဇွန်ဘီများကို
ကုစားရန်ဖြစ်သော်လည်း သူမက စွန်းကျားရှိ ကို
ထုတ်မပြောလိုက်ပေ။

“ကာကွယ်ဆေး သုတေသနက အစပဲ ရှိသေးတာ...
ဇွန်ဘီဘုရင်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာက ကြက်ကန်း
ဆန်အိုးတိုး သွားတဲ့သဘောပါ... ကာကွယ်ဆေးကို
တီထွင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ စမ်းသပ်မှုတွေ
အများကြီး လိုတယ်...”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး... အခုဒီမှာ
လူဒါဇင်နဲ့ချီပြီးတော့ပဲ ကျန်တော့တယ်...
စခန်းကလည်း မလုံခြုံတော့ဘူး... ဇွန်ဘီတွေ
ဝင်လာရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်...”

“ကာကွယ်ဆေး သုတေသနက ပထမအဆင့်ပဲ
ရှိသေးတာ...ရှင်ပြောသလို ကျွန်မက အများကြီး
ထုတ်ပေမယ့် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိဘူးဆိုရင်
အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား...”

Xxxxxxx

Chapter 106

ယန်ဟန် ၏ ခေါင်းမာသော စိတ်ထားကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ စွန်းကျားရှိ
တစ်ထစ်လျှော့လိုက်သည်။

“ဒါဆို စမ်းသပ်မှုမှာ မင်း ဘာအကူအညီလိုလဲ... ငါ
ကူညီဖို့ လူတွေကို စုပြီး စမ်းသပ်မှုကို
အရှိန်မြှင့်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်...”

“ကျွန်မ ဇွန်ဘီနှစ်ကောင် အရှင်လို
ချင်တယ်...လူသား စမ်းသပ်မှုတွေကို
ဆက်လုပ်ပြီးတော့ပဲ အောင်မြင်မှုကို ကျွန်မတို့
ရှာမှာပါ...”

“ရပါတယ်....မင်းအတွက် ဇွန်ဘီနှစ်ကောင် ဖမ်းဖို့
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနက
တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါခိုင်းလိုက်မယ်...”

နောက်တစ်နေ့တွင် ယန်ဟန်သည်
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနမှ ဖမ်းဆီးလာခဲ့သော
ဇွန်ဘီ နှစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ
စွန်းကျားရှိ ဧါ ဩဇာအာဏာကို
အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ယန်ဟန်က ဇွန်ဘီများကို
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ သော့ခတ်ထည့်ထားလိုက်ပြီး
ဇွန်ဘီများထဲမှ တစ်ကောင်ကိုသာ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ကာကွယ်ဆေးကို
ထိုးရန် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနမှ
အဖွဲ့သားများကို ပြောလိုက်သည်။

ယခုအခေါက် ကာကွယ်ဆေး၏ ပမာသည်
လူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကြွက်၏ အလေးချိန်
အချိုးအဆအတိုင်း ချိန်ညှိထားသဖြင့် ပြဿနာ
ကြီးကြီးမားမား မရှိနိုင်ပေ။

ကာကွယ်ဆေးထိုးစဉ်က ဟန်ခိုင် လည်း
ဘေးမှာရှိနေခဲ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လုံး
ဇွန်ဘီများ၏ ပြောင်းလဲမှုကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဌာနမှ အဖွဲ့သားများကလည်း
အလျင်စလို ပြန်မသွားကြဘဲ
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင်သာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

ကာကွယ်ဆေးကို ထိုးသွင်းခဲ့သည့်ဇွန်ဘီသည်
အလွန်နာကျင်နေပုံရပြီး ပါးစပ်ကိုဟလျက်
ကျယ်လောင်စွာ အော်နေတော့သည်။
ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီဘုရင် ၏ ခြေရာနင်းမည်စိုး၍
ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသော R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ဇွန်ဘီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့
အမြန်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ အကယ်၍
ကာကွယ်ဆေးသည် ဇွန်ဘီကို သတ်လိုက်လျှင် R
ဗိုင်းရပ်စ်သည် ဇွန်ဘီအတွက် ဖြေဆေးဖြစ်သည်။

ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ R
ဗိုင်းရပ်စ်ကို ထိုးသွင်းပြီး ဇွန်ဘီ၏
ပြောင်းလဲမှုများကို ဆက်လက် စောင့်ကြည့်ခဲ့ရာ

နာကျင်မှုမှာ လျော့နည်းသွားပုံမပေါ်ကြောင်း သူမ
တွေ့ရလေသည်။ ဇွန်ဘီမှာ အော်ဟစ်ပြီး
အလွန်နာကျင်စွာ ရုန်းကန်နေဆဲပင်။

နှစ်မိနစ်အကြာတွင် ဤဇွန်ဘီသည် ဇွန်ဘီဘုရင်နှင့်
တူသော မံမီကြီးဖြစ်သွားသည်။ ယန်ဟန်သည်
မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဇွန်ဘီ၏ အသားစများကို
ထုတ်ယူရန် ဇာဂနာကို ယူလိုက်သည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းရှိ ကြည့်ရှုနေသူအားလုံး
အံ့အားသင့်သွားကြပြီး ရင်ခုန်နေကြကာ
တစ်ယောက်က ထအော်လိုက်သည်။

“အို ဘုရား...ဘုရား... ဒီကာကွယ်ဆေးက
စွမ်းလိုက်တာ... ကာကွယ်ဆေး ထိရောက်သွားဖို့
နှစ်မိနစ်ပဲကြာတယ်... လူစားတဲ့ အလောင်းက
ခြောက်ခန်းနေတဲ့ အလောင်း
ဖြစ်သွားတယ်...ဇွန်ဘီတွေကို ကာကွယ်ဆေး
ထိုးထားလိုက်ရင် ငါတို့ အသက်ရှင်နိုင်တယ်
မဟုတ်လား...”

ထိုလူက သူ့အဖော်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
မေးလိုက်သည်။

လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ ဌာနမှလူများ
ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ယန်ဟန်က ဟန်ခိုင် အား
စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဇွန်ဘီရဲ့ အသားစမှာလည်း R ဗိုင်းရပ်စ်
မရှိဘူး...”

ဟန်ခိုင် က ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို
နားလည်လိုက်သည်။ ဇွန်ဘီသေဆုံးသွားခြင်းသည်

ကာကွယ်ဆေးသည် R မိုင်းရပ်စ်ကို သတ်ပြီး
လက်ခံကောင်ကိုပါ သတ်လိုက်ကြောင်း
ယန်ဟန်က ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဘာမှားသွားလဲဆိုတာ တကယ်ကို
နားမလည်နိုင်ဘူး... ရလဒ်ကလည်း
ကိုယ်ထင်ထားသလို ဖြစ်မလာဘူး...”

“ဒီလိုဆိုရင်ရော...
ဒီဇွန်ဘီတွေလှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ R
မိုင်းရပ်စ်ကြောင့်လေ...မိုင်းရပ်စ်က လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့
အသားစတွေကို ဖျက်ဆီးပြီးသွားပြီ...”

ကာကွယ်ဆေးက ဇွန်ဘီရဲ့ R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
သတ်ပစ်လိုက်တယ်...ဆိုလိုတာက
တစ်ခုတည်းသော သူတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားတာတွေကို
ပံ့ပိုးပေးနေတဲ့ ဗိုင်းရပ်စ်က သေသွားတော့
သူတို့လည်း ခန္ဓာကိုယ် အင်္ဂါတွေနဲ့ တစ်ရှူးတွေ
ပျက်စီးသွားတဲ့ အလောင်းကောင် ဖြစ်သွားတာ...”

ယန်ဟန်က ခေါင်းယမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်မကျတော့ရော...ရှင်လည်း ကျွန်မကို
ဇွန်ဘီကနေ လူအဖြစ် ပြောင်းသွားတာ
မြင်ခဲ့တာပဲ...”

“ယန်ဟန်...မေ့သွားပြီလား... မင်းအစကတည်းက
အပြင်က ဇွန်ဘီတွေနဲ့ မတူဘူးလေ... မတော်တဆ
အကြောင်းတစ်ခုခုက မင်းကို ခုခံနိုင်သွားအောင်
လုပ်တာပေါ့ ... မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက
မျိုးဗီဇပြောင်းသွားတဲ့ ဆဲလ်တွေက R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
သတ်ပစ်လိုက်တာ... မင်းရဲ့
အရင်ခန္ဓာကိုယ်ဆဲလ်တွေဟာ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး
ကူးစက်ခံထားရတော့ ပျက်စီးသွားတယ်လေ..
ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ
မျိုးဗီဇပြောင်းသွားတဲ့ဆဲလ်တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့
အစားထိုးလာလို့ မင်းဖုတ်ကောင်ကနေ
သာမန်လူတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ရောက်လာတာ...

မင်းနဲ့ငါဟာ R ဗိုင်းရပ်စ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိပေမယ့်
အဖြစ်က နည်းနည်းတော့
မတူဘူး...ငါ့ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ ဆဲလ်တွေမှာ R
ဗိုင်းရပ်စ်ရဲ့ မျိုးဗီဇပစ္စည်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်တဲ့
အင်ဇိုင်းတစ်ခု ပါနေလို့လေ...မင်းက R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
ဒီတိုင်း ခုခံနိုင်တာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲက မျိုးဗီဇပြောင်းလဲထားတဲ့
ဆဲလ်တွေကြောင့်ပဲ....မင်း ခန္ဓာကိုယ်က
ဆဲလ်တွေက R ဗိုင်းရပ်စ်ကို
သေစေရုံတင်မကဘူး...R ဗိုင်းရပ်စ်
ကူးစက်ခံထားရတဲ့ဆဲလ်တွေကိုလည်း
ပြန်ကုပေးနိုင်တယ်...ဒါကြောင့် မင်းက
ဇွန်ဘီတစ်ကောင်ကနေ

သာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားရတာ....အဓိကက
မင်းကို ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စကများ
ပြောင်းလဲလိုက်တာလဲ ဆိုတာပဲ...”

“ကျွန်မကို အဲဒီအချိန်ကို ကျွန်မ
မမှတ်မိတော့ဘူး...ကျွန်မ သတိပြန်ရလာတဲ့အထိ
ဇွန်ဘီဗိုင်းရပ်စ်ရှိနေတုန်းပဲ...အဲဒီကြားထဲမှာ
ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး... ဘုရားသခင်က
တမင်တကာ ဖျက်ပစ်လိုက်ပုံရတယ်...”

သူမက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အပူချိန်နိမ့်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အခြေအနေ
ပိုကောင်းမလားဆိုတာ ကြည့်ရမှာပဲ...
နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ အပူချိန်နိမ့်တဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အချိန်အကြာကြီး နေရလို့
အရမ်းမြန်မြန် သက်သာလာတာပါပဲ...”

ယန်ဟန်သည် ဒုတိယဇွန်ဘီကို အပူချိန် ၀
ဒီဂရီအောက်ထက် နိမ့်သောပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ထားလိုက်သည်။ ဤ ဇွန်ဘီသည် အပူချိန်နိမ့်သော
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသောအခါဆောင်းခိုသည့်
ကာလသို့ ရောက်လာသည့်
အဆိပ်ပြင်းမြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထူးထူးခြားခြား
တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဇွန်ဘီ၏ ပုံမှန်မဟုတ်သော

အမှုအရာကို တွေ့ရှိရသောအခါ ယန်ဟန်သည် R
ဗိုင်းရပ်စ်၏ လုပ်ဆောင်ချက်မှာ သုညအောက်
အပူချိန် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သာမန်သက်ရှိ
ဆဲလ်များကို မတိုက်ခိုက်တော့ကြောင်း
တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

သို့ဆိုလျှင် သာမန်လူများသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး
သုညအောက် အပူချိန်၌ နေထိုင်ပါက R
ဗိုင်းရပ်စ်ကို လုံးလုံးခုခံနိုင်စွမ်းရှိလာမည်လား။

Xxxxxxxxxx

Chapter 107 (End)

R မိုင်းရပ်စ်ကို လေ့လာပြီးနောက် ယန်ဟန်သည်
စမ်းသပ်မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် အသေးစိတ်
မှတ်တမ်းများ ရေးမှတ်လိုက်ပြီး ကာကွယ်ဆေးကို
အခြား၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ထပ်မံထိုးသွင်းခဲ့သည်။
ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီ၏ အပြောင်းအလဲများကို
စောင့်ကြည့်ရင်း နာရီပေါ်တွင် အချိန်ကို လည်း
မှတ်နေခဲ့သည်။ နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာသည်နှင့်
ဇွန်ဘီသည် ဖြစ်စဉ် အစမှအဆုံးအထိ
ငြိမ်နေပုံရသော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ
တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာပြီး
စောစောကဇွန်ဘီနှင့်
ပိုတူလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ယန်ဟန်သည် ယခင်ပုံစံအတိုင်း ဆက်လုပ်ခဲ့ပြီး
ဇွန်ဘီ၏အသားစတွင် R ဗိုင်းရပ်စ်ရှိမရှိ
စစ်ကြည့်လိုက်ရာ R ဗိုင်းရပ်စ် မရှိတော့ပေ။
ကာကွယ်ဆေးသည် ပုံမှန်အပူချိန်တွင်ဖြစ်စေ
အပူချိန်နိမ့်သော နေရာတွင်ဖြစ်စေ ဇွန်ဘီများရှိ R
ဗိုင်းရပ်စ်ကို လုံးဝသတ်ပစ်နိုင်လေသည်။ သူမ
လုံးဝ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်။

ဟန်ခိုင် ပြောတဲ့အတိုင်း
တစ်ကယ်ဟုတ်လေရောသလား....

ဤဇွန်ဘီများသည် သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် ကာကွယ်ဆေးသည် ဇွန်ဘီများ၏
ဗိုင်းရပ်စ်ကို သတ်နိုင်သော်လည်း
ပုံမှန်လူပြန်မဖြစ်ဘဲ အလောင်းအဖြစ်သာ
ပြန်လည်ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ယန်ဟန်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ထွက်လာလိုက်ရာ
ဟန်ခိုင် အနားတွင် စခန်းရှိ လူအားလုံး
ရောက်နေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။
စွန်းကျားရှိ က ယန်ဟန် ကိုမြင်သည်နှင့်
ချက်ချင်းပင် ရှေ့သို့လျှောက်လာပြီး
မေးလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ယန်... ကာကွယ်ဆေး
အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား...”

ယန်ဟန်က သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စမ်းသပ်စင် ဆီသို့
လျှောက်သွားကာ ကာကွယ်ဆေး၏ ပြဿနာကို
သိနိုင်ရန် စမ်းသပ် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို
ဖွင့်လိုက်သည်။ စွန်းကျားရှိ ကလည်း
နောက်ကလိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ယန်... ကာကွယ်ဆေးကို
အများကြီး ထုတ်နိုင်မလား ..”

ယန်ဟန် ဒေါသထွက်သွားရပြီး အေးစက်စွာ
ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်က ဒီအတိုင်း ဇွန်ဘီအားလုံးကို
သတ်ချင်နေတာလား...”

“သူတို့ကို မသတ်ဘဲ မင်းက
ကယ်ချင်နေတာလား...”

“ဟုတ်တယ်...သူတို့ကို
ကယ်တင်ချင်တယ်...သူတို့ကို
သာမန်လူတွေလိုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးချင်တယ်...”

ပုံမှန်လူတွေလို ပြန်နေစေချင်တယ်... ကျန်းပေါ်မှာ
CDC တည်ထောင်ထားတာ ရှိရဲ့
မူလရည်ရွယ်ချက်ပဲ မဟုတ်လား...”

ယန်ဟန်သည် ဇွန်ဘီအားလုံးကို ကုသရန်
သူမကြိုးစားခဲ့လေသည်။

“ရှောင်ဟန်...မမိုက်စမ်းနဲ့... အဲဒီဇွန်ဘီတွေက
သေနေပြီလေ...ကိုယ့်ကိုယ့်ကို
ဘုရားအလောင်းများ မှတ်နေလား...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး
ယန်ဟန်အား ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်သည်။

“ရှောင်ဟန်... အခု သမီးလုပ်နေပုံနဲ့ အဖေတို့လို
ကျန်နေတဲ့ လူတွေကို ဘယ်လိုကယ်လို့ရမှာလဲ...”

“ဟွန့်... ကာကွယ်ဆေး အများကြီး
ထုတ်လိုက်တာနဲ့ အဖေ ဖြစ်စေချင်သလို
ဖြစ်သွားမှာမဟုတ်လား... ဇွန်ဘီတွေ ဖြစ်သွားတဲ့
သူတွေက လုံးဝသေသွားပြီ...ဟုတ်လား... ဒါက
အဖေ R မိုင်းရပ်စ်ကို ထုတ်ခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
မဟုတ်ဘူးလား....”

“ရှောင်ဟန်...”

ဟွမ်ကျစ်ပင်း သည် ယန်ဟန် စကားကို
ကြားလိုက်သောအခါ ထပ်ပြောရန် မဝံ့ရဲတော့ပေ။

စခန်းရှိလူများသည် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်
အချိန်အတန်ကြာ စုရုံးနေကြသည်။ အချို့က
ဟန်ခိုင် အနားတွင်ဝိုင်းနေကြပြီး အချို့က ယန်ဟန်

အနားတွင် ရှိနေကြသော်လည်း သူတို့အားလုံး
စောင့်နေရသည်မှာ အချည်းနှီး ဖြစ်သွားလေသည်။

လူစုကွဲသွားပြီးနောက် ဟန်ခိုင် နှင့် ယန်ဟန်
တို့နှစ်ယောက်လုံး စကားမပြောဖြစ်ဘဲ
ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကို ကြောင်စီစီကြည့်ကာ
စမ်းသပ်စင်ရှေ့တွင် ထိုင်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား
အချိန်အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီး ဟန်ခိုင် က
စကားစလိုက်သည်။

“ယန်ဟန်...မင်းခေါင်းမမာသင့်တော့ဘူး...လူတိုင်း
အတွက် အချိန်သိပ်မကျန်တော့ဘူး...”

ပြောရမယ်ဆိုရင်... ဇွန်ဘီတွေ ဝိုင်းလာမှာလား...
နောက်ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ဦးမလဲ...ဘာမှ
ကြုံမသိနိုင်ဘူး..”

ယန်ဟန်က ခေါင်းငုံ့ကာ ဘာမှ မပြောပေ။
အချိန်အတော်ကြာပြီးမှ ဟန်ခိုင်ကို
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟန်ခိုင်...ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့က မတူဘူးလေ...
ဇွန်ဘီမိုင်းရပ် ဖြစ်လာတာဟာ
ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး...ရှင်က
နစ်နာသူပဲဟာ...ကျွန်မကျတော့ မတူဘူး...

ဗိုင်းရပ်စ်ကို ကျွန်မ ဖန်တီးထားတာ...ကျွန်မကြောင့်
ယွင်ကျင့်မြို့ကြီး ဒီလိုဖြစ်လာတာ...
ကမ္ဘာကြီးကလည်း ဒီလိုဖြစ်လာရတာ...ကျွန်မ
တာဝန်ယူရမယ်လေ.. ဇွန်ဘီတွေကို ကုသနိုင်တဲ့
ကာကွယ်ဆေးကို တီထွင်ဖို့ပဲ ကျွန်မ
တတ်နိုင်တယ်...”

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန် ကို
မနှစ်သိမ့်တတ်တော့ပေ။ ယန်ဟန်ကို
သူမ,မလုပ်ချင်သည့်အလုပ်ကို
အတင်းအကျပ်လည်း မခိုင်းချင်ပေ။
ယန်ဟန်ကသာ ကာကွယ်ဆေးကို
အမြောက်အမြားထုတ်လုပ်မည်ဟု

ကတိပေးလိုက်ပါက ယွင်ကျင့်မြို့ရှိ ဇွန်ဘီများ
လုံးဝသေဆုံးသွားမည် ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက်
သူမကိုယ်သူမ အပြစ်ရှိနေသလို
ခံစားရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူက ယန်ဟန် ကို
တိတ်တဆိတ်သာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

နေဝင်ခါနီးတွင် ယန်ဟန် ရုတ်တရက်
တွေးမိသွားပုံရပြီး ဟန်ခိုင် အား ပြောလိုက်သည်။

“ဟန်ခိုင်.. ကာကွယ်ဆေးတွေ အများကြီး
ထုတ်ကြရအောင်...”

ဟန်ခိုင် သည် ထိုနေရာတွင် အချိန်အတော်ကြာ
မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည်
မေ့ဆေးသေနတ်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ကာကွယ်ဆေးကို
အငွေ့ပုံစံ ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ကာ လေထဲသို့
ဖြန်းပက်ရန် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ကာကွယ်ဆေးအငွေ့ကို
တစ်ပတ်အကြာတွင် ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။
အငွေ့ဖြန်းသည့် ညတွင် စခန်းရှိလူများ အားလုံး
အိပ်မပျော်နိုင်ကြပေ။ နောက်နေ့
မနက်စောစောတွင် ယန်ဟန်သည်
စခန်းမှထွက်လာပြီး ယွင်ကျင့်မြို့ထဲ

လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ မြို့ကြီးသည် ခြောက်ကပ်
တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ယွင်ကျင့်မြို့က ဇွန်ဘီတွေ သေပြီ...မင်း
ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ...”

ဟန်ခိုင် က ယန်ဟန် စခန်းအပြင်ဘက်တွင်
အချိန်အတော်ကြာ ရပ်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်သဖြင့် သူက ရောက်လာပြီး
မေးလိုက်သည်။

“ကာကွယ်ဆေး ဖြန့်ဖို့ နောက်မြို့ကို
သွားရမှာပေါ့... ရှင်ကော ဘယ်လိုလဲ...”

“မင်းနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်...”

ဟန်ခိုင် သည် ယန်ဟန်ကို တည်တည်တံ့တံ့
စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ယန်ဟန်က ခေါင်းညိတ်ကာ
တိုးတိုးလေးပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အိုကေ...”

Xxxxxxxxxx❤️ ပြုံးပါပြုံး❤️xxxxxxxxX